

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

**HERODOTI
HISTORIARUM LIBRI IX.**

GRAECE ET LATINE.

TOMUS VI.

Adnotationes ad lib. V — IX.

ARGENTORATI

TYPIS PHILIPPI IACOBI DANNBACH.

HERODOTI MUSAE

SIVE

HISTORIARUM LIBRI IX.

AD VETERUM CODICUM FIDEM

DENUO RECENSUIT

LECTIONIS VARIETATE

CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA

ADNOTATIONIBUS

WESSELINGII ET VALCKENARII

ALIORUMQUE ET SUIS

ILLUSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRAEC. PROF.

ACADEMIAE REG. INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSQ.

TOMUS SEXTUS.

ARGENTORATI ET PARISIIS

APUD TREUTTEL ET WÜRTZ, BIBLIOPOLAS.

MDCCCXVI.

HERODOTI HISTORiar.

T. VI. P. I.

ADNOTATIONES

AD LIB. V — VII. c. 171.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUINTUM.

CAP. I. 5. Οἱ γὰρ ὦν ἀπὸ Στρυμόνος) Mera haec nonne-
mini stribiligo: locum enim misere esse lacunosum, cui
sarciendo nullum nunc remedium. Mihi alia mens. Quid
illud tandem, unde lacunae suspicio? Uberior-ne de *Paeo-
nibus* commemoratio? At illa conmodiore loco et tempore
cap. 12. sequetur; quam hic si deposuisset, longius ab in-
stituto de *Perinthis* sermone aberrasset. Verum abstineo
me in re cuius aptissima. WESS.

17. νῦν ἡμέτερον τὸ ἔργον) Docte *Valckenarius* hanc illu-
stravit dictionem ad Tragici *Phoeniss.* vs. 447. *Eustathia-*
num *παιανίσσας* [lin. 18.] Codices aversantur, non ma-
lum alioqui, et eum vulgato, scribarum arbitrio, mul-
tifariam conmutatum apud Cl. *Dukerum* ad *Thucydid.* lib.
I. 50. et *Diodorum* XIII. 16. Forte tamen *Eustath.* *καιωνίσσας*
voluit, in quo et *Παίονες* liquidior *παρήχσεις*, ab eo notata,
quam quidem altero. Statim *πολλῶν τε* *Arch.* non absur-
dum ob consequens ὀλίγους, nisi in Musis πολλὸν sedem cre-
berrime occuparet. WESS.

18. *καιωνίσσας ἐπιχειροῦσι οἱ Παίονες*) In his observata
παρήχσεις *Eustathio* in *Iliad.* ℔. pag. 272, 22. est illa certe
fortuita, qualem alibi dixit οὐ σπουδασθεῖσαν ἴσως, ἀλλ' εἰκῇ
καὶ οὐκ ἐκ περιέργου παραπεισεῦσαν, in *Od.* l. p. 366, 18. Stu-
diose quaesitas recentioribus, commodum oblatas allite-
rationes non prorsus evitarunt veteres: praeter ceteros
Reiskius apta quaedam eam in rem collegit in *Miscell.*
Lips. Nov. VI. p. 113. Quod sequitur, *πολλὸν ἐκράτησαν*,
Herodoteum est, ut *πολλὸν ἐσώθησαν* V. 102. Usitatius *πολ-*
λῶ ἐκράτησαν est et apud *Herod.* V. 77. forsā et hic olim
Herod. T. VI. P. I.

A 2

lectum: πολλῶν exhibet Cod. Arch. In talibus autem πολλῶν saepe male transiit in πολλῶν. Ingenio Marklandi digna venusta est correctio, [Ev. Matth. x, 31.] πολλῶν στρουθίων διαφέρετε. VALCK.

CAP. III. 1 seqq. Ὁμηρικῶν δὲ ἔθνος μέγιστόν ἐστι etc.) Unius si Thraces imperio concordēs regerentur, Herodoto iudice, ἄμαχόν τ' ἂν εἴη καὶ πολλῶν κράτιστον πάντων ἐθνῶν. Huic sententiae suam, nisi fallor, opposuit Thucydides lib. II. cap. 97., dum ἡ βασιλεῖα (inquit, de Thracibus loquens:) μέγιστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ· ἰσχυρὶ δὲ μάχῃς καὶ στρατεῦ πληθεῖ πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν: nullam addit gentem esse nec in Europa neque in Asia, quae posset Σκυθαῖς ὁμογενωμονούσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Sunt apud Thucydidem multa, quibus suum ab historiae patre dissensum aemulus non noluerit significatum: vere Aristides T. III. p. 650., ὅτι δ' ἔνεστι Φρόνημα τῷ Θουκυδίδῃ εὐροῖς ἂν καὶ διὰ πάσης τῆς συγγραφῆς: neque tantum Φρόνημα, sed et Hecataei, Hecataei, similiumque, quin ipsius etiam Herodoti, καταΦρόνημα. Nostri locus obversabatur Pausaniae, lib. I. [cap. 9.] p. 22. scribenti: Θρακῶν τῶν πάντων οὐδὲν πλείους εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κελτοὶ, πρὸς ἄλλο ἔθνος ἐν ἀντεξέταζοντι. Optime Gronov. in his [lin. 2.] Φρονέοι pro Φρονέοντε: sed quod in proximis posuit, [lin. 5.] ἐν γένῃται, si Graecum esset in tali phrasi, hic certe sensum non admitteret tolerabilem. Redibit, opinor, scriptio vera: ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μήποτε ἐγγένηται: nullo modo contingere poterit τοῦτο, τὸ ὑπ' ἐνὸς ἀρχεσθαι, ἢ Φρονέειν κατὰ ταῦτό. VALCK.

2. εἰ δὲ ὑπ' ἐνὸς ἀρχοῖτο) Allubescit Ionicum ἀρχολατο ex Vind. et Arch.; ac paene, ut ἢ Φρονέοιεν fuisse olim opiner, adigit. Praecedens ἔθνος non moratur, ut nec similia. Tale lib. III. 113. τὸ δὲ ἕτερον γένος τῶν οἶων - - Φερέουσι. Inmanem Thracum multitudinem Pausan. I. 9. silentio non pressit. Quam autem caussam, cur inexpugnabiles non sint, Noster in medium ponit, eadem in numerosissima Scytharum gente apud Thucydidem lib. II. 97., cui in Cod. Cassel. adscriptum, περὶ Σκυθῶν τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος λέγει, vero conveniet, ubi περὶ Θρακῶν corrigetur. WESS.

9. Κρηστωνά(ων) Stephani Κρηστώνη. Thracum urbs, ex Herodote, nusquam in Musis. Κρηστωνάους, Κρηστωνάων ex

schedis Med., Κρηστωνικὴν lib. VII. 124. 127. et VIII. 116. videbimus. Γρηστωνίαν καὶ Βισαλτίαν (eidem enim regi, uti posteriore loco innuitur, parebat) *Thucydides* lib. II. 99. iungit; ubi doctissimus *Wasse* multa, oblitus Attici scriptoris τὸ Βισαλτικὸν καὶ Κρηστωνικὸν lib. IV. 109., quo Γρηστωνία nonnihil debilitatur. WESS. — Conf. lib. I. cap. 57, 3. et ibi notata. Apud *Steph. Byz.* vero forsitan sic scriptum oportebat: Κρηστῶν, πόλις Θράκης. ἔοικε δὲ εἶναι ἢ Κρήστων παρ' Ἡροδότῳ: quod inde etiam fit probabile, quod pro altera forma Κρηστῶν testimonium invocatur *Lycophronis*. S.

CAP. IV. 4. κατὰ δὲ τὸν γινόμενόν σφι καὶ ἀπογιν.) Istam consuetudinem, ut huius vitae malis congruam, laudaverat *Euripides* in *Cresphonte*: Nam nos decebat coetus celebrantes domum *Lugere*, ubi esset aliquis in lucem editus, *Humanae vitae varia reputantes mala*. At, qui labores morte finisset graves, Hunc omni amicos laude et lactitia exsequi. Haec ubi leguntur in *Ciceron. Tusc. I. c. 48.*, Graeca dedit accuratius scripta *Io. Davis.* quam fecerant *Grot.* in *Stob. p. 495.*, aut *Gataker. Advers. Misc. cap. x.* Τὸν φόντα θρηνῖν εἰς ὃς ἔρχεται κακὰ, non τὸν ζῶντα, praebent *Aeschin. Socr. in Axiocho pag. 142. Plut. T. II. p. 36. E. Dion. Chrys. pag. 276. D. et Aristid. T. III. pag. 326. Lugebant infantem natum Trausi*, secundum *Herodotum*, [lin. 7.] ἀνηγεόμενοι τὰ ἀνθρωπῆϊα πάντα πάθει: istam scripturam satis affirmavit *Diss. Herod. p. 84.*; altera, ἀνοιγεόμενοι, non Graeca, sicut multis mendosis, abusus est *Wetsten.* in *Lucae Ev. xxiv, 45.* Qui *Herodotea* quoque transscripsit *Stobaeus*, haec e *Nicolao* dederat *Damasc. p. 603. Καυσιανοὶ τοὺς μὲν γενομένους θρηνοῦσι, τοὺς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζουσι.* Huius populi nomen *Zenobio Cent. V. Prov. p. 123, 2.* restituendum putat *Davisius*; ex *Herodoto Trausorum* nomen *Ampl. Bouhier.* in *Ciceron. Tusc. p. 88. VALCK.*

7. ἀνηγεόμενοι) Expuli ineptum illud ἀνοιγεόμενοι, dignissimum obscurissimi inventoris tenebris. Credo operas vocabulo sordes adpersisse, minime a *Galeo* et aliis detersas. De *Trausis*, et, qui eorum morem illustrant, *Euripidis* cultissimis e *Cresphonte* versibus, praestat tacere. Uberrime *Bouhierius* et *Davisius* ad *Ciceronis Disput. Tuscul. lib. I. cap. 48.* et, eorum vestigia premens, *Uptonus*

in *Atrian.* pag. 250. [ad Epicteti Dissert. lib. IV. cap. 5.] WESS.

8. γῆ κρύπτουσι) Obsequor schedis et scriptori, cui crebrum: mox cap. 8. ἢ ἄλλως γῆ κρύψαντες: et lib. I. 140. τὸν νέκυν Πέρσαι γῆ κρύπτουσι: tum IV. 103. Quae quidem abunde videntur. WESS.

CAP. V. 2. ἔχει γυναῖκας ἕκαστος πολλὰς) Eadem de Paeonibus c. 16. Vere itaque de Thracia, ὧν ἐν μέρει λέχεις Δίδωσι πολλὰς εἰς ἀνὴρ κεινόμενος Euripides Androm. vs. 215. Vere Strabo, ἐξ ἱστορίας in Menandri fabula Getam fari, Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς εἰ μὴ δεκ', ἢ ἑνδεκα γυναῖκας, δώδεκά τε, πλείους τινές. Lib. VII. pag. 455. c. [p. 297. ed. Cas.] Quod polygamiae studium, Graecorum plerisque odiosum, in barbaris nunc et olim celebrabatur. WESS.

5. ἢ τις αὐτίων ἐφίλειτο μάλιστα) Dorum Aeolumve ἐφίλειτο valeat, ubi poterit: quod reduxi, commatis Ἰονί- ci. Getarum legem, τὸ ἐπισφάζειν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ, *Stephan. Byz.* attigit in Γετία, de certamine silens, quale in Indis receptissimum nostra et superiore aetate in *Diodori* lib. XIX. 34., ubi vide, et quae nuperrime Cl. P. *Burmannus Secund.* ad *Antholog.* lib. I. p. 185. WESS.

Ibid. ἐφίλειτο) Hoc ex *Aldi* potuerat Ed. revocari: quod in alias irrepererat ἐφίλειτο, verbum nobis in *Porti Lexicon* introduxit velut Ionicum φίλημι, et φίλημαι. Auctor idoneus *Heraclides* docet Dorica fuisse φίλημι, Πόθημι: Aeolica, φίλεμμι, Πόθεμμι. Hunc etiam tangens *Herodoti* locum, *Stobaeus*, pag. 614., ex *Nicolao Damasc.* Indorum uxores memorat, hoc certamine Threissis magis nobilitatas. *Cicero Tusc.* V. 27. Cum est cuius earum vir mortuus, in certamen iudiciumque veniunt, quam plurimum ille dilexerit: --- quae est victrix, ea laeta, prosequentibus suis, unā cum viro in rogum imponitur; victae moestae discedunt. Ibi plura *Davis.* p. 402, et ad *Aeliani Var. Hist.* VII. 18. notant *Scheffer* et *Perizon.* Tale certamen inter duas Indas mulieres in *Eumenis* exercitu narrat *Diodorus Sic.* XIX. c. 33. et 34. Multo magis mirabile, quod de tribus eiusdem familiae Graecis mulieribus memoriae tradidit *Pausanias* lib. IV. [cap. 2.] p. 284., quae πᾶσαι τοῖς ἀνδράσιν ἐαυτὰς ἐπικατέσφαξαν. VALCK.

CAP. VI. 7. καὶ τὸ μὲν ἐστίχθαι, εὐγενὲς) *Artemi-*

dorus Onirocr. I. 9. στίζονται παρὰ Θραξὶν οἱ εὐγυνεῖς παῖδες, bene quidem, quamquam non soli. Thracum τὰς γυναῖκας τὰς ἐλευθέρους στίγμα ἄτων μετὰς, καὶ τοσούτῳ πλείονα ἔχουσας στίγματα καὶ ποικιλώτερα, ὅσῳ ἂν βελτίους καὶ ἐν βελτιότατον δοκοῦσι, ex visu Dio Chrysost. proponit Or. XIV. p. 235. D. Caussam vero et originem eorum stigmatum, sed fabulosam, Phanocles in Stob. Serm. LXII. p. 400. Verum de his locupletissime Io. Rhodius in Scribonii Largi-Composit. Med. 231. p. 310. Quod his cohaeret, [lin. 8.] ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον, in priscorum etiam Germanorum moribus apud Tacitum de Mor. Germ. c. 14. WESS.

8. ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον) Quando γῆς ἐργάτην opponit, ipsisque τὸ ἔργον ἀπὸ πολέμου itidem κάλλιστον habitum scribit, primam Herodotus vocis respiciens significandi dotem, qua notat ἀργὸς ab opere rustico vacantem, honestius intelligit otium, quodque homines bellicosos non dedeceret. ἀργὸν εἶναι, et πολεμικόν, in talibus tantundem paene valent. Talem ἀργίαν ἀδελφὴν τῆς ἐλευθερίας dixerat Socrates, si dicti legitimum nobis patrem tradidit Aelian. Var. Hist. X. 14. Ostendere voluit Maximus Tyr. Diss. XXIX. ὅτι λυσσιτέλειστοι τῇ πόλει οἱ προπολεμοῦντες ἢ οἱ γεωργοῦντες. Ad perficiendum civitatis corpus optimi rectores utrumque genus aequè censuerunt necessarium. Hippodamus sive Thurius seu Milesius in libro de Rep. tres civitatis partes constituit ap. Stobaeum p. 248., τὸ βουλευτικόν, quod velut optimum deberet ἄρχειν: τὸ βάναντον, quod ut deterius deberet ἀρχισθαι: τὸ ἐπικούριον, velut μέσον: hanc partem conficiunt bellatores; secundam, agricolae, artifices, et mercatores. Artibus abstinentes sellulariis agroque colendo, atque adeo ἀργοί, apud plerasque gentes amantiore libertatis habebantur honoratiores: vide Herod. II. cap. 167. Quod vero Socrati tribuit Aelianus, dixerit-ne suavissimus agriculturae laudator addubito: certe dixit in Xenoph. Oeconom. p. 482, 25., Regem Persarum, ἐν τοῖς κάλλιστοις τε καὶ ἀναγκασιότατοις ἡγούμενον εἶναι ἐπιμελήμασι γεωργίαν τε καὶ τὴν πολεμικὴν τέχνην, τούτων ἀμφοτέρων ἰσχυρῶς ἐπιμελεῖσθαι. De sellulariis opificiis minus ille iudicabat honorifice. VALCK.

CAP. VIII. 4. θάπτουσι κατακαύσαντες) Igne sepe-
liunt, θάπτουσι πυρί, ut in Aeliano de Nat. Anim. X. 22.

Diodoro Siculo, atque aliis. Humationem certe ab illa ignium sepultura nitide distinguit. WESS.

CAP. IX. 6. τοῖσι ὄνομα εἶναι Σιγύννας) Perperam sibilantem litteram nationis titulo Med. abstulit. Σιγύννοι Apollonio Rhod. IV. 320. Straboni Σίγννοι, sed in Asia, qui ἰππαρίους δὲ χερῶνται μικροῖς δασείσιν -- τίθρηππα δὲ ζευγνύουσι, prorsus ut hi Europaei, bene Casaubono adnotante, lib. XI. p. 790. B. [p. 520. B. ed. Cas.] Quod autem olim hariolabar, Zosimum hac narratione deceptum de Hunnis vulgasse, εἴτε οὗς Ἡρόδοτος Φοι παροικεῖν τὸν Ἰστρον, σιμοὺς ἀσθενείας ἀνθρώπους, lib. IV. c. 20. necdum abiicio. Audiit de Sigunnis, inque illis Hunnos latere censuit, his erronee tribuens, quod Sigunnarum equis conveniebat. Equidem in Musis nihil scrutando inveni, unde Novae Historiae scriptor dicta excusare queat. WESS.

15. γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ) Sophocles in Aiac. dixerat vs. 655. Ἀπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίμματος χρόνος Φύει τ' ἄθληα, καὶ Φανέντα κρύπτεται. Κοῦν ἔστ' ἄελπτον οὐδὲν. Proxima Σιγύννας δ' ἂν καλέουσι -- τὰ δόρατα, merito tanquam adulterina Criticis hinc furcillis deturbanda censuit vir summus in Diss. Herod. p. 55. Ponitur in his articulus usitato Grammaticis more; qui, iam traditus ab Henr. Stephano App. de Dial. Att. p. 221. ignoratus tamen homines saepe decepit rerum antiquarum peritissimos; hoc in loco turpissimum in errorem induxerat interpretes Herodoti, quod monuit Erud. Auctor des Essais de Critique sur les Traductions d'Herodote p. 157. VALCK.

15 seqq. Σιγύννας δ' ἂν -- τὰ δόρατα) Non videntur Herodotea, sed iusto officiosioris Scholiastae. Turbant certe orationis seriem, indigna Patre historiarum. Qui quaeso illi οἱ ἄνω ὑπὲρ Μαστιλῆς Αἰγυες, aut, ut Laurentius habuit, Αἰβυες, Poeni? Somnia grammatici. Σιγύννους δὲ καλοῦσιν οἱ Κύπριοι τὰ ἀκόντια interpretes Apollonii Rh. II. 99. Suidas, Σιγύννη καὶ Σιγύννους, τὰ δόρατα παρὰ Μακεδόσιν. Sic hoc de genere solent, non Herodotus. WESS. — Vetus admodum fuerit oportet adsumendum, quod libri omnes, qui diversis ex familiis ad nos pervenerunt agnoscunt. Equidem, cur Herodoto indigna ista iudicarem, nullam vel vidi vel exputare caussam potui. S.

CAP. X. 3. καὶ ὑπὲρ τούτων οὐκ εἶναι etc.) Nihil ve-

rius. Fabulabantur apum examina trans Istrum agminatim volare, aditumque hominum inpedire. Similis fabella in fuis pennis, visu transituque prohibentibus: οὐκ οἶά τι εἶναι ἔτι προσωτέρω οὔτε ὄραν, οὔτε διαξίναί, ὃ πὸ πτερῶν κεχυμένων lib. IV. 7. Quod adnectitur, apes esse ζῶα δύσσιγα, a veritate quidem haud deflectit, non aptum tamen ad apes septemtrionis regionibus eiiciendas. Secus habet, nec reticuit Aelianus Hist. Anim. II. 53. Nostro ἀκοὴν εἶδεν exprobens. WESS. — De Aeliano, ista respiciente, et contraria Herodoteis narrante monuit etiam Valck. S.

CAP. XI. 7. Μύρκινον τὴν Ἡδωνῶν) Dixit Aeschylus Ἡδωνίδα αἶαν in Pers. vs. 495. adprobans quodammodo τὴν Ἡδωνίδα Arch. et Vind. At receptum c. 124. redibit. Hoc Tzetzae vide Chil. III. vs. 508. Ἡ τις Μυρκίνος Ἡδωνὸς πρότερον ἐκαλεῖτο, ubi res Ἡδωνῶν requireret, nisi eodem modulo iteraretur versus Chil. IX. 221. Et talia tamen ex Herodoto. Ecce tibi aliud. Schol. in Thucyd. II. 99. Ἡδωνοὶ καὶ μεταπλασμῷ Ἡδῶνις καὶ Ἡδῶναι· οὕτως Ἡροδότος. Atqui is Ἡδωνούς semper. Scripserat Criticus Ἡρωδιανός, quemadmodum et Cassel. in schedis, monente Cl. Dukero: WESS.

Ibid. Μύρκινον τὴν Ἡδωνῶν) Myrcinum Edonidem, Valla: concinit Arch.; τὴν Ἡδωνίδα recipiet, opinor, Herod. Hinc Berkelii firmatur coniectura in Steph. Byz. Ἡδωνίδ' αἶαν dixerat Aeschylus in Pers. vs. 495.; quaeque sacris operabantur Bacchi, sunt e Latinis etiam Poëtis Edonides notissimae. Μύρκινος, Ἡδωνικὴ πόλις audit Thucydidi, IV. 107. Ἡδωνικὸν πολισμάτιον, Diodoro XII. 68. Darius apud Io. Tzetzen Chil. III. vs. 503. Τὸν Κῶν (non κώμην) μὲν τῆς συμβουλῆς ἔνικα τῆς προτίρας Ἐξ ἰδιώτου τύραννον ποιήσας Μετυλήνης Τῷ Ἰστιαίῳ δίδωσι πλῆξιν δὲ τὴν Μυρκίνον. VALCK.

CAP. XII. 4. Ἡν Πίγρης καὶ Μαντῆς ἄνδρες Παιόνες) Si vel in optimis libris scriberetur ἦσαν - - - ἄνδρες Παιόνες, ego tamen inusitatius ἢ a novatore [Herodoto] veterumque Poëtarum imitatore positum censerem. Τοιοῦτον καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τὸ, Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, Ἡν δ' ἱερῶδοι μακροκαμπυλαύχενες. (καὶ, Ἡν δὲ νάρκηι, - - - ἦν δὲ ζῳγαιναί.) Τέτρακίς τι σπερματολόγοι, κῆρυκαὶ συκαλλίδες, Eustath. in Iliad. f. p. 1148, 41. Integros Epicharmi duo trochaicos Athenaei praeiuit Epitome: vide II. p. 65. E. Interiecta petita sunt ex alio eiusdem comoediae loco, quem

habet *Athen.* VII. p. 286. c. conf. p. 278. A. Lacon in *Aristoph.* *Lys.* vs. 1263. Ἦν γὰρ τῶνδρες οὐκ ἰλάσσως τὰς ψάμματα τοὺς Ἥεσαι. In epigrammate apud *Aeschin.* contr. Ctes. vulgatur p. 80. Ἦν ἄρα καὶ κείνοι ταλακαῖοι: ubi scribi debuerat Ἦ ἄρα. Non reperietur illud Ἦν, pro ἦσαν, apud alios historicos veteres sic adhibitum: neque tamen ignoro Herodoteum usum ab Epicharmeis esse diversum; sed illinc multo magis distant, quae prima facie forsitan alicui videri possent simillima, qualia multa dedit in doctis suis ad *Charitonem* collectaneis *Clar. D'Orvillius.* VALCK.

11. ἄγρος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν) Ad ista tria vel de suo quartum adiecit *Aelianus*, aut, quod verius arbitror, alium in his sequutus est auctorem, de *Nat. An.* VII. 12. Paeonides enim feminae secundum *Aelian.* τῇ μὲν κεφαλῇ φέρουσιν ὕδριν, - - - ἔκαρτήσασαι δὲ τοῦ κώλου θαλάζουσι τοὺς βρέφη, καὶ - - - ἴππον εἰς ἀρδαίαν ἄγουσι, καὶ ταῖς χερσὶ νήθουσι λῖνον. Ubi *Herod.* dicit κλώσαν λῖνον, [*lin.* 12.] *Med. Cod.* habebat κλώσαν: nota sunt ἐρίου κλώματα, quae levi pollicee deducebant αἱ κατάκτριαι. De sorore *Pigretis* et *Mantysis* sic agit *Io. Tzetzes* *Chil.* X. 200. etc. ut solum sequi videatur *Herodotum*; atque eidem alter fratrum dicitur *Μαντύνης*, ut in *Med.* *Herodotcae* vel eandem vel simillimam narrat historiam, sed quam evenisse scribit sub *Alyatte*, *Nicolaus Damasc.* *Valesii*, p. 497. VALCK.

12. κλώσαν λῖνον) *Euripidis* κλωστής λῖνον apud *Polluc.* VII. 31. et alia in re *Aeschyli* *Ghoëph.* vs. 505. congruunt. *Nic. Damascenus* simili in historia νήθουσαν ἐκ τῆς ἡλακτίας τὸν ἄτρακτον. In *Med.* et *Ask.* κλώσαν aut κλώσασαν. [quae quo pertinerent ignorare se professus *Gron.* erat] nullum mysterium; prius ex κλώω, posterius ex κλώω formarunt, natalibus τοῦ κλώω et κλώωω indicatis. Quod deinceps [*lin.* 13.] *Suidas* ἐπιμέλειον τῷ *Δαρείῳ*, in menda cubat, hinc, quod *Portum* et *Kuster.* haud fugit, deterenda. WESS.

21. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς) *Nic. Damascenus*, quod significavi, eandem de muliere *Mysa* ex *Thracia* narrationem in *Constantini* *Porphyrog.* proposuit lib. I. de *Themat.* c. 3. quae *Alyattis*, *Lydorum* regis, aetate contigerit. *Gronovii* vero ex *Marmorib.* *Oxonien.* p. 127. picturam et interpretationem multo risu *Lacrozius*, *Fabricius* et *Wolfsius* exploserunt in *Thesauro* *Epistol.* *Lacroziano* T. II. p. 97. WESS.

Ibid. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφ.) Nicolao dicitur *Damasc.* ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βαστάζουσα στάμεν. Ubi paulo ante legebatur, ἤρσε τὸν ἵππον, [lin. 19.] invenisse videtur *Eustath.* ἤρδε, quod interpretatur ἐπὶ τοῦ in *Iliad.* θ'. p. 591, 36. et in ista sede vulgato non est deterius. Ἄρδειν, hic *Aeliano* αἰς ἀρδείαν ἀγειν, potum agere, multo est usitatius quam ἀρραι. In historia Herodotea scribi debuit a *Io. Tzetze* *Chiliad.* X. vs. 207. Ἡ δὲ ποτοῦ κορέσασα τὸν ἵππον, ὅνπερ εἶπον: non, quod vulgatur, κεράσασα. VALCK.

CAP. XIII. 4. οὐκὶ πρόσω σκοπὴν etc.) Expressit, *Porto* monitore, Homericum Ἥλιος γὰρ οἱ σκοπὴν ἔχεν, *Odys.* θ'. 502. Reduxi οὐκὶ, in οὐ κη olim etiam conversum lib. IV. 155. [At non solum percommodus hic locus alteri scripturae οὐ κη πρόσω, in vicinia alicubi: sed et per se parum commodus isti οὐκὶ, quae vocis forma negationi vim addit, ut sit nequaquam, neutiquam; quod est ab hoc loco alienum, ubi satis omnino erat, haud procul.] Locus autem in *Galeum* *Celeb.* Editoris ob *Λυδικὰ* et πόταται abesse debuerat, aut certe civilior; siquidem in posteriore manifesta operarum aberratio, prius, nisi scribae *Λυδικὰ* voluerint, tueri, sicubi necessarium foret auxilium, *Λυδικὴ λίθος* *Hesychii* possit. Verum ab his abstineo manum. WESS.

10 seq. ἡ Παιονίη - - - πεπολισμένη) Omnia ex vero si *Appianus* scripserit, οὐ πόλεις ὥκουσι οἱ Παίονες, ἀλλ' ἄγρους ἡ κώμας κατὰ συγγένειαν, *Illyr.* p. 12. Ed. *Hoesch.* [cap. 22. nostrae edit. T. II. p. 859.] Sed illi *Panonii* *Dravum* inter *Savum*que et *Danubium*: his ad *Strymonem* *Paeonibus* suas fuisse urbes, deinceps clare affirmatur. *Paeonia*, πεπολισμένη, urbibus instructa et distincta. *Strabonis* χώραν πολεῖν huc pertinet, erudite a *Casaubono* explicatum, lib. VIII. p. 560. [p. 364. d. ed. *Cas.*] WESS.

CAP. XIV. 7. λαβὼν ἡγεμόνας ἐκ τῆς Θρηκίης) ἡγεμόνα *Valla* legit vertitque, sumpto e *Thracia* duce. Duces isti *Gallos* interpretes deceperunt, ignorantes *Herodoto* quoque ducem itineris dictum ἡγεμόνα, VIII. 35. quales plene dixerat ἡγεμόνας τῆς ὁδοῦ, VIII. 31. et farsan V. 100. ubi hoc praebent margo *Steph.* et *Valla*. Sic vulgo loquuntur recentiores: *Iuncus* apud *Stobaeum* p. 593, 43., οὐκ ἡγεμόνος ῥέει τοῖς ἰσχυρίων, - - - οὐ στέρης (male vulgatur ὥστε γῆς).

ἐν ποταμῶν, οὐ τροφῆς: est tamen et apud *Thucyd.* ἡγεμῶν τῶν ὁδῶν, III. 98. Alibi *Thucydidi* talis simpliciter dicitur ἡγεμῶν, sicut *Sophocli Oed.* in Col. vs. 1538. *Eurip. Phoen.* 1610. *Aristoph.* Πλουτ. 1162. sed nemini frequentius quam *Xenophonti. Zonaras* in Lex. et *Suidas*: ἡγεμῶν, ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγουμένος. Ξενοφῶν (Κυρ. Ἀν. lib. IV. p. 189, 3.) καὶ τὸν ἡγεμόνα δῆσαντες παραδιδόασιν αὐτοῖς. VALCK.

CAP. XV. 13. Σιροπαῖονες) Sic utcunque bene; melius Σιροπαῖονες. ex *Steph. Byz.* in Σίρις et *Holstenii* suspitione. Oppidum Σίρις ἢ Παιονίη lib. VIII. 115. consulto ita positum, sicuti et Σίρις ἢ ἐν Ἰταλίῃ eiusdem libri c. 62. WESS.

CAP. XVI. 1 seqq. Οἱ δὲ περὶ τὸ Πάγγαιον etc.) Fuit qui ad istum modum sequentia, εἰ δὲ περὶ --- καὶ Δόβηρες καὶ Ἀγριαῖνες καὶ Ὀδόμαντες, καὶ --- Πρασιὰδα ἔχοντες; οὐκ etc. corrigebat, omnes extra *Paeoniae* fines semovens; nimium, ut censeo, caute. *Paeones* enim olim cis et uls *Strymonem* latissime coluerunt, plures nationes complexi apud *Plinium* lib. IV. 10. Adhaerent arte illis *Doberes* et *Paeoplae* c. 113. *Polymniae*, haud aliter atque hic. Δόβηρες quoque *Παιονική Thucydidis* lib. II. 98. originem et situm testatur. WESS.

16. τὰ δὲ νῆπια παιδία δέουσι τοῦ ποδὸς σπάτῳ) Convenit, non neglectum a *Berglero*, istud *Heliodori Aeth.* lib. I. p. 11. ἔρπειν δὲ ὀρεγόμενον (τὸ παιδίον) εἰ αἰσθόιτο, ἰμάντα τῶν σφυρῶν ἐκείνης, ὅσον ἐπ' ἄκρῳ τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλλιᾶς ἐπιβαίνειν ἐπιτρέψει. Cetera non describo, haud dissimile praedonum in *Aegypti Bucoliis* vitae institutum, quale *Prasiadem paludem habitantium*, enarrantia. Ceterum insolens minime iumentis pabulum pisces. *Athenaeus* de *Thraciae* quadam parte lib. VIII. p. 345. E. οἶδα καὶ τοὺς περὶ Μόσυνον τῆς Θράκης βοῦς, οἱ ἰχθῦς ἐσθίουσι, παραβαλλομένους αὐτοῖς εἰς τὰς Φάτνας: in quibus ego *Mosynum Thraciae* non novi, nisi si *lignas Prasiadis paludis domos* scriptor indicarit. Μόσυνοι, μόσσυνοι, μόσυνης, *Thracum* et *vicinorum* erant sermone ξόλοι οἶκοι in *Schol. Apollon. Rh.* II. 379. Ut ut illud ceciderit, pisces iumentis saepe esui in *frigidis* et *maritimis Europae tractibus* esse, multi inque his *Thorm. Torffaeus Hist. Norveg.* Part. I. lib. II. 24. prodiderunt. *Aeliani Παιονίδα λίμνης*, eiusdemque pisces, victui bubus, de *An.* XVII. 30. recte cum *Prasiade lacu* contulit *A. Ortelius*. WESS.

Ibid. δόντι τοῦ ποδὸς σπάρῃ) Horum, ut puto, meminerat Heliodorus, vitam enarrans in Aegypti paludibus degentium lib. I. p. 11. παιδίον ἔρπειν ὀρεγόμενον. εἰ αἰσθοίτο, ἱμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας ὅσον ἐπ' ἄκρου τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλιᾶς προβαίνειν ἐπὶ τρεφεῖ, καινὰν τινα χειραγωγὸν αὐτῷ τὸν δεσμόν τοῦ ποδὸς ἐπιστήσας. In vicinia [lin. 15. et 20.] θύρης meminit Herodotus καταπακτῆς, διὰ τῶν ἱερῶν κάτω φεροῦσης ἐς τὴν λίμνην. Miror non intelligere, qui quidem legerit πικινὰς θύρας, et πύλας εὐ ἀραρυίας. Invenerat ille θύραν ἐπιβάκτην in Plutarchi T. II. p. 781. D. sed nusquam θύραν καταβάκτην: tantum ὁ καταβάκτης fuisse videtur receptum, sed hic quem tandem usum habuisset cataracta? VALCK.

20. τὴν θύρην τὴν καταπακτὴν) Ex harioatione Cl. Reiskii τὴν καταβάκτην, et supra θύρης καταβάκτης, ianuae demissilis, sive, quae attolli et demitti posset. Ansam καταπακτὴν dedit, nusquam obvia et in Thes. Stephani sine pari, quae tamen eadem ac καταπακτὴ. Accessit fortasse θύρην ἀνακλίνῃ, in Vallae Latinis ianuam resupinaverit, at pravis: siquidem ἀνακλίνειν ac ἀνακλίνεσθαι de foribus, cum aperiuntur, quod alias indicare ex Homero et Procopio memini, reversurum Vitae Homeri c. 33. Habet praeterea καταβάκτης semper sibi sociatam vim et inpetum, uti porta καταβάκταις ὄχυρῳ, quibus subito demissis occludi poterat, apud Plutarch. T. II. p. 705. et pontes (καταβάκταις) superne in naves hostium deiecti Appiani Bell. Civil. V. p. 1141. [cap. 82.] Qua quidem violentia in ianuis patefaciendis uti vulgo non solent. Sane si schedae veteres καταπακτὴν obtulissent, quae tandem querelae caussa? Pertinent ad sequentia δισσαὶ σχοινοτενεῖς σπυρίδες inter piscatorum instrumenta Anthol. lib. VI. 3. p. 548. [Anal. Brunck. T. II. p. 218.] WESS.

CAP. XVII. 6. σύντομος κάβρα) Malunt σύντομον, ob σύντομάτων VII. 121. et σύντομα τῆς ὁδοῦ lib. I. 185. Sed consimiliter Aristoteles Gener. Anim. IV. 4. μὴ κύκλῳ περιεῖναι παρὶντα τὴν σύντομον. Metalla, unde Alexandro, Amyntae F., tam copiosa argenti vis, forte eadem quae Philippus, Alexandri M. pater, ingenti deinceps lucro exercuit apud Appian. Civil. IV. p. 1040. [cap. 106.] quamquam et aliae isthic auri atque argenti fodinae in Nostri VI. 46. et VII. 112. Fuit sane prisco tempore, fortasse et nunc,

modo sollers cura accederet, illa Thracum regio utriusque metalli uberrime ferax. Multa Cl. *Blas. Caryophilus*, Opusc. de Auri, Argenti, etc. Metall. p. 76. Post nonnulla [lin. 10.] vir doctus οὐδὲς ἴσται ὑπερβάντα, ad structuram recte, repetendum tamen ex narrationis exordio, "Εστὶ δὲ ἐκ τῆς Πρ. WESS.

CAP. XVIII. 4. ταῦτά τε ἰδίδου) Explevi orationem, quae ἐπὶ ξίσια si haberet, a Scriptoris consuetudine haud dissideret. Vide lib. II. 107. IV. 154. VI. 34. etc. WESS. — Quemadmodum IX. 109, 15. ἰδίδου intelligitur promisit, spopondit, daturum se ait, sic et h. l. ταῦτα ἰδίδου reddi poterat, haec se traditurum vel tradere dixit. Similiter apud Appianum, frequentem Herodotei styli aemulatorem, Hist. Syriac. cap. 29. δίδως et δοῦναι idem valent ac ὑπαρχεῖν, offerre, promittere, daturum se spondere. Quo de usu huius verbi etiam Reiskius in Indice Graecitatis Demostheneae monuit, et nos in Lexico Polybiano monuimus; ubi quidem quod ad Indicem Graecitatis Appianeae amandavi lectorem, in eo me memoria fefellerat: nempe in exsilio tunc, turbatis patriae rebus, vitam agebam, procul a meis laribus, libris omnibus destitutus, paucis exceptis qui ad coronidem Polybio meo imponendam necessarij visi erant; quumque recordatus essem, in Appiano passim mihi occurrisset eundem verbi huius usum, putabam in Indice Appianeae me illum adnotasse, quod quidem secus esse nunc demum animadverti. S.

7. Illud ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἐγένοντο διαπίνοντες, et lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν, διαπίνοντων etc. illustravit P. Leopard. Emend. VII. 1. Tullii vero invitatio ut more Graeco biberetur, tum, poscunt maioribus poculis, ad διαπίνειν egregia; nec minus, inpudens Rubrii flagitatio, Quaeso cur ad nos filiam tuam non intro vocari iubes? Cui Philodamus, homo summa gravitate, negavit moris esse Graecorum, ut in convivio virorum accumberent mulieres, lib. I. Verr. c. 26. ubi plura Herodoteis non absimilia. WESS.

Ibid. ὡς δὲ ἀπὸ δείπ. ἐγεν. διαπίνοντες) De Persis iterum lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν διαπίνοντες. Quando compositores dicuntur διαπίνειν, significatur, poculis sese plusculum invitantes bibendo certasse; quod Persus praesertim fecisse vel ex iis constat, quae prorsus egregia nobis e

Dinone forsā solus tradidit *Aelianus Var. Hist.* XII. c. 1. ubi vid. p. 712. Οἷον χρωμένους ἐπιπλέον καὶ διαπίνοντας dixit *Plutarch.* in *Sympos.* p. 715. cuius eruditus interpres ista T. II. p. 58. ε. διαβίων πρὸς Ἀλέξανδρον, recte reddiderat, *cursu cum Alexandro certans.* Praeter illa quae dederunt *Kuster.* in *Aristoph. Eq.* vs. 1400. T. *Hemsterh. Miscell. Obs.* V. 3. p. 53. et *Abresch. Dil. Thuc.* p. 457. inveniuntur huius generis verba; διαπαλαίειν διαπυκνῆσαι διαπληκτίζεσθαι διαξίφισσασθαι διακρίτίζεσθαι διαφιλοτιμῆσθαι. In *Isocrat.* *Panathen.* p. 266. v. οὐδὲ γὰρ αἱ μέγιστα τῶν Ἑλληνίδων πόλεων αἰσχύνονται διακολακευόμεναι πρὸς τὸν ἐκείνου πλοῦτον, *adulando certantes.* διπλοιδόρεσθαι habet *Herod.* II. 121. et *διαναυμαχέειν*, VIII. 63. VALCK.

19. ἀντίαι ἔζοντο) Satis ἀντία protectum, modo per codices licuisset. Admissum redibit, non sine controversia, statim, et ἔζοντο ἀντίαι lib. VI. 77. ἔζομεθα ἀντίαι lib. IX. 26. ἀντίαι σταβέντες *Eurip. Orest.* vs. 1479. et passim. Dubites vero, reiſculum ne κελεύμεναι *Arch.* et *Vallae* sit: vocatae venerunt, sed iussae, ad rem moribus gentis turpem et inſuetam. WESS.

23. ἀντίαι ἔζομαι) *Herodoteum* praebet *Arch.* ἀντία ἔζομαι. Quae spectantium ex adverso cruciarent oculos, mulieres Macedonicas frigide vocari [lin. 24.] ἀλγυδόνας ὀφθαλμῶν, *Herodoti* indicat admirator *Longinus* π. Τψ. IV. 12. [sect. 4 extr. ubi tamen adiicit excusationem, quod barbaros sic loquentes inducit Scriptor.] Quid potissimum culpandum censuerit, docet *Za. Pearce.* Comparavit illud *Iqz. Scaliger* ad *Propertii* II. El. xix, 76. Quantum sic cruciat lumina vestra dolor? VALCK.

24. ἀλγυδόνας σφι ὀφθαλμῶν). Fluxit hoc fonte istud *Alexandri* ὡς εἰσὶν ἀλγυδόνες ὀμμάτων αἱ Περσίδες, in *Regis Vita* apud *Plutarch.* p. 676 f. *Longini* taxantem horum censuram, explosam a *Pet. Victorio*, *Fabro*, *Tollio*, *Gronovio*, non moror. *Herodoti* dictionem attigit *Olearius*; collato *Isaei Rhetoris* verbo, quo rogitant *Ardui*, εἰ ἡ δεινὰ αὐτῷ καλὴ φαίνοιο, modestissime (μάλα σοφόνως) respondit, πίπταναι ὀφθαλμῶν: h. e., docto viro interprete, oculorum se morbo laborare desiisse. Verum simili in negotio ὀφθαλμῶν et ἐποφθαλμῶν vehemens desiderium explicant, sive ἐπιθυμίαν τῶν ὀφθαλμῶν ex *S. Ioannis* *Epistola* primori. Sic

Polybius lib. I. 7. πάλα - - - τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμοῖν ὄντες, *felicitati oppidi oculos cupiditatis adiecerant*, bene *Casaub.* nec discordat in *Exc. Legat.* p. 1319. [*Polyb.* XXXII. 2.] nedum *Aelian.* de *Anim.* I. 12. etc. *WESS.*

CAP. XIX. 6. πρὸς Ἀμύντητα) *Etsi Ἀμύντην saepe dederint scribe, optima haec productio et Ionici saporis, uti Ἀρισταγόρεα, Κανδαύλεα, Μιλτιάδεα, compluresque apud Portum. Quod deinceps prudens, sed meticulous, pater filio, [lin. 12.] σχεδὸν γὰρ σεύ ἀνακασιμένου, Valla, uti in Arch. ἀναγομένου, hinc me summoventis, etiam postrema in Edit., per sane inconmode. Latina nunc Graecis respondent. WESS.*

15. ἵνα μὴ ἐξεργάσῃ ἡμίας). *Talia Euripidis Hippol. vs. 607. Ὡς πρὸς σε γυναικῶν, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ, ne me perdas quae-so. Helen. vs. 1104. Κούρη Διώνης Κύπρι, μὴ μ' ἐξεργάσῃ. WESS.*

Ibid. ἀνέχου ὀρέων τὰ ποιούμενα) *Hic recte cepit Valla; ista lib. I. c. 206. ἡμίας ἀνέχου ὀρέων ἄρχοντας τῶν περ ἄρχομεν, perperam interpretatus, nos sine finium quorum sumus principes esse: ὄρων, finium, esse credidit participium ion. ὄρων. Istā solet, ut aliis, (vid. ad Eurip. Phoen. vs. 550.) Herodoto quoque verbum adhiberi structurā: lib. I. c. 80, οὐκ ἀνέχεται οὔτε τὴν ἰδίαν αὐτῆς ὀρέων, οὔτε τὴν ὁμὴν ὁσφραϊνόμενος. II. 57. κνήμες οἱ ἱερεῖς οὔδ' ὀρέοντες ἀνέχονται: sic et V. 48. VIII. 26. VALCK.*

CAP. XX. 12. ἐσθῆτι σκευάσας) *Non indigemus composito διασκευάσας, quantumvis in Plut. Anton. p. 926. Α. γυναῖκες εἰς Βάκχας, ἄνδρες καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πάνας διασκευασμένοι. Nostri prius est: Ταύτην τὴν γυναῖκα σκευάσαντες πανοπλίῃ lib. I. 60. et cap. 12. huius Musae. Statim [lin. 13.] παρῆγε reduxi, non oblitus τὸν δὲ Κύρον ἦγον ἔσω lib. I. 116. namque repetitione eiusdem verbi Scriptor delectatur saepenumero. WESS.*

19. ἐπιδαφιλευόμεθα) *Nollem Medic. scripturae primas datas: disconveniunt enim ποιούμενα, ποιεῦνται, similiaque. De verbo post accuratissimam Hemsterhusii nostri operam ad Luciani Dial. Mort. XXX. p. 452. adiungo nihil: praecleara isthic omnia. Qui in vulgatis deinceps [lin. 22.] ἀνὴρ Ἕλληνα Μακεδῶν ὑπαρχος, verius Μακεδόνων, sicuti Αἰγυπτίων et τῆς Αἰγύπτου ὑπαρχος lib. IV. 166. et Σαρδίων ὑπαρχος*

χος infra c. 25. Ἀμύντων ὑπαρχός c. 27. Diversa sunt Ἀμύντης ὁ Μακεδών et Ἀλεξάνδρος ὁ Μακεδών, et bene habent. WESS.

19. ἐπιδεικνυμένους ὑμῖν) Verbi vim hoc etiam in loco more suo Vir summus explicuit ad Lucian. p. 452. Absurdissimum illud quod sequitur, [lin. 22.] ἀνὴρ Ἕλληνα Μακεδόνων ὑπαρχός mirum videri posset in Herodoto tamdiu ab illis etiam relictum, qui Μακεδόνων genuinum in codicibus invenerant flexum; nisi constaret, quantum superstitionis esset imperium in hoc quoque liberrimo literarum genere. VALCK.

24. ὡς γυναῖκα τῷ λόγῳ) Quos feminas esse aiebat; Vala. Nemo tam parum Graece doctus est, qui non illud sentiat indignum Herodoto. Alexander imberbes iuvenes Macedonas adsidere iussit singulis Persis singulos, *tanquam mulieres videlicet*. Saepius adhibitum Herodoto τῷ λόγῳ significat id, quod primo videatur adspectu. Ὡς γυναῖκα δὴ poni potuerat et hic in eundem sensum: ut apud Plutarch. T. II. p. 247. c. muliebrem in modum vestitos viros οἱ Φύλκεις παρῆσαν ὡς δὴ γυναῖκας. Narrant Herodoteae simillimas historias antiquiores, Pausan. in Messen. p. 288., Polyæn. I. xx, 2.; recentiorem, quae Thebis evenit, Xenophon. Ἑλλ. V. p. 331, 28. ubi, qui temulentos amatores contrucidarent, viros Phyllidas ὡς γυναῖκας ἐστολισμένους cum introduceret in conclave, εἰσῆγαγεν, inquit Xenoph. τὰς ἑταιρίδας δὴ, καὶ ἐκάθισε παρ' ἐκάστῳ. H. Steph. corrigens ἑταιρίδια, *quem enim*, ait, locum particula δὴ habere hic potest? Suum habet in ironia aptissimum locum: τὰς ἑταιρίδας δὴ, *meretriculas scilicet*! Apud eundem pro ἥδη scribendum p. 359, 42. ἢ δὴ γὰρ ἠγῆσασθε κατὰ θάλασσαν; vos, scilicet! *mari duces eritis?* Thucyd. p. 173, 77. ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες, καὶ ἐλεύθεροι τῷ ὀνόματι. Demosth. p. 52, 37. ἵνα δὴ αὐτόνομοι ᾖσιν. Ut in re minuta, saepissime fuit in hac vocula peccatum, velut apud Euseb. c. Hierocl. p. 445. f. qui se Deum dixerat, strenue dicitur larchas bibisse, οἷα δὴ θεός, *tanquam Deus videlicet*! Olearius ista contextu censebat eiicienda. Ceterum ad Herodotea Brissonius de R. Pers. II. p. 275., comparavit egregium locum eadem narrantis Iustini lib. VII. c. 3. Laudatur ob illud facinus Alexander in Epist. Socrat. 28. p. 28. sed Xerxi tribuitur, quod fecerat Darius. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

B

CAP. XXI. 5. ἅμα πᾶσι κελνοῖσι) Rediit, quod expulsum citra gravem caussam fuit. Putares Libanium T. II. p. 490. c. Megabazum ipsum fuisse peremtum opinari; sic enim, οὐδὲ γὰρ οἱ τοὺς περὶ Μεγαβάζον ἀποκτείνοντας ἐν Μακεδονίᾳ, μετὰ τὸ δειπνῶν ἐκφερομένους εἰς Ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τῆς μήτης: h. e., Morello vertente, neque enim qui Megabazum interfecerant in Macedonia etc. Recte, ita si scripserit. Liber ab errore Rhetor erit, modo τοὺς παρὰ Μεγαβάζου pingatur, intelliganturque, missi eius legati. Περὶ et παρὰ ἀβ αμανουσιβις misceri, norunt omnes. ὁ παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναῖκος, Alcmenes nuncius, in Luciani Dial. Deor. X. 1. WESS.

9. δοὺς δὲ ταῦτα κατίλαβε) A Suidae interpretatione, ἐπέλαβεν, ἐπέσχε τῆς ὁρμῆς, non abhorreo, uti neque Abreschius Dil. Thucyd. p. 509. Ordo autem horum Herodoteo more confusior. Potuisset, ἀνδρὶ Πέρσῃ τῷ διζημένῳ τοὺς etc. ex Reiskii divinatione; cui equidem praepono, in mssorum hoc silentio, Valckenarii elegantem sententiam. Gygaeam, Alexandri sororem, lib. VIII. 136. praeteriit minime. WESS.

10. τῶν διζημένων τοὺς ἀπολομένους τῶν στρατηγῶν) Ut suum Noster recuperet, spero equidem in Codicibus inventum iri τῷ στρατηγῷ. Bubares, cui dedit et pecuniam et sororem suam Gygaeam Alexander in matrimonium, dux fuit eorum, qui missi fuerant ad inquirendos Persas interfectos, a patre Megabazo illuc missus, lib. VII. cap. 22. Historiae tamen obscurata veritate Iustinus VII. 3., Interfectis omnibus, ignarus rei Megabazus, cum legati non redirent, mittit eo cum exercitus parte Bubarem, ut in bellum facile et mediocre. - - Sed Bubares, amore filiae Amyntae captus, omisso bello nuptias facit, depositisque hostilibus animis in adfinitatis iura succedit. Aut vocem non legit, aut lectam Valla non immerito censuit interpretatu difficilem: quod posuit vir clar. uni ex inquisitoribus intersectorum ducum, tolerari non potest: nam primum nusquam in tota narratione missi septem a Megabazo legati duces dicuntur, aut etiam dici poterant; qui suo singuli duntaxat venerant servitio comitati: deinde non nobiles isti tantum Persae perierant, verum διεφθάρησαν αὐτοὶ καὶ ἡ θρακική αὐτῶν. Ceterum suo iterum more turbavit ordinem vocabulorum Herodotus,

qui fuisset naturalis, si sic legerentur collocata: κατέλαβε δὲ (repressit eorum impetum: vid. Cl. Abresch Diluc. Thuc. pag. 509.) Ἀλέξανδρος, δούς ταῦτα (pecuniam et sororem) Βουβάρη ἀνδρὶ Πέρσῃ, τῷ στρατηγῷ τῶν διζήμενων τοὺς ἀπολομένους. VALCK.

CAP. XXII. 4. καὶ οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ) Omitti negligique subinde ante urbium ac regionum nomina praepositionem, dictum alias ad lib. II. 53. Herodotus ἐν Ὀλυμπίῃ solet lib. II. 160. VIII. 134. Hellenodicas et eorum collegium Scaliger, P. Faber, Valesius, Perizonius ad Aeliani Var. tali in luce collocarunt, ut tenebricosi nihil duret. Hic eorum tamen nomen ex scholio venisse codices testantur. WESS.

4. et seqq. οἱ τὸν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα etc.) Τὸν Ὀλυμπία ἀγῶνα Pindarum decet: ne Poëtarum quidem imitator Herod. voculam ἐν omittere poterat, a Florentini Codicis scriptore praetermissam. Aliunde recipietur, opinor, οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα Ἑλλήνων, reiecta voce Ἑλληνόδικαι, interpretamenti loco positā. Alexandrum [lin. 7 seq.] οἱ ἀντιθεσόμενοι ἔξιργον, φάμενοι οὐ βαρβάρων ἀγωνιστέων εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήνων: sic scribendum arbitror e marg. Steph. pro ἀγωνιστέον. Macedoniae Principem antagonistae ἔξιργον. Hieronem Themistocles ἦκοντα εἰς Ὀλύμπια quamobrem εἰρξε τῆς ἀγωνίας, tradit Aelianus Var. Hist. IX. 5. sed tanta Themistoclis fuit auctoritas, ut venienti totius Graeciae coetus in Olympicis ludis adsurxerit, teste Pausania VIII. pag. 701. In Herodoto non significat ἔξιργον arcebant, sed arcere nitebantur; irritum enim fuisse conatum sequentia manifestant, ἐκρίθη τι εἶναι Ἑλλήν, καὶ ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπαιπτε τῷ πρώτῳ. In his addubito num forte scribi praestet, καὶ, ἀγωνισόμενος στάδιον, συνεξ. et stadio decertaturi nomen una cum primo nomine sorte excidebat: hoc mihi significare videtur verbum, alia in re magis usitatum: primum sorte nomen excidit, legitur apud Livium XXIII. cap. 3. ut primam ipsius et antagonistae sortem exiisse optimus auctor significet; quae verba sunt haec Herodotea tractantis P. Fabri Agonist. III. cap. 12. extr. qui tamen aliam etiam ponit interpretandi rationem. Ab Hellenodicis Alexander ἐκρίθη εἶναι Ἑλλήν, atque adeo, qui ante Ὀλυμπιάδων ἐκινδύνυσεν ἐκκριθῆναι; cete-

ris etiam ornatus candidatorum dotibus, *ἐνερπὴν τὸ σταδὸν*: quae duo hac in re propria habent in eadem narratione *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 300, 15. et *Plutarch.* T. I. p. 603. v. vid. *Philo Iud.* de Nom. Mutat. pag. 1061. c: *Is. Casaub.* in *Athen.* VI. c. 12. [*Animadv.* in *Athen.* T. III. nostrae edit. p. 453.] et *Io. Kühnius* in *Diog. Laërt.* VIII. 47. *Habitus* autem est *Alexander* a severissimis iudicibus *Graecus*, non Macedo, *ἐπειδὴ ἀπέδειξε ὡς εἶναι Ἀργεῖος*, [*lin. 9.*] postquam *Perdiccam*, a quo genus ducebat, originis esse demonstrasset *Argivae* et *Heraclidem*: vid. *Herod.* VIII. 137. *Demosthenes* quidem *Graecam Macedoniae Regibus* denegat originem, *Philippum* ut barbarum *Macedonem* traducens, cuius mentionem facit in *Philipp.* III. p. 69, 36. [p. 119. ed. *Reisk.*] tanquam οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντας, οὐδὲ προσήκοντες οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' - - ὀλέθρου Μακεδόνας. Sed concionatoris ista sunt *Attici* atque *osoris Philippi*; modestius orator *umbraticus Isocrates* barbaros quidem *Macedonas* esse fatetur, *Macedoniae* vero *Reges* agnoscit origine *Graecos*, et *reges legitimos*, quippe qui non in *Graecos* at *barbaros* exercerent imperium, in *Suasoria* ad *Philippum*, laudis artificiose dispensatae plena, pag. 103. et 104. *Sibyllae* dicuntur *Ἀρχοῦντες βασιλεῦσι Μακεδόνας Ἀργεῖα θῆσαι*, apud *Pausan.* VII. p. 543. *Thucydidi* *Regum maiores Τημενίδαι, τὸ ἀρχαῖον ὄντες ἐξ Ἀργούς*, lib. II. c. 99. et V. 80. vid. *Isocrat.* p. 88. d. *Epist. Socrat.* xxviii. et *Maxim. Tyr.* XX. 8. Apud *Livium* XXVII. 30. *Argos venit* (*Philippus, Persaei pater*;) et *curatio Heraeorum Nemeorumque suffragiis populi* dicitur ad eum delata, quia se *Macedonum Reges* ex ea civitate oriundos referunt: ipsos etiam istius aetatis *Argivos* ab se oriundos credidisse, docet aliunde ad istum locum *Dukerus.* VALCK.

8. οὐ βαρβαρίων ἀγωνιστέων εἶναι) *Detersi sordes*, orationem turpantes. Nunc ea *Graeca* est, non prius. *Graecis* autem solis, non utique peregrinis, hoc est, aliunde quam e *Graecia* mera et antiqua oriundis, aditum ad *Olympicum* agonem patuisse, optime hinc colligit eruditissimus *P. Faber Agonist.* lib. III. c. 12., illud etiam συνεξέπαιπτε τῷ πρώτῳ ad commissionem, sortito fieri solitam, recte adplicans, ut *prima Alexandri et antagonistae sors* exiisse significetur. De *Argiva* ex *Heraclidis Alexandri* origine accurate *Noster* lib. VIII. c. 137. WESS.

CAP. XXIII. 4. ἔτυχε μισθὸν δωρεὴν φυλακῆς) Inferius c. 124. Μύρμινον τὴν Ἡδωνῶν - - - παρὰ Δαρείου δωρεὴν λαβὼν Histiaeus; quod et hic abunde fuisset. Nunc vocum sede mutata, ἔτυχε δωρεὴν, μισθὸν φυλακῆς, viri docti Pavius ac Reiskius praeceptant. [At traiectione verborum est usitata Nostro.] Convenit nonnihil hoc Metrodori ex Epigram., Diophanti Arithmet. lib. V. pag. 269. addito, Πιστοτάτοις ὁμῶς εὐλευτερίην καὶ ἄποινα, Μισθὸν ὑπηρεσίης, Plenius, sed copulā interpositā, Antigoni dictum, Ἄλλ' ἐγὼ, ὃ μισράκιον, ἀνδραγαθίας οὐ πατραγαθίας μισθὸν καὶ δωρεάς διδωμι, in Stob. Serm. LXXXV. p. 497. WESS.

10. ἐγκτίσασθαι πόλιν) Memini, ἔγκτησιν, sive ius possessionum acquirendarum, saepe in foederum tabulis obviam: in Thes. Muratorii p. MXLIX, 1. ΤΗΡΑΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΓΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝ, sic oportuit: eadem formula in Demosthen. Or. de Coron. p. 151. [p. 265, 7. ed. Reisk.] neque multum diversa apud Xenophont. Rer. Graec. lib. V. pag. 555. D. Vulgatum-ne vero, an ἐγκτήσασθαι scribarum peccatum sit, manet in dubio. Receptum simile habet in ἰστροποτιδεύεσθαι, ἐμμάχισασθαι, ἐμβόσκεισθαι, aliisque pluribus. Elegans et hoc Taciti Ann. XI. 19. ad ne iussa exuerent, praesidium immunivit. WESS.

Ibid. δοῦς ἐγκτίσασθαι πόλιν ἐν Θρηῖῃ) Neque κτίσασθαι alibi memini me legere, neque ἐγκτίσασθαι, hinc in Porti Lex. receptum. Variant in talibus scripti Codices, et hic forte dabunt ἐγκτήσασθαι, veram, ut autumo, lectionem. Quam a Dario petierat Mileti tyrannus Histiaeus in Edonide regione, Μύρμινον dictam, impetravit, V. 11., βουλόμενος ἐν αὐτῇ πόλιν κτίσαι: in urbe condenda deprehendit occupatum Megabazus, et, simulatque Sardes venisset, docet ille Regem minus fecisse prudenter, qui permiserit hominem Graecum in Thracia ἐγκτήσασθαι πόλιν, urbem sibi possidendam acquisivisse. Frequenter occurrit in monumentis etiam lapideis ἔγκτησις: quo sensu docebit ὁ πᾶν Ti. Hemsterh. ad Hesych. in voc. Ἐμπάμμω, occasione vocis Ἐμπάσις, ad quam vid. Clar. Alberti. Quidquid agrorum seu aedium quis in terra sibi patria comparatum possidebat, voce κτήματων significabatur; ἔγκτημα possessio dicebatur in regione peregrina; ἔγκτησις, ius istiusmodi sibi possessionis acquirendae. Κτήματα sic et Ἐγκτήματα distinguit Demosth. p. 53. §. 49.

[Or. de Halonn. p. 87. ed. Reisk.] et Ulpian. Hinc *Ammonium*, ut in *Addendis* notatum, emendavit H: *Vales*. Emend. IV. c. 9. Ἑγκτήματα talia memorantur *Numeror.* xxxi, 9. vocum collectoribus praetermissa. Scripsisse videtur *Andocides* de Pace p. 25, 20. Χερρόνησον καὶ τὰς ἀποικίας καὶ τὰ ἐγκτήματα (vulg. ἐγκλημ.) ἵνα ἀπολάβωμεν. [ἐγκτήματα recepit Reisk. p. 96.] Talia sunt quae *Xenophon* vocat Ἀπομν. II. [cap. 8, 1.] p. 441, 19., τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτήματα, opposita τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ, sive τοῖς ἐγγαίοις. Verbum legitur *Genes.* xxxiv, 10., ubi *Emmor* ad filios *Iacobi*, ἡ γῆ, inquit, πλατεία, ἐγκτᾶσθε ἐν αὐτῇ. *Demosth.* c. *Polyclem* p. 667, 13. [pag. 1208. ed. Reisk.] meminit τῶν τε δημοτῶν καὶ τῶν ἐγκεκμημένων: hi sunt qui in demis non suis praedia vel agros possidebant. VALCK.

12. πολλοὶ κωπίες) *Remiges* audiunt *Vallae*, *Porto*, aliis: error est, tolerabilis ille quidem, non tamen propagandus: cur enim, obsecro, multi *remiges* in *Edonide Myrcino* fuissent, et quamobrem hic illi commemorarentur? Imo multum illic fuit ligni ad remos faciendos apti: abietes ad naves fabricandas, ἴδη dicuntur ναυπηγήσιμος: succedunt κωπίες, ligna in remos. In *Aristidis Themistocle* T. III. pag. 336. τὰ νῆα, σχοινία *Scholiastes* mstus [editus etiam in *Photii Biblioth.* p. 698. ed. *Hoesch.*] interpretatur, Κωπίας δὲ, τὰ ξύλα τὰ πρὸς τὰς κώπας ἐπιτήδεια: remos male *Canterus*. *Hesychius*: Κώπεις, [Κωπίς oportebat,] τὰ εἰς κώπας εὐθετα ξύλα. *Andocides* Or. II. p. 21, 11. [p. 80. ed. Reisk.] εἰσηγαγον εἰς στρατιὰν ὑμῶν οὕσαν ἐν Σάμῳ κωπίας. *Aristoph.* *Acharn.* vs. 551., Τὸ νεώριον δ' αὖ κωπίων πλατουμένων: πλατουμένων forte scripserat: [vulgatum *Brunckius* tuetur:] non erat navale plenum remigibus, quod absurdum cogitatu, sed lignis ad remos fabricandos aptis; ut bene *Bergler*. sequutus *Scholiasten*. Frequentius in his quoque fuit erratum. VALCK. — Et mihi quoque, iam tunc licet meliora in commentariolos meos relata habenti, tamen quum in hoc convertendo loco versarer dormitanti, accidit, ut *remiges* hic ponerem, pro quibus ligna conficiendis remis idonea reponet prudentior Lector. S.

CAP. XXIV. 3. μετὰ δὲ ἀγγελον πίμπας) Corrigitur *Lipsiae* μετὰ δὲ ἀγγέλων vel ἀγγέλου: cohaerere enim cum ἔλεγε: nuntiavit ipsi per nuntios. Atqui μετὰ δὲ loco

μετὰ δὲ ταῦτα, post, deinde, ἴακον est, sicuti μετὰ sine additamento, teste Galeno in Hippocr. de Rat. Vict. pag. 84., et sexcenties in Musis. Crebra quoque de nunciis et litteris, πέμψας Δαρίος ἱππία - - - ἔλεγε τὰδε, lib. IV. 126., et Tomyris πέμψασα κήρυκα ἔλεγε τὰδε, I. 206. WESS.

16. καὶ ἐς λόγους μοι ἀπικίσθαι) Bonum foret, modo schedae faverent, ἐς λόγους σοι ἀπικ. At reluctantur cunctae, regiae auctoritatis et eminentiae specimen ostentantes. Quod de possessione veri amici rex, si fraus et simulatio afuisset, praeclarum, et de Cyri sententia apud Xenophont. Κυρ. Παιδ. lib. VIII. p. 235. κ. WESS.

CAP. XXV. 2. Ἀρταφέρνης) Mssti Ἀρταφέρνης, eiusdemque filium Ἀρταφέρνης τὸν Ἀρταφέρνηος παῖδα nuncupant lib. VI. 94. et VII. 74. Eadem nominis scriptura in Aeschyli Pers. vs. 21. et, ceu Graeca esset origine, vs. 769. Φέρνης γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰακιστρέφουν. Clarius ibidem Critici, Ἀρταφέρνης ἐξ ἐτυμολογίας λέγεται ὁ τὰς Φέρνας ἔχων ἀρτίας καὶ ἀκεραίας. Male, ut opinor, in Persico hominis titulo; cui similis Ἰνναφέρνης in schedis lib. III. 70. At Μεγαφέρνης, Τισσαφέρνης, et Persica plura, eorum scriptionem sollicitandam negant. Placuit καταστήσας, sicuti lib. VII. 105. καὶ ὑπαρχον ἐν τῷ Δερίσκῳ τοῦτον καταστήσας, et huius Musae cap. 94. Nam καταστησάμενοι τύραννον c. 92, 1. usu discrepat. WESS. — Forsan utroque fere modo Persicum nomen pronuntiare indigenae adsueverant, Artaphernes et Artaphrenes. Sed credibilius est, Graecos, graecas quodammodo formas externis nominibus induere solitos, idem in hoc nomine fecisse, adeoque Artaphernen suo arbitrio in Artaphrenen mutasse. Similiter Artaxerxis nomen, cui eum vocabulo ἄρτος cognationem quamdam intercedere putarunt, in Artoxerxem frequentes mutarunt. S.

5. τῶν παραθαλασσίων ἀνδρῶν) Absentia ἀνδρῶν ex manu exaratis ingrata non foret, nisi iterum στρατηγὸς δὲ τῶν παραθαλασσίων ἀνθρώπων lib. VII. 135. Illud [lin. 7.] ἐπὶ χρημάτων ἄδικον δίκην ἰδίνασι, in iudice Sandoce, pecunia corrupto, redibit VII. 194.; nec longe abit ἐπὶ κόσῳ χρημάτων lib. III. 38. Belle quoque Eustathius ἀνθρωπίνην [lin. 8.] exemplis ταπεινῆς, λεοντίνης, αἰγίνης, videlicet δοῦᾶς, contra insultus munivit. WESS.

8. ἀπίδμεν πᾶσιν τὴν ἀνθρωπίνην) Talia Herodoto πε-

culiaria non debuerant a *Porto* praetermitti. Multa colligens, in quibus δορά supprimitur, *Eustathius* in *Iliad.* γ'. p. 283, 36., παρ' Ἡροδότῃ, ait, κείτοι καὶ Ἀνθρωπίνῃ, ἡ τοῦ ἀνθρώπου δορά ἐν τῷ, σφάξας etc. Attigit et in *Od.* κ'. p. 379, 40. Latet illud apud *Athenaeum* alicubi. [Fieri potest: sed nec nunc memini equidem, nec adnotavi.] Crudele supplicium, quo vivis hominibus cutis detrahebatur, Persis in usu fuisse *Brissonius* docet de *Regn. Pers.* II. p. 33b. conf. clar. *Wesseling.* in *Diodori* XV. 10. Ex *Herodoto* *Valerius* Max. VI. c. 3. ext. 3., *Cambyzes*, inquit, mali cuiusdam iudicis ex corpore pellem detractam sellae intendi, in eaque filium eius iudicaturum considerare iussit. Quod sequitur [lin. 9.] σπαδίξας, probae notae est, et in *Glossar.* redditum ἐκδείρας: quid sit σπάδιξ, ibidem traditur atque alibi. VALCK.

9. σπαδίξας δὲ) Rarissimum vocabulum explanat *Scho-liastes*, Σπαδίξας, ἐκδείρας. Σπάδιξ γὰρ Φλοιὸς βίξης πρὶν ἢ οἱ δὲ, Φλόινκος ῥάβδον. Male fortasse ἐκδείρας, pellem detrahens: cetera ad verbi originem proha. Σπάδιξ, avulsus e palma termes cum fructu, apud *Gellium* Noct. Attic. II. 26., βυτῆς σπαδίξ, diffractus eius ramus, πηγάνου κλάδος, in *Nicandri* Alexiph. vs. 528., neque a vero alienum, quod *Glossator* de cortice radicis ilignae discerpto. Ea omnia σπαδίξιν, ex σπάω progenitum, scindendi potestate instruunt, lancinatamque et dissectam *Sisamnis* proponunt cutem. Non nescio eruditos aliorum conatus, neque tango; *Stephanum*, *Portum*, *Salmasium*que ad *Solin.* p. 291. secutus. Addo obiter *Agathiam* Schol. lib. IV. p. 93. huiuscemodi supplicii auctorem haud consulto Saporem regem perhibuisse, ac male de eodem addubitasse *Ammianum* lib. XXIII. 6. *Melius* *Diodorus* lib. XV. 10., cuius rationem non neglexit *Valesius*, uti nec *Nostri*. WESS.

CAP. XXVII. 6 et seqq. Αἰτίη δὲ τούτου ἦδε etc.) *Lycaretum* haec si tangunt, quae plerorumque opinio, sequentia violentae eius mortis causam explicabunt: tum ἀνεως κακῶν ἦν [CAP. XXVIII. 1.] necessario mutationem subibit, daturam aut αἰνῶς κακῶν, dira perpressus est, ex *Pavii* hariolatione, aut ἀνάπλεως κακῶν ἦν, malis cooperatus est; ex mea olim, aut ἀνευ κακῶν, ut *Portus*, aut aliud quidpiam consimile: neque enim id, quod legitur, ad necem ducit truculentam. At de *Lycareto* mollissime *Seri-*

ptor τλευτᾶ, nulla flagitii adspersa macula, neque, ut alioqui solet, κακῶς τὸν βίον τελευτᾶ. Lemno praeterea is praerat, orae maritimae nequaquam, sed Otanes, [cap. 26, 1 seq.] τότε διάδοχος γενόμενος τῆς στρατηγίας Megabazi; qui quidem Persa origine, et memor paterni supplicii, alios neglectae in Scythas militiae, nonnullos ob diverzitos post infaustam expeditionem Persas arcessere potuit, ad opprimendos certe hoc colore uti. Bene de illo τσαῦτα ἐξεργάσατο στρατηγήσας, haec in praefectura designavit. Ex his consequens est, ut ἄνεως κακῶν ἦν de Otane dicatur. Hesychius Ἄνεω, ἄφωναί, ἐννεαί, ex Poëta Iliad. γ'. 84. ubi Schol. ἡσυχαιοί, ἄνευ ἰωῆς, τουτίστι, φωνῆς καὶ θορύβου. Addit Cl. Alberti, dictum Nostri elegans esse, atque ab aliis non intellectum. Mihi de prima voce dubitatio nulla: qui utramque coniunxerit, nullum novi. Id constat, multa Herodotum sibi priva habere, et florente Ionismo vigere potuisse quae ob desuetudinem nobis molestiam creant. Ut-cunque fuerit, in constantissimo Codicum consensu acquiescam, donec melior et hilarior adfulserit lux. Clar. Reiskii suspicio ἄνεσις κακῶν ἦν laude non caret. WESS.

Ibid. Αἰτίν δὲ τούτου ἦδε etc.) Cum vicinis ista, me iudice, non satis apte cohaerent. Quae sequuntur, πάντας ἡνδραποδίστην usque ad στρατηγήσας, illa non Lycaretum, sed spectant Otanen, τὸν τῶν παραβαλασσίων στρατηγόν, qui Megabazo successerat: forte versus aliquot hic interciderant, [CAP. XXVIII. 1.] Ἄνεως κακῶν non videtur Eustathio lectum, Homeream vocem ἄνεω saepe tractancti, quam poëticam censet λέξιν, καὶ ἀσύμβολον εἰς λόγον πεζόν. Reiskio quod venit in mentem, ἄνετις κακῶν mihi quidem non displicet. VALCK. — Mihi vero, unice hoc verum esse, persuasum erat, etiamque nunc est. Hesychius: Ἄνεσις, ἀνάπαυσις. Fuit igitur Ionibus, maritimam oram incolentibus, (cap. 25, 5.) brevis quaedam malorum intermissio. Caeterum vide Var. Lect. in Cap. xxvii, 6. et xxviii, 1. S. CAP. XXVIII. 6. καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα) Ornamentum, sive, uti Thomas M. et Triclin. ad Soph. Elect. vs. 683., καλλώπισμα. Tale Strabonis lib. X. p. 691. b. [p. 450. c. ed. Cas.] τὸ δὲ παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ πολιτεύματα: et lib. XI. pag. 786. [pag. 516. d. ed. Cas.] ex Apollodoro Adramytteno, τῆς συμπάσης Ἀριανῆς πρό-

σχῆμα εἶναι τὴν Βακτριανήν. Talia Plutarchi, Aristidis, Appiani, atque aliorum, quae exscribere non vacat. WESS. — Quod in nostro exemplo καὶ Ἰωνίης legitur absque articulo, id typothetae lapsu factum, voculam τῆς temere praetermittentis; qui error diligentiam Correctoris effugit. S.

8. Πάρροι κατήρτισαν) Hoc malui ex scriptis, quemadmodum cap. 29. οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν, et Musonius in Stob. Serm. I. pag. 20. φίλους διαφορομένους καταρτίζοιμι. WESS.

Ibid. κατηρτίσαντο) Syllabam delerem male geminatam, ut legatur κατήρτισαν, quod praebet margo Steph. quodque paulo post recurrit, οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν Παρίι; quos sibi dissidentes Milesii pacis sumserant reconciliatores, καταρτιστήρας, qualis Cyzenaeis fuerat Demonax Mantinensis, IV. 161. φίλους διαφορομένους καταρτίζειν legitur apud Stobaeum pag. 20, 46. et alibi. Propriam verbi vim in scissis resarciendis sitam propius respicit Herod. V. 106. ἵνα τοι κείνα πάντα καταρτίσω ἐς τωυτό, prouti legitur in msto, et recte scribit Wetsten. in Matth. IV, 21. VALCK.

CAP. XXIX. 6. ὥπως τινὰ ἴδοιεν ἀνεστηκινή etc.) Adstipulor Reiskio et Abreschio, ἐν ἀνεστηκινή primitus fuisse arbitratis, praepositionemque a praeceunte verbo absorptam: neque inprobo ἀνεστηκινήν χώρην de neglecta et desolata regione, etsi apud Themistium, quem Abreschius subministravit, Or. XXII. p. 280. τόπος ὑψηλός τε καὶ ἀνεστηκώς. Clarum est, χώρην ἀνάστατον hic indicari. Acclivis regio debetur Gronovio, neglexerat Valla. WESS. — Mihi hoc innuere visus erat Scriptor, in planitie, in vicinia urbis, agrorum culturam fuisse neglectam, in superiore vero regione diligentes nonnullos prudentesque cultores fuisse repertos. ἀναστήματα γῆς sunt edita loca. βουνειδῆ ἀναστήματα τόπων γεφyrήσιμα, de alia quidem regione agens, memorat Diodorus Sic. V. 40. E. superiore dein regione in urbem rursus κατέβησαν (descenderunt) arbitri. S.

12. καὶ τῶν δημοσίων οὕτω etc.) Probabilis ratio, qua et Aeschines in Timarch. p. 22. pr. conficit, ὃν τινὰ τρόπον (ὁ κρινόμενος) διοικεῖ τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, ὡς παραπλησίως αὐτὸν καὶ τὰ τῆς πόλεως διοικήσονται: et Icti Romani, tutorem suspectum ex eo, quod in alia male versatus sit, lib. III. 8. Digest. de

Susp. Tutor. Non addo in re, usu saepe cognita, *Lusiani* Epigr. apud *Stob.* Serm. XV. p. 152. *WESS.*

CAP. XXX. 2. ἄνδρες τῶν παχέων) Saepe παχεῖς in Musis ditiores, quorum ὄλβος ἄγαν παχυνθεῖς, opulentia valde crassescens, uti graviter *Aeschylus* VII. contr. Theb. vs. 777. Contra aliorum usu οἱ παχεῖς, quorum mens (sive, ex Sacris Litteris, καρδίᾳ) ἐπαχύνθη, stolidi crassoque sub aëre nati. Culte de his omnibus *Cl. Schultensius* in *Salomon.* Prov. c. xiv, 24. *WESS.*

11. δύναμιν τινα) Aliquantum copiarum; Valla. Fac tantillum petiisse copiarum, qui noverant, ὀκτανικισχίλην ἀσπίδα Νάξιοισι εἶναι; unde tandem pendebunt sequentia καὶ κατέλθουν ἐς τὴν ἐωυτῶν? an ab ἐδόντο? Non opinor: voculam τινα mutemus in ἵνα: ut exules Naxii rogarint *Aristagoram*, εἰ κὼς αὐτοῖσι παράσχοι δύναμιν, ἵνα κατέλθουν ἐς τὴν ἐωυτῶν, vellet-ne sibi copias dare, ut in patriam possent restitui: voce depravata, καὶ necessario debebat interseri. Saepissime, quando praecedit εἰ, subiectum ἵνα iungitur optativo: necesse non arbitror ut in eam rem exempla congeram. Ut hoc tempore plebis iniuriā Naxiorum optimates per seditionem e patria fuere fugati, similis seditio quinquaginta circiter annis ante Naxum agitaverat, quam ex *Aristotelis* Rep. Naxiorum narrat *Athen.* VIII. p. 348. B. *VALCK.* — Speciosa utique viri doctissimi conjectura; quae tamen, quum nullum in libris patrocinium inveniat, quumque locum tueri vulgata scriptura possit, in contextum ab Editore recipi non debuit. S.

22. τῶν δ' ἐπιθαλασσίων τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ) Ultima prudenter et circumspecte addita. Dederat orae maritimae praefectum Otanem cap. 25., eius praefectura eopse tempore fungentem: verum in Thracia illa, atque ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Hic Artaphernes Asiam, in Aegaeum porrectam mare, procuravit. Duo, florentibus Persarum rebus, orae maritimae videntur praepositi fuisse, Europaeae et Asiaticae: hanc Hydarnes, regnante Xerxe, sibi iniunctam habuit, lib. VII. 135. *Thucydidi* στρατηγὸς τῶν κἀτω audire solet, qualis Tissaphernes in eius lib. VIII. 5. *WESS.*

CAP. XXXI. 2. ὡς Νάξος εἴη νῆσος) Laudare non debeo codices e quibus νῆσος exulat. Persae cum Cycladum insularum nullam tenerent ditione, qui potuit Ari-

stagoras, nisi imprudenter, *Narum*, tacita illius positura et indole, Persae occupandam propinare? De *Cycladibus* *Eustath.* in *Perieg.* vs. 525. et eo prior *Strabo* lib. X. pag. 743. B. [p. 485. ed. Cas.] WESS.

4. χρήματα δ' ἐνὶ πολλὰ) Quandoquidem *Eustath.* et tot membranae, χρήματα δὲ ἔχει dilucide ostendunt, eo in dissensu electionis arbitrium est. Accedo *Gronovio*, editumque amplector. Sic lib. I. 181. ἀγαλμα δ' οὐκ ἐνὶ οὐδὲν αὐτόθι ἐνιδρύμενον: et cap. 183. ἐνθα ἀγαλμα μέγα τοῦ Διὸς ἐνὶ κατήμενον χρύσειον. Plura se ultro offerent, collecta a *Raphelio* in *S. Paulli* *Epist.* ad *Galat.* III, 28. WESS.

9. ταῦτα μὲν γὰρ δίκαιον) Nolo, rixosus ne videar, hoc proscribere, probe gnarus, ab *Aldo* si δίκαιον venisset, et *Florentiae* δίκαια maluissent, primas fuisse ablaturum. Olim certe ita loquebantur. Noster lib. VIII. 111. οὕτω τέ σφι κάρτα δοτέα εἶναι τὰ χρήματα: et IX. 22. οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι. *Thucydides* VIII. 106. καὶ ἐνόμισαν σφίσιν ἔτι δυνατὰ εἶναι τὰ πράγματα --- περιγενέσθαι, ubi doctissime *Dukerus*. Alia consulto negligat *Post* *ponnulla* [lin. 15.] αἰρεθῆναι *Arch.* glossam olet. *Conf.* cap. 97. WESS.

17. Σὺ ἐς οἶκον τὸν βασιλῆος) Fluxit ex *Orientis* more, quo οἶκον βασιλῆος regnum regiamque familiam describebant. Tale *Hebraeorum* בית חמלך, οἶκος βασιλείας, et saepissime iteratum בית יהודה, בית ישראל. Sic lib. VI. 9. νῦν τις ὑμέων εὖ ποιήσας φανήτω τὸν βασιλῆος οἶκον: et lib. IX. 106. Rex quoque *Artaxerxes* in litteris, modo genuinae fuerint, ad *Hippocratem*, φίλον οἴκῳ βασιλείας τίθεσο, μὴ φειδόμενος ὄλβου. Quo super titulo nonnulla *Casaubonus* *Exercit.* ad *Baron.* XIII. p. 214. WESS.

CAP. XXXII. 10. εἰ δὲ ἀληθὴς γέ ὁ λόγος) Non reluctabor, ubi ex scriptis γέ ἐστι accesserit. Hinc autem dilucide patet, *Herodoto*, haec cum commentaretur, cognitam non fuisse *Pausaniae*, qua *Xerxis* filiam sibi procatur, epistolam apud *Thucydidem* lib. I. 128. quem *Diodorus* et *Cornelius Nepos* auctorem habent. Liqueat insuper, ἡρόσαστο non ultra desiderium porrigi oportere. WESS. — Similiter cap. 47, 2 - 4. *Philippus* quidam memoratur ἀρμόσας quidem *Τήλνους* θυγατέρα, ψευδὴς δὲ τοῦ γάμου. S.

CAP. XXXIII. 4. ἐς Κάυκασα) Si *Casus* *Chio* fo-

ret vicinior, ex ea *Καύκασον* formatum putares, uti in his *Aristidis* T. I. p. 546. ed. Iebb: καὶ τὸν Κάρπαθον μὲν καὶ Καύκασον, καὶ ἄλλας ἤσους, ἀκουμένας ἐστὶν ἰδεῖν. Rhetor enim καὶ Κάσον dederat. Verum situs et ventus Boreas *Casum* excludunt. *Caucasus*, an *Caucasa*, portus is, seu navium statio, vero nomine fuerit, non finio. Tacent veteres, *Delphinium*, *Phanas*, et *Γερόντων λιμένα* insulae tribuentes: posterior est in *Hist. An. Aeliani* lib. XII. 30. WESS.

12. διελόντας) Nonne ad sententiam διελῶντας accommodatius? Διελῶντας -- κατὰ τοῦτο, ad hunc modum per navis foramen transientes, ut caput etc. Simili confusione ἐξιόντα Πρωστρατίδας et ἐξιῶντα membranae lib. V. 63. Vulgatum, ex *Hesychio* διαμερίσαντας, διανείμεντας, indicabit. WESS. — Et recte quidem διελόντας habere videtur; nam, quum caput foras spectaret, corpus vero introrsum, erat adeo homo ille quasi divisus, et per foramen illud medius interceptus; qua notione simile huic verbum διαλαμβάνω, quum alibi, tum lib. IV. 68, 9. positum vidimus. Iam vero κατὰ τοῦτο non significabit hoc modo, sed eam ob causam, ut frequenter aliàs, V. 3, 6. 37, 2. VI. 1, 5. 44, 19. etc. Itaque delendum comma fuerit, quod post δῆ-σαι parum commodè a nobis interpositum est: connexa enim sunt δῆσαι κατὰ τοῦτο. S.

16. παραιτίετο τὸν Πέρσην) Persam exorare nitebatur poenam deprecando. Huc spectans *Schol. in Aristoph. Vesp.* vs. 1249. Παρητίτο, ἀντὶ τοῦ ἐλιπαρεῖ, παρκαλεῖ, παρ' Ἡροδό-την: verba tum excitat quae hic leguntur; eademque dedit *Suidas*. Plene *Xenophon*, Ἀπομν. II. [c. 2, 14.] p. 433, 10. τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι, εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρὸς. *Zonaras* in *Lex.* mstq: Παραιτούμαι σε, καὶ παρητήσατο τὸ πρᾶγμα, καὶ παρητήσατο αὐτόν, οὐ δὲ λέγειν· ἀλλ' οἶον, ὅτι παραιτούμαι σε συγγνώμην ἔχειν, καὶ, παραιτούμαι σε μὴ χαλεπαίνειν. Ξενοφῶν, τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι. Ista non dedit *Suidas*, qui multa descripsit ex *Zonarae* *Lexico*, quod ex *Io. Sambuci Bibliotheca* *Fr. Sylburgius* habuit utendum: ad *Xenophontem* spectantia *Io. Leunclavius* illinc excerpserat: haec excerpta ad *H. Stephanum* missa non recepisse se queritur *Leunclav.* in *Append. Xenoph.* p. 1142. Pervenerunt ad *Is. Vossium*, hinc in *Bibliothecam Leidensem*. VALCK.

18. ἰσπέρχεται) Succensuit Aristagorae; nam lene nimis; vituperavit. In Apollonio Rh. III. 516. Τελαμῶνι δὲ θυμὸς ὀρίνθη σπερχόμενος δ' ἀνόρουσι θεῶς. Pindarus Nem. Od. I. 59. Ἄλλα θεῶν βασιλεια σπερχεῖσα θυμῷ, ubi praeter alia Critici, ὑπερβύουσα τῷ θυμῷ. Quod post pauca [lin. 20.] ἰμέο πείθεσθαι, tanquam singulare et rarum lib. I. 126. examinavimus. Utrumque auctoritatem codicibus, qui superius c. 29. τούτων ἴταξαν πείθεσθαι, addit; atque, in talibus caute procedendum, neque falcem criticam temere sumendam, commonefacit. WESS.

19. Σοὶ δὲ καὶ τούτοις τοῖσι πρῆγμασι τί ἐστι;) Valla: quid tibi, inquit, est cum istis negotiis? Noverat vir Doctissimus, non sic loqui solere Romanos; sed, quid isthic tibi negotii est; et, quid tibi cum istis est negotii. Non aliter Graeci solent. Videor mihi suum Herodoto restituisse corrigendo: Σοὶ δὲ καὶ τούτοις πρῆγμα τί ἐστι; οὐ σὲ ἀπέστειλε etc. Quid vero tibi cum his est negotii? an non te misit etc. Iam primum vide mihi quaeso quantilla sit mutatio; ex τούτοις male repetitum, ut millies evenit, τοῖσι delevi: deinde πρῆγμα in talibus est ex more recepto; saepius tamen omitti solet ut apud Latinos. Quod apud Terentium, Quid tibi rei mecum est? apud Plautum dicitur, Quid mecum est tibi? Stich. II. 2, 9. Eadem ellipsi Livius VIII. 25. Lucani atque Apuli, quibus gentibus nihil ad eam diem cum Romano populo fuerat, in fidem venerunt. Bene loquitur Herodot. V. 84. οἱ δὲ Αἰγινῆται ἔφασαν, σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοις εἶναι οὐδὲν πρῆγμα: qui locus vel solus, ut puto, correctionem satis adfirmaret. Demosthenes, qui c. Aphob. p. 517, 48. scripserat, τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασάνῳ; plene dixit pro Cor. p. 186. διομνύμενος μὴδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρῆγμα. Comicus Nicomachus apud Athen. VII. p. 291. B.

Ἔστω γεωμετρικῇ δὲ καὶ σοὶ πρῆγμα τί;

Variat structuram Plutarch. T. II. p. 52. c. In eundem sensum Comicus apud Stobaeum p. 501, 4. Τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία; Philostr. p. 662. Σοὶ δὲ τί καὶ Πρωτεσίδω κοινόν; hoc in talibus multo frequentius tandundem valet ac in Herod. πρῆγμα. VALCK. — Velles in uno saltem vetere libro vel levissimum vestigium emendationis Viri doctissimi exstaret. Potuit atque adsuevit Scriptor noster variare formas orationis. Sed, verum si quaeris, nihil omnino

habet vulgata scriptura, cur mutata[m] malles. τί ἐστὶ utique idem valet ac τί πρῆγμα ἐστὶ; At quidni, ut sexcenties aliàs, utque in illo Demosthenis τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιάνῃ; et in notissimo illo τί ἐμοὶ καὶ σοί; sic et h. l. omitti vocab. πρῆγμα potuerit, cuius ingrata futura fuisset repetitio. Denique planissima verbis sententia inest: *Hae res quid ad te pertinent?* S.

CAP. XXXIV. 5. καὶ τεῖχος ἰσάξαντο) Duo verba καὶ τεῖχος, ex anterioribus, ut hariolor, huc migrantia, si deforent, neutiquam reducerem. Turbant orationis habitum ac iuncturam, sive ἰσάξαντο cum Valla et Porto ex σάξασθαι, *farcire*, seu ab ἰσάξασθαι derivaveris. Prius insolitum mihi quid praefert, respuitque σῖτα καὶ ποτὰ, non profecto ita farcienda sarciendaque, ac τὸ τεῖχος fortasse; posterius, ista si exulent, aut ἐς τεῖχος, quae Cl. Reiskii suspicio, scribatur, vero non disconveniet. Ipsemet scriptor viam emunit lib. I. 190. ubi Babylonii προσαῖξαντο σῖτα ἐτίων ἀγρὰ πολλῶν, ante plurium annorum conneatum importarunt: et VIII. 20. οὐτ' ἐξεκομίσαντο εὐδὲν, οὔτε προσάξαντο Euboeenses. WESS.

Ibid. καὶ τεῖχος ἰσάξαντο) Non miror in forma verbi, Grammaticis haud animadversa, Vallam, Portum similesque haesisse literatores; ille murorum refectionem, quam ἐπισκευὴν vocant, significari credidit: Portus reddidit muros muniverant, retulitque ad Σάττιν. Verum vidissent, si similia comparassent Herodoti I. 190. Babylonii κατελήθησαν ἐς τὸ ἄστυ, in urbem autem, obsidione praevisa, προσαῖξαντο σῖτα ἐτίων ἀγρὰ πολλῶν, iam ante comportaverant permultorum annorum *conneatus*: id ipsum Portus etiam adnotavit, intellexitque VIII. 20. οὔτε ἐξεκομίσαντο εὐδὲν οὔτε προσάξαντο. Non facile reperietur, qui praeter Herodotum adhibuerit ἄξασθαι, ἰσάξασθαι, προσαῖξασθαι. Quae habet ἤκται et ἰσῆκται, illa reperiuntur et apud alios istius etiam aetatis. Iam vero καὶ τεῖχος ab imperito positum suspicor, et ab Herodoto scriptum, ad oppugnationem autem tolerandam sese paraverant, καὶ σῖτα καὶ ποτὰ τὸ τεῖχος ἰσάξαντο, id est ἐς τὸ τεῖχος ἤξαντο, et esculenta potulentaque curaverant intra urbem importari. Primum ἐνεσίκαντο τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ τεῖχος: ex agris omnia comportaverant in urbem, quae quidem essent mobilia; pro more degentium in istiusmodi regio-

nibus, in quibus una praesertim urbs tantum esset muro munita. De Naxiis locupletibus scribit *Aristot.* in *Rep. Naxiorum* apud *Athen.* VIII. p. 348. A. τῶν παρὰ Ναξίους εὐπόρων οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἄστυ φέκουν, οἱ δὲ ἄλλοι διασπαρμένοι κατὰ κώμας. Eadem ratio fuit in Attica; saepius itaque leguntur, in historia quoque recentiori, tempore Philippi et Alexandri, (*Demosth.* p. 140, 68. *Diodor. Sic. T. II.* p. 162.) omnia mobilia e pagis in Athenas Attici comportasse; imprimis bello Peloponnesiaco: praeter *Thucyd.* testis est *Aristoph.* *Ἰπ.* vs. 789. et 802. *Ἀχ.* vs. 72. *Εἰρ.* 631. ubi *Schol.* διὰ τὰς συνεχεῖς τῶν πολέμιων εἰσβολὰς ἐκνευαγωγήσαντο εἰς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. VALCK.

13. ἀπαλλάσσαντο) Male Mediceo eveniat, cuius imperio Graecis inauditum ἀπαλλάσσαντο sermonis ornatum foedavit. Sexcenties illibatam sedem, quod restituumus, tuc-tur, et inconsulto unius iussu novam induere speciem debuit? WESS.

CAP. XXXV. 2. ἐκκληρῶσαι) ἐκτελείσαι *Arch.* acceptum glossae fero. WESS.

5. ἀπαιρήσεσθαι) ἀπαιρεθήσεσθαι* instauratum a Gron-laudibus fert D'Orvillius ad *Chariton.* lib. I. 12. p. 127. Ego ἀπαιρήσεσθαι non adspernor: tritum enim olim, cui passivum recentiorum acumen substituit crebro. Dederat *Aldus* πολλὸν ἐλαττώσεσθαι: maluerunt ἐλαττωθήσεσθαι lib. VI. 11. Taliun copiam post Küsterum et Dukerum conduxit *Hemsterhusius* ad *Thomae Τιμήσεται* et *Piersonius* in *Moerid.* p. 367. WESS. — Sic c. 34, 4. πολιορκησόμενοι, ubi πολιορκησόμενοι exspectasses. S.

7. τὸν ἐστιγμένον τὴν κεφαλὴν) „*Aeneas* in *Poliorcetico* et *Polyaenus* l. 1. idem tradunt.“ GALEUS. Quae Gellio vocatur *Noct. Att.* XVII. c. 9. inopinabilis latebra barbarico astu excogitata, sic ipsi denarratur, ut alium sequutus videatur auctorem, qui fraudem magis fecerit verisimilem. Ex *Herod.* rem enarrat *Tzetzes* *Chil.* III. vs. 512. et IX. vs. 228. etc. Sic autem *Aeneas* in *Poliorcet.* c. 31. ut ipsa retinuerit pleraque omnia *Herodoti* verba: Ἰστιᾶσις βουλόμενος τῷ Ἀρισταγόρᾳ σημεῖναι (excidit ἀποστῆναι) ἄλλως μὲν οὐδαμῶς εἶχεν ἀσφαλῶς δηλῶσαι, ἅτε φυλασσόμενων τῶν ὁδῶν, καὶ οὐκ εὖπορον (δὲν addendum:) γράμματα λαθεῖν φέροντα — tandem τὰ δὲ στίγματα, inquit, ἐσήμανεν ἃ δεῖ ποιεῖν: secundum He-

rod. ἀπόστασιν. Auctore Polyaeo I. 24. capiti hae literarum inerant notae: Ἰστιάδης Ἀρισταγόρα. Ἰωνίαν ἀπέστησεν. VALCK.

CAP. XXXVI. 7. ὁ λογοποιός) Idem Hecataeo titulus lib. II. 143. V. 125.; etiam Aesopo lib. II. 134. sed diversa ratione; hic fabulator, ille historicus, ex iusta Vossii de Histor. Gr. lib. IV. 3. opinione. Bene Harpocratius, Λογοποιός, ὁ ὕψ' ἡμῶν ἱστορικός λεγόμενος, ex Isocrate et Nostro, ubi docte Maussacus et Valesius. Ἡκαταίος ὁ λογοποιός Arriano Ἀναβ. II. 16. Λογοποιοί, *historiarum scriptores*, Xenophonti Κυρ. παιδ. VIII. p. 229. D. aliisque. WESS. — Pari ratione ipse etiam Herodotus noster, quum aliis, tum Arriano Ἀναβ. III. 30. λογοποιός nominatur. S.

11. ναυκράτεις τῆς θαλάσσης) Una voce θαλασσοκράτορες Thucydidi lib. VIII. c. 83. dicuntur Chii Milesiique; qua forma Herodoto VI. 9. sunt ναυκράτορες: hanc ego vocem Thucydidi libenter restituerem p. 391, 98. [lib. VI. c. 18.] ubi vulgatur in Alcibiadis oratione: καὶ ἀπειθεῖν αἱ νῆες παρέξουσιν· αὐτοκράτορες γὰρ ἐσόμεθα καὶ ξυμπάντων Σικελιωτῶν. Athenarum quidem civitas ratum erat habitura quidquid egissent Alcibiades et collegae, imperatores αὐτοκράτορες constituti: sed hic vocem non convenire sensit et Schol. Corrigo primum παρέξουσιν· ναυτοκράτορες γὰρ, *navium enim copia praestabimus omnibus Siciliensibus*: sed scripsisse puto Thucydidem ναυκράτορες: ubi vulgatur alterum, ναυκρατόρων praebent optimi Codd. p. 370, 84. p. 373, 91. In Herod. si vel codex daret ναυκράτορες, alterum satis adfirmaret nomen usitatissimum Ναυκράτης. VALCK.

20. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λόγων) Non dissentio a msstis. Alibi ἐν τοῖσι πρώτοις τῶν λόγων, lib. VII. 93. uti et Strabo lib. XV. p. 1011. B. [p. 690. A. ed. Cas.] Τὰ vero ἐν Βραγχιδῆσι Croesi donaria lib. I. 92. annumeravit; quae ex Hecataei saniore suasu Aristagoras in usum si vertisset, multo fuisset contra Persas instructor, ac Xerxi ea intervertendi atque auferendi praecidisset occasionem. Geographum vide lib. XIV. p. 941. B. [p. 634. c.] WESS.

CAP. XXXVII. 4. Τέρμερα) Auspiciis utor Scedarum, quibuscum Steph. Byz. Τέρμερα, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τερμέρου. ὁ πόλις Τερμερέως. Fuit in Cariae Lyciaeque finibus. Cariae Τερμέριον et χωρίον Τέρμερον agnoscit Strabo Herodot. T. VI. P. I.

- lib. XIV. p. 971. A. [p. 657. B. ed. Cas.] cui Cariae in situ Herodotus lib. VII. 98. congruit. WESS.

9. ἰσονομίην ἐποίησε τῇ Μιλήτῳ) Laurentius *statum rei-publicae Mileti constituit*, haud plene. Ἰσονομίην et Τυραννίς contra se ponuntur; estque illa *iuris quaedam inter cives aequabilitas*, qualis populari in statu. Macandrius post Polycratis, tyranni Samii, fata dilucide, ἐγὼ δὲ ἐς μέσον τὴν ἀρχὴν τίθεις, ἰσονομίην ὑμῖν προσαγορεύω, lib. III. 142. Vise ibid. c. 80. WESS.

CAP. XXXVIII. 4. οἱ πλεῖντες ἀπίσαν) Expunxi [αὐτῶν] pronomen, ex praegressis inculcatum temere. Tyranni abierunt quidem, sed civium voluntate dimissi; Histiaeus, Tympnae filius, in castris deinceps Xerxis fuit lib. VII. 98. Atque ea expedita satis: molestissima, quae consequuntur, [lin. 9.] ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης - - - ἐξευρεθῆναι: ultimum si nusquam foret, leni flueret oratio tractu: cum mordicus tamen scripti retineant libri, Pavii molimen ἴδεις - - συμμαχίην τινός οἱ μεγάλη ἐξευρεθῆναι reformat; Reiskii, συμμαχίην τινὰ οἱ μεγάλην ἐξευρεθῆναι. Utri adplaudam, haesito, ob Herodoteae abundantiae morem. WESS. — Structura orationis in hunc modum fuerit concepienda: ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης τινός μεγάλης (ὥστε) ἐξευρεθῆναι οἱ: opus enim fuit magna quapiam armorum societate, quae illi erat acquirenda, invenienda. Similem structuram habes in Euripidis Med. vs. 1396. ubi vide quae Porsonus adnotavit. S.

4. οἱ πλεῖντες αὐτῶν ἀπίσαν) Ionice Herodotu ἀπίσαν significat *dimittebant*: hic itaque scribendum ἀπήσαν, id est ἀπηλλάσσοντο, quod huius etiam vice reponendum est ex Codd. p. 425, 18. [VII. 142, 2. Immo vero ἀπίσαν (*dimittebant, dimiserunt*) recte h. l. tenent libri omnes.] In istis, [lin. 9.] ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλη ἐξευρεθῆναι, postremum non sane delendum, ut ille putabat; superfluum adiicitur more Herodoteo: sic ἀνιῶσι τὰς τρίχας αὐξέσθαι, p. 102, 7. [II. 36, 5.] atque alibi similia reperiuntur. VALCK. — At longe diversa utriusque loci ratio. In illa ῥήσει, II. 36, 5. Αἰγύπτιοι - - - ἀνιῶσι τὰς τρίχας αὐξέσθαι, legitime omnia procedunt, nec poterat verbum αὐξέσθαι abesse: hic contra, si abesset verbum ἐξευρεθῆναι, reliquo sermoni per se sententiaeque ratio constaret; ipsumque verbum adiectum videri poterat structuram orationis turbare. S.

CAP. XXXIX. 4. Ἀναξανδρίδης γὰρ ἔχοντι γυναῖκα etc.) De *Anaxandride* eiusque duabus uxoribus narrata contraxit in pauciora verba *Pausan.* in *Lacon.* p. 211. [lib. III. c. 3.] Apud hunc *Anaxandrides* *Lacedaemoniorum* *μόνος γυναῖκας* *τε δύο ἅμα ἔσχεν, καὶ οἰκίας δύο ἅμα ὥκησι.* *Herodotus* [c. 40, 10.] *γυναῖκας, αἰτ, ἔχων δύο, διξάς ἰστίας οἶκει, ποσίων οὐδαμῶς Σπαρτινὰ:* quinimo nec in universum Ἑλληνικά. Nam, quidquid nonnulli nobis narrent, nusquam in Graecia florente licuit duas simul uxores habere, nisi certas interdum ob rationes, permissu magistratuum vel populi; praesertim διὰ σπάνην ἀνθρώπων, quod semel Athenis accidisse legitur. Est in his, cap. 40. [lin. 7.] rara vox ἐξείσως de repudio posita, quam enotatam *Eustathio* supra iam fuit observatum ad lib. III. c. 148. VALCK.

8. Εἴ τοι σύ γι σιωῶτοῦ) Placuit scriptura, priore commodior. Per autem egregie *Med.* pluresque alii, γένος τὸ Εὐρυσθένης γινέσθαι ἐξίτηλον. Vulgatum enim antea, optimo *Gronov.* iudice, absurdissimum. *Procopius*, sollers *priscorum* aemulus, *Bell. Pers.* lib. I. 5. ὅτι μὴ ἐξιτήλου παντάπασι γένους τοῦ βασιλείου (*Persarum*) ὄντος: et lib. II. 22. WESS.

12. ἐπεὶ τε τοι οὐ τίκτει ἐκ σείο, ἄλλην δὲ γῆμον) In ambiguo animus fuit, retinendum-ne *Aldi* ἀπεις, an furcillis eiiciendum: tot tandem conspirans *Codicum* imperium hanc in partem inpulit. Videntur (quae *Celeb.* etiam *Gronovii* sententia) consulto infaustum vocabulum silentio *Ephori* pressisse, eaque solum subiecisse, quae divortium innuebant clarissime. *Pausanias*, eodem in negotio occupatus, τὴν γὰρ οἱ (*Anaxandridae*) πρῶτον συνοικοῦσαν, ἀρίστην τὰ ἄλλα οὔσαν, συνίβαινεν οὐ τίκτειν, ubi ἀρίστην vere *Steph. Berglerus*, quo καταδυμῖν doctissimus scriptor et *Notri* sectator industrius explicuit, *Laconic.* c. 3. p. 211. WESS. — Ut supra scriptum, οὐ τίκτει ἐκ σείο, ἄλλην δὲ γῆμον, sic edidit *Wess.* et sic in msstis, qui ad nos venerunt, legitur cunctis. Qua in scriptura primum illud observandum, post ἐπεὶ τε τοι οὐ τίκτει, (quoniam tibi non parit) non modo supervacaneum esse quod adiicitur ἐκ σείο, sed prorsus etiam incongruum. Tum vero, ante ἄλλην δὲ γῆμον desiderari aliud verbum in imperativo positum, cum *Vallā* (qui. ea repudiata aliam ducito, in latinis posuit) pulcre vir doctus viderat qui *Aldinam* curavit editionem;

ideoque ex coniectura verbum ἄπεις adiecit, quod alii omnes tenuerunt editores, donec a *Wesselingio* eiectum est, qui luxatam claudicantemque repraesentare orationem maluit, quam verbum admittere contra consentientium librorum auctoritatem insertum. Quod nemo viderat, id *Schaeferi* non effugit perspicaciam: nempe in importuno illo ἐκ το latebat, immo tantum non planissime inerat, illud ipsum quod desiderabatur verbum ἐξέε, dimitte, imperativus mediae formae verbi ἐξίημι: unde nomen ἐξέρις, (dimissio, divortium) derivatur, quo idem Scriptor noster paullo post (cap. 40, 7.) eadem in narratione utitur. Literam Ξ antiquitus duabus literis ΧΞ exprimi solitam fuisse, e vestustis inscriptionibus docuit *Montfaucon Palaeogr.* p. 131. et 139 seq. Facile credas, multos etiam scribas ΚΞ pro Ξ posuisse; quod vulgo Aeolibus in usu fuisse veteres Grammatici adnotarunt. Vide *Gregor. Corinth.* de Dial. Aeol. §. 39. et Grammaticum *Meermannianum* in *Bastii* editione *Gregorii* p. 661. §. 14. S.

CAP. XL. 7. τῆς ἐξέριος) *Eustath.* ἀπόπειρην γυναικὸς ἦτοι διαζύγιον verissime exponit, Homericum ξύνεισις τε δύο προταμῶν illuminans. Quo de genere in *Aristotelis Eth. Nicom.* II. 7. ὁ μὲν γὰρ ἄστωρ ἐν μὲν πρόσσει, abiiciendis opibus, ὑπερβάλλει: et apud *Clement. Alex. Paedag.* II. 10. p. 223. εἰς δὲ τὴν πρόσsein αὐτοῦ (σπέρματος) ἀνδρωδότη. Merum itaque interpretamentum, quod *Ask.* offert, ἐξώσιος. Sequens ποιῶν οὐδαμῶς Σπαρτιατικὰ [lin. 11.] perite *N. Cragius* lib. III. Rep. Lacedaemon. p. 234. *Clementi* obiecit *Alex.*, Spartae ἐπιτίμιον μονογαμίου, monogamiae poenam, sancitam olim progenti, *Stromat.* II. p. 505. Κακογαμίου poenam isthic *Lycurgi* statuerant leges, fortasse (quae doctissimi viri elegans divinatio) *Clementi* restituendam. *WESS.*

CAP. XLI. 3. ἔφεδρον βασιλέα) *Camerarii* ac *Porti* haud repudio successorem. Putes *Clearchi* illud apud *Xenophontem* Ἀναβ. II. p. 159. ed. *Hutch.* πρὸς βασιλέα τὸν μέγιστον ἔφεδρον ἀγωνιζοίμεθα esse geminum, sed discrepat: vindex est, quod *Budaeum* non latuit. Alias vocabuli notiones, ab ill. *Spanhemio* ad *Callimachum* atque *Aristophanem* explanatas cum maxime haud moror, nedum [lin. 5.] ἔχουσιν δὲ αὐτῆς ἀληθεῖ λόγῳ, sive communiori dictione σχοῦσιν ἐν γαστρὶ *Pausaniae*: quod iterum iterumque succedit [lin. 11.] ἰθὺς ἰσχυρῶς, lucem praecedenti adspersit. *WESS.*

[5. συντυχίη ταύτη χρησαμένη) Idem hoc valet ac κατὰ δαίμονα, qua de formula et similibus disseruit *Valck.* ad III. 153, 6. ubi p. 154, 10. nostrae huius editionis, pro *Herod.* I. 3. oportebat *Herod.* I. 111, 4. S.]

CAP. XLII. [2. ἀπρομανής τε) *Admodum furens* reddidit *Gronov.* idque tenuit *Wess.* Similiter *Portus* : „ἀπρομανής, summe insanus, supra modum insanus,“ suffragante *Schneidero* in *Lexico crit.* At profecto in colloquio cum *Aristagora* (cap. 49-51.) non admodum insanum aut furiosum se praestitit hic *Cleomenes*. Et progressu quidem temporis incidisse eum in furorem (ὕπτελθε αὐτὸν μανίη νοῦτος) ipse *Herodotus* VI. 75. tradit; antea vero nonnisi ὑπομαρρότερον fuisse, id est, hebetiore ingenio, haud satis competentis mentis, ibidem ait. Itaque commodius mihi visum est id quod *Valla* hic posuerat, mentis inops; et fere furiosus in Latinis nostris posui: poteram semifuriosus, aut subinsanus. Nempe, quod praeunte doctissimo Viro *Corayo* ad *Athen.* III. 119. a. (*Animadv.* T. II. p. 331.) et ad *Athen.* IX. 385. b. (*Animadv.* T. V. p. 116.) monui, vocab. ἄκρος aliis nominibus adiectivis praepositum minuit nonnihil et temperat vocabuli significationem, fere ut in latino sermone particulae sub aut semi nominibus praepositae. Caeterum vile et triviale (ὕπελλότερον) vocabulum ἀπρομανής iudicavit *Pollux* VI. 125. S.]

8 et 9. αἰτήσας ληδόν) Tralaticium est ac leve, nec tacendum: novum enim specimen audaciae amanuensium. Equis in animum inducet, modo λαδόν, modo λεῶ II. 129. hic ληδόν, nulla praesertim variandi necessitudine, scribere decrevisse? Ἄγον (posthabito, qui Ionum mos, augmento) et ἄγε *Aldus* et *Codices* nonnulli dederunt I. 70. 166. 170. II. 125. etc. Mutatur ἦγον et ἦγε ex reliquorum consuetudine Graecorum. Mihi institutum non placet. *WESS.* — Teneri utique ionicum ἄγε debuit. Sed, ad ληδόν quod spectat, unde, quaeso, hanc vocabuli formam, qua quidem et alios nonnullos auctores, sed eos paucos admodum, usos esse constat, (vide mox *Adnotat. Valck.*) arripuisse putabimus librarios, nisi vetustis in libris eam reperissent? Varietatem non in rebus modo exponendis, sed in ipsis etiam vocabulorum formis amare *Nostrum*, iam saepenumero observavimus. Et quidni hanc veniam

concedemus luculentissimo Scriptori, qui natione quidem Doriensis, ionico tamen maxime idiomate *Musas* conscripsit suas, caeterum in Attica colonia maiorem fere vitae partem transegit, ac diversissimis et temporibus et locis *Historias* hasce, quibus nobis licitum est frui, composuit? S.

Ibid. αἰτήσας ληδὸν Σπαρτιήτας ἤγε ἐς ἀποικίην) *Pausan.* III. [cap. 3 extr.] p. 211. Δωριεὺς (οὐ γὰρ ἠνείχετο ὑπακούειν Κλεομένην μόνων ἐν Λακεδαιμόνι) ἐς ἀποικίαν στέλλεται. Vulgabatur in *Herod.* αἰτήσας λαδὸν Σπαρτιήτας, ἄγε. ληδὸν Σπ. ἤγε dedit Vir Cl. ex *Med.* et utramque mutationem vocat *perlegantem*. Vellem parcius ista talia viris egregiis exciderent: cur ἤγε censeretur elegantius Homérico et *Herodoteo* ἄγε? Ληδὸν nusquam alibi praebet *Herod.* neque etiam *Portus* aut *Maittairius* invenerunt: hoc tamen facile commendant *νῆος*, *Hesychius*, et *Heraclidis* auctoritas. *Eustath.* in *Od.* β'. p. 93, 32. [p. 1443. ed. Rom.] Ληὸς, ὁ λαὸς, οὗ μέμνηται Ἡρακλείδης, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Νηὸς, ναὸς, καὶ παὸς, πηὸς, ὃ ἐξ ἀγχιστείας προσγενής (lege πρὸς γένους) οὕτω δὲ ἦν ἐπὶ Ὀμήρου ἐν χρήσει τὸ Ληὸς. Apud *Hom.* πηὸς frequentatur. Ubi παῶν habet *Nicand. Ther.* vs. 3. ibi *Schol.* ἐν ἐνίσαι, αἰτ, δωρεῖν. VALCK.

13. ἄνδρες Θηραῖοι) Iure ita *Med. Valla* et alii. *Eustathii* ἀποικία δὲ ἐστὶν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν Θηβαίων, ad *Perieg.* vs. 213. simillima in macula erat, bene a *T. Fabro* lib. I. Ep. 9. erasa. Κάλλιστον *Libyae tractum*, χῶρον, quem colonis *Dorieus* occupavit, ad amnem *Cinypem*, lib. IV. 175. et 198. offert. Haud vero scio, praestet-ne ex schedis οἴκισσι. Favet opinanti γῆν κτίσων, superius [lin. 10.] positum, quo colonia designatur manifesto. Haec autem continuo nexa et sequentia, [lin. 15.] expulsum *Dorieum* esse ὑπὸ Μακίων τε καὶ Λιβύων, procederent inducta copula melius. Omnes *Afri*, *Αἰβυες*: eorum natio, cuius advenae in agris consederant, *Macaе*. *Carthaginenses* optime disiunguntur, quippe originis alius, nec veri *Αἰβυες*. Quas etiam in partes Cl. *Pauw* discessit. WESS.

15. ὑπὸ Μακίων τε καὶ Λιβύων) Distinguuntur quidem interdum *Φοίνικες* sive *Καρχηδόνιοι*, et *Αἰβυες*, sive veteres indigenae: sed *Μάκας* et *Libyas* quis alius ista ratione distinguit? *Μάκας*, *Λιβυκὸν ἔθνος*, memorantur *Herodoto* IV. 175.

et aliis. Ex Scylacis p. 112. licet aestimare, cur hi potissimum illinc expulerint Spartiatas. Secundum Herod. Macarum Gindanes fuere vicini, horum Lotophagi: Ἀωτοφάγων δὲ (IV. 178.,) τὸ παρὰ θάλασσαν ἔχονταί Μάχλυνες. Fortasse Μαχλύων, aut alterius Africani populi nomen, non Λιβύων scripserat Herodotus. VALCK. — Possis καὶ Λιβύων intelligere tamquam esset καὶ ἄλλων Λιβύων. Sed ne opus quidem est ut eo confugiamus. Ad Herodoti morem loquendi attentus lector iam frequenter observaverit, ita solere illum subinde τε καὶ inter duo nomina interserere, ut non distinguatur alterum ab altero, sed ut (quemadmodum fere in adpositione quam vocant Grammatici) alterum altero declaretur. Sic iam haud procul a principio operis, lib. I. c. 2, 9. ἐς Αἰάν τε τὴν Κολχίδα, αἶτ, καὶ ἐπὶ Φᾶσιν ποταμὲν. I. 16, 4. Κυαξάρη τε - ἐπολέμησε καὶ Μήδοισι. I. 27, 9. ἐς Σάρδεις τε καὶ ἐπὶ Ὀσί: et similia alia multa. Pro ἰξελαθεὶς, quod lin. 14. cum aliis editoribus tenuimus, potuerat perinde asperior forma ἰξελασθεὶς probatis e codicibus recipi. S.

CAP. XLIII. 2. ἀνὴρ Ἑλεώνιος) Eiusdem Cl. Pavii Ἑλεωνίως coniectura est, quandoquidem nulla in Peloponneso urbs Eleon, notissima Helice, cuius gentile Ἑλεωνίως lib. I. 148. Esto: unde Anticharem domo Peloponnesium fuisse discimus? an, quod eam in regionem reduci Dorico consilii rationem proposuerit? Non opinor. Ἑλεῶνα Poëta memorat Iliad. β. 500. et Strabo prope Tanagram [in Boeotia] lib. IX. p. 622. [p. 405. ed. Cas.] Hinc Ἑλεώνιος apud Ethnographum in Νεών. Erycem quod attinet et Herculem, sibi posterisque certa lege Erycinam regionem adquirentem, ad Diodori lib. IV. 23. expositum satis puto. WESS.

3. ἐν τῶν Δαΐου χρησμῶν) Quibus veteres innotuerant fatidici, his equidem crediderim hoc in loco Λαῖον saepe fuisse suspectum; quo nomine vatem oracula edidisse non alibi, credo, legerant. In Luciani T. III. p. 241, 23. Solanus: Quis, ait: unquam fando audivit Telephum inter vates habitum? Sed cui non innotuit Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνην ἐλάττω; huius nomen illic non dubitanter ponendum pro Τήλεφος. Hic vellem aequae commode τῷ Δαΐου verum nomen a me posset substitui: longum Graec-

corum χρησμολόγων catalogum erudite contexuit *Clemens Alex. Strom. I. p. 398 seq.* Nullus inter istos Λάϊος: literas proximum accedit Ἰάμου nomen. *Iamus* notissimus, a quo genus ducebat πολύνκλιτον καθ' Ἑλλαντας γένος Ἰαμιδῶν, *Pindaro* celebratum *Ol. VI. 120.* sed neque *Iami* memorantur oracula. Forsan usitatius hic latet nomen Βάκιδος, ex eodem agri *Tanagraei* pago nati, unde fuit hic *Herodoteus Antichares*, ἀνὴρ Ἐλεῶνιος dictus, ut certe fuit unus *Bacidum* ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, *Schol. in Aristoph. Elp. vs. 1071.* vid. *Scheffer. et Iac. Perizon. in Aeliani Var. Hist. XII. c. 35.* Hoc *Spartiatæ* consilium dedit *Eleonius Antichares*, *Heracleam* conderet in *Sicilia*, ἐκ τῶν Λαίου (vel cuiuscunque tandem) χρησμῶν Φάης, Ἐρυκος χώραν παῖσαν εἶναι Ἡρακληϊδῶν. *Doriea* ceterosque in *Siciliam* colonos profectos scribit *Pausan. III. p. 247.* τὴν Ἐρυκινὴν χώραν νομίζοντας τῶν ἀπογόνων τῶν Ἡρακλέους εἶναι, καὶ οὐ βαρβάρων τῶν ἐχόντων. Quem sequenti *CAP. XLIV. [lin. 3.]* memorat *Sybaritarum Regem Τῆλυν*, is primum fuisse videtur δημαγωγός, ut dicitur *Diodoro XII. c. 9.* ubi notat *Wess. VALCK.* — Quidni vero τοὺς Λαίου χρησμούς intelligeremus oracula *Laio data*? Sic quidem percommode *Larcher* accepit, ut sit Λαίου genitivus obiecti quem *Grammatici* vocant, quemadmodum in illo *Sophoclis Oed. Tyr. vs. 907.* Λαίου παλαιὰ δέσφαια: et *Electr. 343.* ubi τὰ μὰ νευθεύματα, non sunt consilia a me data, sed mihi data. Plura eiusdem generis exempla *Aug. Matthiae* collegit in uberiore *Grammat. Graec. §. 313.* quibus, si quis id agat, alia ex *Herodoto* adici poterunt. S.

CAP. XLIV. 3. καὶ Τῆλυν) Tyrannidem occupaverat, eadem prius deiectus quam *Sybaritas* inter et *Crotoniatas* bellum exardesceret, ni *Heraclides Ponticus*, quod arbitror, fallat in *Athenaei XII. 4. p. 521.* [cap. 21. nuperae edit.] Potior *Herodoti*, illi propioris temporis, auctoritas; cui *Diodorus lib. XII. 9.* paria facit, δημαγωγὸν adpellans, quippe blanda vulgus oratione ad ditiores exilio multandos, unde belli, *Pythagoræ* aetate gesti, origo, concitantem. Consimili δημαγωγῷ titulo *Cypselum*, *Corinthiorum tyrannum*, *Aristoteles* ornat *Polit. lib. V. cap. ult.* *WESS.*

11. τῶν Ἰαμιδῶν μάντιν) *Laurentii Amadeorum* vel *Iamideorum vaticinium* castigavit *Faber lib. I. Ep. 19.* qui de

Iamo et Iamidis plura, et Pet. Victorius lib. XIII. Var. c. 15. Adsolebat τὸ πολὺ κλειστον καθ' Ἑλλαντας (verba sunt Pindari) γένος Ἰαμιδᾶν inter vaticinandum, Criticis testibus ad Olymp. Od. VI., τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεία uti, quorum observationi Pausanias adstipulatur lib. VI. 2. Atque illa sunt Nostri ἱερά [lin. 13.] τὰ οὐ προσχωρεῖ χρηστὰ θυομένη Calliae: neque enim in dubitationem venit, quin Cl. Gronov. praeclare ex schedis instauraverit. Peperit, quod ante legebatur, crebra in προσχωρεῖν et προχωρεῖν confusio lib. VIII. cap. 108. Thucyd. II. 5. atque apud alios. Mox [lin. 14.] ταῦτα δὲ οὐκ οὔτοι λέγουσι integrae sanitatis forent, modo infitians vocola, a Kalla non versa, exularet. Vulgato succurritur, ταῦτα δὲ ὡς οὔτοι λέγουσι a Pavio, ταῦτα δὲ κοῦ οὔτοι a Reiskio. Mihi ineptissimum οὐκ exilio in tenebras damnandum censetur. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. XLV. 3. παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν) Laurentianum prope Crastin, lapidum maceriam, unde processerit, non exputo. Ortelius, Pinedo, et Galeus ob Κράστον Arch. comparant Stephani Κράστον, πόλιν Σικελίας τῶν Σικανῶν, longe aberrantes. Haec Siciliae urbs; Κράστις amnis Italiae. De Sicula Crasto bene Ph. Cluverius Sicil. Antiq. II. p. 391. Crastin (tametsi de Sybari et eius positura diligenter) ne verbulo tangens, Ital. Antiq. III. p. 1265. Equidem, quod olim [in Diss. Herod. p. 184.] professus sum, Κράθιν et Ἀθηναίη ἐπωνύμιω Κράθιη scripsisse Herodotum, non muto. Sybaris sita erat ἀνὰ μέσον δυοῖν ποταμῶν, τοῦ τε Συβάριος καὶ Κράστιος in Diodori XI. 90. et XII. 9. De Crasti silentium. Porro ubi de Aegis Achaiae Noster I. 145. ἐν τῇ Κράθις ποταμός ἀίναός ἐστι, ἀπὸ τοῦ ὃ ἐν Ἰταλίῃ ποταμός τὸ οὐνομα ἔσχε, alludente et eadem imitante Pausania VII. 25. Cur illum quaeso Achaiae perennem amnem, ἀίναον ποταμὸν, vocat; si idem Italico conveniret? Παρὰ τὸν ξηρὸν Κράθιν ubi hic valuerit, discriminis in aperto caussa. Torrens hieme Crathis fluebat, aestatis tempore saepe ξηρὸς, siccus: par indoles sicco Tanagro in Virgilii Georg. III. 151. ubi Servii ex vero adnotatio, Sicci ad tempus aestatis relatum est: est enim hieme torrens. Bene in Glossis: Ξηροπόταμος, torrens. WESS. — Quantumvis probabilem emendationem nihilo magis tamen, quam ipse Vir praestantissimus, in contextum recipere ausus sum. Fieri potest, ut idem

rivus, ille praesertim Italicus, promiscue utrolibet nomine, *Crastis* et *Crathis*, fuerit adpellatus. S.

14. *πολλαπλήσια*) *lustum* hoc. Sic VII. 48. τὸ Ἑλληνικὸν στρατεύμα φαίνεται πολλαπλήσιον εἶσθαι τοῦ ἡμετέρου: tum VIII. 140, 1. ἄλλη παρίσται πολλαπλήσιη: et c. 143. WESS.

CAP. XLVI. 1. *Συνέπλεον δι Δωριῶν etc.*) Praeter populares Spartiatis nullos e veteri saltem Graecia habuit Dorieus *συγκρίστας*: non certe *Atheniensem*, qualem nobis interpres prachet *Pausaniae* p. 247. ubi Ἀθηναῖος, *Athenaeus*, proprium fuit Spartiatae nomen, uni τῶν ὁμῶ Δωριῶν σταλόντων ἐς Σικελίαν: quale nomen hic apud *Herod.* inter *συγκρίστας* est Θέσσαλος. Memorantur in historia Graeca Atheniensis Λακεδαιμόνιος, Lacon autem cui nomen fuerit Ἀθηναῖος: hoc vero nomine insignes fuerunt plurimi. Talia frequenter sunt ab interpretibus obscurata. De Dorico, qui perierit in Sicilia ab *Egestaeis* interfectus, iterum *Herod.* VII. 158. et 205. Una cum illo hic *CAP. XLVII.* periisse traditur *Philippus Crotoniata*, cuius Olympionicae, ob formae praestantiam ut herois ab *Egestaeis* culti, meminit ex *Herod. Eustath.* in *Iliad.* γ'. p. 290, 35. [p. 383. ed. Rom.] VALCK.

5. Ἐγέσταιων) Variare in urbis *Egestae* scriptura. Codicum exaratores locuples testis Cl. *Wasse* ad *Thucyd.* VI. 6. est. ΕΓΕΣΤΑΙΩΝ numi apud *Parutam* id postulant, quod exstat. Idem in *Thucydide*, *Diodoro*, (non tamen sine discordia lib. IV. 23.) *Pausania*, *Stephano*; etiam infra VII. 158. in *Arch.* aliisque. [ubi vide *Var. Lect.*] Legendus est doctissimus *Sylburgius* ad *Dionys. Halicarn.* lib. I. Ant. Rom. p. 42. WESS.

[6. περιεγένετο τούτου τοῦ πάθεος) Requirebam ex τούτου: sed praepositionem ignorant libri omnes, quae adeo subintelligenda fuerit. S.]

10. Πειθαγόρεω) Numero msstorum Πυθαγόρειω nomen vincit. Dubia tamen in re pati possum, suum cuique ut sit arbitrium. [Nec vero mirum est, nomini minus noto vicinum omnibus notissimum praetulisse librarios.] Oppressos Dorici ab *Egestanis* comites non praeteriit *Pausan.* lib. III. 16. De Carthaginiensibus et belli in hos colonos ambitioso colore *Diodor.* IV. 23. Vide Musam VII. 205. Iam τυραννίδα ἐπεχείρησε *Arch.* [lin. 11.] non sine exemplo.

quale τὸν ἐπιχειρῆν huius libri princ. et πάντα ἐπιχειρῆν Clem. Alex. III. Paedag. p. 264. Plura Perizonius ad Aeliani Var. VII. 13. et Reiskius Animadv. in Dion. Chrysostom. p. 14. WESS. — Hisce praeceuntibus auctoribus Schaeferus structuram verbi paullo rariorem, quam cod. Arch. offerebat, vulgatae praetulit scripturae. Quod uti non improbo factum, sic de exemplo ex Musis petito, ad quod Wesselingius provocavit, monere debeo, admodum illud quidem dubium esse: nam quod V. 1, 8. legitur, τοὺς δὲ ἐπιχειρῆν, aut valde equidem fallor, aut τοὺς non ad Perinthios refertur, sed ad Paeones, qui iubentur illos adgredi, subintelligitur autem dativus αὐτοῖς, nempe Περινθίοις. S. [13. ἐπὶ Διὸς ἀγοραίου βωμόν] De Iove ἀγοραῖον vide Taylor ad Lys. p. 191. pag. 70 seq. ed. Reisk. S.]

CAP. XLVII. 4. οὔχετο πλείων) Mendam agnoverunt docti homines, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, Abreschius, a Stephani operarum peccato ortam et propagatam. Prudentior Aldus, quem insuper habitum miror. Mox τὸ ἰωὺ τοῦ κάλλος [lin. 8.] non oportere in κλῆος abire, Eustathii indicio constat; qui etiam rectissime αὐτὸν ἰλάσκοντο, ut Arch. et Vind., postulante sermonis serie omni. Designatur, quid fieri solebat Egestae. WESS. — At, cur potissimum ἰλάσκοντο praefendum praesenti ἰλάσκονται iudicaretur, non magis equidem, quam Schaeferus, exputare potui. Eustathii quidem testimonium pro scriptura ista invocari non debuit: rem ille ex Herodoto refert, non ipsa Scriptoris verba repraesentat. S.

CAP. XLIX. 4. χαλκτον πίνακα) Aeneant^u laminam, tabulam vocat Geographicam, in qua γῆς ἀπάσης περίοδος ἐνέτεμντο. Ad opulenti iuvenis superbiam deprimentam ubi dicitur Alcibiadi monstrasse Socrates, quantillum in orbis tabula spatium occuparet Attica, πίνακιν vocat Aelianus ἔχον γῆς περίοδον, Var. III. 28. Notant ibi Kühn. et Perizon. Pleraque huc spectantia iam dederat Marsil. Cagnatus Var. Obs. IV. c. 5. Omiserunt ex Theophrasti testamento locum, quo iubet ἀναθεῖναι τοὺς πίνακας, ἐν εἰς αἱ τῆς γῆς περίοδοι εἰσιν, εἰς τὴν κάτω στοάν, apud Diog. Laërt. V. 51. VALCK.

8. τὰ κατήκοντα) Laurentii ex Stoeae forulis, officia enim sunt talia, merito recusavit Reiskius. Τὰ κατήκοντα, et τὰ

κατήκοντα πρήγματα, res sunt urgentes et praesentes. περί τῶν κατήκοντων λέγοντες, de praesenti rerum statu colloquentes, lib. I. 97. et ἐπὶ δὲ τοῖσι κατήκουσι πρήγμασι τὰδε ποιητὰ εἶναι, lib. VIII. 19. Portus eadem animadvertit. Stoicorum τὸ καθήκον ex Cicerone Offic. I. 3. et Diogene VII. 108. atque aliis cognitissimum. WESS.

17. τόξα καὶ αἰχμὴ βραχία) Gronovius ad haec bene. Valla, Brissonius, Stanleius, breves hinc arcus et breve spiculum sumentes, βραχία numero multitudinis videntur intellexisse, eaque structura, qua II. 132. τὸν αὐχίνα καὶ τὴν κεφαλὴν φαίνει κεκρυμμένα. Hic βραχία, loco βραχίη. Tetigit hanc quoque rem Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Αναβ. III. p. 239. Gronovii, eadem docentis, oblitus. WESS.

23. τὰ θυμῷ βουλόμενοι) Non illaudabili opera θυμῷ βαλόμενοι vir eruditus [Reisk.], modo animi deliberationem exprimat. Sic lib. I. 84. ἐφράσθη καὶ ἐς θυμὸν ἐβάλετο. Sic Menander Eclog. Leg. p. 95. ἐν νῷ βαλέσθαι τὸν πόλεμον, οὕτως ἄδελον πρᾶγμα, bellum, rem adeo ancipitem, animo agitare: etiam Iosephus Belli Iud. VII. 8. p. 430. ταῦτα τίς ἐν νῷ βαλόμενος, ἡμῶν κατεγρήσει τὸν ἥλιον ὄραν; Poëtarum, Apollonii Rh., Aeschyli, Sophoclis ἐν θυμῷ βαλέσθαι et θυμῷ βάλλειν congruunt Latino in pectus demittere, alienaque sunt. Quid multis? In vulgato, cui omnes assurgunt Codices, licet acquiescere: θυμῷ βουλόμενοι, ubi animo volente fueritis, ἢ θυμὸς ὑμῶν ἐστὶ, ut Noster aliàs. His autem quae artissime adhaerescunt, incundissimam Scriptoris γλυκύτητα manifestant. WESS. — Post τὰ leviter incisam volebam orationem: τὰ, θυμῷ βουλόμενοι, αὐτοὶ ἂν ἔχ. S.

Ibid. τὰ θυμῷ βουλόμ. etc.) Quibus vos, si potiri libuerit, potiemini, recte vertit Valla. Quod viro Doctiss. venit in mentem, θυμῷ βαλόμενοι significaret animo considerantes. Hic narratis congruit θυμῷ βουλόμενοι, cupide volentes, vel animose desiderantes, ἐπιθυμητικῶς πρὸς ταῦτα διακείμενοι. Idem fuisset: τὰ, εἰ τῶνδε ὑμῶν ἂν ἦν θυμὸς, αὐτοὶ ἂν ἔχοιτε. VALCK.

36. Κιλικίαν δὲ τῶνδε ἔχοντ' Ἀρμένιοι) Evitat scilicet! vocalium concursum Herod. atque idcirco diphthongos etiam elidit. Per omnes Edd. illud ἔχοντ' Ἀρμ. propagari non debuerat, et absque Codicibus scribi ἔχονταί. Ἀρμένιοι οἶδε. Critico facile patet erroris origo. Dum scribit Eustath. in

Dionys. vs. 694., Ἡρόδοτος τοὺς Ἀρμενίους Φρυγῶν ἀποίκους φησὶ, λέγων καὶ ὅτι πολυπρόβατοί εἰσι, duo respicit *Herodoti* loca; hic enim tantum pecoris divites; Φρυγῶν ἀποικοί, quod nihil huc faciebat, suo loco dicuntur infra VII. 73. Secundum *Eudoxum*, Armenii τῇ θωνῇ πολλά Φρυγίζουσι, apud *Steph. Byz.* voc. Ἀρμενία. VALCK.

39. τόνδε Χοάσπειν) Patrius casus Χοάσπειω I. 188. tueretur τὸν Χοάσπεια, si ex membranis fluxisset. At illae restitutum probant, quod et in cap. 52. De ingentibus Persarum divitiis, et thesauris, Susis adservatis, *Strabo* XV. p. 1059. A. [p. 728. ed. Cas.] et nuper praeclare *H. Vennema* ad *Danielis* Vatic. pag. 214. WESS. — In Χοάσπειν h. l. cum aliis omnibus codicibus haud dubie etiam consentit *Med.* sed scripturam hanc ex illo enotare neglexerat *Gronovius*: itaque mendosum Χοάσπεια, quod erat in superioribus editis, tacite ita correxit, ut Χοάσπεια ederet. S.

42. τῷ Διὶ πλούτου πέρι ἐρίζετε) Cum Iove divitiis certare poteritis. Attigit illud *Eustathius* in *Dionys.* vs. 1073. De incredibili pecuniae summa huc in thesauros regio congestae *Brisson.* egit de Regn. Pers. I. pag. 158. qui p. 60. iam dederat *Herodotea*. In talibus facile concessa fingendi licentia regalem etiam Iovis in coelo domum humanae cupiditatis opplevit irritamentis: hinc venusta *Herodoti* loquendi forma, Poëtis usitata, qua certandi verbum ponitur in comparatione de similitudine. Lib. IV. cap. 152. divitiis cum Aegineta Sostrato οὐκ οἶά τέ εἶναι ἐρίσαι ἄλλον: postea temporis cum illo populares certare potuissent *Lampis* et *Charops*. *Theocritus* Eid. IV. vs. ult. τό τοι γένος ἢ σατυρίσκαις Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει. Apud *Athen.* III. p. 75. E. *Lynceus* Samius: τὰ ἱρινεὰ τοῖς Λακωνικοῖς ὥστε συκάμινα σύκοις δοκεῖν ἐρίζειν: id est nullo posse modo inter se comparari. Eleganter *Callistratus* p. 894., *Indi* χαίτην dixit ἐκ τῶν ἄκρων πρὸς κόχλου *Τυρίας* ἄνθος ἐρίζουσαν. Nativa venustate *Horatius* Epoda II. 20. ut gaudet insitiva decerpens pyra, Certantem et uvam purpurae! Plura collegit *Lambin.* ad II. Carm. VI, 15., ubi viridi - - certat *Bacca* *Venafro*. VALCK.

[45. μάχης ἀναβέλλεσθαι) De hac dictione vide quae in *Var. Lect.* ad hunc locum disseruimus. S.]

49. παρέχον δι' -- ἄρχειν) Persimile vulgato est παρ-
εὶδὲν δι' οἱ ὑποχίμαι πάντα ποιήσασθαι VI. 72., saepiusque
alibi. Hic vero vehementer παρέχον δι' blanditur ob codi-
cum copiam, et verbi frequentem in licentia usum: παρῆ-
χι ἂν σφι, ipsis licuisset, lib. IV. 14., ἀλλ' οὐ γάρ οἱ παρίσχει,
non illi licuit, VIII. 8. Alia se sponte offerent, collecta a
Porto. WESS.

Ibid. παρὲν δι' τῆς Ἀσίης πάσης ἄρχειν) Παρέχον nisi Codex
scriptus praeberet, nemini suspectum foret παρὲν. Euripi-
dis est in Phoen. vs. 523., Ἄρχειν παρὲν μοι, τῷδε δουλεύσαι
ποτί; Ipse Herod. I. 129. παρὲν αὐτῷ βασιλεῖα γενέσθαι. Sed
multo rarius παρέχον a librariis expectari non poterat.
παρέχει apud alios interdum, inprimis tamen apud Hero-
dotum, notat ἔξεισι, πάρισσι. Legitur in eadem phrasi, III.
142., ἰμοὶ παρέχει νῦν ὑμέων ἄρχειν, ut hoc loco. IV. 140.
παρῆχε ἂν σφι -- εὐπειτίως ἐξευρέειν τοὺς Πέρσας. In oratione
Candaulis, παρέξει, per παρίσται interpretatur Dionys. Ha-
licarn. qui nec ipse participium παρασχόν in eundem ad-
hibere sensum dubitavit: vid. G. Canteri Nov. Lect. lib.
III. c. 27. Frequentatur Thucydidi praesertim εὐ παρασχόν,
et παρασχόν καλῶς, occasione commodum oblata: p. 76, 22.
326, 29. 355, 30. VALCK.

CAP. L. [2. ἦλθον εἰς τὸ συγκείμενον) Vide quae mox
ad lin. 12. notamus. S.]

5. καὶ διαβάλλων ἐκείνον εὖ) Longe eos, qui de excel-
lente sapientia διαβάλλειν capiunt, falli, vera est Eustach.
Swartij animadversio Analect. I. 14. et Lamb. Bos Obs. Cri-
tic. c. 7. Unum hoc vide: Ἰστιαῖος μὲν λέγων ταῦτα, διέβαλλε,
Valla interprete, haec Histiaeus fallendi gratia dicebat, cap.
107. huius Musae. Erravit praeterea Aristagoras in cor-
poris cultu et Ionico luxu, a severis Spartanorum mori-
bus inmaniter discrepante, ἐσθῆτα ἔχων πολυτελῆ καὶ τὴν ἄλ-
λῃν τρυφὴν τὴν Ἰωνικὴν, uti de eo Zenobius Cent. V. 57. et
Suidas in Οἴκοι τὰ Μιλήσια. WESS.

12. οὐδένα γὰρ λόγον εὐεπέα λέγεις Ἀσκεδαμονίοισι) Advertit
animum ex Arch. exscriptum λόγον εὐεπετία sive εὐπετεία,
cui, plures si suffragarentur, patrocinium haud abnue-
rem; suppeditaret enim Philosophus Eusebius εὐπειρίην εὐπε-
τεία in Stob. Serm. XLIII. p. 308., et Noster, vocabuli usu
delectatus, alia. Gaudeo consensu Valckenarii. WESS. —

Quomocunque capias, nulli minus λόγον desiderabant εὐπετία, quam Lacedaemonii, qui neque speciosa solebant anteponeere salutaribus. εὐπετία enotatum ex Arch. Rem facilem, λόγον (ut puto) dixerat εὐπετία. VALCK.

[Pro eo quod Gronovius in versione posuerat, nec enim sermonem auditu gratum dicis Lacedaemoniis, in Graecis εὐπετία recipiens Wesselingius, in latinis, fere ut Valckenar. voluerat, *nec enim rem factu facilem dicis Lacedaemoniis*, scripsit. Potuerant doctissimi duumviri Vallae etiam invocare testimonium, qui et ipse sua in versione vocabulum εὐπετία expressit. Sed, ut dicam quod sentio, mihi ista sententia minus huic loco opportuna videtur. Qui ante solis occasum urbe excedere hunc hominem iubet, is haud dubie gravius quidpiam ei voluit exprobare, quam proponi ab illo rem factu difficilem Lacedaemoniis. Nempe ex his, quae apud Zenobium et Suidam locis paullo ante citatis leguntur, intelligitur, alterum hunc Aristagorae cum Cleomene congressum in publica Lacedaemoniorum concione aut certe in Ephorum consessu locum habuisse, ibique insigni cum fastu et ambizioso adparatu verba fecisse Milesium. Is igitur egregie et perquam probabiliter verba fecisse (εὐεπῆ λόγον εἰπεῖν) sibi videbatur: cui ille respondet, talem sermonem minime esse εὐεπῆ Λακεδαιμονίοις, aliis fortasse posse probari, Lacedaemoniis neutiquam placere, sed odiosum esse et procul amandandum. Eadem occasione unus ex Ephoris dixisse homini fertur, Οἶκοι τὰ Μιλήσια! Denique vero ex ipsa codicis Arch. scriptura (εὐπετία) intelligi par est, hunc etiam scribam εὐπετία debuisse, et inter scribendum demum ad vocabulum sibi magis notum aberrasse, aut duas lectiones, alteram genuinam, alteram ex coniectura priori adiectam, imprudenter in unam confudisse. S.]

CAP. LI. 3. et 4. ἐπακούσας, et προσετήκεε) Placet et marginis lectio, ab Arch. firmata, ἄτε ἰκετεύων ἐπακοῦσαι, et H. Stephani παραστήκεε. VALCK.

Ibid. ἐπακοῦσαι ἐκέλευε etc.) Pristinam, schedis auspibus, faciem sermo induit. H. Stephanus aptabat ἰκετεύων ἐπακοῦσαι, ut aurem sibi daret suppliciter petens; nec vere, neque conmode. Aristagoras, uti supplicum mos (quo de lib. I. 35.) ferebat, in intima domus penetralia ipsi-

que adeo ad focum se contulit; id ἐπειδὴν ἴστω ἅτι κειμένου : tum Cleomenem, semotis arbitris ablegataque filia, ut auscultet rogat. Quae sanequam planissima. Stephani praeterea παραστήκει, assistebat, loco προστήκει, non equidem, si praesidium haberet, repudiarem. WESS. — Nobis commodiorem scripturam libri nostri dederunt. Vide *Var. Lect. S.*

13. διαφθερεῖ σε) Cleomenis Gorgo apud *Plut.* in dictis Laconic. p. 240. D. καταφθαρεῖ σε, ὦ πάτερ, τὸ ξενύλλιον, εἰάν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλλης, eleganter, nec sine convicio in Aristagorae staturam, sed alio ex fonte. Διαφθερεῖ Codicis *Passion.* Ionismum sapit, legiturque lib. IX. c. 41. WESS.

Ibid. Πάτερ, διαφθερεῖ σε ὁ ξείνος) Ut Attice plerosque Xenophon, Ionice Laconas Herodotus semper facit loquentes: multa *Plutarchus* Laconum dicta Dorice effert; hoc etiam suavissimum Gorgás, partim saltem, T. II. p. 240. D. καταφθαρεῖ σε, ὦ πάτερ, τὸ ξενύλλιον, εἰάν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλλης; Legit-ne apud *Herod.* ἀποστήσης? sed scripserat noster, prout vulgatur, ἢν μὴ ἀποστὰς ἴης. Apud *Hesych.* vulgatissima vox Ἀποστάς auctoritate legitur *Aeschyli* munita, quae pertinet ad glossam praecedentem. Dixisse videtur Gorgo καταφθαρεῖ, et ξενύλλιον. Dorice φθαίρειν dicebatur, ut κταίνειν: *Etymol.* p. 269, 50. et *Eustath.* in *Od.* κ'. p. 382, 29. [p. 1649. ed. Rom.] Non patrio sibi more vestitum Milesium Spartiatæ filiola ξενύλλιον vocabat, more Graecis usitato, hac forma suum illa contemptum indicans: ἐπύλλιον et κρετύλλιον similiter adhibentur; et ob eandem rationem ἀνδρίον, ἀνδράριον, et ἀνθρώπιον. *Theocrit.* *Eid.* V. vs. 40. Φθονερόν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον. *Aristoph.* Ἀχαρν. vs. 516. ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα. Φύσει κίναδος ἀνθρώπιον, *Demostheni* dicitur *Aeschines* pag. 180. Venuste *Mενέλεων*, ἀνθρώπιον λῶστον dicebat *Silenus* in *Eurip.* *Cycl.* vs. 184. Ionium Aristagoram luxuriose vestitum Spartam venisse monstrat proverbium, Οἶκοι τὰ Μιλήτια: prout eius originem explicant *Zenobius* *Cent.* V. *Prov.* 57., quique dicitur *Plutarchus*, c. 55. p. 306. et *Suidas.* VALCK.

CAP. LII. 1. Σταθμοὶ τε πανταχῇ εἰσι) Haec, si numeris ratio constaret, forent egregia, docerentque modulum et proportionem inter σταθμούς; et παρασάγγας. In Xe-

nophontis Ἀναβ. IV. pag. 297. ἐντιῦθεν δ' ἐπορεύθησαν σταθμούς τρεῖς, παρασάγγας πεντεκαίδεκα: iterum p. 299. ἐπορεύθησαν σταθμούς τρεῖς, διὰ πιδίου, παρασάγγας πεντεκαίδεκα. His gemina ferme Nostri τρεῖς εἰσι σταθμοὶ, παρασάγγαι δὲ πεντεκαίδεκα καὶ ἡμισυ. Qui tamen modulus haud perpetuus. Herodoti enim σταθμοὶ plerumque quaternos parasangas aut paullo amplius aequiparant: nec in Xenophonte eadem ubique proportio. Nam p. 240. τρεῖς σταθμούς παρασάγγας δέκα, et lib. I. p. 17. σταθμούς τρεῖς παρασάγγας εἴκοσι comparat, ubi doctissimus Hutchinson nonnulla super ista re; quae, nisi plurima Attici scriptoris loca dixeris mendosa, non procedent. Possent et auxilio esse haec Procopii, si quidem eundem viae modum explicarent, Hist. Arc. c. 30. Ἐς ἡμέρας ὁδὸν εὐζώνῳ ἀνδρὶ σταθμούς κατεστήσαντο, πῇ μὲν ὄντῳ, πῇ δὲ τούτων ἐλάσσουσ, οὐ μὲν τοι ἦσσαν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλείστον ἢ κατὰ πέντε. In via, quam expeditus viator diurno itinere conficit, octonas ferme mutationes, alicubi pauciores, infra quinque tamen nusquam Persae posuere. Sed ea discrepant. Procopii cursus est vehicularis: hinc plures mansiones et ad iumenta mutanda mutationes illa in via: Herodoti pedestre iter, ubi singulos in dies tot mansionibus non opus. WESS. — De Itinerario, quod hoc capite continetur, praeter Geographos, consulendus est Parisiensis Academicus De la Barre, cuius est commentatio huc spectans, Tomo VIII. Actorum Acad. Inscript. inserta; et Heeren in Ideen über die Politik etc. T. I. p. 829. et seqq. S.

6 seq. Ἄλως ποταμός ἐπ' ᾧ πύλαι τε ἔπεισι) Portas, πύλας, fossis aquae coërcendae, et, si usus requirebat, emittendae caussa adpositas, habemus lib. III. 117. Quo e genere πύλαι ποταμῶν, שַׁעַר הַנְּהַר, quibus laxatis urbi Nino ex Tigride inundatio in Prophetæ Nahumi cap. 2, 6. Hae in ponte fluvii Halyos fuerunt, nec Bochartum fugerunt Phal. IV. 19. Μέγα, quod sequitur, φυλακτήριον, munimentum ad regionis tutelam, omnes ex Aeschine, Aristotele, Iosepho norunt, Morello excepto, in Libanii T. II. p. 135. c. enormiter lapso. WESS. — Popularis sui De la Barre lapsus, qui πύλας h. l. angustias inter montium praecipitia intelligit, notavit Larcher. Illa notione paullo post idem vocab. ponitur; quamvis et ibi fortasse veris portis vel claustris praeccludi transitus potuerit. S.

Herodot. T. VI. P. I.

D

[106 μέχρι οὐρανῶν τῶν Κιλικίων) *Usque ad Ciliciæ fines. Montes Ciliciæ* intelligit Heeren p. 831. quos si designare Herodotus voluisset, οὐρίων erat scripturus. S.]

22. Τίγρης) Quum in *Aldi Camerarii*que exemplis et msstis duobus Πίγρης scribatur, debuerat pars ista *Salmasianae* disputationis ad *Solin.* p. 489. sine culpa relinqui. Mihi Πίγρης non placet, dubio Τίγρης an Τίγρις potior sit. Τίγρις, uti hic scripti quidam et *Eustathius*, sic lib. I. c. 189. et 193. II. 150.; Τίγρης VI. 20. [Equidem cum *Schaefero* priorem tenens scripturam, non idcirco alteram improbo.] Hunc autem perhibet ex Armeniis fluere, nec discordant scriptorum alii. Secundi fontes et scaturigo in *Matiennis*: ὁ δὲ ὑστερον [lin. 25.] alter vertitur a *Valla*. Unde igitur tertium labitur flumen? Hoc praeter expectationem taceatur. Pinge itaque cum *Cl. Pauw*, οἱ δὲ ὑστερον ἐν *Ματινηῶν*, et secundi ac tertii patescet origo. Certe in *Matiennis* scaturiebat *Gyndes*, de quo lib. I. 189. *WESS.* — Ille, ὁ μὲν πρότερος, *Viro* docto *Tigris* est; unde in sequentibus turbae existunt, quae nullae sunt, si cum *Larchero* et aliis priorem illum et alterum intelligamus duos illos cognomines, quorum nomina minus nota silentio praeterit *Scriptor*. Esse autem illos maiorem minoremque *Zabatum* vel *Zabatem*; cum *Larchero* probabiliter statuit *Heeren*. S.

28. ἰσβάλλοντος) *Arch. ἰσβάλλοντι*, ob consequens μεταβαίνοντι, ego primas darem. In *Pausania* nihil hac frequentius structura. Sed usus editum, monente *Galeo*, eum non spernat, servatum illud est: nam ἰσβάλλοντες quo tibicine fulciatur, *Gronovius* docere noluit, nedum quo nectantur modo σταθμοὶ εἰς τέσσερις, quae alium utique participii casum sibi desiderant. Hic vero manifesta se prodit lacuna; desunt parasangarum notae et numeri, difficulter ex dubia inter mansiones et parasangas proportionem restituendi. *WESS.* — Tum in *Addendis* *IDEM* *Vir doctus* haec adiecit: „Si defectus expleretur. quae *Kluitii* „coniectura, σταθμοὶ εἰς τέσσερις καὶ τριήκοντα; παρα- „σάγγαι δὲ ἑπτὰ καὶ τριήκοντα καὶ ἑκατόν, stathmo- „rum et parasangarum numerus rotundaretur. Aliquid „hic deesse certum arbitror.“ — Eodem modo eisdemque verbis, diu ante *Kluitium*, explendam videri lacunam docuerat *De la Barre*, T. VIII. *Actor. Acad. Inscr.* p. 343. At

ea ratione ultra modum promoveri *Matiensae fines*; et absque meliorum codicum praesidio nihil hic definiri posse censuit *Larcher*, Adnot. 108. ad hunc Herodoti librum, p. 230. cui hactenus adsentiuntur *Heeren* (pag. 988.) et *Mannert* Geogr. Graec. et Rom. T. V. P. II. p. 206. ut nullam ne coniecturam quidem conati sint proponere. S.

35. οἱ πάντες σταθμοὶ εἰσι ἑνδεκά καὶ ἑκατὸν) Ratio non constat. *Mansiones* sive σταθμοὶ in praecedentibus duntaxat LXXXI. Neque convenit parasangarum summa: numerantur tantum CCCXIII. Quia tamen *parasangis quadringentis et quinquaginta*, quot se posuisse significat, accurate stadiorum collectio congruit, bene illi habent. Vitia in mansionum et parasangarum numeris, suis olim locis iuste signatis, inflicta haerent, aliorum fortasse mssorum auxilio eluenda; nostri enim in eodem sunt luto. WESS. — Nec nostri meliora dedere. S.

CAP. LIII. [5. τὰ βασιλῆα τὰ Μενώνια καλούμενα) Conf. c. 54, 8. Adde *Strab.* lib. XV. p. 728. et *Steph. Byz.* voc. Σοῦσα, eiusque Interpretes. S.]

9. ἡμέραι ἀπαρτὶ ἐννεήκοντα) Critici ad Comici *Plut.* vs. 388. Κίχρηται αὐτῷ (ἀπαρτὶ) Ἡρόδοτος λέγων, ἀπὸ τούτου εἰς στάδια δύο ἀπαρτὶ: quod scholion *Suidas* in Ἀπαρτὶ describens, pro στάδια δύο praebet στάδιοι ὁ σive ἑβδομήκοντα. Unde *Aristophanis* interpretes ea acceperit, an memoriae vitio haec spectarit, quis certo decreverit? In *Herodoto* hactenus invenit nemo, et sunt profecto nusquam. Vide *Hemsterhusium* ad *Plutum* et *Alberti* in *Hesychii* Ἀπαρτὶ. WESS. — Vide II. 158, 20 seq. ibique Var. Lect. et Adnot. S.

CAP. LV. 7. τυραννίδοντο - - οὐδὲν ἦσαν) Neque enim *Harmodius* et *Aristogiton*, sed, *Herodoto* iudice, verius *Alcmaeonidae* Athenas ἐλευθέρωσαν, lib. VI. c. 123.; et fuit *Hippias*, exacerbatus fraterna caede, [V. 62, 5.] patre fratreque longe τυραννικώτερος. *Aristogiton* et sodalis non habebantur tantum, ut erant, tyrannidae; sed vulgo laudabantur Athenis, tanquam qui sublata tyrannide suam patriae reddidissent libertatem. In hanc etiam Atticae plebis opinionem inveteratam dici poterat *Dioni Chrys.* pag. 190. Ε. τὸ πιστεύεσθαι πολὺν χρόνον ὑπὸ ἀνθρώπων ἡλιθίων οὐδὲν ἴσθιν ἰσχυρόν. Sed sapientiores etiam nonnunquam minus loquuntur considerate: praeter ceteros *Io. Meursio* ci-

tatos in Pisistrato, et ad *Aeliani* Var. Hist. XI. 8., nobilissimos istos iuvenes primum *Hieronymus* [*Rhodium*] statuit exemplum, alia quoque commemorans, quibus demonstrat, ὅτι τὸ τῶν νέων πρὸς ἀλλήλους ἑταιρικὸν συμφρονῆσαν, πολλὰς τυραννίδας καθίδι, apud *Athen.* XIII. p. 602. A.; sequitur *Peripateticus Aristotelis*, quin et *Platonis* iudicium in *Symposio*. Culpat *Platonem* *Iac. Perizon.* ad *Aelian.* pag. 692., velut hac in re dissentientem a se ipso in *Hipparcho*: sed si suspicionem, quam solus forte movit *Aelianus* Var. VIII. 2., ad examen vir Eruditissimus revocasset, illam forsitan agnovisset legitimam, atque in *Hipparcho* multa reperiri, quae faciem praebeant ab illa *Platonis* diversissimam. Neque magni mihi videtur momenti criminatib *Dionis Chrys.* *Perizonio* memorata, culpantis Athenienses, quod *Harmodium* et *Aristogitonem* πάντων μάλιστα τιμῶντιν ὡς ἑλευθερώσαντας τὴν πόλιν, καὶ ἀνελόντας τὸν τύραννον, Or. XI. p. 191. *Hipparchum* certe sustulerunt; quodque recuperandae libertatis gratia facere sibi proposuerant, imperfecto licet opere, fecisse tamen ab acerrimis tyrannorum osoribus censebantur, ob incoeptum illud opus digni habiti qui cumularentur omni honorum genere. Solum etiam occidendi tyranni conatum Athenienses factum existimabant pulcherrimum; quod luculento demonstrari potest documento. Post eictos xxx. tyrannos psephisma condiderunt, ab auctore sententiae *Demophanti* dictum, servatum nobis ab *Andocide* de *Myst.* pag. 13. secundum quod iurare cogebantur Athenienses: tyrannidis autorem vel fautorem ἴάν τις κτείνων ἀποθάνῃ, ἢ ἐπιχειρῶν, si quis aut occidens moriatur, aut immoriatur incoepto (sive tantum opus adgressus; id enim est ἐπιχειρῶν, nempe κτείνειν*) εὖ ποιήσω αὐτόν τε καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐκείνου, καθάπερ Ἀρμόδιόν τε καὶ Ἀριστογείτονα, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. Hoc respicit decretum *Demosth.* contr. *Leptin.* pag. 312., dum meminit τῆς Δημοφάντου στήλης, cui insculptum iusiurandum: ἂν τις κτείνων τε πόλιν τῇ δημοκρατίᾳ, τὰς αὐτὰς δώσειν δωρεάς, ὥσπερ Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονι: vulgato nomini Δημοφάντου alterum ex *Codd.* debuerat substitui: vid. *Lycurgus* pag. 165, 43. Longe recentius et diversissimi generis Δημοφάντου fuit ψήφισμα. Oratio c. *Leptinen*, docte nuper atque eleganter Gallice conversa a *Ged. le Cointe*, eadem opéra potuerat

aliquoties expoliri, ut Graeca quoque legerentur emendatius. VALCK.

7. ἐν ἑτα τίσσειρα) *Thucydides* VI. 59. Hippiae post fratris necem tyrannidem tribus annis terminat, totidem *Plato* in Hipparcho p. 229. B., nihil admodum *Herodoti* quatuor annis officientes, modo cum *H. Dodwello* *Annal.* *Thucyd.* p. 42. tres integri et quartus inchoatus Hippiae tyranno post Hipparchi violentam mortem relinquuntur. Quod Criticus autem ad *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 619. κατίσχε δὲ ἡ τυραννὶς ἐπὶ ἑτῇ γ'. οἱ δὲ, δ', Ἡρόδοτος δὲ στ'. errore non vacat, et mutata verborum sede tolli potest. Nam sex eum annos hic reperisse, non credo. WESS.

CAP. LVI. 5. Τλῆθι λείων etc.) In versibus, Hipparcho fatalem exitum praesagentibus, nihil innovo. Vir doctus [Reisk.] Τλῆθι δ' ἔων, i ergo, tolera, et οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδικῶν fingeat, longe a *Brodae* ad *Anthol.* iudicio recedens. WESS.

7. ὑπεριθέμενος ὀνειροπόλῃσι) Eadem τοῦ δεισιδαίμονος religio eleganter in *Theophrasti* *Char.* c. 16. expicta: ad quam ἀπειπάμενος τὴν ὄψιν etiam [lin. 8.] pertinere opinor, neque adeo spretam visionem, sed eius expiationem et ἀποτροπιασμόν innui. Vide *Casaubonum* ad *Theophrast.* et *Spanhemium* in *Comici* *Ran.* vs. 1379. WESS.

CAP. LVII. 1. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) *Gephyraeos*, necis Hipparchi auctores, *Bochartus* *Canan.* lib. I. 21. et *Meursius* *Att.* *Lect.* V. 31. tali diligentia et eruditione illustrarunt, ut aliis otium fecerint. *Plutarchum* neglexerunt, malignitatis crimine, cuius *Herodotum* postulat T. II. p. 860. E., haud immunem. Ea-ne malignitas, gentis veram et peregrinam originem vestigare et declarare? Sed doctus scriptor dum rodit, sui obliviscitur. WESS.

Ibid. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) Ubi in *Aristidis* *Panathen.* T. I. p. 190., velut ab Atheniensibus recepti praeter ceteros dicuntur Ταναγραίων οἱ μεταστάντες, Δωριέων Πελοποννήσου κρατησάντων, ὑπὸ τῶν ἐξάντων ἀναστάντες: *Scholiasta* istus hic *Herodoto* narrata respicit: τούτους, αἰτ, τοὺς Ταναγραίους, μὴ βουλομένους αὐτῶν ὑπακοῦσαι, οἱ Θηβαῖοι ἐξίβαλον· οἱ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλθόντες ᾤκησαν· μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος, Γεφυραίους τοὺς Ταναγραίους καλῶν. [Attigit etiam *Suidas*, et

Zonaras in Lexic. voc. Γεφυρίς.] De his egerunt Gephyraeis Jo. Meurs. Att. Lect. V. 31., et Sa. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. cap. 21. Gephyraeos istos non Eretrienses origine, sed Phoenices videri Herodoto, atque illinc ortum Aristogitonem dici, id vero permoleste tulit Plutarch. de Herod. Mal. pag. 830. E. Ἀριστογείτονα --- ἀντικρὺς διὰ πυλῶν εἰς Φοινίκην ἐξελαύνει, Γεφυραῖον γεγονέναι λέγων ἀνέκαθεν τοὺς δὲ Γεφυραίους --- Φοινίκας εἶναι φησὶν, αὐτὸς οὕτω πιπτεσμένους. VALCK.

CAP. LVIII. 3. ἐσῆγαγον διδασκάλια) Iob. Ludolfum, Virum Clar. διδασκαλίας emendantem Comment. Hist. Aeth. p. 208. non sequor. Suidas: Διδασκάλιον, αὐτὸ τὸ μάθημα. Sic Basilius M. Homil. III. in Hexaëm. p. 28. c. κατὰδεξον μεθ' ἡμῶν τὸ διδασκάλιον: et Homil. V. pag. 43. εἴνα πρῶτον ἐκεῖνο πρόσταγμα διδασκάλιον τῇ φύσει γένηται, subministrante Cl. Abreschio. Iam ὡς ἐμοὶ δοκίει [lin. 5.] relinquo, Herodoti de litterarum prima inter Græcos origine professionem continens. Non defuisse, qui Pelasgis litterarum primordia ante Cadmi in Græciam transitum vindicarent, ad Diodori III. 66. disputatum fuit. WESS.

5. πρῶτα μὲν, τοῖσι καὶ ἅπαντες etc.) Obscuriorem orationis seriem explanant ista Arch., πρῶτα μὲν τούτοις ἐχέοντο, κατὰτερ καὶ ἅπαντες χρίωνται Φοινίκες: et primo quidem iisdem utebantur, sicuti omnes utuntur Phoenices. Gephyraei nempe primis temporibus non alias usurpabant litteras, quam quarum apud Phoenices usus erat. Merae itaque tum Phoeniciae fuerunt, sicuti et sermo; quo deinceps paullatim inmutato, μετέβαλον καὶ τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων, [lin. 7 seq.] itidem litterarum modum, figuram et scriptionis seriem novarunt. Quam in rem praeclara Cl. Salmasii ad Inscript. Herod. p. 34. opera exstat. Esse memini, qui τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων hic praeferunt, prorsus oblitos Aristotelis Θυμασ. p. 578. Ed. Erasm., ubi in Apollinis Ismenii apud Thebanos templo ἀναθήματά τινα ὁμοίους ἔχοντα τοὺς ῥυθμοὺς τῶν γραμμάτων ἀρχαῖα, seu ἀρχαίων potius. Quae philosophi, sive cuiusvis alius, ad hanc rem accommodatissima, etiam propter Ismenium, quod statim [cap. 59, 3.] consequetur. Pertinet huc docta disputatio Benedictinae familiae eruditorum in T. I. Hist. Nov. Diplom. p. 587. WESS.

14. καὶ τὰς βίβλους διφθέρας καλέουσι) Bene Vallae

Latina ex P. Leopardi praescripto Em. VII. 19. correctae sunt, quibus male in postrema editione penuria biblorum *Aegypti et Syriae* accessit: nihil enim utraque de regione Scriptor. Certissimus autem *pellium rasarum*, sive *διφθερών*, variis olim in nationibus ad rerum memoriam prodendam usus. Persarum *διφθέρας βασιλικάς* habet Diodorus II. 33. et *Agathias Schol.* II. pag. 66. A., aliorum alii. Contra ea ab errore immunis haud est *Varronis* de papyro, Alexandri demum Magni aetate reperta, opinio apud *Plinium* Hist. Nat. lib. XIII. xi.; melior Nostri et *Cassii Heminae* cap. XIII. eiusdem *Pliniani* libri. Βύβλους porro et βύβλων, ex prisco more, *Passion.*; namque ita potius, quam *βίβλους* scriptitasse, ad *Hom. Eustathius* p. 1913, 30. [ad Od. pag. 765, 38. ed. Bas.] auctor est. Hinc *βυβλίων ὀπλων* mentio et scriptura lib. VII. 36. WESS.

Ibid. τὰς βίβλους διφθέρας καλέοντι) *Vallam* scissit articulus; errorem iam correxit P. Leopard. Em. VII. c. 19. eundem tamen errarunt et alii; quod monitum ab Auctore *des Essais de Crit.* pag. 161. Adpellationis suo quoque tempore, quin et recentiori, satis usitatae rationem repetit ab antiquissimo more *Herodotus*, barbaris etiam isthac aetate noto. Vellus aureum fuisse *βιβλίον ἐν δέμασι γυγραμμένον* videbatur incerto scriptori *περὶ Ἀπίστων*, c. 3. conf. ad *Palaeph.* cap. 31. *Galeus*. Persica sua se *Ctesias* hausisse scribebat ἐκ τῶν βασιλικῶν διφθερῶν, teste *Diodoro* Sic. II. cap. 32. ubi vid. *Clar. Wess.* et *Ti. Hemsterh.* ad *Poll.* X. 57. cuius libro VII. 211. haec prostant *Herodoti*, loco quem *Leopard.* excitavit. Ὑπομνήματα βασιλικὰ vocat et *Diodor.* III. 38.; commentarios regios, *Livius* XXXIII. 11. *Philippi* Macedonis Μακεδονικὰ τῆς βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήματα, *Lucian.* *Demosth.* *Encom.* §. 26. *Arcturus* qui Prologum agit in *Plauti* *Rud.* vs. 15., (*Malorum*) referimus nomina exscripta ad *Iovem*: vs. 21., *Bonos* in aliis tabulis exscriptos habet. Istas *Iovis* tabulas *διφθέρας* dicebant: *Diogenian.* III. *Prov.* 2., ἡ διφθέρα, αἶτ, ἐν ᾗ δοκεῖ ὁ Ζεὺς ἀπογράφειν τὰ γινόμενα, παμπάλαιος. Quae praeter *Diogenian.* IV. 95., *Zenobius* habet *Cent.* IV. *Prov.* 11., senarium efficiunt, e veteri quodam dramate propter elegantiam custoditum: Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας. Vanissimus Auctor *Philopatr.* inter *Lucianea* T. III. pag. 603., πολλοὺς γε γραφίας φῆς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφειν. VALCK.

CAP. LIX. [2 seq. ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπολλ. τοῦ Ἰσμηνίου) Conf. *Wesselingio* ad cap. 58, 5. notata. S.]

5. ὁ μὲν δὲ εἰς τῶν τριπόδων) Sollemne fuit in *Ismenii Apollinis fano tripodas* dedicare; quorum ἐπιφανὴς μάλιστα ἐπὶ τε ἀρχαϊότητι καὶ τοῦ ἀναθέντος τῇ δόξῃ τρίπους, ἐστὶν Ἀμφιτρύωνος ἀνάθημα, in *Pausaniae* *Boeot.* cap. 10. p. 730., non alius fortasse atque hic descriptus: congruunt certe ambo, tum antiquitate, tum *Amphitryonis* illustri titulo. De inscriptis litteris in *Pausania* silentium, quas *Herodotus* magnam partem *Ionici* similes, *Cadmeas* tamen fuisse commemorat. Hinc consequens videtur, ut ἐπὶ τὰ λαϊὰ, uti alibi *Pausanias*, ἐκ δεξιῶν, a dextera in sinistram processerint, quemadmodum *Phoeniciae*: et ut quinque caruerint litteris, quarum posterius inventum, *Υ. Φ. Χ. Ψ. Ω.* Non sum nescius, incomparabiles viros, *Scaligerum* ad *Euseb.* et *Salmasium* in *Inscript.* *Herod.* p. 54. in diversiora tendere; sed *Herodotea* sententiae ab *Ampl. Bouherio* (Ep. ad ill. *Maffium Antiq. Gall.* pag. 168.) adprobatae, favent. Eiusdem, credo, moduli ac figurae characteres tabellae erant, repertae apud *Haliartios* in *Alcmenes* tumulo: γράμματα θανμαστὰ, ὡς *παμπόλαια* *Plutarchus* de *Socrat.* *Gen.* pag. 577. E.; namque additum ibidem, ἰδιὸς τις τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτήρων, ἐμφερέστατος Αἰγυπτίους, ex docti scriptoris suspitione fluxit, parum utique, ubi *Alcmenae* et *Amphitryonis* aevum, scribendique tum temporis mos, in consilium venerint, probabili. *WESS.*

7. Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν, ἰὼν ἀπὸ Τηλεβοίων) *Correxeram* olim, Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκ', ἀνιὼν ἀπὸ Τηλεβοίων: cum huc rediisset a *Telebois* victis: simplex ἰὼν forte praeferetur, e *Bergleri* coniectura indicata in *Diss. Herod.* pag. 167. Quidquid a *Scaligero* super litteris his *Cadmeis* dissidet *Salmas.* ad *Inscript. Herodis Att.* pag. 32. et seqq., consentiunt, opinor, in *Graeciam* illatas primum duntaxat *xvi.*; atque illud egregie docuit *Salmasius*, sedecim istas postea, reliquis iam inter *Ionas* in usum introductis, dictas Ἀρτικά γράμματα. De litteris *Cadmeis* *Plutarchus* *T. II.* p. 738. E. illas; ait, τετρακίς ἢ τετραὶς γενομένη παρέσχε: eidem p. 1009. E. εἰ παλαιοὶ dicuntur διὰ τῶν ἐκκαίδεκα στοιχείων φράζοντες, ἀποχρώντως καὶ γράφοντες. Mirifice scribuntur haec epigrammata viro summo ad *Euseb.* p. 121. In primo versu

legi debuit ad mentem Salmasii MANETHEKEN EON. Unica litera adiecta sensum daret diversum, neque absurdum: *ἰόντ' ἀπὸ Τηλ.* ut se tripus diceret *dedicatum de victis Telebois*. In istiusmodi rebus dedicatis ἀπὸ hoc sensu frequenter legitur apud Pausaniam; qui nonnunquam prisca quoque commemorat epigrammata, literia antiqua Atticis scripta, veluti VI. [c. 19.] p. 498. ult. ἐπιγράμματα ἀρχαίοις Ἀττικοῖς γράμμασιν: IV. [c. 17.] p. 420, 3., γράμμασι τοῖς ἀρχαίοις γεγραμμένα: V. [c. 22.] pag. 435., ἐλεγείων γράμμασιν ἴστιν ἀρχαῖον (lege ἀρχαίοις) ὑπὸ Διὸς τοῖς ποσὶ: et VIII. [c. 25.] p. 648. VALCK.

Ibid. ἰὼν ἀπὸ Τηλεβ.) Nisi ἰὼν ex prisco ἰω eundi notatione, quae Reiskii opinio, censeatur, mallet ἰὼν cum Slado et Berglero. Amphitryon, parta de Telebois victoria, qua de Apollodorus lib. II. 4. et Plautus Amphitr. I. 1. 51., Thebas redux tripodem consecravit. Vidimus ἰὼν et ἰων commutari lib. I. 157., nec monere Eustathius neglexit ad Iliad. 8. vs. 277. [Mireris vero, simplicissimam restituendae verae scripturae rationem (μ' ἀνέθηκεν ἰων ἐκ Τηλ.) doctissimorum virorum acumen praeteriisse.] Illa vero [lin. 8.] ἡλικίην αὖν εἴη κατὰ Λαῖον sincera sunt. Amphitryonem Laio, Herculem Oedipodi aetatem egisse aequalem, generationum in Apollodori Bibliotheca series dilucide patefacit. WESS.

CAP. LX. 6. τῷτὸ εὐνομα ἔχων τοῦ Ἰππ.) Vel ex margine Steph. recipi debuerat τῷ Ἰπποκώοντος: in Latinis autem a correctoribus poni, idem Hippocoontis filio nomen habens: non, Hippocoontis filii: isthoc modo Graecismum saepius expresserunt usitatissimum Romani. Non requiritur in his articulus, neque adeo τῷ τοῦ, quod Reiskio placebat: filius Hippocoontis paulo dicitur ante ὁ Ἰπποκώοντος: et Λαῖος ὁ Λαβδάκου, τοῦ Πολυδάρου, τοῦ Κάδμου. VALCK. — Bene τῷ Ἰπποκώοντος dedere codd. mssti. Animadversio Herodoti iusta est. Scaeus, Hippocoontis si fuerit filius, vixit Oedipodis tempore, quippe una cum patre ab Hercule peremptus. Est autem Scaeus iste in Apollodoro lib. II. 10. p. 200. WESS. — Conf. Heyne ad Apollod. II. 7, 3. S.

CAP. LXI. 7. ἐς τοὺς Ἑγχέλεας) Quos vocat Ἑγχέλεας, eosdem memorat IX. 42. oraculum, quo Persas designari putabat Mardonius, scribens ἐς Ἰλλυριοὺς τε καὶ τὸν

Ἐρχέλιον στρατὸν πεποιημένον. VALCK. — Pausanias lib. IX. 5. Laodamantem, ab Argivis victum, ἰς Ἰλλυριοῦς ἀβίαισε scribit; de Cadmo antea, ἰς Ἰλλυριοῦς καὶ Ἰλλυριῶν τοὺς καλουμένους Ἐρχελίαις: vere, sicuti ex Apollonio Rh. IV. 519. constat. Sequentia [lin. 7.] οἱ δὲ Γεφυραῖοι ὑπολειφθέντες, Gephyraei autem cum in suspicionem venissent, verterat Valla: hinc quid ille legerit, quaestio. H. Stephano placuit ὑποπιυθέντες, L. Bos ὑποληφθέντες, quae melior opinatio, cum ὑπολειφθέντες et ὑποληφθέντες toties convertantur. At in errore Laurentius fuit ex schedarum consensione; loci sententiam Cl. Gronovius optime perspexit. WESS — ὑπολειφθέντες tenens Gronovius, ἤσιν istam latine sic convertit: Gephyraei autem derelicti postea ab Boeotis recedunt Athenas. In Notis autem idem Gronov. monuit, non post ὑπὸ Βοιωτῶν, ut in ipsius contextu et in superioribus editionibus factum, sed post ὑπολειφθέντες comma debuisse interseri. Wesselingius, in Graecis neutro loco incidens orationem, versionem Gronovii ita tenuit, ut comma post derelicti poneret. Atqui ab Boeotis recedunt graece non sonat ὑπὸ Βοιωτῶν, sed ἀπὸ vel ἐκ Βοιωτῶν. Praepositio ὑπὸ, quam tenent h. l. libri omnes, genitivo iuncta causam significat; ut in frequenti formula ὑπὸ δέου, et similibus: conf. V. 10, 3. IV. 7, 16. Intelligendum igitur, prae Boeotis, propter Boeotos cecessisse illos, id est, metu Boeotorum, sive a Boeotis coactos; quam in sententiam commodè Larcher, les Boeotiens les obligèrent par la suite à se retirer à Athènes. Sic φεύγειν ὑπὸ τινος, in exilium mitti ab aliquo, ad fugiendum cogi. Si quid obscuri verbis inesset, sententiam suam ipse Scriptor cap. 57, 8. perspicue declaraverat, ὑπὸ Βοιωτῶν ἀναστάντες. Verbum ὑπολειφθέντες vero, nec derelicti verti debuit a Gronovio, nec a Larchero his gallicis verbis reddi, on les laisse alors tranquilles. ὑπολειφθέντες simpliciter sunt relictī, qui in sedibus suis manserant; nec ab Argivis erant eiectiones. S.

11. Ἀχαιῆς Δῆμιτρος etc.) Cereris Ἀχαιῆς, quae et Gephyraea, templum et sacra praetereo. Cupidis abunde labor Io. Meursii Lect. Att. V. 31. et S. Bocharti lib. I. Canaan. c. 21. erit. WESS.

CAP. LXII. [11. Αειψύδριον. Sic scribitur apud Hesych. hac voce et alibi, et apud Suid. in Ἐπὶ Αειψύδριον: item in Scolio apud Athen. XV. 695. E. et apud Etymolo-

gum p. 361, 31. et 34. et p. 563, 8. denique apud *Eustathium* loco mox citando: quibuscum quum nostrae membr. F. consentiant, non negligere debui hanc scripturam; cacterum ne alteram quidem (*Λιψύδριον*) utique dam-nans. S.]

12. τὸ ὑπὲρ Παιονίης) Menda his se turpis insinuavit: quid enim cum Atticae locis commune Paconiae, longissime in Macedoniam remotae? *Eustath.* ad Hom. p. 461, 20. [p. 351, 13. ed. Bas.] ὑπὲρ τῆς Σπάρνης Lipsydrion locans, eadem inquinatus est macula, vero tamen propiore. *He-sychius* et *Suidas* ὑπὲρ Πάρνητος, supra Parnethem, idque certissimum. Πάρνης Atticae mons erat, supra quem *Lipsydrion* Alcmaeonidae exsules munierunt. Proinde τὸ ὑπὲρ Πάρνητος iure hoc refinxit loco *L. Küsterus*, ad *Suidae* Ἐπὶ Λιψυδρίῳ. Ipsum autem illud Grammatici testimonio est, Alcmaeonidis ad Lipsydrion rem pessime cessisse, adfirmatque elegans cantilena in *Athēnaei* lib. XV. p. 695. f.; *Io. Meursius* in *Pisist.* c. 16. plura. *WESS.*

Ibid. *Λιψύδριον* τὸ ὑπὲρ Παιονίης) Πάρνητος, si mei res esset arbitrii, recuperaret *Herodotus*; et vera *L. Küsteri*, *Cl. Wesselingio* probata, coniectura *Diss. Herod.* p. 110., omnibus hic anteponeretur Codicibus. Cui eadem erant ad manum, quae *Küstero*, *Io. Meursius* in *Pisistr.* c. 16.; *Eustathio* legitimum quidem restituit Attici montis nomen; in *Herodoto* aut veram non vidit lectionem, aut illum a veteris librarii per omnes deinceps Codices propagato errore corrigendo deterruit quae multos insidet religio, non illa minus fortasse damnanda quam aliorum est inconsiderata temeritas. Locum *Etymologi* prout recte corrigit *Clar. D. Rahnken*, in *Tim. Lex.* p. 150. [pag. 208. ed. sec.] codex exhibet *mstus*. Nihil impedit quo minus hic suum Iovi restituatur cognomen, cui in Parnethe monte sacratum altare, Βαμὸς Σημαλείου Διὸς dicitur apud *Pausan.* p. 78. f. [lib. I. c. 32.] Hinc *Semaleus* Iupiter *Gyratido*, *Meursio*, aliisque innotuit: auferatur primum litera male repetita: ἱμαλείου facile dabit genuinum, ut arbitrator, ἱμαλείου pluviū Iovis nomen, in Attica saepe siticulosa solemni precum formula evocati, quam *M. Antoninus* nobis servavit V. 7. Idem paene nomen turpius deformatum latet apud *Clement. Alex. Strom.* VI. p. 753, 27.

ubi sacra fecisse legitur in insula Ceo Aristaeus Ἰσθμίου Διὸς: sed nullus fuit Iupiter Isthmius: hic sine ulla controversia emendandum Ἰκαμίου Διὸς. Probus in Virgil. Georg. I. vs. 14. *Aristaeus*, ait, *axam Iovi Icmæo (Icmæo) constituit*, etc. -- Traditur haec historia de Aristaeo in Corpore (an opere?) *Argonauticorum a Varrone Atacino*: nobis superest, quem Varro interpretabatur, *Apollonius Rhod.* cuius Aristaeus II. 524. Βωμόν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκαμίου. VALCK. — Virorum doctorum emendationem ὑπὲρ Πάερνθος, a Schaefero in contextum receptam, tenuit etiam *Iacobs*, hanc Historiarum *Herodoti* partem Atticis suis inserens, p. 333. ed. sec. At constantem librorum omnium *Herodoteorum* scripturam, ὑπὲρ Παιονίης, defendens *Larcherus*, ex *Harpocrati* voc. Παιανίης καὶ Παιονίδαι coll. cum *Pausan.* II. 18. p. 151 seq. eodemque *Pausan.* I. 2. p. 7. et cap. 34. pag. 83. et 84. et *Plutarch.* (sive quisquis fuerit auctor *Vitae X. Oratorum*) pag. 842. E. opportune docuit, fuisse Atticae pagum, cui Παιονία sive Παιωνία fuerit nomen. Situs fortasse hic pagus erat in radice *Parnethis* montis, eamque ob causam auctor ille, e quo *Grammatici* a Viris doctis citati sua hauserunt, *Lipsydrium* ὑπὲρ τῆς Πάερνθος situm dixit; nisi is fortasse scripserat ὑπὲρ Παιονίας ἐπὶ τῆς Πάερνθος. S.

14. τὸν νῦν -- τὸν νῦν ἰόντα) Eadem lib. II. 180., unde et, prius templum fortuito casu in cineres abiisse, discimus: culpa incendii tamen in *Pisistratidas* fuit, testibus *Criticis* ad *Pindari* Pyth. Od. VII., collata: qui quidem cum *Olymp.* LXIII. 2. patri successerint, illo ipso anno templum Delphicum deflagrasse, *Dodwellus* *Annal. Thucyd.* pag. 41. constituit. At officit vehementer illi temporum finitioni mors *Amasidis*, isti anno coniuncta; quippe dona, dum superesset, Delphis ad aedis instaurationem, uti lib. II. 180. proditur, liberaliter conferentis; validissime vero *Pausaniae* doctrina de templo Delphico *Olymp.* LVIII. 1. exusto, in *Phocic.* cap. 5. Quae de *Pisistratidis* autem *Pindari* Scholiastae, modo tamen veritati concipiant, familiam indicabunt atque ipsum complectentur *Pisistratum*, quo modo *Pisistratidae* deponuntur saepius. Vide ad *Comici* *Vesp.* vs. 500. WESS.

18. πωρίνου λίθου) In *Iungermanni* exemplo Παρίνου ορε-

rurum est peccatum, cui ipse medelam adhibitam in *Poluc.* VII. 123. voluit. Isto de lapide docti Onomastici interpretes, et Cl. Taylor Lect. Lysiac. p. 619. [pag. 254. ed. Reisk.] WESS. — Vide *Tayloro* laudatum *Plinium*, *Hist. Nat.* lib. XXXVI. cap. xvii. sect. 28. et, quem ibi *Harduinus* citavit, *Theophrastum* *περὶ Αἰθων* pag. 392. ed. Dan. Heinsii. S.

CAP. LXIII. [1. Ὡς ὧν δὴ οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι) Λακεδαιμόνιοι requirebam, ubi nunc in Ἀθηναῖοι consentiunt libri. Sanè non *Athenienses*, sed *Lacedaemonii* videri debent id crimen *Alcmaeonidis* impегisse. conf. cap. 90. huius libri. Mox *lin. 4.* pro *χρησόμενοι*, praeter necessitatem, *χρησάμενοι* invitis libris omnibus edidit *Iacobs* l. c. p. 334. S.]

2. et seq. ἀνέπειθεν τὴν Πυθίην χρήμασι etc.) *Herodotum* sequutus *Schol.* mstus in *Aristid.* *Panathen.* Ἰππίας, ait, ὡμῶς ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων· μὴ φέροντες τούτου τὴν βίαν οἱ Ἀλκμαίωνιδαι ἐξῆλθον ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ὧν εἷς ἦν καὶ ὁ Κλεισθένης, ὃς τὴν Πυθίαν, τούτιστι ἀδελφοῖς (in *marginē Codicis Burm.* corrigitur ἐν Δελφοῖς: recte; modo scribatur τούτιστι τὴν ἐν Δελφοῖς) ἱερείαν παρεκάλει ἐπὶ τὸ χρῆσαι τοῖς Λακεδαιμονίοις βοηθῆσαι ταῖς Ἀθήναις. Accepto oráculo, misisse dicuntur *Lacedaemonii* [*lin. 6.*] κατὰ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀγχιμόλιον μετὰ στρατιᾶς, ὃς ἐτελεύτησεν ἐν τῷ πολέμῳ. Non unam ob rationem *Herodotea* criminatur *Plutarchus*, (*T. II. p. 860. D.*) oraculorum patriaeque superstitionis defensor ingeniosissimus; sed idcirco praesertim, quod ille *Pythiam* vatem pecunia corruptam non dubitavit ut *ψευδόμαντιν* traducere: Noster fraudem etiam a *Lacedaemoniis* agnitam fatetur atque adeo publicatam c. 90. Libro VI. c. 66. *Cleomeni* conciliatus *Delphus* *Cobon* *Περίαλλαν* τὴν πρόμαντιν ἀναπείθει τὰ Κλειμένης ἐβούλετο λέγεσθαι λέγειν: fraude patrefacta *Cobon* *Delphis* aufugit mulierque fatidica ἐπαύσθη τῆς τιμῆς. Secundum *Pausan.* etiam III. [cap. 4.] p. 212. *Cleomenes* τὴν ἐν Δελφοῖς πρόμαντιν ὠνήσατο. Quin iam olim a *Lycurgo* legislatore pecunia commota *Pythia* semper eius leges ut utiles civitati commendabat: ἡ προφῆτις χρήμασι πεπεισμένη αἰεὶ συμφέρειν (τὸν νόμον) ἔχρα, *Polyaen.* lib. I. c. 16; 1. *Donis* corruptae, nec mirum in hac fraudum opificina, recentior historia Graeca plura praebet documenta: vid. *Anton. van*

Dale de Orac. Orig. c. 16. *Pauſo* post [lin. 9.] apud *Herod.* iussui divino, ut quidem putabant, postponentes *Lacedaemonii* humanae hospitalitatis iura, τὰ τοῦ θεοῦ περισσώτερα ἐπαύντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. Ad iudices suos *Socrates* *Platonis* in *Apolog.* p. 29. c. ἐγὼ ὑμᾶς, ait, ὦ ἄνδρες Ἀθ. ἀσπάζομαι μὲν καὶ Φιλῶ, πείθομαι δὲ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν: quae commodum admota sunt *Lucae* *Act.* *Ap.* v, 29. In hoc cardine *Sophoclis* versatur *Antigones* cum *Creonte* certamen vs. 460. et seqq. VALCK.

4. προφέρειν σφι) Sugillantur a *Plut.* de Malig. p. 860. d., ac si καλλίστῳ καὶ δικαιοτάτῳ liberandarum Athenarum ἔργῳ sceleris atque impietatis calumniam *Noster* affricuerit; ultro oblitus, *Themistoclem* (quem propterea laudibus in *Vit.* magni viri fert p. 116 f.) consimiliter *Pythiam*, ut ad animi sui sententiam et circumscribendos Athenienses vaticinaretur, perpulisse, usosque tali fraude, quam quidem *piam* vocant, Graecorum plures. Qui mox [lin. 8.] ξείνους τὰ μάλιστα, eodem *Pisistratidas* vulgariore dictione ξίνους τὰ μάλιστα c. 90. et 91. nuncupat. WESS.

[11. προσχῶν) Vide *Var. Lect.* I. 2, 5. S.]

17. ἄνδρα Κονιαῖον) Nullam in *Thessalia* eiusque vicina urbem recorder tali nomine. Cogitaveram de *Gono* sive *Gonno* in *Perraeis*, atque adeo *Thessaliae*. Sed discrepat scriptura, et gentile urbis vocabulum. Eruant itaque, qui poterunt. WESS. — Nec vero necessitas ulla urget, ut patriam huius regis *Thessalorum* in *Thessalia* quaeramus: quin potius ipsa formula qua utitur Scriptor, ἄνδρα Κονιαῖον dicens, indicare videtur extra *Thessaliam* fuisse natum. Itaque nihil impedire videtur quo minus cum *Larchero* Κονιαῖον ἄνδρα intelligamus *Conio* oriundum *Phrygiae* oppido, *Plinio* lib. XXXVI. c. xxxii. sect. 40. (ubi conf. *Harduini* Emend. num. xcv.) et *Hierocli* in *Synecd.* p. 666. memorato; neque enim incredibile esse, cognationem quandam *Thessalis* intercessisse cum *Phrygibus*, idem doctissimus *Herodoti* interpretes ostendit. S.

23. εἰς τὰς νῆας κατέρξαιν) *Laurentii* ad naves repulit, desiderat κατήραξιν, quod forte olim hic fuit. *Dio Cass.* lib. XLVII. pag. 396. καὶ ἐκείνους εἰς τὸ τῦχος κατήραξαν: et lib. XLVIII. p. 416. καὶ τοὺς πεζοὺς εἰς τὸ τῦχος κατέρᾶξαντες. *Noster* V. 106. καὶ ἱσπαράξαντες σφίτας ἐκ τὰς νῆας.

Equidem relinquo, quod schedae magno consensu volunt, etsi pro praelii ratione et devictorum lenius. *Pausanias* de apibus lib. I. c. 32. οὐδὲ σφᾶς ἐς σιμῆλους κατείρξαντες ἔχουσιν, nullis eas alvearibus coercentes. *WESS.* — Conf. *Nostrum* VI. 102, 2. ἀπειργμένους ἐν τῷ Πιλ. τείχεϊ habes cap. 64, 12. S.

24 seq. Ἀγχιμολίου εἰς ταφαί) Unius *Anchimolii* εἰς ταφαί numero plurali? Non opinor; sed illud potius suspicor, Lacedaemoniorum qui ceciderant hic olim etiam factam fuisse mentionem. Fac scribi potuisse: (τῶν δὲ Λακεδαιμονίων, vel τῶν δὲ ἄλλων) καὶ Ἀγχιμολίου εἰς ταφαί τῆς Ἀττικῆς Ἀλωπεκῆσι, ἀγγυὸ τοῦ Ἡρακλεῖον τοῦ ἐν Κυνοςάργεϊ. De isto *Herculis* fano *Meursius* egit in *Athen. Att.* lib. II. c. 2. Ex hoc *Herodoti* loco situs *Attici* pagi poterit constitui, si conferantur initium *Axiochi Aeschini* *Socrat.* et orator *Aeschines* contr. *Timocr.* p. 14, 11. *VALCK.* — Sepulcrum graecae proprie τάφος est; ταφή, sepultura, ut apud *Nostrum* I. 24, 12. 112, 16. Videndum igitur, ne eidem *Nostro* αἱ ταφαί (plur. num.) idem valeant ac ὁ τάφος in singulari. Id si minus placet, nullo certe incommodo αἱ Ἀγχιμολίου ταφαί, nullo etiam alio verbo adiecto, intelligi posse videntur *Anchimolii* et eorum qui cum illo ceciderunt sepulcra. S.

CAP. LXIV. 6. ἡ τῶν Θεσσαλίων ἵππος etc.) Huc pertinere puto quod, *Polyaeno* praetermissum, *Frontinus* narrat *Stratag.* II. cap. 2, 9.; nam per equitatum, quo praevalerat *Hippias*, *Thessali* videntur equites intelligendi. *VALCK.*

9. ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας) Praeferrem ἰθὺ ἐπὶ Θεσσαλίας, sicuti ἰθὺ ἐπὶ Λιβύης *Plutarchum* apud *Nostrum* lib. II. 119. invenisse, *Cl. Valckenarius* docuit. Ἰθὺς tamén τῆς ἀρχῆς τῆς Τομώριος ἑξῆς lib. I. 207. et Poëta *Iliad.* v. 601. ἰθὺς Μενελάου κυδαλλισαῖο *Hñ*, tum *Callinus*, ἀλλὰ τις ἰθὺς ἵτω apud *Stob.* *Serm.* XLIX. pag. 356. Stragem equitatus Tessalici sociorumque *Hippiæ* explicat in *Lysistr.* vs. 1154. *Comicus.* *WESS.*

CAP. LXV. 1. Καὶ οὐδέν τι πάντως) Haud opinor οὐδέν τι μᾶλλον πάντως fuisse olim, in eo mistorum silentio: superius cap. 34. οὐδέν πάντως προσεδέοντο ἐπὶ σφίας τὸν στόλον τοῦτον ἐρμήσσειν: et clarissime lib. VI. 3. Nihil quoque in brevi secuturis, [lin. 7.] ἢ αὐτὴ αὕτη σύμμαχος, quid-

quam novo: ad loei sententiam aliena non sunt ex lib. IV. 129. τὸ δὲ τοῖσι Πέρσῃσι τε ἢν σύμμαχον, καὶ τοῖσι Σκυθῇσι ἀντίχον. Verum eo in genere, ubi multa saepe coniectantibus blandiuntur, integrum suum cuique iudicium. Ceterum τῆχος Πειλαργικόν, quo conclusi tenebantur Pisistratidae, [CAP. LXIV. 12.] malo ipsis omni fuit, quippe iam olim diris devotum apud Thucyd. lib. II. 17., situm eius prope arcem urbis designantem, Nostro lib. VI. 137. nihil dissentiente. WESS.

7. ὑπεκτιθέμενοι --- ἤλωσαν) Non illi capti sunt ὑπεκτιθέμενοι, quem sensum hic quaerebat Vir doctus; sed, dum furtim ex Attica emitterentur alicubi occultandi. More tamen minus usitato tum ponitur τὸ ὑπεκτιθέμενοι: nam qui liberos vel uxores, obsidionem toleraturi, alio transferunt, veteribus dicuntur παῖδας ὑπεκτίσθαι, Thucyd. I. 89. Lycurg. contr. Leocr. p. 154, 32. τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκτίσθαι. Demosth. de Falsa Legat. pag. 242., οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ὑπεκτίθεντο τὰς θυγατέρας παιδία εὖσας εἰς Ὀλυμπον. Ubi iubet Aeneas Poliorcet. c. 9. ζεύγη ἢ ἀνδράποδα ὑπεκτίσθαι εἰς τοὺς προσόλους, morem antiquum et verbum illud declaravit Casaubonus. Quae de Pisistratidis paulo post dicuntur, [ἄρξαντες μὲν Ἀθηναίων ἐπ' ἔτη etc. lin. 13 seq.] de patre filiisque intelligenda docuerunt Periz. ad Aeliani Var. Hist. III. 21. et Bouhier Diss. sur l'Hist. d'Herod. cap. 14. VALCK.

12 seqq. ἐς Σίγειον etc.) Vide Terpsichores c. 94. et Thucyd. VI. 59. Annos Pisistratidarum tyrannidis Aristoteles Polit. V. 12. xxxv. numerat, Noster xxxvi., levi discrepantia, fortasse ex annis inchoatis aut diversa Pisistrati computatione exiliorum nata. Io. autem Meursii, annos istos Hipparcho et Hippiae, patris ratione non ducta, tribuentis in Pisistr. cap. 5. manifesta aberratio est, reprehensa a Bouherio Diss. Herod. c. 14. et Ed. Corsino Fast. Attic. T. III. p. 96., oblitis tamen calcare se viam, dudum sollertissima H. Valesii cura ad Diodori Excerpta T. II. pag. 557. emunitam. WESS.

CAP. LXVI. 4. ὅσπερ δὴ λόγον ἔχει) Potuisset ὅνπερ δὴ λόγος ἔχει, quomodo lib. VII. 5. ἵνα λόγος σι ἔχη. Euripid. Med. vs. 419. οὐκίτι δυσκίλαδος φάμα γυναῖκας ἔχει. Verum elegans ea linguae copia et varietas. ἔχει δὲ τινα

φαίνεν καὶ Διονυσιοφάνης posuit IX. 83., at τούτους μὲν τοιαύτη φάσις ἔχει VII. 3. Plura Cl. Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 247. WESS. — De corrupta Pythia vide paulo ante, cap. 63. S.

5 seq. ἀτὰρ τὰ ἀνέκαθεν etc.) Hic paulo forsan acerbior est iocus, quam decebat historicum; neque iniuria hinc saltem κακοηθείας exemplum petens Plutarch. II. p. 860. c. Ὡς εἰώθει, αἱτ., παραμηνυὺς πίστειν ἕνεκα τοῖς ψόγοις ἐπαίνους τινας. Ἰσαγόρας δέ, φησὶν, ὁ Τισ. οἰκίης μὲν ἦν δοκίμου, θύουσι δὲ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ Διὶ Καρίῳ. εὐρυθμός τε καὶ πολιτικός ὁ μυκτὴρ τοῦ συγγραφέως, εἰς Κᾶρας, ὥσπερ εἰς κόρακας, ἀποδιοπομποιεῖν τοὺς Ἰσαγόραν. Cives Attici veluti Deos habebant Penates Apollinem πατρῶν, et Iovem ἱερεῖον: Herodotei Isagorae συγγενεῖς, ut originis vilissimae homines, atque e comoedia Cariones, ἔθνον Διὶ Καρίῳ. Praeter cetera memorat Strabo XIV. p. 974. A. [p. 659. B. ed. Cas.] ἱερὸν τοῦ Καρίου Διὸς, κοινὸν πάντων Καρίων, οὗ μέγιστον καὶ Λυδοῖς καὶ Μυσοῖς, ὡς ἀδελφοῖς. Ex his gentibus servi veniebant in Graeciam. Vim dicti intelligunt, quibus notum proverbium, ἐν Καρὸς αἴση. Non cepit Flor. Christian. illud in Eurip. Cyclope vs. 650. ἐν τῷ Καρί κινδυνεύσομεν. Aristides T. III. pag. 256., οὐδ' ἐν Καρῶν σχήματι καὶ μοῖρᾳ θρέψασθαι. Cicero pro Flacco, c. 27. Si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum. Eximia dedit Clar. Ti. Hemsterh. ad argum. Pluti Aristoph. VALCK. — Iovem Carium, cuius in familia Isagorae mentionem et cultum malignitati Scriptoris tanto posterior, saepissimeque iratior quam oportebat, Plutarchus contribuit, vidimus lib. I. c. 171. WESS.

9. τετραφύλους ἰόντας Ἀθηναίους δεκαφύλους ἐποίησε.) Huc respicit Herodotum citans Pausan. I. [c. 5.] p. 12. Secundum Aristotelem, Politic. III. p. 62, 25. Clisthenes eiectis tyrannis πολλοὺς ἐφύλτευσεν ξένους καὶ δούλους μετοίκους: scripsisse potius videtur δούλους, καὶ ξένους μετοίκους. Aristoph. Eq. vs. 346. εἴ που δικίδιον εἶπας εὐ κατὰ ξένου μετοίκου. Cur tribus quatuor in decem distraxerit, veram rationem pandit idem Aristot. Politic. VI. c. 4. conf. Casaubon. in Aeneae Poliorcet. p. 1734. In Aristid. Panathen. T. I. p. 336. Schol. ineditus: Τεσσαρῶν οὐσῶν φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Καλλισθένης ἢ Ἀλκιμαίωνης (Κλεισθένης ὁ Ἀλκμ.) δέδιωκ' μὴ ἐν τινι καιρῷ μία τὴν Δ'. φυλῶν βουλευθεῖσα τυραννῆσαι προσποίησιν ἑαυτῇ τὴν ἄλλην Herodot. T. VI. P. I.

(τῶν ἄλλων) μίαν, καὶ ἐκ τούτου κρατήσῃ τῶν ἄλλων δύο φυλάς, λαβὼν Ρ'. ἡρώων ὀνόματα ἦλθεν εἰς Πυθίαν, μαθεῖν βουλόμενος ἐκ ποίων ὀνομάτων καλέσει τὰς φυλάς ὥς μέλλει κτίζειν. λαβὼν τὸν χρησμὸν, καὶ ἔλθων Ἀθήνῃσι ἐποίησε δέκα φυλάς, ἵνα καὶ, εἰάν βούληται μία τῶν δέκα τυραννῆσαι, μὴ δύνῃται πείσαι τὰς λοιπὰς. In his heroum numerus centenarius, Ρ'. in Ι'. mutato, facile posset in denarium converti; sed secundum Schol. Clisthenes Pythiae facit eligendi de multis potestatem. In proximis [lin. 10.] Γελόντος nomen adfirmavit Wess. in Diss. Herod. p. 164., ut ea lis decisa videatur. VALCK.

10. Γελόντος) Hoc in editis ante Gronov. omnibus, plerisque etiam schedis. Valla in prima versionis editione Ionis filiorum Leontis, unde eum legisse suspicio est, παίδων γε Λέοντος. De Medic. silentium, in tituli mutata scriptura utique mirabile. Puto tamen Τελέοντος ex Ask. et Pass. consensu habuisse. [Vide Var. Lect.] Apud alios per discórdia. Stephani Byz. vetera exempla et scripta Γελόντες in Αἰγυπτίως. [vide ibi Holsten.] In Plutarchi Solon. p. 91. olim Γεδόντες, quod ob vicinam Α. et Δ. idem. Euripidis in extrema Ione verba, et Pollucis VIII. 109., in controversiam venerunt. Guil. Canterus utraque ad Nostri praescriptum conformat, Nov. Lect. V. 19., contra venit prohibetque Is. Casaubonus ad Strab. VIII. p. 588. [ad pag. 383. suae editionis,] Τελέοντας defendens, qua quoque sunt opinione docti Pollucis interpretes; neque plausibili instituti ratione deficiuntur illi. Quod si enim quatuor hae populi Attici partes, non ab Ionis filiis, ut Euripides et Herodotus censuerunt, sed a vitae genere, quod uni cuique parti fuit assignatum, cognomina inpetrarunt ex Strabonis et Plutarchi doctrina, commodissime Τελέοντες explicabuntur γεωργοί, rustici, ab opere et collationibus in rem publicam. Verum omnes has opinationes Marmor dissipat Cyzicenum, luci ab ill. comite Caylus expositum in Recueil d'Antiquit. T. II. pag. 207., ubi clarissime iisdem titulis et serie fere eadem ΤΕΛΕΟΝΤΕΣ, ΑΡΓΑΔΕΙΣ, ΑΙΓΙΚΟΡΕΙΣ, ΟΡΙΑΗΤΕΣ, tribus Cyzicenae quatuor; haud dubie ex metropoli Mileto derivatae, atque ad hanc ab Atheniensibus, Milesiae coloniae auctoribus, sicuti praeclare generosus Comes commonstravit. Est quidem Τέλειον virile inter Atticos nomen apud Apollon. Rhod. l. 96., quod, ut hic valeat,

necesse non est. Αἰγίκοις et Ἀργαῶδες in marium propriis nominibus, quantum recordor, non sunt, neque Γέλιον. Aptissime, sicuti Ὀπλῆτες, milites, vitae studia in capris alendis et agris colendis illustrant; unde Γελίοις, princepe loco Athenis et Cyzici habiti, haud alii ac εὐπατρίδαι sive λαμπροί, illustres, splendidique. Γελῖν, teste Hesychio, idem ac λάμπειν, ἀνθεῖν, aut αἰθεῖν. Γελᾶν, cuius in risu sedes, olim in splendendo ac renidendo, uti Eustath. ad Hom. pag. 159, 26. [Iliad. p. 120, 31.] significat, terebatur usu. Hinc Γέλων, Syracusanus rex, hinc Γελίοις Attici non absurde propagantur: cuius ego originationis auctorem et suasorem laetus Ti. Hemsterhusium produco. [Conf. Lennepii, ex Hemsterhusii schola progressi, Etymolog. Ling. Graec. P. I. p. 210.] De decem φυλαῖς, earumque titulis et iusto ordine docte post Meursium nuper Ed. Corsin. Fast. Attic. T. I. p. 119. WESS.

[14. καὶ σύμμαχον ξεῖνον ἰόντα) Post σύμμαχον leviter incidi debuerat oratio; et latinam versionem in eam sententiam, quam Valla iam expresserat, reformatam velim: hunc vero, etsi peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit. S.]

CAP. LXVII. 3. Κλεισθένης τὸν Σικυῶνος τύραννον) Aequalem hic habuit Solonem, eius belli dux, quo Amphictyones uli Cirrhaeos sunt, in Apollinem Pythium ingratos et contumeliosos apud Pausan. lib. X. 37. et II. 8., ubi pater illius Aristonymus, avus Pyrrho, cuncti fortasse ex Orthagorae familia, quae centum annis Sicyonem tyrannide pressit, Aristotele Polit. lib. V. 12. teste. WESS.

5. τῶν Ὀμηρίων ἐπέων εἵνεκα) Significatum voluit, quod scribit Chamaeleon apud Athen. XIV. p. 620., μελωδηθῆναι οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου, καὶ Ἀρχιλόχου, aliorumque poemata. Rhapsodos autem Homeristas primus Athenis Demetrius Phalereus ibidem dicitur εἰς τὰ θιάτρα παραγαγεῖν: ex Athenaeo sua hausit Eustath. in Iliad. Ω'. pag. 1497. Sed dudum tamen ante Rhapsodos istos, odiosum hominum genus, etiam Athenis doctis fuisse molestos aestimari potest ex Ione praesertim Platonis I. p. 530-542. et Socraticis Xenophontis p. 462. et 513. [Vide Memorab. IV. 2, 10. ibique Ernest. et Zeun.] De Homero, Hesiodo, ceterisque poetis, in Lyceo verba facientes Sophistae

dicuntur Isocrati Panathen. pag. 236., οὐδὲν μὲν παρ' αὐτῶν λέγοντες, τὰ δ' ἐκείνων βαλβωδῶντες: idem in antiquitatis studiosos iactant οἱ εὐρετικοί. VALCK. — Etiam hunc Scriptoris nostri locum minus recte a me administratum esse intelligo. Primum in Graecis post ἀγωνίζεσθαι debebat comma interseri: quod quum vulgo abesset, imprudens ego verba τῶν Ὀμηρίων ἐπίων εἶναι, quae ad ἴπανσι βαλβωδῶς pertinent, ad ἀγωνίζεσθαι retuli. Nunc latina sic rescripta velim: *Rhapsodos Sicyone vetuit carminibus decertare, (sive carmina publice canere,) propter Homericos versus, etc.* S.

6. τὰ πολλὰ πάντων ὑμνιάται) Ex Herodoto vicina enarrans Eustathius, habet διότι Ἀργεῖοι καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς ὑμνοῦνται, ad Iliad. β'. pag. 218, 35. Posuit ἐν αὐτοῖς, quod sensum commodum dabat; sed lectum πάντων forte minus intellexit. Voculam in talibus Herodoto paene peculiarem, quam ellipsium venatores omitti non potuisse fatebuntur, restituendam hic censeo, ut legatur τὰ πολλὰ δὲ αὐτῶν ὑμνιάται, prae omnibus. Lib. VI. c. 63. ἀνδρὶ εὐδοκμίοντι διὰ πάντων δὴ τῶν βασιλῆων. VII. 83. κόσμον πλείστον παρίχοντο διὰ πάντων Πέρσαι. VIII. 69. Artemisiae τετιμημένη διὰ πάντων τῶν συμμάχων: conf. lib. I. c. 25. et VIII. 142. Talia praetermitti non debuerant Porto. Recte tuetur illud Reisk. in Dionis Chrys. Corinth. p. 458. ult. VALCK. — Immo unice verum erat τὰ πολλὰ πάντα, quod praeuntibus probatis codicibus, quibus et noster F. accedit, merito Schaeferus recepit. Vide ad lib. I. 203, 7. notata. Ob eandem, quae hic significatur, causam divinis honoribus Homerum prosecuti sunt Argivi; quia universam quidem carminibus suis illustravit Graeciam, ἔξοχα δ' Ἀργεῖους, ut est in Epigr. cdxcvii. T. III. Analect. Brunck. p. 256. S.

12. ἐκείνον δὲ λευστήρα) Dio Chrys. Pythiae istud responsum alludens Or. III. de Regn. p. 43. β. πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστήρα, ὃ ποτε προσεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυώνιον τύραννον: unde Casaubon. ληστήρα praedonem hoc reponit loco; quem quidem sequi, etsi cupido adest, haud possum. Λευστήρ Suidae in voce, ὃ καταλευσθῆναι ἄξιος, dignus qui lapidibus obruatur; qualis profecto Sicyonius iste Clisthenes: paullo diversior, neque alienus tamen, Aeschyli λευστήρ μέγας, [lapidationis supplicium,] VII. c. Theb. vs. 205. At quid πᾶι λευστήρ, tyrannus, φονὴς, cives lapidibus quasi cooperiens,

uti in *Hesychio*? [ubi videndus *Alberti*.] Tale certe *Aelian* apud *Suid.* ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. Alibi crudelissimum *Apollodorum*, τὸν *Κασσανδρείων* λευστῆρα dabit idem *Aelian*. *Hist. An.* V. 15. *WESS.* — Et ipsa nominis forma activum postulare significatum videtur. *S.*

Ibid. ἐκείνον δὲ λευστῆρα) Primum ponam quae huc pertinent, notata *Casaubono*, *Diatribae* in *Dionis. Chrys.* p. 43. „Cum ita scribit, οὐκ ἂν εἴποιμι τὸν τοιοῦτον ἄρχοντα ἢ „ὀυτοκράτορα ἢ βασιλεία· πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστῆρα, „ὅ ποτε προσέειπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυωνιον τύραννον: respicit ora- „culum a *Pythia* olim *Clistheni* redditum, *Sicyoniorum* tyranno. *Herodotus* *Terpsichore*: - - - ἐκείνον δὲ ληστῆρα. *Editiones* *Herodoti* praeferunt λευστῆρα, mendose.“ Sicut *Reiskio*, mihi quoque *Casauboni* placuit olim coniectura: apta *Regem* inter et *Latronem* videbatur oppositio: de se et *Annibale Alexander* apud *Lucian.* [*Dial. Mort.* XII. 5.] T. I. p. 386. οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστὴς ἐγένετο: ubi τοῦ - - - ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων e *Demosth.* (p. m. 81, 50.) mentionem fecit ὁ πᾶν. Nunc in *Herodoto* ληιστῆρα quidem legisse videtur *Dion*; sed alterum invenisse suspicor in suo Codice *Aelianum*, qui de *Nat. An.* V. 15. crudelissimum *Cassandrensi* tyrannum *Apollodorum* vocat τὸν *Κασσανδρείων* λευστῆρα: et, ne hic quoque de vocis dubitemus sinceritate, faciunt ista *Suidae*: Λευστῆρ, ὁ καταλειυσθῆναι ἄξιος, τουτίστι λιθοβοληθῆναι. καὶ Αἰλιανός, ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. Digni qui in *barathrum* conicerentur, βάραθροι dicti sunt *Atticis*, vocem inprimis ὀλεθρος frequentantibus in istius modi sensum, aliasque nonnullas. *Rarissima* sunt πιδῶν, pro πιδῶν ἄξιος, et Τύμβι, pro ταφῆναι ἄξιε, quorum hoc in *Aristoph.* est *Lys.* vs. 372., illud habet *Eustath.* in *Iliad.* Θ'. p. 616, 43. [p. 725. ed. Rom.] qui in *Od.* K'. p. 391, 33. [p. 1654. ed. Rom.] *Dorienses* scribit τοὺς ἱπποειδίστους vocasse Φόνους, quasi dicerent ἄξια φόνου δεδρακότας. Tandem *Λευστῆρ* proprie idem est ac *λιθοβόλος*: at qui hoc ipsum, sive *λαβέλος*, in eundem alicubi sensum fuit a *Grammaticis* inventum; nam ista prostant apud *Hesych.* Ληβόλε, λιθοβόλε, ἄξιε λιθασθῆναι. Haec, ni fallor, etiam adversus *Casaubonum* tueri poterunt vulgatam in *Herodoto* lectionem; quam solus forsitan interpretum *Anglus*, plerumque tamen Latina *Kallae* sequutus, optime hic

- expressit, minus recte notatus Auctori *des Essais de Critique* p. 165. VALCK.

16. Μελανίππον τὸν Ἀστακοῦ) Quid moverit amanuenses ad τὸν Ὀστακοῦ pingendum, non reminiscor, neque ex-puto: aliis omnibus Melanippi pater *Astacus*. *Astacides Melanippus*, sive, ex legitima Barthii coniectura, *Melanippus*, apud *Statium Theb.* VIII. 718. et *Ovid.* in *Ibi* vs. 517., ubi *Salvagn.* et *Burmamnus*; adde *Valckenar.* ad *Tragici* *Phoeniss.* p. 784 seq. WESS. — In adpellativo nomine, pro ἀστακός, quod *cancris* quoddam genus est, vulgo Atticos vocali α cum ο permutatὰ ἔστακός; dixisse docet *Athenaeus* III. 105. b. Idem in proprio nomine fecit is qui primus Ὀστακοῦ h. l. pro Ἀστακοῦ scripsit. S.

22 seq. Μηκιστέα --- Τυδέα) *Herodotum* more suo sequitur *Pausan.* IX. p. 745. *Mecistem* qui scripserunt, nihil erat adeo cur viro docto notarentur; non certe reprehenderet Ἀχιλλέα, Ὀδυσσεύα, Περσέα, latine scribentes *Achillem*, *Ulyssem*, *Persen*. Forma nominum fuit Aeolica, Πέρσης, Ὀδύσσης, Ἀχιλλῆς: observante *Ios. Scaligero* ad *Propert.* p. 289. Duplici forma dicebatur *Μενέσθης* et *Μενεσθεύς*; Ἀντιφάτης et Ἀντιφατεύς. VALCK.

30. τραγικῶσι χοροῖσι) Vero bene si concinat, *Sicyonios* *tragoediam* invenisse primos, *Athenienses* consummasse: (*Themistius* Or. XXVII. p. 337. b. Τραγωδίας εὐρεταὶ μὲν Σικυνῶνιοι, τελεσιουργοὶ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταί:) certa, inquam, ea si sint, *choris tragicis* ante *Thespim* *Adrastus* *Sicyone* honorari potuit. Ceteroqui *Thespis*, *tragoediam* *Athenis* docena *Olymp.* LXI. una generatione *Clisthene* tyranno iunior est. Dici posset, ante eam *Olympiadem*, qua *Alcestin* fabulam produxit, alias recitasse, ex *Plutarcho* et *Diogene Laërtio*: difficile tamen ad credendum, *tragicos choros*, quorum in *Adrasti* cultu vetus ante tyrannum usus, ex *iuvenis* poetæ rudi invento *Sicyonem* migrasse tam cito. Immo vero, si fallit *Themistii* fides, citra prolepsin quandam salvi non manebunt hi *chori*; quorsum inclinat *R. Bentley* in *Dissert. Phalar.* Ep. p. 293. erudita explicatio. WESS.

CAP. LXVIII. 5. αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπίθης) Quod αὐτὰ τὰ τελευταῖα intelligere se negat *Reisk.* atque idcirco miris modis sollicitat, retractatum intellexisset, ipsam nominum *terminationem* significari in -άται: ex vocibus enim

ὅς τε καὶ ὄνον (καὶ χοῖρον) prodierunt ῥάται, Ὀνεάται et Χοιρεάται. VALCK. — Nimia docti viri hariolatio, μετατίθεις αὐτοῖς ὀνόματα τὰ γελοιότατα ἐπέθηκε. Sincera est et durabit oratio, modo αὐτὰ, i. e. μόνα, τὰ τελευταῖα ἐπέθηκε, solas et non nisi terminationes addidit, explanetur, ut fine vocabulorum, ne audirent ὕες, ὄνοι, χοῖροι, differrent. Sic mecum sentiens Abreschius. WESS. — Potuerat lin. 4. καὶ χοῖρον adiciere Scriptor, si libuisset; nec vero adiecto hoc vocabulo utique erat opus: quare quum ignorent illud libri omnes, non obtrudi debuit Scriptori ab Editore. S.

11 seqq. μετέπειτα μέντοι etc.) Quae de mutatis post Clisthenis excessum contumeliosis titulis, et revocatis Doriensium tribuum nominibus, lucem ex Steph. Byz. in Δυμῶν et notatis Hemsterhusii ad Comici Plut. vs. 385. mutuuntur. WESS.

12 seqq. ἐς τοὺς Ῥαλλίης καὶ Παμφ. etc.) Nomina Sicyonii, quibus innotuerant ante Clisthenem, vetera revocarunt, Doriensium tribubus imposita. Apud Steph. Byz. voc. Δυμῶν memorantur Ῥαλλίης καὶ Πάμφουλοι καὶ Δυμῶνες: de quibus egerunt Ti. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 114. et Henr. Vales. Emend. I. c. 32. Ad ista tria quantum nomen adiecerunt, secundum Herodotum, ab Adrasti filio ductum, Αἰγιαλίας. Sed, ipsam Sicyona dictam olim Αἰγιαλὸν vel Αἰγιαλοῦς, testis est Strabo VIII. p. 587. A. [p. 382. n. ed. Cas.] et Pausanias II. [c. 6.] p. 125. Ἀπὸ τοῦτου --- ἡ γῆ Σικυωνία, καὶ Σικυῶν ἀντὶ Αἰγιαλῆς ἡ πέλις ὠνομάσθη. Altera pars Peloponnesi maritima; ὅσα πρὸς θαλάσση τῆς Ἀργείας, Pausan. II. p. 145., Ἀκτὴ dicebatur: vid. Wess. ad Diodori T. I. p. 507. T. II. p. 226.; incolae, εἰ τὴν Ἀργολίδα ἀκτὴν οἰκοῦντες. In parte septemtrionali ad maris litus (αἰγιαλὸν) habitantes Achaei praesertim, ut erant, dicebantur Αἰγιαλῆες, sive Αἰγιαλῆες. Nonnulla dedit ill. Ez. Spanh. ad Callim. hymn. in Del. vs. 73. Accommodum heroico versui nomen apud Poëtas latius patuit: Theocrit. Eid. XXV. vs. 174. Ἐλπομαι οὐχ ἔτερον τὸδε τλήμεναι Αἰγιαλῶν. Ista prostant in Etymolog. M. p. 189, 5. Βασιλεύτωρ --- Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαϊδος --- οἱ οἱ ἔσαν βασιλευτόρες αἰγιαλῶν: ubi postremum nomen, omissum in Cod. Leid. msto, frustra tentabat Sylburg. Corrigi debet Αἰγιαλῶν. VALCK.

CAP. LXIX. 6 seqq. πρότερον ἀπωσμένον, τότε πάντα

etc.) Varie haec sollicitantur: mihi iuncturam sententiamque absolvunt schedae. Alioqui ordine vocum immutato ἀνωσμένοι πάντων, τότε etc. arripī potuerat; ut omnibus liberae civitatis iuribus depulsus innueretur populus. [Probabilem hanc emendationem in contextum recepisse Schaeferum in Var. Lect. monui.] Maior difficultas in δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατένευε ἐς τὰς φυλάς: [lin. 10 seq.], atque etiam decem demos distribuit in tribus, ut Valla. Ergone decem duntaxat Athenis δῆμοι? et, si plures, quid factum illis? Longe autem eos denarium excessisse numerum, indices τῶν δῆμων a Meursio collecti, et Sponii Corsinique diligentia egregie aucti, manifestant. Proinde δέκα decem non sibi τοὺς δῆμους populos, sed φυλάς nectit. Clisthenes Athenienses δεκαφύλους fecit, et in decem has tribus omnes Atticos populos divisit. Vidit loci hanc sententiam Ed. Corsinus, Fastor. Att. T. III. p. 128. WESS. — Nempe naturalis verberum ordo talis concipiendus: καὶ κατένευε τοὺς δῆμους ἐς τὰς δέκα φυλάς. Studiosum Herodoti lectorem talia non admodum debent morari: quo magis miratus sum, etiam doctissimum Valckenarium in his haesisse; cuius vide Adnotationem proxime sequentem. S.

11. ἦν τε, τὸν δῆμον προσθέμενος) Quae Galeo sincera videbatur, non absurda certe lectio codicis Arch. ἦν τε, τῷ δῆμῳ προσθέμενος, πολλῷ κατῴπερθε τῶν ἀντιπαρτασιωτῶν, converti poterat: eratque, cum populi se partibus adiunxisset, multo superior contrariae factionis fautoribus. Hoc sensu frequentatur προσθίσθαι τινί: ego tamen et hic vulgatam praefero. Dum favebat optimatibus inprimis Isagoras, adversarius in administranda republica Clisthenes restituit plebis auctoritatem; quam, in imperio populari constitutam a Solone, Pisistratus filiiue labefactaverant. Supra c. 66. Clisthenes τὸν δῆμον προσεταιρίζεται: in eandem sententiam scribi potuit τὸν δῆμον προστίθεται, vel προσάγεται, vel προσποιῖται: atque adeo hoc loco dici, τὸν δῆμον προσθέμενος, cum plebem suam fecisset, adversariis multo fuisse superior. Hoc idcirco genuinum iudico quia Herodoteum est; προσθίσθαι autem τινί apud Nostrum tantum dicuntur, qui alterius adstipulantur sententiae. Amicos sibi conciliare vel adiungere φίλους προστίθισθαι dicitur I. 53. idem est cap. 56. προσκτήσασθαι φίλους: ista duo permutantur etiam lib. III. c. 74.

In *Thucyd.* VI. 18. προσθέμεθα αὐτοὺς recte Schol. explicat. In iis, quae proxima praecedunt, insunt non sane pervulgata, quale hoc videtur: [lin. 10.] δέκα δὲ καὶ τοὺς δήμους κατένειμε ἑς τὰς Φυλάς: an in singulas tribus decem demos contribuit? sed, qui ex decem huius temporis tribubus esse censerentur, demi nostris in libris memorantur circiter cxx. Conferenda certe sunt quae ex *Aristotelis* *Repub. Athen.* de *Clisthene* tradit Schol. in *Aristoph.* *Nub.* vs. 37. VALCK. — Vide proxime praecedentem Adnot. S.

CAP. LXX. 2. ἐπικαλεῖται Κλεομένηα) *Pausaniae* III. [c. 4.] p. 212. *Cleomenes* στρατεύσας ἐπ' Ἀθήνας primā quidem expeditione, *Herodoto* supra narratā, laudem sibi dicitur civibusque suis peperisse; ὕστερον δὲ Ἀθηναίου χάριτι ἀνδρὸς Ἰσαγόρου, τυραννίδα οἱ συγκαταργασάμενος Ἀθηναίων: ubi praestiterit συγκαταργασόμενος. Haec vero *tertia*, secundum *Herodotum*, *Cleomenis* fuit *expeditio*. [conf. ad c. 74, 6. et 76, 1. not.] Quod vero mox ait, τὸν δὲ Κλεομένηα εἶχε αἰτίνη Φοντᾶν παρὰ τοῦ Ἰσαγόρου τὴν γυναῖκα: hoc *Plutarchus* intactum non dimisit T. II. p. 860. D. Quod primum fecisse dicitur misso nuncio *Cleomenes*, ἐξίβαλε Κλεισθένηα, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους πολλοὺς Ἀθηναίων, id respicit *Thucyd.* [I. 126.] p. 82, 96. hinc explicandus. VALCK. — Quam *tertiam* *Cleomenis* *expeditionem* adversus *Athenas* susceptam *Valekenarius* dicit, eam *Herodotus* cap. 74. et seq. exponit: sed, ut *tertia* illa, sic iam et *secunda*, de qua c. 72. agitur, in *Aristagorae* gratiam suscepta est. S.

7. ἐξίβαλε) *Expellendi conatum* et voluntatem indicat, ut saepe numero. Vide I. 68. III. 53. [Praecone misso *Clisthenem* multosque cum eo alios urbe excedere iussit: sed tunc quidem unus *Clisthenes* paruit mandato, reliqui in urbe manserunt. cf. c. 72, 1-5.] Τὸς ἐναγείας [lin. 8.] et *Κυλῶνιον ἄγος*, cuius *Alcmaeonidae* accusabantur, post *Herodotum* explicuit *Thucydides* lib. I. 126. accuratissime, ibique Cl. Dukerus. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἢ Κύλων etc.) Quae huc spectant aliunde pleraque sunt notissima. Perpaucis *Herodoto* narrata *Thucydides* explicatius exsequitur, eleganter etiam et perspicue; sic ut hac in parte historici Principes a suo quoque more secessisse videantur: est enim passim noster ille dulcis et fusus, densus et brevis *Thucydides*; illius σύνθε-

σις ἡδεῖα καὶ καλὴ, huius αὐστηρά. *Thucydides*, iudice *Hermogene* p. 511. εἶπον καὶ γλυκύτητα ἔχει, μάλιστα μὲν ὥστερ' ἀλλότριόν τι τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐκφαίνεται τὸ μέρος ἐκείνο. *Sophista Theon* in *Progymn.* p. 22. τὸ Κυλώνειον, inquit, ἄγος μᾶλλον τοῦ Ἡρόδοτου (καὶ Εὐφρονος) ἐξείργασται *Θουκυδίδῃ*. Si vulgaretur κατ' Εὐφρόνιον, ignotus nos non cruciaret historicus, cuius nomini substituendum adverbium suspicor, quod sensui conveniat. Sed hoc certe non dubitanter statuo, errasse Virum egregium, [*Dukerum* in *Annot. ad Schol. Thucyd.*] dum ipsi *Leo* in *Scholiis ad Thucyd.* esse videbatur *Leo Alabandensis* vel alius. Ad *Thucydidream* nempe de *Cylone* narrationem lib. I. c. 126. tres diversorum adnotatiunculas *Scholia* praebent in vs. 56. quarum postrema nugatoris est Graeculi, minime digna quae viros exerceret eruditissimos; secunda, ut est captus *Grammaticorum*, ista non inelegans: Ὅτι τοῦ διηγήματος τοῦ κατὰ τὸν Κύλωνα τὴν σαφήνειαν τινὲς θρυμάσαντες εἶπον, ὅτι Αἰών ἐγέλασεν ἐνθαῦτα, λέγοντες περὶ *Θουκυδίδου*. Postrema virum clar. in his minus attentum revocasse debuerant ab errore: horridus *Thucydides* ob torvam veluti structurae faciem magistris istis *Leo* dicebatur, qui, dum in his facilis videretur et iucundus ὁ λέων, aiebant, ἐγέλασεν ἐνθαῦτα. Iudex idoneus *Dionysius Halic.* in *Epist. ad Pomp.* p. 210, 3, Καλαὶ μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφοτέραι - - - διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡρόδοτου κάλλος ἰαρόν ἐστι, φοβερόν δὲ τὸ *Θουκυδίδου*. VALCK.

7. τῶν Ναυκράρων) *Laurentii Naucratorum* mendosum et forte operarum peccatum est: sunt enim hoc de genere quam plurima in versionis editione princepe. Nobiliss. *Palmerii Ναυκραρίων* spernunt *Aristoteles*, *Harpocratio*, et *Suidas*. Quinam Athenis olim Ναύκραροι fuerint, praeclare *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 19. et post deinde *Maussacus* in *Harpocrat.* *Ναυκραρικά* commonstrarunt. Cur autem ἐννεμον placuerit, adscripta lib. I. 59. docebunt. WESS.

Ibid. οἱ πρυτάνεις τῶν Ναυκράρων) Ut *Magistratus* antiquitus *Ναυκράρων* dictos doceat, citat hunc locum *Harpocratio*. Apud *Thucyd.* [I. 126.] p. 81, 88. dicuntur *Cylonem* et sodales ἀναστήσαι οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν Φυλακὴν: eustodiendos autem commiserant τοῖς ἐνεία Ἀρχουσι· τότε δὲ, addit, τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν οἱ ἐνεία Ἀρχοντες ἐπρασσον. Haec

non satis perspicio quo modo cum Grammaticorum possint observatis conciliari *περὶ Ναυκραίων*, quae prae ceteris diligenter collegit *Leopard. Em. VII. 19.* nisi statuatur, in his etiam ab Herodoto diversum auctorem sequutum *Thucydidem. Pausaniae VII. [c. 25.] p. 588. εἰ ἔχοντες τὰς ἀρχὰς διέφθειραν τῆς Ἀθηνᾶς ἰκέτας τῶν Κύλωνι ὁμοῦ τὴν ἀκρόπολιν κατεληφότων. VALCK.*

7 seq. ὁ περγύβους πλὴν θανάτῳ) Non male *Valla*; quem *Portus* haud circumspecte deseruit, vertendo; qui *Athenas*, suae potestati subiectas, incolebant, excepta capitis poena. Namque ὁ περγύβους non ad Ἀθήνας referendum, sed τούτους ἀνιστάσι, pingendaque ὑποστιγμὴ post Ἀθήνας. *Cylonei* dira fame pressi ex arce accepta fide incolumitatis descenderunt, ita tamen ut iudicio se sisterent, sive ἐπὶ δίκῃ, quemadmodum *Plutarchus* in *Solone*: Pactum illud de incolumitate, πίστιν τῆς σωτηρίας ἔχόντων alia in re *Dio Cassius*, memorat clarissime *Thucydides* lib. I. 126. ἀναστήσαντες δὲ αὐτοὺς - - ἵφ' ᾧ μὴδὲν κακὸν ποιήσουσι: quum induzissent eos, ut descenderent, hac conditione, nullo se eos malo adfecturos: atque haec supplicum privilegia olim. Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἰκέτην ἐχέγγυον Ῥούου μὲ κακὸν φέλασσε; propterea *Oedipus Colon.* in *Sophoclis* fabula vs. 275. Verum haec uberius, *Herodoti* mentem optime assecutus, *Cl. Dukerus* ad *Thucyd.* dictum locum. *WESS.*

CAP. LXXII. 17. πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμείψαι) Priusquam intraret. [potius, priusquam intrasset.] *Aeschylus* *Choëph.* vs. 569. Εἰ δ' οὖν ἀμείψω βηλὸν ἐρείου [ἐρείου] πυλῶν: Si limen transiero. Cultum et *Theophylacti* *Epist.* VII. τὸν ἀδελφιδεὺν ὑπερορᾶς θύραν ἐν θύρας ἀμείβοντα. Haec tamen convertentur, ubi in aedibus agens facessere et exire iubetur. *Sophocl.* *Philoct.* 1256. Ἐξελθ' ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στήνας. *Euripides* *Elect.* 750. ἀμειψὼν δάματτα, exi. Ceterum quae superius φήμη, ea mox κλειδών, [lin. 21.] sive, ut lib. IX. 9. κλειδών: differunt enim nihil, itaque de admonitu non bene *Valla*. Vid. *Odys.* γ'. 100. *WESS.*

22. ἐξέπιπτε μετὰ τῶν Λακεδ.) Huc spectat *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 273. οὐδὲ Κλαομένης, ὃς αὐτὴν (τὴν ἀκρόπολιν) κατέσχε πρῶτος, Ἀπῶθεν ἀψάλακτος' ἀλλ', ὅμως Λακωνικὸν πνέων, Ὡχρεῖ' ὅπλα παραδούς ἐμοί. *VALCK.* — Ἐξέπιπτε *Valla*, a proposito decidit: excidit, Gronov. Possis, pulsus, eiectus est;

certe, *excedere coactus est.* (conf. supra lin. 12.) Sic VIII. 141, 4. ἐκπίπτειν ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων. Μοχ κατίδῃσαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, scil. δέσιν: conf. ad I. 109, 2. notata. S.

24. Τιμησίθεον τὸν ἀδελφεὸν) Ne quis in posterum *Isagorae*, vel alterius, in *Timesitheo fratrem*, quaerat, spero equidem Τιμησίθεον τὸν Δελφὸν *Herodoto* restitutum iri ex veraci *Palmerii* coniectura, a *Clar. Wess.* firmata in *Diss. Herod.* p. 165. Δελφοὶ et ἀδελφοὶ alibi quoque male inter se permutantur. VALCK. — *Fratrem eius* *Laurentius* ex coniectura; nam αὐτοῦ, quod nullis in codicibus, legisse, non opinor. Macula τὸν ἀδελφεὸν foedavit turpis, vixque mihi tempero, quin ea detrita τὸν Δελφὸν ex *Nob. Palmerii* admonitu, siquidem nihil certius, refingam. Rem constituet *Pausanias*, Τιμασίθεον τὸν Δελφὸν, *Isagorae* amicum, in occupanda arce Attica adiutorem, et capite propterea poenas dantem, clarissime describens lib. VI. 8. Vitii origo in scribarum sócordia, ἀδελφὸν et Δελφὸν confundentium, veluti in *Plutarchi* T. II. p. 825. v. et *Photii* Bibl. p. 481, 30. Veritatem utrobique *Xylander* et *H. Steph.* perspexerunt, quos simili in re duces habeo. WESS.

25. καὶ λήματος) Semper ita veteres de *fiducia animique praesentia*. Ἀῆμα, *captura* illis, et *lucrum*; quod scriptionis affinitate saepe prius incrustavit. Testantur editi et scripti libri passim. *Herodotei* mssti omnibus locis perbene. *Gronovius* tamen, quoniam *Florentiae* auspiciū negabatur, novare ausus non fuit lib. VII. 99. errorem agnoscens, quae et *Porti* doctrina. Confer ad *Diodor.* II. 58. et in primis *Graevium* in *Luciani* *Soloecist.* c. 5. *Valckenar.* ad *Ammon.* lib. II. c. 15. et *Pierson.* in *Moerid.* p. 246, WESS.

CAP. LXXIII. [5. γὰρ σφὶ Λακεδαιμονίους --- ἐκπεπολεμῶσθαι) De praepositione πρὸς, ante Λακεδ. perperam vulgo intersertà, a nobisque abiectà, vide quae in *Var. Lect.* monuimus. Quisquis et *Herodoti* et aliorum *Scriptorum* loca consideraverit, quae vel ibi a nobis, vel a *Wesselingio* ad III. 66, 11. vel a *Valck.* ad *Ammon.* lib. I. c. 18. vel ab aliis viris doctis ad *Moeridem* p. 305. et ad *Thomam Mag.* p. 703. citata sunt, non dubitaverit, puto, temere vulgo invecam illam voculam fuisse. S.]

10. ἀπεκορύφου) *Suidas* προφανῶς ἔλεγεν explicat *Hesychius* εἰς κορυφὴν (τὸ τέλος) ἦγεν: ubi *Cl. viri Küsterus* et *Al-*

berti. Verius erit, *summam dixit*. Κορυφούμενος εἰς ἐν ἀριθμὸς, unam qui in summam cogitur, in Epigr. *Alcaei*, Anthol. lib. III. p. 331. [Analect. Brunck. T. I. p. 492. num. xxi.] συγκορυφῶται τὴν διήγησιν, summam absolvere, *Dionys. Halicarn.* T. II. p. 140. At in *Polybio* notione diversa de Arare et Rhodano, insulam suo concursu fastigantibus, ἀποκορυφούσι αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσιν, lib. III. 49. Habet nonnulla ad *Theophrasti Charact.* c. 2. *Duportus*, non mala, sed ex *Aem. Porti Lexico*. WESS.

CAP. LXXIV. 6. εἰσβαλεῖς εἰς τὴν Ἐλευσίνα) Hoc fecisse secundum alios credebatur *Cleomenes*, dum ex *Athenarum* arce, quam ceperat, eiectus, et dimissus ὑπόσπονδος, in *Peloponnesum* rediret: vid. *Pausan.* III. p. 212. In Scholio veteri in *Aristoph.* Lys. vs. 273. qui τὴν ἀκρόπολιν κατέσχε, *Cleomenes*, πολιορκηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀφειδὺς ὑπόσπονδος, ἀπὼν οἴκαδε πάλιν Ἐλευσίνα κατέσχε: tum facinoris istius cum *Cleomene* socii cives Attici dicuntur a libertatis statoribus poenis subiecti, quibus patriae solebant affici proditores; aeneam columnam cui illorum inessent nomina, ἵστησαν ἐν πόλει παρὰ τὸν ἀρχαῖον νεών: ubi per πόλιν *arx* est intelligenda: sic *Thucydidi* lib. VI. p. 412, 33. memoratur ἡ στήλη περὶ τῆς τῶν τυράννων ἀδικίας ἡ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει σταθεῖσα: alibi apud eundem legitur στήλας στήσαι - - ἐν πόλει παρ' Ἀθηνᾶ. vid. *Celeb. Hemsterh.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 261. *VALCK.* — Numquam equidem alios inter auctores et *Herodotum* ea in re, de qua hic agitur, video dissensionem. Superiorem *Cleomenis* adversus *Athenas* expeditionem, qua mox arce occupata eiectus domum rediit, l. c. prorsus silentio praeteriit *Pausanias*. (conf. ad c. 70, 2. et ad 76, 1. notata:) *Scholiastes* vero *Thucydidis*, non (ut *Valck.* ait) dum - - in *Peloponnesum* rediret; sed, postquam in *Peloponnesum* rediisset *Cleomenes*, denuo Atticam invasisse eum tradit, cum *Herodoto* planissime consentiens. S.

8. Ὑσιᾶς) *Harpocrati*ni, *Steph. Byz.*, *Suidae* Ὑσίαι πόλις Βοιωτίας: [apud *Steph.* quidem etiam Ὑσία, sing. numero:] a quibus non abit *Pausanias*, Ὑσιῶν καὶ Ἐλευθερῶν, urbium olim *Boeotorum*, ἐρίπια ad *Cithaeronem* describens IX. 2. Qui quidem quin has *Hysias* in animo habuerit, dubium nullum: nam *Herodoti* *Hysiae* non longe ab *Eleutheris*

iuxta Cithaeronem lib. VI. 108. et IX. 15. et 25. etiam in *Plutarchi* Aristide, ut alias ostendetur. An *Hysiae*, Boeotorum finibus proximae, conditionem mutarunt, et lapsu temporis Atticae esse desierunt? Ita videtur: *Herodoti* aetate in Atticis populis censebantur. Vide quoque *Wasseum* ad *Thucyd.* lib. III. c. 24. WESS.

Ibid. Οἰόνην αἰρέουσι καὶ Ὑτιάς) Ὑτιάς qui demum dixerit Attices, neminem habuit *Meursius*, praeter *Herodotum*: ego ne *Herodotum* quidem dixisse suspicor. *Oenoë* pagus Attices, qui hic venit in censum, *Eleutheris* erat, adeoque Boeotiae, conterminus, δῆμος ἑσχατος τῆς Ἀττικῆς. *Huius* pagi situm definiverunt viri summi *T. Hemst.* ad *Lucian.* p. 438. et *P. Wess.* ad *Diodor.* I. p. 305. Inter *Oenoën* et *Hysias*, praeter *Eleutheras*, mons *Cithaeron* interiacebat. *Plataeis* *Thebas* abeuntibus ad dextram erant *Hysiae* et *Erythrae*, quas omnes Boeotiae contribuunt, etiam aetate *Herodoto* proximi: ipse quin etiam *Herod.* VI. 108. et IX. 15., ubi *Μαρδόνιος* παρῆκε τὸ στρατόπεδον, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἐρυθρέων, (non Ἐρυθραίων, *Erythraeis*; sed *Erythris*;) κατέειπε δὲ ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν: et cap. 25. ἦσαν διὰ τῆς ὑπώρειν τοῦ Κιθαιρώνος περὶ Ὑτιάς ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν. Apud *Thucyd.* III. 24. *Plataeenses* primum ingressi, quae recta *Thebas* ducebat, illinc deinde, divertentes ad dextram, iter *Cithaeronem* versus flectebant ἐς Ἐρυθράς καὶ Ὑτιάς, tandem monte superato venerunt in Atticam. Ferri nequit quod legitur in eadem historia apud *Polyaen.* VI. c. 19, 3. οἱ Πλαταιεῖς, ἐκ τῆς Θηβαϊκῆς ἐκκλίναντες, ἐπανῆλθον ἐς τὰς Θήβας καί κειθεν Ἀθήνας: διετάθησαν: corrigendum puto ἐπανῆλθον ἐς Ὑτιάς. Ad *Thucyd.* plura dedit de *Hysiis* *Wasseus*, alterum etiam *Herodoti* locum; omisit quem minus forsan emendate scriptum legerat, *Eurip.* in *Bacch.* vs. 750. ad *Asopum* collocantis Ὑτιάς τ' Ἐρυθράς θ', αἱ Κιθαιρώνας λέπας Νέρθεν κατακῆκασιν. Ex *Harpocr.* constat Boeotiae Ὑτιῶν *Euripidem* etiam mentionem fecisse in *Antiope*, quae geminos, ut notum, in monte *Cithaerone* pepererat. Haec si benigno vultu fuerit ab hominibus pruditis excepta dubitatio, coniecturam periclitabor super Attices pago, qui hic commemorari potuerit. VALCK. — Suam super eo pago coniecturam, quam hic silentio pressit Vir doctus, an alibi aperuerit, compertum non habeo. *Larcherus* in *Adnot.* ad h. l. Φυλῶν

se pro Ὑσιᾶς maluisse professus est: at ea quidem nimis violenta novatio foret. S.

CAP. LXXV. 2 seqq. Κορίνθιοι μὲν πρῶτοι --- μετεβάλλοντο) Ob unius ego Codicis dissensum non sollicitassem olim vulgatum μετέβαλλον τε καὶ ἀπαλλάσσοντο: id est μεταβαλόντες (vel μεταβουλεύσασθαι) ἀπαλλάσσοντο: praesertim cum veteribus et Herodoto Μεταβάλλειν, ut Latinis mutare, pro mutari et μεταβάλλεσθαι, frequenter adhibeatur: vid. Gataker. in M. Antonini V. 13. Hic Herodoto tradita multis enarrans Schol. mstus in Aristid. οἱ Κορίνθιοι, inquit, ἄτε δὴ εὐσεβεῖς ἤρξαντο ἀναβαλέσθαι τὴν συμμαχίαν, Φάσκοντες μηδὲν ἀδικῆσθαι ὑπ' Ἀθηναίων. Lector Herodoti diligens de Corinthiis scribit Dio Chrys. in Corinthiaca p. 459. A. quod Casaub. veretur ne sit ἀνιστόρητον, et e librarii menda, non auctoris mente: mihi facili nominis Isagorae transpositione cum historia Dion in concordiam videtur posse redigi, si dicantur Corinthii, τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῶν τυράννων ἐλευθερώσαντες, πρότερον μὲν ἀπὸ Ἰππίου, ὕστερον δὲ ἀπὸ Κλειομένου καὶ Ἰσακρόου καὶ μετὰ ταῦτα, ὡς αὐτοὶ πρῶτα ποιεῖν ἐπεχείρουν Ἰππίου (Λακεδαιμόνιοι) hic nomen Ἰππίου idem valet ac τυράννου) καὶ τυραννίδα τῆς Ἑλλάδος καθίστασθαι, πρῶτοι μὲν αἰσθόμενοι, μάλιστα δὲ ἀλγίσαντες, ἡγεμόνες τοῖς ἄλλοις τῆς ἐλευθερίας καταστάντες. Ex his tribus postremum spectat non sane tempora recentiora, quibus a Lysandro captas Athenas cum Thebanis Corinthii delendas esse censebant; sed Herodoto narrata c. 91. et 93. Secundum ad hanc pertinet expeditionem. Primum non commemorat Herod. c. 64. in Corinthios interdum magis, quam decebat historicum, iniurius: Cleomenis tamen in exigendo Hippia Corinthios etiam adiutores fuisse verisimillimum faciunt in sequentibus narrata. VALCK.

11. παραλυομένου δὲ τούτων τοῦ ἐτέρου) Manifesta haec altero de rege, soluto lege et necessitate expeditionis. Alia omnia Cl. Gronovius, cui equidem calculum non addo. In altero Tyndaridarum, domi relicto, magna obscuritas. Nob. Palmerius Exercit. p. 26. Tyndareos vel Tyndaridas hic [lin. 12.] dici suspicatur, non quod de stirpe Tyndarei nati forent, sed quod Castoris et Pollucis Tyndaridarum, in numerum divorum relatorum, erant sacerdotes et ὑποφῆται; dubitans tamen, neque inmerito: nullus enim hariolationi auctor, color nullus. Haec vide: Tyndaridae semper Casto-

res sunt, lib. IX. 72. quos Spartani auxilium flagitantibus non nunquam, ut suppetias ferrent, dederunt. Locri certe Epizephyrii, cum bellum Crotoniatarum horrerent, ἐπέμψαν, verba sunt Zenobii Cent. II. 17. εἰς Λακιδαιμόνα συμμαχίας δέσμενοι. Responsum legatis fuit, non se copias duros, τοὺς δὲ Διοσκούρους sive Castores missuros: quibus consona Eustath. in Hom. p. 268, 6. Spartae itaque Castor et Pollux rei militari auspicia dabant. Iam duo cum essent, sicuti totidem reges civitatis, aequum videbatur, ut regum altero domi manente, alter dumtaxat Tyndaridarum in expeditionem assumeretur: accedebat fortasse forma et habitus signi, quo indigebantur apud Plutarch. περὶ Φιλαδέλ. pr. Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρύματα οἱ Σπαρτιάται ΔΟΚΑΝΑ καλοῦσι: additur, fuisse δύο ξύλα παράλληλα ἀπὸ πλάγιος ἐπεξυγμένα, duo ligna aequaliter distantia, duobusque transversius iuncta. Quae quidem in castra si fuerint portata, uno Tyndaridarum cum rege in bellum pergente, disiungi necesse fuit. Atque haec, ubi probabuntur, obscura dispellent. WESS.

12. τῶν Τυνδαρίδων τὸν ἕτερον) Palmerium miror, ignorare se prorsus, fatentem, qui fuerint isti Tyndarei; Castores enim Palmerius, sive Therapnaeos Tyndaridas, si quis alius, habebat certe notissimos. Fratres isti, eximia Spartae religione culti, in sermone quoque quotidiano dicti τῷ Σιῶ, quia concordēs regnaverant, a Regibus ad bellum simul exeuntibus, ut arbitror, boni ominis gratia, et velut auxiliares solenniter evocati, binos Imperatores comitari credebantur: Σωτῆρες (δότες,) κἀγαθοὶ παραστάται, a nescio quo Tragico dicti apud Aelian. Var. Hist. I. 30. Προεὺ γὰρ δὴ, inquit Herodotus, καὶ οὗτοι ἀμφοτέρω ἐπικλητοὶ σφι ἴοντες εἶποντο. Regum imperatorum concordia Demarati secessionē violatā, hanc tulerunt legem Spartiatæ, ut in posterum alter tantum Regum educeret exercitum; alteri autem Regi, qui domi maneret, Tyndaridarum etiam alter veluti custos relinqueretur et tutelar. Alteram legis partem Cragius hinc attigit de Rep. Lac. lib. IV. c. 4. Tyndaridas Cragius et Meursius suo loco reliquerunt. Ut alibi, sic Spartanis etiam Castores dimicantibus adfuisse credebantur salutaris: adfuturos proeliantibus persuasit Archidamus, Frontin. I. c. XI, 9. Polyæn. I. c. 41, 1. ὥς οἱ Διοσκouroi συμμαχήσαντες

ἦκουεν. Apud eundem II. c. 31, 4. Lacedaemonii sibi persuadent, Διοσκουῶν ἐπιφάνειαν γεγονέναι: vicina corrigit Hemsterh. in illa luculenta de Castoribus adnotatione ad Lucian. [Deor. Dial. XXVI. 1.] p. 284. Apud Herod. V. 80: auxiliares petentibus Thebanis suos heroas Aeginetae ἐπικουρίην τοὺς Αἰακίδας συμπέμπειν ἔφασαν, quorum auxilium imbecillum experti Thebani τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί δὲ πειδίδοσαν, τῶν δὲ ἀνδρῶν ἰδόντο: ad istum locum. Iustini quaedam exci-
tat Clar. Gronov. ex lib. XXII. c. 2. quae huc vel in primis pertinent. VALCK.

CAP. LXXVI. [1. seqq. Τέταρτον δὲ τοῦτο etc.) Poterat πέμπτον dici: nam, singula si reputes, quinta haec fuit expeditio. De prima, quae Codro regnante accidit, quam uno solum verbo tangit Scriptor noster, videndus praeter alios Pausanias lib. I. c. 39. p. 95. Secundam, duce Anchimolio parum felici successu susceptam, exposuit Noster cap. 63. Tertiam, quae prima fuit Cleomenis in Atticam expeditio, qua ex Attica profugere coacti sunt Pisi-
stratidae, exposuit idem cap. 64. et seq. Iam quarta numerari expeditio poterat ea, quae secunda Cleomenis fuit; qua arcem Athenarum Cleomenes occupavit: (cap. 72.) sed quoniam exiguam admodum manum (c. 72, 3.) tunc secum Cleomenes habuit, et paucos post dies excedere Atticā coactus est; illius nunc expeditionis Herodotus (quem admodum etiam Pausanias, loco in Adnot. ad c. 70, 2. citato) rationem non habet: et quartam Doriensium expeditionem in Atticam susceptam, illam numerat quae c. 74. et 75. exposita est. S.]

CAP. LXXVII. 4. τοὺς Βοιωτῶν) τοὺς βοηθούς parum abest quin probem. Vitabitur ita toties iterata Βοιωτῶν mentio, auribus minime iucunda. Atticas autem has contra Boeotos et Chalcidenses expeditiones ad Herodoti exemplum floride ornavit Himerius Eclog. p. 44. ed. Steph. Rhetoris locum adscripserat St. Berglerus. WESS.

11 seq. ἐπὶ τῶν ἱπποβοτάων τῇ χώρῃ) Optime Plutarch. in Camillo p. 164. F. Χαλκιδίαν δὲ τοὺς ἱπποβότας λεγόμενους, πλεῖστ' καὶ ὄξ' διαφύγοντας, ἐξέβαλεν Pericles; cui cum congruat Strabo X. p. 685. c. [p. 447. v. ed. Cas.] et Aelian. Var. VI. 1. laudo instauratum eorum ex mssis titulum. Fuerunt iidem haud dubie et ἱππεβάται, sed plus priore
Herodot. T. VI. P. I.

indicatur. Scholiast. ad Eurip. Orest. 1001. Ἀγρίως ἵπποβότα, ἵππους τρέφοντες, καὶ ἵππους ἐπιβαίνοντες: qui mihi tali glossa significat, in aliis Tragici exemplis Ἀγρίως ἵπποβάτα fuisse, sicuti Sophocl. Aiac. vs. 620. οἰοβότας, et Philoct. 217. ἀγροβότας variabatur olim. Dices, disputatis haud parum nocere ἱπποβοητίων Chalcidensium commemorationem lib. VI. 100. sed aliter habet res, ex Codicibus promulganda: neque ergo male Cl. Abr. Gronov. ad Aelianum. Restat τῶν κληρούχων numerus, longe in Aeliano minor. Διασχίλους ex scriptis viri celeb. Perizonius et Iac. Gronovius Praef. ad T. IV. Thes. Ant. Graec. expulso vetere τεσσαράκοντα, probant et urgent, opinati insuper satis eum amplum videri, Herodotique τετρακισχιλούς (sic Gronovius) partim in Hippobotarum agros, partim aliorum commigrasse: quam recte, non indico. Aeliani, sedulo ut dicam, τεσσαράκοντα, ubi nota numerali pingantur, ex quatuor Nostri millibus progigni facili potuerunt partu. WESS.

12. οἱ δ' ἱπποβόται ἐκαλίοντο οἱ παχίς) Equidem non opinor sic ab Herodoto potuisse scribi; sed, articulo omissio, ἱπποβόται δὲ ἐκαλίοντο οἱ παχίς τῶν Χαλκιδέων: quod supra iam indicavi in lib. I. c. 180. Forma nominis ista, ἱπποβόται hic erat in Flor. Cod. [quam recepit quidem, sed] cuius tamen bonitatem vir clar. non [diserte in Notis] commendavit; memor, ut puto, alterius loci VI. 100. ubi ad vulgatum, τῶν ἱπποβοητίων Χαλκιδέων, nihil ex Med. reperiēbat enotatum. Ad Aelian. Var. Hist. VI. 1. incerti fluctuant, utrum opulentiores inter Chalcidenses ἱπποβόται dicti sint, an ἱπποβάται. Sequor iudicium utriusque Gronovii, suffragantium Casaubono; pauca quidem attulit is ad Strabon. sed quibus mea saltem opinione planissime demonstravit dictos ἱπποβότας. Ne equites quidem commode dici potuisse putem ἱπποβάτας: sed, ut οἰοβότης, αἰγυβότης, sic qui equos aleret, erat ἱπποβότης. Quorum autem census equis alendis sufficeret, atque adeo opulenti, vocabantur apud Chalcidenses ἱπποβόται. Comparari quodammodo possunt οἰκίαι τετρακισχιλῶν: [Herod. VI. 35, 3. et 125, 26.] Rarius illud Antigoni Carystii de patre Polemonis apud Diogen. Laërt. IV. 17. illum τῶν πρώτων τε εἶναι πολιτῶν καὶ ἀρματοτροφῆσαι: nam sic ista scribenda sunt. Qui Athenis olim apibus eminebant γεωμέτραι, qui Syracusis et alibi, γεωμέτραι di-

cebantur: non sane rusticos ista vox notat aut aratores, sed agrorum possessores; quales hodieum in Frisia nostra rempublicam gerunt. In Thessalia T. Quintius Flamininus potentio rem eam partem civitatum fecit, cui salva tranquillaque omnia magis esse expediebat: haec ubi scribit non protrita Livius XXXIV. 51. tacent commentatores. VALCK.

15. ἐς πίδαας δῆσαντες) Herodoteum ἐμπιδήσαντες monstrat non esse deterius ἐν πίδααις δῆσαντες, quod hic habet Arch. Istas πίδαας in arce dedicatas memorat hinc Schol. mstus in Aristid. Panathen.; historiam ex Herod. lib. 5., quem citat, enarrans. Athenienses ibi Boeotos vicisse dicuntur καὶ Χαλκιδέας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνέβησάν τε τοὺς παῖδας (τὰς πίδαας leg.) ἐν ἀκροπόλει, αἷς τοὺς αἰχμωλώτους ἔδθησαν, καὶ χαλκαῖς τίθριππου (leg. χαλκοῦν τίθριππον) ἀπότισιν τῶν λύτρων. Ista πίδααι ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ, inquit Herod. [lin. 18.] ἔσαν περιεοῦσαι, κρεμάμεναι ἐκ τειχέων περιπεφλευσμένων. Multa notat ad postremum illud Portus: sincera scriptio videtur περιπεφλοισμένων πυρὶ, a περιφλοῖζειν: περιπεφλογισμένων forte legit Valia. In ista forma loquendi alibi habet σῶων: ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἦν σῶων, II. 181. IV. 124. VIII. 39. Ut hic, [sic fere] lib. I. c. 66. αἱ πίδααι, ἐν τῇσιν ἰδεόετο, ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἔσαν σῶαι ἐν Τεγέῃ, περὶ τὸν νηὸν τῆς Ἀλέης Ἀθηναίης κρεμάμεναι. VALCK.

15. χρόνῳ δὲ ἔλυσαν) Eliminavi ὅσπερον, obsecutus codicibus; neque sane necessaria eius hic praesentia. WESS.

16. διμνέως ἀποτιμησάμενοι) Pollux δὶμνωσ legit, sicuti εἰκοσίμνωσ de viginti minis apud Lysiam. Vide Kühnium et Jungermann. [Conf. Var. Lect. h. l.] Erant autem binae minae sollemne in singulos captivos redemptionis pretium apud Graecorum multos. vide lib. VI. c. 79. Porro [lin. 19.] τειχέων περιπεφλευσμένων malebat Cor. de Pauw, ob Comici, suspicor, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει, Nub. vs. 395. Rectius Portus: φλέω, φλύω, φλεύω, quo fonte alia manarunt plura, auxilio advocavit. WESS.

27. δεσμῷ ἐν ἀχλυοέντι) Docta Gronovii cura lucem et auctoritatem Medic. ἀχυνθέντι quaesivit, nato fortasse errantis calami ductu ex vulgato, ut Hesychii ἀχλυόσεως ex ἀχλυόσεως. Sequentia [ibid.] dicto Heracliti, ὕβριν χεὶρ σβεννύειν μᾶλλον ἢ πυρκαϊήν, apud Diogen. IX. 2. firmantur; et currus aereus ex decimis Chalcidensium et Boeotorum Pauzan, I. 28. WESS.

CAP. LXXIX. 3. ἐς πολύφημον) *Concionem sive coetum*, recte Pauw et Reiskius. Poëta Odys. B'. 150. 'Ἄλλ' ὅτι δὴ μίσσην ἀγορὴν πολύφημον ἰκίσθην: ad quae Hesychius, πολύφημον, πολύφωνον, ἐπιθετικῶς ἢ ἐκκλησία, [fors. ἤγουν ἐκκλησίαν,] ἐν ᾗ πολλὰ φῆμαι καὶ κληδόνες εἰσίν. Pythia more suo ambigue respondet. WESS. — *Homereum* illud consultoribus non fuit obscurum, oraculum usitato more referentibus ad *populum*: oraculum οἱ θεοπρόποι ἀπήγγελλον ἐς τὸν δῆμον, Herod. VII. 142. Hoc alibi Nostro dicitur ἐξενῆσαι ἐς τὸν δῆμον: Thucydidī, ἀνεγκυῖν ἐς τὸν δῆμον. VALCK.

CAP. LXXX. 3. τὸ μαντήϊον) Sic praestat; idem lib. II. 152. Opportune Critici in Pindari Nem. Od. IV. 30. Θῆβη γὰρ καὶ Αἴγινα, Ἀσωπίδες καὶ Φασί Θηβαίους πολεμοῦσιν Ἀθηναίους ἐκπτεῖν λόγιον, τοὺς συγγενεῖς ἐλίσθαι συμμαχούς δι' οὗ τοὺς Αἰγινήτας ἐλίσθαι, hac forte ex narratione. WESS.

10. τοὺς Αἰακίδας συμπτέπειν ἔφασαν) Etsi haec prae-scae superstitionis pars in densa sit caligine, συμπτέθειν *Med.* et *Ask.*, docte a celeb. Viro expositum, recepto non antepono. Spartanorum Locrensibus responsum apud Zenobium, de quo superius, [Adn. ad c. 75, 12.] τοὺς δὲ Διοσκούρους αὐτοῖς ἐπιτέμψουσιν, stat contra istos Codices: tum, quod continuo subsequitur, τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπεδίδραν, eosdem, quo tandem cunque modo, accepisse innuit Thebanos. Accedat Philostrati illud, Heroic. lib. XIX. p. 743. ἐπεὶ δὲ ναὺς ἐς Σαλαμῖνα ἐξ Αἰγίνης ἔπλευσεν, ἄγουσα ἐπὶ συμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον. Advexit itaque ea navis suppetias Graecis *Aeacidas*. Atque hoc est, quod lib. VIII. 64. perscribitur, missam tum fuisse navem ἐπὶ Δίακόν καὶ τοὺς ἄλλους Αἰακίδας in Aeginam, quam reducem dabit c. 84. Hoc amplius; Locri Italiotae Aiacem, Oilei F., inpetrarunt ab Opuntiis apud Pausaniam lib. III. 19. simili consilio; cui quidem cum in instructa acie χώρην κενὴν, vacuum locum, Locri reliquerint, teste Conone Narrat. XVIII. utique probabile accidit, arcessitos hos supplicationibus Heroas fuisse et in speciem abductos, ut omen praelio et spem praesidii praeberent. Plutarchus certe pugna Salaminia Aeacidas παρακλημένους εὐχαῖς πρὸ τῆς μάχης ἐπὶ τὴν Βοήθειαν in Themist. p. 119. E. perhibet, propositis auctoritatem concilians. Hinc ἐπεκαλίστο Αἰάντα τὸν Τελαμῶνος lib. VIII. 64. et ἐπὶ κλητοί Tyndaridae supra c. 75. h. e. σύμμαχοι, Hesychio interprete. WESS.

CAP. LXXXI. 6. ἐχούσης ἐς Ἀθηναίους) Hoc fastidire non debui. Talia lib. VI. 2. ταῦτα ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα: et cap. 19. τὸ μὲν νυν ἐς αὐτοὺς Ἀργεῖους ἔχον σκαῦλον: denique VIII. 144. τὴν προνοίην, τὴν ἐς ἡμέας ἔχουσαν. Sic schedae: prius erat, hoc ut loco, τὴν πρὸς ἡμέας ἰούσαν. WESS.

Ibid. ἰούσης πρὸς Ἀθηναίους) Ex duobus minimum Codicibus enotata lectio, ἔχθρης - - ἐχούσης ἐς Ἀθηναίους Herodotea videtur, ἔχειν ἐς saepius in aliis locutionibus frequentantis. Hic illa ἔχθρη c. 82. dicitur προφειλομένη ἐς Ἀθηναίους: infra VI. 65. ἔχθρη memoratur Leotyichidae ἢ ἐς τὸν Δημάργον. τὴν ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργεῖους dixit Thucyd. p. 142, 9. quem scripsisse suspicor p. 103, 94. οὕτως ὀργῆς ἔχον οἱ πλείους ἐς τοὺς Ἀθηναίους: ὀργῆς ἰβι Reiskio venit etiam in mentem: Sophocleum est, ὡς ὀργῆς ἔχω: dicitur quidem ὀργῇ λέγειν, καλεῖν, κολάζειν: sed vereor ut dicatur ὀργῇ ἔχειν Ἀθηναίους. Quod hic vulgatur, absque codicibus certe nemini suspectum esset. VALCK.

11. Ἀθηναίους ἰσινίοντο) Mutationi Florentinae recte diffidit Gronovius; unde ἰσινίοντο fingere si velis, verbi in Musis usus refragabitur. Forma est insolentior, qualis ferme in ἰσινιόντες Eusebii apud Stob. S. XLIV. p. 310. sed obvia in mastis: οἱ δὲ εἶχον οὐδὲν σινιέσθαι lib. IV. 123. Arch., et ἰσινιόντο πᾶσαν τὴν στρατιὴν IX. 48., σινιόμενος c. 85. eiusdem libri. Quae libuit coacervare. WESS.

Ibid. ἰσινίοντο) Neque Ionice dicitur σινιέσθαι. Nisi forte quis Codex daret ἰδηλόντο, scriberem ἰσινιάτο: hoc Ionicum pro ἰσινόντο: ex utraque forma conflatum ἰσινιόντο. Deterior lectio Cod. Med. ἰσινιόντο: quodque paulo post legebatur, οὐδένα καρπὸν ἀπιδίδου, vel ἀνεδίδου, praestat eiusdem libri scripturae. VALCK. — In ἰσινιόντο consentiunt h. l. libri omnes: nam, et codicem Med. hoc debuisse, ipsa eius aberratio in ἰσινιόντο demonstrat: quo minus aspernanda Editori illa verbi forma fuit. Observavimus autem passim alia verba in τω a Scriptore nostro formata, quae vulgo in nudum ω exeunt: in his συμβαλλόμενος, I. 68, 16. VI. 63, 8. alibique. Et fuisse olim plura talia, ostendunt futura in ησω exeuntia (veluti μελλήσω, βουλήσομαι) in verbis quorum tempus praesens, quale vulgo in usu est, vocalem τ ante terminationem non agnoscit. S.

CAP. LXXXII. 1. ἔχθη ἡ προσφειλομένη) *Pristina inimicitia*, quae *Aeginetas* et *Athenienses* collidebat, consideratur ut vetus *debitum*: προσφειλόμενος φόρος, lib. VI. 60. Quae tamen cum increverit isto tempore, orsiq̃ue *Aeginetae* sint πόλεμον ἀκήρυκτον, haud scio, praestet-ne προσφειλομένη, *adaucta*? Iuvat non nihil *Vindobon.* scriptura. Certum mihi est, τοιῆσδε sollicitari non oportuisse. Vide c. 88. WESS.

5. Δαμῖνης τε καὶ Αὐξήσινης) *Utriusque* apud *Pausan.* memoria; et *Auxesia*, Αὐξήσινης, in *Themistii* Or. IV. p. 54. c. ubi *Petavius* Romanorum *Damiam*, sive *bonam Deam*, ex *Festo* optime contendit, et eiusdem sacra, opertanea cum ταῖς ἀρρήτοις ἱουργίαις apud *Epidaurios* c. 83. Paria *Reiskius* in *Miscell.* *Lipsiensibus*. WESS.

Ibid. Δαμῖνης τε καὶ Αὐξ.) Mihi quidem sincerum videtur Δαμῖνης nomen: facile tamen alicui in mentem veniat Θαλλῖνης, cui notae fuerint Θαλλῶ et Αὐξῶ: de quibus agens ad *Poll. Kühnius* VIII. 106. τὴν Αὐξῶ apud *Herod.* dictam scribit Αὐξήσιν. Binis in locis Deas ex *Herod.* commemoravit *Pausanias*, cuius editum exemplar utrobique Δαμίαν nobis offert et Αὐξήσιαν, lib. II. [c. 30. et 32.] p. 186. f. et 181. m. Cur alteram descriptionem praefendam censeat, tacet ibi *Kühnius*. Ταμίαν bis nuncupat, sive Ταμίην, *Scholias.* *Aristid.* ined. in codice *Clar. Burm.* primum in *Panathen.* T. I. pag. 268. ad Αἰγινήτων. Τὴν μάχην, inquit, αἰνίττεται τὴν περὶ τῶν ἀγαλμάτων. Ἐπιδαυρίους γὰρ λιμώττουσιν ἔχρησεν ὁ θεὸς ἀγάλματα ποιήσασθαι Ταμῖνης καὶ Αὐξήσινης, δαιμόνων τινῶν ἀπὸ ξύλου ἐλαίας ἱερᾶς τῶν ἐν ἀκροπόλει. In eodem *Cod.* scholion est hanc in rem memorabile in *Aristid.* *Themist.* T. III. p. 309. (ad verba τὸν πρὸς Αἰγινήτας) Ἐπιδαυρίοι λιμῷ διεφείροντο ἔχρησεν αὐτοῖς ἡ Πυθία, ἐκ τῶν ἐλαιῶν τῆς Ἀθηνᾶς τῶν ἱερῶν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἀγάλματα ἰδρύσασθαι Δῆμητρος καὶ Κόρης, Ταμῖας καὶ Αὐξήσιας. Hinc discimus, sub istis fuisse nominibus *Cererem* et *Proserpinam* cultas, sive *Materem* et *Liberam*: τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ, est ap. *Herod.* VIII. 65, cuius haec ipsa narratio ideam facile persuasisset attendenti; nam quum terra fruges non daret *Epidauriis*, iussi sunt divinitus istarum signa *Dearum* dedicare, veluti θεῶν καρποφόρων, qua adpellatione *Tegeatae Cererem* colebant et *Proserpinam*, teste *Pausan.* VIII. p. 707. f. Sed rem

plane adfirmat Pausan. II. p. 181., τὰ ἐς Αὐξησίαν καὶ Λαμίαν -- εἰπόντος Ἡροδότου -- οὐ μοι γράφειν κατὰ γνώμην ἢ ἐν προσημείνῃ πλὴν τοσούτῳ γε, ὅτι εἰδὼν τε τὰ ἀγάλματα, καὶ ἔθυσά τ' ὦσι κατὰ (κατὰ τὰ) αὐτὰ, καθὰ ἤδη καὶ Ἐλευσῖνι θύειν νομίζουσιν. Eodem ritu Deabus istis, veluti θεαῖς μεγάλαις, variis in locis sacra fiebant. [Caeterum] Cereri non convenit nomen Δαμῖς: quae Epidauriorum populo, τῷ δάμῳ, sive δήμῳ, fruges daret, et Αὐξήσῃ, alimentaque mitia terris. Festi verba e voc. *Damium* valde adposita huc commodum attulit Reiskius. Bona Dea *Damia* dicebatur: apud Macrobi. Saturn. I. c. 12. p. 245. Auctor est Cornelius Labæo, eadem esse bonam Deam et terram; --- bonam, quod omnium nobis ad victum bonorum causa est. VALCK.

7. πότερα χαλκοῦ ποιεῖνται;) Scriberem ποιεῖνται, quia αἰεὶ τὰ ἀπορίαν ἰμφοῦντα ὑποτακτικῶς συντάσσονται, ut monuit Schol. in Eurip. Hec. vs. 85. In Thucyd. p. 426, 55. pro ἡ μένομεν, poni quoque malim, ἡ μένωμεν, ἕως ἂν ἕκαστοι κατὰ πόλεις ληφθῶμεν; Xenoph. Ἀπομν. I. pag. 418, 29., πότερον βίαν φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν εἶναι; Ubi mox Atheniensium oleae habitae dicuntur sacratissimae, quae praeterea leguntur: [lin. 11 seqq.] λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι ἔσαν (ἦσαν) ἄλλοθι γῆς οὐδαμῶς κατ' ἐκείνῳ τὸν χρόνον ἢ Ἀθήνῃσι, vel ἐν Ἀθήναις: illa, si abessent, a nemine certe requirerentur. De his etiam cognoscere desidero quid sentiat ὁ πάνυ, qui alia hominum ineptorum emblemata, Herodoteis inculcata, proscribere non dubitavit. VALCK. — Vide mox quae ad lin. 11. a Wess. notantur, ubi nullam νοθείας suspicionem vir praestantissimus significat. S.

9. ξύλου ἡμέρης ἐλαίης) Kluitii coniectura, ξύλου ἱρής ἐλαίης, ob proxime sequentia et Scholiastae Aristidis verba, ἀπὸ ξύλου ἐλαίας ἱερᾶς, ingeniosa est; dubito an necessaria. WESSELING. in *Addendis*.

11. λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι etc.) Falsa res est, nec fugere potuit Scriptorem. Iactantiam Atheniensium et saepe inculcatam sibi gloriationem tangit. Ecce ex Sophoclis Oed. Col. vs. 691. Ἔστιν δ' οἶον ἐγὼ γὰρ Ἀστίας οὐκ ἱπακούω, οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλῳ Δωριδὶ νῆσφ -- φύτσμα -- Ὁ τὰδε θάλλει μεγίστα χώρῃ Γλαυκῆς παιδοτρέφου φύλλον ἐλαίας. Hoc sufficit. Statim Ἀθήνῃσι, pro quo saepe ἐν Ἀθήνῃσι lib. VI. 85. VIII. 79., facile se tuebitur. WESS.

14. Ἀθηναίη τε τῇ Πολιείδει) Non urbicam, neque urbanam, sed interpretari debuerant praesidem arcis: sic Livio τὴν Πολιοῦχον vocari (XLV. 28.) monuerunt Vales. ad Harpocr. p. 153. et Hemsterh. in Arist. flut. vs. 772. Praeter ceteros, Gyraldo memoratos, Ἀθηναῖν Πολιείδα coluerunt Megalopolitani, Erythraei Iones; quin et Cortynii Cretenses, qui iurare tenebantur et Ἀθηναίαν Πολιείδα, secundum foederis formulam, quam ex marmore Cretensi Gruterus exhibet Thes. Inscr. p. 505.; emendatius scriptam Edm. Chishull in Antiq. Asiat. p. 133. Hoc istius est formulae initium: Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν ΑῶΠΑΤΡΙΟΝ καὶ Ζῆνα Δικταῖον. Auctor Indicis in Gruteri Thes. vir illustr. [Jos. Scaliger] Aoratrium in Deos retulit; me iudice, cum Dea Kpargesima, coelo deturbandum: in vacua sede Cretensem poterimus Iovem collocare. Suspicio in lapide sculptum fuisse, non Πάτριον, sed Πάτριον: atque adeo, Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Πάτριον Ζῆνα Δικταῖον. En aliud e Greta iusiurandum Reinesio vulgatum Inscr. Class. vii, n. 26. et in Antiq. Asiat. pag. 136. Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν, καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Κρητογενέα. Doctis si coniectura probari poterit, ne hic quidem alieno censebitur loco proposita. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3 seq. καὶ δίκας - - - ἐδίδουσαν τε καὶ ἐλάμβανον. παρ' ἀλλήλων) Primum duas voculas restituendas censeo, ut legatur: Αἰγινῆται Ἐπιδαυρίων ἤκουον τὰ τε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ δίκας etc. Sic scribere solet Herod. saepenumero: καὶ vulgatur alicubi, ubi καὶ δὴ καὶ praebent Codices. Velut in subditos Aeginetas Epidaurii iuris etiam illis Epidauri dicendi potestatem exercebant: καὶ δίκας διαβαίνοντες εἰς Ἐπίδαυρον ἐδίδουσαν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων Αἰγινῆται. Athenienses opibus et maritima praesertim potentiā superbi, quos socios adpellantes miseros vexabant insulanos, cogeant πλεῖν ἐπὶ δίκας Ἀθήναζε, Xenoph. p. 404, 20. Aristoph. Avib. vs. 1422, 1455. Orationem Antiphontis XIV. dixit Athenis Mitylenaeus caedis accusatus. In talibus δίκας δοῦναι καὶ λαβεῖν solemniter erat loquendi formula. Demosth. contr. Aristocr. p. 413, 102. de Halon. p. 59, 16., ἐκ Μακεδονίας πλεῖν Ἀθήναζε δίκας ληφόμενους. Attigit H. Vales. in not. Mauss. p. 333. Xenophon p. 404, 31., τὸν δῆμον κολακεῖν τῶν Ἀθηναίων εἰς ἕκαστος τῶν συμμαχῶν, γυγνώσκων ὅτι θεὸς μὲν ἀφικόμενον Ἀθήναζε δίκην δοῦναι καὶ λαβεῖν. Harpocrat. in

voc. Σύμβολα habet δίδοναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια: et Aristid. T. II. p. 129., δύναι καὶ λαβεῖν τὰ δίκαια περὶ τῶν διαφορῶν. Hinc multum distabat, quod foederum formulis nitebatur, commercium iuris praebeendi repetendique. VALCK.

7. ἄτε δὴ ἰόντες διαφοροί) Reiskii ἄτε δὲ stabilitur suffragio Arch.; estque in particula mutiplex variatio. Διαφοροί in Latinis potentiores; cur non inimici discordesque? Sic οὐκ ἰὼν διάφορος cap. 75. et lib. VI. 23. ἰὼν διάφορος τοῖσι Ζηγκλώσι. Vide Abreschium Diluc. Thucyd. p. 567. Statim [lin. 10.] ἐκόμισαν τε καὶ, quod Codd. offerunt, non prorsus abiicio. Ἀλβιοὶ δὲ ἐς Δορίσκον ἐκόμισαν c. 98. et ἐκόμισαν ἐς Ἀμαθύντα cap. 114. etc. WESS. — Pro eo, quod cum Schaefer. recepi, ἐκόμισαν τε καὶ, rescriptum ἐκομίσαντο καὶ aut ἐκομίσαντο τε καὶ malim: quoniam suam in terram transportarunt. Sic quidem ἀνακομίσωνται cap. 85, 6. media verbi formā. S.

[18. αἰήτοι ἱεργυλαί) Conf. Wess. ad c. 82, 5. S.]

CAP. LXXXIV. 2. τὰ συνθέντο) Talem in huiusmodi compositis scriptionem, non ξὺν, Atticis frequens, amplectitur: itaque Ask. pro Ionum more. Eiusdem quoque ἐμνήιον et aliorum toti negotio concinit. Missi enim legatis indignationem testati Epidauriis sunt. Ita μνήσαι μεγάλως Ἀριστοδήμῳ lib. VII. 229. et IX. 7. Vitii fons in affinitate scripturae, qualis lib. VII. 169. in ms. Arch. Proinde vera Cl. Reiskii emendatio. WESS. — Ne a Ionum quidem usu alienum fuisse, ξὺν pro σὺν dicere scribereque, monuit Fischerus ad Weller. Specim. I. pag. 199. laudatus Schaefero ad Gregor. p. 5. Apud Hippocratem quidem (ut hoc utar) in libello de Aqua etc. vel una eademque pagina 40. editionis accuratissimi Coray offert ξυνήκται, συμμέμικται, ξυστήκη, ξυστραφῆ, et ξυστραφέν. Apud Herodotum quidem in primoribus libris constanter codices tantum non omnes (cf. Var. Lect. I. 32, 22.) in σὺν consentiunt: sed inde a sexta et septima Musa membranae nostrae F. cum aliis nonnullis codicibus frequentius scripturam ξὺν usurpant. S.

CAP. LXXXV. 3. τῶν ἀστῶν τοῦτους etc.) Reiskii τακτοῦς firmo caret tibicine; τοῦτους tamen urgebit morbus, nisi eos putes, qui publice missi prius fuerant in Aegidnam simulacra repetitum: sic τρυτῶν ex Codicibus non

futile; Ionicum enim idemque docens: sic *πειρῶντο*, mea quidem opinione extra novationis periculum. Confer Gronovium, cuius observatio vereor, ut sententiae tenebras dissipet. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

5. *πειρῶντο*) Gronovio iure merito placuit *πειρῶν* ex Med. codice. Hoc Vallam legisse monstrat ipsius versio, qualis exstat nondum interpolata, *qui --- conatos esse*. Neque tamen illud more suo vir clar. in contextum intulit, sentiens, ut opinor, fulcrum requiri, quo illud inniteretur: hoc commodum mihi reperisse videbar, hanc e duabus efformando lectionem, *ἐπεὶ πειρῶν*, *quum tentarent*. Illud Herodoteum esse, Porti docebit Diction. in voce Ἀπαρέμματα ἀπὲρ τῶν παρατατικῶν. Sed, quae praecedunt, neque illa sic videntur ab auctoris manu profecta: cur enim dixisset *missos τῶν ἀστῶν τούτους, οἱ ἀποπεμφθέντες*. Parum prodest [*τούτων*, quae est] lectio Arch. Valla dedit *triremem --- cum cīvibus quibusdam*: postremum ille forsitan subaudiendum credidit. Optime, ni fallor, omnia cohaerent, si sic scripta legerentur in veteri codice: *ἀποσταλῆναι τρίηρι μὴ τῶν ἀστῶν, (nempe τινάς) τούτους, ἐπεὶ πεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ ἀπικόμενοι εἰς Αἴγιναν, τὰ ἀγάλματα ταῦτα --- πειρῶν ἐκ τῶν βάρων ἐξανασπᾶν*. Ut hic ἀποσταλῆναι τῶν ἀστῶν nempe τινάς, sic alibi saepius, et apud Thucyd. IV. c. 80., τῶν Εἰλωτῶν --- ἐκπέμψαι. VALCK. — Istam Viri docti coniecturam praepropere in contextum recepit Borh. At post *τούτους, ἐπεὶ --- πειρῶν*, requirebatur aliud verbum ad *τούτους* relatum, quod nullibi comparet; nam ἀποσπᾶν quidem, quod sequitur, a *πειρῶν* pendet. Quod *τούτων* praeferunt codices nonnulli, id incogitantia librariorum accidit, casum huius pronominis casui praecedentis nominis τῶν ἀστῶν aptantium. Ad hoc τῶν ἀστῶν, si opus esset, intelligi τινάς posset: atque ita intellexerunt hi, qui (ut noster cod. F.) post τῶν ἀστῶν comma posuerunt; quasi *τούτους* ad sequentia pertineret. Et haec ipsa quidem ratio percommoda foret, si sic legeretur, *τούτους ἀποπεμφθέντας --- καὶ ἀπικόμενους --- πειρᾶσθαι etc.* Πειρᾶσθαι dico: nam *πειρῶν*, activā formā, non memini ea notatione, quae huius loci est, apud Nostrom aut apud alium probatum legere auctorem. At tenent omnes libri nominativos casus ἀποπεμφθέντες et ἀπικόμενοι: omnes

que item (uno Pb. excepto) οἱ ἀποπεμφθ. tenent. Quibus rebus omnibus perpensis, videtur mihi περιρῆν h. l. ex παρὰ διορθώσεωσι natum, et ab homine inventum, qui, quum pronomen τούτους ad sequentia, non ad antecedentia, referret, nec vèro infinitivum ad hoc τούτους relatum reperisset, temere atque imperite verbum finitum ἐπειρῶντο in περιρῆν mutaverit. S.

10. ὑπὸ τούτων ἀλλοφρονῆσαι) ὑπὸ an ἀπὸ τούτων scripserit, vix discerni poterit. Mihi posterius placeret, significans propterea. ἀπὸ τούτου et ἀπὸ τούτων habet et Herod. II. 175. IX. 72. sic et ἀπὸ τούτων Artemisiam μάχιστα εὐδοκιμῆσαι, VIII. 88. Illinc enim diversum μέμνην ὑπὸ σοῦ, opera tua furit; quaeque dantur similia. VALCK. — At ὑπὸ τούτων pariter, et quidem proprie, causam significat. conf. ad c. 61, 7. notata. S. — Ἀλλοφρονῆσαι Eustathius [loco in Var. Lect. citato] μανῆναι ἀλλοφρόντας τὴν φρόνησιν recte explanat. In Homeri Iliad. ψ'. 698. καὶ δὲ ἀλλοφρόνεοντα, Scholiastes οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα. Infra lib. VII. 205. et Theocriti Idyll. XXII. 129. diversior illi notio. WESS.

CAP. LXXXVI. 6. καὶ οὐ ναυμαχῆσαι) Laudare διανυμαχῆσαι debeo, cuius clara etiam in Passion. vestigia: opportunum enim. Sic lib. VIII. 63. ταύτην δὲ αἰρείται τὴν γνώμην, αὐτοῦ μένοντας διανυμαχεῖν. Diodorus XX. 61. καὶ καταστάντες εἰς ἑμβολὴν διανυμαχοῦν τοῖς βαρβάροις. Restituere nolui, ne nimium novator haberer. WESS.

16. ἐς γούνατα) Ex dialecto, uti lib. II. 81. IV. 152. De fabella cautissime Scriptor, neque graviter minus Strabo in conniventibus Palladis simulacris lib. VI. pag. 405. Quid illis facies, qui, sacra professi meliora, Neapoli, Bononiae, multisque aliis locis consimilia Christi matrisque virginis et sanctorum signis usu venisse, confidenter asseverant? Tantum religio potuit suadere etc. WESS. — At haud aegre equidem credam, fractis dum trahebantur cruribus ligneas statuas visas esse in genua procumbere. S.

21. ἐς τὴν Αἰγιναίην) Videlicet ἤτον. Alibi ἐπ' Αἴγιναν, ἐς Αἴγιναν III. 131. Venit inde Αἰγινάιος, Αἰγιναίη, cui iustum formae habitum Gronovius saepe reddidit, VII. 179. VIII. 90. Eadem laus Sylburgio debetur ad Pausaniam lib.

III. 14. Παρεῖναι, quod expulsum est, [et cum ἦεν permutatum,] ferri utique potuerat. WESS.

CAP. LXXXVII. 6. τοῦ δαιμονίου) Addiscendum ex praegressis διαθεύσαντος τὸ Ἀττικὸν στρατόπεδον: quo haud observato, semet in errorem *Valla* et *Galeus* induerunt. Suspectum autem in *πυθομένας* δι τὰς γυναῖκας [lin. 8.] participium, a bonae fidei Codicibus aut neglectum aut obelo notatum. Tollatur, pingaturque τὰς δι γυναῖκας, et cursus sermonis procedet sine impedimento. Facinus Atticarum mulierum memoravit *Duris Samius*, εἰς δὲ, scribens apud Scholiast. Eurip. Hecub. vs. 933. ὑπὸ στρεφέν ἄγγελος, ἐν περιστάσαι τῶν τεθνεώτων αἱ γυναῖκες καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι, ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν· εἰ δὲ Ἀθηναῖοι, δειρὸν ἠγασάμενοι τὸ πρᾶχθῆν, περιῖλον τῶν γυναίκων τὰς περόνας. Quae hinc derivata, ni de Spartanis accessissent quaedam, diceres cuncta. WESS.

12. κεντεύσας τῇσι περόνῃσι) Hanc Historiam aliter narraverat *Duris* in opere de Finibus Samiorum: [immo; in *Annalibus Samiorum*: conf. Animadverss. nostras ad *Athen.* T. II. pag. 645 - 648.] illinc certe tradit Scholiast. in Eurip. Hecub. vs. 933., Athenienses, ὑπὸ Αἰγινήτων πειρατινομένους, στρατιᾶν adversus Aeginetas misisse; hos αἶμα Σπαρτιάταις (*Argivos* habet *Herod.*) uno excepto omnes occidisse; quem unum in Atticam redeuntem περιστάσαι τῶν τεθνεώτων αἱ γυναῖκες, καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν. Hoc irritatos facinore fibulas, quibus abusae fuerant, abstulisse mulieribus Athenienses. Postrema concinunt *Herodoteis*: τὴν ἰσθῆτα, inquit, μετέβαλον αὐτίαν εἰς τὴν Ἰάδα: et ἰσθῆτα *Δωρίδα* mutatam voluerunt εἰς τὸν *Λέον* κινῶνα, ut ne fibulis uti necesse haberent. Quid diceretur *Δωριάξιν*, praeter alios ibidem tradit Schol. Eurip. Et *Aelius Dionys.* apud *Eustath.* in *Iliad.* ξ'. p. 963, 17., αἱ κατὰ Πελοπόννησον, Φησί, κόραι διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορημέναι. *Pythae-netus* apud *Athen.* XIII. p. 589. f. *Periandrum* scribit, cum videret *Melissam Epidauriam* Πελοποννησιακῶς ἡσθημένην, (ἀναμπεύχονος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, καὶ ἡνοχόει τοῖς ἐργαζομένοις) ἐρασθέντα γῆμαι. Doricum tale fibulis adstrictum muliebri vestimentum *περονατρίς* et *καταπτυχῆς ἱμπερόνυμα* dicitur *Theocrito* *Eid.* XV. vs. 21. et 34. vid. *Aelian* *Var.*

Hist. I. 18. et Spanhem. in *Callim. hymn. in Apoll. vi. 32.* Mulieres apud *Theocritum* loquuntur Syracusanae, Dorica superbientes origine vs. 91. Κορίνθιαί εἰμὶς ἄνωθεν -- Πελοποννησιαστὶ λαλιῦμεν. De civibus suis Hermocrates *Thucydidis* pag. 426, 51. [lib. VI. c. 77.] οὐκ Ἴωνες ταῦτε εἰσὶν, --- ἀλλὰ Δωριεῖς ἐλευθέροι, ἀπ' αὐτονόμου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. VALCK. — Conf. mox *Wess.* ad. l. 19. notata. S.

16. ἄλλω μὲν δὴ etc.) Scribi potuerat ἄλλο μὲν δὴ, et fuit, cui arridebat, me non adstipulante. Congruit seriei ζημιώσῃσι, nec non ἐσθῆτα μεταβαλῆιν, ex *Pavii* et *Reiskii* iudicio. Sunt tamen, quod neutrum fugiebat, hoc in auctore variantes structuræ consimiles. *WESS.* — Inter ζημιώσῃσι et ζημιώσονται, in codicum dissensu, libera cuique optio. Non item inter ἄλλω et ἄλλο. Percommode ἄλλω tenent veteres libri omnes; idque in nostro exemplo repositum velim. Praeter necessitatem ἄλλο correxerat *Schæf.* eumque secutus *Borheck*; quorum editiones ob oculos habens, in Var. Lect. adnotavi, ἄλλω scribi in membr. F. neque animalverteram eodem modo scribi in *ed. Wess.* et superioribus, consentientibus msstis cunctis. S.

19. τῇ Κορινθίῃ) Quod hic, idem in Αἰγυπτίῃ, Βαβυλωνίῃ, Λακεδαιμονίῃ, aliisque designarunt librarii. *Maachon* in *Athen.* lib. XIII. p. 582. D. de scortillo *Glycerio*, Κορινθίον παράπηχυν καινὸν λεγδιον ἔδωκεν εἰς γναφεῖον. Athenienses, sublato in muliebri mundo fibularum usu, reliquerunt sexui λίνεον καθῶνα, tunicam lineam, sed χειριδωτὸν, manicis instructam, defectamque propterea fibulis. Doricae matronae olim erant ἄζωστοι καὶ ἀχρίτωνες. Vestem amictui supra humerum fibulâ, ne plane nudas se darent, neclebant, teste *Aeliano* Var. I. 18. Hoc Δωριάζειν in *Schol. Eurip.*, seu Δωρίζειν. Contra ea, Ionicae et Atticae tunica manicata amiciebantur, quod tali in negotio Ἰωνίζειν. Ista discimus e scholio, quod *Clementi Alex.* *Paedag.* II. 10. p. 238. adpositum a *Sylburgio*, per hic erit accommodatum: Ἐλέγοντο αἱ ταύτῃ χρώμεναι τῇ στολῇ ἀχειριδῶτω, Δωρίζειν. ἐπεὶ καὶ Δωρεῖς οἱ Λάκωνες ὥσπερ ἀπ' ἐναντίου αἱ χειριδωτοῖς χρώμεναι, Ἰωνίζειν ἥσαν δι' αὐταῖς, αἱ Ἀθηναῖαι διότι Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ τοῦ Ἰωνίαν ἀποικίσαι, ἐκαλοῦντο. Adsunt ibidem conplura, aequè proficua, quae relinquo. *WESS.*

CAP. LXXXVIII. 6. Ἀττικὸν δὲ μήτε τι ἄλλο etc.) Ubi recensentur apud *Athen.* pocula, legebantur olim in sua serie *Χυτρίδες*, lib. XI. pag. 502., quod ex Epitome docuit *Casaub.* Anim. XI. c. 14. Illuc praeter *Alexidis* locum haec etiam *Athenaeus* retulit *Herodoti*: Ἡρόδοτος, αἰτ., ἐν τῇ ἐ. τῶν ἱστοριῶν νόμον ὧσι θίσθαι Ἀργίλους καὶ Αἰγινήτας, Ἀττικὸν μηδὲν προσφέρειν πρὸς τὰς θυσίας, μηδὲ κέραμον, ἀλλ' ἐκ χυτρίδων ἐπιχωρίων etc. Sequentia hinc supplevit *P. Leopard.* Em. VI. c. 20., emendato quoque *Polluce* VI. 100. [Ut nos cum *Casaubono* verba ab *Athenaeo* lib. XI. p. 502. c. relata *T. IV.* nostrae ed. pag. 367. edidimus, sic eadem in vetustissimis membranis, quarum ad exemplum omnes alii qui supersunt *Athenaei* codices descripti sunt, leguntur, neque supplemento ullo fuit opus.] *Quintiliano* quae dicitur *Inst. Or.* II. c. 17. *E luto vasa ducendi ars*, Atticum illa quoque censebatur inventum. *Critias* apud *Athen.* I. pag. 28. c. Τὸν δὲ τροχῶ, γαίης τε, καμίνου τ' ἔκγονον εὖτε, Κλεινότατον κέραμον. Laudat Ἀττικὸν κέραμον *Matro* parodus apud eundem IV. pag. 156. F. Et XI. p. 480. c. fuisse dicuntur ἐπίσημοι Κύλικες; (κεράμεια πετήρια) αἶτε Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. Vel ex hoc quoque liquet *Herodoti* loco, Diis veteres pro simplicitate prisca vasis libasse fictilibus. *Macrobius* *Saturnal.* V. 21., *Eratosthenes*, αἰτ., in *Epistola ad Hagetorem Lacedaemonium*, Κρατῆρα γὰρ ἔστησαν τοῖς θεοῖς, οὐκ ἀργύρεον, εὐδὲ λιθοκέλλητον, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος. Apud *Athenaeum*, unde ista de poculis omnia desumsisse videtur *Macrobius*, quod vulgatur XI. p. 482. B. τῆς Κωλιάδος γῆς est ex interpretamento: promontorium Atticum, ob templum Veneris terramque figulinam nobilitatum, simpliciter dicebatur Κωλίας: vide *Harpocr.* in voc. et *Demosth. contr. Neaer.* pag. 751. adde *Meurs.* de Pop. Att. in Ἀνάφλωτος. VALCK. — At crater, quem apud *Athenaeum* *Eratosthenes* dicit, non ex *Coliade* promontorio, sed ex *Coliade* terra, ex *Coliade* argilla, τῆς (i. e. ἐκ τῆς) Κωλιάδος γῆς, erat confectus. De materia enim ibi agitur, e qua confectus crater; eaque Κωλιάς γῆ dicitur, quemadmodum alia γῆ κεραμικὴ vel κεραμίτις, alia γῆ σμικτρὴς, alia σιδηρεῖτις, σημαντεῖς, etc. Similiter a regionibus apud *Medicos* nominantur terra *Eretria*, terra *Samia*, etc. Itaque tantum abest ut vocab. γῆς apud *Athen.* ex interpretamento adiectum putari debeat, ut e contrario aut

adiiciendum sit apud Macrobiū, aut ibi ἀλλὰ γῆς Κωλιάδος legendum. S.

CAP. LXXXIX. 1. πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοισι) Olim ita, et vere. Ubi vero ἐξ Ἀθηναίων iussu Med. ac scriptorum aliorum codicum valuerit, inimicitiae auctores erunt Athenienses, contra ac liquido perscriptum c. 82. fuit. WESS.

5. ἰδῆεν τῆς Ἀττικῆς etc.) Cum in Musis ἰδικαίεν, δικαίῶν, et huius moduli plura, sese offerant, placuit mstorum praeiudicio ἰδῆεν. Egregium porro [lin. 8.] ἀπὸ τοῦ Αἰγινήτων ἀδικίου Cel. Gronovius iure revocavit optimo. Est autem iniuria ac noxa, quam Aeginetae fecerant Atheniensibus. Quare oraculi haec est sententia: ab eo tempore, quo Aeginetae iniusta arma in Atticum agrum inferre coeperant, totis xxx. annis a vindicta abstinendum esse. Non hoc Cl. Reiskium latuit. WESS.

15. τέμενος ἀπέδεξαν) Praecedens τέμενος ἀποδέξαντας [lin. 9.] instauratum constabit, et c. 67. τέμενός ἐι ἀπέδεξε ἐν αὐτῷ τῷ πρυτανείῳ. Simile commissum lib. VII. 178. Statim πρὸς Αἰγινήτων [lin. 17.] scriptor amat, quippe lib. III. 74. ὅτι τι ἐπεπόνθει πρὸς Καμβύσει ἀνέροισι. Portus plura. WESS.

CAP. XC. 14. τοὺς ἔκτηντο) Mutari non fuerat necesse. Χρησμοὶ in Atticae arcis sacrario recte componuntur cum fatalibus Romanorum libris in cella Capitolii, gemella arte excogitatis. Neque dubito, quin inter ea oracula versus fuerint Musaei, ab Onomacrito Hipparchi Pisistratidae tempore manifesta fraude aucti, mutilati, corruptique, lib. VII. 6. WESS.

CAP. XCI. 3. νόῳ λαβόντες, ὡς ἐλεύθερον μὲν ἰὸν etc.) Veram hic pandit Historicus causam, quae Lacedaemonios moveret: praecedenti capite narrata nihil erant aliud nisi species, quam suae praetexebant dominandi libidini velut causam honestiorem; hanc itaque solam in sociorum conventu commemorant. Non debuerat itaque Plutarchus T. II. p. 860. F. hinc etiam occasionem captasse Herodotum criminandi; qui scilicet dicentes fecisset, [lin. 13. seqq.] ὅτι κισθῆλοισι μαντησίαισι παρθένους ἀνδρας ξένους ὄντας αὐτοῖσι, καὶ ὑποστραμένους ὑποχειρίας παρίξιν τὰς Ἀθήνας, ἐξήλασαν, (τοὺς τυράννους) has voces e scholio natas atque eiicientes arbitror:) καὶ δῆμῳ ἀχαρίστῳ παρέδωκαν τὴν πόλιν. In

his Codices forte dabunt Herod. *ἡμῶν ἀχαρίτων*: ut habent *ἀχαριστῶτατον* VII. c. 156. Quales autem hic nobis expingit Herodotus *Lacedaemonios*, tales certe fuerunt rebus Graecorum florentibus. Graeciae principes, quam oderant domi tyrannidem, in liberis civitatibus ubique conabantur adfirmare; subditis erant superbi domini; vicinis, quos vexabant, ab antiquissimis temporibus graves, Messeniis, Arcasin, Argivis, ceterisque; in bellis et societatibus ineundis utile plerumque honestis anteponebant. Thebanis auxilium ferebant, ut scribit Diodor. Sic. XI. 81., *νομίζοντες τὰς Θήβας, ἵαν αὐξήσωσιν, ἔσσεσθαι τῇ τῶν Ἀθηναίων ὥσπερ ἀντίπολιν τινα*. Secundum Herod. cogitabant, [lin. 4 seqq.] *populum Atheniensem*, quem sibi certe nolebant *ἀντίρροπον*, oppressum a tyranno, futurum *ἀσθενὲς καὶ πειθαρχίεσθαι ἔτοιμον*, imbecillum, ac talem quem sibi facile dicto haberent audientem. VALCK.

5. *κατεχόμενον δὲ ὑπὸ τυραννίδος*) Tum illi *ἰθελουκίκεον*, ὡς *δεσπότην ἐργαζόμενοι*, uti cultissime in c. 78. Hic Arch. *ὑπὸ τοῦ τυραννίδι* pergenti manum iniicit. Non sunt ignota *ὑπὸ τοῦ δαιμόνων βεβλασθαι* Appiani Bel. Civil. IV. p. 1022., *νῦν δ' ἐκ θεῶν τοῦ Sophoclis Oed. Colon. vs. 384.*, conpluraque firmandae lectioni, cui tamen non fido. Mox *πειθαρχίειν* ex frequentato usu [voluit Reiskius] vir doctus. Portus mediae verborum formae haud male acceptum tulit, *Abreschio* consentiente. At illa vide, [lin. 8.] *ἐς δὲ καταφεύγουσι οἱ Πεισιστρατίδαι*, quorsum confugiunt Pisistratidae. Atqui ad Sigeum dudum illi se contulerant exules. Voluit-ne, solitos eo fuga se recipere? Sic utcunque placebunt; quamquam, ut suspicionem ne premam, grammatici commento ex cap. 65. et c. 94. assuto congruunt perfecte. WESS. — Vide *Var. Lect.* Adsuevit autem ipse Herodotus talia in mentem revocare Lectoribus. S.

19. *δόξαν δὲ φύσας αὐξάνεται*) Varie exponunt. Laurentius, *inflatusque superbe, famam auget*. Stephanus, *atque adeo superbe inflatus, suam potentiam auget*. Post eos Portus, *superbiam spirans, crescit*, non inconcinne. Quibus omnibus *φύτας* per syncopen vice *φυσήσας*. Quid si pictum olim *φυσάς* fuerit, deletaque superne ducta linea, vulgatum manserit? *Μεγάλα φυσῶντες*, maiores spiritus summentes in Io. Chrysostomo T. V. p. 344. A., *πολιτικὸν φύσημα*

Φυσῶντες Plato Alcib. II. pag. 145. E., Φυσῶν ἱαντὸν Alciphrr. lib. I. Ep. 37., ubi Berglerus plura. Et illa quidem suam sibi elegantiam praeferunt, neque Scriptori tamen, poetas saepe aemulanti, quidquam praescribunt. Considera Sophocleum ex Electra vs. 1490. [1463. ed. Brunck.] μηδὶ πρὸς βίαν Ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχῶν, φύσῃ φρένας, neque violentum me vindicem nactus, spiritus augeat: et Oed. Colon. vs. 838. [804. Br.] ὦ δύσμορ', οὐδὲ τῷ χρένῳ φύσας Φανῇ φρένας ποτί. Utrumque appositum et Herodoteo simile. Iunge D'Orvillium, cui Sophoclea ista usui esse potuerant, ad Chariton. lib. VIII. p. 761. WESS.

Ibid. δόξαν δὲ φύσας) Hanc nobis dum aliunde syncopen adfirmant, qua φύσας pro φυσήσας poneretur secundum Portum in Δόξαν, suspicabor scriptum olim, δόξαν δὲ φυσῶν (vel φυσίων) αὐξάνεται, crescit (Virtutis expers) verbis iactans gloriam: ut hic δόξα vana dicatur gloria, opposita τῇ εὐκλείᾳ et ἀρετῇ, in opinione tantum superbiorum sita, et nihil minus quam vera. Ut opponuntur δεκάιν, videri, et εἶναι, esse; τὸ δεκάιν et τὸ εἶναι: sic et apud Philosophos δόξα et ἀλήθεια. Unum ponam Euripidis ex Androm. vs. 319. locum, paulo quam vulgatur emendatius scriptum: ὦ δόξα, δόξα, μυρίοισι δὴ βροτῶν οὐδὲν γεῶσι βίον ὥγκωσας μέγα. Εὐκλεία δ' οἷς μὲν ἔστ' ἀληθείας ἄπο, εὐδαιμονίζω. Inanem gloriam spirare, vel iactare, atque adeo inflatum vana opinione superbire, hic diceretur δόξαν φυσᾶν. Ἀνδρῶν πολιτικῶν φύσημα φυσάντων meminit Plato II. Alcib. p. 145. E. Antiphanes apud Athen. XV. p. 681. c. οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπὸρρετοὶ ποτί; Dictum, quo Demadem repressit inflatum Hyperides, Leopardus explicuit IX. Emend. pag. 248. VALCK.

[Nec φύσας per syncopen ex φυσήσας formatum statuere opus est, nec in φυσῶν mutare. Recte vero cum hoc Herodoti loco conferuntur duo illi Sophoclei a Wesselingio citati; quamquam in his φρένας φύειν non, ut idem Vir doctissimus reddidit, spiritus augere aut spiritus sibi sumere significat. Sed, ut apud Sophoclem φρένας φύειν est mentem (i. e. prudentiam) nancisci, sapere; sic apud Nostrum δόξαν φύσας αὐξάνεται est famam nactus augescit. Sive δόξαν hic malueris cum plerisque Interpretibus inanem gloriam, gloriationem, superbiam intelligere, prodibit eadem fere di-

Herod. T. VI. P. I.

G

ctionis δόξαν φῦειν sententia, quam illi voluere, scil. vanam iactans gloriam, magnos sibi spiritus sumens. Tum, quod adiicitur verbum αὐξάνεται, id aut in eam poterit sententiam accipi, quam nos in Latinis nostris expressimus, maiores quotidie sibi spiritus sumit; aut (id si minus placet) cum aliis, quibus lubens accedo, intelligetur, magnos sibi spiritus sumens augescit, incrementam capit, potentiam suam auget. S.]

23. ἅμα ὑμῖν ἀκεύμενοι) Cultius hoc pro captu scribarum, quibus suum ἀπικόμενοι, alioqui tolerabile, redonavi. Homerus Iliad. v. 115. Ἄλλ' ἀκείμεθα θᾶσσον, sed medeamur ocyus huic malo. Ipse lib. III. 40. τρέψω τῷ ἐξ ἐμῆ ὑποκειμένῳ ἄκτο· et plenius lib. I. 167. βουλόμενοι ἀκείσασθαι τὴν ἁμαρτιάδα. [Similiter h. l. intelligitur ἀκεύμενοι τὰ ἡμάρτομεν.] Hemsterhusio idem in opinionem venerat, eleganter in Aeschyni Dial. III. 15. μένοις δὲ ἀκείται τοῖς δυνάμενοις corrigenti, loco inepti ἀρκείται. Revertit insuper [lin. 28.] ἀπειρόμεθα, quod auctius ex Med. accesserat. Vide tamen lib. VIII. 3. WESS.

CAP. XCII. 3. Κορίνθιος δὲ Σωσικλέης) Σωκλῆς in Codd. scribitur, et in edito Plutarcho II. p. 860. f. Σωκλέους διελθόντος. [Nunc quidem et apud Plutarch. Σωσικλέους editur, et mendose Σωσικλέους olim in ed. Francf. 1620. Vide ed. Hutten. T. XII. p. 304.] Talia solebant etiam a librariis contrahi. Veluti diversa nomina usu distinguebantur Socrates et Sosicrates; Sophanes et Sosiphanes; neque contrahiebantur a Graecis nomina Σωσίθεος, Σωσίβιος, Σωσίγνης, et similia. Σωσίπατρος vocatur in Ep. ad Rom. xvi, 21., qui Act. Ap. xx, 4. est Σώπατρος, ubi quidem aliquot Codd. legitur Σωσίπατρος: in uno vellem alterove sic ibidem sequentia scriberentur: Θεσσ. δὲ Ἀρίσταρχος καὶ Σικαῦνδος καὶ Γάιος, Δερβαῖος δὲ Τιμόθεος: ut corrigendum viderunt H. V. et Adr. Heringa. VALCK.

Ibid. Ἡ δὲ ὁ, τε οὐρανός) Auscultavi Eustathio, H. Stephano, Porto. Quid enim turbatissima perseverarent, praesertim cum subsequens ὅτε ferre alterum nequeat? Recte H. Steph. adscripsit Ovidianum, Omnia naturae praepostera legibus ibunt, Parsque suum mundi nulla tenebit iter. Omnia iam fient etc. WESS. — Vide nostram Var. Lect. S.

3. et seqq. Prima Corinthii Sociolis oratio: Ἡ δὲ ὁ, τε οὐ-

φρονός ἔσται ἐνεσθαι τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ μετέωρος ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ, etc. locutionibus illa constat proverbialibus apud utriusque linguae Scriptores frequentatis. Non Euripidea tantum e Med. vs. 410., sed Ovidius simul respexit eiusdem e Syleo Herculis dictum: πρόσθε γὰρ κατὰ τῆς εἰσιν ἄστρα, γῆ τ' ἀνείσ' ἐς αἰθέρα: segvatum a Philone Iud. cum vicinis pag. 537. 869. 880. Theseus in Eurip. Suppl. vs. 520. ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι τὰ πρᾶγματ', οὕτως εἰ 'πιταξόμεσθα δῆ. Mox Herodoti Sosicles [lin. 7.] unius vel paucorum imperio opponit imperium populare, designatum ἰσοκρατίας rariori voce. Τῇ ἀνίσῳ πολιτείᾳ Atticam opponit τὴν ἰσὴν καὶ ἔννομον, Aeschines contr. Tim. p. 1, 25. Demosth. contr. Mid. p. 336, 121. τῶν ἰσῶν καὶ τῶν δικαίων ἕκαστος ἡγείται ἑαυτῶ μετεῖναι ἐν δημοκρατίᾳ. Laudat Isocrates in Areopag. p. 152. Α. τὰς ἰσότητας, καὶ τὰς δημοκρατίας, οὐ πάσας, ἀλλὰ τὰς καλῶς καθιστηκυίας. Saepius ἰσονομίας specioso nomine viri Principes sunt abusi. VALCK.

19. καὶ οὗτοι Βακχιάδαι καλεόμενοι) Adi Diodorum T. II. p. 635. et quae adnotata isti sunt. Quotannis ex Bacchiadis legebatur πρύτανις, δὲ βασιλείῳ εἶχε τάξιν. Quare mox in Apollinis responso ἄνδρες illi μούναρχοι, quippe civitatem stato tempore soli administrantes. WESS. — Articulo potius inserto legendum, οὗτοι οἱ Βακχιάδαι καλεόμενοι ἔνεμον τὴν πόλιν: post τοὺς Ἀθηναίους, primum Regum titulo: postea, velut annui magistratus, πρυτάνων nomine, Pausan. II. p. 120. conf. Diodor. T. II. p. 635. VALCK. — Bene habet οὗτοι Βακχιάδαι non inserto articulo, quem inserturus fortasse Herodotus erat, si Bacchiadarum iam ante facta esset mentio. Nunc verba Βακχιάδαι καλεόμενοι velut in parenthesi posita intelligi debent; et commode sic incidi poterat oratio: καὶ οὗτοι, Βακχιάδαι καλεόμενοι, ἔνεμον τὴν πόλιν: οὗτοι vero, ex praecedentibus verbis ἦν ὀλιγαρχία, intelliguntur οἱ ὀλιγαρχοί. S.

20. ἐδίδοσαν δὲ καὶ ἦγοντο ἐξ ἀλλήλων) In formula conubii tritius est ἐκδιδόναι. Sic II. 47. οὐδὲ σφι ἐκδίδοσθαι, θυγατέρα οὐδεὶς θέλει, οὐδ' ἄγισθαι ἐξ αὐτῶν. Ita Thucydides, Plato, Aristides, quos antestatus est Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 314. Noster tamen lib. IX. 111. ἀλλὰ τοι --- δίδωμι θυγατέρα τὴν ἐμήν: iterumque οὔτε γὰρ ἂν τοι δῶν θυγατέρα. WESS. — In istis ἐδίδοσαν δὲ καὶ ἦγοντο ἐξ ἀλλήλων, quae duplex obtinet eMipsis, non est illa pervulgata.

De plebe in Samo rerum domina *Thucydides* eleganter, suo tamen more, VIII. c. 21. τοῖς γεωμέτροις μετιδίδωσαν οὔτε ἄλλου οὐδενός, οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε ἀγαγίσθαι παρ' ἐκείνων, οὐδ' εἰς ἐκείνους οὐδενὶ ἔτι τοῦ δήμου ἐξῆν. *Plato de Legib.* VI. p. 771. E. *ignorare non oportet*, παρ' ὧν τί τις ἀγεται, καὶ ὃ καὶ οἷς ἐκδίδωσι. Dicebatur plena locutione, διδόναι τε τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων: ut et ἐκδιδόναι καὶ λαμβάνειν γυναῖκας παρ' ἀλλήλων: quarum haec est *Xenophontis* p. 3, 2. illa *Dionis Chrys.* p. 163. D. VALCK. — Conf. *Nostrum* I. 107, 9. et 10. S.

22. γίνεται θυγάτηρ χωλή) Ex *Helladio Photius Biblioth.* p. 1583. τοῦ βασιλείως Κορινθίου ἡ μήτηρ, γυνὴ δὲ Ἀμφίλονος, --- Λάβδα ἐκαλεῖτο: ubi, nisi θυγάτηρ fuerit, error certissimus, a *St. Berglero* notatus. *Ptolemaeus* vero *Hephaest.* in catalogo propriorum nominum ex literarum elementis, *Cypseli*, inquit, mater, χωλή οὔσα, Λάμβδα ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Πυθίου: oraculum, quod sequetur, spectans, eiusdem *Biblioth.* p. 487., sed temere titulum augens. Λάβδα idem olim ac Λάμβδα ex dicterio *Aristophanis*, quo uti recuso. WESS.

24. Ἡερίων ὁ Ἐχεκράτειος) Codicis *Ask.* Ἐχεκράτειος *Doribus* debetur. *Eetion* inter maiores numeravit *Antasi* filium *Melanem*, qui una cum *Alete* *Corinthum* occupavit apud *Pausan.* II. 4. *Lapithes* et *Caenides*, ut hic adfirmatur, si fuerit, consequens est, ut *Antasus* patrem aut avum agnoverit *Caeneum*, *Perithoi* in praelio adversus *Centauros* adiutorem, in *Pausan.* lib. V. 10. Aetas et tempus non obstant. WESS.

[26. ἐκ δὲ οἱ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγίνοντο) *Commodius* delebuntur *commata* post γυναικός et post ἄλλης interserta; ne contrarium eius, quod voluit *Scriptor*, dixisse videatur. Nam quod aliàs usu receptum in graeco sermone est, ut frequenter cumulentur negativae particulae ubi nil opus esse videri poterat, eius hic contrarium obtinet: pro eo quod apertius dici poterat, ἐκ δὲ οἱ οὐδὲ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγίνοντο, omissa est priori loco negans particula. Sic in *Euripid.* *Troad.* vs. 481. (quod exemplum in *Matthiae* *Gramm. Graec.* pag. 888. adfertur) habes οὗς *Τρῳάς*, οὐδ' Ἑλληνίς etc. pro οὗς οὐδὲ *Τρῳάς*, οὐδ' Ἑλληνίς. Similiter in *Aristoph.* *Avib.* 695.

γῆ δ', οὐδ' ἀήρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν: pro οὐδὲ γῆ, οὐδ' ἀήρ etc. S.]

31. τίξει δὲ ὀλοσίτροχον) Oenomai τίξει δ' ὀλοσίτροχον [conf. Var. Lect.] non absurdum. Infra, lib. VIII. 52. ὀλοίτροχους plerique Codd. et Suidas; quas quidem vocabuli discrepans originatione apud *Etymologum* in Voc. turbelas peperit. WESS. — Litera scribendum transposita, [immo adiecta,] Λάβδα κύει, τίξει δ' ὀλοσίτροχον: sic vulgatur in excerptis Eusebii ex Oenomao, Praepar. Ev. lib. V. pag. 224. vel ὀλοσίτροχον. Utro modo pronunciandum esset non convenit inter Grammaticos: qui nonnullos memorat, etiam minus notos, Auctor Scholii nondum editi in *Hom. Iliad.* v. vs. 137. [deinde vero a Villoisono in Scholiis *Venetis* publici iuris facti] totum illud hic forte legisse non poenitebit: Ὀλοσίτροχος, ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλοός, ἐπεὶ καταφερόμενος πᾶν τὸ ἐμπίπτον βλάπτει. Δημήτριος γοῦν ὁ Γουμπεύς [ὁ Γουμπύσιος ed. Vill.] δασύνει, ἢ τῇ ὀλοστροχοειδῆς καὶ κατὰ πᾶν μέρος αἰσθητικὸς οὕτω δὲ καὶ Ἑρμασίας, [Ἑρμαππίας Vill.] καὶ Νικίας, καὶ Ἀριστίας, καὶ Ἀριστόνικος. Κομανὸς δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῦσι καὶ παροξύνεντες, τὸ ἐπὶ τὸ (ἐν τῷ) τρέχειν [τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν Vill.] ὀλόν καὶ δεινόν. ἐπενθετικὸν δὲ τὸ περιττόν καὶ γὰρ χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μέτρον καὶ δι' αὐτοὺς ἀναλογίαι τὰ (ἀναλογίσασθαι τὸ, Od. A'. 52.) [καὶ ἔδει αὐτὸ ἀναλογῆσαι τῷ,] Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοσίφρονος. Δημόκριτος δὲ τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοσίτροχον καλεῖ. Est illud scholion ex msto Cod. Basil., quem a Clar. I. I. Wetstenio habui utendum, Scholia complectente in Iliada, atque Iliadis Homereae Paraphrasin utilissimam. Pauca quaedam ex isto Scholio dederunt *Etymologus* et *Eustath.* in Iliad. N'. p. 893., excitans et Herodotea ex lib. VIII. c. 52., ὀλοίτροχους αἰτίσαν, minus illic emendate scripta, quam vulgantur apud *Suidam*; ubi quae sequuntur velut *Herodoti* in *Herodoteis* non puto reperiri; quam exhibet in *Xenophonteis* (Kur. Ἀναβ. IV. p. 189, 11.) lectionem confirmat Cod. Ms. Paris. VALCK.

32. δικάιωσι) Oraculi ultima, δικάιωσι δὲ Κόρινθον, in *Vallae* Latinis [emendabitque Corinthum] iusto leniora sunt. *Poetae*, quibus Corinthus a Cypselidis mulctanda, praesagiuntur, seu, quod sequens complectitur responsum, [lin. 38.] πολλῶν δ' ὑπὸ γούνατα λύσι. Vidimus lib. I. 100. κατ' ἀξίην ἐκάστου ἀδικήματος ἐδικαίειν: et geminum III. 29. Plurima ex aliis P. *Leopardus* Emend. V. 9. WESS.

40. ὁ Φρυόεντα) Egregia ad hanc vocem porrigitur Fr. Nansii industria in Nonni Paraphr. Ioannis cap. xxi, 59. *Acrocorinthus*, ubi fons *Pirene*, signatur. Strabo tamen ad asperum clivosumque urbis situm refert, αὐτὸν οὐ πάντως ὁ Φρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασι, lib. VIII. p. 586. [p. 382. v. ed. Cas.] WESS.

42. τότε δὲ τῷ Ἡερίωνι γενομένον) Ut paulo post legitur, ἰὼν συνῶδον τῷ Ἡερίωνος, nempe χρηστηρίῳ: ad eandem normam hic scribendum puto, τότε δὲ, τὸ Ἡερίωνι γεόμενον ὡς ἐπύθοντο, αὐτίκα καὶ τὸ πρότερον συνῆκαν. VALCK.

54 seq. τὸ παιδίον προσουδίσαι) Inmane consilium; crudelius facinus, quod Clytemnestra Agamemnoni exprobrat in Tragici Iphig. Aulid. vs. 1151. Βρίθες τε τοῦ μὲν σῶ προσουδίσας πάλω. Sic eleganter, loco προσουδίσαι, ill. Scaliger. Tale apud Suid. ὁ δὲ ἄρας μετίωρον, προσουδίζει τε καὶ ἀποκτείνει. Qua in crudelitate Hebraei וַיִּשְׁחָט 2. Reg. viii, 12. et וַיְהַלֵּךְ לְהַנְיֹחַ Psalm. cxxxvii, 9. frequentare consueverunt. WESS. — Quod dicitur, τὸ παιδίον προσουδίσαι, dixerat et Eurip., si vera est Scaligeri coniectura, in Iphig. Aul. 1151. ζῶα προσουδίζεται Porphyr., apud Euseb. Praep. Ev. lib. IV. p. 174. c. Doricum ἐποκυδίζειν Hesychius interpretatur κατέβαλεν ἐπὶ γῆν. VALCK.

56. τὸν λαβόντα --- προσεγέλασε τὸ παιδίον) Respicit haec Plutarchus in Conviv. vii. Sapient. p. 163. f. Κύψελον οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νεογνὸν ὄντα, προσομιλήσαντα αὐτοῖς, ἀπειράποντο: ubi forte scripserat προσμειδήσαντα vel προσμειδάσαντα, quae viri docti est suspicio. VALCK. — Eustathius, τῷ λαβόντι, sententia pari. Dulce rideat ad patrem, in carmine Catulli ad Manlium; ubi Scaliger, Virgilianum Eclog. IV., *Lacerda probante*, *Incipe parve puer, qui non risere parentes*, idem ait ac ad parentes, οὐ προσγελάσαντες τοὺς τοκίας. At propius huc facit Plutarchi in Sap. Sympos. p. 163. f. ὃν οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νεογνὸν ὄντα, *Cypselum*, προσομιλήσαντα αὐτοῖς ἀπειράποντο: quod nuper vir doctus ad Nostri narrationem dextre προσγελάσαντα aut προσμειδάσαντα reformavit. Ego vero haud scio, an προσομιλεῖν blanditias tenelli infantis et semihiantis labello arridentis excludat. Vide Plutarchi Consol. p. 117. WESS.

70. Φέροντα κατακρύπτει) Expuli insolentissimum κατακρύβει. Talia veterum scriptis sine fulcro, sine auctori-

tate inculcare, equidem inprobo. Idem evenit [lin. 72.] *Med.* ἀπικνίσαντο: namque addita stabiliendo caussa, sufficiens non est, et aequè in vulgatum quadrat. Verius mox [lin. 73.] ex parte *Aldi* et *Mssorum* τὰ δὴ καὶ ἐγένετο. *WESS.* — Vide *Var. Lect. S.*

70 seq. κατακρύβει --- ἐς κυψέλην) Verbi formam nobis ex *Med.* reduxit vir *Clar.*, illam olim quidem usitatam; sed hic vitiosam, quia monumentis est literarum antiquior: κατακρύπτει procul dubio revocabitur. *Cista* Corinthiis dicta κυψέλη, in qua mater infantem occultaverat, postea fuisse traditur in Iunonis templo Olympiacae dedicata: sed potius crediderim, ut rei memoriam custodirent, Cypselidas, non ad exemplar veteris istius factam, arcam artificiosissimam illam dedicasse, in cuius quinque lateribus enarrandis accurata *Pausaniae* versatur eruditio lib. V. [cap. 17-19.] a p. 420. ad p. 427. Τῆς μὲν δὴ σωτηρίας εἴνεκα τοῦ Κυψέλου τὸ ἀπ' αὐτοῦ γένος οἱ ὀνομαζόμενοι Κυψελῖδαι τὴν Λαέρνακα ἐς Ὀλυμπίαν ἀνέθεσαν, ut scribit *Pausan.* p. 419. *VALCK.*

79. ἀπὸ τῆς κυψέλης) *Pausanias* τὰς δὲ λαέρνακας οἱ τότε ἐκάλουν Κορίνθιοι κυψέλας, tum consona prorsus de *Cypseli* cognomine, et multa de arca ista, in Olympia dedicata a Cypselidis, lib. V. c. 17. cuius insculptas figuras *Dio Chrysost.* Or. XI. p. 163. v. eleganter expingit. Iam κρυπτομένῳ [pro μαντευομένῳ, lin. 80.] latitanti seu semet occultanti, quomodo tres *Codices*, adsentire possum. Cypselo, cui a teneris Bacchiadae insidias struxerant, prudentia, ut latebras sectaretur, auctor erat. Habet praeterea vocabulum, quod ex glossa difficulter derivabitur: nulli tamen obtrudo. Quaeramus de oraculo, quod hic [lin. 81.] ἀμφιδέξιον χρηστήριον, et in *Vallae* Latinis, *anceps*, invito *Cl. de Pauw*; cui ἀμφιδέξιον, *auspicatum*, quoniam Cypselus, τῷ πύσσινος, eo fretus tyrannidem invasit, liquidumque videtur. Sequor *Laurentium*, tum quod responsum omni ambiguitate liberum non sit, tum *Luciani* consensu, oraculum *Croeso* datum lib. I. 53. ἀμφιδέξιον ἔπος adpellantis *Iov.* Tragoed. c. 43. p. 692. *WESS.* — Istud κρυπτομένῳ, quod pro μαντευομένῳ veteres nonnulli *codices* praeferunt, haud dubie glossae marginali, quae κύψελον interpretabatur κρυπτόμενον, imperite in contextum invectae, originem debet. *S.*

84. "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ) Principio oraculi, "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ. Pythia advenientem Hesiodum salutavit, si non fallit auctor *Certaminis Hesiodi et Homeri*; etiam Theseum, in responso, a Gronovio ex schedis Mediceis publicato ad lib. I. c. 65. WESS. — Oraculi illud responsum, quod in ima ora codicis Medicei ad Herod. I. 65. adscriptum Gronovius reperit, huiusmodi est: Χρησμός ἐν τοῖς Θησέως βίοις ἀναφερόμενος:

"Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς νῦν κατὰ λαῖνον οὐδὲν
Φαίβου Ἀπόλλωνος χρηστῆριον εἰσαναβαίνει.

"Ἦλυθεν εὐνομῖν διζήμενος· αὐτὰρ ἐγὼ σοι
δάσω, ἣν οὐκ ἄλλη ἐπιχθονίων πόλις ἔξει.

In libello qui inscribitur Ἀγὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, his verbis Hesiodus a Pythia salutatus perhibetur:

"Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν δόμον ἀμφιπολεύει

Ἡσιόδος, Μούσῃσι τετίμενος ἀθανάτησι· etc.

Vide Barnesianam Homeri editionem T. I. p. xxvi. S.

84. ὃς ἐμὸν δόμον ἐσκαταβαίνει) Non spernerem si codices agnoscerent Dionis lectionem, "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμὸν δόμον εἰσαφικάνει: quod Delphico templo longe mihi videtur convenientius, quam, quod Herodoti nobis praebent exemplaria, ἐσκαταβαίνει. Trophonius, rarius ille tamen in antro loquutus, dixisse potuit, ὃς ἐμὸν μυχὸν (vel σπέος) ἐσκαταβαίνει: erat enim in templo Iovis Trophonii os specus, per quod oraculo utentes sciscitatum Deos descendunt, ut scribit Livius XLV: 27. et usitata dicebatur loquendi forma ἐς Τροφονίου καταβῆναι. Deus vero Delphicus dicere debuisse videtur, ὃς ἐμὸν δόμον εἰσαναβαίνει, [ut est in responso, paulo ante adposito, quod Theseus accepit.] vel εἰσαφικάνει: nisi tanquam adyti forte loquatur incola Pythius; (sic in Horatio legebat noster ille Tib. Hemst.) et Cypselus in intimum Pythiae descenderit penetrabile, (εἰς) πολυστεφῆ μυχὸν, Aeschylō dictum Eumen. vs. 39. VALCK.

85. Κύψελος Ἡετίδης) Oenomai Αἰακίδης vitium olet. Cypseli pater Eetion; cuius patronymicum Ἡετίδης, uti Deucalionis Δευκαλίδης, egregie ad Plutum Aristoph. p. 206. Hemsterhusio ostendente. WESS. — Κύψελος Αἰακίδης, quod praebet Oenomaus Euseb. p. 233. vitiosum illud, tenue tamen, exhibet antiquae lectionis vestigium: parum enim dubito, quin fuerit sincera scriptio Κύψελος Αἰετί-

δης, *Aetides*. Patri nomen fuit ab αἰτός dictum Ἡρίων: sicut ab ἄμαθος fluxerunt Ἡμαθία et Ἡμαθίων, *Emathion*; ab ἄνεμος, ἥνεμόεις: etc. Nusquam inveniuntur ἥνεμος, ἥμαθος, ἥετός. Ionice quoque, et passim poëtis, aquila dicitur Αἰετός. Non itaque patronymicum Ἡρίδης, sed ab Αἰετός formari debuit Αἰετίδης. Accedit ad haec, in oráculo primum edito [supra, l. 37.] legi, Αἰετός ἐν πέτρῃσι κύει, τέξει δὲ λέοντα: edito secundo oráculo, non difficulter intellexerunt Bacchiadae, Αἰετὸν esse τὸν Ἡρίωνα. Ab Αἰετός autem Αἰετίδης ortum patronymicum, ut ab altera forma nominis Ἡρίων nasci potuit Ἡριωνίδης. Doctè *Eustath.* atque ad Alexandrini fortasse *Heraclidæ* ductum, in *Iliad.* β'. p. 218, 13. [p. 288. ed. Rom.] Ἔοικε, inquit, διώνυμος εἶναι ὁ Ταλαός --- Ταλαός, ἐξ οὗ Ταλαΐδης καὶ Ταλαίων, ὅθεν Ταλαϊονίδης. Vidit et *Etymologus* p. 109, 8. aequè ab Ἀνθεμός formatum Ἀνθεμίδης, atque ab Ἀνθεμίων Ἀνθεμίωνίδης. In talibus absurdas plerumque συγκοπὰς Grammatici comminiscuntur, quas egregia iam satis refutabant observata τοῦ πάνυ ad *Schol.* in *Aristoph. Plut.* p. 207. VALCK.

Ibid. βασιλεὺς κλεινοῦ Κορίνθου) Ex *Wesselingii* Diss. Herod. [p. 110.] discimus, κλειτοῦ, quod altero multo minus tritum est, adfirmari codicis auctoritate. VALCK. — Minimi referet, eligatur-ne κλεινοῦ Κορίνθου, an κλειτοῦ, in quibus scribendis variarunt librarii itidem VII. 228. WESS. — Posteriori loco κλειτοῦ offerunt codd. *Arch.* et *Vind.* Hoc loco ex eisdem nullus a vulgata scriptura annotatus dissensus; sed κλειτοῦ adfertur ex ora *Steph. Pass. Ask.* et *Dione*; quibuscum non modo noster *Pb.* facit, quem in Var. Lect. nominavi, sed et membr. F. in quibus nunc demum eandem animadverti scripturam. S.

86. παίδων γε μὲν οὐκέτι παῖδες) Oraculi verba haec postrema, ommissa *Dioni*, tentata *Bouhierio*, enodavit *Wesseling.* in Diss. Herod. p. 111 et seq. VALCK. — *Cypselidarum* tyrannis μέχρι τρυγῆας, sive in tertium successorem, continuatur a *Strabone* VIII. p. 580. [p. 378. c. ed. Cas.] ea in re *Aristotelem*, quod *Casaubonum* non fugit, secuto *Polit. lib. V. c. 12.* Cypselum excepit *Periander*; hunc *Psammetichus*, *Gordii* seu *Gorgiae* filius, *Cypseli* nepos. Quae si ex vero tradidit *Philosophus*, uti verissima videntur, labat fides *Apollinis*. Ne tamen mendax haberetur,

machinam versui admovit Ampl. *Bouherius* Diss. Herodot. p. 169. fingendo παιδων γε μὴν εἰσὶν παῖδες. Quae mihi quidem violenta videtur: εἰσὶν certe ex praesente tempore trahit aliquid, oraculi haud respondens indoli. Apollinis veracitas stet cadat-ve, nihil ad rem. Quod cecinit, ἀμφιδέξιον est, et pro more *ambiguum*; huc. ut opinor, tendens: „Cypselum regnaturum, filios quoque Periandrum „et Gorgiam:“ (namque hunc in partem dominationis fraternae venisse, ex *Plut. Sap. Conviv.* p. 160. recte colligitur. Bene ergo verbis, καὶ παῖδες *Dio Chrysost.* explicandi causa, ὧν εἷς οὗτος ὁ Περίανδρος, adposuit:) „tum Cypselum „et Lycophronem, Periandri filios, quippe morte ante „patrem obita in tyrannidis successione haud futuros: „unum tantum modo Psammetichum, Gorgiae fil. Cypseli „I. Nep. nec ullos praeterea, regno sive tyrannide in Co- „rinthiorum civitate usurum.“ Atque hoc erit παιδων γε μὴν οὐκ εἰσὶν παῖδες. Quae callide si conieci, manet versui sua scriptura; sin, fallax Apollo est, nec mea refert. WESS.

91. διαπλέξαντος τὸν βίον) Ionum sermo pro vetere διαπλεύσαντος: postulabat διαπλώσαντος, quod utrum hic scriptum primitus fuerit, prorsus in ambiguo fluctuat. *Platonis* in *Phaedro* p. 85. v. ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον iucundum quidem est et poëtis rhetoribusque probatum. Πλόον vitae cursum dixit *Pindarus* *Olymp. Od. VI.* extr. ubi Graecus enarrator διανήξασθαι τὸν βίον alià figurà. At, quod in tot schedis διαπλέξαντος τὸν βίον, haud minus venustum. Citavit *Stobaeus* ex *Musa VII.* 46. ὁ θεός, γλυκὺν πλέξας τὸν αἰῶνα: quod quoniam in verbis istis varius est *Ioannes*, nunc non premo. Iambum ex *Athenaeo* lib. XI. p. 458. v. hunc habe: Ἐπὶ τοῖς παρούσιν τὸν βίον διαπλέκει: et de *Pheretima*, οὐδὲ εὖ τὴν ζοὴν κατέπλεξε, in fine *Melpomenes*; aliaque, a *Cl. Abreschia* indicata ad *Ph. Cattieri* *Method.* p. 71. Etsi autem utrumque sua non deficiatur venere, alterutrum haud dubie ex interpretamento, emer- sit. *H. Stephanus* [in *Prolegom.*] de *Herodoti* Vocib. διαπλέ- ξαντος audaci criticae mutationi acceptum fert, *Valckenarius* ad *Euripid.* *Phoeniss.* p. 448. διαπλεύσαντος, cuius sententiae calculum cupide adpono. WESS.

Ibid. διαπλέξαντος τὸν βίον εὖ) Impius in Deos atque in ho- mines iniurius *Dionysius* in suo lectulo mortuus -- eam pote-

statem, quam ipse per scelus erat nactus, quasi iustam et legitimam haereditatis loco filio tradidit, ut auctor est Cicero de N. D. III. c. 35. Istiusmodo dictis sapienter respondet Athenagoras in libello περί 'Αναστάσεως τῶν νεκρῶν. Quae de Cypselo tradit Noster, partim firmantur illa narratis Polyaeo V. 31. et Suidae in Κυβελιδῶν ἀνάθημα: ubi ad Theophrasti verba praeceptor illius comparari poterit Aristoteles Polit. V. p. 159, 21. et Oeconom. II. p. 246, 3. Fraudum ille suarum fructu facile potitus, per annos imperium exercuit triginta, tandemque ἐν τυραννίδι τὸν βίον ἐτελεύτησε, placide vitam exspiravit: hoc Herodotea dicitur phrasi, διέπλεξε τὸν βίον αὐτῷ: neque enim mea sententia dubitari potest, quin genuinum sit atque ex Mssis Herodoto restituendum διαπλέξαντος. Non hic quaeritur, recte-ne quis dicatur διαπλεῦσαι τὸν βίον, quod cadere nequit in dubitationem; sed quid scripserit Herodotus. Scripsisse διαπλέξαντος demonstrant quatuor minimum scripti Codices: quis enim illud imputaret librariis? firmat usus Herodoti, cuius crudelis Pheretime vermibus erosa lib. IV. cap. ult. οὐκ εὖ τὴν ζῶν κατέπλεξε, male vitam finivit: eodem hīc sensu capiendum διαπλέκειν: apud alios διαπλέκειν τὸν βίον significat vitam agere. VALCK. — Διαπλέκειν τὸν βίον Herodotus dixit, ut latine dicimus pertexere vitam, quasi vitae telam. S.

98. καταστησάμενος τῶν πρηγμάτων) Inpeditior structura Pavio et Reiskio extorsit τὰ πρήγματα, uti sermonis genius efflagitabat. Prior tamen animadvertit, necti iungique posse ὃν τινα ἀντὶ τῶν πρηγμάτων ἀσφαλέστερον καταστησάμενος: neque adeo ὃν τινα τρόπον collocatum quo modo plerumque, vice κατ' ὃν τινα τρόπον. Idem in Abreschii coniecturam venit. WESS. — At res ipsa loquebatur; neque adeo sagace opus fuerat coniectore. S.

102. ἀναποδίζων τὸν κήρυκα) Persimile Aeschinis in Ctesiph. p. 81. καὶ πολλάκις ἀνεπόδιζον τὸν γραμματέα, optimeque cum hoc compositum a G. Budaeo Comment. p. 418. belle vertente, percunctans identidem et revocans caduceatorem. Illud autem [lin. 103.] ἐκόλουε -- τινα -- τῶν ἀσταχύν ὑπερέχοντα imitatur Philostratus Vit. Apoll. lib. V. 36. μὴ τέμνει τῶν ἀσταχύν τοὺς ὑψηλοὺς τε καὶ ὑπερέχοντας, magis tamen ex Aristotele Polit. V. 10. aliam in his narrandis viam ingresso, sicuti Aldrobandin. et Casaubon. ad Diogen. I. 100.

docuerunt. Non adstruo facti Thrasybuli expressam imaginem in *Eurip. Suppl.* vs. 448. WESS.

104: τῶν ἀσταχύνων ὑπερέχοντα κολούων). Ad Epistolam velut a Thrasybulo scriptam ad Periandrum, quam vel ex hac liquet historia ab otioso fuisse confictam, apud *Diogen. Laërt.* I. 100. multa notarunt viri docti; *Menagius* etiam attigit *Philostrati* locum de Vit. Apoll. lib. V. c. 36. ubi Romano dat Imperatori libenter audienti multo prudentius utiliusque consilium impostor Apollonius, quam Regibus veteres isti dederant sophi. Recte *Theseus Euripidis*, *Suppl.* vs. 448. *Quomodo tandem*, γίνονται ἂν ἰσχυρά πόλεις, Ὅταν τις, ὡς Λεμῶνος ἥρην ὑπὸ τῶν Τόλμας ἀφαιρή, ἀπολωτίζῃ νέους; Prava poëtae displicebat philosopho suorum civium, Atticae certe multitudinis, consuetudo; qua virtutis eminentis aestimatores invidi viros Principes ad certum tempus expellebant civitate. In re nota verbum adhibet *Aristoteles Herodoti*, *Politic.* III. c. 9. Ὁ γὰρ ὀστρακισμὸς, inquit, τὴν αὐτὴν ἔχει δύνάμιν τρόπον τινὰ τῷ κολούειν τοὺς ὑπερέχοντας: quod [ibi] sequitur καὶ φυγαδεύειν, ab *Aristotele* non videtur adiectum: conf. *Polit.* V. 10. *Aristides T.* III. p. 398. ἦν οὗτος ὁ νόμος ἐκόλουεν τοὺς ὑπερέχοντας, μετισταίντες ἔτη δέκα. In lege quidem de Ostracismo, cuius ignoramus verba, decennium fuit definitum; sed quam illinc nobis efformavit legem *Sam. Petitus* p. 456. Ἐξοστρακίζεσθαι τοὺς ὑπερέχοντας τὰ δέκα ἔτη: istis si fuisset verbis concepta, lex meo quidem iudicio foret absurdissima; dignique Legis fuissent conditores poenâ, qua suos cives mulctandos censuit *Heraclitus*, cum amicis *Hermodorum* expellentes civitate dixisse viderentur, ἡμέων μηδὲ εἰς ὀνήσις ἔστω, [*Laërt.* IX. 2.] de nobis nemo unus excellat. Athenis etiam *Homeri* cum illud pueris ocoentabant, Αἰὲν ἀριστεύειν. Non itaque talem legem promulgassent Athenienses, qualem ne tyranni quidem; apud quos nobilitas pro crimine, et ob virtutes certissimum exitium; quique, ut scribit *Isocrat.* in *Epist.* VI. p. 422. Α. nihil aliud σκοποῦσι, πλὴν ὅπως - - τῶν πολλῶν τοὺς βελτίστους καὶ φρονιμωτάτους λυμανοῦνται καὶ δασμολογεῖσθαι: verbo, quod vulgatur, ἀμυνοῦνται, substitui λυμανοῦνται, veram, ut arbitror, lectionem: in eam sententiam plura dederunt *Ez. Spanhem.* ad *Iulian.* p. 285, 286. et *I. Wasse* ad *Sall. Bell. Cat.* c. 7. VALCK.

120. ἰς Θεσπρωτοῦς --- ἐπὶ τὸ νεκρομαντήριον) Secundum nonnullos Orpheus, Eurydice mortua, ἐπὶ τὸ Ἄοργον δι' αὐτὴν τὸ ἐν τῇ Θεσπρωτίδι ἀφίκετο· εἶναι γὰρ πάλαι νεκρομαντήριον αὐτόθι, Pausan. IX. p. 769. Hic animas eliciebant sua sede, rite facto Diis inferis sacrificio, quos Comicus propterea quis Deos dixit Μολοττακούς. Hesychius: Θεοὶ Μολοττικά· --- ὅτι ψυχοπομπεῖόν ἐστιν ἐν Μολοσσείοις. VALCK.

121. ἐπὶ τὸ νεκρομαντήριον) Ex prisca superstitione, ab Aegypto ad Hebraeos, etsi severissima sanctione Deuteronom. c. xviii, 11. prohibita; cum multis aliis propagata, I. Samuel. xxviii. Eadem, quid enim prava religione fertilius? eadem variis utriusque Graeciae regionibus cupide recepta, et crebro usitata. Eustathium inspicere, his usum ad Homer. p. 1667, 61. [Od. p. 410, 37. ed. Bas.] et Plutarch. T. II. p. 1104. d. ubi querelae rigentis Melissaе. WESS.

130. ὃς νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίγη) Nefarium et foedum Periandri facinus ex Nic. Damasceno excerpit Suid. in Περαιάνδρου. Neque neglexit, ut opinor, Seneca II. de Ira c. 36. Omnes denique, inquiens, alios affectus ira sibi subicit: amorem ardentissimum vincit. Transfoderunt itaque amata corpora, et in eorum, quos occiderant, iacuere complexibus: quibus in verbis si et in earum quas occiderant fingatur, nihil apertius. Periander certe Melissa suam, inmani abreptus ira, occiderat, in Thaliae cap. 50. WESS.

Ibid. νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ) Ut sensus nasceretur, quem lectioni Med. tribuit vir clar. [Gronov.] scribi debuerat νεκρῷ Μελίσσης ἐμίγη: qua ratione scripsit II. 89. λαμβάνειν τινα (ταρχειντήν) Φασὶ μισγόμενον νεκρῷ προσφάτῳ γυναικός: deprehensum qui rem haberet cum recente mulieris cadavere. Fidem non inveniet quod legitur apud Hermogenem p. 95. ἐμίχθη τις τεταρχεινμένῳ σώματι: apud Herod. ἐμίχθη τις νεκρῷ ταρχεινθισμένῳ. Hunc in locum prior erit lectio revocanda νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίγη: quibus Periandro non obscurum explicat Herodotus imaginis Melissaе dictum: ἐπὶ ψυχρὸν τὸν ἱππὸν Περ. τοὺς ἄρτους ἐπέβαλε. Mirifica narrat Athen. XIII. p. 605. F. et 606. A. Quae his proxima traduntur, Is. Casaub. ad Epistolam contulit Periandri apud Diog. Laërt. I. 100. qua dicitur in honorem Melissaе Periander κατακαύσας καὶ τὰ πασῶν Κορινθίων εἴματα. Paulo ante se dixerat mortua Melissa ἴσχυον τε καὶ εἶναι γυνή: tractavit

ista Des. *Heraldus* ad *Martial.* X. Epigr. 50. VALCK: — Gronovius, loco olim vulgati νεκρᾷ suo e cod. Med. νεκρῷ adsciscens, hancque vocem pro substantivo nomine accipiens, ἦνεν istam sic convertit, cum *Melissa* iam *cadavere coierat*. Multo commodius *Valla*: cum *Melissa* quamvis *defuncta coierat*. Quam interpretationem merito probans *Valckenarius*, revocandam priorem lectionem νεκρᾷ censuit. Non compertum erat Viro doctissimo, istud νεκρῷ non uni codici Med. deberi, sed esse constantem veterum codicum omnium scripturam, νεκρᾷ vero aut operarum errore in *Aldinam* editionem irrepsisse aut temere ab editore obtrusum *Herodoto* esse. Ad haec vocab. νεκρός, adiective sumtum, eadem terminatione perinde et de muliere et de viro dici posse videtur. Foemininam certe formationem νεκρᾷ neque umquam legere me memini, nec ab ullo vetere Grammatico adnotatam equidem reperi: nam quod in recentioribus nonnullis Lexicis legitur, νεκρός, α, ὄν, mortuus; foemina illa terminatio aut gratuito ficta est, aut unius huius loci, qualis olim temere editus erat, nititur auctoritate. S.

139 seq. Τοιοῦτο μὲν ἐστὶ ὑμῖν ἡ τυραννὶς etc.) Quod additur, καὶ τοιοῦτον ἔργον, hic tamdiu haerere non debuerat intactum. *Vallae* lectio Codicisque Arch. καὶ τοιούτων ἔργων, neque illa valde placet. Forsan ad τοιοῦτο μὲν ἐστὶ ὑμῖν ἡ τυραννὶς diversam quis adscripserat Codicis lectionem (καὶ τοιούτων) ἔργων. Aliis sic ista exprimeretur sententia: τοιαῦτα μὲν ἐστὶν ὑμῖν τὰ τῆς τυραννίδος, ἃ Λακεδαιμόνιοι. In proximis *Herodoti* dixisse videtur *Sosicles*: ἡμῶς δὲ αὐτοὺς τότε αὐτίκα θάψμα μέγα εἶχε: atque aliquis adscripsisse ad ἡμῶς αὐτοὺς) τοὺς Κορινθίους. Istiusmodi primum in margine Codicum posita interpretamenta nonnunquam perperam in *Thucydidi* suspicor irrepsisse contextum, atque illius dixisse *Periclem* p. 96. 97. [lib. I. c. 144.] non μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμονίοις, verum μὴ σφίσιν ἐπιτηδείως αὐτονομήναι: mecum sentit scriptor *Scholii* in Cod. Basil. p. 32. οἶμαι τὸ, τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἀμάρτημα τοῦ γραφῆως, ἐνθέντος τῷ κεμένῳ ὅπερ ἦν ἐρμηνεία τοῦ Σφίσι. Et huius ipsius vocis tales saepe praebent interpretationes *Thucydidi* subiecta *Scholia* p. 355, 29. Σφίσι) τοῖς Λακεδαιμονίοις: similiter p. 344, 63. p. 236, 86. Ponam locum ex p. 532, 25. [lib. VIII. c. 46.] uncis includens quae suspicor adiecta: οὐκ εἰκὸς εἶναι Λακεδαιμονίους ἀπὸ

μὲν σφῶν (τῶν Ἑλλήνων) ἐλευθεροῦν νῦν τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ δὲ ἐκείνων (τῶν βαρβάρων) --- μὴ ἰλευθερῶσαι. VALCK.

140. καὶ ταιούτων ἔργων) Ita ni dederit, δις ταυτόν. Sosicles, quid negotii tyrannis, et quae ex ea, tanquam fonte, facinora scaturiant, supra recensuit. Hic iusta sermonis clausula. Malui praeterea [lin. 142.] ὅτι, quippe ad narrationem multo quam ὅτι utilius. WESS.

CAP. XCIII. 9. εἴπατος ἰλευθερῶσαι, πᾶς τις) Nolo huic molestiam creare: verum tamen si amamus, ἰλευθέρως ἅπας τις αὐτῶν, potuerat relinqui. Sosiclem ubi graviter orantem audierant, libere sociorum quivis elocutus est. Sic lib. VII. 46. ὃς τοπρῶτον γνώμην ἀπιδέξατο ἰλευθέρως, qui primo libere sententiam protulerat. Ceterum pro ἐπιμαρτυρόντο [l. 11.] ex superioribus ἐπιμαρτύροντο mavult Reiskius. Ἑλλάδα vero πόλιν [lin. 12.] Gronovius exemplis adfirmavit, [ex VII. 22, 15. et VII. 115, 3 et 6.] quibus Ἑλλὰς στολή ex Sophocelis Philoct. vs. 223. pluraque accedere possunt. WESS. — Vide Var. Lect. ad lin. 9. Istud εἴπατος ἰλευθερῶσαι Gron. interpretatus est, dicentis (statuentis, iubentis) liberare: ubi liberare intelligi debet pati ut liberae maneant Athenae. Nisi planissime alii codices ἰλευθέρως, et πᾶς τις dedissent, suspicari poteris loco ἰλευθερῶσαι πᾶς τις oportuisse ἰλευθέρως, καὶ πᾶς τις etc. S.

CAP. XCIV. 8. ὃς οὐκ ἀμαχητὶ εἶχε) Hic etiam vir doctus [nescio quis] hallucinabatur, dum Hippiam a patre Sigeum accepisse putabat: illuc se quidem Athenis eiectus cum suis Hippias receperat c. 65.; illinc evocatus a Lacedaemoniis c. 91. ἀνεχώρει ὀπίσω εἰς Σίγειον, c. 94. Sed Sigeum, vi atque armis a se captum, velut peculium, Pisisstratus filio notho dederat Hegesistrato. Sigeum a patre traditum tenuit Hegesistratus οὐκ ἀμαχητὶ, quippe quod, ut suum, armis saepe repeterent Mitylenaei. VALCK. — Nempe, quae de contentionibus Atheniensium et Mitylenaeorum subiiciuntur, ea ante hoc tempus, de quo nunc agitur, gesta erant. S.

Ibid. τὰ περὶ ἔλαβε) Auctoritatem Arch. amplector. Achilleum non longe Sigeo aberat. Stephanus Byz. Ἔστι πόλις ἐν τῷ Σιγείῳ Ἀχίλλειον: quod Berkelio displicere non debuerat. Oppidi situm et nominis causam; fuisseque olim in Mitylenaeorum ditione, Strabo XIII. p. 896. v. [p. 600. ed.

Cas.] indicavit. WESS. — Quod doctissimo Virō placuit, τὰ περ ἔλαβε, id minime equidem sperno; et non-nisi in uno licet cod. Arch. repertum, in locum alterius scripturae, τὰ παρέλαβε; quam ex reliquis codicibus revocavi, repositum malim: nec enim composito verbo παρέλαβε opportunus admodum hic locus esse videtur S.

9 et seqq. ἐπολέμιον γὰρ, ἔκ τε Ἀχιλλείου etc.) Quae deinceps narrat, non evenerunt illa, dum imperaret Hegesistratus Sigeo. More suo, facta Sigei mentione, bellum Herodotus in transcurso commemorat de Sigeo inter Athenienses olim et Mitylenaeos gestum; forsā ut occasionem sibi pararet Alcaei carminibus decantatum facinus narrandi. [Simillimo certe consilio multa passim episodica suis illum Historiis inseruisse novimus.] Duces ille non nominat, neque fraudem, qua Phrynonem circumvenit Atheniensem Pittacus: hanc aliunde notissimam fraudem Mitylenaei ducis, μέγιστον τῶν πεπραγμένων τῷ ἀνδρὶ, καὶ κάλλιστον ἐν ταῖς πράξεσι γινόμενον scribens, dum maligne praetermissam Herodoto calumniatur, magis Pittaci memoriam dehonestare videtur Plutarchus T. II. p. 858. A. Post illud bellum lectus arbiter Periander Cypselides Atheniensibus Sigeum adiudicavit. Mortuo Periandro Sigeum recuperasse videntur Mitylenaei; quibus illud armis abstulit deditque regendum Hegesistrato Pisistratus. Haec ista si ratione digerantur, evanescunt pleraeque difficultates, quae viros eruditos exercuerunt et Ampl. Bouhierium Diss. sur Herod. p. 165. Herodoto tribuentem et Straboni, quae mihi neuter dixisse videtur: nihil de Hegesistrato Strabo; nec sane bellum, quo Hegesistratum agitarunt Mitylenaei, a Periandro compositum scribit Herodotus. Prius illud bellum, ducibus Pittaco et Phrynone gestum, fuisse dicitur plerisque περὶ Σιγείου, etiam Schol. in Aesch. Eumen. vs. 401. περὶ τῆς Ἀχιλλεΐδος χώρας Diogeni Laërt. I. 74. In isto loco vicino castellum exstruxerant Mitylenaei, Ἀχιλλεῖον dictum, Sigeum tenentibus Atheniensibus oppositum. Demetrius Scepsius τὸ Ἀχιλλεῖον scribit ἐπιτευχισθῆναι ὑπὸ τῶν Μιτυληναίων τῷ Σιγείῳ, apud Strabon. XIII. p. 896. A. [p. 600. B. ed. Cas.] hoc illis erat ὀρμητήριον: vid. Casaub. in Polyb. p. 168. [conf. Lexicon nostrum Polybianum, voce ὀρμητήριον.] Hinc Herodotus nostro capite 94. ἐπολέμιον,

inquit, ἔκ τε Ἀχιλλεΐου πέλιος ὀρμαίνοντες καὶ Σιγείου, χρέοντες ἐπὶ συγχόν, Μιτυληναῖοι τε καὶ Ἀθηναῖοι. Hi Sigeum, Achilleum Mitylenaei, belli sedem habebant et receptaculum. Quae huc spectant veterum loca dederant *Casaub.* ad Strabonem, ad *Aesch.* Stanley, *Menagius* ad *Diogen.* Laërt. et *Simson* in *Chron.* ad A. M. 3398. VALCK. — In Latinis nostris p. 502. lin. 7. pro decertarunt, commodius decertaverant scribetur. S.

15. συνεπρήξαντο) Nemo hoc recusabit. In Musae VII. 169. οἳ οἱ μὲν οὐ συνεπρήξαντο αὐτῷ τὸν ἐν Καμίκῳ θάνατον γινόμενον, ἡμεῖς δὲ καίνοισι τὴν ἐκ Σπάρτης ἀρπαχθεῖσαν - - - γυναῖκα: quibus neglecta ultio necis Minois et sumta ob abductam Helenam vindicta tangitur. Apertum inde, συνεπρήξαντο nihil esse aliud atque uli una cum Menelao raptum Helenae fuerunt. Latina Vallae ambiguitate laborant. WESS. — Cum codice Pass. συνεπρήξαντο dare nostrum F. monui in *Var. Lect.* De codd. Paris. vero tacere ibi debueram: quum enim illi cum ed. *Wess.* fuerint collati, hoc ipso, quod nihil ex eis h. l. notatum est, intelligitur tenere illos scripturam olim vulgatam. S.

CAP. XCV. 2. παντοῖα καὶ ἄλλα) πολλὰ codicum imperio, et quoniam ordo erat in editis turbator, eliminavi. WESS.

6 et seqq. πρὸς τὸ Ἀθηναίων etc.) Psephisma Sigeorum Antiq. Asiat. Ed. Chishull p. 50. EN ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ EN ΤΗΙ ΣΙΓΕΙΩΝ ΠΟΛΕΙ. *Alcaeus* apud Strabonem XIII. p. 895. c. [p. 600. A. ed. Cas.] ἐς Γλαυκωπὸν seu Γλαυκωποῦ ἱερόν. En ipsa poëtae mendosissima verba: Ἀλκαῖος σώος ἄρ' οἱ ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλεκτορὶν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερόν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. In quis ἀλεκτορὶν, galeam intelligens, Vir magnus reponit, cetera vix tangens. Equidem illa ipsa puto, quae *Herodotus* innuebat, fortasse olim posita: Ἀλκαῖος σώος, ἄρ' οἱ ἔνθα δ' οὐχ. (Salvus est *Alcaeus*, non item arma eius: haec enim abiecerat fugiens.) αὐτὸν τὸν ἀλεκτῆρα ἐς Γλαυκωποῦ ἱερόν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Clypeum ipsum in *Caesiae Minervae* templo Athenienses suspenderunt: sive, quae Nostri verba, [lin. 5.] τὰ δὲ οἱ ὄπλα ἴσχυσι Ἀθηναῖοι καὶ σφρα ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναίων. In *Alcaei* dicto ἀλεκτῆρα ex *Pindarico* usu, alia quidem ibi notione; quae ad clypeum, periculi propulsorem, transire potuit. Si qui ἀλεκτορὶν *Casauboni*

Herodot. T. VI. P. I.

H

praetulerint, fruuntur arbitrio. Suspensa ego manu et haesitans in lacero sum fragmento. Certius est, ἐπιτιθεῖς ἐς Μιτυλήνην, in Mitylenen reposuit, perperam a Laurentio verti. Strabo melius, κεινύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ. Misit Alcæus carmen Mitylenen amico Melanippo. Damascius apud Suid. καὶ δὴ γραψάμενος ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Καρίᾳ δύο Φιλοσόφους ἐπιτίθεισιν. Redi ad lib. III. c. 43. et Cl. Reiskium Misc. Lips. T. VIII. p. 307. cuius indicio addi Athen. XI. p. 465. p. et Anna Comnena Alex. p. 39. v. poterunt. WESS.

Ibid. ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας etc.) *Ista lamentatus ad Lyram Alcæus, carmen Mitylenen mittit (ἐπιτιθεῖς ἐς Μιτυλήνην, dicta in lib. III. c. 43.) ad sodalem Melanippum, quo suam ille fugam evulgabat. Sic interpretor Herodotea. Quo respicit Noster, ex Alcæi carmine verba quaedam depravata prostant apud Strabon. XIII. p. 895. c. cui dicitur κεινύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ, Ἀλκαῖος σῶς ἄριστος ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλκιμότηριν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν etc. Sensus his inesset commodus, si sic scripta legerentur: Ἀλκαῖος σῶς ἄρ' εἴη ἡσυχία. οὐκ αὐτὸν, τὸ δ' ἀλκιμότηριον (corporis munimentum, τὴν ἀσπίδα:) ἐς Γλαυκωποῦ ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Atque ad haec accurate respondent Herodotea de Alcæo: αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει, τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχυουσι Ἀθηναῖοι, καὶ σφει ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναίῳ τὸ ἐν Σιγείῳ. Quod cuivis accidit, sibi clypeum reliquisse dedecori non futurum credidit Poëta, vir aliàs strenuus et bellicosus, μᾶλλον τοῦ δόντος πολεμικός γενόμενος, teste Athen. XIV. p. 627. A. Idem bellicae laudis cupidissimo evenit Archilochō: οὐ δὲ ἤδειμεν ἂν εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαθόντες, -- ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπίβαλεν, Aelian. Var. Hist. X. 13. Archilochi tetrastichon concinnavit G. Olear. in Philostr. Vit. Apoll. II. 7. VALCK.*

9. κατήλλαξε Περσίδος) Neque hoc Strabo silentio pressit. Mirum autem maxime accidit, nullam hic pugnae retiariae, qua Pittacus Phrynonem, Atheniensium eo bello ducem, irretivit et vicit, mentionem fieri, cum optima adesset narrandi caussa. Taciturnitatis rationem non exputo. Plutarchus ex malignitate arcessit, Malign. p. 858. ut Scriptorem macula adspergeret. WESS.

CAP. XCVI. 7. οὐκ ἐὼντας) Frequentissimum de legatis. Nec aspernabilis propterea οὐκ ἐὼντες Codicum lectio. Respice ex hoc libro c. 108. κήρυκας διέπμπει ἐς τὴν

Ἰωνίαν; ἐπικαλούμενός σφας: et Cel. Gronovium lib. IV. 145. WESS. — Ad IV. 145, 9. similia exempla Gronovius conguessit ex III. 13. V. 92. et VI. 97. S.

9. σόοι εἶναι) Cur σόοι, quam σῶοι, maluerim, dictum ad lib. II. 181. WESS.

CAP. XCVII. 15. διαβαλίειν) Aristagorae fallendi studium non aliud [nisi hoc, aut certe διαβάλλειν, non μεταβαλίειν,] desiderabat: praecedentia ostendunt, et supra c. 50. WESS.

16. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων) Civium Atticorum numerus, qui hic ad XXX. millia, magnā ab aliis concordia aut circiter XX. millium aut paullo amplior proditit. Saepe a Grammaticis ex Demosthenis Or. I. in Aristogit. advocatur, εἰς ὅμῳ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι: ad quae Oratoris testimonia Aristophanis, Platonis et aliorum adscripsit Cl. Taylor p. 520., non neglecta differentiae illius causā, quae mihi quidem praecipua in flore civitatis ante Persicum et Peloponnesiacum bellum statu videtur. WESS.

Ibid. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθ.) In historicis antiquis saepe numerum vellemus imminutum, in quo augendo modum nobis, humane loquentibus, videntur excedere: sed, librariorum si tantum errores corrigendi sunt, non scriptorum velanda peccata, in talibus ego quidem scalpellum criticum non adhibuerim; in nullius scriptis scgnius quam Herodoti, in numeris saepius immoderati. In historia Romana peccantem hac parte Valerium Antiatem frequenter corrigit hominisque refutat intemperantiam Livius. Hic Herod. ad viginti millia decem forte millia supra adiecit; nam solos cives Atticos sibi persuadendos habebat Aristagoras quibus ius esset ἐκκλησιάζειν. Cives Attici diversis temporum articulis, aetate Cecropis, Platonis, Demosthenis, Phalerei Demetrii, semper fuisse traduntur circiter XX. millia hominum, ὁμῳ (id est ἔγγυς, prope, circiter) δισμύριοι. Eam in rem quae dici possent protulerunt I. Meurs. Att. Lect. I. c. 1. et de Fort. Att. c. 4. S. Petit. in Legg. Att. p. 188. et P. Wesseling. in Diodori T. II. p. 271. Qui Meursio dicitur incertus auctor apud Hesychium, est Demosthenes; cuius adhibent locum Grammatici ad istam vim vocis ὁμῳ firmandam. De numero civium Atticorum agentes haec Herodoti suo loco reliquerunt intacta, quibus

ancilla forsan e comoedia advocabitur patrona: in *Aristoph.* Ἐκκλ. vs. 1124. ista leguntur: Τίς γάρ γένοιτ' ἄν μᾶλλον ὀλβιώτερος, ὅστις, πολιτῶν πλείον ἢ τρισμυρίων ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ δεδείπνηκας μόνος. VALCK.

19. Μελάνθιον) Optime ita *Vindobonae*. [conf. Var. Lect.] Non obliviscor μελάνθης, at virile Μελάνθιοι nomen quaero. Codri pater Μέλανθος, Bacchus Μελανθίδης in celebritate versantur, neque ignotus Μελάνθιος est, quem Eurypylus obtruncat *Iliad.* Z'. 63. WESS.

20. ἀρχὴ κακῶν) Robur numero isti singulari ex *Eustathio* accedit et acuto *Isocratis* verbo, τὴν ἀρχὴν τῇ πόλει ἀρχὴν εἶναι τῶν κακῶν in *Aristotel. Rhetor.* III. p. 157. Si qui tamen liber ἀρχέκακοι ἐγένοντο praeferret, quod *Plutarchus* *Malign.* p. 861. A. invenit, praecipuum profecto in censum veniret ob *Homeri*, Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἰσας Ἀρχεκάκους, *Iliad.* E'. 63. Luculenta profecto est imitatio. WESS. — Singularis numerus ἀρχὴ quo pacto suspectus cuiquam h. l. esse potuerit, non video. Nec ex eo quod in hac re Homericō vocabulō ἀρχέκακοι usus est *Plutarchus*, continuo consequitur reperisse illum h. l. id vocab. apud *Herodotum*, cuius ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο minime quidem cum ἀρχέκακοι permutatum vellem. S.

Ibid. Αὐταὶ οἱ νῆες ἀρχὴ κακῶν etc.) Ut *Med.* sic et legerunt h. l. *Eustath.* et *Valla.* *Eustathius* in Ἰλ. f. p. 395, 19. Φοβὸν Ἡρόδοτος Ἀττικὸς τινὰς νῆας, αἱ, τοῖς Ἰωσι πεμθεῖσθαι εἰς βοήθειαν, ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροισι. Nemo facile malevolentiam in his deprehendisset praeter *Plutarchum*, quem hic etiam coecavit obtrectandi cupiditas: malevolus audit *Plutarcho* *Noster* p. 861. A. ὁ Ἀθηναῖος ναῦς ἐξέπεμψαν Ἰωσι τιμωροὺς ἀποστάσι βασιλῆως ἀρχεκάκους τολμήσας προσειπεῖν, ὅτι τοσαύτας πῆλεις καὶ τηλικαύτας Ἑλληνίδας ἐλευθεροῦν ἐπεχείρησαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Est ista prorsus indigna philosopho criminatio: non dixit simpliciter ἀρχεκάκους, sed ἀρχεκάκους (vel ἀρχὴν κακῶν) Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροισι: id est, Graecis Persisque ἀρχὴν τῶν πολέμων παρατχούσας. *Alexandri* quidem naves dixit *Homerus* Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο: sed et illae ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησι τε καὶ Τρώεσσι, his πᾶσι, illorum πολλοῖς. Dies, quo primum alicui obveniunt commoda, dicitur illi ἀρχὴ πολλῶν καγαθῶν: sic qui primus malorum causa fuit, ἀρχὴ κακῶν. *Thucydidea* ex

lib. II. c. 12. adhibet *Aristid.* T. II. p. 322. Hae naves viginti, nam Athenienses εἰκοσι τριήρεσιν ἔπλευσαν ἐπικουρήσονται τοῖς Ἴωσιν, ut scribit et *Charon Lampsacenus* apud *Plut.*, hae naves Ionibus auxilio missae Darii exacerbarunt, et speciosum inferendo Graecis bello prae buerunt praetextum causamque proximam: veram tradit *Aristides* T. I. p. 209. Velut remotae caussae considerari quoque possunt superbum Atossae desiderium et medicus Democedes. Quod uxori Darii etiam *Herod.* III. c. 134. id ipsum *Xerxis* coniugi tribuit *Maxim. Tyr.* XXIX. c. 6. ἐπιθυμῆ ἡ Ξέρξου γυνὴ Θερραπαινίδων Λακωνίδων καὶ Ἀτθίδων καὶ Ἀργεϊάδων καὶ δι' ἐπιθυμίαν γυναικὸς - - ἡ Ἀσία ἐξοικίζεται: mihi scripsisse videtur Λακωνικῶν et Ἀργολίδων. Ἀργολίδας rectius dixisset *Aelianus*, quam Ἰάδας, de *Nat. An.* XI. c. 27. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ὠφελεῖν) Certa haec scriptura, aut, uti ego malui, ὠφελὴν ex nationis consuetudine ad lib. II. 18. WESS.

23. τοῖσι Παῖσι) Ultimum *Laurentii* et *Arch.* schedae, neglexerunt, crebra vocabuli repetitione fortasse offensae: per me licebit, ut eius consilii laudatores inpetrent. [Nisi vero αὐτοῖσι pro τοῖσι legatur, non video quo pacto abesse vocab. Παῖσι possit.] Ferre tamen non possum toties ἀπικέατο a librariis ad communio rem sermonis morem formari. Ipse *Med.* ab hac se temeritate [*lin.* 19.] non continuit. Tu *Portum*, talium exemplorum promum condum, consule. WESS.

CAP. XCIX. 2. Ἐρετρίων πέντε τριήρας) Hoc etiam indignatur *Plutarchus* T. II. p. 861. B. *Herodotum* in transcurso tantum *Eretriensium* fecisse mentionem, illorum παραιοπήσαντα μέγα κατόρθωμα καὶ αἰδισμόν. His proxima *Plutarchi* hunc in modum partim ex *Codd.* sananda sunt, ut legatur: ἤδη γὰρ, ὥσπερ τῆς Ἰωνίας συγκεχυμένης, καὶ στόλου βασιλικοῦ προσπλέοντος, ἀπαντήσαντες ἔξω Κυπρίου ἐν τῷ Παμφυλίῳ πελάγει κατεναυμάχησαν. Hinc illi dicuntur, Sardium acropoli incluso *Artapherne*, τὴν Μιλήτου λύσαι πολιορκίαν: atque ista praeter ceteros narrasse traditur *Lysanias Malotes*. Miletum hoc articulo temporis a Persia obsidione cinctam, ab *Eretriensibus* liberatam quod scribit, fides sit penes auctorem. Secundum *Herodotum* etiam *Eretrienes* in *Asiam* militatum veniebant in gratiam *Milesiorum*,

qui opem ipsis tulerant in bello contra Chalcidenses: hoc Eretrienses inter et Chalcidenses bellum intelligit *Thucyd.* I. 15. quo, quod ante vix evenerat, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς ζυμμάχων ἐκατέρων διέστη: horum sensum Latinus interpres perspexit, non Graecus. Super *Lelanto*, fertilissimo campo, aquis etiam saluberrimis nobili, saepius illi bella gesserant atque ab antiquissimis temporibus: vid. ill. *Ez. Spanheim.* ad *Callim. Hymn.* in *Del.* vs. 289. Chalcidensis *Amphidamas*, teste *Plut.* in *Conviv.* VII. Sap. p. 153. E. πολλά πράγματα παρὰσχὼν Ἐρετριῶσιν ἐν ταῖς περὶ Ἀλάντου μάχαις ἔπεισεν: errat interpres: πεδίον Ἀλάντιον dicebatur, et ὁ Ἀλάντος. Nobilius forsitan illud bellum respicit *Theognis* vs. 888. Οἵμοι ἀναλκείης ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλε, Ἀλάντου δ' αἰγὰρὸν κείρεται οἰνόπεδον: minus ista vulgantur emendate. VALCK. — *Theognidis* versiculos emendatos edidit *Brunck.* num. 871 seq. S.

6. πόλεμον συνδιήνικαν) Nulli rei hoc quidem loco est συνήνικαν. *Herodotus* I. 18. Χίοισι τὸν πρὸς Ἐρυθραίους πόλεμον συνδιήνικαν, addita αὐξήσει, qua et hic vocabulum *Vindob.* instruxit. Dabit *Iosephus Bell. Iud.* I. XIV. 4. στρατίας, --- αἷς κατ' Αἰγυπτὸν αὐτοῦ τῷ πατρὶ συνδιήνικε. *Philo Iud. de Agricult.* p. 209. c. συνδιαφέρεισθαι τὰ τοῦ πολέμου. Adde supra c. 79. et *Procopium Bell. Goth.* I. 5. et *Suidam* in *Συνδιαφέρειν.* WESS.

CAP. C. 2. ἐν Κορήσσῳ) Mons *Κόρησος* aut *Κορησσός* (variatur enim in tono) altissime erigebatur stadiis ab urbe *Epheso* XL. Illi oppidum naviumque statio accubabat eiusdem nominis, cuius in scriptura, uti ante hic, etiam alibi erratur. Verior ex msstis revertit. Dixi ad *Diodorum* lib. XIV. 99. WESS.

[5 seq. ἐπεί γε --- ἀπίκοντο, αἰρέουσι Σάρδεις) Idem est ac si dixisset ἐπεί γε --- Σάρδεις ἀπίκοντο, αἰρέουσι αὐτάς vel τὴν πόλιν. S.]

6 seq. αἰρέουσι δὲ χωρὶς τῆς ἀκροπόλεως) Hoc solis tribuit *Atheniensibus* *Charon Lampsacenus* apud *Plutarch.* T. II. p. 861. D. Ἀθηναῖοι --- εἶλον τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα, χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλικίου: sic arcem vocasse monuit *Ti. Hemsterh.* in *luculenta de Sardinum acropoli* nota ad *Luciani Contempl.* p. 502. *Tzetzes Chil.* I. vs. 853. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος φησιν, ὡς ὑπ' Ἀρισταγόρου τὰς Σάρδεις ἐξεπόρθησαν πεισθέντες Ἀθηναῖοι. Ere-

triensibus urbis captae honorem contribuisse videtur Lysanias. Ad mentem ferme Herodoti Aristides de Atheniensibus T. I. p. 209. ἀναβάντες, ait, εἰς Σάρδεϊς στρατιᾷ κοινῇ (una cum Ionibus atque Eretriensibus:) πορθήσαντες ὥχοντο: verius tamen ἐλόντες scripsisset quam πορθήσαντες. VALCK.

8. ἐβρύετο αὐτὸς Ἀρταφέρνης) Tot codicum ἐβρύετο progressum moratur. Productio verbi Ionica est in multitudinis numero, qualem ἰδρύετο habet lib. II. 182. At hic de uno Artapherne. Mox quidem se dabit παρηγορέετο. Onesilus c. 104. contra tabulas, in quibus παρηγορίετο. Gronovius expressit ex Med. VIII. 113. Themistocles ἐκίετο, ubi ἐκίετο aut ἤκίετο alii libri. In eiusdem Uraniae c. 35. Arch. et Vind. πάντα δ' ἐπιστέετο Xerxes, reluctantibus pluribus atque ἡπίστεετο offerentibus. Sunt cuncta proinde illa fidei fallacis et auctoritatis. Tamen ὠρμέετο singularem numerum adsereret VI. 215. nisi nexa isthic omnia ad hunc forent modum: ἐπεμπε Ἰδάρνεια καὶ τῶν ἰσχυρῶν Ἰδάρνης ὠρμέετο δὲ etc. Hydarnes nempe et illi quibus praeerat, profecti sunt. Et haec propter ἐβρύετο, quod Ionica magis specie, quam veritate, splendet. WESS.

CAP. CI. 1 seq. Τὸ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἐλόντας σφίας τῆ πόλιν ἔσχε τόδε) In his probarem si qui Codices darent, τοῦ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἐλ. σφίας τ. π. ἔσχε τόδε: qua structura utitur Aristoph. Avt. vs. 380. Sic apud Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 313, 40. Dercyllidas τούτους, τοιαῦτα λέγων, ἔσχε τοῦ μὴ ἐκπεπληῆσθαι. Scribi tamen etiam potuit: τόδε δὲ μὴ ληλατῆσαι ἐλόντας σφίας τὴν πόλιν ἔσχε τότε ἔσαν ἐν τῇσι Σαρδ. Sic loquitur in re simillima Thucyd. I. c. 73. ὅπερ ἔσχε μὴ κατὰ πόλιν αὐτὸν ἐπιπλέοντα τὴν Πελοπόννησον πορθεῖν: quia ipse Herod. I. c. 158. Aristodicus, inquit, ἔσχε μὴ ποιῆσαι ταῦτα Κυμαίους. Dissimilia, ni fallor, erunt, quae multa poterunt obmoveri: nam non nescio Sophocleum Philoct. vs. 1235. ἔστιν ὃς σε κωλύσει τὸ δρᾶν: quaeque huius sunt classis plura. VALCK. — In vulgatam huius loci scripturam consentiunt libri, quam nec opus erat sollicitare. S.

9. τὰ περισσάχατα νεμομένου τοῦ πυρός) Scriptura τὰ ἔσχατα περινεμομένου habet quo commendetur. Sed περισσάχατα lib. I. 87. sicuti τὰ περὶ τὰ ἔσχατα eiusdem Musae c. 191. Quod subsequitur autem, οὐκ ἔχοντος ἐξήλυσιν, Laurentius accepit, ac si παρέχοντος esset; neque inprovidē, si quidem ἔχεν

ea apud *Thucydidem* potestate veteres Enarratores semel iterumque explicarunt. Si tamen ex codicibus ἔχοντες erueretur, spernendum cum *Pavio* et aliis haud cense-rem: *WESS.*

12. διὰ μέσης τῆς ἀγορῆς) *Pactolum* διὰ μέσων ἀφικνούμενον Σάρδεων ἔτοιμα χεῖματα κομίζειν hinc *Dio Chrysost. Orat. LXXXIII. p. 659. A.* et scriptorum complures. De amne *Hermo* [lin. 13.] iuxta *Phocaeam* in mare se mergente lib. I. 80. *WESS.*

CAP. CII. 2. Κυβήβης) Favet *Galeo*, *Κυβέλης* emendanti, verum iniuria, *Valla.* Vulgato patroni veniunt *Hesychius*, *Eustathius*, *Suidas*, et quos plures advocavit doctissimus *Gudius* ad *Phaedri* lib. III. Fab. 20. Haec est: inlambantis Chori, Ὀρεστέρα παμβώτι γὰ, Mātiς αὐτοῦ Διὸς, Ἄ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὐχρυσον νίμεις, *Sophoclis Philoct. vs. 390.* Eadem in *Maecenatis* Epigr. Ades huc, ades *Cybebe*, fera montium dea, h. e. Ὀρεστέρα *Sophoclis*: cuius ego suffragio eam Latini versus apud *Diomedem* et *Fortunatianum* scriptionem praeoptarem. Multa nuper et docta de *Cybebe* et *Maecenatis* Epigr. *Cl. Pet. Burmannus Secund. Anthol. Latin. lib. I. p. 30.* Porro incendii templorum in Graecia obtentus, quem [lin. 5.] Persis scriptor tribuit, arcessitus erat: verior causa, quod deos parietibus includi negarent, templa inprobantes. Conf. *Brisson. Reg. Pers. II. 31. etc. WESS.* — Pro eo quod in *Vallae* Latinis erat, templum *Cybeles*, graecam nominis deae formam *Cybebes* cum *Gron-*
tenuit Wess. S.

3. ἀντενεπίπρασαν τὰ ἐν Ἑλλήσι ἱερά.) Hic insano tantum furori fuit praetextus: neque Persarum res sacras, nedum Asiatica templa violaverant Aegyptii, quum teste *Diodoro* I. 46. *Cambyzes* ἐνέπρησε τὰ κατ' Αἰγύπτου ἱερά. De Graeciae templis a Persis vel incensis vel violatis veterum loca collegerat *B. Brisson. de R. Pers. II. pag. 218. et seqq.* Haud protrita dedit vir Magnus ad *Diodori* Sic. XI. 29. ubi in eam propendere videtur suspicionem, quam *Theopompus* certe verisimillimam movit, formulam illam iuris iurandi, quam Graecos ad Plataeas iurasse perhibent, ab Atheniensibus esse confictam. *Theopompi* praeceptoris *Isocrati* pag. 73. B. soli dicuntur Iones illis diras imprecati, qui templa Deorum instaurarent igne Persarum violata, tanquam mo-

numenta posteris relinquenda barbarorum impietatis: τῶν ἐμπρησθέντων ἱερῶν ἐπηρεάσαντο εἴ τινας (legerim, εἴ τι τινές) οἰκοδομήταιεν. Qui Persis apud Plataeas se obiecerunt Graeciae populi, plerique fuerunt Peloponnesii, in universum secundum Herod. ferme viginti: praeter Atheniensium, ceterorum utique templa non incenderant Persae, neque videri poterant facturi. Phocensium si qui forte transfugae pugnae interfuerunt nobilissimae, in Phocide unum memorat Herod. VIII. 38. Abis Apollini sacratum templum quod σολήταντες ἐνέπρησαν. Huc adde templa quaedam Attica et τοὺς ἐν τῇ Ἀλιάρτῃ ναοὺς ex Ραμσαπ. Phocidis pag. 887., praeterea nullum equidem commemoratum legere me memini templum, quod in veteri Graecia Persae incenderint. Sed Ionum templa recensens Pausanias, ad quae cetera Graecorum magnificentia non poterant equiparari, duo scribit de nobilissimis ὑπὸ Περσῶν κατακαυθῆναι: τὸν τε ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας (ναόν,) καὶ ἐν Φωκαίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς· θαῦμα δὲ ὅμως ἦσαν καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς λελυμασμένοι, VII. p. 533. Pro ingenio suo Persarum hanc etiam impietatem amplificaverunt Athenienses. VALCK.

11. Εὐαλκίδια) Quidquid in hominis nomine Codices varient, de recepto nihil demuto. Εὐάλκῃς, quo titulo victorem Olympiae Pausanias lib. VI. 16. memorat, Εὐαλκίδην et Εὐαλκίδια recte format. WESS.

CAP. CIII. 2. ἐπικαλεομένου σφῆας πολλὰ δι' ἀγγέλων Ἀρισταγόρῳ) Sic recte *Passion.* et *Ask.* sicuti cap. 108. Onesilus κήρυκας διέπεμπε - ἐπικαλεούμενός σφῆας, activa verbi actione; quam recte etiam *Gronov.* h. l. in latinis expressit, in graecis quidem scripturam tenens olim vulgatam ἐπικαλεμένους. WESS.

6 seq. πολέμον ἐσκευάζοντο) Prudenter Reiskius priorem abdicavit coniecturam. Simplex verbum compositi vicem obit, ut VI. 100. προδοσίην ἐσκευάζοντο. Mox [lin. 9.] ἐκπλώσαντίς τε ἔξω τὸν Ἑλλησπόντον in structura geminum habebit c. 104. φυλάξας ἐξελθόντα τὸ ἄστυ. Alii maluissent, ἐκπλώσαντες ἔξω τοῦ Ἑλλ. aut ἐκπλώσαντες τοῦ Ἑλλησπόντου, qualia in Demosthenes, Philostrato, atque aliis obvia. Hoc amplius, καὶ γὰρ τὴν Κεῦνον etc. expeditum dedimus ad lib. II. 106. WESS. — Vid. ad II. 106, 1. notata, et quem ibi citavi locum I. 86, 38 seq. S.

CAP. CIV. 5. Εὐέλδοντος) Notissimus ex Pheretimae historia lib. IV. 162., et, temporis ratio si subducatur, competet aetas. Cur autem [lin. 6.] παραγορίῃ ex scriptis Codd. praetulerim, non repeto dicta. [Vide Adn. ad c. 100, 8.] *Portus*, vulgato praesidium paraturus, novum exorsus est commentum. WESS.

11. στρατιώται) Erunt fortasse, qui de militibus (στρατιώται; cogitabunt; quibus, tametsi prospiciam quid pro illis dici queat, non accedo. Notissima utriusque vocabuli in Codd. conmutatio diversitati occasionem, (uti lib. I. 13. III. 143 IX. 2.) dedit, in *Strabone* etiam lib. XIV. p. 992. B. [p. 674. D. ed. Cas.] ubi Athenodorus ἐπιχειρεῖ λόγῳ μεταίνειν καὶ κείνῳ, Boëthum, καὶ τοὺς συστρατιώτας: atqui illi poëtae nulli milites, nulli commilitones veri, sed συστρασιῶται, [quod ibi etiam codd. nonnulli nupero Editori *Strabonis* offerebant; quos ille laudavit quidem, nec tamen secutus est.] unde mox τῆς στάσεως ibidem mentio. Συστασιῶται non ignoti *Herodoto*. WESS. — Pro scriptura στρατ. in *Wesselingii* Var. Lect. testis advocatus est cod. Ask. errore operarum, qui Arch. debuerant. S.

15. ἐπολιόρκει προσηκῆμενος) Assidebat oppugnabatque oppidum, *Gellius* Noct. Att. VII. c. 1. De obsidione, ut assidere *Livio*, Graecis adhibetur πόλει vel πόλιν προσκαθῆσθαι. Attingit clar. *Wess.* ad *Diod.* I. p. 502. *Herodoteum* illud his terve dedit *Pausan.* I. pag. 30. Συρακούταις πολιορκῶντες προσεκάθηντο: scribi debet libro VII. p. 558. Ἡράκλειαν δὲ προσηκῆντο πολιορκῶντες: et VIII. p. 681, 2. ἐπολιόρκουν προσηκόμενοι, ubi vulgatur προσηκόμενοι. πολιορκία προσκαθεζόμενοι *Thucydidis* est, lib. I. c. 11. VALCK.

CAP. CV. 7. ὡς οὗτοι γε οὐ καταπροιζονται) In *Vallae* Latinis erat, non fuisse illos prae contemptu sui rebellaturos, non bene. Rex non impune rebellionem ablatus innuebat, quam eius mentem *H. Steph.* et *Portus* non praeterviderunt. Glossator mstus adscripsit ea, quae *Aristophanis* offerunt enarratores ad *Equit.* vs. 433., reddenda loco commodiore. Redi ad Cl. *Valcken.* observationem lib. III. 37. [Adnot. ad III. 36, 33.] WESS. — Non teneri hic a *Gronovio* debuisse *Vallae* interpretationem, *Valckenarius* etiam h. l. monuit. S.

9. ἄνω εἰς τὸν οὐρανόν) Cum improbatum hoc fuerit, nul-

iam, nisi in *Mediceo*, caussam animadverti. [Accedunt illi tamen et alii codices, *πρὸς* pro *εἰς* scribentes.] In *Eustathio* εὐξάτο ἀνθρώπων εἰς οὐρανὸν ἀφ' αἷς τὸν οἰστὸν, ridicule: ἄνω si suprapositam habeat lineam, imo etiam ubi absit, in scriptis Codd. saepe loco ἀνθρώπων ponitur: id exscriptorem fefellit, *H. Stephanum* minime, *Dialect.* pag. 49. de formula Ὡ Ζεῦ γενέσθαι, quomodo *Eustath.*, disputantem. Dubium autem quo doctissimi viri animus distrahebatur, nunc cessat: testes infinitae formae mssti conplures; tantum in verbi indole, simplici an composita, discordes. Mihi nulla hic novandi libido. Adi ad *Gronovium*. *WESS.* — Ad ἐκγενέσθαι lin. 11. monuerat *Gronov.* verbum εὐχομαι intelligi. *S.*

11. Ὡ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι μοι) Digna lectio Codicis erat *Med.* ἐκγενέσθαι, pro ἐκγενέσθω iure recepta, quam uno alterove exemplo communiret *Gronovius*, ut alibi fecerat vir clar. in alterius usus infinitivo commendando. Legitur incerti *Tragici* senarius apud *Etymol.* pag. 346, 43. Ὡ Ζεῦ, γενέσθαι τῆςδε μ' ἐξάντην νόσου: quem alibi lectum non recordor. *Aeschyl.* Sept. contr. Theb. vs. 259. Θιὸι πολῖται, μὴ με δουλείας τυχεῖν. Adde *Eurip.* Suppl. 3. *Aristoph.* Ran. 914. Quid in istiusmodi sit votis subaudiendum, docere poterit *Xenophontis* *Abradantes* Κυρ. Παιδ. VI. p. 100, 42, qui ἀναβλίσας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπεύξατο, ἀλλ' ὧ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι φανῆναι ἀξίῳ μὲν Πανθείας ἀνδρὶ: vel eiusdem *Cyrus* p. 97, 42. Ἄλλ', ὧ Ζεῦ μέγιστε, λαβεῖν μοι αὐτὸν γένοιτο ὡς βούλομαι. Horum prius probavit *H. Steph.* in App. de Dial. Att. pag. 49., sequutus *Eustathium*. Hic nostra quoque proferens *Herodotea*, Florentinam adfirmat lectionem in *Iliad.* β'. p. 188., 29., ἔστι καὶ παρὰ Ἡροδότῳ σχῆμά τι ὁμοιον εὐχῆς, καὶ ἰστορία τοιαύτη Δαρεῖος εὐξάτο, ἄνω εἰς οὐρανὸν ἀφ' αἷς οἰστὸν, καὶ τὸν αἶρα βαλὼν, Ὡ Ζεῦ γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Ut apud *Herod.* IV. 18., si me non fallit suspicio, ἄνω mutatum erat in ἄνοι, vel ἄνθρωποι: sic in his, pro ἄνω εἰς οὐρανὸν, ed. Rom. dabat ἀνθρώπων εἰς οὐρανὸν. Absurdam lectionem correxerat et *H. Steph.* l. c. quam ex ἄνω πρὸς ortam perperam putat *Al. Politus*, in cuius Ed. p. 474. vulgari non debuerat: ἄνω πρὸς εἰς οὐρανὸν ἀφ' αἷς οἰστὸν. Scripsisse mihi videtur *Herod.* οἰστὸν ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπείναι. In his ἥλιον legisse videri possent de quibus *Diogen. Laërt.* in Prooem.

§. 9., καταγινώσκουσιν Ἡροδότου οἱ τὰ περὶ Μάγων γράψαντες· μὴ γὰρ ἂν (ἄνω perperam Ed. Meibom.) εἰς τὸν Ἥλιον βέλῃν ἑέρξην ἀκοντῖσαι, μηδ' εἰς τὴν θάλασσαν πίδαας καθεῖναι, θιούς ὑπὸ τῶν Μάγων παραδομένους: aut certe Solem intellexerunt. Philo Bybl. apud Euseb. Praep. Ev. p. 34. c. τὰς χεῖρας ὀρέγειν εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸς τὸν ἥλιον. Non ignem tantum et aquam, Solem et Mare colebant Persae; sed et coelum adorabant, ut Graeci Iovem. Persae Herodoto dicuntur lib. I. c. 131. τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλέοντες: hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem. VALCK.

CAP. CVI. 11. τοιοῦτόν τι ἐπρήχθη) Quorum quidnam, olim a Valla positum, eandem monstrat lectionem, quam a Steph. repertam ex duobus Codd. Angl. enotavit Galeus, quamque restituendam censerem: κῶς δ' ἄνευ τῶν σῶν βουλευμάτων τούτων τί ἂν ἐπρήχθη: horum quidnam tandem esset sine tuis consiliis factum? Histiaei responso, [lin. 15 seq.] τί δ' ἂν ἐπιδικήμενος ποίειμι ταῦτα; τεῦ δὲ ἐνδεῆς εἶναι; τῷ πάρα μὲν πάντα ὅσαπερ σοί: congruit Magorum ad Astyagen Herodot. I. 120., sed Creontis inprimis ad Oedipum oratio in Soph. Oed. Tyr. vs. 600 et seqq. Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω. Πῶς δ' ἦτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν Ἀρχῆς ἀλύπου; Πῶς δ' ἦτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφ' οὗ ταῦδε; et ad iratum Thesea Hippolyti Eurip. vs. 1012. Μάταιος ἄρ' ἦν κόρυδαμά μιν οὖν Φρενῶν. Ἀλλ', ὡς τυραννεῖν ἡδύ; ταῖσι σώφροσιν Ἡμιστά γ'. ut locum eleganter emaculavit nuper Ier. Marklandus. VALCK.

16. πάντα ὅσαπερ σοί) Multo hoc amplius, quam ὅσα Πέρσῃ ex Arch. Repetit et gratus agnoscit regis promissa, ἔχει τὰ περ ἂν ἐγὼ ἔχω, ἐμός τε σύσσιτος εἶναι καὶ σύμβουλος, supra c. 24. WESS.

29. πάντα κατατρίσω ἐς τὸ αὐτό) Vulgatum κατατρίσω Portus ex κατατρίω deducit, unde χηῖμα κατηρημένον lib. III. 80. de apta re. Mihi dux et auctor est Arch., atque usus verbi in sarciendo instaurandoque frequentissimus, etiam in N. Test. tabulis. Redi ad c. 28. Sophoclis Oed. Col. vs. 71. κατατρίσων, h. e. εὐτρεπίσων, eodem vergit. WESS.

34. Σαρδῶν νῆσον τὴν μεγίστην) Malunt νῆσων τὴν μεγ., non absurde, modo schedae iuberent. Noster principio lib. VI. ὅς Σαρδῶν νῆσον τὴν μεγίστην ὑποδείκνυται κατεργασσάσθαι, de eodem Histiaeo. Plures olim Sardiniam inter insulas

maris mediterranei maximam perhibebant. *Scylax Peripli* fine, *μεγίστη Σαρδῶν, δευτέρα Σικελία, τρίτη Κρήτη*, errans profecto. Sed vide *Ph. Cluverium* Sardiniae c. 1. pag. 479. WESS.

Ibid. Σαρδῶν νῆσον etc.) Similiter scripsit VI. 2. Hic Dario nonnihil aptius fuisset movendo, si Sardiniam *insularum maximam* vocasset Histiaeus, νῆσων τὴν μεγίστην: ut supra lib. I. c. 170. Ionibus auctor fuisse dicitur Bias πλεῖν ἐς Σαρδῶν, νῆσων ἀπαρτίων μεγίστην: quod utilissimum suum consilium, ut ab omnibus intelligeretur, carmine Philosophus explicuisse videtur: vid. *Diog. Laërt.* I. 85. Ante Biantis aetatem idem illud consilium suis Messeniis, tyrannide Lacedaemoniorum oppressis, dederat Manticlus: *Pausan.* IV. [cap. 23.] p. 336., Μάντικλος ἐκέλευε - - - πλείονας ἐς Σαρδῶν κτήσασθαι μεγίστην τε νῆσον καὶ εὐδαιμονίαν πρώτην. Idem X. p. 836., ἡ Σαρδῶν, inquit, μέγεθος καὶ εὐδαιμονίαν ἔστιν ὅμοια (sic T. Hemsterh.) ταῖς μάλιστα ἐπαινουμέναις: conf. *Diodor. Sic.* I. p. 341. et 343. *Wess. et Cluver. Sard. Ant.* p. 479. VALCK.

CAP. CVIII. 6. στρατιὴν πολλὴν ἄγοντα Περσικὴν) Talis confusio sive σύγχυσις nec inconcinna neque insolens. Exenplorum affatim *D'Orvillius* conduxit ad *Chariton.* lib. III. 7. pag. 320. Mox ἄνδρα Πέρσιν δόκιμον [pro προσδόκιμον] scribentes et neclentes *Arch. et Valla* aberrant, turbantque orationis seriem. Satis ad redarguendos ex lib. VI. 6. ἐπὶ δὲ Μίλητον - - ἦν στρατὸς προσδόκιμος. WESS.

11. ἐς τὴν Κύπρον) Ista verba, more historicorum in medio posita, aequae pertinent ad sequentia, καὶ οἱ Πέρσαι, atque ad ea quae praecedunt. Tantilla res non animadversa deceperat interpretes. Cum e Cilicia Persae navibus in oram *Cypri* Ciliciae traieciissent oppositam, ἦσαν ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα περὶ, illinc, relictis navibus, itinere terrestri ibant versus *Salamina*, in altera insulae parte sitam, Syriae obiectam. Seleuciā nave profecti *Paulus et Barnabas* in *Cyprum* primum venere *Salamina*, *Act. Ap.* XIII, 5. mox dicuntur διελθόντες τὴν νῆσον ἄχρι Πάφου. Quando *Paphus* in ipso fuit Orientali latere *Cypri*, atque hinc in *Pamphyliam* traiecerunt *Apostoli*, quod spectatissimi *Codices* offerunt, διελθόντες δὲ ὅλην τὴν νῆσον, causae nihil est cur sperneremus. VALCK.

14. αἱ καλιῦνται Κληίδες) Bene Mssti; in Κληίδες *tamen* Atticorum recentiorum, de quibus Cl. *Valckenarius* ad *Phoenissa. Euripid.* vs. 268., morem temere sectati. Isto de promontorio et insulis adiacentibus, Κληίδες πόντου καὶ ἰσχατιῶν Σαλαμῖνος in *vetere Epigr. Anthol. lib. III. pag. 366.*, ubi *Brodaeus* docte, et Io. *Meursius* *Cypri lib. I. 27. WESS.*

CAP. CIX. 8. ἀνταγωνισμένους) Sermonis genius restituto favet: ἀποσιεύμεναι, ἐπισιτιεύμεναι, pluraque hoc de genere in *Musis. Conf. lib. IV. c. 154. et 203.* Parvi autem referet, ἔμβαινειν an ἰσβαίνειν eligatur: manet eadem sententia, et verborum frequens commutatio est, sicuti *lib. VII. 128. etc. WESS.*

11. τὸ κατ' ἡμέας) Ordo rei hoc praeferendum suadet. *Eligite*, inquiunt *Cyprii* *Ionibus*, ut, quantum in vobis est, *Ioniam et Cyprum liberae perseverent*: quam quidem optionem τὸ κατ' ἡμέας infringit et ingulat manifesto. Τὰ κοινὰ, [*lin. 15.*] a *Galeo* probata, flocci ego facio. Οἱ ἀποπεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, a *communi Atticae civitatis legati* c. 85. τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων *lib. VI. 14.*, KOINON ΙΩΝΩΝ, COMMUNE ASIAE in numis, et alia, obvia passim, vulgatum constabiliunt. Φυλάξαντας qui volent, utantur arbitrio. *WESS.*

CAP. CX. 5. καὶ Σολίων ἀπελίζαντες τὸ ἄριστον) Nulla hic *Arch.* neque aliorum *Codd.* haberi ratio debuit. Σόλαιοι in *Cypro*, Σολεῖς *Ciliciae*. Auctor *Vitae Arati*, a *Petario* publicatus: εἰσὶ δὲ καὶ ἑτέροι Σόλαιοι τῆς Κύπρου· ἀλλ' οἱ μὲν Κύπριοι Σόλαιοι καλοῦνται· οἱ δὲ Κιλικιοὶ, Σολεῖς. Quibus concinit *Diogenis Laërt.* *lib. I. 32.* observatio. Pravum etiam ἀποδείξαντες, hoc certe loco, ex levi descriptionis vitio ortum. Dedit *lib. III. 14.* καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολέξας, aliasque *virgines seligens*: et τριήκοντα μυριάδας ἀπολεξάμενος στρατεύ *Mardonius*, sibi xxx. illa millia secernens, *lib. VIII. 101.* Talia in *Thucydide*, *Xenophonte*, et *Procopio* in primis, conplura. *WESS.*

CAP. CXI. 4. ὑπασπιστῆς γένος μὲν Κάρ) Una litera perperam posita (Κάρ in καὶ transierat) latens his vulnus inflixerat: ex nullius forsitan exspectandam ingenio *Gronovius* opem attulit, a *Med. Cod.* subministratam. Confusae librarum literae P. et I. centena Graecis scriptoribus inflixerunt vitia: ex *Hesychio* nonnulla tollere coepit,

quem nobis ademptum lugemus, claro iuvenis ingenio, Io. Pierson. in Praef. ad Moer. p. 21. Fuit armiger Onesili τὸ μὲν γένος Κάρ, τὰ δὲ πολέμια κίρτα δοκιμος, καὶ ἄλλως λήματος πλῆος. Ubique vocem λήματος apud Herod. onerat μ male duplicatum; tollendum iam monuerat Graevius. Apte quadrant Herodotea in famulum e Caria; in cap. aeq. [c. 112, 11.] forsitan et in aliis Codd. pro Κάρ, vera lectione, reperietur ὀπάων, ut legit Valla et Arch. et erat ille Car Onesili pedisequus; ὀπάων vel ὀπίων, id est ὀπηδός et ἐπάμων: hoc ipso cap. mox legitur, εἰπεὶ πρὸς ταῦτα ὁ ὀπάων αὐτοῦ. Cares, mercede conducti, militantes καθ' ὅλην ἀπλανήθησαν τὴν Ἑλλάδα, teste Strabone XIV. p. 978. A. [pag. 662. D. ed. Cas.] Singuli quoque passim apud Graecos servitutem serviebant; illinc vulgo Cariones dicti. Aristoph. Av. vs. 765., Εἰ δὲ δούλός ἐστι καὶ Κάρ, ὥσπερ Ἑξκιστίδης. VALCK.

Ibid. γένος μὲν Κάρ, τὰ δὲ πολέμια etc.) Egrege ex Mediceo Cl. Gronovius. Πολέμια, sive πολεμήτῃα ἔργα, quomodo Arch. et Vind. lib. VII. 9. iterum, Homericum redolent εἰς οὗτοι μέλει πολεμήτῃα ἔργα Iliad. B'. 338. et N'. 727. Iam λήματος πλῆος cur integraverim, non iterum monita ad cap. 72. WESS.

17. μέγα τοι γίνεσθαι) Malebat D'Orvillius, si codices adlicerent, μέγα τι, ad Chariton. lib. VII. 2. p. 595. At illi reluctantur; sententia Caris bona est, qui quidem cum mox ait ἡμίσεα συμφερέν, priscorum opinionem probat, vinci et sterni a viro egregio et forti laudantem. Nobile Virgilianum, Aeneae magni dextra cadis, Aen. X. 830. Adi ad Ciofanium in Ovidii Metamorph. V. 191. WESS

CAP. CXII. [2. ἄκροι γινόμενοι ταύτην τὴν ἡμέραν) Benedictus in Notis criticis ad Herodoti Historias, vulgatam olim lib. I. c. 73, 18. scripturam defendens, et ὀργὴν οὐκ ἄκρος haud dubie irae non temperans significare contendens, hac nititur ratione: „quia ἄκρος saepe, ut Herod. V. 112. „indicat superior, victor.“ Non viderat vir doctus, verbis supra scriptis nullam aliam nisi eam subiectam esse sententiam, quam his Latinis commodissime Valla reddiderat, eo die strenue (potuerat perinde acriter dicere) pugnant. S.]

CAP. CXIII. 6. πολεμιστήτῃα ἄρματα) Explicant

Critici ad *Aristoph.* *Nub.* vs. 28. Πολεμιστήρια καλοῦνται καὶ τὰ πολεμικὰ ἄρματα, ἐφ' ὧν ὁπλίτης ἐπιβέβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ. Melius et aptiore nomine ἡνίοχος καὶ παραβάτης sive παραβάτης alii. Mansit itaque Salaminiis priscus ex curribus pugnandi mos, sicuti diutissime Thebanis in Boeotia, de quibus, et gemina sectatis, ad *Diodori* XII. 70. pag. 527. WESS.

11 seqq. Φιλοκύπρου δὲ τούτου etc.) *Plutarchus* consentit in *Solon.* pag. 93. A., hoc amplius, *Solonem* tradens regi auctorem fuisse, ut novam urbem, ob asperum et inconmodum prioris *Aepeae* situm, conderet, quae a *Solone* deinceps Σόλοι. Non illis dissimilia Auctor *Vit. Arati*, nisi quod regem Κυπρίονα adpellet. *Io. Meursium* haec non fugerunt, *Cypri* lib. I. 7. WESS.

12. ἀπικόμενος εἰς Κύπρον) Et aliunde noveramus in *Cypro* saepius et satis diu *Solonem* fuisse commoratum: primo tamen adpectu nihil admodum ista hic ad rem facere videntur; et facile quis in eam veniret suspicionem, post ista voces aliquot intercidisse. Sed tradere voluit, ut opinor, *Herodotus*, dum moraretur apud *Philocyprum*, *Solonem* in ipsa insula *Cypro* carmina condidisse, quibus amicū istum suū collaudarit: atque id manifestum est ex parte *Elegiae*, qua Regem istum alloquebatur *Solon*, *Plutarcho* conservata in *Solone* p. 93., Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀγάσσαν Τὴν τε πόλιν ναίεις καὶ γένος ἡμέτερον. Αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηὶ δοῇ κλεινῆς ἀπὸ νήσου Ἀσκηθῆ (Hesych. ἀβλαβῆ) πέμποι Κύπρις ἰστέφανος: detque illa mihi νόστον πατρίδ' εἰς ἡμετέραν. In *Solone* suo, nec mirum, solito negligentior *Io. Meursius* carminum *Solonis* omisit reliquias; senarios etiam, quibus suam ipse πολιτείαν, quam constituit *Athenis*, descripserat elegantissimos, ex *Aristide*, *Plutarcho*, aliisque inter se collatis partim certe concinnandos. VALCK. — *Solonis* quotquot *Fragmenta* supersunt, diligenter collecta, *Brunckius* edidit in *Gnomicis Poëtis Graecis* p. 73-84. ubi versus isti in *Philocyprum*, pag. 81 seq. S.

CAP. CXIV. 7. ἐμαντεύῃ σφι) Ad eum modum superius cap. 45. τὰ μεμαντευμένα, et *Heliodori* τὰ ἐκ νεκρίας μεμαντευμένα *Aethiop.* VII. princ., quibus nunc non adiungo λουτρά τῆς τετραμένους μαντευτά, et *Philocteten* μαντευ-

τὸν τοῖς Ἀχαιοῖς ex Philostrati Heroic. II. 18. et V. 1.; hoc tamen, S. Boshartum mellificantes in Onesili calva apes recte admovisse ad Iudic. c. xiv, 9. illuminandum Hieroz. P. II. lib. iv. 10. p. 505. WESS.

CAP. CXVI. 3. Ὑμῆς) Dedi hanc scripturam Codicum consensui, redituram c. 122. Ὑμῆς si cui placebit, caussa ex prisco Persarum sermone, quem ignoro, pendeat. Τοῦς ἐν Σάρδισι στρατευσαμένους [lin. 5.] nec hic, neque c. 122. ob Arch. et Vindob. repudiavi. Bene Gronovius. WESS. — Veterem scripturam ἐς Σάρδεις in contextu tenuit Gronov., in Notis alteram praeferendam censuit. S.

CAP. CXVII. 3. Περκώτην) Puro fonte si manarunt in Ethnicographo Περκώτη, πάλαι Περκώπη, haud spreverim ex schedis Περκώπην. In Strabone [lib. XIII. pag. 590. v. ed. Cas.] nunc quidem, καὶ ὅτι πάλαι Περκώτη μετωνομάσθη ὁ τόπος: unde si Stephanus sua depromserit, uti credibile, Περκώπη ibidem fuit. Poëtae modo Περκώτη, alibi Περκώπη Iliad. A'. 229., ubi Eustath., ἡ δὲ Περκώπη αὕτη, ἐτέρᾳ ἰσθί παρὰ τὴν διὰ τοῦ τ, nescio quo iure. Eadem enim urbs ad Hellespontum, cuius in nomine Homeri Codices olim aequae variarunt ac Herodotei. WESS. — Apud Strab. l. c. Tzschuckius T. V. pag. 293. praeceuntibus Mssis una voce ἡ Παλαιαπερκώτη edens, Politum laudavit ad Eustath. in Homer. T. II. pag. 771. De eadem urbe conferri possunt quae a Casaub. et a nobis ad Athenaeum notata sunt, Animadvers. T. I. p. 225. et praesertim p. 499. S.

CAP. CXVIII. 5. ἐκ τῆς Ἰδριᾶδος) Regionis nomen instauravi, expugnatus Stephani verbis, Ἰδριᾶς πόλις τῆς Καρίας: quae quidem antea Chrysaoris et Hecatesia cum diceretur, ab ipso, ubi posita erat, tractu cognomen duxit. In Πλεδάριου titulo [lin. 7.] nihil novatur, numis et Diodoro XVI. 74. ΠΙΞΩΔΑΡΟΣ: nihil quoque in Κινδυῖος, [lin. 8.] cui suo periculo Κνιδίος: a Cnido Cariae, Nob. Palmerius substituit, oblitus Cnidum gentile Κνιδίων formare: Berglerus malebat Ἀλινδῖος, ex Alindis Cariae ap. Arrianum Ἀναβ. I. 24. Equidem nihil demuto, siquidem Κινδύς, Κινδύη, et Diana Κινδυᾶς in Cariae finibus apud Polybium [XVI. 12, 3.] et Strabonem lib. XIV. p. 972. [pag. 658. v. ed. Cas.] cum Casauboni observatione. Caricum autem hoc bellum

Herodot. T. VI. P. I.

I

Demon in Schol. ad *Plut. Aristoph.* vs. 1003., egregia *Hemsterhusii* opera adiutus, indicaverat. WESS.

[8. τοῦ Κιλίκων βασιλῆος Συννέσιος] Conf. VII. 98, 4. et *Wesseling.* ad I. 74, 16. S.]

CAP. CXIX. 7. ἐς Λάβρανδα) Superstitiosa membranae *Medic.* veneratio (vere *Hemsterhusius*) Λάβρανδα *Herodoto* inculcavit. Urbis nomen amanuensium alii Λάβρανδα, nonnulli pingebant Λάβρανδα, quam utramque scriptionem *Florentiae* atque alibi combinarunt. Λαβρὴν olim *Lydi* et *Cares* securim adpellabant, teste *Plut.* *Quaest. Gr.* p. 301. A., hinc Λάβρανδα. *Straboni* et numis Λάβρανδα, *Iupiterque* Λαβρανδηνός, qui frequentius Λαβρανδεύς, lib. XIV. pag. 973. Quid de *Aeliano* dicam, cui ex λάβρω καὶ πολλῶ ὕσαι *Iupiter* iste? Errat insuper, Κάριον et Στράτιον confundens *Iovem* lib. XII. de *Anim.* c. 30. Cautior *Strabo*, de quo antea ad *Herod.* I. 171. WESS.

Ibid. κατελήθησαν ἐς Λάβρανδα) Enarrat *Herodotea*, et cum *Demonis* fragmento comparat *Ti. Hemsterh.* ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* pag. 355. ex cuius eruditissima coniectura scripserit *Demon*: τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τῇ τοῦ Λαβρανδέως ἄλλου βουλευσαμένων. *Herodotus* ἰρὸν μέγα τε fuisse scribit καὶ ἄγιον ἄλλος πλατανίστων: cui et alibi permutantur voces ἰρὸν et ἄλλος, ut VI. c. 78. et 79. τὸ ἄλλος τοῦ Ἀργου: τὸ ἰρὸν, et τὸ τίμενος: ubi mox ἄτε γὰρ πυκνοῦ ἰόντος τοῦ ἄλλος. In hoc *Labrandensis Iovis* luco sacellum probabiliter fuit, in quo staret *Iupiter* Στράτιος manu gestans securim. Exquirat in *Quaest. Gr.* *Plutarch.* p. 301. F. cur manu teneret τοῦ Λαβρανδέως Διὸς ἐν Καρίᾳ τὸ ἄγαλμα πέλεκυν ἡμέμενον? *Iupiter* Στράτιος aevo recentiori colebatur et alibi terrarum, *Herodoti* forsitan aetate nusquam nisi in *Caria*, vel saltem a *Caribus* solis. Istis interiectis de *Iove* *Stratio*, vacula sibi usitata redorditur orationem *Herodotus*: [lin. 10.] Κατεληθέντες ὧν οὗτοι ἐνθαῦτα ἐβουλευόντο περὶ σωτηρίας: his ex libro *Med.* vocolam δὲ inseruit *Gronov.* quam omissum mallet: in eundem sensum scribi quoque potuerat, κατεληθέντες δὴ οὗτοι, hi, inquam, huc in unum coacti de rei summa deliberabant: ut aliis δὴ, sic etiam *Nostro* frequentatur: vid. *Ti. Hemsterh.* ad *Lucian.* pag. 322. et in *Obs. Miscell.* III. p. 419. VALCK.

CAP. CXX. 7. πετόντων δὲ πολλῶν) Si confirmare-

tur aliunde, non esset absurda lectio, quam margo praebet Ed. Steph. πειόντων δὲ τῶν πάντων πολλῶν, Μιλήσιοι μάλιστα ἐπλήγησαν: quum in universum multi cecidissent in praelio, Milesii tamen maximam prae ceteris cladem acceperunt. Demon in Schol. ad Arist. Plut. p. 357., οἱ Μιλήσιοι - πανδημί τοῖς Καροῖ βοηθήσαντες, καὶ τοῖς Πέρσιν μετ' ἐκείνων συμβαλόντες, σχεδὸν πάντες ἀπέθανον. Quod in Herodoteis est πληγύντες, ubi eodem modo ponitur a Thucydide III. 18., recte explicatur a Schol. μεγάλως νικηθέντες. Πληγὴ γάρ, inquit, κατὰ πόλεμον, καὶ τραῦμα, ἡ ἰσχυρὰ ἥττα. Herodotus aoristos primos pass. adhibet prae secundis; non hic tamen scripsisset πληχθέντες, [aut ἐπλήχθησαν,] quod et inusitatum recentioribus: in Schol. ad Aristoph. Av. vs. 1402., πληχθεῖς mutandum videtur in παταχθεῖς: ne hoc quidem apud veteres Atticos invenietur, neque etiam παταγείς, quod viri docti putabant restituendum Lysiae p. 15., ubi pro ποδηγής legendum sine controversia πληγείς. Actor attice dicitur πατάξει: qui patitur, πληγῆναι. Ad minuta talia homines eruditi saepe non satis attenderunt. VALCK.

CAP. CXXI. 1. Μετὰ δὲ, τοῦτο τὸ τραῦμα etc.) Verior talis distinctio. [Vide Var. Lect.] Debent, quae sequuntur verba, [ἀνέλαβόν τε καὶ ἀνεμάχισαντο,] suum sibi ex more habere. [Scilicet pro ἀνεμάχ. male ἱμαχίσαντο est in Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.] Praeit scriptor lib. VII. 231. ὁ μὲν (Aristides) ἀνέλαβε πᾶσαν ἐπινεχθεῖσαν οἱ αἰτίν: tum VIII. 109. νενικημένους ἀναμάχισθαι τε καὶ ἀναλαβεῖν τὴν προτέρην κακότητα. Neque Diodorus aliter XVI. 19. ἀναμαχέσασθαι καὶ ἀναλαβεῖν βουλόμενος τὴν ἥτταν, saepeque alias ἀναμάχεσθαι τὸ γεγονός ἐλάττωμα. Nam τραῦμα Herodoteo sermone tantumdem ac ἥτταν sive ἐλάττωμα valere, in dubio non est. WESS.

4. ἐλόχησαν) Debetur scriptis libris. Ἐλόχησαν - - - τὰς τῶν Ἀθηναίων γυναῖκας lib. VI. 138. et saepiuscule. Foedior in connexis macula atque ad tollendum difficilis. Aldinum ἐπὶ Δάσῳ nullo commendatur merito: si ΕΠΙΔΑΣΩΙ scribatur, una aberit littera ab ἐν Πιδάσῳ, cui Gronovius primas dedit. At ea Cariae urbs Πήδασα Polybio, Straboni, Stephano, et Eustathio, Homericam Pedasum dudum eviluisse docenti ad Poëtam p. 623, 23. [ad Iliad. Z'. p. 476, 21. ed. Bas.] Ubi vero ἐπὶ Πηδάσοις, pingetur,

res procedet, sed Codicum patrocinio defecta. *Vallae* Latina, in via quae in *Mylasa* fert, ex Graecis τὴν ἐπὶ Μυλάσοις ὁδὸν, magis sunt, sive *Mylasorum* in Caria situs consideretur, seu insidiarum architectus *Heraclides*, domo *Mylassensis*, accomodata. Accedit ἐπὶ Λαοῖσι, mutilate scriptum in *Arch.* et *Vind.*, neque sibilans neglecta obest, qualis in multis ΜΥΛΑΣΕΩΝ numis. Equidem *Vallae* praeiudicio paene abripior, et vix mihi tempero. Maneat tamen ἐν Πηδάσῳ, donec aliunde *Mylasis* tutela; succurratque Πηδάσος [sive Πηδάσσον] in Caricae *Stratoniciae* vicinia apud *Strabon.* lib. XII. p. 909. D. [p. 611. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. τὴν ἐν Πηδάσῳ ὁδὸν) ἐν Πηδάσῳ posuit in marg. *Stephanus*: illinc fluxit quod ante *Gronov.* vulgabatur ἐπὶ Δάσῳ. Eodem errore vulgatur in *Allegor. Homer. Heracliti* p. 420., ἢ ἐπὶ δυάδι μάχη: ubi corrigi debet ἢ ἐν πεδιάδι μάχη, aut, si quis illud malit ut usitatus, ἢ ἐπὶ πεδιάδι μάχη. Pro diversis lectionibus, ἐπὶ Δάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, duo Codices offerunt in *Diss. Herod.* τὴν ἐπὶ Λαοῖσι ὁδὸν. Suspicio ad vocem Πηδάσῳ olim correctionem adscriptam δασεῦσι, quae facile degenerarit in Λάσοισι. Quid *Valla* legerit incertum est; nam *Mylassensis* *Heraclides* in vicinis memoratus menti scribentis offerre potuit Cariae *Mylassa*. Mihi maxime fit verisimile scriptum ab *Herod.* τὴν ἐν Πηδάσεισιν ὁδὸν. Urbem ille Πηδάσα, quantum recorder, non nominat; sed incolae istius tractus ipsi dicuntur aliquoties Πηδάσεις, I. 175. VIII. 104. et 105. VI. 20., τὰ ὑπεράκρια ἔδωσαν Καρσὶ Πηδάσεισι ἐκτῆτάκι. Diceretur autem ἢ ἐν Πηδάσεισιν ὁδός, ut via dicebatur in *Phocide* ἢ ἐν *Φωκεῖσιν* ὁδός. Saepe memorant τὰς ἐν *Φωκεῖσι* πόλεις: τῶν πόλεων τῶν ἐν *Φωκεῖσι*, *Demosth.* p. 210. *Philostratus* p. 842. dixit τὴν εὐθὺς *Φωκίων* τε καὶ *Δελφῶν* ὁδόν. *Xenoph.* 'ΕΛΛ. VII. 362, 17. ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐτρησίῳ καὶ τῆς ἐπὶ Μιδέας ὁδοῦ: ad hoc exemplum hic quoque scribi potuit τὴν ἐπὶ Πηδάσῳ vel Πηδάσειων ὁδόν, viam quae duceret in regionem *Pedasensium*, vel *Pedasa*. VALCK.

CAP. CXXII. 7. Αἰολίας πάντας ὅσοι τὴν Ἰλιδάδα νέμονται) *Galei* miror iudicium, veram lectionem esse scribentis Αἰολίδα. Virum doctissimum deceperat, ut puto, locus lib. VI. c. 8. ubi mentio fit Αἰολίων ὅσοι τὴν Αἰολίδα

γῆν νύμονται: ista hinc illuc male translata suspicor, ubi *Λέσβον* exhibent Codices et *Valla*. Hic autem scripserat, opinor, *Herodotus Αἰολίας π. ὅσοι γῆν Ἰλιάδα*, vel τῇν Ἰλιάδα γῆν νύμονται: quam hic lectionem vicina satis adfirmant et dux Persarum mortuus in τῇ Τρωάδι. Supra c. 94. cum ab Atheniensibus occupatam ut suam urbem, Mitylenaei Sigeum repeterent, contendebant Athenienses, οὐδὲν μᾶλλον *Αἰολῦσι μετιὸν τῆς Ἰλιάδος χώρας, καὶ τοῖσι ἄλλοις*. Oram maritimam ab Abydo Cumiam usque quia tenebant olim omnem propemodum *Aeoles*, totum istum tractum *Αἰολίδα* dixerat *Ephorus*, teste *Strabone* XIII. p. 896. B. [p. 600. c. ed. Cas.] Quos cepit *Gergithios* sive *Γέργιθας*, [lin. 8.] *Teucrorum veterum reliquias*, quo Troadis loco sitam urbem incoluerint discere licet ex *Herod.* VII. c. 43. VALCK.

7. τὴν Ἰλιάδα) *Ἑλλάδα Arch.* pravam est, neque cum *Galeo Αἰολίδα* scribendum. Persarum in *Aeolidem* post pauca sequetur expeditio, ante quam *Aeolenses*, Iliadem oram incolentes, eorumdem vincentium iugum subierunt. Dabit tales *Aeolenses* cap. 94. huius Musae, et lib. I. 151. Vidit et *Cl. Pavius*. WESS.

CAP. CXXIV. 2. ψυχὴν οὐκ ἄκρος) *Laurentius mentis non compos*, male de *Aristagora*; quippe, quod rerum series declarat, mentis nequaquam alienatae. Animi constantiam metus illi excusserat. Ἄκροι τὰ πολίμια, acres in bello VII. 111., νηυσὶ ἄκροι γεγόμενοι *Iones* in praelio navali strenui cap. 112. superius; [Nollem ibi νηυσὶ cum ἄκροι a viro doctissimo iunctum: νηυσὶ ibi ad ὑπερεβάλλοντο referatur, classe superarunt.] alibi ἄκρη ἀρετὴν, et ἄκρος ὀργὴν, de quo lib. I. 73. *Pindari ἀκρόσοφος* Od. Olymp. XI. *extrema* et ψυχὴν ἄκρος non longe distant, etsi animi audacem constantiam posterius magis exprimat. Consequens δὲ [ead. lin.] *Reiskius* inductum, *Pavio* οἱ ταραξᾶς, sibi et in rem suam turbans, mutatum mavult: ego eius possessionem non turbo. WESS.

9. ἄγαι ἐς ἀπομίνην) Hoc praetuli. Verba sunt consulantis et interrogantis *Aristagorae*. Qui vero ἄγαι ex pristino ἄγαι finxerunt docti homines, illud insuper habuerunt. *ἱστῶσι* [lin. 10.] ex iisdem schedis non laudo. *Conatus Histiaei* significatur, ut c. 23. WESS.

CAP. CXXVI. 8. πόλιν περιματήμενος) Ἐννία ἰδοῦς,

Novem vias, in quarum vicinia deinde *Amphipolis* ab Atheniensibus condita, et xxxii. quidem annis post Aristagorae cladem, egregio auctore *Thucydide* lib. IV. 102. Atticae coloniae tempus in Olymp. lxxvii. aut sequentis initium incurrit, hinc Aristagorae et comitum strages in Olymp. lxx. Confer *Diodor.* XII. 68. et *Ed. Corsinum Fast.* pag. 184. Tomi III. Quod accedet, *Laurentii Vallae* meritis locabitur. Accusatur [*Valla* ab *H. Stephano*] ob *Miletum* in virile nomen conversam: mihi criminatio anceps. Ecce tibi eius Latina ex principe editione: cuius sententia praecipue erat abeundi in *Myrcinum*, demandata *Mileto Pythagorae viro inter populares probato procuratore Mileti*. Aufer inde duo postrema, quae *Vallae* non videntur, quis color accusationi? Immo vero ut isthic leguntur, liquido ne declarant insimulantium actionem? WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEXTUM.

CAP. I. 2. μεμετιμένος ὑπὸ Δαρείου) Nihil haberet, cur in contemptum μετειμένος veniret ex *Fragm. Regio*, Ionum consuetudine idem ac vulgare μεθειμένος: immo vero lites prae-cideret, quibus receptum μεμετιμένος vexatur. Obstat posterioris in his libris iteratio V. 108. VII. 229., mirae quidem αὐξήσεως, sed Herodoteae apud *Portum*. WESS. — Nempe quasi simplex verbum esset μετώ, idem valens ac μεθήμι, dimitto. S.

10. τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔρραψας μὲν σὺ) Dictum proverbiale, quo scitissime usus Gregorius est *Naz.*, ut culpam tot regionum, in Mesopotamia Persis cessarum, a Ioviano Imp. in Iulianum verteret, *Stelit.* II. p. 118. c. καὶ τὸ τοῦ Ἡρόδοτου περὶ τῆς Σαμίων τυραννίδος καιρὸς εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔρραψε μὲν Ἰστιαῖος, ὑπεδύσατο (ὑπεδήσατο) δὲ Ἀρισταγόρας. Hinc hausit *Nicephorus*, [*Hist. Eccl. lib. X. c. 38.*] quem antestatus *Gronovius* est. Quod autem haec proxime antevertit οὕτω τοι Ἰστιαῖε, mutari οὐκ ἔστι τοι Ἰστιαῖε [quod *Reiskio* visum erat,] non debuerat. *Artaphernes* voluit, *Ita, Histiaeae*, quod ad haec negotia attinet, sese habet. WESS.

Ibid. τοῦτο τὸ ὑπόδημα etc.) Explicat *Tzetzēs Chil.* III. vs. 324. et IX. vs. 240. τὴν ὑπόθεσιν δέδωκεν Ἰστιαῖος, Ἐς τέλος δ' ἐξεπέρανε αὐτὴν Ἀρισταγόρας: sed ipsi fraudis architecto *Histiaeae* dixit ista satrapa, non *Dario*. Proverbii vim obtinuisse Herodotea liquet ex *Diogeniani Cent. VIII. Prōn.* 49. *Cleonem τὸν βυρσοδέψην*, decebant ista in *Aristoph. Eq.* vs. 314., Οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὅθιν πάλαι καττύεται. VALCK.

CAP. II. [6. ὑπιδυνη τῶν Ἰώνων τὴν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρειὸν πολέμου) *Herodotea* verborum traiectione, quorum na-

turalis series haec erat: ὑπιδύει τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου τῶν Ἰωνῶν πρὸς Δαρειὸν. S.]

CAP. III. 4. τὴν μὲν γινομένην etc.) Videri potest ab absurditate longe abesse priscorum Codicum τὴν μὲν γυν ἐν αὐτοῖσι etc. veram apud ipsos causam non aperuit. Vicinum admodum lib. III. 65. τοῦτο ἐς ὑμῶν ἐκφῆναι. Nec recipio tamen. Ordo, ut saepiuscule, turbatior consulto; iuncta valuit οὐ μάλα ἐξέφαινε αὐτοῖσι. Histiaei autem de Ionum μετακισμῶ commentum, ad perterrefaciendos satis erat adpositum, siquidem et Assyriorum et Persarum institutis respondens. Quid enim illi Hierosolymitanis testati fuerint olim, tanquam re minime dubia, docemur II. Regum c. XVIII, 32. Persarum mos superiore tangitur libro c. 14. et post pauca cap. 9. De Philippo Macedone Iustinus culte, VIII. 5. Reversus in regnum, ut pecora pastores nunc in hibernos, nunc in aestivos saltus traiciunt, sic ille populos et urbes, ut illi vel replenda vel derelinquenda quaedam loca videbantur, ad libidinem suam transfert. Mitto Romanos. WESS.

8. οὐδὲν τι πάντως) In coniecturam Abreschii, longe certissimam, hoc inciderat. Redi modo ad lib. V. 65. WESS.

CAP. IV. 1. δι' ἀγγέλου ποιούμενος Ἑρμῖππου) Docto viro [Reiskio] placere δι' ἀγγέλου ποιούμενος non potuit, proptereaue δι' ἀγγέλου ποιούμενος, nexis vocibus, instauranti. Erant utique priscorum in castris διάγγελοι ad mandata ultro citroque transferenda; quales optiones et tesserararii Latinorum, διάγγελοι καὶ διοπτῆρες, ex Plutarchi versione in Galb. p. 1063. f., qui Sympos. p. 678. d. quoque, δι' γὰρ οὐχ, ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, δι' ἀγγέλοις -- χρῆσθαι. Nobster autem, quantum recorder, vocabulo usus nunquam fuit: immo vero sicubi usurpasset, non obtruderem huic loco. Satis videbitur ex lib. VIII. 134. ὁ Ἀμφιάδης δι' ἀ χρηστηρίων ποιούμενος, quippe dictionem dubitatione et correctione liberans. Gentile Ἀταρεΐτης Cl. Valckenarius lib. I. 160. illustravit. WESS.

CAP. V. 8. ἀπώστος τῆς ἑαυτοῦ γίνεται) Acquiesco in Gronovii iudicio: certe necessaria non est praepositio. Sophocles Aiac. 1044. Τέλος δ' ἀπώστος γῆς ἀπορριφθήσομαι: et Oedip. Tyr. vs. 649. ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος ἢ κτῆναι λαβών. Pluribus nihil opus erit. WESS.

CAP. VII. 3. ἔπιμπον προβούλους) Docuit ex Philosopho (Polit. IV. 14.) Budaeus, προβούλους in Graeciae civitatibus fuisse, qui ante sedulo consultarent, quam ad populum deliberanda referrentur; atque inde Athenis προβουλεύειν, προβουλεύματα, apud Oratores, Demosthenem, Aeschinem, Lysiam, quibus atque Harpocratiōi molestus non sum. Πρόβουλοι hic sunt legati, ad commune Ionum de gentis salute consultum missi, uti lib. I. 170. Tales πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, simili caussa ad Isthmum missi lib. VII. 172. indice Porto. WESS.

Ibid. ἔπιμπον προβούλους -- ἐς Πανιώνιον) De XII. Ioniae civitatibus foederatis octo tantum ad illud commune gentis concilium suos hoc tempore misisse videntur legatos, de re summa consultaturos; totidem enim tantum memorantur cap. seq. quae pro suis quaeque viribus naves adversus Persas instruxerint. Praeter istas in Πανιώνιον convenire sueverant Ephesii, Colophonii, Lebedii, et Clazomenii. Recenset istas duodecim civitates Herod. lib. I. cap. 142., quae de gentis nomine templum Πανιώνιον dictum condiderint, cuius sui generis alios nullos voluerint esse participes: vide Clar. Wesseling. ad Diodori lib. XV. cap. 49. Praeter ceteros τοῦ Πανιωνίου meminerunt Diogen. Laërt. I. 40. Pausan. VII. [cap. 3. et 4.] p. 529. 532. Max. Tyr. XXVII. 2. vid. Append. Vatic. Prov. II. 43. et IV. 11. VALCK.

9. ἐς Ἀδὴν) Insulam Ladam, e regione Mileti iacentem, Gronov. ad Arrian. Ἀναβ. lib. I. 19. docte declaravit. WESS.

CAP. VIII. 3. Αἰολέων εἰ Ἀέσβον νέμονται) Possessionem tandem recipiavit, quod vi deiectum fuerat. Ferri non possunt Αἰολεῖς, ὅσοι τὴν Αἰολίδα γῆν νέμονται. Cui enim bono talis Aeolensium designatio? et cur nulli nominatim Aeolenses in sociorum catalogo? Contra ea Φακαίων δὲ εἶχοντο Ἀέσβιοι νησι ἐβδομήκοντα: quibus inconmoda utique statio, ni reductum valeat. Aeolicae civitates aliae in continente, insulares aliae, et inter has Lesbos, lib. I. 151. Steph. Byz. in Αἰολία verissime, λέγονται καὶ οἱ τὴν Ἀέσβον οἰκούντες Αἰολεῖς. Cl. de Pauw, cuius par opinio, fuisse olim quibusdam in schedis, ὅσοι vel οἱ τὴν Αἰολίδα γῆν νέμονται, atque inde corruptae scripturae natales arbitratur. WESS.

6. καὶ Μυούσιοι) Etsi ex Arch. lectione numerus navium rotundetur, prava est; peior Vallae. Recurritur ad διττογραφίαν, quam admittentes vulgatae merito primas tribuunt. Facinus ego librarii censeo, corruptis Μυησίων vocabulis offensi. WESS.

CAP. IX. 8. ἐπιλεγόμενοι συλλέξαντες) Lene hoc; asperimum atque aures stridule radens ἐπιλεγόμενοι ἔλεξαν συλλέξαντες. Cur retinebimus illud insititium, quod suam in secuturis [lin. 13.] sedem occupat? Exterminetur proinde Codicum imperio, qui continuo [lin. 10.], ad doctorum suspicionem iustissime ἀρχίων. Simile mendum in Aldo lib. I. 192. Rem supra exposuit lib. V. 37. WESS.

10. καταλυθέντες τῶν ἀρχαίων) Τῶν ἀρχίων vel absque Codicibus, sed certe recipi debuisset ab Arch. oblatum et a Valla. Infra c. 13. Aeaces ab Aristagora ἀπειτέρητο τὴν ἀρχὴν, κατὰπερ οἱ ἄλλοι τῆς Ἰωνίης τυράννοι: frequenter τυραννίδος et ἀρχῆς καταλύτης memorantur. Perperam posita distinctio locum obscuravit Xenophontis Ἑλλ. V. p. 331, 7. sic ista vulgari debuerant: τοὺς -- βουληθέντας Λακεδαιμονίοις τὴν πόλιν δουλεῖν, ὥστε αὐτοὶ τυραννεῖν, τὴν τούτων ἀρχὴν ἐπὶ μόνον τῶν φυγόντων ἤρκεσαν καταλύσαι. Similis accusativus non intellectus lib. VI. pag. 347, 17., peperit nobis additamentum, ni fallor, Xenophonteis interiectum ibid. vs. 26-29. quo sine iactura careremus. VALCK.

14. τοὺς γὰρ ἐωϋτοῦ ἕκαστος) Pulcre ita pro scriptoris consuetudine: iterum cap. 10. ἕκαστος ἐς τοὺς ἐωϋτοῦ ἐξαγγελλόμενος, saepeque aliàs. [Vide vero Var. Lect.] Quamquam autem ἐμπρήσεται, quod deinceps, [lin. 18.] de minantium sententia nihil deminuit; moveor praestantium Mastorum praecudicio, ut ἐμπρήσεται contemptui ne sit: sive enim secuturam brevi templorum conflagrationem velis, seu ea Atticorum sumas forma, qua πεπράσεται, monitoribus Grammaticis, Thoma M., Moeride, aliisque, vicem πρᾶθήσεται obit, minis accomodatum manebit. Vide lib. V. 105. WESS.

18. οὔτε τὰ ἱερὰ οὔτε τὰ ἰδία ἐμπρήσεται) Hoc an ἐμπρήσεται ex Med. praeferendum sit, vix poterit constitui, quum utrumque sit ad normam veterum; quos imitatus Pausan. IV. p. 297., scripsit συλήσεται δὲ σφισι καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰς κτερίδας ἐμπρήσεται. Alterius generis apud Ari-

stophanem inveniuntur πεπράξεται, ἀποκεκόφονται, κεκλαύεται, πεπλήξεται, ἐγγεγράφεται, κεκλήσεται, λελήφεται: postremum restituendum est in Nubib. vs. 1310. et forsitan in Eurip. Herc. Fur. vs. 729. pro γενήσεται, nisi praeferendum sit διδήςεται. Hoc ubi Moeris adnotavit, plura dedit Cl. Pier-son. p. 123 seq. Herodotus τὰ ἱερά et τὰ ἴδια similiter op-ponit c. 13. et lib. VIII. 109. ait, Περσὰ τὰ ἱερά καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμοίῳ ἐποίειτο, ἱμπιπράς etc. Deorum templa designans per τὰ ἱερά, per τὰ ἴδια non privatorum tantum aedes, sed quae-avis, templis aliisque locis sacris exceptis, aedificia civita-tum praesertim publica, qualia veteribus τοῖς ἱεροῖς oppo-sita ὅσια dicuntur. Plerumque quidem per ἱερά et ὅσια, sa-cra et profana, intelliguntur apud veteres χρήματα: non-nunquam vero designantur et οἰκοδομήματα. Haeret in Iso-cratis Areopag. turpis menda p. 153. B. τὴν δημοκρατίαν οὕτω κοσμήσαντες τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ ταῖς θυσίαις: urbem ver-tit Wolf. exornatam templis et sacrificiis: emendandum esse καὶ τοῖς ὀσίοις, demonstrant haec Harpocrationis in Ὅσιον: Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῶ, Καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὀσίοις: istum locum H. Steph. ceterique dimiserant intactum. Eosdem quos Isocrates, saepe laudat Demosthenes, qui Athenarum urbem templis exornaverant aliisque publicis aedificiis, velut in Olynth. III. p. 15., δημόσια μὲν τοῖνυν οἰκοδομήματα καὶ κάλλη, τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατεσκεύασαν ἡμῖν ἱερῶν et pag. 101, 46. contr. Androtion. p. 386, 24. quae loca Ciceroni obversabantur I. in Verr. c. 21. et Sallustio Bel. Cat. c. XII. ubi notat Ios. Wasse. VALCK.

21. λέγετε ἐπιηραίζοντες) Laurentii, haec eis damna dicite eventura, iure Pavius explodit. Persae, minis uti defunge-rentur, volebant. Idem Raphelius ad Matth. c. v, 44. per-spexit, scholiaste Thucydidis advocato, ad quem lib. I. 27. praeclara Cl. Wasse, tum quoque Des. Heraldus erudita disputatione contra Salmasium, Animadvers. ad Ius Attic. et Rom. lib. II. 15. WESS.

CAP. XI. 4. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς) Ad Homeri exem-plum, quod Stephanus ostendit, Iliad. K'. 173. πάντισιν ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς: pro quo Synes. de Regn. p. 21. B. νῦν γὰρ πάντες ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς. Itaque τῆς articulum, Poëtae, Longino, codicibusque invisum, delevi. Iunge P. Burmann. in Phaedri lib. V. 8, 1. WESS.

Ibid. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς) Phocaeensis ista Dionysii Longinus in exemplum advocat hyperbati, sect. xxii, 4. monetque, ὡς μὴ δοκεῖν ἐπικεμμένα λέγειν, ἀλλ' ἠναγκασμένους, Herodotum invertisse dicendorum ordinem, quae naturali suo situ sic secundum Longinum fuissent collocanda: Ὁ ἄνδρες Ἴωνες, νῦν καιρὸς ἐστὶν ὑμῖν πόρους ἐπιδέχεσθαι ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ὑμῖν τὰ πρᾶγματ'α. Homericum illud expresserunt Theognis vs. 557. κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς et auctor Epigramm. Ἀκμᾶς ἴστακινῶν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πάσαν, apud Plutarch. et Aristid. T. III. p. 648. [Vide Analect. Brunkii T. I. p. 133.] Sed haec Herodoti, quaeque sequuntur. ἢ εἶναι ἐλευθέροις ἢ δούλοις, Aristides imitatur in Themistocle T. III. p. 303. ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἱστικώτος, (ἢ) εἶναι τὴν Ἑλλάδα ἢ μὴ: id est σωθῆναι ἢ ἀπολίσθαι, ut recte Schol. explanat. Herodotei quoque Dionysii forte meminerat Livius dum ista Locrensem legatum Romae dicentem faciebat, lib. XXIX. 17. In discrimine est nunc humanum genus, utrum vos, an Carthaginienses, principes orbis terrarum videat. Frequentatur in talibus ἀκμή. Demosth. p. 37, 56. ταῦτα - - - πρότερον μὲν ἐνὶν ποιεῖν, νῦν δὲ ἐπ' αὐτὴν ἥκει τὴν ἀκμὴν. Eurip. Phoen. vs. 1088. Ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτὴν (ἡλθον.) Ionas suos docere voluit Dionysius, in novacula stantem occasionem esseprehendendam, cuius opportunitatem frustra quaerere amissam; atque adeo, ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, Aristoph. Plut. vs. 255. VALCK.

7. ταλαιπωρίας ἐνδέχεσθαι) Amplius hoc, quam receptum ex Medic. ταλαιπωρίην δέκασθαι. Post pauca τετρυμένοι ταλαιπωρίῃσι, explicatque Longinus πόρους ἐπιδέχεσθαι, nullo propterea merito vapulans. Quod eius autem in schedis ταλαιπωρίας ἐνδέχεσθαι, id leviter aberrat, nec mutari in prima editione τετρυμένοις ἐνέχεσθαι debuerat, super quo Zach. Pearce ad elegantissimum scriptorem. WESS.

Ibid. ἢν μὲν βούλησθε ταλαιπωρίην δέκασθαι) Mediceae vulgatae olim lectionem praeferrem, ταλαιπωρίας ἐνδέκασθαι: hoc Herodoteum est. paulo post Iones τετρυμένοι dicuntur ταλαιπωρίῃσι. ἐνδέκασθαι Codices etiam adfirmant Longini, cuius quod prima praefert Ed. ταλαιπωρίας ἐνέχεσθαι, probari non debebat ut genuinum Za. Pearcio. Sententia dicti satis est perspicua: molestias si velitis subire, labore vobis libertatem

parabitis; ut optima quaevis et iucundissima non nisi primum impensa opera comparari solent: labor enim voluptasque, dissimillima naturâ, societate quadam inter se naturali sunt iuncta, ut vere scribit Livius V. 2. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. I. p. 15. πόνον τοῦ ὅν ἡδέως ἡγεμόνα νομίζεται: sic ista legit Longin. xxviii, 4. Dionys. Halic. T. II. p. 317, 23. εὐδὴν τῶν μεγάλων μικρῶν ἔστι πόνων ὄνιον. Forte non alibi lectum Musonii dictum nobis egregium servavit Gellius Noct. Att. XVI. 1. Ἄν τι πράξης καλὸν με: ἂ πόνου, ὁ μὲν πόνορ οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει: apte quadrant ista Herodoteis. VALCK.

13. θῶν τὰ ἴσα νυμένων) Recurret simili in negotio c. 109. Diversius abit de officiorum iustis vicibus hoc Alcibiadis τὰ ἴσα νέμων, τὰ ὁμοία ἀνταξιοῦτω, Thucyd. VI. 16. Porro πολλὸν ἱλασσώσεσθαι [lin. 15.] nihil pravi habere, iudicatum ad lib. V. 35. WESS.

15. ἱλασσωθήσεσθαι) Nisi Codices etiam alii concinerent Med. revocarem ἱλαττώσεσθαι. Mos veterum, quibus praeivit Herodotus, pro passivis interdum adhibentium futura media, et ab aliis fuit adfirmatus, et luculentia exemplis a Io. Piersono ad Moer. [p. 13. et 367.] VALCK.

CAP. XII. 3. Quod hic legitur, ἀνάγων ἐκάστοτε ἐπὶ κέρως (ut et cap. 14.) τὰς νέας, id est, ἀλλήλαις ἀκολουθούσας, id Thucydidi semper, ut puto, dicitur et Xenophonti ἐπὶ κέρως. Apud illum πλεῖσαι naves dicuntur ἐπὶ κέρως, lib. VI. c. 32. et 50. VIII. 104. Ἀναχθίντας ἐπὶ κέρως habet Xenoph. Ἑλλ. I. p. 264, 44. et huius Herodoti simillimo loco VI. p. 343, 34. ubi Dionysii providentiam aemulatus Iphicrates exercendi gratia ἐπὶ κέρως ἦγε. [et opponuntur ibi ἐπὶ κέρως ἄγειν (τὰς νῆας,) et ἐπὶ Φάλαγγος ἄγειν.] Vid. Grammius ad Schol. in Thucyd. p. 653. et Davis. ad Max. Tyr. [Dissert. XII. sect. 3.] p. 540. VALCK. — De formulâ ἐπὶ κέρως, quae Herodoto ἐπὶ κέρως est, conferri possunt quae ad Athen. XIII. 568. e. notavimus. Quae autem continua longa serie, alia post aliam, incedunt naves; eadem levi facta conversione eodem longo ordine stant alia iuxta aliam; ut apud Thucyd. VIII. 104. Atque ita apud Athen. XIII. 568. e. et f. et p. 569. b. puellae ἰφεξῆς ἐπὶ κέρως τασαμέναι sunt longa serie alia iuxta aliam stantes. Qui apud Nostrum (mox c. 14, 2.) ἀνταῖον τὰς νέας ἐπὶ κέρως, eos

mox navibus leviter conversis ex adverso navium hostilium stetisse intelligitur. Hoc loco, in quo versamur, Dionysius, ἀνάγων ἐπὶ κέρως τὰς νέας, binis longis ordinibus eduxisse naves videtur; quae, postquam in altum sunt evectae, levi facta utrimque conversione frontem fronti oppositam habebant: quo facto remiges in illo decursionis nauticae genere, qui διέκπλους vocatur, exercebantur; de quo consuli possunt Schol. ad Thucyd. I. 49. et quae ex Ernesti Indice graecitatis Polybianae in nostrum Lexicon Polyb. p. 158. transtulimus. Apud Xenophontem Ἑλλαν. I. 6, 22. Athenienses ad Arginusas aciem ita instruxerunt ut plures navium ordines alius post alium starent, (nempe non ἐκ κέρως, sed quod idem Xenoph. lib. VI. c. 2, 18. ἐπὶ φάλαγγος dicit,) ne τῷ διέκπλῳ hostium daretur locus. S.

7. δι' ἡμέρης) Reddi hoc non debebat *quotidie*; sed *per totum diem*, pro δι' ἡμέρης ὅλης. Herodoto quoque scribitur δι' ἡμέρης, I. 97. II. 173. et VII. 210. Semel tantum recte cepit Valla. Apud Athen. IV. p. 168. c. ait Amphipolis, Πίνοντος ἐκάστης ἡμέρας δι' ἡμέρας. Apud eundem lib. X. p. 417. c. Eubulus, ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας: et lib. XI. p. 463. v. Ion Chius, ἴτω διὰ νυκτός αἰοιδῆ. Similiter adhibentur διὰ βίου, δι' ἐνιαυτοῦ, δι' ἔτους. Hesych. δι' ἔτους, δι' ὅλου τοῦ ἔτους. Attigit hunc usum Casaubon. in Athen. VII. c. 1. [Animadvers. T. IV. nuperae edit. p. 12.] VALCK. — Quod [lin. 5.] ait καὶ τοὺς ἐπιβάτας ὀπλιῖται, commodè Schneiderus in Lexic. crit. ὀπλιῖται h. l. intelligit exercere in armis. S.

9. τετραμμένοι) Multum ab huius efficacia τετραμμένοι Arch. abest. Vide I. 22. II. 129. Appianus Bell. Civ. II. [c. 30.] p. 735. καὶ ἰσχυρίζοντο -- τὴν στρατιάν τοῦ Καίσαρος τετραμμένην τε πόνῳ καὶ χερσίν: in quo tamen et Polybio saepiuscule τετραμμένος et τετραμμένος, ubi non oportuerat. [Loca vide in Lexico nostro Polybiano et in Indice Graecitatis Appianae indicata.] Iam τίνα δαιμόνων παραβαίντες [lin. 11.] ex poeta, Quo numine laeso, recte Portus; convenitque Heliodori extr. lib. VII. Aeth. ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ ὄρεοις καὶ θεοῖς, τοῖς παραβαθεῖσι. WESS.

11. τὰδε ἀναπίμπλαμεν) Imitatus Pausan. ἐν ᾄδῳ, inquit, κατὰ ἀναπίμπλασιν, lib. X. [c. 28.] p. 867. Mox, ἐκπλάτταντες ἐκ τοῦ νέου, [lin. 12.] supra fuit illustratum ad

III. c. 155. In seqq. ἐπιτρέψαντες ἡμῖας ἰωῦτους ἔχομεν, [lin. 14.] *Vallae* non intellectum, ponitur pro ἐπιτρέψαμεν ἡμῖας: ut I. 28. τοὺς σὺ δουλώσας ἔχεις: Γ. 37. ἀποκληΐσας ἔχεις: et aliquoties alibi. Similem usum attigi ad III. 87. VALCK.

CAP. XIII. 2 seqq. παρ' Αἰάκειος τοῦ Συλοσῶντος etc.) Nullum hic desideramus supplementum, ubi aptissime singula ad se invicem respondent: παρ' Αἰάκειος -- κύνους --- ἰδέκοντο τοὺς λόγους: his ad evitandam obscuritatem more suo quaedam interiecit. [Ante κύνους l. 3. rectius delebitur comma, quod e superioribus editt. adhaesit.] Quod sequitur κατεφαίνετο, [lin. 7.] alibi neminem offenderet; sed, si variant Codices, scribi commode poterit: ἅμα δὲ καὶ ἐφαίνετό (vel καὶ κατεφαίνετό) σφι εἶναι ἀδύνατα, τὰ βασιλῆος πρῆγματα ὑπερβαλίσθαι: sicuti scripsit de Aristagora V. 124. πρὸς δὲ οἱ καὶ ἀδύνατα ἐφαίνετο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλίσθαι. Pro ἀδύνατον, ἀδύνατα ponere solent Herod. et Thucyd. atque hoc nostro quoque cap. praebet margo Steph. [et codd. nonnulli.] Tum Samii praeterea dicuntur [lin. 9 seq.] εὐ ἐπιστάμενοι, ὥς εἰ καὶ τὸ παρεὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον, ἄλλο σφι παρέσται πενταπλήσιον: in his leniter corrigendum censeo τοῦ Δαρεῖου: opponuntur τὸ παρεὸν τοῦ Δαρεῖου ναυτικόν, et τὸ παρεσόμενον: infelix prostat viri docti tentamen. Intelligebant facile perspicaciores, si forte nunc de Persis victoriam reportarent, illam non finem, sed causam maioris belli fore, quod suos postea docuit Themistocles apud Iustin. II. 12. [τοῦ Δαρεῖου tenui, a Schaefero et Borh. ex Reiskii et Valck. coniect. adscitum. Poterat et τὸ Δαρεῖου scribi. In Var. Lect. monere debueram, τὸν Δαρεῖον legi in superioribus edd. omnibus et msstis, quoad quidem novimus. *Vallae* tamen latina praesentem *Darii classem* habent.] Samii tandem, videntes Ionas [lin. 12 seq.] ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς, ἐν κέρδει ἐποιεῦντο περιποιῆσαι τὰ τε ἰρὰ τὰ σφέτερα καὶ τὰ ἴδια. Miror cur τὰ ἰρὰ τὰ σφέτερα potius scripserit, quam τὰ σφέτερα ἴδια: his alibi dixit τὰ ἰρὰ καὶ τὰ ἴδια. [At percommode τὰ σφετ. tam ad τὰ ἰρὰ quam ad τὰ ἴδια refertur.] Ex codd. restituetur ἀρνευμένους: vid. Wess. Diss. Herod. p. 187. Ne illud quidem spreverim, quod, *Vallae* lectum, margo praebet Steph. ὁ δὲ Αἰάκης, παρ' οὗ τοὺς λόγους ἰδέκοντο [lin. 15.] οἱ Σάμιοι, παῖς μὲν ἦν Συλοσῶν-

τος τοῦ Αἰάκειος. De illo vid. ad lib. III. c. 139. VALCK.

5. οἱ Σάμιοι) Haec duo si nusquam essent, uti post pauca [lin. 15.] in quibusdam Codicibus nimia liberalitate [immo vero satis opportune] sunt addita, scribereturque ὄριοντες ὧν ἅμα μὲν etc. tum ἰδέκοντο, ἅμα δὲ κατεΦ., scabrum omne orationi deficeret. Ego tamen contra tabulas nihil innovo: inserta οἱ Σάμιοι ὧν cursum sermonis turbarunt nonnihil, desideraruntque deinceps τοὺς λόγους. Hinc ἀνακόλουθον quoddam. [ab Herodoti quidem stylo non abhorrens.] Mox quoque [lin. 7. et 9.] κατεΦαίνεται σφι, et εὖ τε ἐπιτάμμενοι, structuram dant haud omnibus communem, Nostro non insolitam. Vide supra, I. 19. WESS.

9 seq. εἰ καὶ τὸ παρεὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον) Arbitror τὸν Δαρεῖον hinc amoliendum, adscitum fortasse ex lib. V. 124. ἀδύνατα ἰφαίνεται βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλέσθαι: aliorum certe si ierit, nihil amplius impediti: idem ut Pavius consequeretur, ὑπερβάλοιτο τὸν Δαρεῖον scripsit, praesentem Graecorum classem, Darium superaturam, intelligens: at πενταπλήσιον, continuo succedens, Persicam sibi classem postulat, quintuplo maiorem, si qua Graeci victores abiissent, adfuturam. Lenior Reiskii ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τοῦ Δαρεῖου medicina. WESS. — Confer superiorem Valckenarii adnotationem. S.

12. ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς) Frequens οὐ βουλομένους vim legitimo fecit, cui vindicias non negavi. Ἀρνεῖσθαι et οὐ βούλεσθαι saepe tantundem valere, nemo ignorat: inde glossae origo. Ἀπαρνεύμενον ποιεῖν offerent schedae lib. VI. 69. Euripidesque, καὶ νῦν γε Φημί, κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τέκνον Electr. vs. 1057. Alia, olim producta, nunc non moror, consensione Cl. Wassei Indic. Thucydid. voce Κέρδος contentus. De Aeace et Sylosonte [lin. 15.] vide lib. III. 139. WESS.

CAP. XIV. [2. ἀνῆγον -- τὰς νέας ἐπὶ κέρας) Vide ad cap. 12, 3. notata. S.]

9. πλὴν ἑνδεκα νῶν) Fallunt libri δέκα exhibentes, arguunturque Pausaniae verbis lib. VII. 10. ἐπὶ μὲν γε Δαρείου --- Σαμίων, πλὴν ἑνὸς τε καὶ δέκα ἀνδρῶν, τῶν ἄλλων τριηράρχων τὸ ναυτικὸν τῶν Ἰωάνων προδόντων. Undecim enim viri, [quos dicit Pausan.] totidem sunt navium praefecti. Quod deinceps in codicibus ἑδόκεε, [pro ἔδωκε, lin. 11.] si καὶ σφίτας

τῷ κοινῷ τῶν Σαμ. εἶδ' αὖτε legeretur et alia novam induerent formam, arripi posset: quam equidem novandi audaciam aversor. WESS.

CAP. XV. 8. μετ' ὀλίγων συμμάχων μεμνημένοι) Tale Thucydidis μοναχῆς μετ' ὀλίγων τῶν ξυνδιαβάντων lib. VI. 101. nec Iosephi diversum in Histor. Vitae c. 18., nequaquam ab Abreschio neglectum, quem ad Aeschylī Pers. vs. 736. inspicie. WESS.

CAP. XVI. 7. ἰόντων τῇσι γυναῖξι αὐτ. Θεσμοφορίων) Varias enumerans gentes Io. Meursius, quibus hoc festum fuerit muliebre, Ephesios omisit et Agrigentinos. Vide Polyaen. V. 1, 1. In proximis, [lin. 9.] quam elisit vicina, vox οὐδὲν ex Arch. et Valla potuerat revocari: οὐτε προακηκοότες ὅπως εἶχε περὶ τῶν Χίων οὐδὲν, ἰδόντες τι etc. VALCK. — Qui ex Arch. περὶ τῶν Χίων οὐδὲν malunt, fidem Th. Galei sequuntur, sed fallacem: nam οὐδὲν schedae istae ignorant. Bene vero [lin. 8.] ὡς εἶχε Cl. Gronov. ad Arriani Exp. Alex. lib. I. 14. dudum tuitus est. WESS.

CAP. XVII. 5. γαύλους δὲ ἐνθαῦτα καταδύσας) Non displiceret καταλύσας, si naves exsolutas et dimissas indicare posset: comoda tum acceptae pecuniae mentio. Verum καταλύσας scribarum lapsui debetur, qualis illis in verbis saepe obviis, atque ad Diodorum XIV. 49. notatus. Dionysius Phocaensis sive navigia illa merserit, seu fregerit et exarmarit, (utrumque enim καταδύειν ambitu suo complectitur, indice Suida ex Scholiis ad Thucyd. I. 54.) neutrum absolvisse videtur, nisi egesta prius pecunia et interversa. Aliud qui hic venantur, nimium suspicaces sunt. WESS. — Nempe καταρτίσας corrigendum Reiskius censuerat. S.

Ibid. γαύλους -- καταδύσας) Vitiosa codicis est Arch. lectio καταλύσας: qualis obtinet et apud Diodor. Sic. T. I. p. 426, 53. emendata a Clar. Wesseling. Recte apud eundem legitur p. 480, 80. πολλὰς μὲν τῶν νεῶν κατέδυσεν: conf. p. 511, 30. 549, 60. et 550, 80. ubi distinguuntur ista duo, τριήρεις κατέδυσαν, et ἀχρήστους ἐποίησαν: prius eisdem dicitur καταβυθίσαι T. II. p. 29, 50. Καταδύσαι νῆας praeter ceteros frequentat Herodotus, γαύλους Φαινηκίους etiam alibi commemorans; vid. Clar. Alberti ad Hesych. in voc. Γαῦλοι. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

K

CAP. XVIII [4. κατ' ἀκρης) Nota formula, Homero etiam et Thucydidi frequentata. Proprie, inde a summo vertice, a capite, ab arce; de urbe penitus omni ex parte capta et expugnata: „cum enim caput et summitas „oppidi occupata est, (sic perspecte Sylburg. ad Etymolog. p. 494, 36.) de ceteris parum laboratur.“ Ista formulae origo manifeste respicitur apud Nostrum VI. 82, 14. Imperitorum Grammaticorum inventum est, κατ' ἀκρης vel κατ' ἀκρας idem ac κατὰ κράτος sonare. Conf. Heynii Observ. ad Iliad. N'. 772. Mox lin. 6, ὥστε συμπεσιέν τὸ πάθος etc. proprie, ut, quod accidit urbi, coinciderit, congruerit cum oraculi responso, in illam edito. S.]

CAP. XIX. 4. τὴν δὲ παρενθήκην) Male in Arch. divellitur. Phrynichus, Ἐνθήκη τὸ μὲν παρενθήκη, ὅπως ὑπὸ Ἡροδότου εἴρηται, ὕστερον ὀψόμεθα: cuius promissi in Eclogis nulla nunc, nisi aberravi, vestigia. Est in Musa I. 186. VII. 5. et 171. et Plutarcho ex imitatione, ὁ δὲ παρενθήκην λόγον τὸ βλασφημεῖν --- ποιούμενος. Prave παραθήκην editur Malign. p. 855. p. Rectius Aristides T. II. p. 124. eiusque Scholiastes Oraculum Argivis editum infra refertur c. 77. WESS.

11. νηοῦ δ' ἡμετέρου Διδύμοις) Pinxi Διδύμοις, [maiusculâ literâ initio vocis] uti par erat: nomen enim proprium, et loco ἐν Διδύμοις, sicuti brevi post. Sophocles τὸν Ἀβαισι ναόν, Oed. Tyr. vs. 919. ad eundem posuit modum. Interpretis, erit aliis delubri cura gemellis, mutata sunt. De Persis crinitis [κομήταις, lin. 10. et 14.] post Brisson. docte Sam. Bochartus, Hieroz. Part. I. lib. III. 9. p. 816. WESS.

15. ἱερὸν δὲ τὸ ἐν Διδύμοις ὁ νηός τε) Sic aliquoties apud Herod. ἱερὸν et νηός distinguuntur. Thucyd. V. c. 18. τὸ δ' ἱερὸν καὶ τὸν ναὸν τὸν ἐν Δελφοῖς. In talibus veluti pars totius templi, τοῦ ἱεροῦ, consideratur ὁ ναός, et cella sive Dei sedes per τὸν ναόν est intelligenda, atque id ipsum, quod vocant σηκόν. Hue pertinet minus intellecta, quam tradit Ammonius, [p. 96.] vocum ναός et σηκός differentia, Poëtis certe non observata. Pollux excitat e tragoedia deperdita, ἀγνὸν εἰς σηκὸν θεοῦ: ubi locus ἐνθα καθιδρύμεν (τοὺς θεοὺς) Σηκός dicitur: Eurip. Rhes. vs. 501. εἰς Ἀθήνας σηκὸν ἐννυχος μολῶν Κλέφας ἀγχαλμα. Lucian. in Amor. T. II. p. 412. Δόξαν οὖν ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν: ante

dixerat, εἶσω τοῦ νεοῦ παρήειμεν. In Excerptis ex Diodoro T. II. p. 568. τὸ περὶ Δαδώνην μαντεῖον συλῆσας, ἐνέπρησε τὸ ἱερὸν πλὴν τοῦ σπηοῦ: dici quoque potuisset πλὴν τοῦ ναοῦ. Idem dixit T. I. p. 18. ἰδρύσασθαι ἱερὸν -- καὶ ναοὺς χρυσοῦς δύο: aureas istas aediculas templum, ni fallor, complectebatur. *Lesbonax* in *Protrept.* p. 170, 57. ἱερά -- κοσμήσαντες ναοὺς καὶ βωμοὺς καὶ ἀγάλμασι. Similiter apud *Herod.* IV. c. 108. ἱερά memorantur κατεσκευασμένα ἀγάλμασι τε καὶ βωμοῖσι καὶ νηοῖσι: et legitur lib. II. c. 170. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηναίης, ὅπισθε τοῦ νηοῦ. Nonnulla dedit *Clar. Duker.* ad *Thucyd.* p. 291, *Miror* adeo quod legitur apud *Philostr.* Vit. *Apoll.* II. 20. νεῶν πρὸ τοῦ τείχους ἰδεῖν Φασιν, --- καὶ κατεσκευασθαι τι ἱερὸν ἐν αὐτῷ. VALCK. — Ἱερὸν, latiore sensu, (sicut *τέμενος*) tota intelligitur area deo consecrata simul cum aedibus sacris in illa exstructis. Ναός est aedes deo sacrata: a qua quum h. l. distinguatur *oraculum*, (exserte enim dicit ὁ νηός τε καὶ τὸ χρηστήριον,) intelligendum *χρηστήριον* fuerit interior aedis pars, cella et dei sedes, ubi responsa deus edebat. S.

16. συληθέντα ἐν ἐπιμύκρῳ) Variis locis *Strabo* a *Xerxe* incensum spoliatumque, *Branchidis* adiutoribus, *oraculum* perhibet; *Callisthenem*, opinor, in *Gestis Alexandri* rebus secutus, *Geogr.* lib. XVII. p. 1168. et XIV. p. 941. [p. 814. et 634. ed. Cas.] *Curtii* eodem tendit narratio lib. VII. 5. et *Aeliani* apud *Suid.* in *Βρυγχίδαι*. Quid illis fiet, verax si auctor *Herodotus*? WESS.

17. πολλάκις μνήμην --- ἐποιησάμεν) Lib. I. c. 92. II. 159. Ceterum causam excidii *Milesiorum* *Histiaeο* soli *Pausanias* imputat lib. X. p. 882. ἐς τελέαν ἀπώλειαν ὤλισθον --- *Μιλήσιοι*, διὰ τὸ ἐς τὰς ἐπιθυμίας Ἑστιάου πρόχειρον, καὶ ἔρωται ἄλλοτε μὲν τῆς ἐν Ἠδωνοῖς πόλεως, τότε δὲ εἶναι *Δαρείου* σύμβουλον, ἄλλοτε δὲ ἐκ ἀνήκειν ἐς Ἰωνίαν: quae, sic distinguenda, non bene cepit interpret. Rectius dixisset *Pausanias* διὰ τὴν Ἑστιάου ἀπόστασιν, sive, ut *Tzetzes* *Chil.* VII. vs. 992. Δι' Ἰστιαίων Μιλήτων ἐπόρθησαν οἱ Πέρσαι. VALCK.

CAP. XX. 4. ἐν Ἀμπῇ πόλει) De urbe Ἀμπῇ, quam ad sinum Persicum sitam *Milesiis* *Darius* dedit incolendam, sit-ne eadem quae dicitur Ὠπῆ lib. I. c. 189. nec-ne, docebit ὁ πάνν. VALCK. — Conspirant prorsus egregie *Codd.* in urbis nomine: *Apostolius* tamen *Cent.* XV. 59. περί τινος πόλιν Ἀμβην. Quam autem comparandam *Gronovius* ex

lib. I. 189. monet Ὠριν, ea in maculae suspicione nulla; sedem illa habuit ad Tigrim, in Persicum sinum semet mersurum, apud Strabon. XVI. p. 1074. [p. 739. ed. Cas.] Arrian. Exp. Alex. VII. 8. Audiatur Noster, ὁ δὲ Tigris παρά Ὠριν πόλιν ἴων ἐς τὴν Ἐρυθρὴν θάλασσαν ἐκδοῖ: quibus eadem ferme, quae hic de Ampe, nec omnino tamen. Ampe locatur ad sinum eiusque primordia, Opis nusquam. Tigris, si haec in dextra eius ripa, illa in sinistra fuerit, aut contra, potuit utramque praeterlabi atque ita in mare se Rubrum infundere. Ampen memini ab aliis silentio premi, quod tantae Msstorum consensionis non officit. Berkelio vero lapsum ad Stephani Ἀμπη condono. WESS.

[Ibid. Τίγρης. Alibi Τίγρις scripsi cum Schaefer: vide Adnot. ad V. 52, 22. Hic ex eiusdem Schaeferi ed. 1. et 2. altera adhaesit scriptura, quam et alii omnes et editi et scripti (quod quidem sciam) libri h. l. tenent. S.]

7. τὰ δὲ Ὑπεράκρια) Attigit Eustath. in Od. l. p. 365, 50. Ἡρόδοτος τὰς ἀκρίας Ἀκρια οὐδετέρως φησὶν ἐν τῷ, οἱ μὲν εἶχον τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πεδίον, τὰ δ' ὑπεράκρια ἔδωσαν Κερσί. Attici Herodoto quoque Ὑπεράκριοι lib. I. c. 59. qui plerisque dicuntur Δαάκριοι, oppositi τοῖς Πεδιαίοις et τοῖς Παραλίοις. Errorem Diog. Laërt. I. 58. (ubi scribi quoque debebat Πεδιαίων) Marshamius iam correxit. Vid. Meursii Pisistr. c. 3. VALCK.

CAP. XXI. 2. οἱ Λάον τι καὶ Σκίδρον οἶκον) Laum Lucaniae, Sybaritarum coloniam, signavit Strabo lib. VI. p. 388.; cui Scidrus vicina fortasse fuit, Stephano Byz. nota, ignota aliis: utramque Alex. Symm. Mazochius Collectaneo I. ad Tab. Heraclenses p. 503. examinavit. Ἀπειστερημένοι Sybaritas, urbis possessione privatos, spectat, ut quisque animadvertit: ἀπειστερημένοι non indigemus. Ἡβηδὼν quod deinceps, optime Tan. Faber, Hemsterhusius, Lamb. Bos, Viri praeclari, declaraverunt ad Luciani Timon. c. 37. WESS.

7. ἀλλήλας ἐξενώθησαν) Amicitiae et mutui hospitii originem Athenaeus lib. XII. p. 519. c. hanc ex Timaeo descripsit: Ἐφόρου δ' οἱ Συβαρίται καὶ ἱμάτια Μιλησίων ἐρίων πεποιημένα· ἀφ' ὧν δὲ καὶ Φιλίαι ταῖς πόλεσιν ἐγένοντο, ὡς ὁ Τιμαῖος ἰστορεῖ. Ex lanae itaque Milesiae usu et eius commercio illa hospitalis familiaritas Sybaritis Milesiisque; quae quidem Timaei significatio memoriam refricat legis Zaleuci, ἱμάτων ἰσομυλῆσιν maribus honestis prohibentis, et

animadversionis Bentleianae, vocabulum istud proscribentis, inque sophistas fraudatores ablegantis, Diss. de Epist. Phalar. p. 350., me paene in partes abducto ad Diodori lib. XII. 21. ubi ea lex. Verum Herodoto et Timaeo si sua fides, pars eius observationis corrueat. Potuit profecto Zaleucus, sive aetate Pythagoram brevi anteverterit, quo superstite Sybaris a Crotoniatis pessum data fuit, luxu dudum perdita, seu eius fuerit discipulus, potuit, inquam, de Sybaritarum mollitie vestibusque ex lana Milesia inaudire, et Locrensibus, non longe remotis, *ματία λομυλῆσια*, quippe hominum effeminatorum, prohibere. Alia in Bentleium nuper W. Warburton Legat. Mosaeicae lib. II. sect. 3. WESS.

11. *ἐς δακρυὰ τε ἔπαισε τὸ δέητρον*) Gloria instauratae lectionis debetur Gronovio ex schedis Medic., quibus plures adstipulantur. Eadem olim in Longino sect. 24., nec latuit Tollium, quamquam menda in eo pertinax, monente Zach. Pearce. Multam Phrynicho Athenis irrogatam, eiusdemque Μιλήτου ἄλωσιν viri doctissimi ad Aelian. Var. XIII. 17. illustrarunt, praeterque ceteros R. Bentleius de Epist. Phalar. p. 256. etc. WESS. — Longini codices tametsi diversissimam hinc lectionem exhibeant, mihi quoque Herodotea scripsisse videtur Longinus prout vulgavit ex Med. Gronovius. Satis istam adfirmat lectionem exemplum vicinum ex Demosthene (p. 136, 29.) petittum, ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διμιστήκει. Quid Athenis evenerit Phrynicho, qui praeter Herod. tradiderint, advocantur ad Aeliani Var. XIII. 17. VALCK.

CAP. XXII. 1. *Σαμίων δὲ τοῖσι τε ἔχουσι*) Hoc saltem opinor liquere, quales plebi passim opponuntur, Samiorum ditiores designari. Divites saepe quidem, Tragicis praesertim dicuntur ἔχοντες: aliis plene τὰ χρήματα, vel τὰς οὐσίας ἔχοντες, vel τὰ κτήματα. Diodorus Synop. apud Athen. VI. p. 239. E. τοὺς ἐκ δυναστῶν γεγονότας ἔχοντας οὐσίας: quibus mendose [olim] scriptis abusi sunt S. Petit. et ill. Ez. Spanhem. Mantinensium οἱ ἔχοντες τὰς οὐσίας memorantur Xenophonti Έλλ. V. p. 323, 27. Apud Pausan. III. p. 223. Xenias Eleus ἐπανίστη τῷ δήμῳ σὺν τοῖς τὰ χρήματα ἔχουσι. Tales ἐχκρίσαντο sunt Rhiano Stobaei p. 54, 11. κτηματοῖχοι Polybio, Diodoro, aliisque. Sed hoc sensu nusquam

alibi legere me memini τὶ ἔχοντας: nusquam etiam, quantum recorder, *Herodoto divites vocantur ἔχοντες*. Suspicio itaque vocem hic latere *Herodoteam*, et, pro τοῖσι τι ἔχουσι, scribendum τοῖσι παχίεσι. Samiorum adeoque dicerentur οἱ παχίεις, ut lib. V. c. 30. ἐξ Νάξου ἔφυγον ἄνδρες τῶν παχίων ὑπὸ τοῦ δήμου: V. 77. οἱ παχίεις τῶν Χαλκιδίων: VI. 91. Ἀλγινητῶν οἱ παχίεις: et VII. 56. Attigerunt usum *Herodoti Pollux* III. 109. *Portus, Des. Herald.* ad *Martial.* IX. ep. 33. *Küster.* ad *Aristoph.* Eq. 1136. et *G. Raphael.* in *Psalm.* xxi, 30. Per *Atticos* si plebem Atticam significari voluit *Suidas* [voc. Παχίῃς], hos equidem crediderim τοὺς πλουσίους dixisse παχεῖς, non elegantiores Atticos; nam praeterquam in comoedia vix invenietur apud Atticos hoc sensu παχύς. *Aristoph.* et alibi et in *Pace* vs. 638. Τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους. Samiorum autem οἱ παχίεις propria velut adpellatione dicebantur Γαμόροι, sive Γεωμόροι, divites et agrorum possessores. *Plutarch.* in *Quaest. Gr.* p. 303. E. de Samiis agens, τῶν γεωμόρων, inquit, ἔχόντων τὴν πολιτείαν: ap. *Thucyd.* VIII. c. 21. Samiorum ὁ δῆμος remp. gerebat, καὶ τοῖς γεωμόροις μετεδίδοσαν — οὐδενός. conf. c. 73. et *Xenophl.* Ἑλλ. II. p. 269, 10. Notiores Syracusanorum sunt Γαμόροι ex ipso quoque *Herod.* VII. 155. *Hesychio* interprete, οἱ ἀπὸ τῶν ἐγγείων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέποντες, ab agrorum censu rempublicam administrantes. De his Syracusanorum optimatibus erudite notavit *H. Vales.* in *Excerpta ex Diod. Sic.* p. 549. VALCK. — Quod si τοῖσι τι ἔχουσι minus placebat, coniectare licuerat nude τοῖσι ἔχουσι scripsisse auctorem, (collatis quae ad *Matth.* XIII. 12. quum ab aliis, tum a *Wetstenio* congesta sunt;) voculam τι autem e scholio accessisse. S.

11. πρὸς δὲ Τυρσηνὴν τετραμμένη τῆς Σικελίης) *Cl. de Pauw* τῆς Ἰταλίας, in qua utique Tyrrhenia. Ut nunc Latina habent, considerata verba, τῆς δὲ Σικελίης πρὸς Τυρ. τετραμμένη. *Calactam* Siciliae *Diodorus* XII. 8. descripsit. *WESS.* — τετραμμένης corrigebat *Reiskius*. Nam „e vulgata, inquit, exiret, Tyrrheniam esse partem Siciliae.“ Ambigua quodammodo videri utique poterat vulgata scriptura: verumtamen Tyrrheniam nemo in Sicilia erat quaesiturus. Quod paulo ante dixerat, ἔστι μὲν Σικελῶν, id ambiguum erat: potuit enim Siculorum esse ea ora,

nec tamen in ipsa Sicilia esse: itaque, postquam dixit, πρὸς δὲ Τυρηνίην τετραμμένην (ἀκτὴ), adiecit τῆς Σικελίης, quo declaretur esse ipsius Siciliae oram. S.

CAP. XXIII. 2. ἐγένοντο ἐν Λοκροῖσι) Non erat, cur a Codd. dissentirem. [vide Var. Lect.] *Scythae, Zancleaeorum monarchi*, [lin. 4.] memorabile nomen in *Aeliano* Var. VIII. 17. ubi cel. *Perizonius* non alium arbitratur ac *Scythen*, *Coorum* tyrannum; cuius filius *Cadmus*, posita hereditaria tyrannide, socium se *Samiis* addidit, *Zanclam* occupantibus; quae mihi quidem observatio videtur speciosior, quam verior. Obstat enim rei et temporis ordo. Conf. lib. VII. 163. etc. **WESS.**

6. τότε τῶν διαφόρων) *Pristinum* ὅστις clar. *Reiskius* ἄρτε esse voluit; bene, ni *Mssorum* potior esset scriptura. *Iram Anaxilai* in *Zancleas* etiam *Pausanias* memoravit lib. IV. 23. in tyranni *Regini* aetate insignite aberrans, sicuti post *Ph. Cluverium* *Sicil. Ant.* lib. I. p. 85. copiosius *Ex. Spanhemius* Diss. VIII. de Num. Praest. p. 554. demonstravit. **WESS.**

CAP. XXIV. 2. ἐκ τῆς Ἰνυκος) *Omissae* sunt in *Med. Cod.* voces ἐκ τῆς. Aut in suo codice mendose legit *Aelianus* Ἰνυκίος, aut erravit, quod suspicatur *Perizonius*, praecedentium immemor, Var. Hist. VIII. cap. 17. quo de *Scythe* hīc tradita denarravit verbis etiam *Herodoti* plerisque servatis. In *Herod.* legisse videtur *Steph. Byz.* [c. 23, 18.] εἰς Ἰνυκα πέλιν et [h. l.] ἐκ τῆς Ἰνυκος: ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Ἰνυκον dixerunt alii: *Cluverio* *Sic. Antiq.* I. p. 230. omīssa miror *Platonis* ex *Hippia* *Mai.* loca: p. 282. E. gloriatur *Hippias*, quantum brevi tempore confecerit pecuniae ἐξ ἰδὸς γε χωρεῖν πάντῳ σμικροῦ Ἰνυκοῦ. ἐν Ἰνυκῷ legitur ibid. p. 284. B. Ridens *Sophistae* stultitiam *Socrates* p. 283. c. τοὺς μὲν Ἰνυκίων, inquit, οἰκίς αἰὲς τι ἦσθα ἀμείνους ποιῆσαι. *Philostrat.* in *Hippia* p. 495. παρῆλθε καὶ εἰς τὴν Ἰνυκον ὑπὲρ χρημάτων, τὸ δὲ πρὸς λήξιν τοῦτο Σικελικόν: proxime ibi sequentibus vitium inest, quod ex *Hippia* forte tolli poterit *Platonis*. **VALCK.** — In *Var. Lect.* monere oblitus sum, in ed. *Wess.* quidem et superioribus, ut et plerisque in *mssis*, Ἰνυκος hīc legi; codicem *Arch.* vero et *Vallam* Ἰνύκον praeferre, quos nos cum *Schaefer* et *Borh.* sumus secuti. S.

Ibid. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Mihi certum videtur codicis *Arch.*

et Vallae in τῆς Ἰνύκου: ita supra: [c. 23, 18. ubi in ἡ Ἰνυκοὶ consentiunt omnes:] ita Plato Hipp. Maior. p. 282. et Philostratus Vit. Sophist. I. p. 495. in quo, τὸ δὲ πολίχ-
νιον τοῦτο Σικελοὶ εἰσι, οὗς ὁ Πλάτων etc. scripserim: quem-
admodum Epist. 33. p. 627. ἡ δὲ Ῥάβερνα Ἰταλοί. Neque hic
obliviscor Steph. Byz., Ἡρόδοτος δὲ, scribentis in Ἰνυκτον,
Ἰνυκτος αὐτὴν φησι, ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Voluit Ἰνυκας, quod addi-
tum Ἰνυξ postulat. lungitur porro, εἶαι δὲ ἐσφαλῆαι, error
autem videtur, scripturae videlicet in Codice, quo uteba-
tur, Herodoti. Trahuntur aliorum ea, nulla (quae et
Cl. de Pauw opinio) necessitate. Bonum proin ἀπὸ τῆς Ἰνύ-
κου, si τῆς Ἰνυκας erroneum. Illud autem Arch. in ταύτης πῆρ
ἦν, etsi illaudabile, silentio non est praetermittendum,
siquidem suo id in libro Aelianus invenisse videtur: ne-
que enim aliunde, cum reliqua hinc sumpserit, Σκυῆς
eius ὁ Ἰνυκῖνες venit Var. VIII. 17. Alia cel. Iac. Perizonius.
WESS.

10. ἀπονητὶ - - - περιεβαλέατο) Servo hoc, non spretu-
rus περιβεβλέατο, modo sic schedae scriptitassent. [Vide Var.
Lect.] Atque ita quidem Samii Zanclem Siciliae, sive Mes-
senen, sine gravi labore sibi occuparunt, in breve tamen
tempus. Anaxilaus enim eosdem οὐ πολλῶ ὕστερον urbis
possessione evertit, Thucydide lib. VI. 5. teste. WESS.

CAP. XXV. [6. τῶν ἐν τῇ ναυμοσχίῃ. Nil mutant li-
bri: malim vero cum Reiskio τῇν ἐν τῇ ναυμ. sc. ἐκλειψιν. S.]

8. τὰς μὲν ἰθελοντῇν) Requiri vocula videtur, quae con-
nectat ista cum praecedentibus, a syllaba forte praecedentis
absorpta: καὶ τὰς μὲν ἰθελοντῇν τῶν πολλῶν ὑποκινήσας, τὰς
δὲ ἀνάγκη προσηγάγοντο. In his optime vir Clar. vocem resti-
tuit Horodoteam ἰθελοντῇν, quam, si per librarios licuisset,
saepius forsitan legeremus, et V. 104. ubi variant Codd.
Errat Galeus ad lib. I. c. 3. neque enim Graecis ἰθελοντὸς
magis fuit in usu quam ἀνοτὸς. Apud Suidam in Ἐθελον-
τῇν, tertio Polybii loco, ἐπέλιξε τοῦ στρατεύματος ἰθελοντῇν τοὺς
ἀρίστους, accuratissimo Thucydidis more scribi quoque po-
tuisset ἰθελοντῇν. VALCK.

CAP. XXVI. 10. ἐκ πολίχνης τῆς Χίων) Arbitror
Πολίχνης oppidi proprium esse titulum in Chiorum in-
sula. Tales Πολίχνηαι Troadis et Cretae apud Ethnicogra-
phum, et Πολίχνη Siciliae in Diadori XIII. 7. WESS.

CAP. XXVII. [1. Φιλίη δὲ προσημαίνειν) Potest impersonaliter positum intelligi verbum προσήμαινιν: possis vero etiam ὁ θεός coll. l. 9. subintelligere. In bello σημαίνει, scil. ἡ σάλπιγξ, signum datur tubā. S.]

2. ἡ πόλις ἡ ἔθνη multorum praesidio protegitur, iniuriā eiecta prior particula. Mox ὑπολαβὼν [lin. 6.] belle Gronov. non dissentiente D'Orvillio ad Charit. lib. III. 3. p. 269. [cf. Nostrum, mox l. 11. tum IV. 179, 6. VII. 170, 10. VIII. 118, 7.] Infra tamen lib. VIII. c. 115. ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τε τὸν στρατὸν - - - ἔφθειρε, modo bene illud habeat. WESS. — Sic verò etiam frequenter sedulus Herodotei styli accumulator Appianus, cuius loca huc spectantia in Indice Graecitatis Appianeae olim indicavimus. S.

12. ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε) Non discrepat Appiani de Masinissa, τὴν Καρχηδονίων δύναμιν ἐς γόνυ βαλὼν, Punic. p. 94. [c. 94. T. I. p. 434. nostrae ed.] deque Caesare ἀγροὶ ἔθνη - ἐς γόνυ βαλὼν, Bell. Civ. II. p. 846. [c. 146. T. II. p. 378.] pro quo ἐς γόνυ ἔβησε III. p. 876. [c. 20 extr.] et κλίνας ἐς γόνυ p. 885. [c. 30. p. 435, 2.] Neque sine cultu Basilii Seleuc. Miracul. S. Theclae lib. II. 12. p. 168. καὶ εἰς γόνυ κεκλίνασι μὲν αἱ ἐκκλησῖαι, κεκλίνασι δὲ πόλεις καὶ ἀγροὶ καὶ κῶμαι καὶ οἰκοί. Possem adstruere Basilium M. Epist. 301. p. 437. c. et praeter ceteros Aeschylum Pers. vs. 933. sed exitus non foret. Praestat verbo monere, ἐποιήσατο in securis [lin. 14.] unius Med. ductu imprudenter mutari. WESS.

12. ἐς γόνυ etc.) Auctor Etymol. M. in voc. Περνῆς p. 687, 30. Ἡρόδοτος, αἰτ, μεταφορικῶς χρησάμενος, εἶπε τὴν πόλιν ἐς γόνυ πεισῖν, τοῦτο δηλῶν, ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἐπήγαγεν. Monstrat interpretatio, hic quoque primum scriptum ἔβαλε: alterum πεισῖν fluxit ex vicinis; in eundem enim sensum urbs dicitur ἐς γόνυ πεισῖν. Nihil erat cur a Grammatico reprehenderetur Euphorion, qui de Baccho dixerit, ἐπρήνιζε τὴν Εὐρυμέδοντος πόλιν: id est κατέβαλε, vel ἐπὶ στόμα ἔβαλε. Utrumque fuit in usu, et ἐπὶ στόμα πεισῖν, et ἐς γόνυ. Venuste Aelian. Var. III. 17. Aristoteles, inquit, urbem patriam, οὗ, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, εἰς γόνυ πεισοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνίστασθαι αὐθις: ubi notat Kühnius; memor etiam loci Herodoti. S. Iohann. Chrys. in Epist. ad Innocentium T. III. p. 522. A. ὁ παρὼν ἡμῖν ἀγὼν πρόκειται ὑπὲρ ἐκκλησιῶν αἱ γόνυ κατενχθισῶν. VALCK.

CAP. XXVIII. 7. λιμαινούσης οἱ τῆς στρατιῆς)

Licet conspirent in vitiosa lectione Codices, pro δειμαινούσης restituere λιμαινούσης, feliciter detectum a Reiskio et Heringa: hoc vicina postulant, alterum ferri nequit. VALCK. — Novandi de coniectura Herodoti orationem metus saepe in superioribus conantem conpescuit, iusto fortasse gravior: at eo sum ingenio. Hic confidentior contra omnes libros verissimam doctissimorum virorum, Reiskii et Heringae, correctionem recepi. In Lesbo nulla sane formido copias percellerat Histiaei: fames urgebat, quam pulsuri milites in continentem transeunt, messuri frumentum. Pariliter lib. VII. 25. ἵνα μὴ λιμῆνεῖ ἡ στρατιή. Confer *Adr. Heringae* *Observ. Critic.* c. 31. p. 277. WESS. — Simillimam mendam in *Appiani* *Bell. Civil.* lib. II. c. 61. olim correximus. S.

CAP. XXIX. 2. ἐν τῇ Μαλήνῃ) Sit-ne Μαλίην, an Μεγαλήνῃ vero congruentius, an in vulgata acquiescendum, neutiquam perspicio. Malo doctiorum hoc curis integrum relinquere; a Ματινῇ tamen, uti repositum memini, alienior: ea Mediae regio lib. V. 52. Propius, situm si spectes, abest Καρίην, [VII. 42.] sive, ut apud *Plinium* [V. xxx. 32.] et *Stephan. Byz.*, Καρήνη. WESS. — Mox, pro Ἀταρνεΐδος, rectius Ἀταρνεΐτιδος diducta diphthongo scribetur, ut *Borh.* edidit. Sic sane gentile Ἀταρνεΐτης c. 4, 2. huius libri. S.

CAP. XXX. 2. ἄχθῃ ἀγόμενος) Melotus, Vir Cl. coniecerat in marginem sui libri ἀπίχθῃ ἀγόμενος, credo ob sequentia ἀπίκετο ἀγόμενος: quae boni quidem commatos, sed edito et constanter probato non praeiudicant. Nostrum sunt ἰόντες ἦσαν c. 34. Φεύγων ἐκφεύγει lib. V. 95. οἰχομένους VII. 220. etc. WESS.

3. οὐτ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδὲν) Ista nititur Historici suspicio ingenio clementi Darii Regis, beneficiorum semper memoris, et lege Persarum humanissima, cuius ille fuisse videtur observantissimus. Grave censi poterat Histiaei delictum, sed hoc facile redemisset ingenti benefacto, quo Regem olim et Persas e Scythia profugos mactaverat: more suo gratus Darius lib. V. c. 11. beneficii meminerat in se collati: tandemque mortui honorificam quoque fecit mentionem, ὡς ἀνδρὸς μεγάλως ἐωυτῷ τε καὶ Πέρσῃς εὐεργέτω. Egred-

giam Persarum legem merito collaudat Herod. I. 137. τὸ μὴ μῆς αἰτίας ἔνεκα μᾶτε αὐτὸν τὸν βασιλέα μηδὲνα φρονεῖν etc. *sed ium demum*, λογισάμενος ἢ εὐρίσκει πλέω τε καὶ μίջω τὰ ἀδικήματα ἰόντα τῶν ὑπουργημάτων. Secundum hanc, ut puto, legem Teribazum absolverunt Persae iudices apud Diod. Sic. XV. 11. atque ob eandem rationem, eiusdem *Diadoti*, sive *Ctesiae* potius, Arbaces τῶν κινδύνων ἀπέλυσε τὸν Βάσιον, --- Φήσας μίջονες εἶναι τὰς ἐξ αὐτοῦ παραγεννημένας εὐεργεσίας τῶν ὕστερον ἀδικημάτων, lib. II. c. 28. Patriae plus malorum attulisse, quam commodi, Lysandrum statuit *Pausanias* IX. p. 776. Πέρσαις τε ἐπόμενος, καὶ δικάζων νόμῳ γε τῷ ἐκείνων: id est, utrorumque instituta iusta comparatione. Copiose Persicam legem explanat *Aristides* in Apolog. pro iv. viris, T. III. p. 419. Solitum autem Darium animo grato Graecorum etiam in se collata beneficia recordari documento sunt Democedes, Syloson, Coës, Histiaeus, alique. In Asiam traductos, quibus valde fuerat iratus, Eretrien-ses clementissime tractavit et Milesios: Herod. VI. 119. et 20. Sed magni animi documentum praebet egregium, undecunq. tandem petitum, *Aelianus* Var. Hist. VI. 14. VALCK.

13. λούσαντές τε καὶ περιστείλαντας εὔ) Hoc si plures exhibebunt Codices, mihi quoque placeret prae altero, forsan interpretamento: neque εὔ nec εὐπρεπῶς legisse videtur *Valla*: εὐ περιστῆλαι et καλῶς in talibus adhibentur. *Hippias* iudicabat *Platonis*, T. III. pag. 291. d. κάλλιστον εἶναι ἀνδρὶ πλουτοῦντι, parentes suos vita functos καλῶς περιστείλαντι, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἱκόνων καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι. Erit forsan qui hic utrumque putet *Herodoteum*, περιστείλαντας εὔ, εὐπρεπῶς ἐντεῖλαιο θάψαι, atque a *Io. Tzelze* hoc quoque lectum; qui hic narratá sequutus, ad illa sua quaedam adiecit additamenta, *Chil.* III. vs. 535-543. Τέλος, δακρύσας περισσὰ τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, Τοῖς Πέρσαις λέγει λούσαντας ἐντίμως καταθάψαι, Ὡς εὐεργέτου τῶν Περσῶν μεγάλως ὑπηρεμίνου Ὁ Εὐλου παῖς Ἡρόδοτος γράφει τὴν ἱστορίαν. Male interpretes ibi dedit *Oxyli*: Ὁ Εὐλου scribendum, vel [potius] Ὁ Λύξου. VALCK.

CAP. XXXI. 6. σαχηρεύουσι) Vide *Cl. Valckenarium* ad lib. III. 149. Nostri et *Platonis* studio frequens verbi eius apud oratores *Libanium*, *Polemonem*, *Himerium*, atque

alios est usus: amavit et *Philo Iud.* III. Vit. Mos. p. 690.; et in re Christiana, captisque Evangelii doctrina gentibus, *Gregorius Naz.*, *Io. Chrysost.*, *Proclus*, ad cuius *Orat.* xx. pag. 550. pauca *Vincent. Riccardus*. Ego vero ἐπὶ τὴν νορίην διηκουσί, [lin. 8.] schedis et sententia iubentibus, reduxi: aliena enim viri *Cel.* monita. Persae ab insulae littore, quod maris Aegaei partem septemtrionalem spectabat, iunctis consertisque manibus progressi fuerunt ad australe, cuncta incingentes, tum deinde omnia venantes et capientes, velut in sagena pisces. WESS.

CAP. XXXII. 2. τὰς ἐπηπειλήσαντο) Postremam syllabam ex sequenti τοῖσι natam arbitror, et restituendum ante vulgatum ἐπηπείλησαν: alteram formam ut legitimam crederemus, exempla debuerant simillima proferri. In istis contra, [lin. 5.] vulgatis ex *Med.* ἐποίησεν ἀντὶ εἶναι ἐν ὄρχιας εὐνούχους, vocula debebat interponi, quam constans requirit Graecorum usus, ut legatur ἐποίησεν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐν ὄρχιας εὐνούχους: hoc vel unicus docere poterat *Herodoti* locus VII. 170., ἀντὶ τοῦ εἶναι νησιώτας, ἡπειρώτας (γενοῖσθαι.) [At vide et ad h. l. et ad VII. 170, 15. *Var. Lect.*] Ut nostro loco vulgabatur ἀντὶ ἐν ὄρχων, illic scribi quoque potuerat ἀντὶ νησιωτῶν: qua forma loquendi *Euripides* usus est, *Androm.* vs. 457., σὲ --- Ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χερσαίου: et *Theocrit.* V. 150. γενοίμαν --- Μελάμβριος ἀντὶ Κομάτα. Verum alterum illud rarius requirit articulum, ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐν ὄρχιας, εὐνούχους. Sic *Thucyd.* VII. 28., τῶν τε πάντων ὁμοίως ἐπακτῶν εἰδείτο ἡ πόλις, καὶ ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι φρουρίον κατέστη. Supra dederat eodem sensu *Herod.* c. 9. τοὺς παῖδας ἐκτομίας ποιήσομεν: haeret et illic articulus in sua sede. *Aeschyl.* *Suppl.* vs. 305., Βοὴν τὴν γυναικ' ἔθηκεν Ἀργεία θεός. *Aristoph.* *Θεσμ.* 740., Ἀσκάς ἐγένεθ' ἡ κόρη. *Herod.* I. c. 103., νύξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Ab *Herodoto* scribi non potuit, quod legit in suo *Cod. Theon.* *Soph.* vid. pag. 49. *Progymn.* VALCK.

5. ἀντὶ εἶναι ἐν ὄρχιας) Accedo *Gronovio*, haesitans non nihil ob ἐν ὄρχας *Arch.*, non utique malos. Redibit similis discordia lib. VIII. 105., ubi tamen τῶν ἐν ὄρχων *Pass.* et *Ask.* [vide ibi *Var. Lect.*] Statim καλλίστους in *Ask.* ex scholio. [ni potius ex scribae socordia.] Vide lib. IV. 180. WESS.

9. ὑπὸ Αὐδῶν, δις δὲ ἐπεξῆς) Posterius, redditum lib.

IV. 196., vim pati non debuerat: priora optime habent; namque error *Arch.* et *Vallae* ex lib. I. 169. manifestissimus. WESS.

CAP. XXXIII. 2. ἐπ' ἀριστερά) Male schedae *Arch.* ἐπαριστερά iunctim, sicuti ἐπιδίξια pleraeque. Non nescio in talibus variari, monueruntque praeclari viri *Duker.* ad *Thueyd.* I. 24. et *Hemsterh.* in Epistola *Dukeri* Praefationi inserta. Noster (*Homerico* Iliad. M'. 229. et N'. 675. more) lib. I. 51. ὁ μὲν -- ἐκίετο ἐπὶ δεξιὰ ἐσιόντι, ὁ δὲ -- ἐπ' ἀριστερά: et III. 90. ἀπὸ δὲ Ἑλλησποντίων τῶν ἐπὶ δεξιὰ ἐσπλέοντι: tum lib. VII. 39. Ἀπτε ergo *Ask.*, modo tonus vertatur; nam quae ad lib. II. 39., alius sunt formae. WESS. — Conf. quae ad *Appiani* Praefat. cap. 2. lin. 37. olim notavimus. S.

6. πόλεις συχναί) Nolui tot Codicibus refragari; quamquam πόλεις [quod pro συχναί habent alii,] ex prisco usu, in Musis citra ius demutato lib. II. 107. Cessaret, si quid in vocum adfini sono ingrati, ubi πόλεις πόλεις Ionum scriberetur more. Mox [lin. 7.] Σηλυβρίη origini apud *Strabon.* lib. VII. p. 491. c. [p. 319. B. ed. Cas.] propior et antiquior est. Lege *Diodoro* adposita lib. XIII. 65. et *Leonclavium Hutchinsonumque* ad *Κυρ. Ἀναβ. Xenophontis* lib. VII. p. 538. WESS.

10. οἶχοντο ἀπολιπόντες) Optime *Gronov.*; mox τὴν σφαιρὴν *Eustathius* itidem vidit. Statim *Μεσαμβρίην οἴκισαν* dat ed. *Genev.* 1618. de coniectura, neque ea absurda. Vid. lib. II. 154.; *Eustathius* vulgati patronus est. WESS.

12. τὰς καταλεχθεῖσας) Delectatur isto scriptor. *Δυσχιμέρος* δὲ αὐτὴ ἡ καταλεχθεῖσα πᾶσα χώρα, lib. IV. 28. In *Porti* penu plura. Itaque iure pristinam sedem recuperavit. Scripsi praeterea [lin. 13.] Προκόνησον, originatione vocis apud *Criticos* ad *Apollon.* Rh. lib. II. 279. motus et *Nostri* consuetudine lib. IV. 14.; quae deinceps [lin. 20.] Δασκυλίῳ desiderabat, quomodo III. 120. et 126. WESS.

CAP. XXXIV. 4. τὴν Χερσόνησον ταύτην) Quod olim legebatur τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσόνησου ταύτην, non pulchra specie est, formatum ferme ex praecedentibus: ταύτης certe, uti cap. 40., oportuerat, voluitque *Reiskius*. Rectius masti, quos duces optavi. *Miltiaden Cypseli* fil., *Chersonesi* con-

ditorem, erudita disputatione Ian. Rutgersius illuminavit Var. Lect. I. 9. Marcellinus vero in Thucydidis vita, Θρᾶκες καὶ Δόλοπες ἐπολέμουν πρὸς Ἀψινθίους, hac eadem in re, errans aut corruptus. Dolopes Thessalis fuere adfines; Dolonci Thraces, ut vere viri docti. WESS.

Ibid. εἶχον Δόλογχοι Θρ. τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτην) Prouti legit Valla, εἶχον Δόλ. Θρ. τὴν Χερσονήσον ταύτην, sic scripsisse videtur Herod. Quae de Dolonciis sequuntur, Apsinthiis tribuit Scholiastes in Aristidis Militiadem T. III. pag. 278. Historiam veterem qui tradiderit, quando praeter Herod. et Marcellinum in vita Thucyd. forte neminem habemus, ineditum Scholion ex Cod. Msto clar. Petri Burmanni Sec. non pigebit descripsisse: Δόλογχοι καὶ Ἀψινθιοὶ ἔβη ὁμορα περὶ τὸν Ἑλλήσποντον· οἱ δὲ Δόλογχοι κατεπολέμουν τοὺς Ἀψινθίους. ἐρωτῶσιν οὖν Ἀψινθίους τὸν θεόν, πῶς ἂν ἀπαλλαγῶσι τῶν κακῶν, ἔχρησεν αὐτοῖς, ὅτι τὸν πρῶτον ὑποδεχόμενον ὑμᾶς Ἀθήνησιν αὐτὸν ἐκείνον στήσατε τύραννον. ἀκούσαντες τοῦτο οἱ Ἀψινθιοὶ ἤρξαντο περινοστεῖν τὰς πόλεις, καὶ τέλος ἐλθόντας αὐτοὺς εἰς Ἀθήνας ὑπεδέξατο ὁ Μιλτιάδης· ἐκ τούτου οὖν ἔγνωσαν ὅτι ὁ χρησμὸς τοῦτον δηλοῖ. εἶτα διελέχθησαν αὐτῷ περὶ τούτου· ὁ δ' οὐκ ἐβουλήθη, ἀλλὰ λέγει Ἀψινθίοις, ὅτι (ἔτι) πέμψαντες εἰς Πυθίαν μάθετε ἀκριβέστερον, εἰ περὶ ἐμοῦ λέγει ὁ χρησμὸς. πέμψαντων οὖν αὐτῶν λέγει, ὅτι καὶ περὶ αὐτοῦ λέγει. ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ πάλιν Ἀψινθίους λέγει ὁ Μιλτιάδης, ὅτι εἰάν κελεύσῃ ἡ πόλις γίνομαι· κελευσάσης οὖν τῆς πόλεως, ἐγένετο τύραννος. VALCK.

10. τὴν ἱρὴν ὁδὸν) Celeberrima sacra via, quae Athenis Eleusinem ducebat, in Pausan. I. 36. et Athen. XIII. pag. 594. f. Hacc ea fortasse, qua Athenienses sacra et Pythicam pompam Delphos mittebant, memorata a Strabone IX. p. 646. c. [p. 422. c. ed. Cas.] WESS.

CAP. XXXV. 5. Φιλαίου τοῦ Αἴαντος) Marcellino Φιλαίας ὁ Αἴαντος prave. Sine mendo in Plutarchi Solon. pag. 83. d. Φίλαιος καὶ Εὐρυστάκης, Aiantis filii, Attica civitate domati. Non equidem nescio, Φίλαιον τὸν Εὐρυστάκους atque adeo Aiantis nepotem perhiberi a Pausania I. 35., et Kühnium Φύλαιον malle: at illi obviam eunt, quos appellavi omnes; huic ΦΙΛΑΙΑΙ ex marmoribus, Plutarcho, Stephanoque inter Atticae demos. WESS.

7. κατήμενος ἐν τοῖσι προθύροις) Apud Marcellin. in vita Thucyd. pag. 2, 18. Dolonci Delphis ἐπαυρόντες περιέτυχον τῷ

Μιλτιάδῃ πρὸ τῶν ὄρων καθιζομένη τῆς Ἀττικῆς: ex Herod. corrigendum censuit I. Rutgers. Var. Lect. I. c. 9. p. 32. πρὸ τῶν ὄρων καθιζομένη τῆς αὐτοῦ οἰκίας. Sed ab Herodoto diversum Marcellinus iste sequutus est in his narrandis auctorem; neque adeo videtur absurda lectio vulgata; quum a finibus Attices non longe Miltiadis abfuerit villa, ἐν Λακιάδαις sita. VALCK.

CAP. XXXVI. 4. πάντα τὸν βουλόμενον μετέχειν) Non defuit Pisistrati consensus, cupide potentem et gratiosum virum amolientis, praetereaque copias et necessaria supeditantis; quod narrantibus apud Marcellinum accredo. Absurde mox [lin. 5.] καὶ ἔσκει τὴν χώραν. Ionibus ἔσκε non aliud atque erat, lib. VI. 133. VII. 119. Rediit ἔσκει, et redibit c. 47., ubi eadem macula. WESS.

7. ἀποτείχισε τὸν ἰσθμὸν) Nonnunquam ἐπιτείχισεν eadem est potestate ac τείχισεν, saepe diversiore; quam admirabiliter luci Hemsterhusius. exposuit ad Luciani Nigrin. c. 23. Hic inculcatum ferri nequit. Miltiades, ducto a Cardia ad Pactyam muro, Apsinthios Chersonesi introitu prohibuit. Id ἀποτείχισεν, sive ut Diodorus διατείχισεν, h. e. οἰκοδομέειν διὰ τοῦ ἰσθμοῦ τεῖχος, Nostri dictione lib. VIII. 71. Opportune Xenophon ex ore Chersonitarum, εἰ δ' ἀποτείχισθαι ἐκ θαλάττης ἐς θάλατταν, de hoc isthmi iugo, Hist. Gr. lib. III. p. 487. D. ed. Steph. Addit elegantissimus scriptor, ἀποτείχισμόν sive murum a Dercyllida Spartano fuisse absolutum et Thraces aditu ad Chersonesum exclusos, sequente Diodoro XIV. 38. Consimiliter ἀποτείχισεν in isthmo Pallēnes muro intersepto Thucydides lib. I. 64., ab Harpocratiōne advocatus. WESS. — Denique apud Nostrum mox c. 37, 1. in ἀποτείχισας consentiunt libri omnes. S.

Ibid. ἐπετείχισεν τὸν ἰσθμὸν) Paulo ante positus haec proxima subdit Scholiastes Aristid. mstus: καὶ ποταμῶ ὄντες τοῦ διορίζοντος τοὺς Δολόγους καὶ τοὺς Ἀψίνθιους ἐτείχισεν αὐτὸν, ἕπως ἀν' μὴ βλάπτοντο οἱ Ἀψίνθιοι παρὰ τῶν Δολόγων: imo contra, secundum Herod. ἵνα μὴ ἔχοιεν σφίας (Doloneos) εἰ Ἀψίνθιοι ἀγλήσθαι ἰσβάλλοντες ἐς τὴν χώραν. VALCK.

10. στάδιοι ἑξ τε καὶ τρήκοντα) Iugi eius latitudo in Xenophonte stadiorum xxxvii., in Scylace et Strabone Epit. lib. VII. fin. stadiorum xl. Longitudo vero a Cardia in Elaeuntē, ubi longissima, stadiorum cō Scylaci: quae in mensuris differentia utique non ampla. WESS.

CAP. XXXVII. 5. Quid sibi velit, ἦν δὲ ὁ Μαρ-
Κροίσω τῷ Αὐδῶ ἐν γνώμῃ γεγονώς, mihi minus liquet.
VALCK. — Quidni vero ἐν γνώμῃ γεγονώς idem fuerit ac
γνώριμος, notus et familiaris? S.

8. πίτυς τρέπον) *Diogenianus*, *Suidas*, atque alii; πύ-
κης τρέπον, parili sententia. Docte disputatur, eadem-ne
πίτυς et πύκη? hanc pinum, illam piceam Latinorum esse,
Bod. a Stapel ad *Theophrastum* lib. III. 10. vehementer ur-
get. Verior *Cl. Salmassii* sententia, πίτυν et pinum non dis-
crepare: nonnunquam quoque arborum eas voces, sicuti
in *Homeri Vita*, quae *Herodoto* tribuitur, c. 20. clarissimi-
me, et in dicto, quod praec manibus est, conmutari, *Ho-*
monym. Hyl. Iatr. c. 65. Quaestio alia, an sola arborum
pinus, sicubi excisa fuerit, non regerminet? *A. Gellius* et
Eustath. eam negari, viderunt aegrius. *Theophrastus* de sua
pinu, πύκη, adustus eam radicibus ἐκ ἀναβλαστάνειν, τὴν
πίτυν δὲ φασὶ τινες ἀναβλαστάνειν. Quomodocunque hoc *Croesi*
verbum et *Herodoti* professio accipiantur, de intentata mi-
nis occisione constat. Videndi viri doctissimi *Kühnius* et
Perizonius ad *Aelian.* Var. VI. 13. Porro τὸ θῆλει [lin. 10.]
si cui adblandiatur, similia succurrent lib. I. 78. II. 13.
IV. 131. **WESS.**

13. ὅτι πίτυς μόνῃ δινδρείων) Unam solamque pinum arborum
omnium caesam nunquam denuo ex iisdem radicibus pullulare,
parum vere dictum *Herodoto* *Gellius* docuerat *Noct. Att.*
VIII. 4. Cum *Herodoteis* ista iam comparavit *Io. Kühn*
ad *Aeliani* Var. VI. 13. Hinc verba quaedam excitat mira-
turque *Eustath.* in *Iliad.* A. p. 32, 16. **VALCK.**

14. πανώλεθρος) Elegantius hoc et tritius, consensio-
neque *Eustathii* munitum. *Sophocl. Elect.* vs. 1012. πρὶν
πανώλεθρους τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι. *Aeschyl.* VII. contr.
Theb. vs. 71. μή μοι πόλιν γε πρυμνόθεν πανώλεθρον Ἐυθαμνί-
σῃσι. Talium apud *Tragicos* uberrima messis. **WESS.**

CAP. XXXVIII. 5. ὡς ὁ νόμος, οἰκιστῇ) Ista non
debuerant ad mentem *Vallae* a se invicem divelli, sic, ut
puto, coniungenda: καὶ οἱ τελευτήσαντι - - θύουσι, ὡς νόμος
οἰκιστῇ, nempe θύειν. Idem esset, ὡς νόμος ἥρωι θύειν: vita fun-
cto sacra faciebant, ut mos est facere heroi. Scribi quoque
potuit unico verbo, in talibus proprio: καὶ οἱ τελευτήσαντι
ἐναγίζουσι, vel ἐντίμνουσι. Eodem *Brasidam* honore dignati

Amphipolitani apud Thucyd. V. cap. xi. ὡς ἥρωϊ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δεδώκασιν ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. Conf. ibi citatus ill. Ez. Spanhem. et Celeberr. Wesseling. ad Diodori T. I. p. 148. Pausanias II. p. 137. τῷ μὲν ὡς ἥρωϊ μετὰ ἥλιον ὄντα πάντα ἐναγίζουσιν, Εὐαμερίωνι δὲ ὡς θεῷ θύουσιν. VALCK.

10. ὑποθερμαίνον) θερμουργοῦ, vocabulo Aeschyli Eum. vs. 563., quo de critici ad VII. contr. Theb. vs. 609. Alibi in Musis ὑπομαργότερος, III. 29. 145. Propius adpropinquat Prisci, Excerpt. Legat. Hoeschelii p. 36., de Hunnis in iram accensis, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποθερμαίνόμενοι ἐχαλεπαίνον. WESS.

CAP. XXXIX. 7. ἐν ἄλλῳ λόγῳ) Hoc ipso libro c. 103. Firmantur ergo disputata de λόγοις Λιβυκοῖς lib. II. 161. Nefariam autem Cimonis caedem non multum ab obitu patris architectati fuerunt Pisistratidae: unde minime mirum, Athenienses, multimodis tyrannos gravantes ac exosos, Miltiadae abituro favisse. WESS.

8. εἶχε κατ' οἴκου) Revocarem ante Gronovium vulgatam lectionem, Vallae quoque repertam, εἶχε κατ' οἴκου, domi sese continebat. Proxima [lin. 9.], τὸν ἀδελφεὸν Στησαγόρεα δηλαδὴ ἐπιτιμίων, interpretatur Vallae, in honorem videlicet Stesagorae fratris. Sententia satis esset commoda, si verbo constaret ista significandi dos: mihi non violenta fore videretur correctio, si pro ἐπιτιμίων scriberetur εἶτι πενθέων: domi se continebat velut adhuc lugens fratrem Stesagoram; more scilicet antiquitus etiam recepto, quo in luctu recenti publico abstinebant. Ἐχειν, interdum idem ac μένειν, saepius adhibetur pro εἶναι. Κατὰ πόλιν notat in urbe: κατ' οἶκον, domi, apud Sophoclem Ai. vs. 1040. Trach. 540. Philoct. 470. In eiusdem dramatis vs. 22. σήμεν' εἴτ' ἔχει Χῳρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλη κυρεῖ. Plene Herod. III. 79. κατ' οἴκους ἐαυτοὺς οἱ μάγοι ἔχουσι τὴν ἡμέραν ταύτην. VALCK.

9. δηλαδὴ ἐπιτιμίων) In Vallae olim Latinis in honorem videlicet fratris, sive ἐπὶ τιμίων disiunctim legentis, sive ἐπιτιμίων, ex communi ἐπιτιμῶν, Ionum more: illi sane vocabulo amplioris honoris potestas adest apud Demosthen. in Leptin. p. 292., certe in msstis et Scholiis. Sophoclis ἐπιτίμια Elect. vs. 917. Suidas τὰ ἐπὶ τιμῇ τινας γινόμενα explicavit. Paria etiam Reiskius. Quae quidem si probamus, concinna reliqua. Miltiades mortuum fratrem honoris,

Herodot. T. VI. P. I.

L

sed simulati, caussa servabat domi; quo audito Chersonesitae frequentes convolant in consortione luctus novo principi gratificaturi. Placere tamen talia H. Stephano haud potuerunt, opinato, si ἐπιτιμίων extra labis culpam maneat, tantundem valere atque ulciscens, sive ultionem moliens. A Gronovio venit puniens. Neutrum admittit ὡς συλλυπηθῆσόμενοι, [lin. 12.] manifesto quidpiam honori aut luctui conveniens in praegressis desiderans. Memini δηλαδή ἐπιτύμβιον, videlicet iam iam contumulandum reponere, cui ὡς συλλυπηθῆσόμενοι recte aptatur. At sit in coniectura. WESS. — Tum IDEM, in Addendis: „Elegans Gisb. Koenii coniecta-
 „tio sic verba ordinat et refingit, εἶχε κατ' οἴκους, τὸν ἀδελ-
 „φὸν Στῆσαγόρεα δηλαδή ἔτι τιμίων: domi se continuit,
 „quasi fratrem Stesagoram adhuc honorans. Iungit ex lib.
 „IX. 24. οἱ μὲν νυν βάρβαροι -- ἀποθανόντα ἐτίμων Μασίστιον:
 „quod tamen geminum planeque adsimile non est.“

12. ἀπικόμενοι ὡς συλλυπηθῆσόμενοι). Nempe πινθέντι, lugenti, luctum certe simulanti, suum quoque verbis mororem testificaturi, sive πινθέντα παραμυθῆσόμενοι. Olim etiam ad Reges, viros principes, vel civitates, eum in finem publicitus legati mittebantur. Aeschines contr. Ctes. p. 88, 22.* ὑπέμεινας πρεσβευτῆς ὡς Κλεοπάτραν τὴν Φιλίππου θυγατέρα χειροτονίσθαι, συναχθῆσόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ Μελοττῶν βασιλείᾳ Ἀλεξάνδρου τελευτῇ. Funeris conf. Alexandri laudatio in Aristid. T. I. p. 142. Dion Chrys. Or. XII. pag. 198. B. οὐδὲ πρεσβείαν ἐπρέσβευον συμμαχικὴν, ἥτινα εὐφημον (εὐσχημον legirim:) τῶν ἀπὸ γλώττης μόνον συναχθόμενων, speciosam legationem aegritudinem non veram verbis saltem significantium: non cepit ista Morellus. Vid. Livius XXIII. 5. Idem in talibus significabant verba συνάχθῃσθαι, συναλγεῖν, συμπενήσσαι, συμπάσχειν, et συλλυπεῖσθαι. Contra, vel ob victoriam reportatam, vel in alia re laeta, legationes mittebantur quae civitatum gaudium, sive verum seu fictum, nunciarent, συνηθῆσόμενοι vel συγχαρησόμενοι τῇ νίκῃ, apud Diodor. Sic. XVII. c. 48. et 113. aliosque. VALCK.

CAP. XL. 3. ἄλλα τῶν κατεχόντων πηγμάτων χαλεπώτερα) H. Stephani καταλαβόντων nusquam reperi, neque vulgato praestat. Τὰ κατέχοντα πρήγμῃα, quae instant et praesentia urgent: qualia in Miltiadeae tyrannidis principio rerum ordinatio, captura Chersonesitarum, auxiliorum

dilectus, tum expeditio una cum Dario contra Scythas. Additum τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων protectum verbis erit c. 46. δευτέρῳ δὲ ἔτι τούτων, modo cetera, quod valde dubito, defendi queant. Calculis hic et consideratione nexus rerum utendum est. Miltiades, interfecto a Pisistrati filiis patre Cimone, in Chersonesum Athenis demigravit, c. 103. Itaque sub annum Per. Iul. 4196., aut paullo citius, siquidem Hipparchus Olymp. LXVI., Per. Iul. 4198. interemptus occubuit. Hippas tyrannidem reliquit invitus Olymp. LXVII., Per. Iul. 4202., Dario Babylonem eopse tempore obsidente; qua post xx. menses expugnata rex sequente Olympiade in Scythas movet comite Miltiade, reversusque Sardibus agit Per. Iul. anno 4206., in lib. V. 24. Scythae Nomades post illam Darii expeditionem irritati in Chersonesum excurrunt, coguntque Miltiaden aliorum fugere. Haec si vero non dissident, quid illis fiet νεωστὶ μὲν ἐληλύθει, cum ante hos decem annos in Chersoneso tyrannum Miltiades egerit? quid τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων? Vide quae consequuntur statim, ταῦτα μὲν δὴ τρίτῳ ἔτι πρότερον. Ea si signant tres notatos annos, exitum non habent: si Miltiadae reditum Doloncorum auxilio, exilium tyranni producunt longissime, neque congruunt bene cum praefectura maritima Otanis lib. V. 25. Quomodo demum cunque intelligantur τὰ τότε μιν κατέχοντα, alia esse nequeunt, quam quae continuo succedunt. At hoc tum vide: Miletus a Persis funditus pessumdata est Olymp. LXXI., Per. Iul. 4218.; altero post urbis eam calamitatem anno Persica classis insulas Chium, Lesbum et Tenedum occupavit, c. 30. huius Musae: apud Tenedum Phoenices (horum autem classis Persica) agere ut accepit Miltiades, convasatis quae in promptu erant, et in naves inpositis, aufugit. Haecine τρίτῳ ἔτι πρότερον τῶν τότε μιν κατέχοντων dici recte possunt evenisse? Animadverto in omni illa temporum notatione maculas, quas equidem detergere sine membranarum adiumento neque audeo, neque volo.

WESS.

[Fortasse vero haud ita magno molimine tolli huius loci difficultates, omniaque ad liquidum poterunt deduci. Nempe τὰ κατέχοντα πρήγματα, ἃ τότε μιν κατελάμβανε, (lin. 2 seq. et lin. 11.) res praesentes quae tunc eum occupabant,

(aut ei acciderunt) haud dubie eae res intelliguntur, de quibus Scriptor noster cap. 33., priusquam hanc digressionem de superiore Miltiade, primo Chersonesi tyranno, instituit, loqui coeperat, quas mox deinde cap. 41. exponere pergit. Quod *lin. 4.* ait, *τρίτῳ ἔτει τούτων*, id quidem, per se positum, poterat *tertio post anno* significare, sicut *δευτέρῳ ἔτει τούτων* cap. 46, 1. sed ex adiunctis h. l. facile adparet, *tertio ante anno* intelligi: quod ipsum quoque mox in fine huius cap. diserte declaratur, *τρίτῳ ἔτει πρότερον τῶν τότε μὲν κατεχόντων*. Quae ei tertio ante anno acciderunt, ea *χαλεπώτερα* fuerant, *graviora, duriora*, quam quae nunc. Nunc enim (ut cap. seq. narratur) Athenas cum omnibus suis opibus, per otium quinque triremibus impositis, ultro Athenas repetens, unam quidem navem amisit a Phoenicibus cum filio suo captam; sed nihil mali accidit filio, quem admodum etiam liberaliter rex Persarum excepit: tertio vero ante anno, Scythis Chersonesum invadentibus, fuga se proripere coactus erat, et in exilio vitam agere. *Σκύθας ἐκφεύγει* vulgo editur; quae si vera scriptura, verbum *ἐκφεύγειν* non consueta alioqui notione, ut cap. 38, 1. accipi debet; (nec enim hoc *admodum grave* erat, quod *Scythas effugit*;) sed *ἐκφεύγει* h. l. idem atque simplex *φεύγει* sonabit, *ad Scytharum adventum e Chersoneso profugit, fuga salutem petere coactus est*. Sed hac notione rectius, ut mihi videtur, *ἔφευγε* scribunt codd. *Arch.* et *Vind.* quod etiam *Valla* suo in cod. reperisse videtur: atque eodem modo mox libri omnes, *Herodoteo* more, id verbum (*lin. 8.*) repetunt, *τούτους ἐπιόντας --- ἔφευγε*. Supersunt primora huius cap. verba consideranda, *Οὗτος δὲ ὁ Κίμωνος Μιλτ. νεωστὶ μὲν ἐληλύθει εἰς τὴν Χερσ.* quae partim ad proxime praecedentem referuntur narrationem, partim ad sequentia transitum parant. Ibi δὲ particula, ut saepe apud Nostrum, idem fere ac *δὴ* aut *ὅν* valet, et hoc dicit Scriptor: *Hic igitur Miltiades, Cimonis filius, novissimus vel postremus (ex Miltiadis τοῦ Κτιστοῦ familia) in Chersonesum venerat; estque adeo hic illo posterior, nec cum superiore confundendus. S.*

6. *συνεστράφησαν καὶ ἤλασαν*) Quum se in unum conglobassent Scythae Nomades, ad hanc usque Chersonesum processerunt. Pro *κατιστράφησαν* lib. I. c. 130. ex Codd. merito

receptum καταστράφθῃσαν: hic forte solemnem sibi posuerat ἑνὴν συνεστράφθῃσαν, et lib. II. c. 121. ἐπιτραφέντων: quod placuit Clar. Abresch. Dil. Thuc. p. 209. Ubi vulgatur τραφέντες, huius Ed. p. 286, 6. [IV. 12, 13. ubi vide Var. Lect. et Adnot.] huius generis prostant nonnulla; qualia habet et Thucyd. semper tamen scribens ξυστραφῆναι et καταστραφῆναι. VALCK. — Utralibet verbi forma uti licuerat Herodoto, et in vulgatam h. l. consentiunt libri; quorum spreto praescripto, συνεστράφθῃσαν ex Valck. coniect. edidit Borh. S.

CAP. XLI. 8. τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖλον) Si genuinum est κατεῖλον, pro simplici novator illud posuerit εἶλον, ceperunt. Fortasse tamen scripserat τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖχον διώκοντες οἱ Φόινικες: sive potius κατῆγον: eo nempe sensu, quem tradit Harpocrat. in Κατάγων τὰ πλοῖα, quemque H. Vales. explicuit p. 104. et 105. Sic Miltiadis istam navem insequuti Phoenices, non quidem mercibus sed huiusmodi pecunia, in suum quendam portum averterint; quacum captum Miltiadis filium Metiochum ἀνήγαγον παρὰ Βασιλέα, δούκοντες χάριτα μεγάλην καταδύσασθαι: postremum hoc, exemplis undique conductis, tractavit I. I. Wetsten. in Lucae Act. Apost. xxiv, 27. conf. D'Orvill. in Charit. p. 409. VALCK. — Iterum refragantibus libris omnibus unam ex Valck. coniecturis arripuit Borh. Verbum καταειρῖν capiendi, corripiendi notione supra positum vidimus c. 29, 9. Possis etiam auferendi, et abstrahendi notione accipere, ut V. 36, 14. S.

19. ἐποίησε κακὸν μὲν οὐδὲν Μητίοχον) De uno Metiocho Herodotus. At Marcellinus in Vit. Thucydidis liberos Miltiadae eadem navi intercepta in hostium venisse potestatem adfirmat; imprudenter subiungens, ἀφίενται δ' ὑπὸ βασιλέως, εἴ γε μὴ ψεύδεται Ἡρόδοτος. Quae, malum, haec suspicio, cui nullus in scriptore fundus? WESS. — Ea tribuit Herodoto Marcellinus in vita Thucyd. quae nusquam ille tradidit; nam primum navem captam scribit, in qua liberi fuerint Miltiadis; deinde, ἀφίενται δὲ, inquit, ὑπὸ βασιλέως, εἴ γε μὴ Ἡρόδοτος ψεύδεται. De uno tantum loquitur Herod. liberorum Miltiadis natu maximo Metiocho; hunc tradit variis commodis ornatum in Perside remansisse, atque ibi, uxore ducta, liberos procreasse: τέκνα,

inquit, τὰ ἐς Πέρσας κεκοσμέαται: [lin. 22.] *liberos, Vabla*, qui inter Persas censentur: scribi quoque potuisset, τὰ ἐς Πέρσας τετάχαται. Κοσμεῖν apud veteres significabat etiam τάσσειν, et ἡ τάξις Κόσμος dicebatur: quibus curae iuventutis erat εὐταξία, non Σωφρονιστῶν tantum, sed et Κοσμητῶν vocabantur. *Ioh. Meursium* in Att. Lect. II. c. 5. sequitur, ut saepe, non nominatum *S. Petitus* in Leg. Att. p. 385. Eadem qua hic structurā *Herod.* III. c. 91. ἐς τὸν Αἰγύπτιον νομὸν αὐταί (Cyrene et Barce) ἐκεκοσμέατο: id est τεταχμέναι ἦσαν. VALCK.

CAP. XLII. 1. οὐδὲν ἔτι πλέον) Non obliviscor formulae ἐπὶ πλέον et ἐπὶ πλείον in N. Test. tabulis atque alibi saepe obviae, et curam *Perizonii* ad *Aeliani* Var. I. 30. meritaе: hic ex *Med.* inculcatur nullā caussā. *Noster* lib. IX. 106. οὐδὲν ἔτι πλέον ἐγένετο τούτων: et cap. 120. WESS. — Duo loca, quae respexit *Vir* doctissimus, sunt IX. 107, 20. et cap. 121, 5. ubi in ἔτι πλέον conspirant quidem, quod sciam, hodie libri omnes, ac ferri id ipsum quoque poterat: sed, ut de formula ἐπὶ πλέον aliorum taceam usum auctorum, (quos *Werferus* testatus est, in Var. Lect. a nobis laudatus,) collatis *Nostri* locis II. 171, 3. V. 51, 16. 120, 6. et IX. 41, 1. intelligitur sperni non debuisse scripturam a probatis codicibus h. l. oblatam; fitque verisimile, in reliquis etiam duobus locis IX. 107. et 121. ἐπὶ πλέον debuisse librarios. S.

2. ἐς νεῖκος Φέρον) ἐς νῆκος Φέρον *Sladus*, διαφθορὰν ex *Hesychio* interpretatus, maluit: frustra. *Homerus* saepe: etiam de bello infra, lib. VII. 158. WESS. — ἐς νεῖκος Φέρον, ad inimicitias pertinens, ad bellum spectans. Opponuntur τὰ εἰρηναῖα, in fine cap. S.

5. ἐκ τῶν πολίων) Egregie sic *Palmerius* *Gronoviusque*. Haud praeter librariorum indolem confusio πολίων et πολέμων. Dedi exempla ad *Diodori* lib. XIV. 50., quibus accedat ex *Polyaeno* lib. V. c. 44, 1. Μемνον βουλόμενος καταμαθεῖν τὰ μεγέθη τῶν πολεμίων καὶ τὰ πλήθη τῶν ἐνοικούντων: nam, τῶν πολέων fuisse primitus, vacat dubio. Scripsi [lin. 6.] ἵνα δωσίδικοι εἶεν, flagitante usu et probante *H. Steph.* Thes. T. I. p. 987. Habet *Polybius* lib. IV. 4. vocem et *Suidas* ex eo. WESS. — Vide *Var. Lect.* et quae ad *Polyb.* IV. 4, 3. olim notavimus. Ut δόσις, per o breve, quidni itidem δοσίδικος recte scribatur? S.

CAP. XLIII. 5. πολλὸν δὲ ναυτικόν) Vir summus Is. Casaubonus στρατὸν hunc ναυτικόν recte interpretatur aptum ad conscendendas naves, ad Strabon. lib. I. p. 82. [pag. 47. ed. Cas.] sequente Stanleio in Aeschyli Pers. vs. 54. Neque enim naves una cum nautis Mardonius ex Perside in Ciliciam ducere valuit. Refer huc cap. 95. prodita. Genus Mardonii ac inter Persas auctoritatem non praeteriit Diodorus lib. XI. 1. WESS.

11. παραπλέων τὴν Ἀσίην) Fuit, cui hoc valde ineptum: esse enim Ioniam Asiae partem, nec posse illum, qui ad Ioniam adpellit, dici παραπεπλευκῆναι τὴν Ἀσίην, uti scriptum hic: praestare propterea τὴν Καρίην, quippe Ioniae vicinam et ex Cilicia naviganti obeundam. At hoc nimis est sapere. Ex Cilicia in Ioniam tramittenti praeternavigatur Pamphylia Lyciaque, quae utraque cur coniectanti negligitur. Verbo, Herodotus τὰ κατὰ τῆς Ἀσίας, in quibus Cares et Lycii lib. I. 177., spectavit. WESS.

15. τοὺς γὰρ τυράννους τῶν Ἰωνῶν καταπαύσας) τῆς τυραννίδος nempe, vel τῆς ἀρχῆς. Sed, si forte variant Codices, illud, an καταλύσας, posuerit, vix constitui poterit: prius plerumque plene dicitur Herodoto, καταπαῦσαι τῆς ἀρχῆς Μήδους· καταπαῦσαι Δημάρχου τῆς βασιλικῆς· ἀρχῆς Κῦρον καταπαύειν. Dum Persa Mardonius in Ionia δημοκρατίας κατίστα ἐς τὰς πόλεις, videri debuit Graecis ea res secundum Herodotum vix credibilis; quia Reges atque imperio regali adsueti popularem regiminis formam in civitatibus libertate usis sic plerumque voluerunt mutatam, ut saltem penes paucos esset imperium, quos dicto facilius haberent obedientes. Paulo post [lin. 18.] restituetur συνελέχθη μὲν κρήμα πολλὸν νεῶν. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. LXIV. 7. τὰ γὰρ ἐντὸς Μακεδόνων) Littera mutata τὰ γὰρ ἐκτὸς Μακ. vir eruditus; namque progredienti e Graecia intra Macedoniam (ἐντὸς Μακεδ.) Thessalos esse, extra vero Thraces et Getas: vere quidem: sed, quid si Bosporum Thracium aut Hellespontum transfretaveris, erunt-ne ἐκτὸς Μακεδόνων Thraces plerique omnes? Id nemo adfirmaverit. Oram autem Propontidis Europaeam ipsamque Thraciam Dario paruisse, ex superioris libri c. 25. et lib. VII. 106. conpertum. WESS.

13. πρὸς τὸν Ἀθῶν) Iterum πρὸς τὸν Ἀθῶν VII. 21. quam-

quam τὸν Ἄθω quidam ibi Codd. ut paullo superius *Vindobonae*. Non profecto nescio, *Diodorum* aliosque sic maluisse, quibus suum non invidео. Τὸν Ἄθων *Servius* Atticis tribuens, ad *Aen.* XII. 701. Quod autem *Herodotus*, scribit, hunc *Athōn*, hunc *Apollon* dicit, *Atticae* declinationis est. De monte recte; τὸν Ἀπόλλων non novi. Statim κατὰ τριηκοσίας *Valla* expressit; et recipi, ut numerus quodammodo indefinitus maneat, poterit. Ita c. 117. κατὰ ἑξακισχιλίους καὶ τετρακισίους, et crebro. Ceterum *Boreas* μέγας τε καὶ ἄπορος, [lin. 11 seq.] idem qui *Strymonias* μέγας τε καὶ κυματίνης lib. VIII. 118. Hic ἄπορος, arcens transitu, de *Gronovii* sententia; forte verius, πρὸς ὃν οὐδένα πόρον εὐρεῖν ἔστι, sicuti Ἀπορώτατον *Isaei* explicuit *Harpocratio*. Immo vero haud scio, respexerit-ne *Grammaticus* et *Nostri* ἄπορον. Nam, quae sequenti Ἀποσάξαντα subiiciuntur, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἑκτῇ, optime accedent prioribus, loco suo mota; siquidem ἀποσάττειν in hac *Musa* nusquam, et *Suidas*, exscribens *Harpocratio*nis ἀποσαζάντα, *Dinarcho* vindicat, *Herodoti* mentione neglecta. Atque haec nunc blandiuntur. Vide tamen c. 125. [ubi παρίσταξι.] *WESS.*

[18 seq. οἱ δὲ αὐτίων - - οἱ δὲ, μέγας] *Commode REISKIUS*: „οἱ cum gravi: qui natare nesciebant, illi propter hoc ipsum „(vel solum) - - fluctibus hauriebantur: οἱ δὲ, scil. ἡπί- „σταντο, qui autem nare sciebant, illi tamen frigore exstinguebantur.“ *S.*

CAP. XLV. 3. Βρύγοι Θρηϊκῆς) Quando lib. VII. c. 73. Φρύγες secundum *Macedonas* olim dicti traduntur *Βρύγες* vel *Βρίγες*. (vid. *Holsten.* ad *Steph.* in *Βρίγες*) pendet ista scribendi diversitas a dialecto. *Macedones* οὐδέποτε κατ' ἀρχαῖς λέξιων τῷ Φ χρῶνται, ἀλλὰ τῷ Β, teste *Heraclide* ap. *Eust.* *Od.* κ'. p. 391, 16. Habet *Etymolog.* p. 179, 17. ut *Macedonica*, Βρίππον, Βρύγας, et Βαλακρόν. Βάλακρον τὸν Νικάτορος; (*Vales.* in *Excerpta* pag. 76.) *Diodor.* T. II. p. 275, 93. qui Κεβαλῖνον forte dederat p. 351, 16. sicut p. 221, 26. Βαλλήνην et Βαλληνικόν *Eustath.* in *Od.* ι. p. 340, 21. In vicinis [lin. 5.] more suo scripserat forsitan *Herod.* οὐ μίντοι οὐδὲ αὐτοὶ γε δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσίων: qua forma loquendi lib. III. c. 19. Καρχηδόνιοι, inquit, οὕτω δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσίων: VII. 154. nulla istarum civitatum πίφουγι δουλοσύνην πρὸς Ἰσποκράτειος: I. 159. Φεύγων θάνατον βίβιον πρὸς

Περσίων. Passivorum loco saepe verba neutra, nonnunquam etiam nomina adhibita, sequuntur illorum structuram; in istis, *violenta morte affici*, atque *in servitutem abduci*, vocibus *θανάτου βιαιόν* et *δουλοσύνης* significantur. Huc pertinent *Thucydidea*, ὡς ἐν ἀξιωματι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, et ὑπὸ τῶν Ἀσσιάνων, p. 84, 75. p. 387, 66. [I. 130. VI. 15.] Euripid. Phoen. vs. 365. μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνη, *ne a fratre dolose occidar*; quaeque pauca dantur similia. VALCK.

CAP. XLVI. 1. Δευτέρῳ δὲ ἔτι τούτων) Rerum earum, quas descripsit. Est autem annus Olymp. LXXII. secundus, quo et Thasii in ordinem coacti et legati aquam et terram petiti missi abierunt: namque μετὰ δὲ τοῦτο c. 48. huc referendum. Insequens annus pugna celeberrimus est Marathonica, decimus ante Salaminiam victoriam apud Thucyd. h. 18. WESS.

9. ἐκ τε τῆς ἡπείρου καὶ ἀπὸ τῶν μετάλλων) Vallae Latina, *ex continenti et metallis*, neque hic, nec deinceps Cl. de Pauw se probare valuerunt: *ex terra et metallis* illi praestabilius; ἡπείρου voce, ut in Etymol. Suida et aliis, pro *terra* posita. Quam ego quidem notionem illi non detraho; de Herodoto, cuius in Musis frequentissimum vocabulum, addubitans. Certum est, Thasios in Thraciae adversa ora metalli fodinas exercuisse, agrosque arasse, ex Thucyd. I. 100. Liqueat insuper, insulam fuisse εὐκαρπον, Dionysii vs. 523. indicio. [ubi Θάσος, Δημήτερος ἀκτή.] Mox [lin. 10.] ἐν Σκαπτῇ ὕλῃ Arch. accuratissime observationi Steph. Byz. congruit, et Lambino opitulatur, Scaptensulam restituenti Lucretio, reiecta Scaptensula, cuius post Festum vindex Gifanius. At Σκαπτὴν ὕλην priscorum plerique disiunctim maluerunt, quorum exempla ad Stephan. stipavit Holstenius, inmemor occupata fuisse a Paul. Leopardo, Emend. lib. VIII. 20. Vallam in his explicandis lapsus leniter (uti in more habet) corrigente. WESS.

13. εἴωσι καρπῶν ἀτελεῖσι) Si forent tributorum immunes olim Laurentius, ac si φόρων ἀτελεῖσι ob oculos habuisset; sicuti Appianus Ἀντίους φόρων ἀτελεῖς Bell. Civil. lib. V. [c. 7.] p. 1077. Ego vero nusquam in schedis animadverti, haud recusaturus, si vel in unis reperiretur. Laudato de Pauw ἀτελεῖς imperfectus, et καρπῶν ἀτελεῖς fructuum defecti copia intelliguntur. In Hesychio Ἀτελεῖς, ἔλλειψις, cuiusmo-

di spadones aut alia parte manci: καρπῶν ἀτελείς eodem posse modo dici, nondum, ut credam, adducor. In lib. I. 192. τῶν ἄλλων εἶναι ἀτελείς, de vicis, a tributorum pensione, nisi quod canibus cibum praeberent, liberis. An ergο καρπῶν ἀτελείς, quod ad fructuum proventus attinet, a tributo immunitibus? Quod et Abreschio placuisse, animadverto. WESS.

Ibid. εἶναι καρπῶν ἀτελείς) Valla: si Thasii forent immunes tributorum: in tributi vicem terrae proventus, fruges, sed vinum in primis generosissimum Persae videntur a Thasius accepisse; qui propterea, ut ἀτελείς φόρων alii, sic dici potuerunt καρπῶν ἀτελείς. Thasiorum aurifodinas ex Herod. memorat Eustath. ad Dionys. vs. 517. Meminerunt earundem Thucyd. I. 100. Marcellin. in vita Thuc. p. 3. et Zenob. Cent. IV. Prov. 34. Neque agrorum fertilitate motus, neque insulae divitiis, Archilochus Thasum in suis saepe carminibus habuit despicatui, quod e diversis liquet illorum fragmentis apud Athen. XII. p. 523. D. Eustath. in Iliad. 8. p. 616, 46. Plutarch. de Exil. p. 604. B. qui, Ἀρχίλοχος, inquit, τῆς Θάσου τὰ καρποφόρα καὶ οἰνῶπεδα παρορῶν, διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον διέβαλε τὴν νῆσον. VALCK. — Et frumenti copiā abundabat Thasus, et vinum quoque in primis celebre Thasium erat. Sed videntur et fertiles Thasiorum agri et vineta in opposita continente (ἐν ἡπείρῳ) maxime fuisse; nempe in Thraciae ora, quae Thasiorum fuit: qui quum fructuum nomine ex ea regione perceptorum nec Thracum regibus nec Persis vectigal ullum aut tributum penderent, εἶναι καρπῶν ἀτελείς, ad redditus, quos ex metallis percipiebant, insignis quotannis cumulus ex agrorum istorum vinetorumque proventu illis accedebat. S.

CAP. XLVII. 4. ἐπὶ τοῦ Θάσου τούτου) Ex more scriptoris, stabilito diligentia Cel. Gronovii ad lib. IV. 45. [ubi frequens obtinet ille usus praepositionis ἐπὶ, praeterea ad IV. 107, 2. 184, 17. VII. 58, 15. 61, 17. et 74, 2. provocavit Gronov.] De Phoenicibus et Thaso nonnulla lib. II. 44. Poterunt autem τὰ μέταλλα Φοινικὰ, [lin. 5. ubi cf. Var. Lect.] si quae necessitas, et Φοινικικά pingi, uti saepe in Strabone πόλεις Φοινικαὶ, apud Athen. γαῦλος Φοινικικός, qui tamen XII. p. 538. D. περιφραῖ καὶ Φοινικὰ χρυ-

σούφλα iunxit. [Sed ibi Φοινικά de colore, non de populo.]
 ἐν πελίκῃ Φοινικῇ Polemo Or. II. p. 16. ed. H. Steph. παιδείᾳ
 Φοινικῇ Dio Cass. Ecl. XLVI. Accedat Συρία Φοινίκη Diodori
 lib. XIX. 95. et Punicum bellum. WESS.

CAP. XLVIII. 8. νέας τε μακράς, καὶ ἱππαγωγὰ
 πλοῖα) Hic quidem ad Ammonii mentem distinguit νέας,
 longas naves, et τὰ στραγγύλα πλοῖα. Sunt enim hic νέες sive
 νῆες, στρατιώτιδες et ὀπλιταγωγοί: πλοῖα vero, quae equos ve-
 herent. Lib. VII. c. 1. iussi sunt parare νέας τε, καὶ ἵππους,
 καὶ σῖτον, καὶ πλοῖα: haec scilicet εἰς ἵππους καὶ σῖτον: atque
 adeo νέας τε, καὶ πλοῖα ἱππαγωγὰ καὶ σιτηγά. Neque sane
 bellicas et longas naves πλοῖα dixit; sed hippagogas, etiam
 ἱππαγωγούς νέας, (vid. Gronov. ad init. libri VII.) et onera-
 rias cum commeatu ἐς σῖτα νέας, VII. c. 21. [In eandem
 sententiam disputaverat Gronov. l. c.] Haec firmant Dukeri
 sententiam ad Thucyd. VI. 43. Apud Ammon. in Aristote-
 lis loco Alexander Molossus (accitus ab Tarentiis in Italiam,
 Livio VIII. 24.) ἐξέπλευσε ναυτὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ
 συχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς: postremum, procul dubio
 mendosum, tentavit Clar. D'Orvill. in Charit. p. 674. sed a
 vulgata nimium abit vox σιταγωγοῖς: mihi restituendum
 videtur, ἱππαγωγοῖς καὶ φορτηγικοῖς: naves onerarias, φορτηγι-
 καὶ πλοῖα dixerunt Thucyd. p. 434, 60. [VI. 88.] Xenoph.
 V. Ἑλλ. p. 320, 37. aliique. VALCK.

CAP. XLIX. 7. ἐπὶ σφίσι ἐπέχοντες) Confer dicta
 lib. I. 80. [At ibi diversior verbi ἐπέχειν usus.] Aeginetae
 maris hoc tempore erant domini, ἑκαταστυκράτου, Eusebio
 et Syncello testibus. Id praeter alia ussit Athenienses, an-
 samque dedit augendae, quae toti deinceps praesidio fuit
 Graeciae, classi, consentientibus Herodoto VII. 144. et Thu-
 cydide I. 14. WESS.

Ibid. ἐπὶ σφίσι ἐπέχοντες) Quod olim vulgabatur, id
 dedisse videtur Herodotus, ἐπὶ σφίσι ἔχοντας, lectum Eu-
 stathio in Od. τ'. p. 683, 21. ubi Homericum Τί μοι ἐπέχεις;
 interpretatus, τί κατ' ἐμοῦ ἔχεις, Ἡρόδοτος δὲ, inquit, διαλα-
 λούμενος Φοινί, ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας τοῦ; Αἰγινήτας; alia dedit
 in Iliad. χ'. p. 1355, 46. Eustathium sequitur H. Steph. in
 Prolegom. p. 736. [de Herod. voc. et loq. form.] Sunt et
 Herodoteae imceses, μετὰ δὲ βουλευέαι, p. 387, 5. [VII. 12, 7.]
 ἐπὶ πάντα τὰ χεῖματα ἄγων, p. 434, 41. [VII. 164, 16.] etc.

VALCK. — Equidem, ἐπύχοντας ex scholio irrepsisse suspicatus, adeoque ἔχοντας revocans, nullam hic *imesin* vidi. sed simplex verbum suo nomine legitime positum iudicavi ea notione, ut, quemadmodum ἔχιν ἐς τι vel ἐς τινά ad aliquid vel ad aliquem spectare, pertinere, tendere, frequenter apud Nostrum significat; sic ἔχιν ἐπὶ τινί, adversus aliquem tendere intelligatur. S.

CAP. I. 2 seqq. Κλεομένης etc.) Quae de Spartanorum rege, Aeginetas adgresso, eadem Pausanias lib. III. c. 4. WESS. — In insulam Aeginam venisse quidem dicitur Cleomenes: sed a Crio aliisque impeditus facere [quod voluerat] non potuit; quod iam nunc, Demarato nondum eiecto, fecisse dicitur Pausaniae lib. III. p. 212. VALCK.

11. ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρχίου) Erat in Latinis ex epistola. Maluerunt de mandato alii, Portus et ante eum Stephanus; qui quidem dissensus in re longe hinc remota momenti non magni: his tamen calculum adposui lib. IV. 10. WESS.

12. εἶπετο τὸν Κριόν, ὃ τι οἱ εἴη τὸ οὐνομα) Suspicio Aeginetam istum Crium luctatorem fuisse, quem Simonides carmine memoraverit. Ad Aristoph. Nub. vs. 1359. φῆσας Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριόν ὡς ἐπύχθη, ista leguntur in Schol. τούτο τὸ μέλος Σιμωνίδου καὶ Ἐπινίκου, Ἐπέξαθ' ὁ κριὸς -- ἦν δὲ παλαιστῆς Αἰγινήτης: forte scribendum, Σιμωνίδου ἐξ ἐπινικίου: ut verba, Ἐπέξαθ' ὁ Κριὸς οὐκ αἰετίως, ἔλθων εἰς δένδρον ἀγλαόν (f. ἐς ἀγλαόδενδρον) Διὸς τίμενος, ut ista verba fuerint in Crium Aeginetam Simonidis, alludentis ad arietem πεπτούμενον. Acerbo ioco Herodoti Cleomenes, cum Aegineta sibi nomen esse dixisset Κριοῦ, ἦδη νῦν, αἶεθ, καταχάλλον, ὃ κριεῖ, τὰ κέρα, ὡς συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ. Iam nunc tu, velut vir gregis, aerata tua fac cornua, quibus possis luctari adversus magnum malum, quod tibi imminet. Paulo inconsideratius negaverat Aegineta, Cleomenem οὐδέναι ἄξιον χαίροντα Αἰγινητίων: dictum indignatus, ex Κριοῦ nomine captat hominis irridendi Rex Spartanus occasionem; atque ea dicit, quae in veri nominis arietem petulantiorum, κριὸν ἀσελγόμερων, dici poterant, cuius protervia brevi refutaretur. Ne Cicero quidem abstinere se potuit, quin C. Verri, homini sane pessimo, ex ipso nomine verris crearet interdum invidiam, II. in Verr. c. 78. Videtis.

Verronium? videtis primas literas integras? videtis extremam partem nominis, caudam illam Verris tanquam in luto demersam esse in litura? Sic IV. in Verr. c. 25. ut hic nomen *verum* (verris) comprobavit, sic ille cognomen (frugi.) Siculos dicentes facit c. 43. in labores Herculis non minus hunc immanissimum verrem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere. Multo minus patienter legi poterunt frigidi Plautini ioci, Bacchid. II. 3. vs. 50. Menaechm. II. 2. vs. 38. Trucul. I. 1. vs. 58. quem reiicit versum tanquam spurium G. Canter. Nov. Lect. VII. 10. nisi sit in scena prolatus, quid sibi vellet Comicus, a plebe non potuit intelligi. Cicero Philipp. XI. c. 6. C. Annium Cimbrum, Lysidici filium, Lysidicum ipsum Graeco verbo, quoniam omnia iura dissolvit. Unicum licet de hoc genere, mirabar tamen in Livio, quod Scipionem facit dicentem, Atrium Umbrium semilixam nominis etiam abominandi ducem, lib. XXVIII. c. 28. Apud recentiores inprimis Graeculos huius generis reperiuntur plurima. VALCK. — De accentu, quo nomen Aeginetae illius hominis notavimus, in Var. Lect. dictum est. S.

CAP. LII. 1. ὁμολογέοντες οὐδενὶ ποιητῇ) Quem innuat, Tyrtaeum-ne an alium, haud memini. Cum poeta isto plerique Graecorum faciunt: Xenophon tamen in Agesil. p. 72. ed. Hutch. eumque secutus Plutarchus, domum, quam Aristodemus Spartae crexerit, habent. WESS. — At non unum aliquem ex poetis hic innuit Herodotus: sed nullum ex poetis ea in re, de qua hic agitur, adsentiri ait Lacedaemoniis; adeoque famae apud Spartanos vulgatae opponit veterum Poëtarum auctoritatem, quorum nempe carminibus alioqui memoria rerum superioribus temporibus gestarum certissimâ ratione ad posteros propagari existimatur. S.

3. τοῦ Κλεοδαίου) τοῦ Κλεοδήμου dum hic scribendum putabat Meurs. de Regno Lac. c. 6. non recordabatur, apud ipsum Herod. constanter scribi Κλεοδαίου, VII. 204. VIII. 131. Sequi potius debuerat Fr. Sylburgii iudicium, Aeliano quoque nomen restituentis Κλεοδαίου, ad Pausan. Lacon. p. 246. Inde facile fluxerunt formae minus sinceræ Κλεοδάμου, et Κλεοδάτου. Spartani Μενεδαίου nomen male in Μενεδάτου transierat apud Thucyd. p. 228, 56. alterum satis commendat notissimum μενεδήιος: eamdem habent vim no-

mina Laconica Κλεινόμαχος et Κλειδαῖος. Non filios tantum, sed patrem quoque Aristodemum Spartam tenuisse statuit et qui dicitur Xenophon in Encom. Agesil. p. 72. Θεῶσθαι τις τὰς θύρας αὐτοῦ· εἰκάσει γὰρ ἂν τις ᾗ ταύτας ἐκείνας εἶναι, ὥσπερ Ἀριστόδημος ὁ Ἡρακλείους ὅτε κατῆλθε λαβὼν ἐπιστήσατο: ubi notat Hutchins. VALCK.

6. Ἀργείην) Errorem excusare ab hac scriptura discrepantes nequeunt: stabilitur matronae nomen omnium consensu: quin fuerunt, qui Pindaro Ἀργείδας inculcabant Isth. Od. VII. 21. μητρόθεν appellatos, διὰ τὸ Ἀργεῖαν ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναῖκα, quamquam frustra illi. Ad-dita hic maiorum series sororem ostendit Therae, quem πρόδικον, ut Sparta dicebant, sive tutorem pupillorum Eurysthenis et Proclis vidimus lib. IV. c. 147. WESS.

13. ἴσων ἰόντων) In horum medio positum ἀμφοτέρων, tantopere damnatum, neque utile, expunxi. Nexa quae adhaerent, varie tentata fuerunt, praecipue ἢ καὶ πρὸ τοῦτον. [lin. 14.] Puto indicari, nihilo magis quam antea potuisse, uter natu prior esset, discernere. et μᾶλλον ad sententiam adsciscendum. Convenit ex lib. VII. c. 189. ὡς ἔμαθον αὐξόμενον τὸν χιμῶνα, ἢ καὶ πρὸ τούτου, ἰθύνοντο: quodque in c. 139. eiusdem Polymniae; nam πρὸ τοῦ non differt. Malunt porro docti viri [lin. 16.] οὐ βουλομένην δὲ, restituta negante particula; quibus si adiutrices adessent schedae, fortasse adsentirer: nunc intercedo. WESS. — Vide quae paullo post notamus. S.

14. ἢ καὶ πρὸ τούτου) Hac saltem in sede voces istae, si sunt Herodoteae, commodam vix admittunt interpretationem: aptius forsitan haerere viderentur istis, quae paulo leguntur superius, sic intersertae: ἐπιδόντα δὲ τὸν Ἀριστόδημον τὰ τέκνα, (ἢ καὶ πρὸ τούτου,) ἰούσῃ τελευτᾷ. Est et in proximis [lin. 16 seq.] structura minus expedita: mea sententia lenius ista fluerent hunc in modum scripta: εἰδυῖαν μὲν (καὶ τὸ κάρτα λέγουσαν ταῦτα,) βουλομένην δὲ εἰκώς ἀμφοτέροις γενόιατο βασιλῆς: scientem quidem, tametsi valide negaret geminos se internoscere: λέγουσαν ταῦτα, nempe οὐδὲ αὐτὴν διαγινώσκειν. VALCK.

[Ad ἢ καὶ πρὸ τούτου nec h. l. nec VII. 189, 9. aut VII. 139, 16. adsciscendae ad sententiam cum Wesselingio particulae μᾶλλον locus est. Nec tam incommode, quam Val-

cenario visum erat, hac in sede locatae istae voces mihi videntur. Praecedentia verba satis indicant, missos fuisse probatos nonnullos viros, qui inspicerent pueros, viderentque uter illorum natu esset maior. Hi igitur, postquam illos inspexerunt, nec per se dignoscere natu maiorem potuerunt, quum ambo inter se similes et aequales (eadem corporis specie, robore et statura) reperissent; tum vero, aut iam antea etiam, matrem interrogarunt. Nec vero etiam, cur sequentia sollicitarentur verba, satis caussae erat. Ista, *ἰδὺιαν μὲν καὶ τὸ κάρτα λέγειν ταῦτα*, in latina quidem versione eandem in sententiam reddidi, quam Gronovius his verbis expresserat, *etsi optime nosset illa aperire*, quasi infinitivus *λέγειν* ab *ἰδὺιαν* penderet. Rectius vero *λέγειν ταῦτα* ad superiora, οὐδὲ αὐτὴν Φάναι διαγινώσκειν, referetur: hoc illam (nempe, nec se internoscere natu maiorem) dixisse, quum quidem vel maxime nosset, sed cuperet etc. τὸ κάρτα, abundante τὸ articulo, vel maxime, quam maxime, ut I. 71, 6. III. 104, 15. VII. 16, 26. S.]

21. τὸν γεραίτερον) Praestantia Med. Cod. et conspirantium meritis fertur laudibus; quae tamen saepe modum excedunt. Πρεσβύτερον eorum scholion est, defensione indignum. An, quaeso, γεραίτερος postulabit, uni adfuisse prae altero γέρας? Quid fiet ergo tot Xenophontis aliorumque dictis, in quis γεραίτερος aetate senior et amplius nihil? WESS.

41. τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς ἀλλήλοισι) Αὐτέων, in schedis repertum nullis, cur retinerem? Rixarum et discordiae, animos fratrum disiungentis, Pausanias testis accedit, διδυμοὶ δὲ ὄντες, διάφοροι τὰ μάλιστα ἦσαν, Lacon. c. 1. p. 205. Sunt quoque Eurysthenidarum et Proclidarum dissensionis in Musis et aliorum commentariis sempiterna monumenta. WESS.

42. τοὺς ἀπὸ τούτων γενομένους ὡσαύτως) Non repugnat quod scribit Livius XL. 8. sociabilem consortionem inter binos Lacedaemoniorum Reges salutarem per multa secula ipsis fuisse patriaeque. Nam, privatim saepius adversarii duo Reges Lacedaemoniorum, unanimis conspirabant in publicae rei commodis iuvandis; aut etiam inter se laudabiliter certabant περὶ τοῦ ὁκότερος πλεῖον ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάσεται, ut Aristides loquitur Herodoti VIII. 79. Neque noluit Lycur-

gus concordem talem discordiam in civitate sua locum habere. *Plutarch.* T. I. p. 598. c. Ἔστιν ὁ Λακωνικὸς νομαθῆς ὑπέκτανμα τῆς ἀρετῆς ἐμβαλεῖν εἰς τὴν πολιτείαν τὸ φιλότιμον καὶ φιλόνομον. Conf. T. II. pag. 232. c. 813. v. et Melanthii dictum de civitate Attica p. 20. c. VALCK.

CAP. LIII. 2. τὰδε δὲ κατὰ τὰ λεγόμενα etc.) Gronovius bene, cui rescribi nihil debuisse, ultima huius capituli verba clamant. Est quoque periculosior sequentibus admota manus. Equidem addidi ex scriptis γὰρ δὲ, cetera bonae notae arbitratus. Pendet sermo ex ἐγὼ γράφω, quae, si repetantur in ὡς εἰσι Ἕλληνες, nescio quid iure desideretur: nam θεοῦ ἀπτόντος a Valla versum a Deo genitum non laudb. Patrem mortalem Perseo Scriptor negat; μέχρι Περσείας, usque ad Perseum, non altius, ascendens, ut ait. Vere ergo τοῦ θεοῦ ἀπτόντος, Deo in seriem non relato. WESS. — Peroportune vero κατὰ τὰ ὑτὰ λεγόμενα. dedit noster cod. F. Superiora, ait Herodotus, soli Lacedaemonii dicunt: (conf. c. 52, 1. ibique notata:) nunc ea referam, inquit, quae eodem modo Graeci dicunt, id est, in quibus reliqui Graeci Lacedaemoniis adsentiuntur. Quod autem verba illa [lin. 6.] ὡς εἰσι Ἕλληνες ab illis ἐγὼ γράφω pendere ait Vir doctissimus, id mihi secus videtur. Arcte profecto cohaerent ἀποδεικνυμένους ὡς εἰσι Ἕλληνες. Itaque participia καταλεγόμενους et ἀποδεικνυμένους tamquam graeco more pro infinitivis posita cum Valla et Gron. equidem accepi. S.

12. εἴρηταί μοι) Sic melius. Εἰρήται multitudinis est, sicuti lib. VII. 96. Persei origo Aegyptia tangitur lib. II. 91., a qua suggillanda cavere sibi noluit *Plutarchus*. At unde Danaus et Lynceus, si non ex Aegypto? Ceteros consulto tacitos habuit. WESS.

Ibid. ἀπὸ δὲ Δανάης τῆς Ἀκρίσιου) Haec et sequentia quaedam, alio quam invenerat ordine collocata, *Plutarch.* exhibet, de Herod. Malign. p. 857. E. Οἱ δὲ Δωριέων, Φησὶν, ἡγεμόνης φαίνεται ἂν Αἰγύπτιοι ἰθαγενεῖς ὄντες καταλέγοντες (leg. καταλέγοντι) τοὺς ἄνω Δανάης καὶ Ἀκρίσιου πατέρας: quae prorsus obscuravit interpret. Ad Herodotea *Plutarchus*, τὸν Ἐπαφον, inquit, καὶ τὴν Ἰώ, καὶ τὸν Ἰασον, καὶ τὸν Ἄργον ὅλως ἀφῆκεν. Epaphum in Aegypto natum omittere potuerat; Ionem, Iasum, et Argum Herodoteae narrationi me-

rito opposuit; neque enim hos Aegyptios origine dixerunt Graeci, qui posteros Epaphi, atque adeo maiores Acrisii, fatentur Aegyptios esse *ἰθαγενέας*, Libyen, Belum, Danaum et Aegyptum, Lyncea. Sed vituperare potius debuit *Plutarch.* quos habuit *Herodotus* auctores, non quid ipse sentiat, sed tradens quid Graeci de his fabulari sueverint: hoc non in fine tantum capitis, sed et initio, significavit; ubi, *Τάδε δὲ*, inquit, *κατὰ τὰ λεγόμενα ὑπ' Ἑλλήνων ἐγὼ γράφω*, vel *γράφω*: ut l. c. 95. *κατὰ ταῦτα γράφω*. Quid sibi velit τοῦ *Διοῦ ἀπτόντος* [lin. 5.] mihi quidem non liquet. VALCK.

CAP. LIV. 4. *Περσὶ οὐδὲν*) De Persarum sententia si venerint quae libro VII. 61. scribit, *Perseum* videlicet *Danaës* et *Iovis* fuisse filium, creasseque ex *Andromeda* Persen, unde *Persicae* genti nomen; in matre patreque Graecos inter et Persas fuerit concordia, de avo lis et progenitoribus; quos una cum *Acrisio* a consanguinitate *Persae* si secluserint *Persae*, *Danaë* *Assyriae* aut *Persicae* erit stirpis. WESS.

CAP. LV. 2. *καὶ ὅ, τι ἀποδιξάμενοι*) *Reiskius* ὅτι optime disparavit. In regni successione *διαδέχσθαι* et *ἐνδέχσθαι* sedem habent: *ἀποδέχσθαι*, in rerum actu. *Οἱ μὲν νυν Κᾶρες οὐδὲν λαμπρὸν ἔργον ἀποδιξάμενοι* lib. I. 174. saepissimeque aliàs. WESS.

CAP. LVI. 2. *Διὸς τε Λακεδαιμόνος*) *Saepe* quidem *Lacedaemonis*, *Iovis* filii, sed huius *Iovis*, *Λακεδαιμόνος* dicti, nusquam alibi factam invenit *Meursius* mentionem; et sane mirum est, si *Iovem* coluerint *Λακεδαιμόνα*, hunc non ut Deum *ἀρχαγέταν* habitum saepiusque commemoratum. Coluisse *Lacedaemonios* *Ἀγαμέμνονα Δία* variorum contra constat testimoniis docuitque *Meurs.* Misc. *Lacon.* I. c. 4. *Suspiciabatur Casaub. in Athen.* III. cap. 21. [Animadv. T. II. nuperae edit. p. 175 seq.] dictum *Iovem* *Ἀγαμέμνονα* *Spartanis*, ut *ἀρίσταρχον* a *Simonide*; *Agamemnone* certe nomen antiquius *ἐπιθετικῶς* de *Deorum* rege potuit usurpari, et vera adpellationis ratio *Lycophronem* ceterosque latere. *Athen.* III. p. 99. B. *Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν ἄδην ἀγροίλαον*. Dedit ibi plura *Casaubonus*. *Ἀγροίλαν*, inferum *Iovem*, attigit *Bentley* ad *Callim.* in *Lav. Pall.* vs. 130. Ubi vulgatur in *Hesych.* *Ἀγροί* ἀρχὰ μία, *Simonideum* forte dederat *Ἀρίσταρχον*, *Δία*. *Herod. T. VI. P. I.*

Asopii vocabant Aesculapium Φιλόλαον, teste Pausan. III. p. 267. Ἀλξιν, τὸν Ἡρακλῆα, Coi, Aristid. I. p. 62. Τηλέμαχος, ἢ Ἀρτεμις dicitur in Luciani Lexiph. II. p. 335. Habet istius generis nonnulla Aristoph. Ἰκ. vs. 164. Θισμ. vs. 811. Δυσ. vs. 554. VALCK.

5. αὐτὸν ἐν τῷ ἄγῳ ἐνέχεσθαι) Omissa saepius, additur in legibus interdum Atticis praepositio; velut apud Demosth. contr. Aristocr. p. 408, 54. apud Andocid. p. 12, 36. τὸν βουλευσάντα ἐν τῷ αὐτῷ ἐνέχεσθαι καὶ τὸν τῇ χειρὶ ἔργασάμενον. Unde corrigendus Antiphon p. 143, 19. ut, pro μήτε χειρὶ ἀράμενον, scribatur μήτε χειρὶ ἔργασάμενον. conf. Lysias pag. 18. et Markland. VALCK. — De formula εἰ δὲ μὴ (ibid. ubi εἰ δὲ absque negatione expectasset aliquis) vide Vigeri Idiot. VIII. vi, 9. ibique Zeun. Scilicet, ubi in praecedente membro nulla est negatio, ibi εἰ δὲ μὴ sin minus significat; si in praec. membro negatio est, εἰ δὲ μὴ positive intelligitur, sin, si quis id fecerit. Sic in Evang. Matth. ix, 17. Confer Indicem nostrum Graecitatis Epicteteae pag. 301. S.

7. ἐκατὸν δὲ ἄνδρας λογάδας ἐπὶ στρατιῇς) In delectorum virorum numero conspiratur in schedis. Trecentos alii regi stipatores custodesque circumponunt: Agidem sane οἱ τριακόσιοι ἰππῆς καλούμενοι stipabant in praecilio apud Thucyd. V. 72., suntque iidem τριακόσιοι Σπαρτιητῶν λογάδες, οἵπερ ἰππῆες καλῶνται, Themistoclem honoris causa deducentes infr. lib. VIII. 124. An ex trecentis centeni regum praecipui in castris satellites, in acie cuncti? Conf. N. Cragium, Reip. Spart. lib. IV. 4. Iam ἐπὶ στρατηγῆς, in expeditione, fingeat Cl. Reiskius, non utique praeter consuetudinem, siquidem ea in voce creberrime peccatum. Tuetur vulgatum Xenoph. Laced. Reip. p. 685. F. [pag. 542. med. ed. Bas. 1569.] πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατιᾶς οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐποροῦσι, eorum omnium copiam Lacedaemonii etiam in castris, sive in exercitu, habent. Similiter p. 688. A. [p. 544, l. 16. ed. Bas.] etc. WESS.

8. ἐν τῇσι ἐξοδίῃσι) Κοινὰ ἔξοδοι expeditiones communiter susceptae lib. IX. 26., etiam in Comici Nub. vs. 579., cuius loco ἐξόδιον Ionibus Portus asseruit, vetere motus lectione. Cl. Gronovio adsentior. Ἐξοδία ποιούμενοι Samnites apud Strabon. lib. V. p. 382. A. [p. 249. B. ed. Cas.] Quod

ex Mssis revocatur ὁκόσοις ἂν ᾖ, [lin. 9.] scriptor suum agnosceret. WESS. — Vocabulo ἐξοδία de bellica expeditione saepius utitur Polybius: vide Lexic. Polyb. p. 230. S.

CAP. LVII. 2. ἢ θυτήν τις δημοτελεῖ) Verissime Codices. Τὰ ἱερὰ τὰ δημοτελεῖ Demosth. in Neaer. p. 739. esse ait τὰ ἱερὰ τὰ τῆς πόλεως. Philoni Leg. ad Cai. pag. 1031. D. ἱερταὶ δημοτελεῖς, festi nationis Iudaicae dies. Iunge elegans matronae Pythagorae dictum in Stobaei Serm. LXXII. p. 445. et Hesych. Δημοτελεῖ cum Clar. Alberti adnotatione. WESS. — Cum ista vero notione θυτῆος δημοτελεῖς minus convenire videri poterat quod ait ἢ θυτήν τις δημ. ποιή-ται, si quis etc. quod ad privatum hominem referri vide- tur: fortasse igitur intelligi debebit magistratus ille, ad cuius munus curamque id pertinebat. Sed poterit etiam θυτήν δημοτελεῖς intelligi sacrificium a privato homine ita institutum, ut populares ille suos vel curiales ad convi- vium vocet. S.

4. διπλῆσια νέμοντας) Vetus mos, Homero descriptus do- cteque abs Eustath. explanatus pag. 72, 20. et p. 682, 50. [pag. 54, 32. et p. 557, 22. ed. Bas.] Super eo prudentis- sime Xenophon extr. Rep. Laced. καὶ διμοιρία γε ἐπὶ τῷ δέπνῳ ἐτίμησεν Lycurgus, οὐχ ἵνα διπλάσια καταφάγοιν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἀπὸ τοῦδε τιμῆσαι ἔχουσιν εἴ τινα βούλονται. Ceterum πρὸ- βατα [lin. 6.] non solas esse oves, indicatum aliàs, neque eas utique Spartani duntaxat inmolarunt. Vallae propter- ea Latina, ovibus expulsis, integrata sunt. WESS. — In νέμοντας ad superius τις relato est familiaris Nostru transitus a singulari numero ad pluralem. S.

11. προξένους ἀποδεικνύναι τοῦτοισι προκεῖσθαι) Si vel in plerisque hoc legeretur Codicibus, restitui tamen deberet προσκεῖσθαι vel προσκίεσθαι, de honore attributo adhi- bitum etiam Herodoto I. 118. 119. et II. 83. Τὸ προσκεῖσθαι hoc in loco per γέρας εἶναι recte interpretatur Eustath. Iliad. γ'. p. 307, 17. [p. 405. ed. Rom.] Proxenos memorat Spar- tanos Xenophon, Clearchum, πρόξενον ὄντα Βυζαντίων, ab Agide illuc missum, Ἑλλ. I. p. 253, 40. et IV. p. 308, 31. Phracem Bocotorum πρόξενον. Fuerunt isti vel quales He- rod. designari voluit, vel quales fuisse dubitabat Cragius de Rep. Lac. II. c. 10. Sed sicut Athenienses atque, suos etiam habuerunt Lacedaemonii, in aliis civitatibus. a se

publicitus constitutos προξένους. Apud Pausan. III. p. 223., Eleus Xenias fuisse dicitur Agidi ἰδίᾳ ξένος, καὶ Λακεδαιμονίων τοῦ κοινοῦ πρόξενος: ut Chius Hermesilaus privatim Sophocli ξένος, et πρόξενος Atheniensium, teste Ione Chio apud Athenaeum XIII. p. 603. r. Publicitus etiam Alciphron Argivus, secundum Thucyd. V. 59. fuit πρόξενος Λακεδαιμονίων, et Plataeënsis Λάκων ὁ Ἀσιμνήστου, III. 52. Distinguuntur a talibus ἰδίᾳ πρόξενoi et ἑτελοπρόξενoi dicti; quales fuerint fortasse Lacedaemoniorum Athenis Cimon, et Callias. VALCK.

12. τούτοις προσκείμεναι) Eustathius γράφει εἶναι τοῖς βασιλεῦσι ἐν Σπάρτῃ vere explicuit: id enim est προσκείμεναι, iniuriā mutatum. Sic lib. VII. 35. τοῖς προσκείμεναι αὐτῇ ἡ ἄχαρις τιμή. Portus plura. Πυθίους [lin. 13.] hinc Timaeus in Lexicon intulit, ad quem bene Cl. Ruhnkenius. De iisdem Eustath. ad Iliad. A'. p. 55, 44. [pag. 42, 7. ed. Bas.] ἦν δὲ καὶ τάγμα τι θείον ἐν Δελφοῖς, οἱ θεοπρόποι· οἱ κατ' Ἡρόδοτον ἐπιστύνοντο μετὰ τῶν βασιλέων τὰ δημόσια, labantis memoriae vitio aberrans. Cicero vero praeter Pythios dedisse regibus suis augurem adsessorem Lacedaemonios, memorat lib. I. de Divinat. c. 43. WESS.

23. ἦν μή περ ὁ πατήρ etc.) Vallam fefellit litera, μήπερ in μήτηρ convertentem: neque Etonensis codicis aberratio discrepat. Matris olim sane ad filiarum sponsalia nulla auctoritas. Vere Hermione Spartana, Νυμφευμάτων γὰρ τῶν ἐμῶν πατήρ ἐμὸς Μέρμυραν ἔχει, in Euripidis Androm. vs. 987. Πατρούχου παρθένου πέρι [lin. 22.] hoc ex loco Timaeus Lex. p. 151., ubi docta Ruhnkenii observatio. WESS.

Ibid. ἦν μή περ ὁ πατήρ αὐτήν) Qualem Valla sequutus est, Codicis Eton. lectio, ἦν ἡ μήτηρ ἢ ὁ πατήρ αὐτήν ἐγγυήσῃ, correctoris illa videtur indocti: non mater filiam dicitur ἐγγυῆσαι, sed pater; aut, si illuc abiisset, puellam frater, vel avus paternus. Orbae nuptias, necdum a patre desponsatae, si plures sibi vindicarent, fieretque ἡ ἐπίκληρος, ut Athenis loquebantur, ἐπίδικος, Spartae lis ista dirimebatur a Regibus solis; quos Herod. scribit [lin. 21 seqq.] δικάζειν μόνους πατρούχου παρθένου πέρι, ἐς τὸν ἰκνέεται ἔχειν, ἦν μήπερ ὁ πατήρ ἐγγυήσῃ. Herodoteam vocem πατρούχος Hesychio restituit Hemsterh. voc. Ἐμπάμονι, πατρούχῳ. conf. Timaei Lex. Platon. in Πατρούχου παρθένου, et Ruhnken. Ut

ἐμπαίων, sic ἢ ἐπικληρος dicitur ἔγκληρος in Euripid. Iphig. Taur. vs. 682. VALCK.

28. δύο ψήφους τιθεμένους) Thucydidem, gravissimum Scriptorem, lib. I. 20. tacito Herodoti nomine haec falsi arguisse, Meursii Reg. Lacon. c. 23. et Palmerii animadversio est. Equidem duo singulis regibus suffragia non largior, valdeque vereor, ut verba δύο ψήφους τιθεμένους illis contribuant. Regum absentium vicem maxime propinquos obiisse et duo posuisse calculos scribitur, tertiumque suum: totidem ergo ferebant suffragia, quot usi ambo reges fuissent, modo-ne consessu abstinuissent seniorum; tulissent autem praesentes duo, singuli suum. Haud itaque bina singulis suffragia hac in descriptione. Sed rem non urgeo: falli possum. WESS.

Ibid. δύο ψήφους τιθεμένους) Denegat hanc Lacedaemoniorum regibus praerogativam Thucyd. I. 20., quem Herodotea sibi sumsisse refutanda vere monuit ante Palmer. Io. Meurs. de Regn. Lac. c. 23. de senatorum agens et numero et dignitate, Misc. Lac. II. c. 4. Plura dederat N. Cragius lib. II. cap. 3. Civitatem memorat Indicam Diodor. XVII. 104., cuius forma regiminis Spartanae fuerit similis quod ad Senatus auctoritatem binosque Reges e duabus semper familiis, τῶν κατὰ πόλεμον πραττομένων ἡγουμένων. Ne Regum potestas in tyrannidem degeneraret, Lycurgus, secundum Platonem Epist. VIII. p. 354. v., Φάρμακον ἐπήνευγε τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν, καὶ τὸν τῶν Ἐφόρων δασμὸν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον. Insignis eiusdem locus est T. II. pag. 692. A. Curia τῶν γερόντων ceterorumque annuorum magistratuum tribunalia ubi fuerint Sparta tradit Pausan. III. p. 231., τῆς τε Γερουσίας βουλευτήριον, καὶ τῶν Ἐφόρων καὶ Νομοφυλάκων καὶ καλουμένων Βιδιαιῶν ἀρχαῖά ἐστιν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς: in quibus corrigendum arbitror, καὶ Νομοφυλάκων καλουμένων Βιδιαιῶν. Hi annui magistratus, Ephori et Bidiacei, sive Νομοφύλακες, erant πέντε ἀριθμὸν ἐκάτεροι secundum Pausaniam: contra οἱ Γέροντες, numero xxviii, διὰ βίου ταύτην ἔχουσι τὴν τιμὴν, Plutarch. T. I. pag. 597. E. Hinc intelligi poterit Xenoph. Ἑλλ. III. pag. 289, 20., ubi numerare iussus ὅποσοι εἴεν Σπαρτιάται ἐν τῇ ἀγορᾷ, dicitur ἀριθμῆσας βασιλεία τε καὶ Ἐφόρους καὶ Γέροντας καὶ ἄλλους ὡς τισὶ σφραγίζοντα. VALCK.

CAP. LVIII. 5. λίβητα κροτίουσι) *Necesse non videtur*, ut unum omnes lebetem pulsarint; neque requirunt opportune scripta Scholiastae Theocriti Idyl. II. 36. καὶ παρὰ Λάκωσι βασιλέως ἀποθανόντος εἰδῶσι κρούειν λίβητα, ubi *Meursius* λίβητας, quemadmodum in *Herodoti* schedis pluribus. Magnas autem turbas movit καταμιγνέσθαι, [lin. 7.] variisque coniecturis, quibus non utor, ansam dedit. Possunt utique μιγνέσθαι dici, quorum caput aut corpus luto alia-ve re turpatur, ut χρώτα μιαινόμενος *Nicand.* Alexiph. vs. 253., et quidni καταμιγνέσθαι, praesertim cum talia in luctu frequentarentur? *WESS.* — Nota Romanorum formula, *luctu squalere*, in luctu et squalore esse. Nescio an eodem pertineant οἱ μισμοί, quibus in privatorum hominum obitu abstinere Spartani, ex *Lycurgi* legibus, debuerunt, referente *Plutarch.* in *Institut.* Lacon. p. 238. D. S.

13 seqq. ἐκ πάσης δὲ Λακεδαίμονος etc.) *Recepta* Codicum lectione, τῶν περιόικων ἀναγκαστοῦς, sic ista capienda iudico: *necesse est ut, praeter Spartiatas, funus vel invitum comitentur ceterarum urbium Laconicarum incolae certo numero.* De περιόικοις forsan alibi dicitur. Voces χωρὶς Σπαρτιατῶν recte ceperunt *N. Cragius* de Rep. Lac. II. p. 107. et *L'Auteur des Essais de Critique* pag. 179. [nempe praeter Spartanos, iuxta cum Spartanis; (conf. I. 106, 5.) non, exceptis Spartanis, ut *H. Steph.* cum *Camerar.* aut absque Spartanis, ut imperite *Gronov.* posuerat.] Ἀριθμῶ, hic frustra tentatum, significat certo numero, vel definito. *Lucian.* T. III. p. 302., τὸ μὲν ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδύμην. T. I. pag. 750, 57. *Thucyd.* II. 72. *VALCK.* — Ubi ait *Herod.* ἐκ πάσης Λακεδαίμονος, *Lacedaemonem* patet hic τὴν Λακωνικὴν, *Laconicam* terram intelligi, quemadmodum VII. 234, 10. S.

14 seq. τῶν περιόικων ἀναγκαστοῦς) *Ex vulgata ὀνομαστέως* formavit *Cl. de Pauw*, honoratiores ac nobiliores explanans; quales fortasse inter Spartanorum περιόικους exiguo numero, homines quippe contemtissimae et paene servilis conditionis, meritoque ab *Isocrate* deploratae, *Paneg.* pag. 67. E. et uberius *Panath.* pag. 270. c. ed. *Steph.* Quod autem schedae offerunt, id longe melius, stabilitumque *Aeliani* auctoritate, *Var.* VI. 1., ubi de Spartanorum

rum in Messenios, itidem περιόλους, acerbitate, τὰς ἐλευ-
 θέραις [γυναῖκας] εἰς τὰ πένθη βαδίζειν ἢ ἀγκαζον, καὶ τοὺς
 ἀλλοτρίους καὶ μηδὲν σφισι προσήκοντας νεκροὺς κλαίειν. Nihil
 certe accomodatius. At gravis tria ista [lin. 16.] καὶ αὐ-
 τῶν Σπαρτιτῶν urget suspicio, tum quoniam ex duobus,
 illisque bonae notae, exsulant codicibus, tum maxime,
 quod turbae plangentium Spartanos eximant praecedentia
 χωρὶς Σπαρτιτῶν: [at de his verbis vide paullo ante no-
 tata.] quippe genuinos cives ac Spartanæ urbis incolae
 lib. VII. 234., quibus Lycurgi decretum τὰ πένθη καὶ ὄδυρ-
 μὸς vetabat, Instit. Lacon. *Plutarchi* p. 238. v. Atque haec
 efficere possunt, pro alienis ut putentur. WESS. — Ver-
 ba ista, καὶ αὐτῶν Σπαρτιτῶν, nisi temere prorsus et casu
 omissa sunt in codicibus nonnullis, consulto abiecta pri-
 mum fuere ab homine, qui ista, χωρὶς Σπαρτιτῶν, (l. 14.)
 in eandem partem acceperat, quae *Wesselingio* et *Grono-
 vio* placuit. Quod vero de Lycurgo, τὰ πένθη καὶ ὄδυρμους
 vetante, ex *Plutarcho* refert *Vir* doctissimus, id ad priva-
 torum hominum, non ad regum, obitum spectare, recte
Larcherus monuit. Nam, regum quidem obitum ipsos
 quoque in urbe Spartanos ingenti luctu prosequi debuisse,
 et superiora, et quae his mox subiiciuntur, abunde de-
 clarant. S.

20 seqq. Regis in proelio mortui effigiem ἐν κλήνῃ εὖ ἱστρωμένην
 dicuntur ἐμφέρειν, si nempe cadaver commode Spartam non
 posset deportari. Peregre mortuus *Agesipolis* ἐν μέλει τιθείς
 καὶ κομισθεὶς οἴκαδ' ἔτυχ' ἡς βασιλικῆς ταφῆς. *Xenoph.* Ἑλλ. V.
 p. 330, 3. VALCK.

22. ἐπειὶ δὲ θάψωσι) Eradicata haec tria verba voluit *vir*
Celeber. ob *Medicei* negligentiam, addita disputatione,
 quam considera. [nempe: et videbis quam sit absurda.]
 Mihi turpe est, concordiae scriptorum Codicum oblucta-
 ri, praesertim in facillima et plana verborum sententia.
Iustitium, functo Persarum rege, quot fuerit dierum *Bris-
 sonii* quaesivit exemplo *Io. Alb. Fabric.* ad *Sextum Philo-
 soph.* lib. II. adv. Gramm. p. 296. WESS.

CAP. LIX. 1 seq. ἐπειὶ δὲ --- ἄλλος ἐνίστηται βασ.)
 Hic scribi non potuit ἀνίστηται, neque supra dederat *Βασι-
 λεία ἀνιστιῶτα* III. 66. ubi in sequenti cap. coniecturam,
ἐπιστάμενος, Codices firmarunt. Quod sequitur [lin. 3.] δ

ἰσιών, ἐς τὴν ἀρχὴν videlicet, vel τὴν βασιλείην, eodem sensu ponitur, quo saepe dicuntur εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσιόντες, qui magistratum ineunt. VALCK.

CAP. LX. 3. ἰκδύκονται τὰς πατρώας τέχνας) Ex lege Sesostridis, qua sancitum μηδὲνα καταλιπεῖν τὴν πατρώαν τέχνην, Dicaearcho teste in Schol. ad Apollon. Rh. IV. 273. Confer Diodorum lib. I. 74. Mox [lin. 5.] καὶ οὐ κατὰ λαμπ. clar. Reiskius coniiciebat. WESS.

CAP. LXI. 4. φθόνῳ καὶ ᾄγῃ) Valckenario Nostro Dissert. de Scholiis Hom. ineditis p. 120. sanitatem vocabulum debet. Suidas Ἄγῃ -- παρ' Ἡροδότῃ βασιανία: gemina Etymologus; nec longe ab instaurato recedit ᾄγῃ duorum Codicum. Pindari de fraudulentis et δολίῳ cive, Pyth. Od. II. 151. ὁμῶς μὲν σαίνων ποτὶ πάντας ᾄγαν πάγχυ διαπλέκει, huc adplicuit Cl. Reiskius; verti enim debere invidiam, non valde, ut vulgo solet. WESS.

Ibid. φθόνῳ καὶ ᾄτῃ χρεώμενος) Dudum indicatum ᾄγῃ recuperabit Herodotus, hic forsitan etiam Vallae lectum, vertenti, invidia et odio. Non de nimio tantum admirationis adfectu, sed et illinc orta invidia, Homerum aliosque Poëtas verbum frequentasse Ἀγάσθαι vel Ἀγάζεσθαι, in Hesychio servata monstrant praeter Ἀγᾶσθαι, et Ἀγάζεσθαι. Ἀγᾶσθαι. Ἀγᾶτῃσθε. Ἀγασσάμενοι. Ἀγαιοόμενοι. Ἠγᾶσατο. Illuc referenda sunt ex eodem Ἀγασίς, φθόνος: Ἀγαστῆς, βάτκωνος: et forsitan, quod habet ex Aeschyli Thressis, Ἀγᾶις, ζῆλώτεσιν. Secundum Eustath. in Od. ε. p. 212, 51., τὸ Ἀγᾶσθαι φασὶν οἱ πηλαιοὶ τρία σημαίνειν τὸ θαυμάζειν, τὸ φθονεῖν, τὸ μισεῖν. Idem in Iliad. α. p. 1501, 1. scripsit ἀγαιομένους, καὶ ὡς ἂν Ἡρόδοτος εἴποι φθονοῦντας: Herodoti respiciens locum VIII. 69., quo dicuntur Persae ἀγαιοόμενοι τε καὶ φθονιόντες τῇ Ἀρτεμισίῃ. Nostro loco genuinam legerunt vocem ᾄγῃ Suidas et Etymologus, [p. 9. lin. 1.] sed huius in Edd. Herodoteo nomen Herodiani male fuerat substitutum. In his permutandis saepissime fuisse peccatum docuit Clar. Wesseling. in Diss. Herod. In Scholiis ineditis ad Iliada Homeri; quae ex Codice descripsi Clar. I. I. Wetstenii, ubi scribi debuerat Ἡρωδιανός, saepe scribebatur Ἡρόδοτος: velut ad Iliad. β. vs. 8., Ἡρόδοτος μὲν τὸ Ἰθὶ ἑνεστώτος φησὶν εἶναι: ad Ἰλ. δ. 66., ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς λέγει Ἡρόδοτος ὅτι μετοχὴ ἐστὶ (τὸ Ὑπερκύδαντας:) similiter ad κ. 67. et δ. 10. VALCK. —

In Scholiis Venetis a *Villoisono* editis, quae, ut iam alias monui, eadem fere sunt cum Basileensibus, locis a *Valck.* citatis recte 'Ηρωδιανός legitur. S.

13. καλλίστη ἐξ αἰσχίστης γινομένη) De eadem *Pausan.* III. [cap. 7.] p. 220., παρθένων μὲν τῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ εἶναι φασὶν αἰσχίστην, γυναικῶν δὲ τὸ εἶδος καλλίστην ὑπὸ 'Ελένης γενέσθαι. More suo multis fabulam enarrat *Herodotus*; cuius τὸ Φοιβήϊον ἱερὸν quale fuerit, docet *Io. Meurs.* Misc. Lacon. I. c. 5. VALCK. — Apud *Pausan.* I. c. ὑπὸ 'Ελένης perperam ab interprete post *Helenam* redditur. S.

20. ὑπερθε τοῦ Φοιβηΐου ἱεροῦ) *Pausanias* Φοιβαΐον non procul a Therapna, inque eo Castorum fanum locat lib. III. 20. Hinc *Meursius* „Verba, inquit, illustro, et, ὑπερθε τοῦ „Φοιβηΐου ἱεροῦ, sic expono, supra Phoebi fanum: ut Dioscurorum id intelligatur, quod dedicatum in Phoebaeo, ex „*Pausania* cognoscimus.“ Misc. Lacon. lib. I. 5. Quod demiror; siquidem *Helenae* templum scriptor limpide indicavit. Voluit-ne vir doctus, *Helenam* fratribus fuisse contubernalem, πάρεδρον, eodemque in fano cultam? Id vero ostensum oportuerat. Orationem ex schedis animavi et auxi, τὸδ' [rectius τὸ δ'] ἔστι ἐν τῇ Θερσάνῃ scribingens. Rem ipsam attigit *Pausanias* III. 7. WESS.

28. ἐρῶσαν δὲ) Quod *Florentiae* ἐρῶσα δὲ maluerunt, placuit vehementer *Gronovio*; cui quidem schedae omnes, si numero eximas *Ask.*, refragantur, Graecique sermonis habitus. L. Küsteri animadversionem Bibl. Ant. et. Nov. Io. Clerici T. V. pag. 404. evolve; mihi namque impero silentium. WESS. — Vitiosum ἐρῶσα cum *Med.* et *Ask.* nostrum etiam cod. F. inquinavit. S.

CAP. LXII. 1. ἔκνιξε ἄρχ τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως) Simili figura *Pindarus* Pyth. X. fin. καὶ γὰρ ἐτέρωσιν ἐτέρων ἔκνιξε Φρίνης: et *Isthm.* VI. 74. αἰδεῖα δ' ἔνδον μιν ἔκνιξε χαίρης. Nec alia *Euripidis* *Med.* vs. 567. εἴ σε μὴ κνίξοι λείχους. Paulo diversior infra lib. VII. 10, 5. WESS.

Ibid. τὸν δὲ Ἀρίστονα ἔκνιξε) Istius mulieris amor *Aristonem* pungebat. In *Glossar.* et *Suida* Ἐκνίζει redditur ἔδακεν, adhibitum etiam VII. c. 12. Sed, ut hīc, saepe designat *Sophocli* dictum ἔρως δῆγμα: *Xenoph.* pag. 516, 13. κῆσμα. vid. *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* vs. 975. In amore γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πόθου δάκρυ, *Lucian.* II. p. 400. *Plutarch.*

T. I. p. 602. ἔκνιζεν αὐτὸν οὐ μετρίως ὁ -- ἔρωρ. Aptissima dedit ὁ πᾶν in Miscell. Obs. VI. p. 303. Rarius paulo post [lin. 8.] ὄρκους ἐπ' ἤλασαν, obvium et lib. I. cap. 146. VALCK.

14. ἀπίει ἀπάγεσθαι) Ionicam verbi speciem mutarunt Med. et alii pro arbitrio, cui obedire non libet. Superiore libro c. 107. καὶ μιν ἀπίει ἐντυλάμενος. Utrumque *Portus* in Lexicon addidit, beneque explicuit. WESS.

CAP. LXIII. 2. τὴν δευτέραν [loco olim vulgati τὴν δευτέραν] mos nationis adprobat. Talla autem continuo admonere, arbitrator supervacaneum. WESS.

5. ἐν θ' ὥκῳ κατημένῳ μετὰ τῶν ἐφόρων) Interpretatur *Pausanias* ἐν βουλῇ, lib. III. 7. p. 221. idque optime. *Herodotus* exemplo *Homeri* *Odyss.* ε'. 3. Οἱ δὲ θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον, id est, εἰς συνέδριον, sicuti *Eustathius*, *Hesychius*, aliique docent. Statim τὸν χρόνον, τῷ ἡγάγετο, [lin. 7.] reduxi pristinam in sedem. Nihil autem verius ἐπὶ δακτύλων συμβαλ. [ibid.] quod et in Lexica inmigravit et limpidissima circumfusus luce est abs summo viro *Io. Fr. Gronovio* *Lection. Plautin.* p. 222. WESS.

5. ἐν θ' ὥκῳ κατημένῳ) Filij nativitas *Aristoni* nunciata dicitur apud *Pausan.* p. 221. μετὰ τῶν ἑφόρων κατημένῳ τηλικαῦτα ἐν βουλῇ: in senatu sedenti, *Berglero* ad *Atciph.* p. 108. Nostro non dicitur sedisse tum in curia μετὰ τῶν Γερόντων, sed in consessu cum *Ephoris*. Τὸ συνέδριον, ut *Homerus*, θῶκον vocat. *Oenomaus* *Eusebii*, *Praep. Ev.* V. p. 223. c. δοκεῖ μοι ὁ Λυκοῦργος οὗτος οὐκ ἐσχημένῳ τιτθῆν, οὐδὲ σὺν θ' ὥκῳ πρῆσβυτέρων οὐδέποτε κεκαθιμέναι: ubi legendum videtur σύνθωκος, consessor. *Ephorum* autem ἀρχεῖον proprio nomine vocant ἑφορεῖον. *Aelian.* *Nat. An.* XI. 19. *Pantelidas* *Lacedaemonius* κατήμενος ἐν τῷ ἑφορεῖῳ ὑπὸ κυνῶν διεσπάρθη. *Laudator* *Agesilaum* in Asia non minus *Ephoris* paruisse scribit p. 26. ἢ εἰ ἐν τῷ ἑφορεῖῳ ἔτυχεν ἐσθηκῶς μόνος παρὰ τοὺς πέντε. VALCK.

7. ἐπιστάμενός τε τὸν χρόνον, ἐξ ὅτου) Postremum nisi plures exhibent Codices, mihi videretur interpretamentum genuinae voculae τῷ, quam *Valla* legit. Eidem quoque repertum, et in *Arch.* probatum *Berglero* recte restituit *Gronov.* in proximis: καὶ, ἐπὶ δακτύλων συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας, εἴτε ἀπομόσας, οὐκ ἂν ἰμὸς εἴη. Eleganter *Pausan.*

p. 221. Ἀρίστων, αἰτ, ἰπῶν τῶν ἐν Ἰλιάδι ἐς τὴν Εὐρυσθέως γένει-
σιν πεποιημένους λήθην, ἢ μηδὲ τὴν ἀρχὴν συνεῖς αὐτῶν, οὐκ ἴσθι τῶν
μηνῶν εἶναι καὶ αὐτοῦ τὸν παῖδα. Duas ponit ibi coniecturas
Kühnius, quarum altera dubio vacat, dummodo paululum
adiuvetur: Pausaniae scribi solet εἴνεκα: hoc facile tran-
siit in εἶναι καὶ, ut apud Stobaeum p. 524, 6. vox μαινίδων
in μὲν εἰδῶν, in loco Teletis, et p. 415, 39. verba Hieroclis,
οἷα δὲ κηδεμῶν, depravata sunt in οἷα δοκεῖ δαίμων: hoc prae-
cepit Bentleius. In Pausaniae verbis, τῶν μηνῶν εἴνεκα signi-
ficat, menses quod attinet, vel mensium habita ratione: sic
loquitur Pausan. IV. p. 368. τύχης μὲν χρηστῆς εἴνεκα καὶ διὰ
λαμπρότητα ἔργων ἔνεμεν Ἀλεξάνδρῳ - πλέον. Dion Chrysost.
XXXVII. p. 463. B. διαβολῆς μὲν εἴνεκα καὶ Σωκράτης εἶη τῶν
νέων διαφθορῶν. VALCK.

[8. οὐκ ἂν ἐμὲς εἶη. Meus non fuerit; meus vix esse potest.
Sed conf. c. 65, 17. et vide Hoogev. ad Viger. VIII. 2, 8. S.]

CAP. LXIV. 4. διὰ τὰ Κλεομένη διεβλήθη) Fuisse olim
καὶ διὰ τὰ, aut simile quidpiam, in suspicionem Cl. Reiskii
incidit: neque enim unam iudicari, quae in regni
amittendi periculum Demaratum coniecerit, causam.
Offensus sane erat Cleomeni ob illa, quae recensentur. Id
hic διεβλήθη, et lib. V. 35. καὶ Μεγαβάρτη διαβεβλημένος. Euripides
Hec. vs. 863. Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι: et Iphig. Aulid.
vs. 1372. μὴ διαβληθῆς στρατῶ. Qua in dictione, ut antea
significatum, lapsus vertentium est creberrimus. Vide
Cel. Duker. in Thucyd. VIII. 82. WESS. — διὰ τὰ Ionum
idiomate idem ac δίστι, eo quod. S.

CAP. LXV. 2. τῷ Μενάρκῳ τοῦ Ἀγίως) Vitiosum
τοῦ Ἀγίως nomen est. In familiae Leutychidis serie
lib. VIII. 131. Λευτυχίδης ὁ Μενάρκῳ, τοῦ Ἠγησίλεω. Avus
ergo sermone Spartano Ἀγισίλαος: quem eundem agnovit
Demaratus; quippe filius Aristonis, nepos Agesilai. Vi-
deo equidem Aristonem τὸν Ἀγασικλέους scribi in Pausania
lib. III. 3. male, nisi fallor. Hinc consequens, ut fratres
fuerint patruelles Leutychides et Demaratus. Potest tamen
hoc in coniectura manere; nam, quae Gronovius ad Agidem
hunc protegendum lib. VII. 204. adscripsit, non bene,
qui meus est stupor, adsequor. WESS. — Nempe ibi
Agidem, Eurysthenis filium, cum eo qui hic Agis nomina-
tur ex Proclidarum familia, confudisse Gronovius videtur.

Superest, ut aut h. l. Ἠγησίλειω, loco Ἄγιοις, aut VIII. 131, 6. Ἄγιοις sive Ἠγίοις, loco Ἠγησίλειω sive Ἠγησιδέω, legendum censeamus; nisi statuendum fuerit, binominem fuisse *Leotychidae* avum. Scripsi autem huius viri nomen *Leotychiden* ex pervulgato inter Graecos usu, pro quo Διουτυχ. ionico more *Herodotus* usurpavit. S.

5. ἢ ἐχθρὸς τῷ Δημ. μάλιστα etc.) Aut iungenda sunt μάλιστα γιγνώσκω διὰ πρῆγμα τοιοῦτον, id est, διὰ πρῆγμα μάλιστα τοιοῦτον, prout ceperat *Valla*; aut hic quoque more suo scripserat, ἢ ἐχθρὸς τῷ Δημοκρίτῳ τὰ μάλιστα (vel ἐς τὰ μάλιστα) γιγνώσκω, id est ὁμοίως τοῖς μάλιστα. εἶναι φίλους τὰ μάλιστα legitur II. 147. φίλοι ἐς τὰ μάλιστα, VI. 89. ξεῖνον ἐς τὰ μάλιστα, I. 20. Similiter adhibentur ἐς τὰ μέγιστα ἐς τὰ πρῶτα ἐς τὰ ἔσχατα. VALCK. — Sed haec quidem non admodum huius erant loci. S.

[11. ἐκ τῆς Κλεομένους προθυμίας) Fuit quum Κλεομένης pro genitivo obiecti accipiens, intelligebam studio in *Cleomenem*, studio gratum ei faciendi; sicut ἐκ ῥητώτης τῆς Δημοκρίδους, III. 156, 8. At, non tam studio gratificandi *Cleomeni*, quam odio *Demarati* et cupiditate ductum in regiam dignitatem ei succedendi, credibile est, morem *Cleomeni* gessisse *Leotychidem*. Itaque rectius intelligetur, de *Cleomenis consilio*, coll. I. 124, 7. S.]

13. οὐκ ἰκνεομένης) Brevi sequetur οὔτε ἰκνεομένης, quod cur priore peius iudicaverit *H. Stephanus* in Recens. Vocum *Herodoti*, caussam non exputo, quandoquidem comma praefert Ionicum. Glossae msstae, ex quibus [sua hausit] *Corinthus*, οὐ προσκρόντως, οὐ καθηκόντως exponunt, neque *Hesychius* suum ἰκνεομένης aliter. *Stephanum* adi et cap. 86. huius *Musae*. WESS.

Ibid. οὐκ ἰκνεομένης βασιλεύειν) In Glossario redditur et in libello de Dialectis, οὐ προσκρόντως. Rex legitimus est, ἐς τὸν ἰκνέται ἔχειν (τὴν βασιλείαν) lib. VI. c. 57. Quinam ἰκνεομένης censerentur *Spartae βασιλεύειν*, *Cragius* ostendit de Rep. Lac. II. c. 2. *Herodoteum ἰκνεομένης* tractavit *H. Stephanus* in Vocum *Herod.* Recens. p. 728. Conf. *Foesii Oecon. Hippocr.* in Ἰκνεύμενος χρόνος. In oraculo apud *Demosth.* p. 609, 103. pro ἐνιχνεύμενα ἀμεραιτελεῖν τοὺς ποθ. κατὰ τὰ ἀγγεμένα, corrigendum censeo: (τὰ πάτρια τοῖς ἀποφθιμένοις) ἐν ἰκνεύμενῳ ἀμέρῃ τελεῖν τοὺς ποθήκοντας κατὰ τεταγμένα. VALCK.

CAP. LXVI. 4. ἀνώϊστον δὲ γενομένου) Vallae Latina, quum ergo nihil suspicionis exstaret de Cleomenis providentia ad conciliandam Pythiam, quadam tenus laudavit Portus; cuius a iudicio non abhorret Küsterus ad Suidae Ἀνώϊστος. Fateor ἀνώϊστον tantundem ac ἀνυπονόητον saepe valere, ponique de inproviso et insperato. Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀνώϊστου Μελίτωνα, Epigr. Anth. lib. I. c. 80. p. 162. [Anal. Brunck. T. II. p. 136. num. 17.] Μῦθος ἀνώϊστος, πόντος ἀνώϊστος, in Apoll. Rh. III. 670. et 799. Quae, tametsi plura aggerantur, Vallae non proderunt; siquidem simile nihil in hac narratione: ne adiungam, Latina ista ad intelligendum esse implicatissima. Agnovit pro sua prudentia H. Stephanus: at quod refingit ipse, nulla lectionis addita caussa, ἀνώιστοῦ δὲ γενομένου, potuerat in tenebris latere. Voluit fortasse, repulsum indicari Demaratum. Quid vero tum fiet sequentibus? Optime locum expedit Valckenarius ad lib. I. 157. ἀνωιστοῦ reponens; quae et Pavii sententia: ex ἀνώω lib. VII. 149. περί μὲν σπονδίων ἀνώωσιν ἐς τοὺς πλιῦνας. Quare ἀνώϊστου sive ἀνωιστοῦ δὲ γενομένου, re vero relata. Sic fluit leniter oratio. WESS. — Comparari certe debet cum istis, quae prostant lib. I. c. 157. ἐς θῖον ἀνῶσαι τὸν ἐν Βραγχίδῃσι: ubi quaedam sunt adscripta. VALCK.

5. προσποιέεται Κλειμένης Κόβωνα) Reddendum est, sibi conciliat, vel in partes suas pertrahit. Thucyd. I. 57. τοὺς Κορινθίους προσποιεῖτο. Aristoph. Eq. vs. 215. τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιῶ: docte Bergler. semper fac plebem tuam. Propria significandi dote Hegesistratus dicitur προσποιησάμενος ξύλινον πόδα, Herod. IX. 36. VALCK.

CAP. LXVII. 4. αἰρεθεὶς ἀρχὴν) Eustathii additamento carent schedae, neque delectatur Herodotus. [At nimirum non iuncta intelligi debent αἰρεθεὶς ἀρχὴν, sed ἤρχε ἀρχὴν.] Spartanorum Γυμνοπαιδίας [lin. 5.] praeterire licet, uberrime explanatas eruditorum curis. Unum consule Dav. Ruhnkenium ad Timaei Lexic. p. 54. [p. 73. ed. sec.] WESS.

5. θιωμένου δὲ τοῦ Δημαρέτου) Dederat forsitan, ἡγεμένου: id est, quum esset τῶν χορῶν ἡγεμῶν, sive χοροποιός. Fuisse ἀρχοντα monstrant vicina, ἤρχε αἰρεθεὶς ἀρχὴν, et, ὁποῖόν τι εἴη τὸ ἀρχεῖν. Huius Laconici festi moderatorem χοροποιὸν vocat

Plutarch. T. II. p. 208. c. vid. clar. *T. Hemsterh.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 331, 332. De eodem festo loquens *Sosibius* apud *Athen.* XV. p. 678. β. τοὺς προστάτας memorat τῶν ἀγομένων χορῶν ἐν τῇ ἰορτῇ ταύτῃ. Non puerorum tantum, sed et virorum, chorum in hoc fuisse festo liquet ex *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 349, 14. vid. *Meursii Orchestra*, in *Γυμνασicaidia*, et *Clar. D. Ruhnken.* ad *Timaei Lex.* p. 54. VALCK.

7. ἐπὶ γέλωτι τε καὶ λάσθῃ) Ultima prave deficiunt *Fragm. Parisino.* *Philaenidis* nomine *Aeschrion Samius* apud *Athen.* lib. VIII. 3. p. 335. c. Μὴ μ' ᾧ μάταια ταῦτα, - - - χλεύην τε ποιεῖ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην: pro quo *Anthol.* lib. III. 10. p. 323. καὶ γέλωτα καὶ λάσθην, non quidem insuaviter, tamen ex scholio. [λάσθην restituit *Brunck*, *Analect.* T. I. p. 189.] Magnus *Animadversor* λάσθην hinc et ex *Suida* declaravit, pariterque *Ezech. Spanhemius* *Diss. de Num. Us.* XIII. p. 522. Verum porro est τῷ ἐ: εἰρωτήματι [lin. 9.] ex gentis adsuetudine. qua ἐπειρώτησιν dant sequentia. WESS.

8. οἰοῖόν τι εἴη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλ.) *Eustathius* in *Iliad.* β'. p. 178, 13. differentiam esse inter ἄρχειν et βασιλεύειν δηλοῖ, inquit, *Λευκχιδης*, ἐς *Δημόφροντα* ἐκπεσόντα τῆς βασιλείας, εἶτα εἰς ἄρχην (cur non εἶτα ἄρχειν?) αἰρεθέντα, ἡρώτα, Φασί, γελῶν, οἰοῖόν τι εἴη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλεύειν. *Apte Leutyichidis* illud comparavit clar. *Wess.* ad *Herod.* I. 129. ubi *Harpagus Astyagen* εἶρετο, - - - ὅ τι εἴη ἡ ἐκείνου δουλοσύνη ἀπὸ τῆς βασιλείης. Reputantem facit *Iugurtham Sallustius* *Bel. Iug.* c. 66. quam gravis casus in servitium ex regno foret: ubi vid. *Ios. Wasse.* Ut ista *Harpagus*, sic haec *Leutyichides* rogabat ἐπὶ γέλωτι τε καὶ λάσθῃ. *Glossar. Herod.* Λάσθην, αἰσχύνῃ. Ubi iunxit γέλωτα καὶ λάσθην *Aeschrion Samius* *Athen.* VIII. p. 335. c. *Herodotea* dedit et alia *Casaub.* p. 583. [*Animadv.* T. IV. p. 504. nuperae edit.] VALCK.

CAP. LXVIII. 1. ἰσθίς ἐς τὰς χεῖρας οἱ τῶν σπλάγγων) Notissimus in adiurationibus supplicationibusque aras tangendi et victimarum prosicia mos docte explicatur ad *Appianum Iber.* p. 431. ab *Henr. Stephano*, nisi si tamen *Tollius* omnia ista descripserit ex *Des. Herald* *Digress.* XVI. libri primi ad *Tertull.* *Apologet.* Sunt enim ita gemina germana, ut nihil mage. Atque hoc opinor. *Stephano* accepta ea docti ferunt interpretes *Thucyd.* V. 47: Μοx [lin. 3.] θιῶν τε τῶν τε ἄλλων καταπτόμενους, alios deos *Iovemque ante*

status, confirmatur lib. VIII. 65. et *Eustathii* interpretatione ad *Hom.* pag. 155, 28. [p. 117, 34. ed. Bas.] *WESS.* — Adnotationem de more in adiurationibus aram tangendi et ipsorum sacrorum partem manu tenendi, quam, putide dissimulato auctoris nomine, *Alex. Tollius* ad *Appiani* Hist. Hispan. (cap. 9. nostrae edit.) adposuit, eam *Desiderii Heraldii* esse, opportune nos Vir doctissimus docuit; quod nobis tunc, quum eandem (T. III. nostri *Appiani* p. 212. seqq.) recundendam curavimus, non erat compertum. S.

8. Φασί σε ἐσελθεῖν παρὰ) Duas literas male repetitas, et genuinum arbitror quod margo praebet *Steph.* Φασί σε ἐλθεῖν παρὰ τῶν οἰκετῶν τὸν ὀνοφορβόν, quomodo legitur in proximis, et saepius alibi; forsā olim etiam positum II. 112. [II. 115, 19.] eodem sensu, quo dixit *Aeschylus* ἄσπον ἵναί, in Ὀπλων κρίσει, non intellectum *Stanleio*, Ἄλλ' Ἀντικλίας ἄσπον ἦλθε Σίσυφος, apud *Schol.* ad *Soph.* Ai. 191. *Anticliam* propius accessit, vel tetigit *Sisyphus*; ex isthoc contactu natum ferebat *Ulyssen Ajax*. Quae vectorem nondum tulerat triremis, virgo illinc venuste dicitur *Aristoph.* Eq. vs. 1303. ἦτις ἀνδρῶν ἄσπον οὐκ ἐληλύθει. *VALCK.* — Conf. ad II. 115, 18. notata. S.

10. Ἐγὼ δὲ σε ὧν μετέρχομαι τῶν θεῶν) Non displicet scriptura Codicum, ἐγὼ ὧν σε: priori tamen detraho nihil. At πρὸς, imperio tot schedarum, exulare debet, intelligendum tacite. Convenit *Euripid.* Hec. vs. 740. [752.] ἱκεταῖα σε τῶνδε γονάτων καὶ σοῦ γενείου δεξιᾶς τ'. Multa *Erasmus Vindingius* ad eiusdem Fabulae vs. 147. Mox [lin. 11.] εἰ περ significantius. *WESS.*

10. Ἐγὼ δὲ σε ὧν μετέρχομαι) Idem significat *Sophocleum*, σε πρὸς θεῶν ἱκευῶμαι, te per Deos obsecro, in Ai. vs. 589. Ex similibusque liquet, quomodo venerit in istam significandi vim μετέρχεσθαι. σε ἱκέτης ἱκευῶμαι, in *Soph.* Phil. 471. idem est ac σε λιτῆσι μετέρχομαι. [cap. 69, 2.] In hoc autem familiari *Demarati* cum matre colloquio suavissima *Herodoti* elucet ἀφείλεια: quale illud est proximum, [lin. 11.] οὔτε γὰρ, εἰ πεποιήκας τι --, μούνη πεποιήκας, μετὰ πολλῶν δέ. *Cicero* Tusc. III. 33. Consolatio -- usitata est, et saepe prodest: „Non tibi hoc soli:“ quae de tragoedia petita sunt. Hoc argumento *Merope* se solabatur *Euripidis* apud *Plutarch.* T. II. p. 110. D. Paulo post [lin. 14.] elegans ob-

tinet in istis contracta locutio, *τεκτῖν γὰρ ἂν οἱ καὶ τὰς προ-
 τήρας συναιῖκας*: plene fuisset dicendum, *εἰ γὰρ ἐνῆν*, (nempe
σπέρμα παιδοποιόν), *τεκτῖν ἂν οἱ καὶ τὰς etc.* Sic in familiari
 praesertim sermone loquebantur. *Aristophanes* exemplo
 sit: *Plut.* vs. 427., *οὐ γὰρ ἂν τσοῦτονι ἐνέκραγες ἡμῖν*: non enim
 alioquin tantum clamoris edidisses: nec hic vim vocularum
 istarum expressit *Bergler*. neque in *Eq.* vs. 1335. *Vesp.*
 1135. *Lys.* 25. *VALCK.*

CAP. LXIX. 10. *οὐκ ὑπιδέκετο*) Corrigit docti
 viri coniectura *οὐκ ἀπιδέκετο*, quod haud scio an vulgato
 praeferri debeat. Supra *Democedes* lib. III. 130. *ὁ δὲ οὐκ
 ὑπιδέκετο*, cum negaret se nosse. *Portus* utrumque iure con-
 paravit. Quod deinceps in *Msstis* [*lin.* 11.] *ὁλίγω τι πρό-
 τερον*, id editum exstat lib. VII. 95. ubi *Arch.* et alii *ὁλί-
 γον τι πρότερον*. Sed in talibus crebra mutatio. *WESS.*

16. *τὸ καλῶνσι Ἀστραβάκου*) Diligentiae debemus *Pau-
 saniae* lib. III. 16, p. 248. *Ἀστραβάκου καλούμενον ἡρώον*. *Cle-
 menti Alex.* *Protrept.* p. 35. itidem *Ἀστράβακος*. Belle ergo
Valla et scripti; ex quibus *ἀναγέγρατο Arch.* [*lin.* 17.] tale
 est, ut ab Ionum more non abeat, et plausum, modo et
 alii addicerent, posset auferre. Verissime [mox, *lin.* 18.]
ἔχεις πᾶν, neque absurdum omnino *καὶ ἐβούλεο πύθεσθαι*.
WESS.

16. *τὸ καλῶνσι Ἀστραβάκου*) Matrem certe *Demarati*
 non fecit ista dicendam *Herodotus*; nisi fingamus ignorasse
Demaratum, cuius esset heroum paternae domus vestibulo
 vicinum; aliorum quidem sermonibus ista talia nonnun-
 quam interiecerunt historici; sed hic lectori notum erat
 ex sequentibus herois nomen, quod bis *Pausaniae* scribitur
 et *Clementi Ἀστράβακος*. Dicitur autem *Astrabaci heroum*
Herodoto [*lin.* 15 seq.] *παρὰ τῆσι θύρῃσι τῆσι αὐλείῃσι* (*Ari-
 stonis*) *ἰδρυμένον*. Eodem etiam numero *αὐλείους θύρας*, sed
 saepius alii *τὴν αὐλείον* memorant. Multa dederunt *Vales*.
Wesseling. *D'Orvill.* *Pierson.* *Ianua* sic vestibuli dicebatur;
 quod quale fuerit optime tradidit *A. Gellius* *Noct. Att.* XVI.
 5. hinc *Macrob.* *Saturn.* VI. 8. et *Perizon.* ad *Aeliani* *Var.*
Hist. III. 4. Quam vulgo vocant *αὐλείον*, *Aeschylus* cur dixe-
 rit *ἐρκέλους πύλας* in *Choëph.* vs. 559. 569, 651. facile intel-
 liget qui vestibulum (sive *τὴν αὐλήν*) locum ante fores aedium
vacuum, a via septo fuisse noverit separatum. *Eustath.* in

Ἰλ. ι. p. 669, 44. [p. 764. ed. Rom.] κατὰ τοὺς ἀκριβοτέρους ἢ τάξις οὕτως ἔρκος, περὶ δὲ πύλαι· μετὰ δὲ τὸ ἐρκιον, αὐλή· μετ' ἣν αἰθούσα· εἴτα πρόδομος. VALCK.

18. Οὕτω δὴ, ὧ παῖ, ἔχει πᾶν) Praebebunt forsitan ἔχεις Codices etiam alii, prout *Valla* legit. *Eurip.* *Phoen.* 960. Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πινυτοῖς ἔχεις. Ubi postea dicitur errorem *Ariston* agnovisse, quo dictum illud imprudenter effutisset, ista leguntur: [lin. 29 seq.] ἔγνω δὲ καὶ ἐ' αὐτὸς Ἀρίστων οὐ μετὰ πολλὸν χρόνον, ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος ἐκβάλλοι τοῦτο. In his cum *Viro* docto [*Reiskio*] scriberem ἐκβάλλοι: praeterea vulgatae voci praeferrem ἀγνοίη: tandem dubito, legendum - ne sit αὐτὸς ὁ Ἀρίστων, an hic rectius sit ὁ αὐτὸς Ἀρ. ut sit, idem *Ariston*, velut ἕτερος ἦδη, καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς ἐτι ὢν τῇ προτέρᾳ γνώμῃ. *Aeschylus* in eundem sensum dixit ἐκβαλεῖν ἔπη in *Agam.* vs. 1672. Quid usu distent ἀνοία et ἄγνοια, ex iis satis liquet, quibus libello de Sacrificiis finem imponit *Lucianus*: ταῦτα δεῖσθαι μοι δοκεῖ Ἡρακλείτου τινὸς ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασμένου τὴν ἀνοίαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἄγνοιαν ὀδυρομένου. *Aristoni* dictum imprudenter exciderat ἀγνοίη vel αἰδεμένη, ignorantia, quod vel ex *Homero* discere potuisset, *Eurysthea* *Sthenelo* natum canente ἡλιτόμνηνον ἰόντα, cum matri ὁ ἔβδομος εἰστήκει μείς. Postea *Agidi*, cuius uxore *Timaea* paulo familiaris *Alcibiades* fuerat usus, simile quid filio nato dicenti, ἀνοία potius impu-
tari potuit. VALCK.

25. οὐδέκω ἐξήκειν) Adpositum erat lib. II. 139. ὡς ὢν ὁ χρόνος οὕτος ἐξήκει: heic ex *Ask.* minime. Scriptor ipsemet lib. II. 111. ὡς ἐξήκει τέ οἱ ὁ χρόνος. *Sophocles* *Phil.* 200. πρὶν ὅδ' ἐξήκει χρόνος. Inprudens profecto *Ariston*, aut oblitus natalium *Eurysthei* apud *Poëtam*, negavit *Demaratum* septimestrem suum esse filium, quae et *Pausaniae* observatio lib. III. 7. WESS.

29. ἔγνω δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίστων) Non repudiavi a *Mstis* oblatum. Statim ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος [lin. 30.] sanum non praesto. *Arch.* οὐ καλῶς videri repetitum potest ob αὐτὸν οὐ καλῶς ποιεῖν, superius depositum, alioqui edito multo suavius; habet certe ὡς ἀνοίη acerbissimam criminationem, quam *Valckenarii* *Nostri* ὡς ἀγνοίη eleganter minuit. Ἐκβάλλοι, cui doctissimi *Viri* primas dederunt, dubio nunc exem-

tum. Congruit Pindaricum *Pyth.* Od. II. 148. ἀδύναντον δ' ἔπος ἐκβαλεῖν κραταίον. WESS.

CAP. LXX. 6. ἐπιδιαβάντες δὲ) *Iustum est.* Cel. enim Gronovio [verbum istud alibi apud Nostrum legi non recordanti] memoria fraudem struxit. Sic lib. IV. 122. οἱ Πέρσαι ἐπιδιαβάντες ἰδίωκον. Ferre ἄπτογτο, [lin. 7.] si conatus intelligatur, possum: manus enim tantum profugo iniiciebant, minime, interpellantibus Zacynthis, abducturi. Blanditur autem [ibid.] θεράποντας αὐτὸν ἀπαιρῶνται, ex Homeri studio propagatum: Μητε σὺ τὸνδ', ἀγαθὸς περ ἰών, ἀποαίρεο κούρην, *Iliad.* A'. 275. Librariis ex insolentia displicuit. WESS.

14. ἐν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα etc.) Neminem Ὀλύμπια morabuntur; Miltiades Ὀλύμπια ἀνθηρῶς τεθρίπῳ descriptus fuit c. 36. Νικῶν Ὀλύμπια in marmoribus priscorumque scriptis frequentatur. At optimae hic notae Codices Ὀλυμπιάδα ἀνελόμενος, et IX. 32. νικῶν Ὀλυμπιάδα *Aldus* alii-que, tum VI. 125. Ὀλυμπιάδα ἀναιρέεται. Quae quidem mendosa et syllaba iusto auctiora profiteri vereor, praesertim quia c. 103. equae τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Hercules praeterea, Olympici certaminis auctor, Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασεν Ἡρακλῆς *Pindaro* Olymp. II. 5. cuius μία δ' ἐκπρεπῆς Διὸς Ὀλυμπιάς, videlicet νίκη Python. VII. 14. rem in vado locaret, nisi gignendi casu Ὀλυμπίης editum spectaretur. *Herodoti* animo νίκη Ὀλυμπιάς obversata videtur. WESS. — Verborum structura in hunc maxime modum intelligenda videtur: ἄλλα τε (i. e. κατ' ἄλλα τε) συχνά (ἐν) Λακεδαιμονίοισι ἀπολαμπυρῶντις ἔργοισι τε καὶ γνώμησι, ἐν δὲ δὴ (τούς ἄλλους) Ὀλυμπιάδα (νίκην) σφί προσέβαλε, ἀνελόμενος (αὐτήν) τεθρίπῳ. S.

Ibid. Ὀλύμπιά σφι ἀνελόμενος) Dum Valla scribebat *Olympiadem palmam* reportasse, legisse videtur, quod margo praebet *Steph.* Ὀλυμπιάδα. Alterum quidem saepius apud alios, et supra legitur VI. 36. Sed *Herodoteum* est Ὀλυμπιάδα ἀναιρέεσθαι vel ἀνελίσθαι, sive νικῶν, nempe νίκην, VI. 125. IX. 32. lib. VI. c. 103. Cimoni Ὀλυμπιάδα ἀνελίσθαι τεθρίπῳ συνέβη: atque iisdem equabus secundam tertiamque dicitur ἀνελόμενος Ὀλυμπιάδα: prope Cimonem autem sepultae narrantur equae, αἱ τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Inde *Aeliano* de Nat. An. XII. 40. restituit *Iac. Perizonius*

τάς ἵππους τὰς τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελομένας, pro τὰς τρεῖς Ὀλύμπια: ubi scribi quoque potuit τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελομένας. Ipse etiam Herod. habet Πύβια ἀνελούμενος, VI. c. 122. Pythiis ludis victores eximie dicebantur τὴν δόφνην ἀνελέσθαι: Olympicis, ἀνελέσθαι τὸν κότινον, prout loquitur aliquoties Pausanias; apud quem lib. VI. p. 470. [cap. 7. sub fin.] pro Ὀλυμπιάδι scribendum est Ὀλυμπιάσι: dicebatur enim νικᾶν Ὀλυμπιάσι (vel ἐν Ὀλύμπιᾳ) vel Ὀλύμπια. Attigerunt viri summi T. Hemsterh. ad Lucian. p. 107. et R. Bentlei. in Aristoph. Plut. v. 583. Quando [lin. 15.] solus ad id usque tempus Spartanorum Regum Demaratus quadrigis Olympiacam dicitur reportasse victoriam; priores fortasse de hoc certaminis genere idem senserunt, quod postea Agesilaus: vid. Plutarch. T. I. p. 606. E. II. p. 212. B. VALCK.

CAP. LXXI. 9. Λαμπιτώ) Laconico titulo ad amicam Lysistrata, Ὡ φιλότῃ Λάκωνι, χαῖρε Λαμπιτοῖ, in Comici ista Fab. vs. 77. Platoni tamen Alcib. I. p. 123. E. Λαμπιδώ: unde docti viri, Dacérius et Mos. Solanus, Λαμπιδῶς, refingunt in Plutarchi Pr. Vit. Agesil. WESS.

CAP. LXXII. 6 seq. ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου) Vallā liberaliter, quum sederet utraque manu pecuniam tenens: oportuerat, quum insideret ambabus manibus pecuniae; quod merito, insulsus ne foret, noluit. Non sane dubitandum, quin χεῖρ διπλῇ necti possit, sicuti alia in re iungitur a Sophocl. Antig. vs. 14. Sed quid tandem χεῖρ ἀργυρίου, et διπλῇ quidem? Fac utramque numis opletam argenteis, ostendunt-ne id Graeca? et quantula haec pecuniae portio ad regem corruptendum? tum ἐπικατήμενος χειρὶ qui conveniet? Pingere vero ΧΕΙΡΙΔΙΠΛΑΕΗ, et vitiosae lectionis patescet origo. Finxerunt boni homines χειρὶ διπλῇ, cum potuissent ad Scriptoris mentem ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου, insidens manicae pecunia plenae. Sic procedit sermo, monstratque veritatem inesse ἰδωρεδόκησε ἀργύριον πολὺ. Non postulabitur, credo, ut χειρίδα πλέην exemplis firmem, siquidem utrique usus constat. Pausanias corruptelae auctores Aleuadas, Thessalorum nobilissimos, indicavit: III. 7. p. 221. WESS. — De usu τῶν χειρίδων apud veteres videndus Eustath. ad Od. ω. 229. ex quo nonnulla excerpsit H. Steph. Thes. T. IV. p. 458. Scortea in manica, crumenae loco, absconderat Spartanus pe-

cunias furtim acceptas. Adnotare in *Var. Lect.* debueram, mendosam scripturam cum superioribus edd. et msstis in contextu tenuisse *Wess.* cuius tam necessariam quam luculentam adsciscentes emendationem nos cum *Schaeff.* et *Borh.* suum restituere *Herodoto* non dubitavimus. *S.*

CAP. LXXIII. 1. εὐωδώθη) Servo integrum, supra χρηστῶς ὁδοῦται IV. 139. tuitus. Ὡδῶθη non mihi satis sententiae videtur facere. Recordor bene *Sophoclei Oed. Col.* vs. 487. ἐμοὶ μὲν οὐκ ὁδῶτα, in negotiis, quae absolvi non queunt, οὐκ ἀνυστά, οὐ βαδιστέα. De rei vero successu *fausto* ibid. vs. 1500. σφῶν δ' εὐοδοίη Ζεύς. *Philo Iud.* in *Ioseph.* p. 548. Α. ἕως μὲν γὰρ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν εὐοδοῦται πράγματα αὐτῷ, verbis huic loco accommodatis. Idem p. 557. Α. ἀλλ' οὐκ εἰσάπαν εὐοδοῦται κακία. Plura non coacervo. *WESS.*

11. παραθήκην παρατίθενται) Ex *Med.* mutatum restituerem κατατίθενται. *Depositum*, τὴν παρακαταθήκην, alibi quoque παραθήκην dixit, IX. 44. VI. 86. Hic vox ista potuerat etiam omitti. Κατατίθεσθαι eadem strueturā *Thucydidi* praesertim frequentatur: lib. III. c. 28. supplices *Taches* κατατίθεται ἐς Τένεδον, in *Tenedum* mittit custodiendos: c. 72. illos κατέθεντο ἐς Αἴγιναν: similiter c. 102. IV. 57. V. 61. et 84. VIII. 3. Apud *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 255, 23. *Chalcedonii* τὴν λείαν ἄπασαν κατέθεντο ἐς τοὺς Βιθυνοὺς *Θρᾷκας*, ad vicinos omnem praedam mittunt custodiendam velut depositum. *VALCK.*

CAP. LXXIV. 2 seq. δαῖμα ἔλαβε etc.) Excerpsit *Suidas* in Ὑπεξίσχε: ubi *Dionis* illud, πρὸ τῆς δίκης ὑπεξίσχεν idem est, quod Athenis dicebatur οὐκ ὑπέμεινε τὴν κρίσιν, vel τὸν ἀγῶνα. *Cleomenes* ὑπεξίσχε ἐς Θεσσαλίην, furtim se subduxit abiitque in *Thessaliam*. Supra *Clisthenes* Athenis ὑπεξίσχεν, [V. 72, 2.] id est ὑπεξῆλθεν et ὑπεξίστη: plene loquitur VIII. 132. [ubi ὑπεξίσχον ἐκ τῆς Χίου.] *VALCK.*

4. ἰνθεῦτεν δὲ ἀπικόμενος) Hinc sequentia quaedam ob *Stygis aquae* factam mentionem descripsit *Porphyrius*, sive potius *Apollodorus* in opere de *Diis*, apud *Stobaeum* *Eclog. Cant.* p. 130. *Herodoti* verbis illic subiecta *Callimachea* et *Heracleotae Philonis*, de mirabili huius aquae virtute, comparari poterant ad *Aelian.* de *Nat. An.* X. 40. et *Antigon. Caryst.* c. 174. ubi nonnulla notat *Io. Meurs.* plura dede-

rant P. Leopard. Em. IV. c. 8. et Iac. Nic. Loënsis Misc. Epiphyll. III. c. 10. VALCK.

8. *πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προιστ. ἀγνέων, ἐξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ.*) Vir Celeb. ob Florentinum ἐξορκου seriem hanc statuebat *πρόθυμος ὦν τῶν Ἀρκ.* - - - ἐξωρκοῦτο Στυγὸς ὕδωρ, mutilans et addens pro voluptate. Sed omnes libri *πρόθυμος ἦν*: neque ἐξορκοῦσθαι [activa notione] Nostri usu tritum, tolliturque τὸ ante Στυγὸς ὕδωρ praeter morem: tum participium, namque eo in numero est ἐξορκῶν, non infinitivus, quae Cl. Reiskii opinio, magna Codicum optimorum concordia munitur. Equidem *πρόθυμος ἦν* - - - ἀγνέειν ex Porphyrio laudavi, laude nunc quoque dignum censens. Alioqui *πρόθυμος ἦν ἀγνέων* recte de Scriptoris consuetudine, notata lib. I. 77. WESS. — Nempe verbum *πυρᾶσθαι* quidem cum participio construere Herodotus adsuevit: an *πρόθυμος ἦν* similiter participium loco infinitivi adsciscat, etiam atque etiam dubitare licuerit. Caeterum vide in Var. Lect. notata. S.

Ibid. *πρόθυμος ἦν* - - - ἀγνέων, ἐξορκῶν) Ex Apollodoro sive Porphyrio Stobaei meliorem eruit vulgatà lectionem Vir summus in Diss. Herod. p. 115. Mihi [sicut Reiskio] visus fuerat Herodotus scripsisse: εἰς Νῶνακριν πόλιν πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προιστεῶτας ἀγνέων ἐξορκοῦν τὸ Στυγὸς ὕδωρ: atque ita legisse Valla. Ista certe *πρόθυμος ἦν* infinitivum poscunt, aequae ac *προθύμως* ἔχω: quod in Plutarchi Gryllo p. 986. e. restituendum censeo, ἀλλὰ μὴν ἔχω προθύμως ἀκροᾶσθαι. Egregia reddi poterit Alcinoο sententia Isagog. in Platon. c. 27., si sic scribatur: οὐ δὴ ὑπὸ θεῶν ποτε ἀμελεῖται, ὅς ἂν προθύμως ἐθέλῃ δίκαιος γενέσθαι, pro vulgatis ὥσαν προθυμεῖσθαι θίλει. VALCK.

10. τῶν Ἀρκάδων) ὅπ' Ἀρκάδων legit etiam Valla: ego neutrum requirerem, si abessent ista Codicibus. Neutrum forte legit Eustath. qui in Ἰλ. β'. p. 228, 2. [pag. 301. ed. Rom.] Ἡρόδοτος, αἰτ, φησὶν, ὅτι Νῶνακρὶς πόλις Ἀρκαδίας, ἐνθα λέγεται εἶναι τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ὀλίγον φαινόμενον, στάζον ἐκ πέτρας εἰς ἄγκος. Pausan. VIII. pag. 634. [cap. 19 extr.] ὕδωρ κατὰ τοῦ κρημνοῦ στάζει, καλοῦσι δ' Ἕλληνες αὐτὸ (non itaque soli Arcades, quod optime Gronov. animadvertit:) Στυγὸς ὕδωρ. Rursus pag. 635., τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ παρὰ τὴν Νῶνακριν στάζον. Quia urbes erant in Arcadia vici-

nae Νώνοις et Φενέος, eidem dicitur p. 657. τὸ πρὸς Φενεῶ ὕδωρ, ὃ Στύγα ὀνομάζουσιν. Ad eandem rationem paulo post apud Herod. [lin. 14.] vulgari debuerat πρὸς Φενεῶ, ut recte scribit Casaubon. ad Strabon. VIII. p. 597. VALCK. — Rediit ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων. [At vide Var. Lect.] Etsi enim Graecorum in sermone Stygis aqua, Arcadum tamen illa iactatione inclaruit. Io. Meursium consule ad Antig. Caryst. c. 174. WESS.

12. σράξι ἐς ἄγκος) Praeclare Gronovius, cui praeter Ask. et Pass. gravis auctor accedit Eustathius. [Vide superiorem Valck. adnotationem.] Stygis aquam neque argenteum, neque aeneum, neque ferreum vas potest sustinere, sed dissilit et dissipatur, apud Vitruvium lib. VIII. 3. Cuius itaque vulgatum ἄγκος materiae? Bene Eustath. ad μισγάργκιαν Homericam ἄγκος διὰ τοῦ κ. ὁ βαθὺς καὶ Φαραγγίδης καὶ κοίλος τόπος p. 497, 13. [p. 379, 17. ed. Bas.] WESS.

CAP. LXXV. 7. ἐνέχραυε ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον) Suidas, nonnulla invertens, τὸ σκῆπτρον agnoscit, Eustathius bis; quod properantior infitiabatur Galeus. Posset ἐνέχραε Eustathii blandiri, nisi eodem utrumque tenderet. Nicander Ther. vs. 277. οἷσι κερᾶσθης Οὐλόμενον κακοεργὸν ἐνι χραύσει κυνόδοντα. WESS.

Ibid. ἐνέχραυε etc.) Quod prostat apud Suidam [et in Zonarae Lexic. p. 745.] velut Herodoti, ἐνέχραυε τὸ πρόσωπον τῷ σκῆπτρῳ, non diversam lectionem, sed partem praebet interpretationis: patebit erroris origo sic intermedia scribenti, quae videntur excidisse: ἐνέχραυε (ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον ἢ γουν ἐπληξέ) τὸ πρόσωπον τῷ σκῆπτρῳ: quo modo verba Herodoti interpretatur Eustath. in Od. β. p. 79, 42. exhibens velut Herodoteum non isto tantum loco, sed bis terve etiam alibi ἐνέχραεν, velut ad Ἰλ. ε'. p. 440, 12. et ad π'. p. 1082, 23. Utrumque reperitur apud Homer. χραύω et χραύω: hoc quidem propria stringendi virtute in Ἰλ. ε'. 138. ubi χραύση recte redditur in Schol. ἀμύξῃ ἐπ' ὀλίγον, τὸν χραύω ἐπιξύση: alterum apud Apollon. Rhod. II. 283. τῶν ἀκρατάτησιν ἐπέχραον ἤλιθα. χερσίν: ubi Schol. ἐβελήσαντες αὐτὰς πληῆσαι, μάτην ἐπὶ νευκῶν τὰς χεῖρας. Homerea spectant glossae Hesychii, apud quem pro Ἐπεχραόντο scribendum, Ἐπέχραον τὸ ἐπεβάρησαν. Illuc recte referuntur ab Eustathio aliisque Ζαχρηεῖς ἄνεμοι, stringentes venti. VALCK.

11. τὰ μὲν αὐτοῖς ποιήσεις) Erunt fortasse, quibus τὰ μὲν λυθεῖς codicis *Pass.* ridebit, congruens Cleomeni ἐν ξύλῳ δεδεμένῳ, et mala servulo, si qua cippo exsolveretur, minitanti. Mihi prosemminatum ex αὐθις censetur; cuiusmodi ΑΥΘΕΙΣ et ΑΥΘΙΣ confusiones in superioribus ostendere memini. WESS. — Αὐθις, pro αὐτῖς, spreto ionismo scribitur in cod. F. qui ex eadem cum *Pass.* familia: quo magis firmatur *Wesselingii* iudicium. In ποιήσεις consentiunt, quod sciam, libri; nisi quod ποιήσιεν adiecta v littera scribat F. Videtur autem utique ποιήσεις in fut. scriptum oportuisse: postrema vocalis ε facile e voce proxime sequente adhaeserit. S.

18. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Incerti scriptoris verba apud *Suidam* in Κατεχορδῆσι huc refero, opinatus Theopompi ex Herodoti esse Epitome, εἴτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε, καὶ μανεῖς ἑαυτὸν μαχαίρᾳ κατεχορδεύσει. In Cleomenem enim dicta aptissime quadrant, et Theopompi cognitum istud compendium. Culte *Henr. Valesius* in *Dione Chrysost. Or. XXXVII.* p. 467. B. ἡμεῖς δ' οὐ παρέχομεν τὸν ἀνδριάντα χορδεύειν ἀν' αἰσθάνονται, correxit χορδεύειν, sive, quod malim καταχορδεύειν, clarissime ad haec alludente: negant enim se statuas, si sentirent, praebituros, ut ita lancinarentur. Contra peccatum in *Libanii Or. VI.*, nuper Venetiis publicata, pag. 100. οὐ τοῦ μὲν ὁ πατὴρ ἐχορδεύει; h. e. *Bongiovanni* interprete, nonne pater illius chordas efficiebat? Immo saltabat, ἐχορδεύει. *Longinus* [hunc Herodoti locum respiciens] sententiam consideravit duntaxat, et *Plut. T. II.* p. 223. B. Post pauca μῦθοι [lin. 21.] manere possunt. Conferendus *Pausanias* est III. 4. pag. 213. WESS. — *Athenaeus* lib. X. c. 48. (p. 436. ed. Cas.) de Cleomenis furore, simul hunc locum, simul inferiorem cap. 84. respiciens, Ὅτι δὲ, αἶτ, διὰ μέθην ἑαυτὸν καὶ μαχαίρᾳ κατέτεμε, Ἡρόδοτος ἰστέρησε. Bellum Atticae inlatum, quo lucum Eleusinum Cleomenes vastavit, tetigit *Herod. lib. V. c. 74.* S.

Ibid. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Modum, quo maniacus corpus conciderit, tradiderunt quidem alii; verbum vix alibi repertum καταχορδεύειν retinuit *Aristides II.* pag. 393. *Cleomenes*, inquit, τὸ αὐτοῦ σώμα κατεχορδεύσει ἐν ποδῶν ἀφ' ἑαυτοῦ: se ipsum minutatim dissecuit, *Canterus*. Ex usu plebeio petium velut hic aptissimum laudat *Longin. π. Υψ.*

p. 170., qui vicinorum tantum sententiam expressit. In *Glossis Herod.* simplex Χορδεύων redditur τίμωνων: in iisdem pro Κατασώχοντι simplex ponitur Σώχουσι: pro Herodoteo Καταψῶσαν Suidas habet Ψῶσαν. Sic saepe solent Grammatici. Quae in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 765., ad Διαπρῆσθῆιν adscripta sunt, εἰς μέρη λωροτμηθεῖν, pertinent ad vicina: Διατμηθεῖν τε λέπαδνα: Εἰς μέρη λωροτμηθεῖν. Idem illud dici potuit χορδευθεῖν, id est, εἰς χορδὰς sive λέπαδνα διατμηθεῖν. Καταχορδεύειν significat εἰς χορδὰς τίμονον διαφθεῖρειν. Vim praepositionis non intellexerunt in κατατετρωματίσθαι apud Herod. VII. 212. VALCK.

[20. τὰ περὶ Δημάρητον γενόμενα) λεγόμενα fortasse legendum suspicari cum Reiskio licet: ac frequenter sane ista duo temere permutantur a librariis. S.]

24. καταγινέων) Habet Suidas ex *Glossis Herodoteis*, et prave explicat καταλύων. Servant scripti omnes, nec potius aestimari απαγινέων [quod Reiskius proposuerat] sive εξαγινέων potest. Fraus. qua supplices luco deducti, traditur c. 79. Vere Eustath. [loco in *Var. Lect.* citato] ἄλσος et τέμενος saepe non discrepare docet, hoc tamen ἐν Ἐλευσίνι inconsiderate ponens. Porro ex Arch. ἐν ἀπορίῃ σχῶν [lin. 25.] Cl. de Pauw format ἐν αἰρίῃ σχῶν. Valla vero vertit, lucum quem in Argia occupasset, ac si ἐν Ἀργεῖῃ σχῶν, uti Stephanus suspicatur, legisset. Vulgatum praestat. Ἐν ἀλογίῃ πομπόμενος lib. VII. 126. et Procop. Bell. Vand. I. 20. etc. WESS.

CAP. LXXVI. 3. Στυμφηλῆς λίμνης) Nulla lis moveretur lacui Στυμφαλίδι, modo dialecti forma responderet. Urbs Homero Iliad. B'. 608. Στύμφηλος, more Ionum, ad quem Pausaniae ἀνὴρ ἐκ Στυμφήλου VI. 8. et ἐπὶ Στυμφήλῳ V. 10. Hinc Στυμφήλαιοι, Criticis ad Poëtam momentibus, qui Aeliano Var. II. 33. aliisque Στυμφάλαιοι. In Erasino Herodotus accuratior Strabone lib. VIII. p. 567. [Consentit tamen cum Herodoto idem Strabo, p. 371. A. ed. Cas.] Scite autem Reiskius ἐς χάσμα ἀχανὲς [lin. 5. ubi vulgo ἀφ' ἀνὲς] ἐκδιδούσαν. WESS. — In editis tamen Animadvers. istam coniecturam Reiskius non repetiit. S.

CAP. LXXVII. 3. ἡ Σίπεια) Praestet-ne haec loci scriptura, an Σήπεια, cum taceant veteres, non audeo asseverare. Est Arcadiae mons Σηπία in Pausan. VIII. 16., a serpentibus nomen sortitus: a sepiis in littus eie-

etis Italiae Sipus, olim Σηπιούς, ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων σηπιῶν, nī fallit Strabo VI. pag. 435. [pag. 284. v. ed. Cas.] Nobilis praeterea Σηπιάς ἀκτὴ inf. lib. VII. 183. Quid si ob sepias e mari fluctibus littorali loco adpulsas hic Σηπιάς aut Σηπιιάς titulus? WESS.

10 seqq. Ἄλλ' ὅταν etc.) Partem oraculi hinc exhibet Pausan. II. [cap. 20 extr.] p. 157. ubi, pro πρότερον δὲ ἐπὶ, corrigi debet πρότερον δὲ ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον προσήμηνεν ἡ Πυθία. Sic saepissime loqui solet; cuius moris immemor Cassaub. ad Polyb. pag. 118. [ed. Gron.] sana docte tentabat. VALCK. — Alteram eiusdem oraculi partem, ad Milesios spectantem, supra adpositam a Scriptore vidimus cap. 19. S.

14. ὄφιν τριέλικτος) Cur hoc damnable, et ἀέλικτος plausibile? Vocis insolentia et novitas, difficiliorque explicatus me ad pristinam retraxit. Eunapio apud Suidam talis serpens μυριέλικτος ὄφιν, quem glossa, historici verbis imprudenter innexa, πολυέλικτον explicat. Τριέλικτον ὕδωρ dat idem Grammaticus in Μαίανδρος ex Epigrammate. Quid multis? Nonnus Dionys. IX. vs. 256. Ἀνχμηραῖς τριέλικτον ὄφιν σπειρηδὸν ἐθείραις ἤρπασε. Ceterum Pythiae hoc responsum ex Herodoti narratione planum non est. Quorum enim ὅταν ἡ Θήλεια τὸν ἄρσενά νικήσασα Ἐξελάσῃ? Praeterita sunt Telesillae documenta virtutis et prudentiae, quibus matronas Argivorum, ut sumtis armis urbem protegerent, Cleomenemque et invadentes Spartanos repellerent, animavit, petenda ex Pausaniae lib. II. 20. WESS. — Vocab. ἀέλικτος nusquam aliās occurrere ipse Gronov. qui illius patrociniū suscepit, professus est; in dubio etiam relinquens, utrum privativa notione accipiendum sit α in vocis initio, an intensiva. S.

19. ἱπποῦν καὶ αἱ Ἀργεῖοι τῷτὸ τοῦτο) Copiosior in eo strategemate Polyaeus I. 14., sed paucis nunc verbis mancus: ὀπλιζομένων, ἀνθωπλίζοντο· ἐξιόντων, ἀντεπιξίσσαν· ἀναπαυομένων, ἀνταναπαύοντο: nihil de prandio, cuius abesse mentio non debebat. Recte scriptus codex, quo se usum doctissimus Fermat in Epist. post Diophantum profitetur, ἀριστῶντων, ἡρίστων· ἀναπαυομένων, ἀνταναπ. Vide et Plutarch. T. II. p. 223. WESS.

CAP. LXXIX. [5. ἄποινα - - - δύο μνῆαι. Similiter vero apud Athenienses: vide V. 77, 16. S.]

11. ἐπὶ δένδρῳ) Nusquam alibi in Musis: maneat famen. *Eustath.* ex *Lexico Ael. Dionysii* ad *Iliad.* Γ'. p. 396, 22. [pag. 300, 19. ed. Bas.] λέγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος: *potiusque δένδρον videri quam δένδρος.* Possunt ergo δένδρεα, toties *Herodoti* usu frequentata, ex alterutro arcessi. Inmanem *Cleomenis* in supplices *Argivos* crudelitatem intactam haud reliquit *Pausan.* III. 4. WESS.

Ibid. ἀναβὰς ἐπὶ δένδρῳ) Ante vulgatum ἐπὶ δένδρου vix se tueri poterat: poscebat usus ἐπὶ δένδρον, ut ἀναβῆναι ἐπὶ ναῦν· ἐφ' ἵππων· ἐπὶ δῶμα. Commodum δένδρος hic subministravit *Med.* Δένδρεσι hic illic reperiri optimus noster *Io. Pierson.* docuit ad *Moerin* p. 132. In exemplaribus suis *Xenophontis* δένδρος et δένδρει et δένδρη reperisse videtur *Aelius Dionys.* *Eustath.* in 'Ιλ. γ'. p. 300, 21. cuius observato non nominati *H. Stephanus* utitur, *Anim.* in *Corinth.* de *Dialect.* pag. 25. VALCK.

CAP. LXXX. 8. ἐξήκειν μοι τὸ χρηστήριον) De temporis certi spatio, quod expletum est, verba frequentantur ἐξήκειν et ἐξελθεῖν. Verum sicut Graecienses Iudaei non in istum tantum sensum verba πλησθῆναι et πληρωθῆναι, sed et hoc de divinis adhibent oraculis, quae suum iam habuisse censerentur eventum; sic *Herodoto* oraculum et somnium dicitur ἐξήκειν et ἐξελθεῖν. I. 120. ἐξήκειν τὸν ὄνειρον: VI. 108. τὴν ὄψιν συνεβάλλετο ἐξεληλυθέναι: hic paulo inferius, de eodem oraculo, cap. 82. δοκέειν οἱ ἐξεληλυθέναι τὸν χρησμὸν τοῦ θεοῦ. Oraculum impletum vulgo dicebatur τέλος ἔχειν: ἐπιτελέσθαι *Herod.* VI. 140. ἐκπεραίνεισθαι *Eurip.* *Cycl.* vs. 692. Duo loca praebet *Suidas* in 'Εξήκει et in 'Εξῆλθεν, in quibus ista de oraculis ponuntur, quae suum habuerant eventum: eorum alter prostat et in *Zonarae Lexic.* Msto, velut *Xenophontis*, in cuius libris vulgatis ista non opinor reperiri. VALCK.

CAP. LXXXI. 3. ἥτις ἐς τὸ 'Ηραῖον) Erat in Argivorum et Mycenaeorum confinio, Mycenis x. stadiis, ab Argis xl. seiunctum, teste *Strabone* lib. VIII. pag. 566. [p. 368, b. ed. Cas.] et *Pausania.* *Corinth.* c. 17. Ubi si femina, qualis famosa *Chrysis* ex *Thucydide*, sacris sola fuerit operata, sequentia labem habebunt: Verum super ea re dubito. WESS.

CAP. LXXXII. 17. δίδουγε πολλὸν τοὺς δῶκοντας) Si vel in aliis etiam inveniretur illud Codicibus, restituerem tamen ἀπίφουγε. Sequitur in hoc verbo usum Herod. receptum. VI. 104. similiter Miltiades dicitur ἀποφυγὼν τοὺς δῶκοντας. Adde II. 174, [8.] Andocidi restituendum p. 16, 17. εἰ δὲ ἐγὼ αὐτὸν ἀποφείζομαι, pro ἀποφείζομαι. Antiphon pag. 115, 24. πολλὰς γραφαὶς διώξας οὐδεμίαν εἶχεν (corrigendum est εἶλεν) ἔτι δὲ --- πλείους διωχθεὶς, οὐδεπώποτ' ἀποφυγών. Demosth. p. 154, 183., γραφαῖς παρανόμων ἀπίφουγον. Aristoph. Vesp. vs. 577. Thucyd. III. pag. 212, 54. Eam in rem ut plura congerantur necesse non est. VALCK.

CAP. LXXXIII. 1. Ἄργος δὲ ἀνδρῶν ἐχειρώθη) Suum recuperabit Herod. ἐχειρώθη, firmatum in Diss. Herod. p. 86. Haeret eadem menda in Solonis senario apud Aristid. T. III. p. 398., uno de quinque et viginti ab illo servatis ex poemate, quod condidit Solon εἰς αὐτὸν καὶ τὴν αὐτοῦ πολιτείαν, quorum ista leguntur ibid. ultima: εἰ γὰρ ἤθελον, ἅ τοις ἐναντίοισιν ἤδανε τότε, Αὔθις δ' ἅ τοῖσι ἀτίτοις, δρᾶσαι, διὰ πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἢ ἐχειρώθη πόλις. Canter. Iam capta multis urbs fuisset a viris. Sed nec a multis capta urbs Graecis dicitur διὰ πολλῶν χειρωθῆναι, neque is sensus illic congruit. Nisi σεισάχθειαν suam Solon introduxisset, civitas multis fuisset civibus viduata: hanc postulant quae praecessere sententiam. Pro δρᾶσαι, διὰ, corrigerem δρᾶσαι καὶ κἀ: sed praeterea minime dubitanter: πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἢ ἐχειρώθη πόλις. Hoc alibi dicitur ἡρημώθη ἢ πόλις ἀνδρῶν, velut in Aeneae Poliorcet. c. 14. In proximis etiam ἐπὶ ἡβησαν [lin. 3.] restituetur ex Codicibus, quod Vallam sequutus Anglus expresserat interpres: vid. les Essais de Critique sur les Trad. d'Herod. p. 182. VALCK. — In Solonis iambis Brunckius noster (Gnomic. Graec. p. 83.) utramque Valckenarii emendationem adoptavit: alteram quidem, ἐχειρώθη, haud dubie verissimam; alteram vero, καὶ pro διὰ, tam violentam arbitriariamque, quam parum necessariam. Quanto fuerat simplicius certiusque δι' αὐτὸν legere, quod ipsum in ΔΙΑ perspicue inerat! S.

1. ἐχειρώθη) Correxerit e Vallae Latinis praefectus Edit. Genev. MDCXVIII., adprobavitque D'Orvillio ad Charit. pag. 102. Reiskioque. Nihil ea profecto scriptura melius cer-

tiusque, tametsi Ἄργος χειρώθην ἀνδρῶν apud *Eustathium* ad *Perieg.* vs. 364. pag. 176.; eodem enim (quod *Tan. Faber* docuit) in luto. *Suidas*: Ἐχειρώθησαν ἀνδρῶν, ἐστινήθησαν. *Eupapius* Exc. *Hoesch.* p. 13. πάντα ἀνδρῶν ἐχέρωσαν, sed in *Aedesii* Vit. p. 38. τὰς ἄλλας χειρώσας πόλεις ἀνθρώπων, consimili vitio: χειρώσας dederat, *Homerum* *Iliad.* E'. 642. aemulatus, sicut et *Virgilius* *Aen.* VIII. 571. tam multis viduasset civibus urbem. Mitto nunc *Strabonem*, *Poëtae* verum illustrantem lib. XIII. pag. 891. [pag. 596. ed. Cas.] Tangendum ἐς δ' ἐπήβησαν est, [lin. 3.] ex *Vallae* Latinis in *Genev.* Edit. receptum prudenter, nec sine quadam audacia. *Aeschyli* VII. contr. *Theb.* vs. 671. οὐτ' ἐφηβήσαντά πω, h. e. ἐς ἥβην ἐλθόντα καὶ νεάνισκον γενόμενον, consilio auctoritatem dat. Quae quidem cum in promptu forent, miror, stupentque Cl. viri, *Pavius*, *D'Orvillius*, *Reiskius*, in contemptu durare cuncta potuisse. *WESS.* — *Gronovium* nil mirum est pravam tenuisse utramque scripturam, ἐχειρώθη et ἐπέβησαν, a quibus non discedentem vidisset Codicem qui ipsi pro oraculo fuit. Sed quum *Londinensis* editio, quae *Galei* nomen praefert, ad *Iungermannianum* expressa fuerit exemplum, mirum utique videri deberet, esse pravas istas lectiones in *Londinensi* ed. instauratas, si verum esset quod *Dorvillius* et *Reiskius* putarunt, in *Iungermannii* editione, ἐχειρώθη et ἐπήβησαν legi. Tenet illa pravam utramque scripturam, quae (quemadmodum *Vessel.* docuit) primum in *Genevensi* editione, adeoque decimo post anno quam *Herodotum* *Iungermannus* ediderat, correctae prodierunt. S.

4. ἔπειτ' ὅφρα οὗτοι) Quum ἐπέβησαν οἱ -- παῖδες pristinum vultum induerit, οὕτω stare non debuit. Malebat *Pavius*, ἔπειτ' ὅφρα οὗτοι ἀνακτώμενοι, deinde servorum iterum facti domini, ὁπίτω ἐς ἐαυτοὺς τοῦ Ἄργεος ἐξέβαλον, postea *Argis* eiecerunt propter se ipsos. Qua in coniectura desidero multa, acquiescens in Codicum consensu et *Gronoviana* interpunctione. Addo, *Plutarchum* de *Virtut. Mulieb.* pag. 245. E. ab hac *Herodoti* recensione abire, nec servis *Argivas* mulieres, sed viciniorum optimis, in civitatem receptis, coniungere, *Argivorum* gloriae studiosum. *WESS.*

8. γένος ἰὼν Φιγασειύς) Incognitam hinc *Arcadiae* gentem finxit *Ortelius*. Φιγαλειύς, vera scriptio, a *Galeo* sal-

tem restitui debuerat; cui venit in mentem, instructo codicum lectione Φιλαγεύς. Arcadiae urbis incolae plerumque semper Φιγαλείς dicuntur Pausaniae: semel apud illum vulgatur Φυγαλείς, V. p. 385., ut apud Dionys. Halicarn. II. p. 224, 46. et alibi: mendose Φιγάλοι, VIII. p. 624., pro Φιγαλείς: ubi pro Φιλλοῖ forte scribendum Φικλοῖ. Φιαλείς dicuntur Diodoro Sic. II. p. 33. ubi vid. clar. Wess. Ναρυκίδαν ἐκ Φιγαλίας habet Pausan. VI. p. 465., ut Πυθίας δ' Ἀρκὰς ἐκ Φιγαλίας est apud Athen. XI. p. 465. d. ubi Lepreates citatur Harmodius ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομίων. Urbem Poëtae dixerunt Φιγάλειαν, velut in oraculo: Ἀρκάδες Ἀζᾶνες βαλανηφάγοι, οἱ Φιγάλειαν Νάσσασθ'. Excitat Steph. Byz. ex lib. V. Messeniacorum Rhiani: Τὴν μὲν ἀνήγετ' ἄκοιτιν ἐπὶ κραναὴν Φιγάλειαν, Tharyx nempe sororem Aristomenis: ut Achillem Homerus, sic Aristomenem isthoc carmine sibi sumserat laudandum Rhianus. Herodoteus autem Cleander, genere Phigalensis Arcas, fuisse dicitur ἀνὴρ μάντις, nempe τὴν ἐπιστήμην: ut ποιητὴν ἄνδρα dixit Aristoph. Θισμ. 156. et Amphilytum Herod. [I. 62, 17.] χρησμολόγον ἄνδρα. Haud verisimilis videbitur nonneminis coniectura, suspicati Mantinensem fuisse Cleandrum, patrem vero et maiores Phigalenses; scripsisse adeo Herodotum ἀνὴρ Μαντινεὺς Κλέανδρος, γένος ἰὼν Φιγαλεύς. Pausaniae pag. 698. memoratus ἀνὴρ Μαντινεὺς Κλέανδρος illo longe fuit recentior, tutor quippe Philopoemenis. VALCK.

Ibid. Φιγαλεύς ἂπ' Ἀρκαδίας) Notus Φίγαλος, Phigaliae Arcadiae conditor; notissimi Φιγαλείς, urbis cives, ex Pausan. VIII. 39. et Steph. Byz., Φικλείς etiam appellati Diodoro XV. 40. Et Φιγασιεύς, quale in Arcadia gentile nomen, in hac sede contra Th. Galei admonitionem pertinax haereret? WESS. — Ad hunc locum haec notayerat GALEUS: „Non puto alibi nomen Φιγασιεύς reperiri. Co-
„dices Arch. et Eton. Φιλαγεύς habent: hinc vero [vera, pu-
„to, voluit] lectio emicat, Φιγαλεύς, quam Stephanus in
„Φιγαλεία agnoscit.“ — Phigalea vel Phigalia, Arcadiae oppidum, frequenter memoratur Polybio et Athenaeo, ubi de nominis scriptura passim in Adnotationibus monuimus: singula utriusque auctoris loca Indices nostri declarant. S.

CAP. LXXXIV. [4. ἀκρητοπότη γενέσθαι etc.] Re-

spexit haec *Athenaeus* lib. X. (non lib. V. ut in *Var. Lect.* vitiose scriptum) p. 427. b. c. et p. 436. e. f. cap. 29. et 48. nuperae editionis. S.]

6. μιμονέναι) Homero probatissimum verbum librariis latuit: hinc aestus et mutationes. *Inpetum desideriumque* exprimere non est in obscuro. *Hesychius Etymologusque* possunt mitti in consilium. Gestae rei tempus et alia expendit *Bayerus*, *Comment. Acad. Petrop.* T. III. pag. 380. WESS.

16 seq. ἔκ τε τοῦ --- Ἐπισκύθισον λέγουσι) ἐκ τε τοῦδε significaret atque ex isto tempore. ἐκ τοῦδε *Sophoclis* est in *Electr.* vs. 516. et *Antig.* 584. *Margo Steph.* praebet ἔκ τε τόσου. Prout vulgatur, legisse videntur *Chamaeleon* et *Eustathius*; ille apud *Athen.* X. p. 427. b. ὅθεν, ὅταν βούλωνται πλεῖν ἀκρατίστερον, Ἐπισκύθισον λέγουσιν: *Eustath.* in *Od.* α. p. 29, 33. [pag. 1598. ed. Rom.] ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου Σκυθικοῦ κικυῖ τὸ ἀκρατίστερον πίνειν Ἐπισκυθίζειν φασὶν οἱ Λάκωνες. Excitans *Herodoti* verba *Athenaeus* legisse videtur Ἐπισκυθίσαι, quod dudum monuit *D. Heraldus* ad *Martial.* IX. Ep. 37. *Eustathii* verba contulit ad *Herodotea Io. Meurs.* *Misc. Lacon.* III. c. 7. Sua quidem *Lacones* Dialecto pro ἐπισκύθισον dixerunt Ἐπισκυθίδδον: ut Ὀμηρίδδον, Μουσίδδον, Αἰτιδδον, et similia. VALCK. — Ἐκ τε τοῦ, quod inde ab *Aldo* ubique editum est, ex ionica dialecto idem atque ἐκ τούτου vel ἐκ τοῦδε valet: idque tam ex hac caussa, quam ab hoc tempore significare potest. Ego vero h. l. formulam paullo quidem rariorem, sed *Nostro* familiarem, ἔκ τε τόσου, quam probati servarunt codices, haud ambigue ab illo tempore significantem, restituendam auctori arbitror. conf. V. 88, 9. VII. 215, 8. *Communi sermone* ἔκ τε τρῶν τοῦ diceres: sed et alibi τόσος et τόσον pro τοσοῦτος et τοσεῦτο idem *Noster* usurpat. S.

17. βούλωνται πλεῖν etc.) Ex *Ask.* atque *Eustathio*, quibus *Chamaeleon* concinit apud *Athen.*, ὅταν βούλωνται πλεῖν ἀκρατίστερον, ἐπισκύθισον λέγουσιν, verbis hinc citra dubium repetitis. *Cleomenem*, strenuum potatorem, *Aelianus* Var. II. 41. et *Σκυθιστὶ πλεῖν Athenaeus* sistunt, quos non sollicito. Statim ἐκτίσαι [lin. 19.] legitimum caput 92. praestat. WESS.

CAP. LXXXV. 9. Τί βούλεσθε πλεῖν) Vide, an

βουλευέσθαι; cui tot schedae patrocinantur, sperni necessum sit. Spartani regem Leutycheden Aeginetis dedendum iudicant: dum cunctantur et deliberant, Theasides Aeginetis, τί βουλευέσθαι, quid consullatis [quid cogitatis] facere? Non obliviscor, βούλεσθαι et βουλευέσθαι passim scribarum confundi arbitrato, uti cap. 66., neque infitior, idem et hic potuisse designari. Confer tamen VII. 10, 4. WESS.

12. ὅπως ἐξ ὑστέρης μή τι ὑμῖν) Plene Thucyd. in huius simillimo dicto III. 57., εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γνώσεσθε μὴ τὰ εἰκότα, --- ὁρᾶτε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδέξωνται. Apud Diogen. Laërt. II. 102., βλέπε ὅπως μὴ παρέσῃ πρὸς ἡμᾶς ἔτι. Qua Noster ellipsi, eadem Aeschyl. Prom. vs. 68., ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτὶ. Eustath. interpretatur δεῖδιθι μὴ πάθῃς οἴκτου ἄξια, in Od. ε. p. 231, 37. Aristophanea collegit R. Dawes, Miscell. Crit. p. 229. VALCK.

16. ἐπισπόμενον Λευτυχίδα) Omnes ita de compacto. Verum ἐπισπόμενον, Reiskio etiam indice. Vide lib. I. 91. WESS.

CAP. LXXXVI. 2. Scriptum-ne ἀπαίτιε τὴν παραθήκην fuerit, an παρακαταθήκην reliquerit, quaestio est? Eusebii, Democriti, pluriumque aliorum apud Cl. Wasse ad Thucyd. II. 72. testimoniis παρακαταθήκη affirmatur. Herodoto παραθήκην contribuunt Thom. Magist. et Phrynichus, cuius haec: Παραθήκην Ἰππίαν καὶ Ἰωνά τινα συγγραφέα φασὶν εἰρηκέναι, Nostrum Ionis scriptoris titulo signantis. Supra certe cap. 73. παραθήκην παρατίθενται libri omnes. Hic boni codices, et in progressu constanter. Passionei ceræ miniatulae eodem ducunt, tum Stobaeus. Παρακαταθήκην tamen bis deposuit lib. V. 92, 7. Relinquo ergo. Sequens προφάσις εἶλον [lin. 3.] in Comici Lysistr. vs. 727. occurrit. WESS.

8. καὶ γὰρ ἀποδιδόντες etc.) Leutychedes ex vero. Deposuit reddere, per se res est expetenda: qui reddunt, funguntur officio, laudem stricto iure haud reportantes. Haec Democrito mens apud Stob. Serm. XLIV. pag. 310. ὥσπερ τὰς παρακαταθήκας ἀποδιδόντα οὐ χρεὶ ἐπαινεῖσθαι· τὸν δὲ μὴ ἀποδιδόντα κακῶς ἀκούειν καὶ πάσχειν. Ut res nunc habent et seculum est, quis laudem recusabit depositum non abnegant? WESS.

13. Γλαῦκον, Ἐπικύδους παῖδα) Egregie Gronovius: testes adsunt instauranti locupletes, in quibus Pausanias hominem nimium extulit et cohonestavit, Γλαῦκου τοῦ Ἐπικύδους, scribens, Σπαρτιάταις βασιλεύοντος ἐπίτορκα ὁμόσαντος, II. 18. nisi si duo illa [Σπαρτ. βασιλ.] glossatori debeantur. Nihil hic de regia viri dignitate, neque alibi, quantum memini. Τοῦτον --- πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα [lin. 14.] Abreschius Dil. Thucyd. pag. 374. ex VII. 16, 1. (ubi Ms. περί ἤκοντα) et ἐν χρόνῳ ἰκνευμένῳ [lin. 17.] ex Hippocrate illustravit Foësius. Consimile Abydeni in Praep. Euang. Eusebii IX. 41. τῷ χρόνῳ δὲ ἰκνευμένῳ ἀφανισθῆναι. WESS.

25. καὶ διότι χρήματα etc.) Causa haec deponendae pecuniae obscura: clariorem censebat, modo ex intricatiore, quae hic fuerit, scriptura formaretur, τοὺς αὐτοὺς ἐστὶ ὄρῳν ἔρῳντας vir eruditus: innui Peloponnesios et Spartanos, nullo prae animi magnitudine argenti studio tactos. Enimvero nimia ea nationis laus, cuius φιλοχρηματὴν oraculo praedicatur. Puto Milesium hospitem Ionas Caresque in animo habuisse, Persis obnoxios et expositos, proptereaque rei pecuniaeque suae possessores minime securos. WESS.

28. ἐξαργυρώσαντα) Sic Thucydides VIII. 81. et docti eius interpretes. De recentiorum ἐξαργυρίζειν [ut apud Demosth. de Pace p. 59, 5. ed. Reisk.] multa Miscell. Vol. V. Tom. III. p. 54. Malui [dein] usu praeunte θίσθαι παρὰ σοί, prius (de quo Abreschius Diluc. Thucyd. p. 438.) non districte damnans; et [lin. 29.] παρὰ σοὶ σὺ α, ex Ionismo, quo de lib. II. 181. Eusebius tamen Philosophus eodem in sacro, uti Iuvenali vocatur, deposito, ἀλλ' ὥστε φυλάξαι καὶ ἀποδοῦναι σὺ α τῷ παραθεμένῳ, ἐπεὶ ἀπαιτέται, ap. Stob. Serm. XLIV. pag. 310. WESS.

Ibid. ἐξαργυρώσαντα, θίσθαι παρὰ σοί) Deterior est lectio, quam habet Stobaeus Gesneri pag. 195, 39. θίσθαι παρὰ σοί. Probari posset quod ibid. sequitur χρόνον δὲ διελθόντες, si vox πολλοῦ omitteretur in Colicibus. Παρὰ σοί: ut in Isaei verbis ex oratione perdita apud Dionys. Halic. T. II. pag. 167, 49., οὗτος μοι παρακαταθήκη παρ' Εὐμάθει τούτῳ. Herodotum sequutus ἐξαργυρώσαι quoque scripsit Thucyd. quod plerumque dicitur ἐξαργυρίσαι et ἐξαργυρίσασθαι. Attigit Dou-

næus in Demosth. pag. 88. Veterum locis adfirmarunt Duker. Hemsterh. et Wesseling. hic ad Diodor. II. p. 562. VALCK. — Mihi recte Wesselingius praetulisse visus est *ῥέσθαι παρὰ σέ:* recte vero item deinde scribitur *ἔσται παρὰ σοὶ σόα.* S.

39. οὐτέ με περιφέρει αὐδὲν εἶδέναι) Non peculiaris ea Herodoto dictio ex Porti praeiudicio: habetur in Platonis, uti Cl. Abreschius monstravit, Lachete p. 246. Ε. περιφέρει δέ τις με καὶ μνήμη ἄρτι τῶνδε λεγόντων: quod Latinum ubi fiet, pertinet ad me quaedam recordatio, vim non repraesentabit, quae memoriae quendam quasi circumactum postulat. Statim [lin. 40.] τῶν ὑμεῖς λέγετε, lonum est. WESS.

46. ἀπειστερημένοι) Probabitur fortasse ἀπηρημένοι Vind., quod in Arch. pravatius; et habet, quo allubescere queat. In vulgato constans est Eustath. cum Codd. haud paucis, convenitque solemnem formulam in Porphyrio Abst. An. lib. IV. 10. οὐτε παρακαταθήκην ἀπειτέρησα. Oraculum, Glaucō reddi- tum, in celebritate versatur, citatum olim saepe, [vide Var. Lect.] et laudabile est. Iuvenalis notabiles et suavissimi sunt versus Sat. XIII. 200 etc. WESS.

48. εἰ ὄρεω τὰ χρέματα λήπεται) Quae Spartanus, quae Numinis esset Mens; et an hoc illi facinus suaderet Apollo? secundum Iuvenal. Sat. XIII. vs. 202. ubi historiam enarrat Schol. ex Herod. Eximium quod sequitur oraculum attigerunt etiam Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. et Pausan. II. [c. 18.] p. 149., (emendatus a Palmerio Exercit. p. 372.) et VIII. [c. 7.] p. 612., versum hinc excitans ultimum, Ἄνδρος δ' εὐόρεον γενεὴ μετόπισθεν ἀρείων: qui est in Hesiodi Έργ. κ. Ήμ. versus 285. Vitiosam exhibet in quarto versu lectionem Arch. qui recte scriptus legitur apud Stobaeum et Eustath. in Iliad. γ'. pag. 314. Oraculo subiectum dictum Delphicum, [lin. 60.] τὸ πειρηθῆναι τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ ποιῆσαι, ἴσον δύνασθαι, sic quoque scriptum in suo Cod. legit Valla, ut ex aliis obtulit Diss. Herod. pag. 115. VALCK.

54. Ἄλλ' Ὅρκου πάϊς etc.) Cultius expressit illustr. H. Grotius Latine Iur. B. et Pac. II. 13, 1., ubi optime Io. Frid. Gronovius Horcon instar numinis considerat, quem poëtae fingunt iurandi veluti exactorem et praesidem. Ὅρκου proinde πάϊς aliquid posterum et consequens est, nimi-

Herodot. T. VI. P. I.

Ο

rum Animadversio divina, quae nec opinatis periuris superveniens fractae fidei poenas infligit. Loquendi genus in *Epicharmi* fragmento, *Grotii* medela curato, apud *Clem. Alex. Strom.* VI. p. 749. Ἐγγύα θυγάτηρ μὲν ἄτας, ἐγγύας δὲ ζαμία. Et apud *Eustath.* Amor. Ismen. pag. 426. Αἰδῶς γάρ, παῖς ἰλγυχων ἱερί: excipit enim et sequitur reprehensionem pudor. WESS.

65. οὐτ' ἱστῖν οὐδεμῖν) Istud *Herodoteum*: norunt, qui Musas amant. Mox προῤῥίζως *Arch.* et *Vind.* redono. Superius I. 32. προῤῥίζους ἀνέτρεψε: et III. 40. κακῶς ἐπιλεύτῃσι προῤῥίζος. *Sophocles Elect.* vs. 765. τὸ πᾶν δὲ διαπύττει τοῖς πάλαι προῤῥίζον - - ἰφθαρται γένος. Alia eiusdem, et *Euripidis*, et *Abydeni* missa facio; minime mihi temperans in his *Lycurgi Or.* in *Leocr.* pag. 157. fin. exscribendis, τοὺς δὲ θεοὺς οὐτ' ἂν ἐπιουρήσας τις λάθοι, οὐτ' ἂν ἐκφύγοι τὴν ἀπ' αὐτῶν τιμωρίαν· ἀλλ' εἰ μὴ αὐτὸς, οἱ παῖδες γὰρ καὶ τὸ γένος ἅπαν τὸ τοῦ ἐπιουρήσαντος μεγάλους ἀτυχήμασι περιπίπτει, quippe excellentissimis ob pietatem, et ad hunc *Herodoti* locum peropportunis. Quam vellem, ea temere iurantibus et peierantibus in pectus altissime defigi! WESS.

Ibid. εὔτε τι ἀπόγονόν ἐστι οὐδὲν οὔτε ἱστῖν) Hoc ex *Codd.* recepturum *Herodotum* indicat *Diss. Herod.* p. 65. Ubi *Iuvenali* dicitur *Extinctus tota pariter cum prole domoque*, *Herodotea* non omisit *Grangaeus*. *Iudaeis* secundum *Celsum Origenis* VIII. p. 424. ἀντὶ τοῦ γῆς ἀπάσης εἶναι διαπύτταις οὐδ' ὅποιά τις βῶλος οὐδ' ἱστία καταλείπεται: quando βῶλῳ minus commodè subiicitur ἱστίας mentio, scripserat fortasse *Celsus* οὐδ' ἱστία, qua voce, lapillum significante, designata quoque fuit ἡ στινοχωρία. Quod sequitur, hinc enotavit *Eustath.* in *Il.* γ'. p. 314. Γλαῦκος - - βουλῆεις ἐπιουρῆσαι προῤῥίζος ἐξετρίβη ἐκ Σπάρτης. Multos Deus προῤῥίζους ἀνέτρεψε, *Herod.* I. 32. *Eurip. Hippol.* vs. 682. Ὡ παγκακίστη, καὶ φίλων διαφθορεῦ, (sic *Mssti Paris.* et *Flor.*) - - Ζεὺς σ' ὁ γεννῆτωρ ἐμὰς προῤῥίζον ἐκτρίψειεν. *Hezychius* προῤῥίζον interpretatur σὺν ταῖς ῥίζαις ἀνασπώμενον. A radicibus eversum, et ab stirpe sublatum dixerunt Latini. VALCK.

CAP. LXXXVII. [1 seq. τῶν προτ. ἀδικημάτων etc.)
Vide lib. V. c. 80. et 81. S.]

6. πεντήρης ἐπὶ Σουνίῃ) Primum διήρης, sed et alia hic in suo Cod. legisse *Valla* videtur, quae fortasse sunt ex *Hero-*

doteis Latina facta, haec scilicet: *Erat enim Atheniensium in Sunio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant.* A tempore Thesei, cui debetur institutum, quotannis in Delum missam navem, quam *Θεωρίδα* vocabant, luculentus testis est in *Phaedone* Plato p. 58. v. cuius eam in rem verba *Meursius* iam dedit in *Theseo* c. 16. plura *Spanhem.* in *Callim. Hymn.* in *Del.* vs. 313. In *Delo* sacra curaturi, et qui publicitus Athenis ad ludos mittebantur solennes, cives semper erant honoratissimi; quales ex sua quoque civitate mitti voluit *Plato* τοὺς ἄρχοντας τῆς θεωρίας ἐκδοτῆς, de *Legib.* XII. p. 947. a. Unus erat plerumque Ἀρχιθέωρος. τῶν ἀρχιθεωρῶν tamen meminit et *Andocid.* p. 32, 44. *Herodotus* τὴν θεωρίδα νῆα fuisse scribit πλήρεα ἀνδρῶν τῶν πρώτων Ἀθηναίων. Stabat Attica Theoris in Delum traiectura ἐπὶ Σουνίῳ. Hinc in Delum olim traiecit etiam *Latona*: *Hyperides* in *Deliaca*, ἀπ' ἄκρας τῆς Ἀττικῆς ἡ Ἀπὸ ἐπέβη τῆς νήτου: excitat ista *Schol.* in *Aristid.* *Panathen.* mstus clar. *Burmanni.* VALCK. — *Laurentio* biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant: vere quidem, atque ex *Platonis* initio *Phaedonis*; sed uberius, quam fuerat necesse. De sacra hac nave *θεωρίδι* et *θεωροῖς* libet post diligentem *Ez. Spanhemii* ad *Callim. H. Del.* vs. 314. et *Valckenarii* in *Ammion.* lib. II. 3. operam silire. WESS.

CAP. LXXXVIII. 5. προτέρην ἐωῦτοῦ ἐξέλασιν) Turbae amanuensium de corruptis testantur verbis. Si *Valla* dedisset, hic suam ipsius priorem abitionem sive abiunctionem *Aeginetis* inputans, diceret conspirare cum *Passioneo*: verum eius non sunt, addita a correctore *Phoenice*, incertum quo ex codice. [Immo vero ipsius *Vallae* verba sunt.] Quod recepi, μεμφομενος - - - προτέρην ἐωῦτοῦ ἐξέλασιν, omnes motus sedat, indignationem *Nicodromi* exponens, ob prius iniunctum sibi exilium. Tale lib. V. 76. ὅτε ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν ἐξέλασιν ὀμνηθέντες - - ἀπίκοντο. Non nescio, *Cel. Gronovio* aliud placuisse: sed suum cuique pulcrum. Retulit ad *Nicodromum* Philosophi locum *Polit.* V. 6. ἐν Αἰγίνῃ ὁ τὴν πρᾶξιν πρὸς Χάρητα πρᾶξας ἐνεχείρησε μεταβαλεῖν τὴν πολιτείαν: in *Aegina* urbe mutare reipublicae formam aggressus est is qui oppidum *Chareti* prodiderat, magnus *Casaubonus* ad *Polyb.* p. 185. Ed. Gron., dubius nonnihilo ob *Charetem*. WESS.

CAP. LXXXIX. 3. ἰδόντο χρεῖσσι (σφι) Ipsa in his veritas. Supra III. 58. ἰδόντο τῶν Σιφνίων δίκαια τάλαντά σφι χρεῖσσι, rogant Siphnios ut sibi decem talenta darent mutua: et οὐ φασκόντων δὲ χρεῖσσειν τῶν Σιφνίων. Quod deinceps [lin. 6.] διδοῦσι δὲ πενταδράχμους, sani coloris est, sicuti Ἰλυσσάν σθεας διμνῶς, binis in singula capita minis, lib. V. 77. Theocritus Idyl. XV. 19. ἐπταδράχμους κυνάδας, quemadmodum ex Aldina principe eximie reparavit R. Bentleius Diss. de Epist. Phalar. p. 443. Iustum praeterea [lin. 7.] δωτίνην --- δοῦναι, neque latuit Th. Galeum. Superius c. 62. ὑπέδεκτο δωτίνην δώσειν τῶν ἰωῦτοῦ πάντων, Homeri praescripto Od. i. 267. ἢ καὶ ἄλλοις Δῶης δωτίνην: ubi Schol. δωρεάν, quod eius hic sedem invaserat violenter. De praepositione non rixabor, cuius alioqui absentia nocet nihil. Prudenter vero Corinthii, apud Athenienses causam perorantes, harum xx. navium, istis olim publice concessarum, mentionem inserunt apud Thucyd. I. 41. WESS.

6. διδοῦσι δέου. εἴκοσι νέας) Hoc civitatis suae beneficium postea temporis Atheniensibus in memoriam frustra revocarunt Corinthii apud Thucyd. I. 41. νέων μακρῶν σπανίσαντες ποτε πρὸς τὸν Αἰγινήτων ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον παρὰ Κορινθίων εἴκοσι ναῦς ἐλάβετε: qui illic μετὰ pro ὑπὲρ scribendum putabat, nunc, opinor, coniecturam suam repudiabit. VALCK. — Quod adiicitur πενταδράχμους ἀποδόμενοι, vendentes vertunt, et de vera venditione Larcherus accepit: mihi (nescio quam recte) quinque illae in singulas naves minae de locationis pretio intelligendae visae erant: quam in sententiam fortasse Ἀπίδοτο apud Suidam ἐξέδωκε, παρέδωκε, exponitur. S.

9. νέας τὰς ἀπάσας) Liberalitate schedarum cultior nunc ordo, qualis et lib. VII. 9. Ὅστις ἔρριπεν, [lin. 10.] locum retinere poterit, fortasse tamen progenitum ex priore ὅστις ἔρριπεν, cui tot vindices adsunt. Frequens utriusque permutatio, etiam in Thucyd. lib. VIII. 44. WESS.

CAP. XC. 5. ἔφερόν τε καὶ ἦγον τοὺς) Optime vertit Galeus in notis, depraedabantur; neque enim Aeginetas ferebant et agebant, [ut erat in Vallae latinis, quae intacta h. l. Gronov. servavit,] sed ex agris popularium rapiebant agebantque quae ferri agique poterant. Semper apud veteres in isthac usitatissima formula observatur a Grammaticis

tradita significandi differentia. Quam portabant praedam, φέρειν: quam prae se agebant, iumenta nempe, dicuntur ἄγειν: sive φέρεσθαι τὰ βατταζόμενα, ἄγεσθαι τὰ βαδιστικά. Quia iumenta potissimum praedam efficiebant, frequenter legitur τὴν λείαν ἄγειν et ἐλαύνειν. VALCK.

CAP. XCI. 4. ἐκθύσασθαι) Suidas hinc Ἐκθύσασθαι· ἐξιλεώσασθαι καὶ ἐκμειλίξασθαι. Obvium quoque in procurandis ominibus et prodigiis. Dio Cass. XLI. [c. 14 extr.] p. 179. D. οὐδὲν ἐξέθυσαντο, nullum prodigiorum piaculis procuraverunt. Synesius Encom. Calvit. p. 74. B. οὓς οἱ τερατοσκοποὶ καὶ οἱ μάντιες ἐκθύοντα. Iunge Eustath. ad Homer. p. 1223, 51. [p. 1306, 19. ed. Bas.] WESS.

Ibid. ἄγος --- ἐκθύσασθαι) Impium scelus expiare non potuerunt. In eandem sententiam dicitur φόβου ἄγος ἐκνύσασθαι: sed ex sanguine supplicis concepta macula nullo modo potuit elui. Qui lustravit Athenas Epimenides, τὴν πόλιν dicitur ἐκθυσάμενος Maximo Tyr. XXXVIII. 3. Significavit et Ἐκθύσασθαι iram Deorum piaculis sive victimis placare piacularibus: ἐξιλεώσασθαι, ἐκμειλίξασθαι Suidas interpretatur. Hoc sensu positum Euripidi latet apud Clem. Alex. Strom. V. p. 688, 27. [p. 424. B. ed. Lugd. Bat. 1616.] in ἐκθυσαμένοις: cuius loco quod Grotius minus considerate scripserat εἰς θυσαμένοις, ne Graecum quidem in tali structura, Barnesius nobis repraesentat ut Euripideum T. II. p. 510. vs. 243. Euripidis anapaesti sic scribi poterunt emendate: Πέμψον μὲν Φῶς ψυχᾶς ἀνέρων τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθεῖν, Πόθεν ἔβλαπτον. τίς ῥίζα κακῶν; Τίνα δὲ μακάρων ἐκθυσαμένους Εὐρεῖν μόχθων ἀντάπαιλαν. VALCK.

7. ἐξήγον ὡς ἀπολέοντες) In praegressis, ἐξήγον ἀπολέοντες: sequunturque duo Codd. ὡς contemtim habentes. Sed enim vocolae saepe, ubi sine detrimento reticeretur, sua vis suusque lepor est. Superius c. 28. διαβαίνει --- ὡς ἀμήσων τὸν σῖτον. Plato Menex. p. 240. D. ἡγγέλλετο βασιλεὺς διανοεῖσθαι ὡς ἐπιχειρήσων πάλιν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. Pausan. Boeot. cap. 13. p. 737. Λακεδαιμόνιοι --- τοὺς τεθνεώτας διανοοῦντο ὡς θάψοντες. Plura hoc de genere transmisit Cl. Abreschius, quibus locus alibi opportunior. Mox ἐπιλαμβανόμενος, [lin. 9.] tantopere a Cel. Gronovio laudatum, pristino, Eustathii citatione etiam munito, haud utique significantius [quam ἐπιλαβόμενος] est. Sed perseveret in nupta possessione. Optime

Hemsterhusius Noster ex *Polluce* et *Herodoti* verbis illud adscititium ἀπριξ exterminavit: *Suidae* enim λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ εἶχετο, nihil ad *Herodotum*, etsi eius ex imitatione propagatum. *WESS.* — *Conf. Var. Lect. S.*

9. ἐπιλαμβάνόμενος δὲ τῶν ἐπισπαστήρων) Non ille *cardinibus* *prehensis adhaerebat*. *Porti* errorem in *Suida* iam correxerat ante *Küsterum* *Hemsterh.* ad *Poll.* X. 23. cui optime Ἐπισπαστῆρ id proprie fuisse dicitur, quo *ianuam clausuri attrahebant*; hoc *Odysseae* *Paraphrastes* dixit ἐπισπᾶσθαι τὴν θύραν καὶ ἐπικλείσαι. Qui *Thracis* ista *Demosthenis*, idem *Eustathius* in *Od.* α'. p. 72. varias nobis enotavit adpellationes, quibus designaretur *ianuae marculus*; inter illas est etiam ex *Herod.* ἐπισπαστῆρ, δς καὶ ῥόπτρον ἐλέγετο. Ut apud *Herodotum*, sic *Irene* dicitur ἔχομένη τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ, *Phylarcho* apud *Athen.* XIII. p. 593. v. cum *Ephesi* confugisset in templum *Dianae* *Ptolemaeus*. Ubi vulgatur apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. 351, 29. ἐπισπᾶσθαι τὴν θύραν εἶχετο τοῦ ῥοπαλίου, antiquitus lectum fuisse εἶχετο τοῦ ῥόπτρου monstrant haec *Harpocratonis*: Ῥόπτρον - - - Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν ἔκτῳ: ad *Lysiam*, qui testis ibid. citatur, vid. *clar. Io. Taylor* p. 103. Sed si *Herodotea* sunt, quae *Suidas* exhibet, nostris in exemplaribus voces aliquot videri deberent omissae: apud *Suidam* in voce Ἐπισπαστήρων ista leguntur absque scriptoris nomine: εὐρῶν προσκειμένας τὰς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ εἶχετο. *Herodotea* videbantur *H. Stephano* *Thes.* T. III. p. 920. Neque negari potest huic illa loco satis esse accommoda, si εὐρῶν δὲ poneretur cum viro *Summo* ad *Pollucem* cui nunc illa forsitan in certi potius videbuntur imitatoris, ex hoc loco expressa. *VALCK.*

CAP. XCII. [6 seqq. ἀνάγκη λαμβεῖσθαι ὑπὸ Κλειμένους etc.) Scilicet in ea expeditione, de qua c. 76 seqq. S.]

16. στρατηγὸς ἀνὴρ) Specimen abundantiae est *Herodoteae*, quale c. 83. ἦλθε ἀνὴρ μάντις Κλέανδρος. Dedi alias plura. [Series forsitan verborum talis concipienda, στρατηγὸς ὦ (sive τῷ) ὄνομα Εὐρυβάτης, ἀνὴρ πεντάεθλον ἐπασκῆσας. Sic quidem de eodem homine, IX. 75. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον, ἀνδρᾶ πεντάεθλον.] *Victus Eurybates a Sophane* tandem est, solvitque poenas, quas dudum meruerat, ut solent plerumque semper hoc genus bellatores. *Valla* *Sophanem* τοῦ Δαυέλιος verterat *de caelis*, corruptissime in principe editio-

ne; filii nomen deinde accessit. Error cognitissimus ex lib. IX. 74. WESS.

CAP. XCIV. [2. ἀναμνησκοντός τι αἰὲ τοῦ θραπέοντος etc.) Redi ad lib. V. c. 105. S.]

11. Ἀραφέρνηα τὸν Ἀραφέρνηος) Tentavit ducis nomen Nob. Palmerius Exercit. p. 28. ob Arundelianum marmor, APIENTEA ex Seldeni descriptione ostentans. Ibi vero fractum et exesum illud erat, ductusque litterarum agnitu difficile: unde sollertissimus Humphr. Prideaux ad illud Chron. Marm. pag. 217. APTAΦEPNEA fuisse, merito coniicit. Nostro saepe, Pausaniae I. 32. Cornelio Nep. in Miltiade c. 4. atque omnibus potiori Aeschyl. Pers. vs. 21. Artaphernes audit. Quid Datidi Rex, nisi mandata absolveret, minatus fuerit, Plato Menex. p. 240. b. indicavit. WESS.

CAP. XCV. 3. ἐς τὸ Ἀλήϊον πεδίον) Meminit Homerus, nominis causam testatus, Iliad. Z'. 200. cuius Valla non recordatus in errorem incurrit, leniter et docte correctum a P. Leopardo Emend. VII. 20. Sequentia ex Mastis cultiora sunt. WESS.

9. ἐσβαδύσαντες ἐς τὰς νῆας) Parum absum a tribus ultimis abolendis, auctoribus utens Codicibus. Sunt sane ad sententiam nulli usui. Maneant tamen Scholii instar. Vterum de navium Persicarum hac expeditione numero discordiam attigit Bosius ad Nepotis Miltiad. c. 4. Quod deinceps autem [lin. 11.] παρὰ τὴν ἡπειρὸν ἔχον τὰς νῆας, vir eruditus ἦγον aut ἔστειλλον malebat. Non desero schedarum consensionem. Ἐχιν Homero idem nonnunquam ac ἐλαύνειν. Νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχει στρατοῦ, Iliad. N'. 326. ubi Eustathius. Itidem Herodotus. WESS.

14. ὡς μὲν ἐμοὶ δοκίει) Damnabile δοκίει minime, positum in lib. I. 152. Elegans quoque δοκίειν, Gronovii solertia lib. IV. 168. instauratum, atque alibi. Optionis itaque facultas. Conf. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 5. et de clade Persarum ad montem Athon c. 44. WESS.

CAP. XCVI. 3. ἐπιῆχον στρατεύεσθαι) Vide ad lib. I. 80. Explicuit Eustathius σκοπὸν εἶχον κατὰ τῆς Νάξου στρατεύεσθαι. Geminum lib. I. 153. ἐπ' οὗς ἐπιῆχει τι στρατηλατίην αὐτός. Mox [lin. 4.] μνημονεύοντων τῶν πρότερον non repudio, quantumvis τῶν προτέρων in absurdis haud sit. Miacentur talia et variantur; veluti in Diodori XVII. 69. et

Maximi Tyr. Diss. IV. c. 4. ubi *Davisius*. Τὰ πρότερον, quorum Naxii in memoriam redibant, lib. V. 34. WESS.

CAP. XCVII. 5. ἐν τῇ 'Ρηναιῇ) Verius fortasse et Ἰωνικώτερον ex Codicibus τῇ 'Ρηνείῃ. *Thucydidi* quidem certe, *Dionysio Halic.* pluribusque aliis, *Holstenio* ad *Ethnographi* 'Ρῆνη advocatis, 'Ρῆνεια. *Pausaniae* itidem IV. 34. et *Diodoro* XII. 58. In *Harpocrate* ex Or. *Delia* *Hyperidis* 'Ρῆνεια, in Excerptis vero Orationis apud *Sopatrum* ad *Hermogenem* p. 184. 'Ρῆνεια saepius. Vide *Casauboni Anim.* v. in *Athen.* X. 6. [*Animv.* T. V. p. 371. nuperae edit. Conf. vero etiam *Animadv.* T. II. p. 624.] et *D'Orvillii* Exercit. de Inscript. *Deliac.* in *Miscell.* Vol. VII. p. 109. WESS.

9 seq. ἐν ᾗ χάρη οἱ δύο θεοὶ etc.) Adscribo *Aeschinis* verba ex *Dialog.* III. 19. hoc fonte, uti bene *Rev. Horreus*, derivata: *Gobryam* testantur missum in Delum fuisse, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. *Cicero* lib. I. *Verr.* c. 18. paria, *Xerxis* expeditioni cum *Aeschine* tribuens, quod *Darii* aetate *Delis* usu venit. Trecenta *thuris* talenta [lin. 14.] *Eustath.* ad *Dion.* vs. 525. hinc accepit, WESS.

9 seq. ἐν ᾗ χάρη οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο) In *Aeschinis* *Socr.* *Axioco* p. 160. *Gobryes* *Magus* κατὰ τὴν τοῦ *Ξέρξου* διάβασιν missus dicitur in Delum, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. Conf. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Del.* vs. 255. et *B. Brisson.* de *Regn. Pers.* II. p. 218. Secundum *Valerium Max.* I. 1. ext. 6. *Persae* mille navium numero *Delum* compulsi templo *Apollinis* religiosas potius quam rapaces manus adhibuerunt. Pietatem suam demonstrasse *Datis* dicitur *Pausaniae* X. [c. 28.] p. 867. λόγοις τε οὕς εἶπε πρὸς *Δηλίους*, factisque, cum inventum in nave *Phoenicia* signum *Apollinis* *Delum* detulit, ut *Tanagraeis*, quibus fuerat subreptum, restitueretur: coll. *Herod.* VI. 118. Quae sequuntur [lin. 14.] *Herodotea*, *Tzetzes* adhibuit *Chil.* I. vs. 863. Δᾶτις δὲ τῷ Ἀπόλλωνι ἐνθυμιᾷ τῇ Δήλῳ Τάλαντα τριακόσια *Λιβανίου* πρῶτον: et *Eustath.* in *Dionys.* vs. 525. Unus pleurque *Datis* commemoratur, rarius facta ducis alterius *Artaphernis* mentione. Ubi in *Aristidis* *Miltiade* T. III. p. 269. *Datis* audit ὁ τοῦ στρατοπέδου κύριος καὶ ἡγεμὼν, *Schol.* Ms. ἐπιδη, ait, τὸν Δᾶτιν εἶδε κύριον πάντων τῶν πραγμάτων, δια

τοῦτο αὐτὸν μόνον ὀνομάζει. Illic et saepius in isto praestantissimo Clar. P. Burmanni Sec. Codice alter ducum vocatur Ἰνναφέρνης, prout aliis etiam dicitur. VALCK.

CAP. XCVIII. 4 seq. Δῆλος ἐκινήθη --- πρῶτα καὶ ὕστατα) Eadem Eustath. [ad Dionys. Perieg. vs. 525.] addito τὸ πρὶν οὕσα ἀκίνητος: [nempe ex l. 14.] incertum, utrum cum Med. et Ask. in negativa delenda conspiraverit. Enim vero quid pro eius praesentia ex Codicum numero disputari queat, prospicio. Nec revoco tamen, motus Cel. viri solerte disquisitione. [Haud dubie ex scholio a nonnullis adiecta negans particula; (ab aliis οὐ, ab aliis μηδέποτε,) non discrepante quidem sententiā.] Classicus Thucydidis locus ex lib. II. 8. accedere debet: Ἐτι δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγῳ πρὸ τούτων, πρότερον οὕτω σεισθεῖσα, ἃφ' οὗ Ἕλληνες μέμνηται: quippe memorabilis adprime. Nam si insulam tremor circa bellum Peloponnesiacum, quo modo Attici scriptoria verba accepit Seneca Q. Nat. IV. 26., agitavit, oblitus Thucydides huius fuit motus; neque inopportune propterea eius Scholiastes, καὶ μὴν Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι ἐκινήθη ἐν τοῖς Μηδικαῖς. At, non recordatum fuisse, habet oblivionis et oscitantiae non laudabile crimen, a quo tum immunis Herodotus non erit ipsemet. Asseverat ad suam usque aetatem Delum πρῶτα καὶ ὕστατα tremuisse: quae si paullo ante Peloponnesiacum quassata motu fuit, utique secunda vice ipso vivo et superstitite contremuit: prorogavit enim aevum in illud usque Graecorum bellum, memoratis etiam nonnullis lib. VII. 137. 153. atque alibi, quae eius tempora testantur. Quo tandem ergo pacto πρῶτα καὶ ὕστατα ad ipsius aetatem usque? Equidem utrumque auctorem in concordiam vocare, quam supinitatis convictos relinquere, malim, Thucydidisque ὀλίγῳ πρότερον laxius sumere atque ad hunc Deli tremorem adplicare, tantoque cupidius, quod et ille Nostri exemplo in rerum futurarum prodigiis insulae motum censuit fuisse prodidit. Qui alia optant, Cl. Wasse ad Thucydid. consulunt. WESS.

Ibid. Δῆλος ἐκινήθη etc.) Quod additur, ὡς λέγουσι Δῆλοι, monstrat, ut puto, motum istum, quem tum sensisse videbantur Delii, rem Graecis passim ignotam fuisse, vel dubitanter receptam. Huic certe Deliorum narrationi fidem non adhibuit Thucydides; qui, paulo ante bellum

Peloponnesiacum, atque adeo septuaginta circiter annis post, quam haec evenerunt Herodoto narrata, innotam ante Delum scribit prima vice *κινθῆναι*, lib. II. c. 8. Historici utriusque loca compararunt viri clarissimi *Ios. Wasse*, *Ez. Spanhem.* [ad *Callim. H.* in *Del.* vs. 11.] et *Iac. Gronov.* et *Herodoti* meminit *Schol. Thucyd.* Quo tempore terram movisse secundum *Thucyd.* senserunt Delii, vixit quidem *Herodotus*, sed haec iam olim scripto consignata dudum ante videtur in vulgus emisisse; ut adeo Delus ipsi dici potuerit, si vera narrabant Delii, tum temporis *πρῶτα καὶ ὕστατα μέχρι ἐμῶ σιωθεῖτα*: sic legit etiam ista *Valla*. VALCK.

8. καὶ Ἀπροξέρξειω) *Arch. Ἀπροξέρξειω* auctoritatem a *Thucydide*, *Diodoro*, *Cornelio Nepote*, *Stephano Byz.* in Ἀρταία aliisque aufert. Enim verò *Herodotus* vulgatum probavit lib. VII. 106. et 151. et una cum eo *Ctesias* et *Plutarchus*. Sunt in Persicis nominibus plurima, quorum initium APTA, sunt quoque *Artobazanes*, *Artochinēs* etc. WESS. — Persuasum equidem habeo, scripturam istam Ἀπροξ. non ab *Herodoto*, sed a sequiorum Graeculorum imperita temeritate esse profectum: quos quid induxerit ut in istum modum mutarint nominis formam, in *Var. Lect.* ad VI. 43, 6. indicavi. S.

14. καὶ ἐν χειρὶ μῶ etc.) *Gronovii* iudicium non temno, aliunde haec inculcata opinati. [Vide *Var. Lect.*] Versum non neglexit *Eustath.* hinc acceptum non docens. Immo, si quod suspicor, palam edere licet, quae succedunt, *δυναταὶ δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν* etc. [lin. 17 seqq.] sive explicationes titularum regionum, Grammatici quidpiam olent, non Historici. *Herodotus* sane non ita adsolet. Sed enim maneat in possessione, quam Codicum conspiratio illis asserit. In oraculi versione ἀκίνητον immobilem maluit *Henr. Stephanus*, *Schediasm.* I. 22.; *Virgilius* tamen, *Innotamque coli dedit et contemnere ventos* de Delo. WESS. — Quum et oraculorum responsa frequentissime adponere consueverit *Herodotus*, nec ab ullo alio digressionum genere abhorreant illius *Musae*; non satis equidem caussae video, cur aut oraculi de terrae motu *Deliaco* mentionem, eo quod illam codices nonnulli praetermiserint, aut cur *Persicorum nominum interpretationem*, quam libri ad unum omnes

h. l. insertam offerunt, a Scriptoris nostri more et ingenio alienam iudicemus. S.

14. καὶ ἐν χρησμῷ ἦν etc.) A Gronovii iudicio non dissiderem, si aliis etiam in Codicibus omitterentur oraculi versus, quaeque versum antecedunt proxima: sed quod addit vir Egregius, non magis Herodoto fuisse caussam adscribendi oraculi, quam fuit Thucydidi, id vero miraturos scio, qui utrumque bene noverint. Oracula, portenta, somnia, et similia credulorum ludibria, Thucydides historiae gravitate censuit indigna; Herodotus ista talia non libenter tantum commemorat, sed ita, ut vix notam effugere possit hominis superstitiosi. Quantum hac etiam in parte distent isti duo, vel hic locus esse queat documento: terrae motus Herodoto prodigium esse videbatur, quo mala ventura Deus portenderet; secundum Thucyd. talis persuasio vulgi animos occupaverat, ἐλέγτο καὶ ἰδοῦναι ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενέσθαι σημεῖα. Sed legat quis Herodot. VII. cap. 57. VIII. 37. 65. 77. IX. 64. et 99. tum Thucyd. II. 17. VI. 70. VII. 79. et in his ingeniorum animadvertet differentiam. Semel tamen Thucydides, lib. II. c. 54., praedictionem memorat Athenis celebratam: Ἡεὶ Δωρικὸς πόλεμος, καὶ λοιμὸς αὐτῶ: et evaluisse tandem scribit, ut λοιμὸς non λιμὸς antiqua vocis scriptura crederetur. ἦν δὲ γε, οἶμαι, inquit, ποτὶ ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ Δωρικὸς τοῦδε ὕστερον, καὶ θυμβῶ γενέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἶδος οὕτως ἄσονται. Hinc etiam constare poterit, quid de talibus senserit Thucyd. et quantum huius cauta perspicacitas Herodoti praestet superstitiosae credulitati. VALCK.

18. Δαρεῖος, ἐρξείης) Occupantur eruditissimi viri in his examinandis S. Bochartus, Th. Hyde, Burtonus, et H. Reilandus in primis, Dissert. de Vet. Ling. Persica Sect. 23. 24. 61. [Adde Anquetil, Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. pag. 365.] Res est obscura, et in penuria praeae Persarum dialecti implicata. Advertit tamen animum meum Ἐρξείης Arch., cui facile primas tribuo ob haec veteris poetae apud Hephaestion. Enchirid. pag. 19. Ἐρξίη πῆ δῆτ' ἀνολβος ἀθροίζεται ἐπ' αὐτός. Quae quidem Simonidis si sint, (Iac. Uptoni ea coniectura,) pondus addent explicationi, tangentque Darii hanc in Graecos expeditionem: sententia namque, Dario sane infelices comparantur copiae. Haec

vir doctus ad *Dionysium* de Struct. Oration. Sect. 3. p. 23. WESS. — Apud *Hesychium* quidem Persicum vocab. Δαρειός graeco Φρόνιμος respondere perhibetur. Sed mirari hoc loco, ut saepe alias, subit contraria inter se, sibi que ipsa parum constantia, doctissimorum hominum eorundemque prudentissimorum eisdem de rebus simillimisque iudicia. Totum istum locum, quo Persicorum quorundam nominum continetur interpretatio, a *Wesselingio*, strenuo aliqui lectionum omnium, in quas consentiunt *Herodotei* libri, defensore, paullo ante vidimus indignum Scriptore nostro iudicari et a Grammatico quodam adsumtum: *Valekenarius*, is qui tot ἡστίαις integrasque sententias, communi codicum consensu *Herodoto* adscriptas, ab aliena manu Nostro obtrusas adeoque resecandas censuit, de eiusdem loci sinceritate nullam ne umbram quidem suspicionis sibi obortam significavit. S.

CAP. XCIX. 1. ἐκ τῆς Δήλου) Reduxi quod olim legebatur: iterata enim toties νήσου vox accidit ingrata, scholii foetus. Προσίχοντο, tot Codicibus protectum, volentibus relinquo. Non *Aristophanis* *Plut.* vs. 1097. τῷ μετρηκίῳ προσίχεται nescio: sed in navium adpulsu qui posuerit, habeo neminem; qui vero προσίχιν, praeter *Herodotum* innumeros. Neque decerno, *Vallam* deinceps παραπλέοντις [pro περιπλ. *lin.* 4.] τὰς νήσους suis in schedis legisse: in meis nusquam certe. Persae circum *Cycladas*, *Euboeam* petentes, navigarunt. WESS.

CAP. C. 5. τῶν ἱπποβοτείων) Sic de coniectura *Cl. Abr. Gronovius* ad *Aelian.* Var. VI. 1., quam *Mssti* certissimam praestant. De his supra lib. V. 77. Quod autem post pauca [*lin.* 8.] ex *Arch.* adfertur a *Galeo*, ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν καὶ ἐλθεῖν ἐς τὰ ἄκρα, id additamentum in eo non reperitur. *Laurentius* explevit de suo orationem, ut mollior incederet. Tale de *Thespiensibus* lib. VIII. 50. αὐτῶν ἐκλειπότων ἐς Πελοπόννησον. Alia hoc de genere *Cel. Hemsterhusius* ad *Plut.* vs. 1170. WESS.

8 seq. ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα) Indocti lectoris supplementum videtur, quod Codices praebent *Vallae* et *Arch.* ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν, καὶ ἐλθεῖν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας. Verbum enim Noster posuisset adcommodatius, qualia nonnunquam subiiciuntur phrasi ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν: vid.

quae clar. Taylor adscripsit ad *Lysiae* pag. 48, 49. Herodoteum, quod vulgatur, satis ista commendarent etiam sola VIII. 50., αὐτίαν ἐκλειοπέτων ἐς Πελοπόννησον: alia praeterea dedit Clar. Abresch. aptissima Diluc. *Thuc.* pag. 493. Illuc urbe derelicta fugere voluerunt, ubi Persicae classi non patebat accessus. Fuerunt ab antiquissimis temporibus infames Εὐβοίας ἄκραι. Euboicae cautes, ultorque Caphareus, Virg. Aen. XI. 260. In Schol. ad Eurip. Orest. vs. 432. Nauplius φηκεωρίας ἦψε περὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Εὐβοίας: frequens haeret illic etiam menda: scribendum ἄκρας. Εὐβοίας ἄκραι Sophocli memorantur Trach. vs. 801. Ut hic Herod. meminit et τῶν ἄκρων τῶν Εὐβοικῶν, VII. 192. Dion Chrys. in Euboica pag. 99. D. ὅταν οὕτω πεισθῇ τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν νεφῶν: orationis initio, μέλις, ait, διεσώθημεν πρὸς τὸ κοῖλα τῆς Εὐβοίας: sic proximum vocabant scopulosum mare. Ibid. p. 100. A. ἄγρια καὶ σκληρὰ τῆς νήσου τὰ πρὸς τὸ πέλαγος· καὶ ταῦτ' εἶπεν ἐστὶ τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας λεγόμενα: scil. Herodoto VIII. 13. aliisque. Philostr. in Heroicis p. 716., τὸ λεγόμενον πῦρ ὑπὸ Ναυπλίου περὶ κοῖλην Εὐβοίαν ἐπὶ τοῦς Ἀχαιοὺς ἀρβήναι. Livius XXXI. 47. Est, ait, sinus Euboicus, quem Coela vocant, suspectus nautis: prostat ibi docta Dukeri nota. Sunt itaque eadem propemodum τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας et τὰ ἄκρα. Cur sic dicantur, ex his Polyaei p. 300., εἰ δὲ ἡ Θάλασσα κοῖλη γένοιτο, similibusque et hodieum usitatis licet aestimare. VALCK.

12. ἐὼν τῶν Ἑρετριῶν τὰ πρῶτα) Ionicis Atticisque tritissima locutio. Euripid. Med. 917. Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆςδε γῆς Κορινθίας τὰ πρῶτ' εἶσθαι: et Orest. vs. 1252. τὰ πρῶτα κατὰ Πελαγον ἔδος Ἀργείων. Dio Cass. lib. XXXVI. p. 16. c. ὅτι τὰ τε πρῶτα τῆς βουλῆς ἦν. Synesius Dion. p. 35. v. Εὐδοξὸν ἀνδρα τὰ πρῶτα τῶν Ἀριστοτέλους ὁμιλητῶν. Non adcumulo plura. Vide Ti. Hemsterhusium ad Luciani Tim. c. 35. WESS.

CAP. CI. 2. κατὰ τέμενος) Cl. Reiskius loci proprium nomen arbitratur, cuiusmodi Siciliae prope Syracusas Τέμενος apud Ethnicographum. Venit olim in mentem, scriptum hic fuisse primitus κατὰ Ταμίνας, cuius in Strabonis lib. X. p. 687. [pag. 447. D. ed. Cas.] clarissima mentio, et in Stephano Byz. Cui cum omnes suspicioni refragantur Msssti, forte Nostri τέμενος Iovis est Tamynaei sive Apollinis, (variatur enim in titulo,) quo de

Strabo, ad oppidum Tamynas: tum τὸ τέμενος verius meliusque. WESS. — Sed articulum perinde ignorant libri omnes. S.

Ibid. κατὰ τέμενος) Articulus saltem requireretur κατὰ τὸ τέμενος: sic vicinum Apollinis templum fuisset designatum. Sed *Herodotum* scripsisse suspicor κατὰ Ταμύνας. *Strabonem* sequutus *Harpocrat.* in voc. Ταμύναι: πόλις ἐστὶν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐρετριέων αἱ Ταμύναι. vid. *Holsten.* ad *Steph. Byz.* In urbis nomine scribendo *Demosthenes* et *Aeschines* sibi constant: ἐν Ταμύναις et εἰς Ταμύνας legitur apud *Dem.* contr. Mid. p. 364, 301. c. *Boeot.* p. 578, 20. *Aesch.* contr. Ctes. pag. 66, 5, 14. qui in Or. de falsa legat. pag. 50, 40. τὴν ἐν Ταμύναις μάχην memorat, laudemque sibi reportatam; quo spectat *Philostr.* p. 508. VALCK.

3. κατασχόντες; δὲ εἰς ταῦτα τὰ χωρία) Aestum Gronovii sedant duo Codices, κατασχόντες; δὲ ταῦτα praeferentes, omisso εἰς, utique non male. WESS. — Adnotaverat in huius loci vicinia e cod. *Med.* aliquid Gronovius, quod quo pertineret pendebat animi, quum graeca suae Editionis constitueret, quumque Observationes suas conscriberet. Ex scriptura codicum *Pass.* et *Ask.* quibuscum noster etiam cod. *F.* facit, intelligitur, non εἰς ταῦτα, sed nude ταῦτα cognatum illis codicem *Med.* quoque praeferre. In eandem sententiam *Valla* graeca verba convertit, potitque his locis; quam versionem *Wess.* etiam tenuit, in Graecis licet εἰς praepositionem servans, unde haec prodibat sententia, navibusque in haec loca adpulsis. S.

9. ἐπιπτον ἐπὶ εἰς ἡμέρας) Expulsum et *Cl. Gronovio* μὲν servari potuisse *D'Orrillius* ad *Chariton.* VI. 5. pag. 561. opinabatur; haud imprudenter quidem, nisi schedarum voluntas aliud postulare. Eretriae proditores [*lin.* 11.] *Euphorbus* et *Philagrus* sunt in *Plut.* de Garrul. p. 510. a., et *Pausania* VII. 10., ubi in Graecis Φίλαβρος Κυνίου, in Latinis melius. *Strabonem* memoria fefellit, quando lib. X. pag. 687. [pag. 448. a. ed. Cas.] de Eretria, τὴν πόλιν, αἰτ, κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνδράνας τῷ πλήθει. Nihil hic talis modi. *Platonis* in *Menex.* pag. 240. verba in doctissimi scriptoris haerebant recordatione. Vide *Clar. Valckenarium* ad lib. III. 149. WESS.

11. Φίλαγρος ὁ Κυνίου) Hoc congruit Eretriensi nomen, non illud male ominatum Φίλαβρος, quod vulgatur apud Pausan. in catalogo proditorum Graeciae lib. VII. p. 546. Quando mox [lin. 15.] Eretrienses Persae dicuntur ἀνδραποδίσσασθαι κατὰ τὰς Δαρείου ἑντολάς, si iusserat Darius σκηνευθῆναι, fecerunt quomodo fecisse scribit praeter ceteros Strabo: vid. notata in lib. III. c. 149. Nullam Herodotum tamen istius rei fecisse mentionem monuerat iam Petavius in Iuliani p. 79. A. VALCK.

CAP. CII. 2. κατέρχοντες τε πολλὸν) Laurentii Latina, magnam partem vastaverunt, κατεργάζοντες trium Codicum explicant, ad rem bene, modo isti formae ca inesset notio. Taliter κατεργάζεσθαι in Musis atque apud alios frequens. Fieri fortasse potuit, idem ut significatus illi participio adhaeserit: alioqui κατέρχοντες valere oportebit, non, quae viri Cl. [Gronovii] versio, se coercentes, sed Athenienses in angustias cogentes et concludentes, veluti lib. V. 63. [Sic quidem et Thucyd. VI. 6. κατεῖργον αὐτοὺς τῷ πολέμῳ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.] Adsunt et uberes correctionum viae, Reiskii sollertia munitae, κατεργιόντες, multa mala inferentes; καταργιόντες h. e. καταρᾶν-μοῦντες, tempus nihil agendo consumentes; καταράττοντες τε πολλὸν, magno impetu irruentes. Eas ego premere non ausim. Vastitatem agrorum, a Persis tum effectam, Plutarch. Aristid. p. 321. A. indicat. WESS.

3 seq. δυνίοντες ταῦτά τοις Ἀθηναίοις ποιήσιν etc.) Haec, nec Vallae neque ceteris intellecta, recte ceperunt Gronov. et [Bellanger] l'Auteur des Essais de Crit. pag. 184. Vicinum κατέρχοντες πολλὸν vellem nobis explicuissent. VALCK. — Hoc quidem percommode a Wesselingio expositum est. S.

4. ὁ Μαραθῶν) Διγενής ἡ λέξις, ὁ καὶ ἡ Μαραθῶν, monitore Eustath. ad Odys. p. 1568, 44.; Ionum ore ἡ Μαραθῶν, ni fallit Thom. Magister: fallere autem H. Stephanus App. de Dialect. pag. 157. decernit, Grammatico Herodotum lib. I. 62. et hoc ipsum aliaque ex c. 107. obiiciens. Sed enim ἡ Μαραθῶν hic in schedis: neque latet, quantum sibi aianuenses in mutanda Scriptoris dialecto indulserint. Adde Porphyrium Q. Homer. VIII., τὴν Μαραθῶνα Ionibus vindicare, et eruditos Thomae M. interpretes. WESS.

CAP. CIII. [3 seqq. Μιλτιάδης, τοῦ τὸν πάτριον etc.) Conf. cap. 39-41. huius Musae. S.]

16. *πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλεομένης ὁδοῦ*) Sic Io. Meursium Ceram. Gem. c. 24. secutus *pingi iussi*. Διακοίλης, nexis vocibus, consistere non potest. Atticae Κοίλη e Marcellino scriptisque marmoribus nota, haud longe Ceramico aberat. Unde Aelian. Nat. Anim. XII. 40. *Μιλτιάδης δὲ τοῖς ἔκτους τοῖς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνιλομένης ἔθαψεν ἐν Κεραμεικῷ καὶ Εὐαγόρας ὁ Λακων*. Quae cuncta hinc derivata cum sint, bene Iac. Perizonius ad Aeliani Var. IX. 32. *τρεῖς Ὀλυμπιάδας reposuit*, alioqui *τρὶς Ὀλύμπια*, cum Cl. Io. Matth. Gesnero, qui de equabus huiusmodi erudite in Columellam de Re Rust. III. 9. WESS.

Ibid. τῆς διακοίλης καλ. ὁδοῦ) Cum Io. Meursio in Ceramico Gem. c. 24. scribendum censeo, *πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλεομένης ὁδοῦ*, *ultra viam, quae, quod trans Coelam ducat, nomen inde suum accepit*. Fuit enim sepulcrale Cimonis monumentum prope urbem ἐν Κοίλῃ, atque adeo ultra viam, quae vocabatur ἡ διὰ Κοίλης ὁδός. Marcellin. in vita Thucyd. p. 3, 25. *πρὸς ταῖς Μελιτίσι πύλαις καλουμέναις ἐστὶν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμώνεια μνήματα*. Huic vitae subiectus scriptor incertus, a praecedentium auctore diversissimus, (cuius incipiunt observata p. 7, 46. [ed. Dukeri] ab Ἰστίον) p. 9, 23., *ἔστι δὲ αὐτοῦ τάφος πλησίον τῶν πυλῶν ἐν χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς ὃ Κοίλη καλεῖται*. conf. tertius vitae Thuc. scriptor p. 12, 12. Praeter Archinum, Meursio memoratum de Pop. Att. in Κοίλῃ, qui ἐκ Κοίλης censerentur cives innotuerunt Attici Chaeredemus Εὐαγγέλου, Phidon, et Leptines ex Schol. in Aristoph. Av. 1128.; Isocrate p. 375. v. Demosth. p. 397, 104. VALCK.

20. *πρεσβύτερος τῶν παίδων τῷ Κίμωνι*) Consimili structura εἰς μὲν δὴ τῶν ποταμῶν τοῖσι Σκύθῃσι lib. IV. 51. et lib. IX. 107. *καὶ ἠγάγετο ἐς ἐωῦτοῦ Δαρείω τὴν γυναῖκα*, filii Darii uxorem. Error Thomae Mag., *παρὰ τῷ πατρὶ* explicantis ἦγον τῷ πάππῳ, reprehensus meritq fuit a P. Leopardo Emend. VII. 20. et I. Rutgersio Var. Lect. I. p. 33. WESS. — At sicut IX. 107. dativus Δαρείῳ non a substantivo γυναῖκα, sed a verbo ἠγάγετο regitur; sic IV. 51. dativus τοῖσι Σκύθῃσι pendet a sequente verbo ἔστι, et h. l. dativus τῷ Κίμωνι a verbo ἦν pendet: quā structurā in graeco sermone nihil usitatus. S.

22. *παρὰ τῷ πατρὶ Μιλτ.*) Recte Eustath. in Ἰλ. β'. pag.

239, 16., ὡς παρ' Ἡροδότῳ Πάτρως ὁ ἀπὸ πατρικοῦ ἀδελφοῦ
 δεῖος, οὕτω νῦν ('Ιλ. θ. 661.) ὁ ἀπὸ μητρικοῦ, Μήτρως. Hac
 etiam in voce sibi constat *Herodotus* lib. II. c. 133. IV. 76.
 VII. 10. In his nostris errasse *Thomam Magist. I. Rutgers.*
 ostendit *Var. Lect. pag. 33. VALCK.*

CAP. CIV. 8. καὶ ὑπὸ δικαστήριον) Additā ex *Codd.*
 copulā sermonem, nonnihil antea hiulcum, instruxi.
 Quod proxime autem [*lin. 7.*] τοσθευτέν μιν οἱ ἔχθροι, in μὲν
 docti viri suspicione conversum memini, quoniam αὐτὸν
 ἀγαγόντες consequitur. Elicerem ego posterius potius fide
 eorundem librorum, si quae rei necessitas; qualis in *He-*
rodoteā redundantiā et aliorum nulla. Confer *Diodoro* ad-
 posita lib. I. 97. IV. 39. *WESS.*

CAP. CV. 2. Φειδιππίδην) *Corn.* Nepos expressit,
Philippidemque cursorem eius generis, qui *hemerodromi*
vocantur; ubi in cursoris, prorsus uti hic, nomine libri
 non conspirant, *Phidippidem* dantes. In *Polluce* III. 148.
 Φιλίππιδης ἡμεροδρόμος, hinc, opinor, acceptus: eadem *Lu-*
ciani scriptura T. I. 727., *Plut. Malign. p. 862. A., Pausan.*
I. 28., Libanii T. I. p. 138., *Plinii* Hist. N. VII. 20., *Solini*
Polyh. c. 1. Non me clam est, Viros clar. *Salmasium Pal-*
meriumque Φειδιππίδην ubique praeferre ob *Herodoti* exem-
 plum: at dubium illud est. Retinebo tamen, valde me-
 tuens de explorata scriptionis eius veritate, Φειδιππίδην. *He-*
merodromos, οὐ χρωμένους ὑποδήματι ἐν ταῖς ὁδοῖς, *Musonius ἀνυ-*
ποδησίαν collaudans in *Stob. Sermon. I. p. 18.*, testimonio esse
 voluit: plura de iisdem et elegantia vetus scriptor in *Steph.*
Sched. VI. 2. WESS.

7. Ἀθηναίοις κελύσαι ἀπαγγέλλαι) Eadem hinc de *Pane*
 narrat *Pausan. I. p. 68.* similia *Suidas* in Ἰππίας. Huic, a
Miltiade forsan excogitatae, fraudi similem commentus
 est *Pericles*, narratam *Frontino Stratag. I. cap. xi, 10.* Et
 summi duces *Archidamus*, *Agessilaus*, *Epaminondas*, ple-
 bis superstitione scienter leguntur usu. Tegeatis non mi-
 nus quam *Atheniensibus* istam *Panis* adparitionem visam
 fuisse veram ex *Pausaniae* constat *Arcad. p. 710.* In *Schol.*
 nostro ad *Aristidis Panathen. Philippidae*, seu *Phidippidae*,
 dixisse fertur *Pan*: ὅτι τῇ μάχῃ παρέσομαι· εἰπὶ δὲ Ἀθηναίους
 τιμᾶν με. Huic quoque divino iussui libenter *Athenienses*
 rebus compositis obsecundasse docet *Herod.* [*lin. 12.*] ἰδρύ-
 Herodot. T. VI. P. I. P

σαυτο ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει Πανὸς ἱόν. Testis est et Pan ipse *Lucianus* T. I. p. 272. [Dial. Deor. XXII. 3.] Ἀθηναίοισι συμμαχίας οὕτως ἤριστινυσα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστίον ἤρθε μοι τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπῆλαιον. Panis αὐλιν et τὸ τοῦ Πανὸς dixit *Aristoph.* *Lys.* vs. 722. et 910. Alia dedit *Meurs.* *Athen.* Att. II. c. 8. In *Schol. ed. ad Aristid.* T. II. p. 172., Pani dicuntur βωμὸν ἰδρύσασθαι et θυσίας ἐπιτελέσαι. *Herodotea*, καὶ λαμπράδι ἱλάσκονται, [lin. 14.] *Meursius* attigit in Gr. *Feriatæ voc. Λαμπράς.* VALCK.

9. γενομένου σφίσι χρησίμου) Odiosa vocis ἥδη repetitio nunc cessabit. *Hermogenis* *Schol.* in praegeissis eam neglexit, εἶναι ὅντος αὐτοῖς repraesentans. Potior *Pass.* voluntas, in quam *Reiskii* inclinavit opinatio, mox, [lin. 10.] sicuti in duobus *Mss*is, τὰ δ' ἔτι legentis, proba utique sententia. *Scholiastes* ille τὰ δὲ καὶ ἰστομένου tantum. *WESS.* — Quum in ed. *Gron.* aliisque ante *Wess.* sic legeretur, ἰόντος εἶναι ἥδη Ἀθηναίως, καὶ πολλαχοῦ γενομένου ἥδη σφίσι χρησίμου, perspicte *Reiskius* monuerat, priori loco delendam ἥδη particulam: eamque cum *Scholiaste* *Hermogenis* recte ibi ignorant codices nostri *F.* et *Paris. b.* ac puto equidem etiam alii, in hisque cod. *Pass.* e quo quum notatum reperisset *Wess.* ignorare eum in hac regione istam particulam, ad iniquum locum referens eam notam *Vir* doctissimus, priori loco ἥδη tenuit, et posteriori loco abiecit. Pro εἶναι, quod nunc legitur, forsan εἰνόνου scripserat *Herodotus*, ut voluit *Koen* ad *Gregor.* Dial. ion. §. 71. S.

CAP. CVI. 2. δευτεραίος ἐκ τοῦ Ἀθ. ἄστως) Obscura de *Phidippide* *Plutarchi* insectatio est, iniusta tamen. Spatium ab illo cursore, absolutum biduo, stadiis mcccxl finiit *Solinus* et magnus eius interpret p. 33.; *Plinius* vero mcccxl. *Hist. Nat.* VII. 20. ubi docte *Harduinus.* *WESS.*

Ibid. δευτεραίος --- ἢ ἐν Σπάρτῃ) Plusquam mille ducenta stadia biduo confecisse *Salmas.* monuit ad *Solin.* p. 45. Miror quod scribit *Plutarch.* de *Herod.* Malign. p. 862. *Phidippidem* παρακαλοῦντα Λακεδαιμονίους ἐπὶ τὴν μάχην ἐκ τῆς μάχης γεγεννημένον. Ante pugnam Marathoniam Spartam missus, victoriae reportatae nuncius Athenas venit, *Luciano* teste T. I. p. 727. [Pro *Laps.* inter *Salut.* c. 3.] Λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἀρχοντας, --- Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ

τῷ χαίρειν συνεπιῦσαι: ubi forte scribibi praestiterit ἰναποθα-
νῆν τῇ ἀγγελίᾳ. In Scholiis ineditis ad Aristidis Panathen-
vatis iussu Plataeis missus ad ignem sacrum Delphis pe-
tendum ἀπῆλθεν εἰς Δελφοὺς, καὶ ἦλθεν αὐθημερὸν χιλίοις σταδίοις
ποιήσας καὶ ἐλθὼν εἰς Πλαταιάς, καὶ ῥίψας ἐν μέσῳ τὸ πῦρ ἵταλυν-
τησι, μὴ ἐνεγκῶν τὸν κάματον. VALCK.

12. ἢ γὰρ ἰσταμένου τοῦ μυνὸς εἰνάτη) Sermonis indolem
hoc postulare Gronovius agnovit. Bene Vindob. et Plutar-
chus, in cuius Glor. Athen. p. 349. B. ἔκτη μὲν ἰσταμένη
Βοηδρομιώνος, similis peccato. Superius c. 57. καὶ ἰβδόμας ἰστα-
μένου τοῦ μυνός. Plutarch. Sympos. VIII. p. 717. B. τῇ ἔκτη
τοῦ Θασυγαλιῶνος ἰσταμένου. In talibus enimvero pauca abun-
de sunt. Hic criminosam Plutarchi accusatio Malign. p. 861.
r. Herodotum asperissime stringens, examen meretur. Negat
τῆς πανσελήνου religione Spartanos ab expeditionibus absti-
nuisse; audacter ea in re Pausaniae, Luciano, si tamen is
auctor Ἀστρολογίης, c. 25., scriptori περὶ Πεταμῶν, cui Plu-
tarchi nomen inponitur, Hermogeni, et quos plures Io.
Meursius Miscell. Lacon. II. 9. adpellavit, obnixus. Ad
hoc, partae victoriae Marathoniae diem sextum fuisse
Boëdromionis, in perpetuum eius monumentum ad poste-
ros sacratum: quod, ne vacillantem putes, ter insinuat,
etiam in Camilli Vit. p. 138. A. Falsum propterea largi-
ter Herodotum, alios turpiter circumscribere, coelum ip-
sum, dierum rationem, omnes res confundere. Gravis
profecto accusatio; sed in insectatoris reditura (sicuti pru-
denter Ioach. Camerarius Prooem. in Herodot. p. 715. ed.
Gronov.) caput. Nam de lege, (verba eruditi eius viri sunt)
deque praelii die, sua fide adfirmante utroque, venia,
opinor, dabitur ei, qui fidem Herodoti, proxime ad Mara-
thonii certaminis aetatem pertinentis, atque ex illis, qui
conflictui adfuerunt, haud pauca edocti, pluris sibi fa-
ciendam quam Plutarchi putaverit. At sextus tamen Boë-
dromionis dies solemnis illi victoriae Athenis? Esto.
Quid enim, si mense, cuius nomen Herodotus preessit, Me-
tagitnione, quo Spartae Carnia celebrabantur, pugna in
campo Marathonio fuerit pugnata? Carnia sane, pariter-
que luna, nondum pleno orbe fulgens, ne abitum Laca-
daemonii maturarent, impedimento erant, uti lib. VII.
206. Ita praelium festo illo die, quod accusator non dif-

fitetur, fuit prius, relato deinde in sextum Boëdromionis. Haec et plura pro *Herodoto* eruditissimus *Freret*, *Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 138. ed. Paris.* Dici speciose poterit, *Carniorum* nullam hic mentionem. Servemus ergo mensem Boëdromionem, et pugnam in xvi. eius diem conferamus. Nam Spartani nono mensis die ad belli consortionem invitati, post plenilunium confecto tridui itinere, Persis tantum quod profligatis, Athenas advolarunt. Sit, inquam, certamini dies xvi. Boëdromionis, potuit victoriae memoria anteverti, et sexto die sacrari, quod Mysteriorum sollemnia extremo eodem mense sanctissima essent, aut alia de causa. Neque insolens et praeter usum, ut victoriae sollemnis pompa alio celebraretur tempore, quam reportata ipsa fuerat. Persas Graeci ad Plataeas quarto Boëdromionis straverunt; *Eleutheria* tamen, recordationi eius rei dicata, die xiv. Maemacterionis peragebantur, *Plut. Aristid. p. 332. A.* Qua in opinione de consensu Cl. *Ed. Corsini* *Fastor. Attic. Diss. IV. p. 184. gaudeo.* Alia *H. Dodwell* de Cyclis *Diss. VIII. p. 330.* Utram autem cunque in re adeo remota adoptemus defensionem, *Plutarchus* causa cadet. WESS.

CAP. CVII. 3. ἐν τῷ ὕπνῳ) Quibus supervacuae hae voces, arbitrium illis relinquo. Adduntur infra c. 118. et 131. etiam III. 30. et 65.; absunt VII. 12. De huiusmodi per quietem visis *Locasta* callide, Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ ἐνύρασι βροτῶν Μητρὶ ξυνεινάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ Παρ' οὐδέν ἐστι, ἴαστα τὸν βίον φέρει, in *Soph. Oed. Tyr. vs. 1000.*, quo et Cl. *Burmannel* usus ad *Suetonii Caesar. c. 7.* Eum *Casaubon*que vide. Ego vero [*lin. 4.*] συνεβάλετο, cuius in talibus creberrimus usus, reposui. WESS.

12. παρῆν τε καὶ βῆξαι μεζόνως) Non sane miror, si istud quoque sternutamentum adparuerit ominosum *Herodoto*, εἰπόντι ὡς Ἰππίας - - - ἔπαρε καὶ ἔβηξε μετ' ὅν τοῦ συνήθους, iuxta *Eustathium* in *Od. ε'. p. 647.* Ne *Xenophon* quidem παρμόν memorare dedignatus in historia, Κυρ. Ἀναβ. III. p. 178, 15., ne mali militibus videretur ominis sternutamentum, ut οἰωνὸν τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος accipiendum persuasit. Insaniam popularem ridendo feliciter confutavit *Timotheus* apud *Polyaen. III. c. 10, 2.* vid. *Davis.* in *Cicerone* de *Div. II. 40.* VALCK.

13. οἷα δὲ οἱ πρεσβυτέρῳ ἰόντι) Concinne Mss. quorum iudicio [lin. 12.] μίζον praestabilius. Vere deinceps ὁ ὀδῶν. Eustath. Ἰακόν δὲ φασιν ὁ ὀδῶν, Iliad. A'. p. 854, 14. [p. 795. ed. Bas.] testisque moris Ionici locupletissimus Hippocrates. Hippiae παρμὸν et dentem excussum exscripsit in Suidae Ἰππίας Aelianus aut Scriptorum alius quis. WESS.

CAP. CVIII. 4. πόνους --- συχνούς ἤδη ἀναγείοντο) Scribendum arbitror ἀναγείατο, vel ἀναραιγείατο, positum Herodoteo more pro ἀνέτηντο, susceperant, ut vertit Valla; qui, nisi sic legerit, sensit tempus idem requiri, quale praecesserat ἰδεῶμεσαν. VALCK. — Perspecte Vir doctissimus; cuius emendationem Mssti libri firmarunt. S.

8 seqq. Quae dixisse narrantur Plataeënsibus Lacedaemoni; Herodoti praesertim ea de re iudicium, non miror invidiosa Spartanisque iniuria visa Plutarcho, qui T. II. p. 861. Οὐκοῦν, inquit, εἰ μὴ κακοήθης Ἡρόδοτος, ἐπιβουλοὶ μὲν καὶ κακοήθεις Λακεδαιμόνιοι, ἀναισθητοὶ δὲ Ἀθηναῖοι παρακροσθέντες, Πλαταιεῖς δὲ οὐ κατ' εὐνοίαν οὐδὲ τιμῇ, ἀλλὰ πολέμου πρόφασιν, εἰς μέσον ἐβίβησαν. Quid mirum inter aemulos, et suis quemque commodis invigilantes? Herodotea Spartanorum ingenio atque institutis minime disconveniunt. VALCK.

8. Ἡμεῖς μὲν ἐκαστέρῳ τε οἰκίμεν) Suum scriptori rediit. Ἐκατέρῳ alienum erat, corrigendumque ex Foesii (Oecon. Hippocr. p. 184.) doctrina. Herodoti sunt lib. III. 101. οὗτοι μὲν τῶν Ἰνδῶν ἐκαστέρῳ τῶν Περσέων οἰκίουσι. Hesychius: Ἐκαστέρῳ, ποττωτέρῳ. Saepe Apollon. Rhod. IV. 90. etc. Mox ψυχρὴ ἐπικουρῇ [lin. 10.] uti νίκη ψυχρῇ IX. 49. et ἑλπίς ψυχρῇ Euripid. Iph. Aul. vs. 1014. et Iosephi Bel. Iud. I. 18, 3. WESS.

11. συμβουλευόμεν δὲ ὑμῖν δοῦναι ὑμῖας etc.) Res testificatione Thucydidis lib. III. 55. extra dubii periculum, non insectationis Plutarchi, malignitatis hic manifesta cubilia detegentis. Spartani-ne Plataeënsibus οὐ κατὰ εὐνοίην, ut Atheniensibus se iungerent, suaserint; an hos bello Boeotico, Plataeënsium caussa, expositos voluerint; dictu quidem nunc difficile. Cognitissimi tamen Athenis totaque Graeciᾷ Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια, Euripid. Andromach. vs. 446. WESS.

17. οἱ δὲ οὐκ ἠπίστησαν) Qui hic scribendum credidit οὐκ ἠπίστησαν, non recordabatur quod saepe legerat apud Sophoclem, ἀπιστῆσαι positum pro ἀπειθῆσαι. Saepius id ipsum legeremus apud veteres, si per correctores licuisset. Qui vulgo ἀπειθής, illis etiam ἀπιστος dicebatur: ἀπιστεῖν idem erat ac ἀπειθεῖν, vel εἶναι ἀπειθεῖν. Zonaras in Lexico Ms. Ἀπιστος λέγεται καὶ ὁ μὴ πισθόμενος, ὡς Φησὶ Πλάτων· καὶ Ξενοφῶν Κύρου παιδείας α' (p. 4, 14. p. 26, 11.) Εὐπιστοτάτους, (τοὺς) εὐπιστοτάτους ἢ μάλιστα πισθόμενους. Luculentus testis est Harpocration, Ἀπιστεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀπειθεῖν, dixisse scribens Antiphontem et Isocratem: Ἀπιστίαν, τὴν ἀπίθειαν, Demosthenem (p. 70, 43. p. 71, 53.) aliosque plures. Antiphontis oratio citata periit: in Isocratis vulgatur ad Philippum Epist. p. 409. A. εἰ μὲν ἐπίσθης - - εἰ δ' ἠπίθης: reponendum ἠπίσθης ex Harpocr. Conf. Hesych. in Ἠπίστησι. Inter Leunclavium et H. Steph. motam litem componere conatus Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Παιδ. p. 114. Sophocles excitat loca, quibus nixus Stephano suffragatur: sed Sophoclea debet ille Aem. Porto, qui collegerat illa initio notarum in Xenoph. Ad Hesych. in Ἀπιστεῖ et in Ἀπιστος errat Küster: recte iudicat clar. Abresch. conf. Porti Lex. Ion. in Ἀπιστος et Ti. Hemsterhuis ad Lucian. p. 179. VALCK.

26. ταῦτα γνόντες ἀπαλλάσσοντο) In iudicio finium regundorum Boeoti non acquieverunt; inde ἀναγνόντες ἀπαλλάσσοντο, suadentes discesserunt Corinthii, ex fide librorum quorundam; pro Scriptoris dialecto haud insuave, uti H. Stephani Portique collectanea demonstrant. Sed muto nihil. De Hysiiis [lin. 31.] ante disputatum lib. V. 74. WESS.

CAP. CIX. [2 seq. ὁ λόγος γὰρ εἶναι, στρατιῇ - - συμβαλεῖν) Intellige ὡς vel ὥστε συμβαλεῖν. S.]

6. ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν Ἀθ. πολέμαρχεῖν) Athenis κυάμῳι τὰς ἀρχὰς αἰρεῖσθαι legitimum facit Pythagoras in Luciani Vitar. Auct. c. 6. et plures, a Davisio nominati ad Max. Tyr. Diss. XXII. p. 582. Io. autem Meursius, primum omnium Polemarchum Callimachum hunc creans, Att. Lect. II. 14. in fraudem Simsonium induit Chron. A. M. 3514., deceptum Pausaniae verbis I. 15., ubi Kühnius melius. WESS.

8. ἢ δὲ τότε πολέμαρχος Καλλίμ.) Incogitanter Io. Meursio Callimachus iste dicitur Athenis primus polemarchi munus

obiisse, Att. Lect. II. c. 14. *Meursium* sequitur *Kühnius* ad *Poll.* VIII. 92. Ut primus forte *Polemarchorum* *Callimachus* decem ducibus hoc tempore fuerit adiunctus undecimus, qui in acie honoratiorem ex lege locum teneret, (a qua suspicione non multum abfuit *Iac. Perizon.* ad *Aeliani* Var. Hist. p. 421.) certo constat non primum fuisse *Callimachum* apud Athenienses *polemarchum*. *Pansaniae* verba I. p. 37. quibus solis niti potuit *Meursius*, vel aliter accipienda sunt, vel ita leviter refigenda, ut de *Callimacho* scripserit, ὃς, Ἀθηναίους πολεμαρχῶν, (vid. *Herodiani* *Philetaer.* a *Piersono* vulgatus p. 441.)-ἤρξατο nempe μάχεσθαι, vel τῆς μάχης. Apud *Herod.* c. 111. τοῦ μὲν δεξιῦ κέρως ἤγείτο ὁ πολεμαρχὸς Καλλίμαχος: de eodem *Polem.* *Soph.* p. 3. ἐξῆρχε γὰρ, καὶ τοῖς πρώτοις ἔταπτεν αὐτὸν ἡ πολεμαρχία. Nobile votum, quo *Dianae* τῇ Ἀγροτέρᾳ ante pugnam *Marathoniam* se obstrinxerunt Athenienses, fecisse dicitur *Callimachus* *polemarchus* in *Schol.* ad *Aristoph.* *Eq.* vs. 657. Recte *Meurs.* observat, *Athen.* Att. II. c. 5., eadem sacra postea quotannis fecisse *Dianae* *polemarchum*, quia primus olim *Callimachus* *polemarchus* ita instituit. Nolem eadem pag. scripsisset vir egregius, votum illud, *Dianae* factum, ante *Xenophontem* *Herodotum* quoque retulisse lib. VI.; quem malignitatis accusat eo nomine *Plutarchus*. Apud *Plutarch.* T. II. p. 862. B. pro Φασι scribendum Φασι, nam votum nusquam memorat neque sacri solennis originem *Herodotus*, atque idcirco *Plutarcho* accusatur negligentiae I. c. ἐσπουδακώς περὶ τὰς Ἀθήνας διαφερόντως, οὐδὲ τὴν πρὸς Ἀγρῆς πομπὴν ἱστορήσας, ἣν πέμπουσιν ἔτι νῦν τῇ Ἑκάτῃ χαριστήρια τῆς νίκης ἑορτάζοντες: in var. lect. πρὸς Ἀγροτέρᾳ legitur; nisi sit ex Codicibus, alterum non mutarem, imprimis cum sequatur τῇ Ἑκάτῃ. Scripserat—ne forsitan τῇ Ἰκτῇ *Θαργηλιῶνος*? Isthoc die quotannis Athenienses τῇ Ἀγροτέρᾳ ἀποθύουσι τὰς χιμαῖρας iuxta *Aelian.* Var. Hist. II. 25. Qui huius sacri meminerunt viri docti, caute abstinerunt loco *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 302, 17. VALCK.

14 et seqq. ἐς κίνδυνον ἦκουσι μέγιστον) Scribi potuit: νῦν γὰρ δὴ ἐξ οὗ ἐγένοντο Ἀθηναῖοι, ἐς κίνδυνον ἦκουσι μέγιστον: ut forte legit *Valla.* *Herodoteo*, ἐξ οὗ ἐγένοντο Ἀθηναῖοι, idem significat hoc *Demosth.* p. 204. ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ πόλις: et *Lysiae* p. 115. ἐξ ὅσου Ἀθηναῖοι αἰμύνηστοι εἰσίν. Deinceps, [lin. 28.]

ταῦτα ὦν πάντα, ait, εἰς σὶ νῦν τείνει: sicut Eurip. Phoen. vs. 438. Ἄλλ' εἰς σὶ τείνει τῶνδε διάλυσιν κακῶν. Paene ultima Miltiadis, [lin. 31.] ἦν δὲ τῶν ἀποσπενδόντων τὴν συμβολὴν ἔλη, satis adparet quid sibi velint: una tamen adiecta littera, una ablata, clariora evaderent: τὴν δὲ (nempe γνώμην) τῶν ἀποσπενδόντων τὴν συμβολὴν ἦν ἔλη. Sed eleganter corrigit Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπενδόντων τὴν συμβολὴν ἔχη: vertitque si vero iis adhaerescas qui student conflictum impedire. τῆς αὐτοῦ γνώμης ἐχόμενος dicitur Thrasybulus Thucydidi VIII. 81. De Callimacho polemarcho Polemon p. 16. τῶν ἄλλων παλεμάρχων δεῖδιαν ἐντιθεμένων τῷ πλήθει, ἡ τοῦτου ψήφος προσγενομένη τὴν ὅλην συμβολὴν ἐποίησε. Calida saepe ducum consilia suā videtur auctoritate moderatus polemarchus; cuius tamen in bellis sequentibus Atheniensium rara fit mentio. VALCK.

16. δίδοται) Laurentii palam est, nisi versio sit liberior, ad δίδεσθαι ducit; quo modo corrector Pass. et Reiskii coniectura, loco δέδεικται. Haud contemibile vulgatum, (quod virum eruditum non fugit,) quid ab Hippia Medisque in Athenienses decretum fuerit, significans. Tale δέδοκτο IX. 73. et δέδοκται sive δέδοκται γίνεσθαι VII. 16. WESS.

22. κελυνόντων τυμβαλέειν) Iucundior additamento oratio, et consuetudini propior. Supra c. 106. ἦν -- μνηός εἰνάτην εἰνάτην δὲ etc. et IX. 11. στείχοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους; ξείνους γὰρ ἐκάλεον etc. Adde lib. III. 12. WESS.

32. τὴν συμβολὴν) Hoc flagitat res ipsa, optime ab Arch. oblatum. Necessitatem mutationis agnoscunt viri docti, de adhaerente ἔλη solliciti. Scite Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔχη: si vero iis adhaerescas, qui student conflictum impedire. Ἐχέσθαι τινος notum admodum: permutaturque in Cod. Ask. c. 116. εἶλον loco εἶχον. Abreschius ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔλη, adscito ἡ γνώμη. Tritum sane Nostro ὡς ἐμὴ γνώμη αἰρεῖται II. 43. III. 45. IV. 127. plena dictione, quam defectam illis vocibus non recordor. Estο, in illo Msstorum silentio, sua cuique optio. Mihi dudum placuit, ἦν δὲ τὰ τῶν ἀποσπενδόντων τὴν συμβολὴν ἔλη, ut τὰ perierit ob sequens τῶν. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CXI. 4. τὸν παλεμάρχον ἔχων κίρας τὸ δεξιόν.) Rhetor Glaucias in Plutarchi Sympos. I. 10. Acontidis pugnā Marathoniam cornu dextrum Aeschyli testimonio con-

tribuit, atque ex illis Callimachum polemarchum fuisse, quippe Aphidnaeum. Quod non quidem recusandum, modo praecipua ratio Callimachi, tanquam polemarchi, ducatur. Rex olim in cornu dextro imperabat, teste Euripide Supplic. vs. 657. Mutata reipublicae formā polemarcho honor iste cessit. De serie tribuum, et quo se ordine exceperint, [lin. 5 seq.] ampla disquisitio Ed. Corsini Fast. Att. Diss. III. p. 119. et praecipue Diss. IV. WESS. — Conf. Taylor Lect. Lys. cap. 3. p. 235 seq. ed. Reisk. S.

CAP. CXII. 7. ἐρέωντες αὐτοὺς ὀλέγους) Eieci ἰόντας Codicum imperio; haud inmemor creberrimi in Musis, nec semper necessarii, eiusdem usus. Si narranti Pausaniae veritas constat, diu ante Athenienses δρόμῳ εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους ἐχρῶντο Messenii, lib. IV. c. 8. Prisci certe Graeci non ita, Poëta Iliad. Γ'. 8. indice. WESS.

13. πρῶτοί τε ἀνίσχοντο) Ubi Miltiades Aristidis T. III. p. 283. ἰδιώτας ἐξαγαγὼν, ὡς εἰπεῖν, ἐπανήγαγε μηηφόρους: Schol. in Codice clar. P. Burm. Ἰδιώτας λέγει οὐ τῶν πολιτικῶν, ἀλλὰ νίκης -- ἡ -- οὐ μάχης ἀπείρους, ἀλλὰ τοιαύτης Μηδικῆς νίκης. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ στί' λέγει, ὅτι τὸ (an τότε?) πρῶτον Ἕλληνας ὑπέστησαν σχῆμα διεκασσάσθαι Μηδικόν. vid. Maxim. Tyr. xxx. 6. Aristoph. Nub. vs. 958. et 981. VALCK.

CAP. CXIII. 11. πῦρ τε αἶθεον) Est cui πῦρ τε αἶθεον blanditur, obliio eam verbi formam Graecis auribus insolentem esse. Ignem sibi postulabant, quo fugientium Persarum naves incenderent. WESS. in Addendis. — Scribens ista Herodotus, ut multa saepius alia HomERICA, sic h. l. respexisse videtur illud Hectoris ex Iliad. ε'. 718. adclamantis Troianis, Ὅϊστε πῦρ. S.

CAP. CXIV. 1. ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ) Glossam cum vera voce Gronovius mutavit optime. Πόνον, Nostri studio, Procopius creberrime: veluti, ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ γενόμενος, Bel. Pers. II. 25. Ex Sosicratis Graecis Rutilius Lupus de Figur. Sent. p. 3. Deinde in ipso belli labore ac periculo deseruit nos Philippus. Callimachi nomen, quod Codicibus nonnullis abest, delere non sustineo, quippe orationem colorans. Ipsum autem innumeris confixum sagittis et iaculis inmotum stetisse, nugantur Rhetores: ἔμενεν ἐν τῷ τῆς στάσιως σχήματι, καὶ ἰδοὺ ἐστάναί, πεσεῖν μὴ δυνάμενος, Polemo Or. 1. p. 2. WESS.

4. Κυναιγίριος) Sic *Aeschyli* fratrem plerique indigent. At Κυνίγριος est (quemadmodum et schedis *Med.* et *Paris.*) poëtis. Οὐ σε μάκαρ Κυνίγριε, τὸν ὡς Κυνίγριον ἔγραφες Φᾶσις, *Anthol.* lib. IV. p. 453. ubi *Brodaeus*. Laudabilis *Cynaegiri* audacia a *Justino* lib. II. 9. *Polemone* Or. 1. atque aliis ita pingitur, ut supra fidem longe sit. Fluxit ex frivola Atheniensium et Sophistarum iactantia, in certamine Marathonio inmanem in modum exsultante. *WESS.* — *Conf. Iacobs* ad *Anal. Br.* T. II. p. 200. S.

Ibid. Κυναιγίριος ὁ Εὐφορίωνος) *Cynaegiri* militis Atheniensis rabiem, Persicam navem manu retinentis, explicatius enarrat *Iustinus* II. 9. *Callimacho* quid evenisse diceretur tacet *Herodotus*, obortam Epizelo coecitatem tradens c. 117. Sophistarum ingeniis exercendis *Callimachus* praesertim et *Cynaegirus* praebuere materiam: duae nobis supersunt *Polemonis* orationes, utriusque laudes decantantis: de *Callimacho* non nominato vid. *Aristid.* Panathen. I. p. 216. *Scholiastes* ibi Ms. et *Cynaegiri* facinus enarrat, et *Callimacho* quid evenerit. Tres istos patriae defensores egregios memorant *Aelian.* de Nat. An. VII. 38. *Maximus Tyr.* V. 9. τὴν Κυναιγίριου χεῖρα, καὶ τὴν Πολυζήλου συμφορὰν, καὶ τὰ Καλλιμάχου τραύματα: ubi docuit *Davisius* alibi quoque *Herodoti* Epizelum [c. 117, 5.] dictum Πολύζηλον, et *Plutarcho*. Epizeli loco *Stesilaum* nominat cum *Miltiade*, *Callimacho*, et *Cynegiro*, *Tzetzes* Chil. I. vs. 867. Unum de decem ducibus *Stesilaum* in praelio cecidisse novimus ex *Herodoto*; plerorumque nomina ignorantur, quorum gloriam *Miltiades* obscuravit, qui δέκατος αὐτὸς στρατηγήσας, μόνος, ὡς εἰπῶν, ὀνομάζεται, καὶ ταῦτα Ἀριστίδου τοῦ Λυσιμάχου παρόντας, ut scribit *Aristid.* T. III. p. 286. Milites gregarios *Cynaegirum* et *Epizelum*, sive *Polyzelum*, in duces transformavit qui *Plutarchi* nomen mentitus confinxit *Parallela* quae vocant *minora*, T. II. p. 305. c. quique magnam mendacis libelli partem, ista quoque, descripsit *Stobaeus* p. 91, 11. Propter tot egregia vetustatis monumenta credere maluissim, *Stobaeanis* hic illic ex isto fuisse libello ab alia manu inculcata; sed in suo Florilegio eadem iam legisse *Photium* monstrant Scriptores citati, quorum nomina et opera pleraque etiam omnia ficta sunt. *VALCK.*

[5. τῶν ἀφελότων. Vide *Heynii* *Observ.* ad *Iliad.* ὁ. 717. et quae mox ad c. 115, 2. notamus. S.]

CAP. CXV. [2. ἐκανακρουσάμενοι) Interpretatus sum in puppim remigantes, tamquam esset ἐπὶ πρύμνῃν ἀνακρουσάμενοι, quo Noster lib. VIII. c. 84. utitur: similiter Larcher, ils se retirèrent sans revirer de bord, coll. Schol. Thucyd. I. 50. Quae interpretatio haud male conveniret huic loco, si proris littori obversis stetissent naves. Atque hoc ipsum quidem ita cogitari posset, si ἀφλαστῃ, (c. 114, 5.) quae manu tenuisse Cynaegirus perhibetur, cum Grammaticis nonnullis (de quibus Heynius ad Iliad. ο'. 717. et ι'. 242.) eadem intelligere liceret quae alias ἀκροστόλια. Sed hi quum a doctioribus manifesti erroris arguantur, aplustre in puppi navis fuisse praecise contendentibus; rectius ἐκανακρουσάμενοι intelligetur citatis (valide pulsatis) remis sese recipientes. Neque enim magis huius loci est Gronovii interpretatio, quam Wesselingius etiam tenuit, navibus caeteris inhibuerunt, dictione ex Ciceron. ad Attic. lib. XIII. Epist. 21. repetita. S.]

4. τὰ ἐξ Ἐρετριῆς ἀνδράποδα) Offenderunt Plutarchum τὰ ἀνδράποδα, de captivis Eretriensibus. Potuisset leniore vocabulo αἰχμαλώτους, uti deinceps, eos Scriptor describere: hic ex Persarum iudicio, quibus utique pro mancipiis capti illi, sive ἀνδραποδισμένοι post pauca. Mox [lin. 5.] ἀπαιτούμενους ἐς τὸ ἄστυ speciem praefert, nihil amplius. WESS.

6. αἰτὴν δὲ ἔσχε Ἀθηναίοισι etc.) Large coniecturis indulgetur. αἰτὴν ἔσχε Ἀθηναίοισι non aliud erit ac Ἀθηναίους, et hoc ἀντὶ τοῦ, οἱ Ἀθηναῖοι ἔσχον αἰτὴν, Athenienses culpam sustinuerunt; sic Portus, non considerato, ne quid amplius dicam, haec Athenienses non tangere, sed Persas. Plutarchi αἰτὴν δὲ ἔσχον laudatore gaudet docto viro, acceduntque ex parte quadam libri αἰτὴν ostendentes: tunc mox [lin. 7.] αὐτοῖς, uti duobus in Codd., oportebit. Sententia sane tolerabilis: Ferebantur Atheniensibus ipsis Alemaeonidarum fraude haec machinati. Non raro enim αἰτίαν ἔχειν, idem ac, dici, nominari, ferri, κατηγορεῖσθαι, Casaubono in Athen. IX. 2. [Animadv. T. V. p. 15. nuperae edit.] eiusque exemplo ad Aeschin. Dial. 1, 2. Horreo, docte monentibus. Sed enim ἔσχον nusquam in schedis. Gronovii sententiam, inpeditam multum, adnotationes explanant. Vulgata mihi non displicent, modo αἰτὴν δὲ ἔσχε αὐτοῖς ἐν Ἀθηναίοισι struantur. Consimili-

ter lib. V. 70. τὸν δὲ Κλειμένηα εἶχε αἰτὴν φοιτᾶν: et cap. 71. Φονεῦσαι δὲ αὐτοὺς αἰτὴν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας: quae et in *Porti penu.* WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

Ibid. αἰτὴν δὲ ἔσχε Ἀθην.) *Plutarchi* editi lectio T. II. p. 862. c. αἰτὴν δὲ ἔσχον, mihi, ut aliis, genuina videretur, nisi hic sequeretur αὐτοὺς. Αἰτίαν ἔχειν, ut saepe apud alios, apud *Plutarchum* etiam significat dici, perhiberi, ex. gr. T. II. p. 803. c. 807. E. 850. B. 959. E. 1134. B. vid. *Casaub.* in *Athen.* IX. p. 368. b. Mos usitatus scribendi illic quoque substitui potuit *Herodoteo*. Quod aliis diceretur, αἰτίαν ἔχουσιν Ἀλκμαιωνίδαι Φονεῦσαι αὐτοὺς, vel τοῦ φόνου αὐτῶν, (ut *Aesch. Eumen.* vs. 582.) id *Herodoto* dicitur, Φονεῦσαι αὐτοὺς αἰτὴν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας, V. 71. ut c. 70. τὸν Κλειμένηα εἶχε αἰτὴν φοιτᾶν. Ad istam normam ordine suo hic verba collocari potuerant: αἰτὴν δὲ ἔσχε αὐτοὺς (ἐν) Ἀθηναίῳ ταῦτα ἐπινοηθῆναι, istud excogitasse perhibebantur apud Athenienses ἐξ Ἀλκμαιωνιδέων μηχανῆς. *Plutarchi* tamen lectionem, si *Codices* praeberent, recipere. VALCK.

CAP. CXVI. 2. ὡς ποδῶν εἶχον) *Medicei* ἦνον non capio; scribae peccatum ex εἶχον formasse videtur. Infra lib. IX. 58. ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον: et VIII. 107. ὡς τάχειος εἶχε ἕκαστος, sic enim scripti *codices.* WESS.

Ibid. Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχοντο, τάχιστα ἐβούθεον) Dubito sit-ne τὸ τάχιστα natum ex interpretamento; sed minime cunctanter corrigo, ὡς ποδῶν εἶχον. Hoc in talibus semper invenietur: ὡς ἕκαστος τάχειος εἶχε ὡς εἶχον τάχειος ὡς ποδῶν, vel ἢ ποδῶν εἶχον, apud *Thucyd.* p. 440, 6. 447, 39. *Demosth.* p. 740, 148. *Xenoph.* p. 309, 41. etc. *Herodotus* IX. 58. ἰδίωκεν ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον, quantum quisque pedibus valebant. VIII. 107. ὡς τάχειος εἶχε ἕκαστος restituetur ex *Codd.* vid. *Diss. Herod.* p. 129. et *Clar. Wess.* ad *Diodori* II. p. 628. De aquila eleganter *Aelian.* Nat. Anim. VII. 11. ὥσπερ οὖν ὀρμῆς τε ἅμα καὶ πτερῶν εἶχεν ἱμπηδᾶ, quanto potuit maximo alarum volatu, *Gesner.* *Livius* XXXV. 26. cetera classis, praetoria nave amissa, quantum quaeque remis valuit, fugerunt. Aut ad hunc e campo *Marathonio* properantium reditum, aut ad illud tempus, quo primum obviam ibant Persis, pertinet quod scribit *Clemens Alex.* I. Strom. pag. 418. VALCK. — Potuerat quidem abesse vox τάχιστα: potest vero etiam, pro copia praesertim quam amat

Noster, percommode locum suum tueri. Et verba quidem commode sic distinguuntur: Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα etc. Possis vero etiam τάχιστα tamquam ad ὡς perti- nens accipere, quasi dixisset ὡς τάχιστα εἶχον ποδῶν. S.

4 seq. Ἡρακλῆϊον -- ἐν ἄλλῳ Ἡρακλ.) Duo illa Herculis templa Harpocraton etiam memorat in Ἡρακλείᾳ, ubi Val- lesius attigit Herodotea. VALCK.

CAP. CXVII. 2. κατὰ ἐξακισχιλίου etc.) Plutarchi Ma- lign. p. 862. D. iudicio, ἀνατίθεται τῆς νίκης τὸ μέγεθος, καὶ τὸ τέλος εἰς οὐδὲν ἤκει περιβολῆτον κατορθώματος, ob exiguum adeo caesorum numerum. Quod illi condonamus, ni- mium memori inscriptionis, Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶν ἔκτειναν Μήδων ἑνὴν μύριάδας. Herodotus veracis of- ficiū Scriptoris functus est, Atheniensium laudibus nec detrahens, neque, quod exprobratum acerbius, blandiens. Ceterum Epizelus Cuphagorae fil. recentioribus Πολύζηλος audit, Plutarcho, Suidae, Stobaeo et Maximo Tyr. Diss. V. ubi p. 513. Cl. Davisius. WESS. — De Epizelo etiam Val- ckenar. monuerat, ad cap. 114, 4. S.

10. λέγειν δὲ αὐτὸν ἤκουσα) Sic acceperunt ista nonnulli, ac si ipsum narrantem audisset Herodotus Epizelum; quae ab aliis accepisse se duplici formula significat. Contra IX. 16., ταῦτε ἤδη τὰ ἐπίλοιπα ἤκουεν Θερσάνδρου: hinc utique lon- ge diversum esset, λέγειν ἤκουσα (vel ἐνυθόμην) Θέρσανδρον. In his errantes recte corrigit eruditus Auctor des Essais de Critique p. 187. VALCK.

CAP. CXVIII. 4. ζήτησιν ἐποιέτο τῶν νεῶν) Cor- rigendum suspicor, ἐξέτασιν ἐποιέτο: neque enim quae adessent quaerendae naves erant, sed perscrutandae; λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζων invenit Datis in Phoenissa nave signum Apollinis, a sacrilegis furtim atque inscio duce subre- ptum. Phrases sunt usitatissimae, ἐξέτασιν ὅπλων ποιῆσθαι, vel ἀνδρῶν, vel τοῦ ἵππικοῦ. In Attica lege, quam habet Pe- titus p. 209., pro γενέσθαι ζήτησιν, emendari debet, γενέσθαι ἐξέτασιν πάντων τῶν ἐγγεγραμμένων τοῖς Ἀρξιαρχικοῖς γραμματεῖσι: ut legitur in Isaei fragmento apud Dionys. Halic. T. II. p. 175, 11. conf. Harpocr. in Διαψήφιας. VALCK. — Vo- cem ζήτησιν non debuisse sollicitari, ut taceam librorum omnium et Suidae (voc. Δᾶτις) consensum, vel frequens usus vocabuli ζητητής, inquisitor, poterat docere, de quo consuli Harpocraton potest. S.

10. ἰς Δῆλον τὸ Θηβαίων) *Pausanias*, repertam in navi Phoenissa Apollinias imaginem Nostri verbis describens, traditam ait lib. X. c. 28. pag. 867. *Ταναγραίαις ἰς Δῆλον*, contractiore usus narratione. Namque in Tanagraeorum agro, ipsisque Boeotiae finibus maritimis *Delium* illud; de quo ad *Diodori* XII. 69. Multum autem conducunt ad *Herodoti* finiendam aetatem xx. isti, quibus evolutis in Tanagraeorum *Delium* Apollinis signum rediit, anni. WESS.

CAP. CXIX. 9. Ἀρδερικα) In barbara voce nihil tento, ignarus quid praestet: certum est, discrepare, situm si spectes, abs similis tituli loco lib. I. 185. *Philostratus* collocat, ex *Damidis* monumentis, Eretrienses in Medorum regione, unius, sed citati cursus, diei itinere a Babylone, Vit. Apoll. lib. I. 24. Itaque, nisi a *Damide* decipimur, medii ferme Susa inter et Babylonem sedes a Dario acceperunt. WESS.

13. ἀρύσσονται) Sic malui, ut propior ad verum via foret. Scripsisse ἀρύονται aut ἀρύσσονται doctiores consentiunt: nam *Porti* ἀρύονται pro communi ἀναρύσσονται, hocque pro ἀναρύονται placere non potest. Fontem *Philostratus* bitumine, oleo et aqua, sale neglecto, scaturiisse, imprudenter perhibet. WESS. — Vide *Var. Lect.* Quemadmodum perinde et ἀφύω et ἀφύσσω, sic perinde et ἀρύω et ἀρύσσω olim in usu fuisse probabile est; unde substant. ὁ ἀρύστηρ, haustum. S.

18. τὸ δὲ ἔλαιον συνάγουσι ἐν ἀγγείοις, τὸ) Horum ultima quatuor docta [si Deo placet] disputatione hinc *Cel. Gronov.* amovet. Tum equidem τὸ δὲ ἔλαιον οἱ Πέρσαι κατέουσι τοῦτο ῥαδινάκην ex schedis legerem, ut illud duntaxat oleum *Radinacen* Persae nuncupaverint. Habent tamen τρυφάσιαι ὁδοί, quae amoliendis auxiliantur: bitumen et sales statim ut diffusa sunt, dicuntur concrevisse: et, quid oleo factum, tacebitur? At premere hoc renuo. De cultu, scribendi modo, et Eretriensium exsulum sepulturae ritu *Philostrati* *Damis* plura, nonnullis intempestiva *Clar. Olearii* eura perversis. WESS. — Non fere dubitandum videtur genuina esse quatuor ista verba, quae cum *Aldo* codices *Arch. Vind.* et *Pd.* agnoscunt, in pluribus quidem aliis neglecta. In eorum autem numero, qui illa ignorant, poni debuisse etiam *Pass.* videtur, qui deinde cum aliis, quibus

illa desunt, vocem τοῦτο inserit; quam vocem haud dubie eodem loco etiam codex *Med.* exhibet, licet adnotare neglexerit *Gronov.* Caeterum perantiquus et ad iudicandam *codicum Herodoteorum*, qui ad nostram aetatem pervenerunt, cognationem notabilis est iste Librorum dissensus. *S.*

CAP. CXX. 7. μετὰ δὲ αἰνίσαντες) Aequè concinnum αἰνίσοντες ex membranis. Venerunt Spartani τῇ ὑστεραίᾳ τῆς μάχης in *Platon.* *Menex.* p. 240. c. *WESS.*

CAP. CXXI. 1. Quod hic legitur Θάῳμα δὲ μοι, idem fuit in *Plutarchi* *Malign.* p. 862. r. olim, prava nunc et hiantē oratione, sed facillime hinc sarcienda. *WESS.* — Lacunam apud *Plutarchum* ex *Nostro* supplevit *nupers Editor Hutten*, Vol. XII. p. 310. *S.*

Ibid. οὐκ ἰδέσκειαι τὸν λόγον) Narratam sibi, vel ab aliis scripto mandatam, Atheniensium quorundam suspicionem tot argumentis repellit *Herodotus*, ut in his etiam vexandis modum excessisse videatur *Plutarchus* de *Herod. Malign.* p. 862. z. et 863. contendens primum et solum *Herodotum* istam accusationem commemorasse: πρῶτος, inquit, ἀνθρώπων ἐπὶ νήνοχος ἐγκλήματα. --- σὺ κατηγορεῖς, εἶτα ἀπολογεῖσθαι καὶ γράφεις κατ' ἐπιφανῶν ἀνδρῶν διαβολὰς, ὡς πάλιν ἀναιρεῖς. ἀπιστῶν δὲ, σεαυτῷ δηλονέτι, σεαυτοῦ γὰρ ἀκήκοας λέγοντος, Ἀλκμαιωνίδας ἀνασχεῖν ἀσπίδα νενικημένοις καὶ φεύγουσι τοῖς βαρβάροις. *VALCK.*

4 et seqq. Καλλίη -- Ἰππονίκον δὲ πατρί etc.) Horum vellem historicus mentionem omisisset, haud sane necessariam. Quod prioribus subdit *Plutarch.* de *Callia* et *Hippónico*, habet illud multo maiorem veri speciem; nam isthac certe via sibi videtur *Herodotus* occasionem parasse *Calliam* laudandi, patrem *Hipponici*; patri, sic legitur apud *Plutarchum*, προσάψας τὸν υἱὸν Ἰππονίκον, ὃς ἦν κατ' Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων. Ista quidem acerbissima videbitur criminatio consideranti quae *Plutarchus* alibi de *Herodoto* prodidit, suos etiam nonnunquam testes excitans, veluti *Diyllum* historicum *Atticum* p. 862. b. et 864. c. d. *Aristophanem* *Boeotum*, quaeque *Nostro* minus honorifica narrat *Dion Chrys.* in *Corinthiaca* p. 456. c. Sed ista *Plutarchi* difficultate non carent: neque enim *Herodoto* fuisse dicitur *Hipponicus* unus ex Atheniensium ditissimis, nec

primi istius Calliae filius Hipponicus aetate floruit *Herodoti*. Suspisor verba quaedam *Plutarchi* transposita sic in proximis olim fuisse lecta: Τοῖς δὲ Καλλίου τοῦ Φαινίππου χρησάμενος ἐπαίνοις, καὶ προσάψας αὐτῷ τὸν υἱὸν Ἰππόνικον, αἰμολόγησεν ὅτι μηδὲν τῶν πραγμάτων δευόμενος, ἀλλὰ θρασύτης καὶ χάριτι τοῦ Ἰππονίκου (ὃς ἦν κατ' Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων) τὸν Καλλίαν παρεμβάλεν: ut Calliae laudes filiique Hipponici nomen in hanc historiae partem inculcasse dicatur, quo gratificaretur Hipponico, huius nominis in ista familia secundo, qui, κατ' Ἡρόδοτον, aetate *Herodoti*, unus erat ex *Atheniensium* ditissimis. Primus quidem Callias Phaenippi fil. fuit pecuniosus; sed secundus praesertim Callias, thesauro quodam ditatus, [conf. *Athen.* lib. XII. cap. 52.] filium reliquit Hipponicum itidem secundum, qui (*Plut.* I. p. 321. D.) Graecorum fuisse fertur ditissimus. Callias iste secundus, velut Princeps legationis ad Artaxerxem missae, *Herodoto* quoque memoratus in transcursu lib. VII. c. 151.. Idem Aristidi velut aequali dissimillimus saepius opponitur: vid. celeberr. *Hemsterh.* ad *Luciani* Timon. pag. 137. Quod legitur apud *Stobaeum* p. 521, 13. εἶγε μὴ τῶν ποτὲ Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος αἰμείνων ἦν Ἀριστίδου καὶ Σωκράτους (Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους) ἐν παντί τῆς ἀρετῆς: id. mea sententia ferri nequit: scioli videtur adsummentum Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους, et non nominatus Callias Hipponici fil. fuisse designatus: conf. *Aristides* Soph. T. I. p. 340. *Lucian.* T. II. p. 638. et 696. *Themist.* II. p. 36. D. Huius familiae historiam non paucis adhuc difficultatibus impeditam fatetur vir summus ad *Lucian.* [*Hemsterh.* ad Tim. I. 1.] Qui de illa egerunt, citantur ad *Diodor. Sic.* lib. XII. cap. 4. n. 23. VALCK.

CAP. CXXII. 1 et seqq. Καλλίω δὲ τούτου etc.) Memorabile Calliae elogium cur trium Codicum scriptores contemptui habitum praeterierint, caussam non perspicio, nisi illi id ignorarint, adsutum aliunde. Gronovio cupide largior, rerum nexum, si omnia ista exsulent, non dissolvi: perhibere praeterea honoris et magnificentiae testimonium, quale vix aliud. Si *Herodoto* auferantur, id sane fatendum est, non inducti admodumque recentis esse hominis, sed adprime in Calliae negotiis et familia cal-
lantis. Pertinet eo victoria Olympica, quam Olymp. LIV.

indeptus est, νενικηκώς ἔππω, ut scholia habent ad Comici Nub. vs. 284. Io. Meursius oblitus eorum, quae in Herodoto, imprudenter ex Critici Olympiade LIV. fecit τετάρτην καὶ ἑβδομηκοστήν, sive LXXIV., de Archont. lib. II. 4. Pisi- strati enim bonorum sector vitam tam longe haud extendit. De Phaenippo Calliaeque gente plura Palmerius Exercit. p. 754. et Perizon. ad Var. Aeliani XIV. 16. WESS.

Ibid. Καλλίω δὲ τοῦτου ἄξιον πολλαχοῦ etc.) Hic sane minor Codicis Medicei bonitatem, in quo nihil horum reperi scribit Gronov. Quod viro clarissimo, idem mihi quoque verum videtur, quaecunque continentur hoc capite in laudem Calliae, ab alia fuisse manu adiecta, hominis forte non longe recentioris in gratiam Calliae cuiusdam vel Hipponici: atque idem sensisse videntur antiquarii, qui in Codicibus ista censuere praetermittenda: sed, si vel in omnibus legerentur, nihilominus indigna prorsus illa iudicarem Herodoto. Quibus illa modis lecta sibi Plutarchus excepisset, turpi adulatione in laudem ditissimae familiae composita! [At satis invidiose Nostrum incusavit Plutarchus, Calliae laudes non nisi in Hipponici gratiam ab illo huic narrationi fuisse insertas.] Horum conditor, imitator ille quidem Herodoti, sibi tamen nativam in scribendo faciem dissimulare non potuit. Prima illa, Καλλίω δὲ τοῦτου ἄξιον πολλαχοῦ μνήμην ἐστὶ πάντα τινα ἔχειν, Sophistam sapiunt, non Herodotum; quem, isto nusquam modo loquentem, ordine verborum perturbato voluit imitari. ἄξιόν ἐστι sequente infinitivo non est Herodoteum, quantum memini. [At vide hoc ex lib. I. c. 14, 6. τοῦ μάλιστα μνήμην ἄξιον ἔχειν ἐστὶ.] Sed cur tandem decet unumquemque istius Calliae πολλαχοῦ meminisse? [Quidni vero πολλαχοῦ, qualibet oblata occasione, laudetur ab omnibus vir laude praecipua dignus?] τοῦτο μὲν, inquit, --- τοῦτο δὲ, --- τοῦτο δὲ ---, tria nobis enumerat, propter quae memoratu videri deberet omnibus dignissimus: τοῦτο μὲν γάρ, ait, τὰ προλελεγμένα ὡς ἀνὴρ ἄκρος ἐλευθερῶν τὴν πατρίδα. Quenam illa tandem? virum praecellentem Pisi- stratum oderat invidus, et, ut erat pecuniosus, eieci quae publicata fuerant emit. [At de eodem viro ibidem memoraverat Herodotus, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἔχθιστα ἐς αὐτὸν πάντα ἐμ- χαλᾶτο.] Τοῦτο δὲ, ait, καὶ ἐν Ὀλυμπίῃ ἐποίησε, ἔππω νικήσας etc. Herodot. T. VI. P. I.

Sed quid ibi fecit adeo prae ceteris laudabile? an forte τὰ πινίκια θύσας totam panegyryn excepit convivio? nam ἔπαυ νικῆσαι, et τιβρίππῳ δεύτερον γινέσθαι, quod cum multis habuit commune, nihil adeo erat cur prae aliis Nostro memoratis Olympionicis posterorum esset memoria dignus. Φανερωθῆναι ἐς τοὺς Ἕλληνας πάντας μεγίστης δαπάνης: ea, opinor, laus, si quid illa est, Calliis et Hipponicis congruit. [Atqui est hoc illud ipsum, quod paullo ante requirebat Vir doctissimus, quaerens: *An forte τὰ πινίκια θύσας totum panegyryn excepit convivio?* Sed et ipsae per se victoriae in illis certaminum solennitatibus reportatae quanta fuerint apud Graecos laudis materia novimus omnes: earumque mentionem ab eodem Herodoto in virorum quorumque elogiis, quos Musae eius illustrant, frequentissime factam videmus.] Quod addit denique *de filiabus*, in libro Oeconomico patribus forsitan in exemplum proponi potuerat; sed propterea nunquam in historia Herodoto Callias fuisset dignus visus seculorum memoria. [Immo vero ipsa illa admirabilis amabilisque aequitas et indulgentia, qua adversus filias suas usus erat Callias, quo magis aliena illa fuit a constanti Graecorum more, tanto maiori laude et honorifica ad posterum commemoratione digna videri Scriptori nostro, optimo viro, debuit.] Tandem abiiciantur ista; et Herodotea male divulgata cohaerebunt. VALCK. — Ego vero mihi videor luculente satis ostendisse, immerito νοθείας adeo suspectam Herodotoque indignam visam esse Viris doctissimis istam *de Calliae laudibus παρηνθήκην*. S.

CAP. CXXIII. 10. ἔπαυσαν τοὺς λοιποὺς τυραννεύοντας) Inculcarunt ex praecedentibus λοιπούς, hic prorsus inutile. Non equidem nescio defensionem vocabulo quaesitam ex lib. VII. 41., sed debilem admodum. Reiskii conjectura postulat τοῦ λοιποῦ, *deinceps*. WESS. — Quum paullo superius, pro λοιπούς, quod Wess. cum Gronov. receperat, ὑπολοιπούς alii dederint libri, haud incommode λοιπούς hic tueri suum locum posse videtur. S.

CAP. CXXV. 11 *seqq.* ὁ δὲ Ἀλκμαίων πρὸς τὴν δαρεὴν -- τοιαύτη ἐπιτηδεύσας προσέφερε etc.) Primum προσέφερε scribi malim una litera auctius προσεφεῦρε. Aviditas Alcmaeonis, dono nondum contenta, πρὸς τὴν δαρεὴν εὐῶσαν τοιαύτην τοιαύτη ἐπιτηδεύσας προσεφεῦρε: *insuper talia commentus est.*

Commentum hominis ridiculum indignatus bis enarrat *Dian. Chrys.* primum paucis sub finem Or. XVII. p. 253. deinceps explicatius et ad Nostri ductum, Or. LXXVIII. p. 659. Thesaurum scribit ingressum Alcmaeona χιτώνα τε ποδήρη καταζωσάμενον, καὶ τὸν κόλπον ἐμπλήσαντα γυναικείον καὶ βαθύν, καὶ τὰ ὑποδήματα ἐξεπίτηδες μεγάλα καὶ κοῖλα ὑποδησάμενος· τέλος δὲ τὴν κόμην διασπάσαντα (leg. διαπάσαντα ex *Herod.*) καὶ τὰ γένηα τῷ ψήγματι, καὶ τὸ στόμα ἐμπλήσαντα καὶ τὰς γνάθους ἑκατέρας, μόλις ἔξω βαδίζειν, --- γέλωτα καὶ θίαν Κροίσω παρέχοντα καὶ Λυδοῖς. In *Herodoteis Diss. Clar. Wess.* p. 116. obtulit κόλπον πολλόν, procul dubio genuinum: [lin. 13. ubi alii βαθύν.] illinc parum distant manus quantum extendi poterant, πολλὰ χεῖρες dictae *Callim. Hymn. Dianae* vs. 27. *Sophoclis*, πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην in *Stobaeo* pag. 163, 27. quaeque dantur similia. *VALCK.* — Κόλπος πολλός, sinus amplius. Ut *πλῆθος*, I. 203, 6. 204, 4. IV. 123, 10. (ubi vide *Adn.*) sic et πολὺς, de amplitudine, IV. 39, 8. 109, 9. VII. 14, 7. Verbum vero προσέφερε sollicitatum nollem, peraptum huic loco: ad donum illud (scil. capiendum) tale inventum adtulit *Callias*. Ipsa illa notio, quam verbo προσεφύρε expressam *Valckenarius* voluerat, in verbo ἐπιτηδεύσας inest. S. |

12 seq. ἐνδὺς κιθῶνα μέγαν) Adiectivo ob *Med.* silentium infestior *Cl. Gronov.* fuit; non ego. *Dio Chrysost.* explicat χιτώνα ποδήρη, bene satis, *Orat. LXXVIII.* pag. 659. n. Mox κόλπον πολλόν non adspernor, ob *Eustathium*: [vide *Var. Lect.* et *Adnot.* proxime praecedentem.] potuit utique ex rariore usu librariis displicere, et propterea mutari. *Dio* tamen γυναικείον καὶ βαθύν sinum fuisse ait. Quod *Eustathius* autem κόλπον interpretatur τὸ ἄνω τοῦ πίπλου, minime laudo: inprobavit et *Gronovius* similem glossam *Varini Favorini*, ex *Homeri* sumtam explanatore. *WESS.*

16. παρίσαξε παρὰ τὰς κνήμας) *Harpocratonis* Ἀποσαῖντα, ἀντὶ τοῦ Φράξαντα τὸ τρῆμα, καὶ ἀποπληρώσαντα, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἔκτῃ, huc olim referri posse putabam, siquidem nulla huic verbo opportunior tota hac *Musa* statio. At vide, quae supra c. 44. disputata fuerunt. Κοθόρηνους ubique instauravi, schedis et *Scriptore* lib. I. 155. praeceuntibus. Adsolent *Iones* Θ in Τ saepe convertere, vicissim quoque; nec promiscue in omnibus tamen. *WESS.* — Ad-

vertere quidem animum Editoris debuerat scriptura illa *κοτόρνους*, quam ter deinceps hac in pericope exhibet *Aldinum* exemplum. Sed suspectam eandem reddere utique debuit quum aliorum omnium librorum dissensus, (nam etiam ms. *Pass.* cum aliis *κοθορν.* scribit, quem in *Var. Lect.* ad h. l. nominare oblitus sum.) tum quod a nemine Grammaticorum adnotata ista scriptura reperitur. Facere quidem cum *Aldo* videri codex *Med.* poterat, eo quod scripturam istam *Gronovius* tenuit, qui in Nota ad *lin.* 14. diserte etiam ait, in cod. *Med.* *κοτόρνους* οὐδὲ scribi. Sed, aut valde equidem fallor, aut ista Notula solummodo ad vocem οὐδὲ pertinet, quam ibi codex *Med.* cum *Ask. Pass.* et *F.* pro τοὺς habet: scripturam *κοθορν.* vero (quam in cod. *Med.* sicut in aliis repertum iri, si quis eum denuo excusserit, suspicor) enotare ex illo codice olim neglexerat *Gronov.* quum illum Florentiae tractaret, quemadmodum multa alia diligentiam illius effugisse compertum habemus. Virum vero doctum, qui *Aldinae* praefuit editioni, subinde contra praescriptum codicum, et praeter necessitatem, verborum formas obtrusisse *Herodoto*, quas ionismus requirere illi visus erat, iam idemtidem observavimus. S.

19. διαπάσας) *Dio Chrysost.* τὴν κόμην διαπάσαντα καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι reliquisse, dubio caret: absurdum διασπᾶντα explosum merito est. Tangit *Rhetor* eandem historiam *Or.* xvii. p. 253. c. Quid *Tzetzae* oculos, ut *Alcmaeonem* dentibus comam, auro gravem, dixerit retinentem, praestrinxerit, non adsequor. Falsum certe et nugatorium de *Pindaro*, quasi eadem ille de *Alcmaeone*. Graecos eius interpretes ad *Pyth. Od.* VII. iustius nominasset. WESS.

26. οὕτω τεθριπποτροφῆσας) In argumento secundo *Nubium Aristoph.* ἡ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν οἰνία --- ἐξ ἀρχῆς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, τεθριπποτρόφος ἦν καὶ πολλὰς ἀνηχημένη νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπιάσι, τὰς δὲ Πυθοῖ, etc. *Bigis* primus *Atheniensium Alcmaeon* victoriam reportasse dicitur *Olympiacam* *Isocrati Or.* de *Bigis* p. 351. c. ζεύγει πρῶτος Ἀλκμαίων τῶν πολιτῶν Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε. VALCK.

27. Ὀλυμπιάδα ἀναιρείται) In laudibus *Alcmaeonidarum* apud *Pindarum Pyth. Od.* VII. 13. praeter alias sacrorum

certaminum victorias, μία δ' ἐκπρεπὴς Διὸς Ὀλυμπίας, a Criticis Megacli, Alcmaeonis patri, Olymp. xlvii. assignata: quorum quidem affirmatio haud scio an Poëtae, unam duntaxat Olympicam Alcmaeonidarum lauream celebrantis, bene consulat famae, si Alcmaeoni, Megaclis fil., altera debeat ex Nostri testimonio. Malim opinari / idem Olympici ludi praemium a Pindaro et Herodoto praedicari. WESS.

CAP. CXXVI. 5. τοῦ Μύρωνος, τοῦ Ἀνδρείω) Avus Clisthenis Pausaniae II. 8. Πύρρων est, ubi Kühnius Orthagorae Sicyonii tyranni filium censuit, Andrei sive Andreae non recordatus. Orthagoram, familiae principem, agnovi lib. V. 67., deditque eundem Plut. Ser. Num. Vind. pag. 553. A., Σικωνίοις μὲν Ὀρθαγόρας γενόμενος τύραννος, καὶ μετ' ἐκείνων οἱ περὶ Μύρωνα καὶ Κλεισθένην, τὴν ἀκολασίαν ἔπαυσαν, verum Myroni titulum egregie asserens, in Pausania vitiosum ac reformandum. WESS. — Proavo Clisthenis nomen Andreas fuit, non Andreus. Ἀνδρείω in medio decurtatum ex Ἀνδρείω, a nominat. Ἀνδρείας, ionice Ἀνδρέης. Sic Πυθίω VII. 181, 3. pro Πυθίω, a nom. Πυθίας, ion. Πυθίης. Conf. Var. Lect. ad I. 180, 5. S.

CAP. CXXVII. 2. ὃς ἐπὶ πλείστον δὴ χλιδῆς εἰς ἀνὴρ ἀπίκετο) His quae proxima subiiciuntur apud Athen. XII. pag. 541. c. εἴποντο γοῦν αὐτῷ χίλιοι μάγειροι καὶ ὀρνιθευταί, verba videntur Timaei. De Smindyridis luxurie Iac. egit Perizon. in Aeliani Var. Hist. IX. cap. 24. attigerat H. Vates. in Exc. ex Diodoro p. 40. [Vide Diodor. T. II. p. 550. ed. Wess.] Illud Herodoti, πλείστον -- εἰς ἀνὴρ, adhibuit de Antiphonte oratore Thucyd. VIII. c. 68. τοὺς ἀγωνιζομένους -- πλείστα εἰς ἀνὴρ -- δυνάμενος ὠφελεῖν, unus omnium maxime. Cyrus Xenophontis Ἀναβ. I. p. 159, 16. δῶρα πλείστα μὲν, οἶμαι, εἰς γὰρ ἀνὴρ ὦν ἐλάμβανε. Conf. Aesch. Pers. vs. 327. Praeter Smindyridem ex Italia Sicyona venit [lin. 4.] procus Agaristae Δάμασος Ἀμύριος: sic enim pro Δάμας ὁ Σαμύριος optime restituit Galeus ex Arch. Ἀμυρίς etiam Italiota proverbio fuit nobilitatus, de quo plura dedit ex Pausaniae Lex. Eustathius in Ἰλ. β'. pag. 225., quam Diogenian. Cent. III. Prov. 26. Oraculum, quo respiciunt, servavit Athen. XII. p. 520. A. Hos ex Italia procos Agaristae designari voluit Dion Chrys. XI. pag. 163. D. ubi Plisthenis nomini nomen Clisthenis cum Casaubono substituendum est. VALCK.

4. Δάμας ὁ Σαμύριος) Si Arch. et Valla parum iuventur, Δάμασος Ἀμύριος, *Damasus Amyris* F., erit. Amyris iste propter προσποιήτον μανίαν ἰθαυμάσθη apud Eustath. Iliad. B'. p. 298, 6. abstulitque σοφοῦ titulum. Venit ille Sybaritarum quidem ad Dêlphos legatus; quo minime negatur, Siriten domo fuisse. Praeclara ergo Th. Galei divinatio. WESS.

[7. οὗτος δὲ ἐκ τοῦ Ἰονίου κόλπου) Nisi in fine huius dictionis, ut in *Var. Lect.* hariolatus sum, vocab. μῦθος intercidit; haud dubie, pro importuna hoc loco δὲ particula, aut δὲ scripserat *Herodotus*, ut lin. 16. et 21. aut μὲν, ut lin. 5. et eadem lin. 21. S.]

8. ὑπερφύντος τε Ἑλλήνας ἰσχυῖ) Nihil muto. [Oblitus equidem eram in *Var. Lect.* adnotare, ἰσχυὸν pro ἰσχυῖ scribi in Arch. et Vind.] Pausanias VI. 3. οἱ πάντες ἄνθρωποι θεραπεύουσι τὰ ὑπερέχοντα τῇ ἰσχυῖ. Titormi robur corporis, Milonis viribus exsuperantius, describunt *Aelian.* XII. 22. et *Athen.* X. 2. [cap. 4. nostrae ed. pag. 412. f. ed. Cas.] Ambiguum autem [lin. 9.] καὶ Φυγόντος ἄνθρώπους explicatur verbis similibus lib. IV. 174. οἱ πάντα ἄνθρωπον Φεύγουσι καὶ παντὸς ὁμίλῳ, qui fugiunt quemcunque hominem et cuiuscunque commercium. Potuerat quoque [lin. 10.] τῆς Αἰολίδος pro bono putari, siquidem Calydon et pars Aetoliae Aeolis olim. *Hesychium* vide in Αἰολικὸν θῆμα, et quae ibi eruditissimus *Valesius*. At hic Codicum potior iussus. WESS. — Nescio quo casu accidit, ut in nostra *Var. Lect.* illa etiam *Wesselingii* Notula omissa sit, quae ad vocem Αἰτωλίδος lin. 10. spectabat. Est illa autem huiusmodi: „Αἰτωλίδος *Med. Pass. Ask. Arch. Paris. B. Valla*, cum *Ald.* „Αἰολίδος alii.“ Quod ita dixit Vir doctus, ut significaret, alios codices, illis exceptis quos nominavit, Αἰολίδος praeferre cum *Aldo*. Iam *Aldina* quidem editio et caeterae ante *Gronovium* Editiones Αἰολίδος utique exhibent: sed in Αἰτωλίδος cum *Med.* reliquisque non modo noster cod. F. verum etiam *Parisienses* quatuor, nisi me omnia fallunt, consentiunt. Puto vero cum eisdem facere *Vindobonensem*, e quo haec scriptura hanc ipsam ob causam non enotata est, quoniam ille h. l. a *Mediceo*, cum quo collatus est, non discedebat. S.

11 seqq. Φεῖδωνος τοῦ Ἀργεῖων τυράννου παῖς Λαωνίδης, Φεῖδω-

νος δὲ τοῦ τὰ μέτρα etc.) Sunt haec turpiter interpolata, luxata certe et mutila. Phidon, qui pondera et mensuras Peloponnesiis invenit, et Olympiade VIII. Eleos certaminum praesidio privavit, multo prior Phidone est, cuius filius Leocedes inter procos Agaristae nomen profitebatur. Non latuit ea loci insulsitas viros praeclaros Palmerium Gronoviumque, quorum hic opitulaturus, Φεῖδωνος παῖς Λεωκίδης, ὁ πρὸ Φεῖδωνος δὲ τοῦ Ἀργείων τυράννου, τοῦ τὰ μέτρα etc. ille vero Φεῖδωνος τοῦ Ἀργείου παῖς Λεωκίδης, τυράννου δὲ Φεῖδωνος ὁ πρόγονος, τοῦ τὰ μέτρα etc. Quae ego quidem laudare, certa praestare non possum. Prisci Phidonis τυράννων τῶν Ἑλλήσι μάλιστα ὑβρίζαντος memoria in Pausaniae VI. 22. WESS. — De superiore illo Phidone, emendationem Gronovii probans Larcherus adcurate egit in Adnotatione ad hunc locum: et de aetate quidem illius ac de mensurarum ac ponderum usu, quem in Peloponnesum introduxisse perhibetur, ad Strab. VIII. pag. 358. ed. Cas. ad Plin. VII. 56. (57.) et ad Marmora Oxon. Epoch. 31. provocavit; de insolentia vero eiusdem in agonotheas Eleenses admissa, praeter Pausaniam a Wess. laudatum, ad eundem Strabonis locum modo citatum. De eodem homine consuli potest eiusdem Larcheri Commentatio in Actis Acad. Inscript. T. XLVI. p. 43 seqq. S.

17. Ἀζὴν ἐκ Παλίου) Conmode Ortelius et Palmerius Πάδου κόμης ἐρείπια ex Pausaniae Arcadicis cap. 23. compararunt, quibus contento esse licet. Nam Παλαισιπόλιος, ex suspitione Cl. de Pauw, de Arcadiae Mantinea, locuplete caret teste, abitque longius. Multum quoque Codicum quorundam Πάδου πόλιος versavi, sed irrita opera. Certum est, Phormionem, Castores hospitio excipientem in Plutarch. T. II. p. 1103. A., diversum videri ab Euphoriōne, Laphanis patre: hic Arcas ex Azania, ille Spartiata, et dubiae hospitalitatis apud Pausan. III. 16. WESS.

27. ἐκ δὲ Θεσσ. ἡ λθι) Med. et Ask. ἡρχι considerationem haud merebatur, quippe scribarum vitium, et a Steph. Byz. damnatum: quo in Scriptore Διακταρίδης γὰρ Κρανώνιος refingitur ἀνὴρ Κρανώνιος Miscell. Nov. Tom. IV. pag. 246., temere admodum. Ipsa sunt Herodoti verba, quae inportunum illud γὰρ resecandum, sicuti Pinedo et Holstenius perspexerunt, clare docent. Scopadarum familiam hinc Cel. Perizon. ad Aeliani Var. XII. 1. illustravit. WESS.

CAP. CXXVIII. [5. καὶ τῆς ὀργῆς) Ὀργή h. l. *ingenium, indoles, animi impetus*: qua de notione in Adnot. ad I. 73, 18. p. 86. dictum. S.]

6. καὶ συνάπασι) Prave scribebatur καὶ σὺν ἅπασι. Rectius supra, lib. V. 49. ὅσα οὐδὲ τοῖσι συνάπασι ἄλλοισι. Plura Gronov. lib. I. 98. Quod deinceps autem [lin. 8.] pro ἐν τῇ συνεστίῃ, ostentant libri ἐν τῇ συνεστοῖ, tale profecto adparet, ut progredientem iniecta quasi manu moretur. Antea [I. 85, 3.] ἐν τῇ ὧν παρελθούσῃ εὐεστοῖ de praeterlapsa felicitate admiratī fuimus: de absentia vero, τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης lib. IX. 84. Inde-ne ἐν τῇ συνεστοῖ, in familiarī usu ipsoque convictu, deflectit? Equidem arbitrari id, Ionici moris gnarus, nequeo. Sed vide adscripta lib. I. 85. WESS. — Ut εὐεστῶ et ἀπεστῶ a verbo εἶμι, *sum*, derivantur; sic et vocab. συνεστῶ, ab eodem verbo ductum, idem prorsus ac συνουσία, quod paullo ante positum, valebit. Atqui manifeste videtur Scriptor h. l. vocabulum ponere voluisse, quod paullo saltem diversum a superiore significatum haberet. Iam, ut συνεστία, sic et συνουσία quidem convivium subinde significat, veluti II. 78, 1. sed συνουσίᾳ latiore[m] habet significationem, quamlibet etiam conversationem et familiarem usum indicans; nunc igitur illa generalior notio vocabulo συνεστία, quod nihil aliud nisi convivium significat, restringitur. S.

CAP. CXXIX. 2. τῆς τε κατακλίσεως τοῦ γάμου) Est, cui placuit, τῆς τε κατακλήτιος τοῦ γάμου, *concludendarum nuptiarum*, dictione apud Graecos ignota, in Germaniae finibus frequente. Loci sententiam Hippoclidæ verba explicant, ὅτι παρίσθιν ἢ μετὰ τῆς γυναικὸς ἢ μόνος κατακλιθῆσθαι μένος, *adesse se, ut aut cum Agarista aut solus accumbat*, in Diodori T. II. p. 550. Mox [lin. 3.] κρίνοι ex membranis melius. WESS. — Germanicum vocab. *Beylager* id ipsum exprimit, quod κατάκλινιν τοῦ γάμου *Herodotus* dicit. S.

[7 seq. κατέχων πολλὸν τοὺς ἄλλους ὁ Ἰπποκλείδης) *Valla*, quasi προϊχὼν τῶν ἄλλων legisset, *quum longe alios antecederet*: quam fere in sententiam etiam κατέχων τοὺς ἄλλους accipi posse *Corayus* (apud *Larcherum*) censuit: quo etiam tendit *Schulzii* (in *Herodoti Bellis Persicis*) ad hunc locum adnotatio. *Vallae* interpretationem quum tenuisset *Gronovius*, illius loco *Wesseling*. hanc posuit, *quum longe deti-*

neret; perapte ad consuetum verbi usum, sed sensu haud satis perspicuo. Larcherus in hanc partem accepit, animos omnium advertingens, attentionem omnium in se prae ceteris convertens. Equidem, quum continendi, cohibendi notione passim Herodotus verbum κατέχειν frequentet, in eam fere sententiam illud h. l. interpretatus sum, quam H. Steph. in Thes. Gr. Ling. T. I. col. 1345. ex Isocrate adnotavit, dicens: „Invenio autem κατέχειν et pro Cohibeo vel potius „Reprimo loquentem, et quasi Silentium ei impono.“ S.]

[9. αὐλῆσαι ἱμμέλειαν) Tragicus saltandi canendique modus ἡ Ἑμμέλεια plerumque intelligitur, honestusque censebatur. Vide Athen. I. p. 21. e. XIV. 631. c. et Hesych. hac voce. Monuit vero idem Hesychius, eodem nomine ab Aeschylō satyricum etiam modum indigitari, qui alias sicinnis: atque ea notione forsā ἱμμέλεια h. l. fuerit accipienda. S.]

11. ὑπόπτει) Sic Mssti; aliud nihil mutantes. Cl. Reiskii coniectura ἀπίπτει, despuebat, speciem praefert; sicuti et ἀπειρώπησι, qua non auferor. Ὑπόπτει Clisthenes, saltatorio illo Hippoclidæ orbe viso, de proco suspicatus levissima quaevis. Potest alioqui ὑποπτύειν, limis et iratis oculis adpersisse Clisthenem, ut ὑποβλέπειν, ὑπιδεῖν, innuere; de qua eius vocabuli dote erudite Cl. Ernesti ad Callimachi Hymn. Del. vs. 62. Scripsi post pauca [lin. 12.]. ἐκίλει στίχοι ob Codices. WESS. — Vide Var. Lect. S.

14. Λακωνικά σχήματα) In Arch. glossa adest, a Galeo dissimulata. Σχήματα sive σχηματῖα saltantium lucem accipiunt ex magni Animadversoris lib. XIV. 6. in Athenaeum. [Casaub. ad Athen. XIV. p. 628. d. Conf. eundem Athen. I. 21. c.] Iam, τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τραπέζαν, sic Zenobius Cent. V. 31. eloquitur, ἐπὶ κράς κυβιστήσας, non ἐπὶ κρίας, quod Schottus vulgavit et male vertit, in adnotatis insuper delinquens varie. WESS.

16. τοῖσι σκέλεσι ἱχειρονόμησε) Attigit ista saepius et cum similibus comparavit Eustath. in Hom. Ἰλ. α. p. 120., 44. ψ. p. 1460, 21. Od. ε. p. 219, 10. [p. 159. 1534. et 1531. ed. Rom.] Contra τὸ χειρονομεῖν, gesticulari, ταῖς χειρὶν ὀρχεῖσθαι dixit Antiphanes apud Athen. IV. pag. 134. v., qui nobis XI. p. 482. e. ex Andromeda Sophoclis hunc unicum servavit senarium: Ἰαποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; interpretatur Eustath. ἱππότης ἦκεις, ἢ διὰ πλοίου, p. 1281,

20. [p. 1205. ed. Rom.] Sed hoc ad aliud etiam genus referri potest; D'Orville Viro Cl. operose tractatum in *Chariton*. p. 395. et seqq. Alia quaedam notata sunt ad *Eurip.* *Phoen.* vs. 28., ubi omitti non debuerant *Philostrati* ἵπποκόμος τῶν καμήλων e lib. II. de Vit. Apoll. c. 1. et ex cap. 6. ἵππέται τῆς ἀγέλης ταύτης, *elephantis equorum loco vecti*, T. *Hemsterh.* in *Lucian.* p. 401. Conf. I. *Meursii* *Orchestra* in *Χειρονομία*. VALCK.

22. ἀπωρχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον) Clisthenis dictum merito videbatur *Athenaeo* XIV. pag. 628. D. χάριεν καὶ σημίον διανοίας πεπαιδευμένης. Optime G. *Budaeum* sequutus H. *Steph.* *Thes.* L. Gr. II. pag. 1485., interpretatur, τῇ ἀσχημοσύνῃ τῇ ἐσχίστως τὸν γάμον οἰσβάλες. *Herodoti* verbum *Suidas* adhibuit in *Ὁ Φροντίς* Ἰπποκλείδῃ. Ἐξωρχήσῃ τὸν γάμον scripsit *Zenob.* *Cert.* V. *Prov.* 31., monente *Küstero*: conf. *Diogenian.* VII. 21. *Erasmus* et H. *Steph.* *Plutarchi* verba iam compararunt, quae leguntur in *Herodotum* acerbissima T. II. p. 867. B. Forte verbi memor in hac narratione *Aelianus* de Nat. An. XVI. 25. proprio significato scripsit τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντο, de equis, qui in bello ad tibiam saltantes, excussis sessoribus cladem dominis attulissent. Ad ἐξωρχεῖσθαι apta quaedam dedit *Laur. Normann.* in *Aristid.* p. 590. VALCK.

CAP. CXXX. 2 seqq. πάντας ὑμᾶς ἐπανίω etc.) Similis Iovis ad uxorem filiasque excusatio in *Luciani* *Dial.* *Deor.* XX. 1., forsitan ad hanc Clisthenis efficta. Ob eam autem Cl. de *Pauw* valde suspecta superior declaratio ἀπωρχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον: neque enim talia districte locutum dicere ista haec potuisse. Fortasse fuisse, ἀπορχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον: h. e. fili *Tisandri* matrimonium ita forte desaltes; vel quia haec gesticulatio mihi displicet, vel quia valetudinem tuam in periculum adducis hac saltandi forma. Sic vir doctus, haud sane advertens superiore dicto ἀπωρχήσαιο etc. *Hippoclidem* spe nuptiarum prorsus excidisse, his vero blande reliquos compellari procos. WESS.

10. Μεγακλῆϊ ἐγγυῶ παῖδα) Oblatam accipiens conditionem *Megacles* mox dicebat ἐγγυᾶσθαι. In talibus ὁ διδούς ἐγγυᾶ ἐγγυᾶται ὁ λαμβάνων, apud *Isaeum* p. 40, 37. 42. p. 41, 27. *Pausan.* IV. pag. 302. f. Eadem significandi differentia multa distabant in Attico foro. VALCK.

CAP. CXXXI. 2. Ἀλκμαιωνίδαι ἐβώσθησαν) Oblitus horum H. Steph. in Recensu Vocum Herodoti, verba Scriptoris lib. VIII. 124. Θιμιστοκλῆς ἐβώσθη τε καὶ ἰδοξώθη --- ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα reformat ἐβώθη, facto ex ἰβοθή, cui calculum non addo. Utrumque ex βόω, per Syncopen ex βοάω, genito; quod Sylburgius ad Clenardum et Portus ostenderunt. WESS. — Herodoteum ἐβώσθησαν vulgo diceretur διεβοήθησαν. In βοῶναι insertà literà sequentis erat asperitas mollienda. VALCK.

[4. Κλεισθίνης ὁ τὰς Φυλαῖς etc.) Vide lib. V. c. 66. S.]

CAP. CXXXII. [1. ἐν Μαραθῶνι τρώμα γινόμενον) Adiectum malle τρώμα Πίεσσις γινόμενον. Sed ignorant id vocab. libri omnes. S.]

CAP. CXXXIII. 3. στρατενόμενοι τριήρεις) Addi plerumque triremium numerus solet. Haud ergo scio an sperni τριήρεϊ debeat, ut una triremi Marathonem Parii cum Persis venerint. Valla ita et duo Codices. Malui [lin. 5.] πρόσχημα λόγου (quod lib. IV. 167.) ex Arch. WESS.

9. κατεilahμίνους) Herodotei moris esse κατεilahθέντας ἐς τὸ τεῖχος et ἐντὸς τεῖχος, nemo non novit. Itaque bene Vind., a quo una littera alii differunt, uti saepe erratur. Vid. IX. 30. et 69., atque D'Orvillium ad Charit. VII. 3. p. 601. Qui ἰσπέμπων κήρυκας [lin. 10.] dederunt, numerum reddiderunt iusto auctiorem. WESS.

9. ἰπολιόρμαι Παρίους ἐγκατεilahμίνους) Una de duabus litera praetermissa scripserat, opinor, ἐγκατεilahμίνους, ut saepius in talibus κατεilahθῆναι ἐς τὸ τεῖχος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἐς τὸ ἄστυ. Apud Nepot. c. 7. Miltiades urbem operibus clausit, omnique commeatu privavit. Ephorus, e quo suam summissee Cornelium narrationem vidit Lambinus, apud Steph. Byz. in Πάρος, de Miltiade, Πάρον, ait, --- καθιζόμενος (προσκαθιζόμενος scribendum puto) ἰπολιόρμαι πολὺν χρόνον τῆς θαλάττης ἔργων. Mirarer quomodo scribi posset ad Κατέκλεισαν in Scholiis ad Thucyd. V. p. 367, 68. τούτῳ τῶν εἰσαγωγῶν ἢ τῆς θαλάττης αὐτοῦς ἀπέκλεισαν: nisi dederit Thucydides, ἐγκατέκλεισαν --- Μακεδονίας Ἀθηναῖοι Περδίκκην, ut Sophocles dixit in Ai. vs. 1292. ἐρκίων ἐγκλεισμένους, pro ἐντὸς ἐρκίων κεκλεισμένους. VALCK.

10. ἰσπέμπων κήρυκας) Scripserat usitato, ni fallor, more κήρυκα, quod praebent margo Steph. et Valla. Ex

diversis proxima lectionibus sic constituerem : αἵτις ἑκατὸν
τάλαντα, Φάς, ἢν μὴ οἱ δῶσιν, οὐκ ἀπονοστήσειν τὴν στρατιήν,
πρὶν ἢ ἐξέλθῃ σφέας. [Vide Var. Lect.] Paulo post interpun-
ctione mutata scribendum : καὶ, τῇ μάλιστ' ἔσκει ἑκάστοτε ἐπι-
μαχόν, τοῦ τείχεος τοῦτο ἅμα νυκτὶ ἐξήρετο (vel ἐξῆρετο)
διπλήσιον τοῦ ἀρχαίου. Scribi quoque potuit, τὸ τοῦ τείχεος,
sed alterum praefero. Thucyd. IV. 115., ἢ - - ἢν ἐπιμα-
χάτατον, nempe τὸ τεῖχοςμα. Xenoph. p. 360, 13. VALCK.
— Potest vero etiam, τοῦ τείχεος ad superiora relato, com-
mode intelligi ἐπιμαχόν τι (vel μέρος, aut ἐπιμαχον χωρίον,
ex I. 84, 15.) τοῦ τείχεος. S.

10 seq. ἢν μὴ οἱ δῶσιν) Aldi aliorumque δῶσειν calamo
debetur aberranti; cetera Florentinis nihil concedunt, im-
mo potiora sunt. Neque displicet ἀπαναστήσειν τὴν στρα-
τιήν, a Valla versum, et iudicio duorum Codicum proba-
tum. Alterum certe utrum aut glossa aut corruptela est.
In Paro Miltiadae studio oppugnata discrepat nonnihil
Ephorus in Ethn. voce Πάρος, et Cornelius Nepos Vit.
Miltiad. c. 7., ubi Lambinus. Quod deinceps [lin. 15.] καὶ τῇ
μάλιστ' ἔσκει etc., contendi cum lib. I. 84. poterit. WESS.

CAP. CXXXIV. 10. τὸ ἔρκος Θεομοφῶρου Δήμητρος)
Septum templi, ἔρκος Nostro, περίβολον dixerunt Plato T. III.
p. 116. c. et saepe Pausan., qui, nulla quoque templi men-
tione facta, lib. VIII. p. 664. περίβολον θείων ἱερὸν τῶν μεγάλων,
Cereris et Proserpinae, quarum sacerdos Herodotea fuit
Timo : p. 675. ἐντεῦθεν εἰς τὸν ἱερὸν περίβολον τῆς Δεισποίνης (filiae
Neptuni Cererisque) ἐστὶν εἴσοδος. Septum si Miltiadi li-
cuisset ingredi Cereris, viro certe fas non erat ἵνα εἰς τὸ
μέγαρον. Sic eximie sanctius penetrale vocabant, in quo
mystica sacra Cereris recondabantur. Attigit Hemsterh. in
Aristoph. Plut. p. 275. et in Lucian. p. 136. vid. Hesych.
in Ἀνάκτορον. In Plutarch. de Is. et Osir. p. 161. [p. 378.
D. E.] ubi μέγαρον in μεγαλόεργον mutanda censebat ill. Ez.
Spanhem. ad Callim. p. 673. legerem : Βωωτοὶ, ὅτι τὰ τῆς
Ἀρχαίης μέγαρον κινεῶσιν. Profano non licebat Miltiadi κινεῖν τι
τῶν ἀκινήτων. De aliorum etiam templorum interiori recessu
ἀνάκτορα frequenter Euripides, μέγαρον adhibet Herodotus.
VALCK.

15. Φρίκης αὐτὸν ὑπελθούσης) Nullum Suidae ἐπελθούσης in
libris praesidium, et merito. Sophocles Elect. vs. 1118. Τί

δ' ἔστιν, ὃ ξέν; ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος. Pluribus nihil opus. WESS.

CAP. CXXXV. 11. ἐκφήσαν) Libet in hoc acquiescere, etsi notabiliter Arch. ἐκφῆσαν. Mox οὐ Τιμοῦν εἶναι αἰτίην τούτων [lin. 13.] Cl. de Pauw, deleto articulo, non esse Timoun culpandam, sed etc. [At perinde τὴν αἰτίην bene habet.] Eleganter Liban. T. I. p. 486. ἀλλ' ἡ κρίνασα θεὸς μὴ εὖ τελευτῆσαι τὸν μέγαν Μιλτιάδην, αὐτὴ τοῦτο τὸ κακὸν ἔπεμψε, haec Nostri aemulatus, addito accusatore Xanthippo. WESS.

CAP. CXXXVI. 5. τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης εἵνεκα) Ephorum sequitur probabiliter Nepos. Scholion est ineditum in Aristid. T. III. p. 292. Ἐνα λέγει τὸν Μιλτιάδην· ὅτε γὰρ ἐκρίνετο ἐπὶ τῇ Πάρῳ, ἠθέλησαν αὐτὸν κατακρημνίσαι. ὁ δὲ Πρύτασις εἰσελθὼν ἔζη (ἐξητήσατο) αὐτόν. ἡ δὲ αἰτία τῆς Πάρου αὐτῇ ἦν, καταδουλοῦσθαι τὰς νήσους τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ ἐξελθὼν εἰς Πάρον πρῶτην, καὶ παρελθὼν τὸ (εἰς τὸ) ἱερὸν μεμολυσμένος αἵματι τῶν πολεμίων οἱ μὲν φασὶν ὡς βέλει ἐβλήθη· οἱ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους κατηνέχθη· κατεαγῆς οὖν τὸν μηρὸν ὑπέστρεψεν ἄπρακτος αἰεὶ ἐκρίνετο. Postrema sic emendata sunt, κατεαγῶς οὖν τὸν μ. ὑπ. ἄπρακτος, καὶ ἐκρίνετο. VALCK.

6. αὐτὸς μὲν παρῶν οὐκ ἀπελογεῖτο) In fine suae pro Miltiade apologiae Aristides, οὐδὲν πλέον, inquit, τοῖς δικασταῖς δεῖξιντα τοῦ τραύματος, οὐ δακρύσαντα, οὐ παῖδιά ἀναβιβασάμενον. Postrema rectius omisisset Sophista. In his sua Nepos debet, opinor, Ephoro. Secundum Herodotum, verba pro eo fecerunt amici, [lin. 8-10.] τῆς μάχης τε τῆς ἐν Μαραθῶνι γενομένης πολλὰ ἐπιμενημένοι, καὶ ὡς ἐλὼν Λήμνον τε καὶ τισάμενος τοὺς Πελαγονοὺς παρέδωκε Ἀθηναίοισι. Si sic scripta Codex praeberet antiquus, voces τὴν Λήμνου αἵρεσιν ex nota marginali crederem adiectas. VALCK. — Perinde vero suspicari licebat, post τὴν Λήμνου αἵρεσιν intercidisse fortasse verbum aliquod, veluti ἐπιλέγοντες, aut in eamdem sententiam aliud. Sed fortasse etiam neutra opus erat coniectura. Verbum ἐπιμενημένοι proinde et cum accusat. et cum genit. casu iungi potest. Itaque, sicut et alias variare multis modis constructionem orationis amat Noster, et ab alio structurae genere ad aliud subito transire, sic fortasse et hoc ἀνακολουθίας genus, quod in vulgata huius loci scriptura consentientibus libris inest, licitum sibi iudicavit. S.

9. τῆς ἐν Μακροῶνι) Quod schedae adiungunt γενομένης, necessarium quidem non est, Herodoteum tamen: conf. lib. VII. 1. Tale etiam τὸ ἐν M. γεγόμενον τρώμα, supra c. 132. Continuo nexum aut debebat scribi καὶ τῆς Ἀἰμῶντος αἰρέσιος, quae Pavii doctrina, aut, quod et Valckenario Nostro in opinionem venit, ex parte tolli, legique καὶ ὡς ἰλῶν Ἀἴμῶντος etc. [Vide superiorem Adnot.] His iungo ex Gruteri Thes. p. ccccxviii. 6. epigramma priscum, ΠΑΝΤΕΣ, ΜΙΑΤΙΑΔΗ, ΤΑΛΑΡΦΙΑ ΕΡΤΑ ΙΣΑΣΙΝ ΠΕΡΣΑΙ, ΚΑΙ ΜΑΡΑΘΩΝ ΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΕΜΕΝΟΣ: cuius quidem ταραρφήα, si pingeretur, τὰ σ' ἀρφήα, non morarentur lectores. Alia Cl. P. Burmannus Sec. ad Anthol. Lat. II. p. 195. WESS.

11. προσγεγομένου δὲ τοῦ δήμου etc.) Venerat Miltiades in barathri periculum ex Platonis narratione in Gorg. p. 516. E.; cui adstipulatur Aristides T. II. p. 224. Ed. Ieb. Alii id reticent, sollemni in talibus variatione. Mox [lin. 14.] σφακελίσαντός τε τοῦ μηροῦ etc. ex Mssis cultum accepit: vulgati enim iteratum pronomen accidebat insuave. Supra quoque lib. III. 66. Cambysi similis sideratio, ubi vide de Galeno. WESS.

CAP. CXXXVII. 2. ἐπὶ τε ἐκ τὸς Ἀττικῆς etc.) Si qui ἐκ τῆς et ἐξεβλήθησαν melius opinabuntur, favebunt schedae. Certum est, ἐξελάθησαν, in his libris creberrimum, non recte a Gronovio ἐξελάσθησαν promulgari. Vid. lib. IV. 145. — Immo vide quae ibi in Var. Lect. ad l. 4. notavimus, et conf. eiusdem cap. 145. lin. 16. S. [7. τὴν σφίσι ὑπὸ τὸν Ὑμησσόν] In Var. Lect. monere debueram, in edd. ante Schaeff. et in mssis omnibus σφίσι αὐτοῖσι aut σφίσιν αὐτοῖσιν (ut in nostro F.) scribi; nos vero cum Schaeff. posteriorem abiecissem vocem, rectius facturos si in αὐτοῖ (sc. οἱ Ἀθηναῖοι) mutassemus S.]

8. μισθὸν τοῦ τείχεος etc.) Τείχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν signatur lib. V. c. 64. et ab Ampl. Bouherio, Diss. Herod. c. 9. p. 100. WESS.

10. τὴν πρότερον εἶναι κακὴν) Quod paulo legitur ante, ἰδοῦσαν, hic meo iudicio aptius esset, quam εἶναι: illic ad ambiguum evitandum omitti potuit: ἐπὶ τε γὰρ ἰδεῖν τοὺς Ἀθηναίους τὴν χώραν, τὴν σφίσι αὐτοῖσι (ipsis, Pelasgis nempe) ὑπὸ τὸν Ὑμησσόν ἰδοῦσαν οἰκῆσαι μισθὸν τοῦ τείχεος τοῦ περὶ τὴν

ἀκρόπολιν κοτε ἡλασμένον. Ut *Valla*, cepit ista *Io. Meurs.* *Cecrop.* cap. 5. Conf. *M. Solan.* ad *Lucian.* T. II. p. 22. *Schol.* in *Eurip.* *Phoen.* vs. 24. [at ibi nihil huc spectans:] et in *Schol.* ad *Aristoph.* *Av.* vs. 833. Τυρσηνῶν τείχοςμα Πελασγικόν, quod attigit *I. G. Graevius* in *Proem.* ad *Callim.* **VALCK.** — At εἶδον (l. 7.) commode suum locum tuetur: hęc τὴν, ionice pro ἡν positum, in oratione infinita recte cum εἶναι construitur, sicut ταύτην ὡς εἶδεν, et paullo ante ἐπὶ τῇ γὰρ εἶδεν. **S.**

16. θυγατέρας τε καὶ παῖδας) Ultima tria suspicione premuntur haud iniusta: sexus sequioris si putentur, cum nullae tum ancillae, tueri sedem haud poterunt: τοὺς παῖδας ex *Msstis* ubi admiseris, quid fiet brevi secuturis, ὅπως δὲ ἔλθοιεν αὐταί? Erant praeterea veteri more puellae ὑδροφόροι. Tali Gordium ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρευομένην tradit *Arrian.* *Ἀναβ.* *Ἀλ.* II. 3. et apud *Poëtam* *Od.* K'. vs. 105. κοῦρη δὲ ξύμβλητο πρὸ ἄστειος ὑδρεύσῃ. Parum itaque absum a proscriptione earum vocum, laudibusque *Arch.*, suo eas suffragio damnantis. **WESS.** — Nisi prorsus abiiciendae, saltem (ut admodum suspectae) uncis includendae a nobis fuerant tres illae aut quatuor voces. **S.]**

27. ἄλλα τε δὴ σχεῖν χωρία, καὶ Λῆμνον) Ex margine ed. *Steph.* restitui potuerat καὶ δὴ καὶ Λῆμνον. Sic solent istae voculae adhiberi: I. 29. Sardes venerunt ἄλλοι τε, - - καὶ δὴ καὶ Σόλων. Cap. 129. καὶ ἄλλα λόγων - - καὶ δὴ καὶ εἰρετό μιν. IV. 150. ex *Codd.* scriptum, εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολεμίων, καὶ δὴ καὶ Βάττος. **VALCK.** — Vide *Var. Lect. S.*

CAP. CXXXVIII. 3. πεντηκοντέρους κτησάμενοι) Opportunius στήσάμενοι, positis navibus, videri potest; nisi tum demum naves sibi Pelasgos parasse placeat, quae vix credibilis de insularis opinio. Rapuerunt autem insidiatores κληφόρους παρθένους, πλεύσαντες εἰς Βραυρώνα, teste *Philochoro* apud *Scholiasten Venetum*, a *Bongiovanni* publicatum, in *Iliad.* A'. vs. 465. [*Schol. Villois.* ad *Ἰλ.* α'. vs. 594.] Vide ad lib. IV. 145. **WESS.**

8. γλώσσάν τε τὴν Ἀττικὴν, καὶ etc.) *Herodotum* sequutus *Didymus* apud *Schol.* in *Eurip.* *Hec.* vs. 886. αἱ δὲ τοὺς παῖδας, inquit, τὴν πατρῴαν φωνὴν καὶ τὰ ἥθη εἰδίδεξαν. Quae succedunt ibidem vitiosa, οἱ δὲ συνήρχοντο τότε ἀλλήλοις, sic videntur corrigenda: οἱ δὲ συνήρχοντο τε ἀλλήλοις, καὶ, εἰ τις τύπτει

ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰβήθουν ἅπαντες: expressa sunt ista ex Herodoteis, quae respicit *Eustath.* in 'Ιλ. d. p. 119, 41. [p. 158. ed. Rom.] Conf. *Zenob.* Cent. IV. Prov. 91. VALCK.

11. εἴ τις τύπτωτο τις αὐτίων) Vera Reiskij e Msstis correctio est. Critici in *Euripid.* *Hecub.* 887. καὶ εἴ τις τύπτωτο ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰβήθουν ἅπαντες, sermone aliquantum mutato. Deinceps [lin. 14.] καὶ πολλὸν ἐπικράτειον ex schedis recipi poterit. WESS.

[15 seqq. καὶ σφισι βουλευμένοισι δεινόν τι ἐσθύνε etc.) *Val-la*: considerantesque rem esse indignam etc. *Wess.* cum *Gron*: considerantesque indignatio quaedam intravit; Si autem isti pueri etc. iam pulcre quidem novimus, δεινὸν ποιῆσθαι τι saepius commode reddi posse indignari aliqua re: (cf. III. 155, 7. ibique not.) sed cum verbo ἐσθύνειν (quod aliquanto etiam mollius quam ἐσθχίσθαι est, et subire, obrepere, insinuare se significat) et cum his quae hic consequuntur, parum commode indignandi notio convenire videtur. Longe vero magis ab auctoris mente discedit *Iacobsii*, Viri clarissimi, interpretatio (in *Atticis* p. 385.) δεινὸν h. l. crudele Pelasgorum de occidendis pueris consilium intelligentis. Frequentissime δεινὸν apud Nostrum rem metuendam, periculosam, periculum, significat: I. 84, 8. 120, 22. 143, 3. 151, 9. VII. 157, 18. 203, 8. etc. Igitur hoc *Herodotus* dicit, deliberantes illos incessit metus; subiit illorum animos cogitatio quid in posterum ab his pueris metuendum sit, si iam nunc etc. S.]

23. τοὺς ἅμα Θόαντι etc.) *Thoantem* *Hypsipylae* pietate conservatum poëtae perhibent. Alia omnia *Herodotus*, vitii suspectus propterea *Casp. Barthio* ad *Papinii Stat.* *Theb.* V. vs. 328. Nemo, decernenti, de *Thoante* hoc tradidit. Igitur duae voces ἅμα Θόαντι, aut glossema sunt, aut corrupta est prior, et legendum, παρὰ Θόαντος. Quid si vero *Herodotus*, ut saepe, separatas ab aliis habuerit rationes? Habuisse autem, membranae clamant omnes, et laudati ad *Euripid.* *Hecub.* [vs. 887.] interpretes, καὶ μετὰ ταῦτα αἱ Λήμνιαι γυναῖκες τοὺς σὺν Θόαντι πάντας ἀπέκτειναν. δι' ἀμφοτέρω αὖν ταῦτα ἡ παροιμία ἰδόθη, τὰ Λήμνια κακὰ. Errant fateor in tempore necis, alioqui Nostro conspirantes plenissime. De famoso Lemniis dicto [praeter *Paroemiographos*]. multa *Stanleius* ad *Coëph. Aeschyli* vs. 631. WESS. — De Lemniorum virorum caede a mulieribus patrata consuli *Apollō-*

dorus potest I. 9, 17. et *Apollon. Rhod.* I. 608 seqq. Quod vero de *Thoante* Herodotum separatas ab aliis auctoribus rationes habuisse scribit Vir doctissimus, pro ea sententia ad Euripidis Scholiasten frustra provocatur; quippe quem sua, loco citato, ex ipso Herodoto hausisse (partim quidem nonnihil mutata, partim vero memoriae lapsu depravata) dubitari vix potest. Credibile est utique, legisse eum apud *Herodotum*, quod et libri nostri exhibent, τὸς ἅμα Θόαντι, suo vero arbitratu σύν pro ἅμα, non discrepante sententia, posuisse. Sed illud h. l. quaeri haud immerito posse videtur, recte-ne verba ista Scriptoris nostri acceperint Interpretes, quos et ego imprudens secutus in Latinis posui, *maritos suos simul cum Thoante occidentes*. Id si ille voluisset, non τοὺς ἅμα Θόαντι scripturus erat, sed nude ἅμα Θόαντι ἄνδρας σφετέρους. Adiectus articulus indicat τοὺς ἅμα Θόαντι γενομένους, qui cum *Thoante* (i. e. *Thoantis aetate*) vixerunt: quo indicatur tempus, quo ea res gesta est; non negatur, caede exemptum per filiae pietatem fuisse *Thoantem*. S.

CAP. CXL. 4. κατανύσας) Utrum *Valla*, vertendo solvens, καταλύσας habuerit ante oculos, valde dubium: certe Scholion aut aberratio est, cuiusmodi καταστήτας Arch. Praecessit ἐπιδαν - - - ἐξανύση - - - ἐς τὴν ἡμετέραν: redibitque ἐξανύουσι lib. VII. 183. Apud *Diodorum* XIV. 103. scripti libri πεμπταῖος δὲ κατανύσας ἐς τὴν Μεσσηνίαν: antea καταλύσας, quod hic in *Etonensi*. WESS.

8. Ἡφαίστιες) *Lemnus δίπολος* erat, quarum *Hephaestia* in parte insulae versus orientem solem, *Myrina* ad eius occasum; prodente, qui ad utramque invisit, *Galeno* lib. IX. *Simpl. Medic.* p. 118. Quo vero utraque modo *Atheniensium* in ditionem venerit, *Charax* in *Stephani* Ἡφαίστιαν memoravit, praeclarā Cl. *Valckenarii* adiutus et defensus opera. WESS.

Ibid. Ἡφαίστιες μὲν νυν ἐπιθοντο) In his quoque diversum ab *Herodoto* sequutus auctorem *Nepos*, tandem tamen, qui *Lemnum* incolebant, secunda fortuna adversariorum captos, narrat ex insula demigrasse. *Herodoto* tota dicitur insula sub *Atheniensium* redacta potestatem; nam primum, inquit, Ἡφαίστιες ἐπιθοντο, tandem et coacti *Μυρινᾶν* παρίστησαν. Duae tantum erant urbes in insula *Lemno*, Μύ-
Herod. T. VI. P. I.

ρνα, et Ἡφαιστία, quapropter dicta fuit Ἰππολὶς secundum alios et *Etymologum* p. 279, 5. conf. *Harpocrat.* in Ἡφαιστία, *Schol. Hom.* in Ἰλ. α. 593. et *Berkel.* ad *Steph.* in Μύρινα. Sed ad *Herodotum* pertinet inprimis insigne fragmentum *Chronicorum Characis*, quod minus intellectum hactenus apud *Steph. Byz.* nobis fuit servatum in Ἡφαιστία. Prius istius fragm. verba sic reficienda videntur: Χάραξ - - - Φησὶν, ὅτι οἱ Μυριναῖοι, τῶν Πελασγικῶν ὑποτχέσεων οὐ φροντίσαντες, ἀπέκλεισαν τῷ Μιλτιάδῃ τὰς πύλας, κακείνος πολιορκίᾳ παρεστήσατο αὐτούς. Sequentibus gravius vulnus fuit inflictum: Τῶν δ' Ἡφαιστιέων τύραννος ὧν φοβηθεὶς τὴν δύναμιν ἔφη χαρίζομενος τοῖς Ἀθηναίοις, φίλοις οὖσιν, ἐμπεδοῦν τὰ ὁμολογηθέντα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, καὶ ἀμαχεὶ παρῆδωκε τὴν πόλιν. Est qui voci τύραννος subiectum ὧν deleri voluerit, vestigium veri nominis olim a Charace positi, τύραννος Ἑρμων. His fac subiecta fuisse, (τῶν Περσῶν) φοβηθεὶς τὴν δύναμιν, omnia recte se habebunt. *Hermonis* nomen satis commendabit *Zenob.* Cent. III. Prov. 85. in Ἑρμώνειος χάρις: ubi in eadem historia, diversimode narrata, Ἑρμων βασιλεύων τῶν Πελασγῶν ἐξίστη τῆς χώρας, τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ Δαρείου τὴν δύναμιν φοβηθεὶς, προσποιούμενος δὲ ἐκὼν δίδοναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χάριν. In *Characis* verbis, quod properanti *Salmasio* exciderat, *Berkelius* non debuerat in contextum inferre, κακείνος τὴν πολιορκίαν παρεστήσατο αὐτοῖς: illa vix Graeca; sincera sunt ante vulgata, κακείνος πολιορκίᾳ παρεστήσατο αὐτούς, qui prius obsidione cinctos sub potestatem suam redegit. De iisdem *Myrinaeis* *Herodotus*, ἰππολορκιέντρο, αἶτ, ἐς δ' καὶ οὗτοι παρέστησαν, donec et hi in deditionem venerunt. Conf. lib. VI. c. 99. *Demosth.* c. *Androt.* p. 386, 28. Eiusdem est p. 6, 25. Ὀλυμπον. παραστήσεται. In istum sensum praeter ceteros bis terve παραστήσασθαι *Thucydides* adhibuit, docente *Dukero* in *Add.* ad p. 73. pro ὑποχάριμον ποιῆσθαι, et sic *Herodot.* IV. 136. III. 45. Attigit hunc usum *Schol. Soph.* *Oed.* in Col. vs. 910. VALCK.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. I. [Lin. 3. κεχαραγμένον) *Hesychius*: Κεχαραγμένος· ὠργισμένος. *Euripides Med.* 156. κείνῳ τότε μὴ χαράσσου. *S.*]

8. πολλῶ πλείω ἐπιτάσσων) Optime Mssti; e quorum uno παρεῖχον perplacet. Sic suus sermoni color et nexum redibit. Statim καὶ πλοῖα, [lin. 9.] etsi quibusdam in Codd. neglecta, non removeo. *Arrianus Indic.* c. 19. Νῆες δὲ αἱ σύμπασαι - - αἶτε μακρὰ καὶ ὅσα στρεγγύλα πλοῖα, καὶ ἄλλα ἱππαγωγὰ, discrimen inter νῆας et πλοῖα adfirmans. *Gronovium* hic consule et *Valcken.* ad lib. VI. 48. **WESS.**

8. πολλῶ τε πλείον) Superfluum est τε, neque bene cohaerent πλείον - - καὶ νέας - - καὶ πλοῖα. Codicum lectio, *H. Stephano* et *Galeo* memorata, genuina est, πολλῶ πλείω: nam vicinis congruit, et formam vocis praebet Nostro usitatam; quem scripsisse suspicor πολλῶ πλείω ἐπιτάσσων ἐνάστοισι, ἢ πρότερον παρεῖχον, (nempe pro παρίχων, παρίχων ενotatum ex *Arch.*) νέας τε, καὶ ἵππους, καὶ σῖτον, καὶ πλοῖα, naves bellicas, et πλοῖα, ἱππαγωγὰ et σιτηγὰ: vide notata ad lib. VI. c. 48. **VALCK.**

10. Ἀσίῃ ἰδονεῖτο ἐπὶ τρία ἔτια) Tueri sese πᾶσα potuisset, nī stetisset per schedas. *Appianus Bell. Civ. lib. IV.* [c. 52.] p. 995. τὰ ὑπερήματα πάντα πολέμοις - - ἰδονεῖτο. *Herodianus VII.* 5. πᾶν δὲ τὸ Λιβύων ἔθνος εὐθὺς ἰδιδόντες. Non exscribo *Gregor. Naz. Or. XXVIII.* p. 483. d. neque *Agathiam Schol. lib. II.* p. 50. *Tzetzis Chil. I.* 870. τρεῖς ὅλους ἐπὶ χρόνους turbatam Asiam, conductasque undique copias scribit; seculi more, quo de *Hemsterh.* ad *Plut. Comici* p. 407. **WESS.**

CAP. II. [3 seq. ὡς δεῖ μιν etc.) ὡς, quemadmodum, prout, caussali notione, quoniam. Pronomen μιν quum ad *Darium* referatur, commodius utique videbatur, si libri de-

dissent, ὡς ἴδεις μιν. Nunc, quoniam intelligi voluit Scriptor ad quemlibet Regem pertinuisse illam legem, proprie dicendum fuerat, ὡς δεῖ τὸν βασιλεῖα, ἀποδέξαντα διάδοχον, aut aliquid tale. Consequens particula οὕτω lin. 5. valet ita demum, nempe postquam regni successorem designavit. S.]

4 seq. ἀποδέξαντα βασιλεῖα - - - στρατεύεσθαι) Secundum Persarum legem, soli forte memoratam Herodoto, ante expeditionem susceptam a Rege designandus erat, qui, si quid ipsi humanitus accidisset, in regnum succederet. Ex Herodoto non liquet, sic designatum successorem, si pater e bello salvus rediisset, cum illo velut collegam regnasse, quod viri docti tamen statuuisse videntur: vid. Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 278 seq. Quam deinceps enarrat Darii filiorum litem ab ipso Dario secundum Xerxen pronunciatam, illam post patris obitum a patruo velut arbitro compositam, alium auctorem sequuti, tradiderunt Iustinus II. 10. et Plutarch. T. II. p. 488. d. hinc Simson. Chron. A. M. 3520. conf. Iulian. Or. I. p. 33. b. et Spanhem. p. 217. VALCK.

Ibid. κατὰ τὸν Περσέων νόμον) Legem hanc Persarum, solius, quod quidem memini, Herodoti testimonio cognitam, B. Brisson. Regn. Pers. lib. I. 9. tetigit. Lata prudenter fuit, ne, rege peregre fatis functo, de successione, damno civium, iure aut mage ferro disceptaretur. Eadem causâ Eurystheus, in Heraclidas profecturus, Μυκῆνας τε καὶ τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὸ οἰκεῖον, Atreo commisit apud Thucyd. I. 9. Quod Iustinus autem de Dario, ab Artaxerxe patre in regni societatem adscito, contra morem Persarum, apud quos rex non nisi morte mutatur, lib. X. c. 1. id hinc convellitur: Confer Ez. Spanhem. ad Iuliani Or. I. pag. 279. WESS.

9. ἐπρέσβευε Ἀρτοβαζάνης) Hinc Hesychius: Ἐπρέσβευε, πρεσβύτατος ἦν. Thomas M. in Πρεσβεύονταί: Πρεσβεύω, καὶ τὸ πρεσβύτερός εἰμι: quam in rem haec adfert Herodoti et Thucydidis verba. Sophoclis Polynices Oed. in Col. vs. 1418. [1422. ed. Br.] Αἰσχρὸν - - - τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ οὕτω γιλαῖσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα: erat ille quidem secundum Euripiden natu minor; sed Soph. in eodem dixerat dramate vs. 366. Ὁ μὲν νεώτερον καὶ χρόνῳ μείων γεγώς τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκην θρόνον Ἀποστερίσκει. Herodoti Ἀρτοβαζάνης, (Plutarcho et Themistio p. 74. d. Ἀριαμένης, atque ita forsitan

etiam dictus *Iustino*) *aetatis privilegio regnum sibi vindicabat*, καὶ ὅτι [lin. 12.] νομιζόμενον εἶη πρὸς πάντων ἀνθρώπων, τὸν πρεσβύτατον τὴν ἀρχὴν ἔχειν. In his *Herodoti*, si vel in aliis non legeretur, ex *Eustathii* Codice scriberem, καὶ ὅτι νομιζόμενα εἶη: quem sic legisse liquet ex eius *Comm.* in Ἰλ. α. p. 22, 6. et p. 44, 51. παρὰ Ἡροδότῳ νομιζόμενα, ἀπὸ τοῦ νομιζόμενον: ubi plura collegit similia. conf. *H. Steph.* in *App. Thes. Ling. Gr.* p. 46, 150. VALCK. — De nominis proprii scriptura vide *Var. Lect.* ad h. l. et *Adnot.* ad VI. 98, 8. Qui Ἀρτοβαζ. scripsere Graeculi, hi ad graecum vocab. ἄρτος originem Persici nominis referebant. S.

12. ὅτι νομιζόμενα εἶη) Nullam νομιζόμενον litem expe-riretur, ni *Pass.* et *Eustath.* eam intenderent: caussam Ionum Atticorumque consuetudo, neutris huiusmodi pluralibus gaudentium, urget. Morem, quo natu maior filiorum postgenitis in regni successione antefertur, iuri gentium et naturae acceptum *Iustinus* fert, ut *Eusebius Vit.* *Constant.* I. 21. νόμῳ φύσεως. Videndus est *H. Grotius* *Iur. Belli et Pac.* II. 7. 13. et quae ibi eruditi commentatores. WESS.

CAP. III. [2. Δημάρετος) Vide lib. VI. c. 70. S.]

6. ὡς ἡ φάτις μιν ἔχει) Sicuti rumor de eo fert. Quae quidem dictio tentanda non fuerat. Τοῦτους μὲν τοιαύτη φάτις ἔχει scripsit lib. VIII. 94. capite vero 5. post pauca, ἵνα λόγος τί σε ἔχη. Nec multum *Pindari* abijt *Pyth.* *Od.* I. sub fin. ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις. Aliā, eāque iucundā figurā, lib. IX. 83. ἔχει δὲ τινὰ φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης: et *Euripid.* *Helen.* vs. 257. τὸ δ' ἐμὸν ὄνομα Μαρξίδιον ἔχει φάτιν. Sed abstineo manum. WESS.

CAP. IV. [3. μετὰ ταῦτά τε καὶ Αἰγύπτου ἀπόστασιν) Requisiveram καὶ τὴν Αἰγ. ἀποστ. Sed ignorant articulum libri omnes. S.]

4. τῷ ὑστέρῳ ἔτει) Anno a pugna *Marathonia* quinto; quandoquidem eam apparatus ad novum bellum triennalis excepit, et quarto anno *Aegyptus* defecit, *Persarum* excusso iugo, uti signatur clarissime c. 1. Supremum ergo diem *Darius* obiit sub annum *Olymp.* LXXIII. secundum. At haec uberius *D. Petavius* *Doctr. Temp.* lib. X. 23. et *H. Dodwellus* *Ann. Thucyd.* p. 44. WESS.

CAP. V. 3. τὴν στρατιῆς ἄγερσιν) Dixit στρατοῦ ἐπάγερσιν cap. 20. et στρατοῦ ἄγερσιν c. 48.; unde στρατιῆς ἔγερσις, exercitus quaedam ad praelium excitatio, longe differt: ut recte adeo, adprobantibus Codicibus. *Portus* ἔγερσιν στρατιῆς proscripserit. Saepe peccatur, ut aliās ostendi, in στρατιὰν ἀγείρειν apud *Libanium*, *Procopium* atque alios: quae quoque inter ἀγείρειν et ἐγείρειν adfinitas in Poëta turbas concivit, monitore ad eum *Eustath.* p. 577, 17. [*Iliad.* p. 438, 38. ed. Bas.] Iustum praeterea καὶ δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον, [*lin.* 4.] videlicet *Xerxe*, quod et *Diodorus* indicavit lib. XI. c. 1. Παρ' ἰωῦτῳ, laudatum alibi, non laudant schedae. Vide tamen *Abreschium* *Diluc. Thucyd.* pag. 714. WESS.

3. ἐποίητο τὴν στρατιῆς ἔγερσιν) Ἀγερσιν recipiet ex Codd. munitum in *Diss. Herod.* p. 117. Ut hic *Mardonius Gobryae* fil. dicitur δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον Περσίων, in excerptis e *Ctesia* Ἀρτάπανης ὁ Ἀρταύρα παῖς γίνεται δυνάτος παρ' αὐτῷ, καὶ Μαργόνιος ὁ παλαιός. Paulo post in istis [*lin.* 9.] ἀλλ' εἰ τὸ μὲν νῦν ταῦτα πρήσσεις, quam vim indit clar. *Gronov.* vocolae ei, illa vereor ut idoneis exemplis possit firmari. si γὰρ pro εἴθε γὰρ poëtis frequentatur, quos imitatur *Noster* I. c. 27. VALCK.

14. ποιέσκετο τήνδε) Ita scripsit: non ποιέσκετο, uti *Florentiae* alibique locorum. Ποιέσκε IV. 78. et ποιέσκετο *Polymniae* c. 119. analogae sunt, non illud. Vide *Etymolog.* p. 624, 30. Post dein [*lin.* 15.] περικαλλῆς χώρα, deleto intermedio et sermonem turbante εἴη, ex Codicibus sufficit. Recte *Atossa* in *Aeschyli Pers.* vs. 755. *Mardonium* adulatorumque gregem perstringit. WESS.

15 seq. χώρα --- ἀρετὴν τε ἄκρην) Recte *Valla* dederat regionem summae bonitatis, ut mirum sit alios hic interpretes [nescio quos; nam tenuit istud *Gron.*] aberrasse. Ἀρετὴν cuiusvis rei vocabant τὴν ἀρίστην διάθεσιν, ἢ καθ' ἣν ἄριστα διακρίνεται τὸ ἔχον. *Metopus Stobaei* p. 7, 11. ἕκαστον τῶν ἑόντων τέλῃον καὶ ἄκρον γίνεται κατὰ τὰν οἰκῆν τὰς φύσεις ἀρετὰν, ut pro ἀρετᾶς φύσιν docte corrigebat Nobiliss. *Alb. Frisching Bernas.* *Phintidi* apud *Stob.* p. 443, 46. memorantur ἀρετὰ ἵππων, αἱ τὰς ἀκοᾶς, et αἱ τῶν ὀφθαλμῶν, oculorum. (ὀφθαλμοὶ *Hesychio* restituendum pro Ὀφθοιολοί.) Similia dantur *Platonis.* *Archestratus Athen.* III. p. 105. A. Ἀλλὰ παρὲς λῆρον

πολὺν, (lege λῆρον, πολύνυμον) ἀστακὸν ὄνοῦ· Εἰσὶν μὲν πλείστοι πάντων ἀρετῇ τε καὶ τιστοὶ ἐν Λιπάραις. VALCK. — In *Archestrati* versu mireris λῆρον πολὺν sollicitatum a doctissimo Viro. Nihil illà formulà apud Atticos frequentius: neque huius loci erat vocab. πολύνυμον. Sana omnia reperies, modo memineris, (quod nos in nupera editione *transversà* *lincolà* initio versus posità indicavimus) primum hexametri pedem, qui fortasse Οὐ μὴν sive quidlibet aliud fuerat, praetermissum a Deipnosophista fuisse; utpote ad id, quod ille voluerat, nihil facientem. S.

CAP. VI. 6. παρὰ τῶν Ἀλειυαδίων) Graeciae Thessaliaeque hi proditores notantur lib. IX. 57. et a *Pausania* lib. VII. 10. [conf. Nostrum VII. 130 sub fin.] Luxus et opum ad sumtus tolerandos immoderata cupido, ut semper, *Aleuadas* ad perfidiam duxit, *Critia* teste apud *Athen.* lib. XII. 6. p. 527. v. WESS.

Ibid. παρὰ τῶν Ἀλειυαδίων) Larissaeos fratres *Aleuadas*, Ἀλειύω παῖδας, memorat lib. IX. c. 57. Θάρηκα, Εὐρύπυλον, et Θρασυδήϊον. Hi Thessalos primum invitos (VII. 172.) Xerxi prodiderunt. *Pausan.* VII. p. 546. Εἰρήνη ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἱλαύνοντι Θεσσαλία δι' Ἀλειυαδῶν προδόθην. Postea volentes etiam Thessali, a vicinis Phocensibus irritati, Persarum partes sunt sequuti: *Philostr.* Her. c. xix. 15. In *Epist. Socrat.* 28. Alexander Graecis indicasse dicitur τὴν Ἀλίου καὶ Θετταλῶν προδοσίαν: ubi scribendum τὴν τῶν Ἀλίου, vel τὴν Ἀλειυαδῶν. Vetus et nobilissima familia Larissae vixit *Platonis* etiam et *Demosthenis* aetate; habuit enim Larissae *Gorgias* discipulos Ἀλειυαδῶν τοὺς πρώτους, *Platone* teste initio *Menonis* T. II. p. 70. quo spectat in *Lex. Timaeus*: vid. ibi p. 15. [p. 22. ed. sec.] clar. *Ruhnkenius*, et *Vales.* ad *Harpocr.* in *Τετραρχία*. Apud eundem *Harp.* ex *Demosth.* p. 142, 86. memoratus Σίμος, εἰς τῶν Ἀλειυαδῶν fuisse dicitur τῶν δοκούντων συμπράξαι τῷ Μακεδόνι. Philippo, nec mirum, nobiles hi Thessali favebant, quorum maiores in Thessalia regnaverant, tum temporis a tyrannis vexata. VALCK.

12. πρὸς τοῦτοις ἔτι πλέον etc.) Perfrequens πρὸς ἔτι τοῦτοις lib. III. 65. IX. 110. invectum ὅτι excludit. Confer *Abreschium* Dil. *Thucyd.* 112. His vero connexa pro valde mendosis Cl. de Pauw putans, προσωργωτοὶ οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομάκριτον, stimulos *Onomacritus* addebat, formabat; esse

enim οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομάκριτον ipsum *Onomacritum*; quod equidem hodie non credo. Pingamus ex schedis *Parisinis* προσφύγντο οἱ, ἔχοντες etc.; et finis turbarum aderit. Nimirum *Pisistratidae* amplius quid regi adporrigebant, vaticinum habentes *Onomacritum*: haec verborum sententia. Hinc porro *Onomacriti* constat aetas, quam iusto priorem *Tatianum* statuisset et *Clementem Alex.* docuit *Vossius* Poët. Graec. c. 4. p. 23. et *Bouherius* Diss. Herod. c. 14. p. 154. Cur ille autem [lin. 13.] διαθήρης oraculorum *Musaei*? Edissertatorem dederat *Valla*, venditorem vir. Celeb.; *Thomae Mag.* διαθήρης est ὁ καθιστῶν καὶ οἰκονομῶν, quidam quasi dispensator ac interpres. Διαθήρη καὶ δημογῶρος iunguntur in *Themistii* Or. XXVI. p. 321. v. Vide *Harpocrat.* in Διάθεσις, et *Ulpian.* ad *Demosth.* Olynth. II. p. 14.; namque προκαταλυσάμενοι [lin. 14.] cur pristina in sede sit statutum, admonitione non eget. WESS. — De scriptura verbi προσφύγντο, neglecto ex ionica dialecto augmento, in *Var. Lect.* dixi. Quod vero ista, ἔτι πλέον προσφύγντο οἱ *Vir* doctissimus interpretatur amplius quiddam regi adporrigebant, id fere ipsum etiam *Gronovius*, parum quidem latinum, nec satis perspicuum, in versione posuerat, quum in *Vallae* latinis praetendebant fuisset. Ferri utcumque utralibet interpretatio posset, si προσφύγντο vel προσφύγντο activā formā dixisset Scriptor: at passivo verbo προσφύγντο haud dubie alia subiecta notio est, quam equidem in nostra versione ex *Schneideri* fere sententia (in *Lexic. crit.* proposita) expressi, regi conciliabantur scribens; rectius forsan scripturus, ad regem se adplicabant, instabant regi, eumque urgebant. Paullo minus est, sed eodem fere pertinet, quod infra l. 27. ait προσφύγντο, accedebat ad regem, cum eo agebat. Praeterea suspicari licuerit, pro ἔτι πλέον fortasse ἐπὶ πλέον scripsisse auctorem: coll. Adnot. ad VI. 42, 1. S.

15. Ἰππάρχου τοῦ Πεισιστράτου) Genuinum τοῦ Πεισιστράτιδου Codices exhibent, ut *Stephani* et *Arch.*; mox perversam lectionem τοῦ ἑρμιονέως, [lin. 17.] pro τοῦ Ἑρμιονέως: idem vitium haeret etiam alibi. *Onomacritus* ab *Hipparcho* dicitur [lin. 16.] eiectus ἐξ Ἀθηνῶν, a *Laso* *Hermionensi* deprehensus ἐμποίων ἐς τὰ Μουσαίου χρησμών. Ante *Onomacritum* *Solon* simillima fraude *Homereis* interserto versu effecerat, ut de *Salaznine* contententes *Megarenses* ab *Atheniensibus*

vincerentur: praeter Plutarch. rem narrant Diogen. Laërt. I. 48. Ulpian. ad Demosth. p. 254. et Eustath. in 'Ιλ. β'. p. 215, 42. Quod his στίχον ἐγγράψαι εἰς τὸν κατάλογον, vel ἐμβαλεῖν, et παρεθεῖναι πεπλασμένον, id Herodoto dicitur ἐμποιῆσαι, et Pausaniae II. p. 171. memoranti 'Ησίοδον ἢ τῶν τινα ἐμπεποιηκότων εἰς τὰ 'Ησίοδου τὰ ἔπη, συνθέντα εἰς τὴν Μεσσηνίων χάριν. Hinc distat quod idem scribit IX. p. 762. 'Ησίοδον ἢ τὸν 'Ησίοδον Θειογονίαν ἐσποιήσαντα de eo, qui ingenii filium Hesiodo contribuerat et velut in adoptionem emancipaverat. VALCK. — De similibus Onomacriti fraudibus vide Fabric. ad Sext. Empir. p. 136. et Porsonum ad Eurip. Orest. vs. 5. -S.

19. ἀφανίζοιτο κατὰ τῆς θαλ.) Geminum c. 235. κατὰ τῆς θαλάσσης καταδεδυκέναι. Plato Tim. p. 25. D. Ἀτλαντὶς νῆσος ὡσαύτως κατὰ τῆς θαλάσσης δῦσα ἠφανίσθη. Recte schedae. WESS.

27. οἱ τε Πεισιστρατίδαι) Addunt Codices conplures καὶ οἱ Ἀλευάδαι, quae Med. et duo alii praeterierunt, fortasse scribarum ex simili terminatione lapsu; cuiusmodi omissionum in Herodoti Mssis prostant exempla innumera. Celeb. tamen Gronovius dispunxit, iuncta disputatione, cui rescribere nolo. WESS. — Vide in Var. Lect. notata. S.

CAP. VII. 2 seq. δευτέρῳ μὲν ἔτι - - - πρῶτα στρατηὴν ποιεῖται) Tempus Aegyptiae expeditionis et Graecae tractabitur c. 20; nunc, πρῶτα στρατηὴν ἐποιεῖτο in proximis fuisse primitus, moneo. Vide ad I. 205. WESS. — Aberravit calamus Viri praestantissimi: ποιεῖται praeferrunt edd. et scripti libri omnes: nec vero στρατηὴν ante Wess. edebatur, sed στρατηὴν consentientibus fere mssis, quod rectissime ille in στρατηὴν mutavit, quod et a nobis cum Schaef. VII. 38, 13. et 174, 2. factum. Conf. I. 71, 1. I. 171, 2. II. 111, 3. V. 77, 2. S.

5. πολλὸν δουλοτέρην) Tale πολλὸν ἐλάσσων I. 77. et δυνατότερον πολλόν III. 103. ubi Grῶνον. Achaemenem Ctesias Pers. c. 32. Ἀχαιμενίδην fratremque Artaxerxis perhibet, aberrans. Res certa ex lib. III. 13. et Diodoro XI. 74. cladem Persicam et Achaemenis necem cum Olymp. LXXIX. 3. annoque Artaxerxis tertio componente. WESS.

CAP. VIII. 2. σύλλογον ἐπὶ κλητὸν) Posteriores una voce σύγκλητον dixisse, quod scribit Galeus, non opinor:

concio populi extra ordinem Athenis coacta σύγκλητος ἐκκλησίᾳ Demostheni dicitur et Aeschini: concionem Argivam σύλλογον πέλειας et ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον dixit Eurip. in Or. vs. 728. et 611. ἀγορὴν Homerus: erat vero Homero βουλὴ τῶν ἐκκρίτων μόνων. Tale Herodotus intelligit sanctius consilium, quod ex delectis Principibusque Persarum constabat. ἀποκλήτους vocabant Aetoli: Livius XXXV. c. 34., Apocletos -- vocant sanctius consilium: ex delectis constat viris. Ἑσκλητὸν vel Ἑσκλητὸν Syracusani: Hesych. Ἑσκλητός, ἡ τῶν ἐξόχων ἀθροίσις ἐν Συρακούσαις. Eustath. in Ἰλ. β'. p. 130, 30. Βουλὴν ἵποιοι σύγκλητον -- ὅθεν Τραγικός τις, (Soph. Ant. vs. 165.) σύγκλητον λέσχην γερόντων τὸ τοιοῦτον ὠνόμασεν, Ἡρόδοτος δὲ σύλλογον ἐπίκλητον λέγει Περσῶν. VALCK.

5. ἔλαξε Ξέρξης ταῦτε) Totam Xerxis orationem, μετασκευασμένην εἰς τὴν Ἀπίδα διάλεκτον, exhibet Dionys. Halic. T. II. p. 307, 308., velut insigne specimen, quo demonstret, Herodoti λέξιν τῆς τε αὐτῆς αἰῶνος καὶ τῆς ἡδέας ἀρμονίας μέσση εἶναι. In hac quoque μέσση τῶν δυοῖν ἀρμονιῶν iuxta Dionys. περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 51. princeps eminuit Homerus; quem, longo tamen intervallo, proximi quinam hac in parte sint sequuti ibidem docet. VALCK.

8. οὐδ' αὖ καὶ ἡμεῖς. ἐπεὶ τε etc.) Attico loquendi more, aut vulgo Graecis usitato, Dionys. οὐδένα χρόνον ἡτρεμήσαμεν, ἐξ οὗ περιλάβομεν τὴν ἡγεμονίαν τήνδε παρὰ Μήδων. Vocem ἐπεὶ relinquere potuerat intactam, Atticis etiam usurpatam pro ἐξ οὗ, vel ἀφ' οὗ χρόνου. Ubi vulgatur in Aristoph. Equit. vs. 5. ἐξ οὗ, Thomas Mag. legit ἐπεὶ in voc. Εἰσκήρσει: quod vidit monuitque clar. Io. Alberti ad Hesych. in Ἐπί. Hoc a Grammaticis saepe redditur ἀφ' οὗ, vel ἐξ οὗ, velut in Aesch. Choëph. 607. Eurip. Androm. 29. etc. [At ἐπεὶ τε, pro communi ἐπεὶ vel ἀφ' οὗ, Ionibus propria formula est.] In sequentibus nonnulla paulo melius scripta praebet Dionys. quam nobis vulgata prostant. In proximis, [lin. 11.] ἀλλὰ θεός τε οὕτω ἄγει, pro ἄγει legisse videtur ἐνάγει, Herodoto prae ceteris frequentatum; nihil enim aliās habuisset causae, cur ἄγει altero [ἐνάγει] mutasset. Θεῶν ἀγόντων Sophoclis est Oed. in Col. 992. Xenoph. Κύρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. ὁ θεός ἴσως ἄγει οὕτως. VALCK. — Potest vero etiam Dionysius interpretationis causa ἐνάγει (i. e. inducit, incitat, impellit) pro ἄγει consulto posuisse. S.

22. ἵνα τὸ νοεῖν πρὸς αὐτὸν ὑπερβῇ (ὑμῖν) Legitur apud *Dionys.* ἵνα δὲ διανοοῦμαι πρᾶττειν ὑποθῶ ὑμῖν. *Galeus* omnino scribendum hic in *Herodoto* censebat ὑποθῆναι, atque id ipsum, alibi quoque reponendum alterius loco. Quanto rectius iudicavit *H. Steph.*, probante *Wesselingio*, pro ὑποθίμενος corrigendum *I. 107.* ὑπερθίμενος τῶν μάγων τοῖσι ὀνειροπόλοις τὸ ἐνύπνιον. Rem cum aliquo communicare, vulgo Graecis ἀνακοινῶσαι et ἀνακοινῶσθαι, usitatissima *Herodoto* phrasi dicitur ὑπερθῆναι et ὑπερθῆσθαι τι τινί. Exemplorum affatim collegerunt *H. Steph.* in *Prolegom.* (pag. 737. ed. Gron.) et *Portus* in voce. *VALCK.*

Ibid. ὑπερβῇ (ὑμῖν) Unde in *Steph.* marginem ὑποθῆναι accesserit, frustra indagavi: futile profecto est, laudeque et adprobatione *Galei* indignum. *Dionysius* quidem ὑποθῶ ὑμῖν, sed suo sermone; *Noster* suo. Sic ἀπικνίω μοι πάντως, ἵνα ταὶ αὐτὰ ὑπερβῇ lib. V. 24., multisque aliis locis in *H. Steph.* Recens. Voc. *Herodoti* et *Porto.* *WESS.*

26. καὶ Δαρῖον) Toties πατέρα τὸν ἐμὸν *Xerxes*, ut congeminatione ista parum sit iucunda, iteravit. *Dionysius* et bonae notae Codices eam merito damnant. Statim [*lin. 28.*] pro Ionum ritu οὐκ ἔξεγένετό οἱ τιμωρ. belle *Arch. WESS.* — Vide *Var. Lect.* ad l. 26. S.

31. πυρώσω τὰς Ἀθήνας) *Mardonius* ad Regem, εὐ δὲ — πυρώσας τὰς Ἀθήνας ἀπειλᾷ lib. VIII. 102. *Eustathius*, παρὰ Ἡροδότῳ πυρῶσαι κίτται τὸ ἐκπρῆσαι ἐν τῷ, πυρώσω τὰς Ἀθήνας κίτται καὶ ἡ λίξις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ἀμφικίονας ναοὺς πυρώσων ἦλθεν, ἤγουν καύσων: quae sunt *Antig. vs. 290.* *WESS.*

34. ἀπικόμενοι ἐνέπρηναν) Praecessit ἐλθόντες: et ἀπικόμενοι eadem verborum sequetur in periodo? Offensi repetitione *Pavius* ac *Reiskius* corrigunt, ille ἀδικόμενοι, sive, uti voluisse opinor, ἀδικόμενοι: hic ἀπισταμένω, deficiente. Quibus de coniecturis tantum observo, utramque a *Dionysio* pessum dari: legit is *Herodotea*, ut sunt, ἀπικόμενοι prudenter omittens; quo quidem sublato suus sermoni habitus integer et dignitas. Sunt sane in *Musis* redundantiæ exempla similia, quibus lib. VI. 30. locus fuit. Mallem tamen, ut sedulo dicam, ne toties δις ταυτόν. Mox [*lin. 35.*] ἡμέας εἶα ἔρξαν grandis mihi adsurgit, et conmoto regi congruentius. *WESS.*

35. ὁμίας οἶα ἔρξαν, ἐς τὴν σφετέρ.) *Dionys.* ὁμᾶς [at recte Sylburgii codex ἡμᾶς dabat] οἶα ἔδρασαν, εἰς τὴν γῆν τὴν σφετέρην ἀποβάαντες, --- ἐπίστασθί που πάντες. Ad hoc exemplum Herodoteis duas voculas intersererem, unam eiicerem, ut legeretur, ἐς τὴν γῆν τὴν σφετέρην: deinde, οἶα ἔρξαν --- ἐπίστασθί που πάντες. Ut supra ἰδύοντα στρατεύεσθαι, *Dionys.* προθυμούμενον στρατεύεσθαι, sic in vicinis, [lin. 38.] ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτούς [recte αὐτοὺς noster ms. F. cum aliis] στρατεύεσθαι, interpretatur ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτοὺς στρατ. Lib. VI. c. 88. Athenienses dixerat ἀνάρτημένους ἔρδειν Αἰγινήτας κακῶς: in istum sensum ἐξηκόμενος interdum ab aliis adhibetur. VALCK.

43. ὁ ἥλιος ὁμουρέουσεν) *Dionysii* schedarumque ὁμουρον ἐοῦσαν parilis est elegantiae. [Immo haud dubie multis modis hoc, quod ante Gron. edebatur, praestat alteri.] Xerxis iactantia plures incessit, numis inscribentes ex Poëta NON SUFFICIT ORBIS, uti Philippus II. Hispaniarum rex apud I. Iac. Luckium, Syllog. Num. pag. 279. Eadem Alexandri vanitas, καὶ ὅρος τῆς ταύτης ἀρχῆς, οὕσπερ καὶ τῆς γῆς ὅρους ὁ θεὸς ἐποίησε, in *Arriani* Ἀναβ. V. 26., non remiscens egregios versus, quos patri Philippo paucis ante necem horis Neoptolemus accinuit *Biblioth. Diodori* XVI. 92. WESS.

49. οἷτε ἡμῖν αἵτιοι --- οἷτε ἀναίτιοι) Ista *Dionysio* restitui debebant pro οἷτε ἡμῖν ἀντίοι --- οἷτε Ἀθηναῖοι. [cf. c. 9, 6-11.] Quae his proxima subiecta erant in *Eton.* Cod. Ἡμεῖς μὲν τοσαῦτα ἀγαθὰ ἔξομεν, non lecta *Dionysio*, sunt interpolatoris. [Nec tamen indigna Scriptore nostro deberent videri, si modo vel unus insuper et alter ex diversa familia codex eadem exhiberet.] Pro χήσει παρεῖναι, [lin. 53.] Arch. dat χεῖ συμπαρεῖναι: *Dionysius* δὲ παρεῖναι. Idem *Dionys.* paulo post exhibet δῶσω αὐτῷ δωρεάν ἢ τιμωτάτην ἢ νομίζεται ἐν ἡμετέρα: scripsisse videtur δωρεάν, ἢ δὲ τιμωτάτη νομίζεται ἐν ἡμετέρα: postremum, *Vallae* quoque repertum, adfirmat margo *Steph.* VALCK. — Quod *Vallae* versio in nostra domo habet, inde quidem satis tuto haud colligitur, reperisse illum in graeco suo codice ἡμετέρα aut ἡμετέρη. Quam vero *Wesselingius* [lin. 55.] cum Gron. recepit scripturam ἐν ἡμετέρου, eandem apud Nostrum iam I. 35, 18. observavimus, ubi vide a *Wess.* notata. Similiter vero etiam auctor *Homerici* hymni in

Mercur. vs. 370. ἦλθεν ἐς ἡμετέρου dixit. Quarum formularum mentionem in Additamentis ad Bosii Ellipses pag. 345. faciens Schaeferus, (idem Vir doctus, qui in *Herodoti* Editione utroque loco scripturam ἐν ἡμετέρου intactam reliquit,) „quibus machinis, ait, permirae huic locutioni sensus eliciendus sit, Ilgenius docet ad Hymn. Homer. pag. 443.“ Ipse vero Schaeferus doctissimo *Corayo* se adsentiri profitetur, in Notis ad *Heliodor.* p. 199 seq. scripturam istam, ἐν aut ἐς ἡμετέρου, ubicumque reperiatur, vitiosam iudicanti. Quibus ego Viris doctissimis facile largior, in his talibus locutionibus haud adparere quodnam substantivum nomen ad adiectivum ἡμετέρου subintelligi commode possit. Simul vero et illud, primum, velim reputari, nihilo magis adparere aut intelligi posse, qua caussa quove casu factum sit, ut pro eo, quod in promptu fuerat, ἐν ἡμετέρῳ, scil. οἴκῳ, ἐν ἡμετέρῃ, scil. χώρῃ, ἐς ἡμέτερον, scil. δόμον vel δόμα, non uno loco, sed pluribus in veterum auctorum locis, probati alioquin codices (vide *Var. Lect.*) in miram istam scripturam ἐν ἡμετέρῳ, ἐς ἡμετέρου, consentiant. Deinde cogitari velim, quam multae reperiantur in omnium populorum linguis loquendi formulae, quibus, quantumvis cum iustae syntaxeos regulis pugnent, usus tamen, quem penes arbitrium est et ius et norma loquendi, auctoritatem conciliavit. Quo magis WESSELI-
CIUM probavi, ad eadem verba ἐν ἡμετέρου haec adnotantem: „Temeritatis foret, in scriptis *Dionysii* et *Herodoteis* exstans respuere. Vide lib. I. c. 35.“ S.

56 seq. ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλεύειν ὑμῖν δοκέω, etc.) Est haec ultima Xerxis oratio verbis in speciem lenissimis concepta; arrogantissima, quam Regi tribuit *Valerius Max.* IX. c. 5., ubi, Graeciae bellum indicturus, Asiae principibus: Ne viderer, inquit, meo tantummodo usus consilio, (ἰδιοβουλεύων) vos contrahi: ceterum mementote parendum magis vobis esse, quam suadendum. VALCK. — Xerxes haec perorans, αὐθαδῆς καὶ μονογνώμων, quales in *Dionysii* Ant. Rom. II. p. 86. reges plures, videri non vult; reapse parendum magis quam suadendum, ut verissime *Valerius* IX. 5., innuens. WESS.

CAP. IX. 5. καταγίλασαι ὑμῖν) Plures si ὑμῶν aut ὑμείων prae se ferrent, pro reiiculo non haberem. Supra

V. 68. *πλείστον καταγέλασε τῶν Σικυωνίων.* Plato pr. Lach. *εἰς) γὰρ τινες οἱ τῶν τοιοῦτων καταγελῶσι.* Vulgatum in his libris crebrum. WESS. — Nolenti excidit doctissimo Viro, ut ὑμῖν, ὑμῶν, ὑμέων in ista Adnot. scriberet: ἡμῖν, ἡμῶν, ἡμέων in animo habuerat. Nam et ἡμῖν recte in contextu cum aliis omnibus edidit, et ἡμῶν in Var. Lect. ex ms. Vind. citavit: ac nescio an et ἡμέας, non ὑμέας, ex Arch. adnotari debuerit. Caeterum verbum *καταγελᾶν* aliaque similia, quae aliàs vi praepositionis *κατὰ* cum genitivo casu iungi solent, cum dativo construere Herodotus amat: vide III. 37, 5. 58, 2. 155, 8. IV. 79, 15. quo minus sollicitari debet scriptura h. l. vulgata. Conf. Var. Lect. VII. 10, 71. S.

10. *ὑπάρξαντας ἀδικίης*) Quia forte vox in Arch. cod. mendosa legebatur, miror in mentem venisse Galeo, ut *Herodotum* scripsisse putaret *ὑπάρξαντας ἀλίτας* [peccatores] οὐ τιμ. nisi forte scriptum voluerit *ὑπάρξαντας ἀδικίης ἀλίτας οὐ τιμωρησόμεθα*: nam verbum *ὑπάρξει* apud Herod. in talibus semper participium vel genitivum sibi iunctum habet: I. 5. IV. 1. VII. 8. IX. 77. e quibus nihil hic novandum liquet. VALCK.

23. *ἐπιδὼν γὰρ ἀλλήλοισι etc.*) Graecorum inscitiae ac stupori acceptum fertur, quod summis Achaeorum in laudibus apud Polybium XIII. 1. [cap. 3. nostrae edit.] Magni sane animi et bellum humano more administrandi argumentum olim sollemnis erat clarigatio: immo et iustitiae Tibarenorum studio geminum gentis eius institutum Critici ad *Apollon. Rh.* II. 1012. arcessunt. Ut nunc vero seculum est, Mardonii valet sententia; qui in alia omnia eunt, exploduntur. Lege Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. I. 2. WESS.

28 seq. *κῆρυξι* — — *καταλαμβάνειν τὰς διαφορὰς*) Optime additur, *καὶ παντὶ μᾶλλον ἢ μάχησι*: verbis Graeci dirimere deberent controversias, et quovis potius modo quam ferro atque armis. Fefellerunt virum doctum voces *κῆρυξι καὶ ἀγγέλοις*, quae aequae pertinent ad *καταλαμβάνειν*, quam ad *διαχωρῶμεν*. Ut hic *καταλαμβάνειν* dirimere controversias, sic lib. III. cap. 128. *ἐρίζοντας Δαρεῖος κατελάμβανε*. Sententiae Herodoteae congruit hoc Eurip. in *Phoen.* 518. *χρῆν δ' αὐτὸν οὐχ ὅπλοις τὰς διαλλαγὰς, Μῆτερ, ποιῆσθαι πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος, Ὁ καὶ*

αἰσχος πολεμίων δράσειν ἄν. *Secundum Isocrat. Panathen. p. 267. c. veteres Athenienses aliarum civitatum περισβείαις καὶ λόγους ἐξαιρεῖν ἐπειρῶντο τὰς διαφορὰς: postea maluerunt πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγους τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι.* quod de Lacedaemoniis dicitur apud *Thucyd. I. c. 140.* vere de Philippo apud *Lucian. T. III. p. 516.* Hinc in *Epist. apud Demosth. pag. 94.,* πότιρον, ait *Philippus, κάλλιον ἔστιν ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίνεσθαι.* VALCK.

34. οὐκ ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον, ὥστε μέχεσθαι) Sentio hoc [τοῦτου, non τοῦτον] praestare. Si de colloquio Mardonius, tum certe οὐκ ἦλθόν μοι ἐς λόγους dixisset. Id voluit, nunquam ad eius rei rationem et causam, ut secum in certamen descenderent, venisse. Congruit lib. III. 99. ἐς δὲ τοῦτου λόγον οὐ πολλοί τινες αὐτῶν ἀπικνεύονται. WESS. — Hoc loco ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον videri poterat id significare quod in versione expressi, induxerunt in animum: at collato altero loco, III. 99, 11. intelligitur, ἐς τοῦτου λόγον apud Nostrum nihil fere aliud, quam ἐς τοῦτο, sonare. S.

36. πόλεμον προσφέρειν) Quod hic vulgabatur πόλεμον προσφέρειν, a docto viro bello praestans, κατὰ πόλεμον, explicatur. Mihi ex *Arch. προσφέρειν* potius; et eo quidem usu, quo βίαν προσφέρειν, ἀνάγκην προσφέρειν, atque alia. WESS. — Quam frequenter, quave de causa, πρὸ et πρὸς permutari solent a librariis, neminem fugit qui vel primoribus labiis Graecas attigit literas. S.

[39. ψευσθῆναι γνώμῃ) Ferri hoc potest: malueram tamen γνώμης, sicut est VIII. 40, 8. ἐψευσμένοι γνώμης, et ψευσθῆναι τῆς ἐλπίδος IX. 61, 18. Et quamvis hic in vulgatum consentiant, quod sciam, libri; memini tamen in vetustis libris terminationes *ης* et *ας* cum *η* et *α* (quae olim *η* et *αι* scribebantur) saepius permutatas observare. S.]

42. ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φιλέει γίνεσθαι) Manilii nobilissimum, Omnia conando docilis etc. et Theocriti πείρα δὴν πάντα τελεῖται, *Idyl. XV. 62.* simillima sunt. Statim ἐπιλέγας, [lin. 44.] leniens et quasi laevigans; quale λέγνας τὸν Μαρδονίου λόγον, lib. VIII. 142. et *Clementis Alex. Strom. VII. pag. 901.* τὴν τῶν λογίων ἀκριβῆ σαφῆνειαν λεπτοεργεῖν καὶ καταλείπειν, sumta translatione a ruminantibus pecudibus, qua *Philo* de iisdem τὴν τροφὴν ἐπιλαίειν, et ἐπιλάειν τροφῆς, libri de *Poster. Caini pag. 254. ed. Mang.* Idem

Iudaeus Epicuri ἐπιπνέσματα, sive gulae scitamenta, uti praeclare Casaubonus in Athen. XII. 12. [Animadv. Vol. VI. pag. 504. nuperae edit.] traducens, ἃ φασι οἱ Φριγῆδονοι ἐπιδύσεις εἶναι τῶν προηγουμένων ἡδονῶν lib. III. Alleg. pag. 115. eiusd. Ed., ubi ex Mstis, in quibus ἐπιάνσεις, ἐπιδέανσεις, posterius si pristinam in possessionem migraverit, redibit sententiae sanitas. Voluptatum priorum lenimenta quaedam indicantur. Verum haec non ago. WESS.

42. ἀπὸ πείρης πάντα) Theocriteis, πείρα θὴν πάντα τελεῖται, Eid. XV. 62., Herodoti verba Casaub. admovit Lect. Theocrit. p. 273. His Mardonius dicitur [lin. 44.] ἐπιλεῖνας τὴν Εἰρήνῃ γνῶμην: ut Alexander Macedo λεῖνας τὸν Μαρδονίου λόγον, VIII. 142., molliens Mardonii orationem, Vallae. VALCK.

CAP. X. 2 seqq. Ἀγράβανος, etc.) Artabanus gravi oratione fratris filio dissuadens expeditionem in Graeciam, dicendi praebuit Sophistis materiam: ex Alexandri μελέτῃ specimen nobis exhibet Philostr. de Vit. Soph. II. p. 575. VALCK.

7. ὥσπερ τὸν χρυσὸν etc.) Ista quidem aptissima multis placuit comparatio. Isocrates in Panathen. p. 240. D. ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν θωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν, ἕτερα παραδεικνύοντες, etc. Dionys. Halic. II. p. 202, 24. οὕτω καὶ χρυσὸς ἐτέρῳ χρυσῷ παρατίθεις κρείττων τε καὶ χείρων εὐρίσκεται. Vetus fuit dictum: Ἡ πορφύρα παρὰ πορφύραν διακριτέα. Quintilian. Inst. Or. XII. c. 10. Ut lana tincta fuco citra purpuram placet; at si contuleris etiam lacernae conspectu melioris obruatur, ut Ovidius ait. VALCK.

8. ἐπειδὴ δὲ παρατρέψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ) Valde metuo, ut παρατρέψωμεν bonae sit valetudinis. Negant certe periti artifices mutuo auri frictu praestantiam eius metalli internosci discernique posse. Lydius lapis τῇ παρατρέψει τὸν χρυσὸν δοκιμάζει, quae Theophrasti de Lapid. pag. 397. verba; cognitissimumque illud est examen. Accedit ad haec dissensus Arch., unde, ἐπειδὴ δὲ ἐτέρῳ συγκρίνηται, ubi vero cum alio comparetur, si adprobetur, cessabit difficultas. Vallae Latina vergunt eodem, et similes priscorum sententiae. Una ex Dionysii Epist. ad Pomp. p. 126. sufficiet: οὕτω γέ τοι καὶ χρυσὸς ἐτέρῳ χρυσῷ παρατίθεις, κρείττων τε καὶ χείρων εὐρίσκεται. Quid faciendum ergo τῷ παρατρέψωμεν ἐτέρῳ χρυσῷ; exterminandum-ne, revocata Arch. lectione? Ha-

bet, ut sum professus, suum ea decus et commodum; nimium tamen ab aliis deflectit schedis. Equidem, si παραβλέπειν eadem esset potestate; qua παραθεωρεῖν et παραθεῖσθαι in rei cum alia comparatione gaudent, παραβλέψωμεν refingerem, cuius nunc simile exemplum desidero. Scribi poterit παραθεωρήσωμεν ἄλλῳ χρυσῷ, contenderimus et spectaverimus ad aliud aurum: poterit παραθήσωμεν aut παραβάλωμεν. Utrumcunque sumatur, constabit comparationis figura. Sed me doctiores considerent. WESS. — Non ego *Wesselingio* doctior: plurimum abest ut cum immensa doctrinae copia praestantissimi Viri, vel ulla ex parte, meam posse conferri tenuitatem putem. Haud aegre tamen intellexi, non sollicitandam esse vulgatam h. l. scripturam, sed in eam sententiam interpretandam, quam in Latinis nostris expressi; gavisusque sum, *Schneiderum*, doctissimum Virum, in Lexico critico, et *Schulzium*, in Notis ad Herodoti Bella Persica, mecum sentientes videre. Ut χρυσόν παρατριβεῖν ἄλλῳ χρυσῷ dixit *Herodotus*, sic apud *Theognidem* vs. 585. ed. *Brunck.* est χρυσὸς παρατριβόμενος μολὶβδῳ, scil. εἰς βάσανον vel ἐν βασάνῳ. Scripturam codicis *Arch.* unice probavit *Larcherus*. S.

10. Ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ etc.) Artabani de Scythis ad fratrem dictum lib. IV. cap. 83. proditum prostat. WESS.

26. οὐκ ἂν ἀμφοτέρῃ σφί ἐχώρητε) Et hic haereo. Gronovii enim explicatio haud scio Artabani mentem an recte exponat. Hoc voluisse videtur: nec terra nec mari expeditionem prosperam fore: de terrestri coniecturam capi ex eventu in agro Attico posse: consimiliter de maritima, si ad praelium res devenerit, suspicandum. Quae Artabani si fuerit, uti ego arbitror, sententia, procedet melius nova periodo: Οὐκ ἂν ἀμφοτέροισι χωρήσει, ἀλλ' ἢν etc. Ergo neutrubi succedet, sed si etc. Praecesserat ἢ κατ' ἀμφοτέρω, [lin. 22.] ad quod reditum orator facit: sequetur cap. 11. οὐκ ἂν ἐξαναχωρεῖν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. simili ordine. Haec mihi plausibilia: aliis alia, neque intercedam, blandientur. WESS. — Quod cap. xi. lin. 16. legitur, οὐκ ἂν ἐξαναχωρεῖν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. id, licet in verborum constructione cum his, quae hic lin. 26 seq. habemus, similitudinem aliquam praeferat,

Herodot. T. VI. P. I.

S

tamen longe diversam habet rationem. Ibi omnia plana sunt, et particula ὅν, quae in οὐκων (sive οὐκ ὅν malueris, quod perinde est) continetur, usitatā maxime notione, *Itaque, ergo*, ponitur; hīc orationis tenor et sententiā loquentis non patitur, ut eadem notione accipiatur illa particula. Non enim ex praecedenti oratione concluditur aliquid aut colligitur: sed ad aliud quidpiam pergit oratio, et ὅν particula nonnisi continuativam quamdam vim potest habere. Iam, sicut formula οὐκουν sive οὐκ οὖν saepe interrogationi inservit, (quo de usu conf. *Hermann.* ad *Viger.* not. 261.) sic et h. l. accipi poterit; sed ita, ut interrogatio idem valeat ac sententiā affirmative expressa cum praecedente particula conditionali εἰ, prorsus ut lib. IV. c. 118, 11. ubi vide notata. Itaque h. l. perinde est ac si dixisset Artabanus, εἰ ὅν οὐκ ἀμφοτέρῃ (i. q. κατ' ἀμφοτέρα, lin. 22.) εἴθι ἔχωρῃσι, sive χωρήσει. Conf. *Schaeferi* Notam ad *Bosii* Ellips. p. 758. S.

41. μὴ βεβλήμεο) Non displiceret μὴ βούλεο, *noli quaeso*. Quis enim adeo suffenus, ut *consulto deliberet* in periculum se, ubi nulla necessitas, praecipitare? Nihil tamen innovo. Certum ex schedis [lin. 43.] δίκη est Ionicum. *WESS.* — Vide ad lin. 41. *Var. Lect.* S.

46. εἰ γὰρ καὶ ἐναντιωθῆναι τὶ θέλει) Sic legerunt *Eustath.* et *Valla*. Recte *Eustath.* in 'Ιλ. β'. p. 151, 38., οὐκ, ait, ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αἰὶ κριτέον τὰ καλὰ εἶτε καὶ φαῦλα: suumque illud dictum ex sententiā firmat *Herodoti*. Vulgo perverse iudicamus ab eventu: πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβάν' ἔκαστον τῶν προὑπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται, *Demosth.* pag. 5. quum tamen, ut scribit *Thucyd.* l. 120., πολλὰ κακῶς γνωσθέντα, ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων τυχόντα, κατωρθώη· καὶ ἔτι πλείω, καλῶς δοκοῦντα βουλευθῆναι, ἐς τοῦναντίον αἰσχροῦς περιέστη: quia τὴν εὐβουλίαν saepe fortuna destituit: τοῦ εὐτυχεῖν καὶ τοῦ καλῶς βουλευέσθαι — οὐχ ἅμα ἢ κτῆσις παραγίνεται τοῖς ἀνδράποισι, *Demosthen.* contr. *Aristocr.* p. 421. *VALCK.*

50 seqq. Ὅρᾳς ὡς τὰ ὑπερέχοντα etc.) Ubi haec descripta prostant apud *Stobaeum* p. 190., rectius ista scripta leguntur, τὰ δὲ σμικρὰ οὐδὲν μιν κνίξει: sic legit et *Valla*; parva vero nihil laedit. Praebet etiam *Stobaeus* ἀποσκήπτει βέλεια et ἐφθάρησαν, utrumque genuinum. Qui superbos sequitur ἕλτορ, φιλέει ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολουῖν, sive τοὺς μεγα-

λαγνήσαντας, ὡς πλείον φρονοῦντας, ταπεινώσαι, ut loquitur Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. vid. Aeschyli Pers. vs. 829. VALCK.

52. οὐδὲν μιν κνίξει) Considerarunt haec docti viri, ac si οὐδὲ μὲν esset: inde, nihil laedit, nec leviter laedit, aliaque, ad Artabani mentem concinne. Ut nunc sunt et Codices volunt, bene eruditissimus Th. Reinesius Var. Lect. III. 5. ipsum non, sive nihil potius, angunt: sic cap. 12. καὶ Εἰρήεια ἐκνίξει ἡ Ἀρταβάνου γνώμη: Xerxemque angebat Artabani sententia. Idem Reinesius οὐδὲ ἐὰ φαντάζεσθαι [lin. 51.] bene explicuit, non sinit ultra adparere, efferrī, ostentare se, quippe ἀφανισθέντα et in nihilum redacta, lib. II. Var. Lect. c. 3.; cui iungi Valckenarius poterit ad Tragici Phoeniss. vs. 93. WESS. — φαντάζεσθαι nonnumquam simpliciter conspici, adparere, significat; ut apud Euripid. loco cit. et passim alibi; similiterque apud Nostrum IV. 124, 9. ubi synonyma sunt ἀφανισθῆναι et οὐ φαντάζεσθαι. conf. VII. 15, 10. Sed h. l. amplius aliquid dici facile intelligitur; quod haud incommode Valla expressit, nec sinit insolescere. Scilicet, quemadmodum φαντασία non modo speciem, visum, adspectum, sed subinde et sigillatim maiorem quamdam et insigniorem speciem significat; (vide Lexicon Polyb. p. 645.) sic verbum φαντάζεσθαι h. l. denotat insignem aliquam prae se speciem ferre atque ostentare. Conf. H. Stephani Thes. T. IV. pag. 37. a. Iam vero κνίξειν non tam angere significat, quam pungere, mordere, irritare. ἐκνίξει αὐτὸν τῆς γυναικὸς ἔρωϊ, VI. 62, 1. non anxīt, sed pupugit, ussit illum amor. Xerxem VII. 12, 2. ἐκνίξει, non anxīt, sed pupugit, momordit, irritavit Artabani oratio. Hoc loco, quemadmodum mox Deus (Φθονήσας) invidere dicitur arrogantibus; (qua de locutione vide ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata;) sic κνίξει μιν significat invidiam illius movent, i. e. vindictam eiusdem in se vertunt. In Var. Lect. ad hunc locum, ubi vitiose excusum „puto ex Paris.“ facile intelligitur „puto et Paris.“ debuisse. S.

53. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει βέλεια) Optimi hoc coloris est: τὰ βέλεια ex Med. nimium. Opportune Sophoclis Hercules, Trach. vs. 1103. ἐγκατάσκηψον βέλος πάτερ κεραυνῶ. WESS. — Immo vero percommode τὰ βέλεια dedere probati libri, tela sua, vel tela illa, quae paulo ante verbo

περαινοῖ indicata sunt. βέλος de fulmine dixerat idem Noster IV. 79, 9. τὰ τοιαῦτα h. l. ad δένδρεα pertinet, significatque τὰ μέγιστα. S.

57. δι' ὧν ἐφθάρησαν) Verbi vim agnovit Cel. Gronovius; [scil. extremam indicari perniciem:] ego, quod ille recusavit, suum in locum reposui. [neipe ἐφθάρησαν recepit Wess. quum ἐσφάλησαν in contextu tenuisset Gronov.] δι' ὧν ita si pingatur, metum tonitruque aptum est indicare. Cultius erit multo et Herodoteo schemate δι' ὧν ἐφθάρησαν, loco διεφθάρησαν, quod supra positum. Talia κατ' ὧν ἐπλάσαντο, ἐξ ὧν εἶλον, ἐν ὧν ἐπλησαν lib. II. 85. 86. 87. Elegans haec Cl. Reiskii coniectura et iusta. Stobaei ἀξίως primam amisit syllabam ob similem praecedentem. WESS. — Verbum ἐφθάρησαν in aoristo tempore, (sicut alia paulo ante, in eadem oratione) de eo quod fieri solet, neipe quod saepe factum est itemque in posterum fiet; usitato Graecis more in sententiis generalibus et in proverbiiis. S.

[64. λόγους ματαίους dicit non modo vanos et temere iactatos sermones, sed et iniuriosos, sicut cap. 15, 5. et III. 120, 4. VI. 68, 8. S.]

68 seqq. διαβολὴ γὰρ ἴστι δεινότατον* etc.) Eadem Pindari mens Pyth. Od. II. fin. Βροτῶν ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολῶν ὑπεφάτμες, ubi Graeci interpretes, ἀμφοτέροις καὶ τῷ διαβηλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσι. Non addo Dion. Chrysost. Or. XI. p. 185. c., nec Iudaeorum scite dicta apud Buxtorfium Lexic. Talm. p. 1160. Consequens οὐ παρὲν ὅτι [Kn. 71.] κατηγορίαν defendit Gronovius, neque caret patronis. Accommodatius mihi οὐ παρὲν ὅτι ex orationis iusta serie. Licebit credo in ista Codicum discordia hoc amplexari. WESS. — Ex Flor. codicis lectione, quam Stobaeus etiam exhibet, sensum eruit Gronov.; mihi videtur inter diversas sincera, quam praebent margo Steph. et Valla, οὐ παρὲν ὅτι κατηγορίαν. Absentem dum accusat calumniator ἀδικεῖ: quia ὁ τῇ διαβολῇ λάθρα χρώμενος ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετερίζεται, — — — τὴν ἀπολογίαν τῷ λαβραίῳ τῆς κατηγορίας παραινόμενος, iuxta Lucian. de Calumnia non tem. cred. [cap. 8.] T. III. p. 135. et 137. Paucis graviter Isocrat. de Permut. pag. 315. Ε. μέγιστον κακὸν διαβολή, — — — ἢ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκιμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἠδίκηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιπορκεῖν. Iudices Athenis ex lege iurare

cogebantur, ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι. VALCK. — Non παρὲν τι, sed una voce παρὲντι, dativo casu, scribi apud Stob. et in probatis nonnullis Herodoti codicibus, monui in *Var. Lect.* ubi quae praeterea adnotavi, et quae supra ad VII. 9, 5. adposui, hic non repetam. Licet verbum κατηγορεῖν alibi apud Nostrum cum dat. casu iunctum non meminerim, tamen facile credam, ab ipsius manu esse h. l. παρὲντι, eamque scripturam a nonnullis, quos ea offendisset, librariis in παρὲντων, ab aliis in παρὲντος, fuisse mutatam. S.

80. ἦν μὲν -- ἀναβαλὶνῃ) Rarius illud quidem hoc sensu, mutari tamen non debuerat. [Pro eo quod h. l. ἀναβαλῖναι est, aliàs ἀποβαλῖναι et ἐμβαλῖναι ponit Scriptor.] Proxima [lin. 81. et 83.] formas exhibent, quales Grammatici tribuunt Atticis, Ionibus etiam et Doriensibus usurpataς, κτεινέσθων et πασχόντων. Prioris formae, [passivae] alterà multo minus frequentatae, praebent exempla Demosthenes, αἰετῖσθων, p. 608, 88. Philostr. πιστούσθων, p. 229. ἀναβεβλήσθων, p. 302. alia illinc etiam attigit Ti. Hemsterhusius ad Luciani ἀπερίφθων pag. 364. Paulo post [lin. 88.] ὑπὸ κυνῶν τε καὶ ὀρνίθων διαφορεύμενον, dixit; ut Pausan. II. p. 192., νεκρὸν, διαφορηθέντα ὑπὸ τῶν ἐκ θαλάσσης ὀρνίθων. Ab avibus carnivoris dilacerari dicitur et διαφορηθῆναι in Aristoph. Av. 338. et vs. 354. Ἴν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ; T. H. [Ti. Hemsterh. nescio ubi,] Ut ab istis differar? Horat. Epod. V. 99. Post insepulta membra different lupi, Et Esquilinae alites. Plautus Curcul. IV. 4, 20. Iam ego te faciam ut hic formicae frustillatim differant. VALCK.

88. διαφορεύμενον) Dirum omen. In lamentatione matris Euryali Poëta: Heu terra ignota, e a n i b u s data praeda Latinis, a l i t i b u s q u e iaces, Aeneid. IX. 485., ubi De la Cerda docte. Διαφορεύμενον Aldi dispunxit H. Steph. in Prolegom. p. 737. optimeque explanavit Horatiano, Post insepulta membra different lupi. WESS.

CAP. XI. 9 seqq. ἐκ Δαρείου τοῦ Ὑδάσπεος etc.) Frustra Cl. Salmasius (ad Solin. pag. 833.) stemmatis duplicem ordinem describi existimans, μηδὲ τοῦ Κύρου, τοῦ Καμβύσεω, post pauca addebat; quo facto poenas Gronovio dedit. Eundem enim generis auctorem Cyrus et Darius agnoverunt Achaemenem. Avus Darii Arsames ex Achaemenidis

ἔστι), veluti c. 51. et saepe alibi. WESS. — Nempe γίνεται ad καλὸν refertur. Vir doctus, cui Wess. non accedit, nescio an Reiskius fuerit: idem quidem in editis Animadverss. nil aliud ad hunc locum, nisi hoc monuit: „ἤδη „bene habet, significatque hic loci nunc tandem aliquan- „do.“ S.

Ibid. ἵνα καὶ τὸ δεινὸν, τὸ πείσομαι etc.) τὸ πείσομαι id mali indicat, quod sua in ditione perpessus a Graecis rex erat, ni eos adgrederetur ipse. WESS. — Immo per ironiam haec dicta sunt: ut cognoscam illud malum, quod tu, Artabane, mihi ominaris. Perspecte in hanc sententiam verba ista interpretatus est Larcher. In Latinis nostris h. l. vocula ut intercidit: oportebat, ut et ego periculum etc. S.

23. Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἐὼν πατέρων τῶν ἱμῶν δούλος) Iactantiae ac Persici fastus specimen haec dant. Nam Pelopis tempore, Phrygia sub Medorum imperio non erat, neque unquam antea fuerat, sic Palmerius in Exercitationibus. Vide tamen Platonem lib. III. de Leg. pag. 685. D. WESS. — Conf. ipsum Herodot. lib. IX. c. 116. S.

20-23. καλὸν --- τιμωρεῖν ἤδη γίνεται) Prostat coniectura Reiskii legentis τιμωρεῖν, ὃ, τι δὴ καὶ γίνηται: mihi quoque his impediti quid inesse videtur, quod forte tolli posset si scriberetur: καλὸν ὧν προπεπονθότας ἡμᾶς τιμωρεῖν ἦν δὲ δὴ τι γίνηται, ἵνα καὶ τὸ δεινὸν τὸ πείσομαι τοῦτο μάθω, ἐλάσας ἐπ' ἀνδρας τούτους, τούτῳ καὶ Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἐὼν ἱμῶν πατέρων δούλος. Subditos, tanquam δεσπότες, Persarum Reges δούλους vocabant: hanc tamen Xerxis de maioribus suis vaniloquentiam verbo castigavit Palmer. Exercit. p. 31. Aptè hic narratis congruit formula loquendi, ἦν δὲ τι γίνηται, si quid autem evenierit mali. ἵαν τι συμβαίη, ἵαν τι γίνηται, similesque, frequenter occurrunt. VALCK. — Vide paulo ante notata. S.

CAP. XII. [3. νυκτὶ δὲ βουλὴν διδούς) Intellige ἰωντῷ, nisi prorsus adiectum olim fuit hoc pronomen, quod hodie quidem ignorant libri. Sic vero, eadem sententiā, frequenter λόγον ἰωντῷ διδόναι usurpat Noster, I. 209, 11. II. 162, 25. III. 25, 5. etc. S.]

Ibid. εὗρισκέ εἰ οὐ πρὴν γμα εἶναι) Contra lib. I. c. 19. Croesus βουλευόμενος εὗρισκε πρὴν γμα εἶναι ἐλαύνειν ὡς τάχιστα ἐπὶ πᾶσι Σάρδεις. vid. Clar. Wessel. ad IV. c. 11. Aristoph. Eccles.

vs. 656. Τί γὰρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχεσθαι. Plebeia locutio hodiernum est usitatissima. VALCK.

8. στρατεύμῃ μὴ ἄγειν) Iure negans vox accessit; frequens, ut docte Gronovius, post verba negandi mentemque mutandi. Notus ex Sophocle, Antig. vs. 449., Euripid. Orest. vs. 1059. mos, doctorumque observationibus ad Aelianum Var. III. 43. [Conf. ad Herod. II. 27, 3. notata.] Δολόμηντιν ἀπάταν Θεοῦ, qua somnio Xerxes impulsus post fluctuationes in bellum ruit, explicat ad Aeschyli Pers. vs. 93. Stanleius. WESS.

9. προείπας ἀλλίξειν Πέρσας στρατὸν) Revocanda mihi vetus lectio Πέρσης videtur: cum Persis ut copias cogerent denunciaveris, ut recte H. Steph. VALCK. — Quod in nostra Var. Lect. ad h. l. scribitur „utique male,“ id hypothetae negligentiae debetur: „utique non male“ scripserat Wess. Et merito quidem: nam probum utrumlibet, Πέρσας et Πέρσησιν, eadem sententiā; sed istud praetuli, quod paulo difficiliorem videri poterat habere explicatum. S.

CAP. XIII. 5. ἀγχίστροφα) Subitam et priori contrariam sententiam. Tales ἀγχίστροφοι μεταβολῇ Gregorii Naz. Or. XXVIII. p. 473. v. ad Thucydidis exemplum lib. II. 57. Quod statim παρηγορεύμενοι, [lin. 6.] ab Ionibus probatur; solitarium autem Med. ἐπέξεσε [lin. 9.] merito D'Orvillius, quippe librarii peccatum, contempsit, ad Chariton. I. 5. p. 57. Congruit ferme Euripid. Iph. Taur. vs. 987. δεινὴ τις ὄργη δαιμόνων ἐπέξεσε. WESS.

5 seq. Φρονῶν -- ἐς τὰ πρῶτα οὐκ ἂν ἦν) Idem esset ψυχῆς ἐς τὸ Φρονιμώτατον. Xenoph. Symp. p. 522, 25., ἡ ψυχὴ, ὅσον περ ἂν χρόνον ἦ ἐπὶ τὸ Φρονιμώτερον, καὶ ἀξιεραστοτέρα γίνεται. Ἦβης ἐς τὸ σῶφρον dixit Sophocles in perditae tragoediae fragm. apud Etymolog. in voc. Νεῖκος: nam pro vulgatis, ἡβήσει τῷ σῶφρονι dubium nullum est quin corrigi debeat, ἦβης ἐς τὸ σῶφρον ἦκετο: vidit et illud Piersonus noster. VALCK.

CAP. XIV. 1. τῷ αὐτῷ ὄνειρον) Monuit Eustath. τὸ ὄνειρον Homeri ritu poni; quo Sophocles, Libanius, Eunapius alique itidem, quamquam non semper. Non damnabitur credo [lin. 4.] ποιούμενος, neque etiam ταῦτε τοι ἐξ αὐτῶν ἀνασχῆσει. [lin. 7.] Mssti viam monstrant, τεστάτι προσδόκα ἀνασχῆσειν glossatori nimium liberali deberi,

[Vide *Var. Lect.*] Saepe mihi, dum his distineor, castiganda amanuensium licentia est; cuiusmodi post nonnulla [CAP. XV. 1.] περιδὲς ἐγένετο, utique pristinae scripturae περιδὲς γεγόμενος, ipsa indice verborum serie, posterior multo. WESS.

CAP. XV. 2 seq. πέμπει ἄγγελον ἐπὶ Ἀργάβανον καλέοντα) Genuinum arbitror quod praebeuit Med. ἐπὶ Ἀργάβανον: sed omitti, ni fallor, tum debuerat καλέοντα: neque enim praepositio ἐπὶ in tali structura censi posset a verbo avulsa. καλέοντα remanere potuit ex interpretamento olim adscripto καλέσοντα: mittit qui Artabanum ad se vocaret. πέμπειν ἐπὶ τινα significat mittere ad aliquem arcescendum. Xenoph. Cyr. Paed. III. p. 43, 13. Τυγράνην ἐκίλευσε πέμπειν ἐπὶ τὸν πατέρα. Thucyd. VI. c. 61. πέμπουσι ναῦν ἐπὶ ἐκείνον. Cap. 53. dixerat ναῦν -- ἤκουσαν ἐπὶ Ἀλκιβιάδην, non adversus Alcibiadem; sed navem, quae ad eum deportandum erat missa; ut recte Corn. Nepos interpretatur in Alcib. cap. 4. In Isaeo corrigerem p. 36, 39., Ποσειδίππον ἔπεμψε ἐπὶ τὸν ἀστυνόμον: id est ἔπεμψε τὸν ἀστυνόμον καλέσοντα. καλεῖν τὴν ἀρχήν, [πέμπειν ἐπὶ τὴν ἀρχήν] et μεταπέμπισθαι in eadem dixit Isaeus oratione. VALCK. — Familiaris Herodoto abundantia facile persuadere nobis possit, participium καλέοντα, qua utique non erat opus, ab ipso fuisse adiectum: intelligitur autem καλέοντα αὐτόν. S.

10. συνεπαινέον) Nolo mutare; ut animi tamen sententiam declarem, pro genuino et Herodoteo συνέπαινον ἐὼν ποιῆιν censeo. [quod et ego receptum vellem.] Scriptoris consuetudinem συνεπαινέει γὰρ ἔσαν οἱ Πέρσαι lib. V. 20. ostendunt, et quae plura Portus. Mox, [lin. 12 seq.] ἐν ἧδονῃ ἔστι στρατηλατεῖν scriptum si foret, tolerabile esset. Nunc laudo vulgatum, redundantiae geminam speciem ignorans. Gronovius in alia abit. [nempe tamquam Herodoteum pleonasmum probans γενέσθαι στρατηλατεῖν.] WESS.

— CAP. XVI. 2. οὐ τῷ πρώτῳ οἱ κελεύματα) Sermone adauxi: Casus ex verbali pendet substantivo, ut τῷ θεῷ ὑπηρεσία in Platon. Apolog. p. 30. A., τὰ Ἑλένης καὶ Μενέλεω Τηλεμάχῳ δῶρα Dion. Chryst. Or. VII. p. 117. c., ἐπίθεις τῇ βασιλείᾳ τῶν Σύρων Strabon. XVI. p. 1092. A. [p. 752. c. ed. Cas.] His similia Cl. Dukerus ad Thucyd. V. 46. VII. 50, VIII. 21. De κελεύματι, quod in schedis, superius

lib. IV. 141. Cunctabatur fortasse in regio solio sedere Artabanus, [lin. 3.] quoniam Persis in sella regis consedissee capitale foret, Alexandro apud Curtium VIII. 4. auctore. WESS. — Ad τῷ πρώτῳ si lubens equidem γενομένη intel- ligam, ut ab hoc subintellecto verbo pendeat dativus αἰ. S.

5. Ἴσον ἐκείνῳ, ὃ βασιλεῦ, etc.) Sive Homericæ seu Hesiodææ simillima putetur Artabani hæc professio, memorabilis est; Th. Gatakeri eruditissima illustratione ad Antonin. Imp. lib. IV. 12. cohonestata, et I. G. Graevii ad Hesiodi Ἔργ. vs. 294. Mox τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περὶ ἥκοντα [lin. 7.] ex Fragm. Paris. laudem meretur. Vide lib. VI. 86. 1. Κακῶν ἀνθρώπων ὁμιλίας σφάλλοισι respondet Paullino Epist. ad Corinth. prior. c. xv, 33., ubi Welstenius plena manu. WESS.

5. Ἴσον ἐκείνῳ — παρ' ἐμοὶ κέρηται) Quæ Stobæus descripsit pag. 42. Herodotea, Gatakerus comparavit cum nobilissimo Hesiodi dicto Ἔργ. κ. Ἡμ. vs. 291, 293., ad M. Antonin. IV. 12. conf. Graevius ad Ciceron. pro Pub. Sextio c. 40. Proxima, [lin. 6 seq.] qualia legit Valla, Gronovius egregie restituit: τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα κακῶν ὁμιλίας σφάλλοισι. Eadem alibi semel Herod. verbum περιήκειν adhibuit structurâ, VI. p. 359, 8. [VI. 86, 13 seq.] τοῦτον τὸν ἄνδρα φημὶν τὰ τε ἄλλα πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα, καὶ δὴ καὶ αἰετοῖς ἄριστα δικαιοσύνης περὶ. Verbum σφάλλειν, Euripidi frequentatum, veteribus semper adhibitum activa virtute, proprie notat id ipsum quod Latinum fallere in istis Livii XXI. c. 36, 7. lubrica glacie non recipiente vestigium, et in prono citius pedes fallente. Sic emendarunt I. F. Gronov. et A. Drakenborch. VALCK.

[6 - 8. τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα, ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλίας σφάλλοισι) Schneiderus in Lexic. crit. hunc locum citans, itemque alterum ex VI. 86., περιήκειν interpretatur circumdare, adesse: quæ interpretatio alteri quidem loco ita convenire poterat, si naturalem verborum seriem hanc intelligeres τὰ τε ἄλλα πάντα τὰ πρῶτα περιήκειν τοῦτον τὸν ἄνδρα: at hoc loco τὰ καὶ ἀμφοτέρω nullo pacto tamquam subiectum orationis considerari possunt; sed structuræ naturalis ratio haud dubie hæc est, ὁμιλίας ἀνθρώπων κακῶν σφάλλοισι σὲ περιήκοντα ταῦτα ἀμφοτέρω. Ex quo intelligitur, generalem formulam constructionis, qua in verbo περιήκω

utitur Herodotus, hanc esse, ἐγὼ περιήκω τοῦτο. Superest ut videamus quatenam sit huic locutioni notio subiecta. Ego cum superioribus Interpretibus, a quibus ne *Schneiderus* quidem dissentit, in hanc sententiam accepi, ego hoc consequor, sive potius (quoniam ἤκω in praesentis temporis forma plerumque significationem praeteriti habet) ego hoc consecutus sum, id est, ego hoc habeo, hoc mihi adest. Consentit *Reiskius*, in *Animadv.* ad VI. 86. scribens: „Significat, si recte intelligo, dictio περιήκειν τὰ πρῶτα idem atque ἤκειν εἰς τὰ πρῶτα.“ Sed mox idem Vir doctus adiecit: „Aut sic: περιήκειν (τούτῃστι ὑπερβάλλειν) τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους εἰς πάντα τὰ πρῶτα.“ Rursus idem *Reiskius* ad eum locum, in quo nunc versamur, haec notavit: „Περιήκειν hic loci est ἤκειν περὶ (hoc est ὑπὲρ) τινα, προφέρειν, ὑπερβάλλειν, praestare, superare, excellere. Quibus in am-babus rebus te praestantem ceteris.“ Sic ille. Optent docti: ego in superiori interpretatione adquiesco. S.]

8 seqq. κατάπερ τὴν --- θάλασσαν πνεύματα etc.) Ad multitudinem transtulerunt oratores, natura sua maris instar tranquillam, demagogorum flabellis tanquam ventis procellosis facile concitandam. Herodotea horumque similia *I. F. Gronov.* attulit ad ista *Livii XXVIII. 27. Multitudo omnis sicut natura maris per se immobilis est, venti et aurae cient; ita aut tranquillum aut procellae in vobis sunt.* [Conf. *Polyb.* XI. 29, 9 seqq. ibique notata.] *Dioni Chrys.* III. pag. 44. c. imperium populare dicitur ποικίλη καὶ παντοδαπὴ φορὰ πλήθους οὐδὲν εἰδότης ἀπλῶς, τετρατομένῳ δὲ αἰεὶ καὶ ἀγριαίνοντος ὑπὸ ἀκολάστων δημαγωγῶν, ὥσπερ κλυδῶνος [κλυδῶνος] ἀγρίου καὶ χαλεποῦ, ὑπὸ ἀνέμων σκληρῶν μεταβαλλομένου. *VALCK.*

16. τὴν σφαλερωτέραν σεωυτῶ) Non minus adconmodate τὴν σφαλερωτάτην *Codicum priscorum.* Potest utrumque blandiri, si vel posterius pro comparato habeatur. *Magnus Animadvorsor ad Athen.* XIII. 1. [Casaub., in *Athen.* XIII. p. 558. a.] hoc pro usu excitavit *Thaliae* c. 119. ὃς καὶ ἀλλοτριώτατός τοι τῶν παιδῶν καὶ ἦσαν κεχαρισμένος τοῦ ἀνδρός ἐστι. *Clarissime Euripid. Andr.* vs. 6. Νῦν δ' οὕτως ἄλλη δυστυχιστάτη γυνὴ Ἐμοῦ πέφικεν. Sed vide *Abreschium* *Dil. Thucyd.* p. 514. *WESS.*

19 seq. θεοῦ τινος πομπῇ, οὐκ ἐῶντος) Hoc a correctoribus potius expectandum, quam quod margo praebet *Steph.*

lectum Vallae, οὐκ ἰῶντά σε καταλύειν τὸν στόλον, ad remotius ὄνειρον referendum: sic supra cap. 15, ἐπιφοιτῶν ὄνειρον φαντάζεται μοι, οὐδ' αὖ μῶς συνεπαινέον ποιεῖν με ταῦτα· νῦν δὲ καὶ διαπειλῆσαν. More Homérico τὸ ὄνειρον Noster dixit et τὸν ὄνειρον. VALCK.

20. οὐκ ἰῶντά σε καταλύειν) Verius hoc videtur, [quam olim vulgatum ἰῶντος,] siquidem *insomnium* spectat: nam quamvis τὸ ὄνειρον depositum supra, τὸν ὄνειρον tamen c. 18. atque alibi usurpavit. Iam τὰ εἰς ἀνθρώπους πεπλανημένα [lin. 21 seq.] in Vallae Latinis, quae *adeuntia* homines *frustrantur*, latius porriguntur, et iterum deinceps. *Errantia* sunt et *vaga somnia* in Thebaid. X. 106. Papinii Statii. Illustres Homeri Odys. T. 561. versus non excscribo. WESS.

23 seq. πεπλανῆσθαι αὐται etc.) Quam paulo putabat inferius inserendam vir Doctus, mihi praepositio, saepius e scribendi compendio sic depravata, latere videbatur in prima verbi syllaba, scribendumque adeo: περιπλανῆσθαι αὐται [quidni αὐται?] μάλιστα ἰώθαι αἱ ὄψεις τῶν ὄνειράτων τὰ τις ἡμέρης φροντίζει. Quae in vita usurpant homines, cogitant, curant, vident, quaeque aiunt vigilantes agitantque, ea si cui in somno accidunt, minus mirandum est: Accius in Bruto apud Ciceron. de Div. I. 22. VALCK. — Reiskius lin. 24. olim scriptum fuisse περὶ τὰ τις suspicatus erat. S.

26. ταύτην τὴν στρατηλασίην καὶ τὸ κάρτα εἶχομεν μετὰ χεῖρας) Supra c. 5., τὰπερ ἐν χερσὶν ἔχεις, et I. 55. Quum tantum belli in manibus esset, Liv. IV. c. 57. Quamcunque rem habent in manibus, Cic. Tusc. V. c. 7. Longe frequentius obvium ἔχειν τι μετὰ χεῖρας quo hic sensu rarius occurrit, pro rem animo agitare, vel re quadam occupatum esse, de Themistocle Thucyd. I. 138., αὐτὰ μετὰ χεῖρας ἔχει καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε. VALCK.

27. εἰ δ' ἄρα μὴ ἴσται) Egrege aptum est ad fraudem ὄραμα Arch., de visis per quietem in Macrabii Somn. Scipion. I. 3. atque aliis. Series hinc excludit librarii commentum. Οἷον ἐγὼ διαίρεω optime, quale ego esse statuo, interpretabatur Cl. Lamb. Bos, Observ. Critic. c. 6. hoc nomine vituperationem per figuras non meritis. WESS.

[28. τὸ τοῦ θεοῦ μετέχον) τοῦ θεοῦ malebam, sed nil novant libri. S.]

39. σὲ δὲ ἐπιφοιτῆσαι) Non offendor repetitis, quas vir

doctus inducendas iudicabat, negationibus: earum in iteratione nihil insoliti praeterque morem. Cohærentiâ orationis, οὐδὲ ἐπιφοιτήσαι respuente, angor. Quod expressi, plene satisfacit, aestusque sedat. Itaque *Laurentii* Latina reduxi, ex bonis Graecis bona. Falsus si sum, quod nolum, duces ac socios *Th. Gale*, *Corn. de Pauw* et *Valckenarium* habeo. WESS.

Ibid. οὐδὲ ἐπιφοιτήσαι) Quam praebebat *Galeus* Codicum lectionem, σὲ δὲ ἐπιφοιτήσαι, hanc postulant vicina: εἰ δὲ ἐμὲ μὲν ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιήσεται, --- σὲ δὲ ἐπιφοιτήσαι, (*Vallaneccum* interpolatus, sed te adibit;) τοῦτο μαθητίῳ ἤδη ἔστι· εἰ γὰρ δὴ ἐπιφοιτήσαι συνεχέως, φαίην ἂν καὶ αὐτὸς θεῖον εἶναι. In istis nihil praeterea novandum puto. VALCK. — Vide nostram Versionem latinam, et quae super hoc loco in *Var. Lect.* disputavimus. S.

41. οὕτω δεδοκται) Receptius in Musis δέδοκται: nec illud propterea reiciendum. *Pindarus* *Nemæon.* Od. V. 33. ἡ σιδηρέταν ἐπαινήσαι πόλεμον δεδοκται. Nititur veritate αὐτὸ παρατρέψαι [lin. 42.] ex *Arch.*, assecutusque est coniectando *Reiskius* et *Abreschius*. WESS. — αὐτὸ παρατρέψαι scribi malim, quam αὐτῶ, sicut vulgatur, vel αὐτὰ, quae viri docti est coniectura. VALCK.

42. ἀλλ' ἢ δὴ ἴημι) Quod sequitur ἢ ἐμὲ, loco ἴημι, in scriptis quibusdam, explicat vir Celeb., sed ita ut indoctior atque incertior abeas. Scribarum ego errorem arbitrator. WESS. — Quod suo e codice, consentientibus aliis, *Gronovius* dederat, ἀλλ' ἢ δὴ ἢ ἐμὲ etc. id sic explicandum ille censuerat, nisi et ipse ego in tuo cubili dormiero. Istam scripturam improbens *Wess.* ἴημι revocavit, pro εἶμι cum *Reiskio* accipiens, neque ullam de bonitate huius scripturae dubitationem significans. Itaque indictum deletumque velim, quod in *Var. Lect.* ad h. l. scripsi; quod vitiosum esse pulcre ipse *Wess.* intellexit. Caeterum, quae ibidem notavi, nil opus est ut hic repetam. Videndum vero, ne ἀλλ' ἢ δὴ ἐμὲ scriptum oportuerit. S.

CAP. XVII. 4. κοῖτον ἐποιέετο) Nihil in dictione desidero: namque κοῖτον ἐπίετο, loco ἐφίετο, quod non nemini in mentem venit, se non commendat. Ecce tibi ex *Vit. Homeri* c. 31. καὶ τότε μὲν τὴν κοίτην αὐτοῦ ἐποιήσατο. Quo in genere κοῖτον et κοίτην non differre

ex lib. V. 20. constat. In consequentibus [lin. 7.] Σὺ δὲ καῖνος εἰς ὃ etc. irato bene congruit. WESS.

10. καταπροΐξαι) Laurentii consideras per editiones male vagabatur. Vide *Valckenarium* ad lib. III. 36. WESS.

CAP. XVIII. 2. Φερμοῖσι σιδηροῖσι) Sic optime Arch. Ὁβελοὶ σιδήρεοι lib. II. 135. pristinum non adiuvant. Σιδήρια enim sunt ferramenta lib. III. 29. IX. 36. Platoni Gorg. p. 300. etc. WESS.

Ibid. Φερμοῖσι σιδηρεῖαισι) Scribendum σιδηροῖσι. Nam ἡ σιδηρουργία, σιδηρεῖον dicebatur; ferramentum, σιδήριον. σιδήρια λιθουργικά habet Pollux VII. 125. et τοιχωρύχων σιδήριον. Suidas: Σιδήριον, τὸ μικρόν, ὑπεκοριστικῶς διὰ τοῦ ι. Herod. IX. 36. ἐσενειχθέντος κως σιδηρίου ἐκράτησε. Quod sequitur [lin. 3.] Ionicum ἀμβώσας, restituendum arbitror in libello de Syria Dea inter Lucianeos T. III. p. 471, 88. pro θαμβώσας: illinc receptum fuit in Indicem Graecis inusitatum θαμβώ. VALCK.

6 seqq. εἶα ἄνθρωπος ἰδὼν ἦδη etc.) Ubi descripsit ista Stobaeus p. 130. cepit multo rectius pleraque Gesnerus quam ceperat Valla, turpiter hallucinatus in vicinis. μεγάλα πεισόντα πρήγματα ὑπὸ ἡσσόνων, vel potius ἰσσόνων, optime H. Steph. interpretatur. [sub Hessonibus scripserat Valla.] Ista proximum accedit hoc Thucyd. II. c. 98, 6. πολλά δὲ καὶ στρατόπεδα ἦδη ἔπειν ὑπὸ ἰλασσόνων τῇ ἀπειρίᾳ, ἔστι δὲ αὖ καὶ τῇ ἀτολμίᾳ. In proximis, τῇ ἡλικίᾳ εἶκειν [lin. 8.] longe aliter est accipiendum ac lib. V. c. 19. σὺ μὲν, ὦ πατήρ, εἶπε τῇ ἡλικίᾳ. Ibi de patre sene Macedo loquitur Alexander; hic Artabanus fratris filium Regem τὰ πάντα τῇ ἡλικίᾳ εἶκειν, prorsus morem gerere volebat iuvenilis aetatis cupiditati, qua coecatus amplificare desiderabat imperium: hoc obscurius indicatum voluisse sequentia monstrant, ὡς κακὸν εἶναι τὸ πολλῶν ἐπιθυμεῖν. Εἶκειν in talibus notat animi concitati motibus velut imperiosis dominis morigerum cedere. Achilles Homero pingitur ut leo, μεγάλη τι βίη καὶ ἀγῆνορι θυμῷ Εἰξας, Iliad. ὦ. 42. Eustathius, Istitis, ait, εἶκειν δοκεῖ ὅσα καὶ διασπόμεναις ἐγκλεινομένοις αὐτῷ. Eurip. Helena vs. 79. Ἥμαρτον ὄργῃ δ' εἰξεν μᾶλλον ἢ μ' ἐχρῆν. εἰκοντας κόνη Platoni restituit H. Steph. Schediasm. l. c. 23. VALCK.

15. ἀτρεμίζοντα) Bellis supersedentem; qua quidem mente principes ipsi se et cives beare solent. Κύρον οὐκ ἀτρεμίζοντα

bella ex bellis cientem, lib. I. 190. descripsit. Verissime Philo Iud. alia etsi in re, de Septen. p. 1186. A. ἐν μέρει δ' ἀτρεμερίζοντες ἐτοιμότερα καὶ εὐκινητότερα τὰ τοῦ σώματος ἰσχύωσι μέγῃ. WESS:

[14. Ἐπεὶ δὲ δαιμονίῃ τις γίνεται ὄρμη) Totam istam historiolum quisquis legerit, is mecum, puto, non tam imbecillitate offendetur Xerxis et Artabani, indignas fraudes ex Mardonii machinatione conflatas ad divinum numen referentium, quam Scriptoris nostri mirabitur simplicitatem, omnia ista tantā cum gravitate ac sine ulla suspitionis significatione narrantis. Sed haec quidem, ut alia nonnulla, condonemus viri alioquin optimi prudentissimique religioni! S.]

16. Φοβὴ τις καταλαμβ. θεήλατος) Illa φοβὴ θεήλατος, sed Persas [non Graecos] adstrictura, tragica Aeschyli dictione pingitur in Pers. vs. 102. etc. WESS.

[21. τοῦ παραδιδόντος) Conf. V. 67, 13. S.]

CAP. XIX. [6 seq. μετὰ δὲ etc.) Quid sit quod adiciat evanuisse dein coronam, haud percipio; quandoquidem hoc ad sinistrum magis, quam ad faustum omen, videri poterat pertinere. Videndum satis- ne sanus et integer sit locus. S.]

CAP. XX. 1. ἐπὶ μὲν τέσσερα ἔτεα πλήρη) Testis Thucydides est lib. I. 18. decimo a Marathonica pugna anno Xerxem expeditionem in Graecos suscepisse. Plato lib. III. de Leg. p. 698. c. σχεδὸν δέκα ἔτεσι, decem ferme annis, ante Salaminium praelium Persas et Athenienses in Marathonio campo committit. Hinc dissidium de intervallo temporis, quo certamen disiungitur utrumque, his decem, illis undecim annos probantibus. Herodoti calculos nos subducemus. Apparatum Darii ad novum in Graecos bellum triennale signavit c. 1.; adiungens, quarto post Marathoniam pugnam anno Aegyptios descivisse; tum proximo ab eorum defectione Darii diem obiisse supremum c. 4. qui quintus utique a praefio Marathonio. Sequuntur pleni quatuor anni, a Xerxe in comparandis ad Graecum bellum rebus absumti: πέμπτῳ δὲ ἔτι, volente sive procedente anno quinto, rex Persa expeditionem ingreditur; delatusque Sardes post iter longum interquiescit, ac ibidem biemem transigit c. 32. vere deinde ineunte Abydum pro-

ficiscitur c. 37. Unde consequens videtur, ut pro *Herodoti* rationibus Rex undecimo post Marathoniam cladem anno in Europam moverit Graecosque. Certe *Iuliani* Imp. Or. I. p. 42. c. χράσις ἐστὶν εὐκ' ἐλάσσω δίκῃ, et Xerxe in belli adparatu insumtus, nunquam procedet, nisi Darii quinque anni auxilio veniant, ex doctissimorum virorum *Pelavii* et *Spanhemii* censura. Iunge *Duker.* ad *Thucyd.* I. 18. et, quem ille merito laudavit, *H. Alphenium* in *Commentar. Chronolog.* ad *Danielis* cap. ix. Part. III. c. 3. *WESS.*

3. πέμπτῳ δὲ ἔτει ἀνομένῳ) *Arch. ἀνασιμουμένη* laudibus *Th. Galei* et *Ioseph. Wasse* (*Indicis Thucydidei* voc. Χεῖρ.) ferunt, restitutumque optant. Erit profecto Ionicae speciei, modo ἀνασιμουμένη formetur; hic valere utrum queat, dubito valde. Ἀνασιμουῦσθαι locum sibi capessit in rebus temporeque absolutis, veluti II. 31. οὔτοι γὰρ συμβαλλόμενοι μῆνες εὐρίσκονται ἀνασιμουμένοι ἐξ Ἐλεφαντίνης πορευομένων ἐς τοὺς Αὐτομόλους; hi enim quatuor menses computanti reperiuntur absoluti, ex Elephantina ad Automolos profecto; et saepe alias apud Portum. Atqui annus quintus Xerxis procedebat duntaxat, ad finem nondum devolutus; τέσσαρα ἔτι πλήρεια, pleni quatuor anni, qui antecedunt, ita rem habere, clamant. Ἀνομένον itaque ἔτος est volvens, cuius anni principio Xerxes expeditionem orsus fuit. Tale γένος ἡμέρας ἀνομένοιο, inchoante die, *Apollon. Rh.* II. 496. III. 1339. et ἤνετο τὸ ἔργον *Nostri* I. 189. et VIII. 71. in opere, quod continuo procedit et porrigitur. *Homerus* *Iliad.* K'. 251. et *Eustathius* consimiliter. *WESS.* — Ἀνεται apud *Homer.* I. c. τελειούται interpretatur *Eustathius*. Hoc loco ἔτει ἀνομένῳ anno ineunte reddiderat *Valla*, quod et *Wess.* cum aliis in lat. versione tenuit: equidem exeunte cum Porto posui; malim vero, ex eiusdem *Wesselingii* monito, volvente poni, sive, quum vero quintus ageretur annus. S.

Ibid. πέμπτῳ δὲ ἔτει ἀνομένῳ) Hinc *Hesych.* Ἀνομένη, ἀνομένη: vetus ista verbi forma sic semper apud *Hesych.* redditur per alteram usu receptam, in Ἀνεται Ἀνόντος Ἀνων Ἦνον etc. *Suidas*: Ἀνοίς, ἀντὶ τοῦ ἀνόντος, Φρύγιχος. Vid. *Eustath.* in *Hom. Od.* β'. p. 80, 2. [p. 1334. ed. Rom.] et *Miscell. Observ.* V. p. 95, 96.; sed quod illic vir Eruditissimus *Xenophonti* tribuit ex *Suida*, id ego velut minime *Xenophonteum* *Suidae* libenter reliquerim: habet et *Hesych.*

Callimacheum Ἄνην, et his ἄνωσιν interpretatur. VALCK.

11. μήτε τὸν Μυσῶν etc.) Si τῶν Μυσῶν volueris, oratio pendebit ex superioribus κατὰ τὰ λεγόμενα, tum, ut Arch. τῶν πρὸ τῶν Τρ. γενομένων: quibus equidem non capior. τὸν Μυσῶν innuit στόλον. Mox διαβάντες τὴν Εὐρώπην [lin. 13.] expedire vir Celeb. nititur; qui si cogitasset ultimam vocis praecedentis syllabam, uti saepe factum pulcre noverrat, praepositionem εἰς devorasse, arcessitam haud probasset explicationem. Praepositio in huiuscemodi transitu non spernitur lib. IX. 6. 113. etc. *Teucrorum Mysorumque in Europam traiectionem* repetit lib. VII. 75. WESS.

14. τὸν Ἰόνιον πόντον) Sic recte Aldus olim, uti lib. VI. 127. IX. 91. Non nescio Cl. Marklandi observata ad Maxim. Tyr. Diss. XXXIX. p. 723.; certum tamen durat, veterum plerosque et soluta et ligata oratione Ἰόνιον πόντον sive πόρον et κόλπον maluisse. [Conf. ad Appiani Prooem. cap. 3. olim a nobis notata.] Mox τοῦ πρὸς μεσσαμβρίας, [lin. 16.] refingitur docti coniecturà viri τοῦ πρὸς Σαλαμβρίας, et auctoritate quidem Tzetzae Chil. IX. vs. 707. Peneum, Onochoumque et Sperchium amnes Salambriae titulo a barbaris ferri, prodentis. Mihi talis opinatio errans est et vaga. Sequentia [CAP. XXI. 1.] scribi cuperem, αὗται αἱ πᾶσαι, οὐδὲ αἱ ἑτεραι πρὸς ταύτῃσι γινόμεναι στρατηλασίαι. Sane οὐδ' αἱ Med. Ask. ab aliis proscribitur. Sequar proinde Codicum plurium consensionem. WESS. — Vide Var. Lect. Ad οὐδ' εἰ ἑτεραι commodè intelligetur verbum εἰσί. S.

CAP. XXI. 1-3. Αὗται αἱ πᾶσαι, οὐδ' εἰ etc.) Scriberem literis quae male videntur repetitae deletis: Αὗται αἱ πᾶσαι, οὐδὲ ἑτεραι πρὸς ταύτῃσι γινόμεναι στρατηλασίαι, μῆς τῆςδε οὐκ ἄξιαι. Delendum articulum [ante στρατηλασίαι] censuit et Reiskius. οὐδ' εἰ ἑτεραι prodierat ex Med. Reliquae στρατηλασίαι πρὸς ταύτην μηδὲν ἐφαίνοντο, sive μῆς τῆςδε οὐκ ἄξιαι, indignae sunt, quae cum una ista comparentur. Scribi quoque potuit ab Herodoto μῆς τῆςδε οὐκ ἄξιαι συμβληθῆναι εἰσί. Utriusque usus exempla collegit ex Herodoto Raphaelius in Ep. ad Rom. VIII. vs. 18. VALCK.

4. κοῖον δὲ πινόμενόν μιν ὕδωρ οὐκ ἐπέλιπε;) Voculam μιν ex cod. Med. interiecit Gronov. In ceteris illa Codicibus si non legitur, neque hic videbitur requiri. Demosth. c. Polycl. p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἐπέλιπεν. Sic saepius Herodot. T. VI. P. I.

apud *Herod.* simpliciter legitur: *aqua ἐπέλυπε, defecit*; et *ἐπέλυπε τὸ ῥέθρον*, ubi *flumina Persis* narrantur *epota*. *Aristid.* T. I. p. 223. τὰ ἐκείνων ῥεύματα --- ὑπὸ Ξέρξῃ πάντα ἐπέλυπε. *Diodor.* T. I. p. 407. [lib. XI. c. 5.] Φασὶ τοὺς αἰνιάτους ποταμοὺς διὰ τὴν τοῦ πληθους συνέχειαν ἐπιλυπεῖν. Huius rei praeter ceteros *Poëtae* quoque *Latini* meminerunt. *VALCK.* — Licet absolute alibi ponatur verbum *ἐπιλυπεῖν*, percommode tamen etiam pronomen *μιν* locum suum hic tueri potest. *S.*

CAP. XXII. 1. καὶ τοῦτο μὲν, ὡς προσπαισάντων etc.) Vulgo vertuntur et sumuntur ac si superiora respiciant, eaque unum propter *Athon* sint parata atque instructa. *Laurentius*: quae triennio superiore praeparata erant; alius, eaque triennio praeparata etc. Utrumque a *Scriptoris* instituto longe, nec *Pavium* fugit, aberrat. *Orditur* enim hic moliminum contra *Graecos* initia, clare docens, superbum regem contra *Athon* iram primo exseuisse, illique a continente avellendo iam ante triennium operam fuisse impensam. Errant ergo, qui tres hos annos eosdem statuunt, ac quatuor adparatus ad bellum c. 20. uti *Dodwellus* *Annal.* *Thucyd.* p. 44.; illi enim pleni, et ad universum expeditionis paratum, hi intra eorum ambitum propter *Athon* erant. Neque extra usum, ut τοῦτο μὲν novam periodum, non excipiente τοῦτο δὲ, inchoët, uti lib. VI. c. 125. *WESS.* — Verba ista Καὶ τοῦτο μὲν etc. perperam vulgo superioribus ita iuncta erant, ut non modo eadem cum illis sectione comprehensa, sed ab illis etiam nonnisi minore puncto distincta essent. Nos ab eisdem verbis novi *Capitis* initium fecimus, quum antea a verbis Ὁ γὰρ Ἀθως (lin. 9.) *Capitis XXII.* initium signatum esset; quam rationem etiam *Wess.* in Contextu tenuerat. Familiarem *Nostro* formulam Τοῦτο μὲν utique non semper excipit τοῦτο δὲ, sed alia dictio similem huic vim habens: omninoque τοῦτο μὲν saepe idem fere valet ac πρῶτον μὲν, primum quidem, vel, ut ab hoc incipiam. Itaque illi τοῦτο μὲν, quod lib. VI. c. 125, 3. legitur, respondet Μετὰ δὲ, initio *capitis* 126. Ad τοῦτο μὲν, VII. 176, 1. refertur ibid. lin. 6. ἡ δὲ αὖ etc. Lib. III. c. 108. habes lin. 8: τοῦτο μὲν, ad quod paullo post (lin. 13.) refertur ἡ δὲ δὴ λείαναι. Hoc loco, in quo versamur, ad Τοῦτο μὲν, a quo incipit nar-

ratio rationis qua isthmus ad Athon montem perfossus est, peracta illa narratione, referuntur ista, initio capitis 25: Ταῦτα μὲν νυν οὕτω ἐποίησ' παρσκευάζετο δὲ καὶ ὄπλα etc. S.

5. ὤρυσσον ὑπὸ μαστίγων) Atrocitatem, qua ὑπὸ μαστίγων fossores operi admovebantur, *Plutarch. Anim. Tranq.* pag. 470. E. iure taxavit; eadem infra cap. 56. WESS. — Infra cap. 56. dixit τὸν στρατὸν ὑπὸ μαστίγων διαβαίνοντα. Hic significatur, fodisse flagellis coactos: explicat ipse *Herod.* cap. 103. ἴσμεν ἀναγκάζομενοι μάστιγι εἰς πλεῖνας ἐλάσσονες ἰόντες. In praelio Persarum duces secundum *Herod.* ἔχοντες μάστιγας ἐβλάπτιζον πάντα ἄνδρα, ut verberibus coacti, ὑπὸ μαστίγων, pugnarent. Legitur illud ipsum in *Xenoph. Cyr. Av.* III. p. 184, 4. ἔβαλλον, ἐσφενδόνων, ἐτόξευον ὑπὸ μαστίγων: ubi quem sensum admittat non satis intelligo. [Quidni prorsus intelligeremus ut apud Nostrum?] *Herodotea* comparat ibi *Hutchins.* p. 244. Illinc paululum distant, quae plurima dantur similia: *Xenoph.* p. 270, 22. τὰ τεῖχη κατέσκαπτον ὑπ' αὐλητρίδων. *Cicero de Lege Agr. c.* 34. hostiae --- ad praeconem et tibicinem immolabantur. *Thucyd.* V. p. 360, 81. χαροῦντες --- βραδέως καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν. *Herod.* I. 17. Alyattes ἐστρατεύετο ὑπὸ σφίγγων τε καὶ πηκτίδων. Πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος est in *Aristoph. Acharn.* vs. 1000. ἔδων ὑπ' αὐλητῆρος *Archilochi* in *Schol. ad Aristoph. Av.* 1426. Alterius casus exempla dedit *T. Hemsterh. ad Lucian.* p. 355. VALCK.

7. Βουβάρεως) Ita perpetuo lib. V. 21. VIII. 136. Ἀραχάινος; *Tzetzae* Ἀραχάϊος, erronee, patre-ne *Artaeo* an *Artachaea* fuerit genitus, in Codicum discordia dubium. *Artaei* redibit mentio c. 66. ubi in nomine alia variatio. Quae mox de *Atho*, a Scholiaste ad *Iliad.* ξ'. 329. exscripta fuerunt. WESS.

16. αἱ δὲ ἐν τῷ Σάνης) Unde *Valla* ἐκτός, extra, acceperit, ignoro. Sane, *Andriorum* colonia, in ipsa cervice isthmi erat, montem *Athon* eiusque oppida amplexi; itaque, quod *Thucydides* IV. 109. et ipsemet *Herodotus*, indicat, eadem fossā a continente fuit dissecta. Urbium in *Atho* Ἀκρόθωον [lin. 18.] recte Codices edunt, praeunte *Thucydide* et *Steph. Byz.* ubi *Holstenius* bene. Placet quoque Θύσσοις [lin. 19.] ex eodem *Attico* scriptore et *Plinio* *Hist. Nat.* IV. 10. De fossa, cuius nulla nunc vestigia, erudite *Is. Vossius* ad *Melam* lib. II. 2. fin. WESS. — Easdem urbes memorat *Thu-*

εγδ. IV. 109. Σάνην μὲν --- παρ' αὐτὴν τὴν διώρυχα, --- τὰς δὲ ἄλλας, Θύσσον, καὶ Κλεωνάς, καὶ Ἀκροβαίους, καὶ Ὀλοφυξον, καὶ Δίον, αἱ οἰκοῦνται ξυμμίκτοις ἔθνεσι βαρβάρων διγλώσσων. Ibidem ἢ διώρυξ dicitur etiam τὸ τοῦ βασιλέως διώρυγμα. In *Aeliano de Nat. An.* XIII. 20. scribendum arbitror: ἔνθα τοι καὶ ἡ τοῦ Πέρσου φαίνεται διατομή, ἣ δέταμα τὸν Ἄθω. VALCK. — Descriptionem isthmi a Darii perfossi, quo mons Athos continenti olim iunctus erat, hodieque rursus iungitur, recenti aetate dedit ill. Comes de Choiseil-Gouffier in *Voyage pittoresque de la Grèce*, T. II. Part. I. (Paris. 1809.) p. 145 seqq. qui satis clara priscæ illius fossæ vestigia hodieque reperiri testificatur p. 148. S.

CAP. XXIII. 19. ἀγορὴ τι ἐγίνετο καὶ πρῆτῆριον) Attigit ista *Casaub.* in *Polyb.* p. 184. Ut vox ἀγορὴ quo hic esset sensu capienda intelligeretur, adiecit καὶ πρῆτῆριον. Errorem *Vallae* [praetorium intelligentis] *P. Leopard.* iam correxit, *Em.* VIII. c. 1. *Moeris*: Πωλητήριον, Ἀττικῶς πρᾶτῆριον, Ἑλληνικῶς. Non tamen Athenis forum rerum venalium πωλητήριον dicebatur. Miror quod scribit *Herod.* I. 153. οἱ Πέρσαι ἀγορῇσι οὐδὲν ἰώθασι χρῆσθαι, οὐδὲ σφι ἐστὶ τοπαράπαν ἀγορὴ: et verius opinor quod *Xenophon* tradidit *Κυρ. Παιδ.* p. 2, 36. illic a foro artium liberalium locus secernitur, ubi essent τὰ ὤνια et οἱ ἀγοραῖοι. In illud autem πρῆτῆριον secundum *Herod.* εἶτος πολλὸς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀληθισμένους: comportabatur, recte *Valla.* *Xenoph.* p. 253, 39. ὅθεν καὶ ὁ κατὰ θάλατταν εἶτος φοιτᾷ. *Andoc.* p. 22, 17. οὐ μίλλαι ἐκ Κύπρου εἶτος ἤξιν ἐνταῦθα. VALCK. — Ἀγορὴ τι καὶ πρῆτῆριον dixit *Herodotus* per figuram ipsi familiarem, quam ἐν δια δύοιν vocant Grammatici: adiecto vocab. καὶ πρῆτῆριον declaratur qualis intelligatur ἀγορὴ, scil. τῶν ὀνίων, τῶν πεπρασσομένων, forum rerum venalium. S.

CAP. XXIV. 2. μεγαλοφροσύνης εἵνεκα) Ubi montem sua quidem opinione perfossum scribit *Aristides* πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως μᾶλλον ἐπιθυμίαν ἢ χρεῖαν, in *Themist.* T. III. p. 297. Scholiasta *Metus* hunc designavit *Herodoti* locum: ἐπιθυμίαν μᾶλλον ἢ χρεῖαν εἶπεν, ὅτι ἡδύνατο ταῖς τριήρεσι τὸν Ἄθω περιπλεῦσαι, καὶ οὕτως ἐλθεῖν· νῦν δὲ ὠρύξας (ὠρύξει) τὸν Ἄθω καταπέρη ἐπιθυμίαν πληρῶν τοῦτο δὲ παρὰ Ἡροδότου ὠφέληται· λέγει γὰρ ὅτι, διὰ μεγαλοφροσύνην τοῦτο ὁ Πέρξης ἐποίησεν, οὐ διὰ χρεῖαν. VALCK.

4 seq. μηδὲνα πόνον λαβόντας) Ita-ne nullo negotio, in tanta navium multitudine? Rei difficultate perpensa Cl. Corn. de Pauw μηδὲνα πόρον λαχόντας, nullum transitum nactus, fingebat; cui nihil rescribo. Verba conparate sunt accipienda. Labor erat tot naves per isthmi iugum trahere, multo maior fossam tam laxam et altam deprimere. Si Dionysii Siculi milites uno die locum planum, luto coenoque plenum, latitudinē stadiorum viginti, egregie stiparunt, et triremes per eum octoginta traxerunt, apud Polyæn. V. 2, 6. quid ab inmani Persarum numero exspectari non potuit? Hesychius διέρύσαι explicat hoc ex loco δραστήσαι, διελκύσαι: quod Gronovius, praeclare in his occupatus, perspexit. Tali in re διελκύσαι τὰ σκάφη Diodor. lib. IV. 56. XV. 50. Polybius διίσθμίζειν et ὑπερίσθμίζειν lib. IV. 19. Pertinet huc Suidæ observatio in Ἴσθμός, ad quam nonnihil L. Küsterus offendit in Comici Thesmophor. vs. 654. Mox ἱλαστρεμίας optime Eustath., quemadmodum II. 158. WESS.

5. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διειρύσαι) Postremum, Hesychio redditum διελκύσαι, Gronovius recte Herodoto restituit; cui praeter εἰρύσαι, trahere, et διέρύσαι, adhibentur verba ἀνιρύσαι (τὰς νῆας, p. 545, 8, 16. [IX. 96, 16. et 97, 6.] vulgo ἀνελκύσαι τὰς νῆας) ἐξιρύσαι ὑπεξιρύσαι ἐπειρύσαι καττιρύσαι et παρειρύσαι. Res ipsa, cuius hic primum fit mentio, est illa aliunde nota, qua itineris minuendi causa remulco naves per Isthmorum iuga transducebant: ut Herod. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διειρύσαι: ναῦν διελκύσαι, Diodor. T. I. p. 300, 60. διαφέρειν τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμίσεις τῶν ναῶν dixit Thucyd. p. 511, 91. [VIII. 8.] ubi vs. 73. legitur ὑπερνεγκόντες τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν, ut alibi apud eundem plus semel: vid. Duker. ad Thucyd. p. 241. [IV. 8.] Berkel. ad Steph. Byz. p. 8. sed in primis Wess. Obs. lib. I. c. 28. Illud novum, quod Annibalem fecisse narrat Livius XXV. 11. viā, quae in portum per mediam urbem ad mare erat transmissa, plaustris transvectae sunt naves. VALCK. — Facile adparet, ad τὸν ἰσθμὸν ex consequente διέρύσαι intelligendam διὰ praepositionem. S.

CAP. XXV. 2. παρεσκευάζετο δὲ καὶ ὅπλα) Med. et aliorum παρεσκευάζοντο habet exempla lib. II. 96. et 125. similis structurae, et in Diodor. saepe, lib. I. 93. [Scilicet illis in locis nomen plurale neutrius generis, praeter con-

suetum morem, cum verbo plurali construitur; quod quidem et frequenter aliàs apud Nostrum reperitur. At h. l. ὄπλα non est nominativus casus: παρεσκευάζετο (activa notione) scil. *Xerxes, paravit, confici iussit.*] ὄπλα sunt rudentes, τὰ κατὰ τὴν καὺν σχοινία, Galeno in Hippocrat. de Art. p. 659. et Erotiano docentibus; et βύβλινα, non sirpea, uti Valla, nec iuncea; sed ex byblo sive papyro, quomodo c. 36. et Eustath. Perieg. vs. 912. WESS.

8. πορθμηίοισι) Non repudio πορθμηίοισι Arch. fortasse (etsi neglectius in linguae Thesauris) unice verum. Nostro πορθμηία, traiectus, aut proprium inde nomen lib. IV. 12. 45. Callimacho, naulum, Fragn. CX. Πορθμεῖα tamen pontones in Diodori XIV. 74. Sicuti πορθμῖς autem, ita nihil praefert πορθμηῖς nisi legitimum. Ceterum ἄλλον ἄλλῃ, uti scheldae, respicit σῖτον ἀληθεσμένον c. 23. unde iustissimum [lin. 9.] τὸν δὲ ὦν πλεῖστον, cui in tantâ Codicum discordia principatum concessi. Reiskii coniectura eodem tenebat. WESS.

CAP. XXVI. 12. καὶ ἐτέρω οὐκ ἐλάσσονος ἢ Μαϊανδρου) Apposite Cl. Abreschius, οὐκ ἐλάσσονες ἢ Μαϊανδρου nimirum πηγαί. Pausanias [II. 10.] Corinth. p. 135. τὰ δέ οἱ, paederoti herbae, φύλλα ἐλάσσονα ἢ Φηγυῶ, μείζονα δέ ἐστι ἢ πρίνου. Longe gravius huic inflictum loco vulnus, si olim [lin. 13 seq.] ex Cl. Salmasii coniectura ad Solin. p. 580. seqq. ἐὼν Μαρσύης, ὃς καταβήκτης ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρῆς τῶν Κελ. scriptum fuerit. Neque enim notum hic nomen fluvii Catarractae: Marsyae praeterea fontem ex summo montis cacumine excurrentem magno strepitu aquarum cadere; quae Curtii initio lib. III. verba. Sic fere Gronovius, Salmasiana utroque pollice premens. Fateor ultro plausibilia videri, de veritate licebit dubitare. Marsyam novit Herodotus lib. V. 118. qui cum Celaenis praecipite cursu rueret, a civibus Καταβήκτης iusto titulo adpellari potuit: quo utique in negotio novi nihil, nihil insoliti, agnoscente ad Strabon. XII. p. 865. [p. 577. ed. Cas.] magno Viro. De fontibus in ipso foro, ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγορῆς, res difficilior. Xenophontem Ἀναβ. I. p. 10. si audimus, scaturiebant illi ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει, sub arce, propter magni Regis regiam, immo ἐν τῶν βασιλείων. Non hic obliviscor decreti Salmasiani, τὰ βασίλεια, regiam, in montis vertice collocantis: cuiusmodi

nihil suavissimus scriptor, utrumque Xerxis opus, τὰ βασιλεια et ἀκρόπολιν, disertim secernens. Fluxa hinc et vaga ex Curtio περὶ τῆς ἄκρης τῶν Κελαινέων disputatio. Iam ad fontes Marsyae regia cum fuerit, absonum-ne putabitur, forum ibidem aliquod admittere? Sed hinc abeo, magni Salmasii ingenium laudibus ferens. WESS. — Nil opus esse ut l. 12. cum Abreschio ἐλάσσονες pro ἐλάσσονος corrigatur, recte Schaeferus ad Gregor. Dial. Attic. §. 39. observavit, ubi de pleonasmo voculae ἡ post comparativum agitur. S.

16. Μαρσύῳ ἀσκός) Xenophonti δέρμα, Aeliano Var. XIII. 21. δορά, ubi Cel. Perizonius omnes reprehendit, qui Vallam secuti Marsyae pellem utris forma suspensam voluerunt: ἀσκὸν ipsam esse pellem. Paria Hutchinson ad Xenophonem Ἀναβ. I. p. 11. Volens utrique eum τοῦ ἀσκέω usum largior: Vallam tuebitur Plato Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσῃ, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου, ἀλλ' εἰς ἀρετὴν: modo ne pellis mihi in utrem, sicuti Marsyae, desinat, sed in virtutem. WESS.

15 seq. ἐν τῇ καὶ - - - Μαρσύῳ ἀσκός ἐν τῇ πόλει ἀνακρέματα) Qui vicina docte tractavit, Salmasium ip. Solin. dum saepius ista describebat, his miror non fuisse offensum, ἐν τῇ - - - ἐν τῇ πόλει. Voculis ἐν τῇ omissis, sequentia sic Perizon. interpretatur, etiam Sileni Marsyae cutis in illa urbe suspensa est, ad Aeliani Var. Hist. XIII. 21. Reprehendit ibi vir Celeb. Vallam, cui non sanequam absurde Marsyae pellis in utrem dicitur formata: corpus quidem etiam hominis figuratè vocatur θύλακος et ἀσκός, sed quod notum esse scribit Periz. vereor ut probari possit. Sequitur, ut saepe, Perizoniam Hutchins. ad Xenoph. Κυρ. Ἀν. p. 11. Quid vero facient his Platonis in Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσῃ, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου? Non Athenarum tantum acropolis, sed aliarum etiam urbium arces nonnunquam πόλεις vocantur: et hic nihil impediret, quo minus ἐν τῇ πόλει in hunc sensum acciperemus; nam Sileni pellis in arce fuit suspensa. Xenophonti Ἀναβ. I. p. 146, 6. aula Regis fuisse traditur Celaenis ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει - - - ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐνδείξαι Μαρσύαν νικῆσας, - - - καὶ τὸ δέρμα κρεμάσαι ἐν τῷ ἄντρῳ, ὅθεν αἱ πηγαί. Sed arcis apud Herod. mentio iam praecesserat; nam non

dubito quin pro ἀγορῆς [lin. 14.] recte correxerit *Salmas.* ἀκρης: ut flumen Marsyas magno dicatur aquarum strepitu ex αὐτῆς τῆς ἀκρης τῆς Κιλαινίων ἀνατέλλων. Tum scripsisse Nostrum suspicor, ἐν τῇ (scil. ἀκρῇ, in qua arce) καὶ ὁ τοῦ Σιλανίου Μαρσύει ἀσπὸς ἀνακρίμαται. Voce ἀκρης in ἀγορῆς depravata, nihil mirum si quis adscripserit ad hunc locum, ἐν τῇ πόλει. VALCK.

CAP. XXVII. 1. Πύθιος) Stephano in Πυθόπολις et Plutarcho Virt. Mulier. p. 262. Πυθῆς audit, *Plinio* H. Nat. XXXIII. 10. Pythius Bithynus, non bene: fuit enim *Lydas* domo, ditissimus quidem, sed pariter miserrimus. Plura *Holstenius* et *Harduinus*, et de aurea platano ac vite *B. Brisson.* Regn. Pers. I. 77. *WESS.* — *Herodotum* sequuti Pythium vocant *Seneca*, *Tzetzes*, *Eustathius*, *Suidas*. [*Suid.* in Ἀπαρτίαν.] Πυθίας dicitur in Schol. msstis ad *Aristidem*; Πύθης *Plutarcho* de Virt. Mulier. p. 262, 263. et *Polyaenus* VIII. 42. Non ille tantum ἐξείνισε τὴν βασιλείας στρατιὴν πᾶσαν ξεινοῖσι μεγίστοις: sicut *Λυσίβειδης* teste *Diodoro* XI. 56. κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ξέρξου τὴν δύναμιν τῶν Περσῶν ἅπασαν εἰστικῶς: sed *Lydus* etiam *Pythius*, secundum Nostrum, *Xerxis patrem Darium* [lin. 9.] ἰδωρῆσατο τῇ πλατανίστῳ τῇ χρυσῇ καὶ τῇ ἀμπέλῳ. De *Xerxis* loquens expeditione *Aristid.* in *Panathen.* p. 223. Εἰ δ', inquit, ἐπιθυμήσει σκιάς, δένδρον ἦν αὐτῷ χρυσοῦν ἢ σκιά. Schol. Ms. in Cod. clar. Pet. *Burmanni* Sec. λέγεται ὅτι πλατάνον εἶχε χρυσὴν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος συσκιάζουσαν αὐτόν; ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ἣν παρέσχεν αὐτῷ Πυθίας ὁ Λυδός. Neutrum tradit *Herod.*, quem sequitur *Tzetzes* Chil. I. 925. De aurea vite et platano vid. praeter *Brisson.* *Celeberr. Wess.* ad *Diodor.* [XIX. 48.] T. II. p. 354. VALCK.

CAP. XXVIII. 9. ἀργυρίου μὲν δύο χιλιάδας) *Lineola* vel praetermissa vel loco non suo posita peperit errorem in Edd. *Eustathii* ad *Hom. Iliad.* β'. p. 277, 31. [pag. 366. ed. Rom.] *Pythius* illic habuisse legitur ἀργυρίου μὲν τάλαντα δύο, χρυσοῦ δὲ στατήρων Δαρεικῶν μυριάδας τετρακοσίας ἐπιδεύσας ἑπτὰ χιλιάδων: ex *Herod.* *Tzetzes* memorat Chil. I. vs. 927. δισχίλια μὲν τάλαντα ἀργύρου ἀνεργάστου: scripserat *Eustath.* ἀργυρίου μὲν ταλάντων δύο χιλιάδας. Quae quidem essent intra μυριάδα, χιλιάδης literis vulgo designabantur infra notatis obliquo ductu: β'. sunt duo: β. δύο χιλιάδες. Ex istis etiam scribendi compendiis plures hic illic

remanserunt errores. *Stater aureus*, sive *Δαρικὸς*, valebat ἀργυρᾶς δραχμαὶς εἴκοσι, sex adeoque florenos: vid. I. Perizon. ad *Aethiani* Var. I. 22. et IV. 27. Drachmae 6000. talentum conficiebant Atticum. Athenis florente republica ducenta talenta pecunia censebatur maxima: ditissimus inter Athenienses *Callias διακοσίων ταλάντων ἱμιήσατο*, teste *Lysia* Or. XIX. p. 349. [p. 649 seq. ed. Reisk.] *Pythius Herodoti* talenta habuit argenti duo millia; nummorum aureorum immensam summam. Tantum auri fecerat ex aurifodinis; et metalla tanto studio coli voluit a servis, ut agrorum necessaria cultura negligeretur, testibus *Plutarcho* et *Polyaeno*; prudentia tamen uxoris auri cupidissimum ab ista iam ante retraxerat insania, quam evenirent hic *Herodoto* narrata; ut adeo *Xerxi* dicere potuerit, [lin. 12.] αὐτῷ δέ μοι ἀπὸ ἀνδραπόδων τε καὶ γεωπέδων ἀρκίων ἐστὶ βίος: quae verba sic scripta recuperabit ex Codicibus. vid. Dissert. *Herodot.* clar. *Wess.* p. 87. VALCK.

12 seq. ἀπὸ --- γεωπέδων ἀρκίων ἐστὶ βίος) *Laurentii* atque ex agricolis ansam *Porto* aliisque dedit γεωπόνων refingendi. *Suidae* *Γιωπὸς*, ὁ γεωργός, si *γιωπὸς* foret, vulgato aptius congrueret; modo ex ἀνδραπόδων numero eximi, quod ut fiat metuo, possent illi agricolae et glebae adscripti. Praestat ducibus msstis uti, et γεωπέδων, utpote pristini scripturae propius, amplecti. *Γήπεδα* sive *γῶπεδα*, *Hesychio* χωρία, κτήσεις, sive fundi; pariterque *Harpocrati* ac *Suidae*: ex his et mancipiis *Pythio* ἀρκίων βίος, victus uber: hoc enim accessorium schedae postulant, depositumque antea fuit lib. I. 31. WESS. — Placuit diminutivum γεωπεδίω, in quod plerique codd. consentiunt. S.

CAP. XXIX. 14. ἀπαρτιλογίη) Est ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμὸς, sive λόγος: hinc enotarunt Grammatici: vid. clar. Io. noster *Alberti* ad *Hesych.* in voce. Sequentia, [l. 15.] κέκτησθ' ὅτε αὐτὸς τάπερ αὐτὸς ἐκτήσαιο, reddi debebant, et solus possideto, quae tutemet tibi parasti. Notam verbi κτάσθαι vim exemplis adfirmarunt *G. Raphael.* ad *Lucae Ev.* XII, 12. et *I. I. Wetsten.* ad *Matth.* x, 9. *Euripidis* ex *Inone* fragm. apud *Stobaeum* p. 511. sic commode restitui poterit: Κέκτησθ' ὅτε ὁρθῶς αὐτὸν ἔχῃς ἀνευ ψόγου, Κεῖ σμικρὰ σώζων (τοῦνδικον σέβειν πρέπει.) Μὴδ' ὡς κακὸς ναύκληρος, εὐ πράξας ποτὶ, Ζητῶν τὰ πλείον' εἶτα πάντ' ἀπωλίσθης. Versu secundo pro vulgatis,

ταύτην δὲ σίβειν πρ. Grotius posuerat οὐνεκ' εὐσιβεῖ πρ. VALCK.

CAP. XXX. 4. ἐς Κολοσσάς, πόλιν μεγάλην) Xenoph. Ἀναβ. I. p. 10. ἐς Κολοσσάς (Κολοσσάς) πόλιν οἰκουμένην, εὐδαίμονα καὶ μεγάλην. Male ergo Codd. nonnulli μεγάλης titulum urbi negant. *Lycum*, [lin. 5.] in terrae voraginem semet mergentem et emergentem iterum, describit Strabo XII. p. 867. B. [p. 578. c. ed. Cas.] WESS.

[9. ἐς Κούραρα πόλιν) Eamdē videtur urbem dicere quae Κούραρα apud Strabonem lib. XII. p. 578. c. et XIV. 663. c. S.]

CAP. XXXI. 6. παρὰ Καλλάτιον) Non debuerat Cl. Galeus, ex vitioso Arch. Καλλάτιον, reformare Καλλατίαν, urbem longissime in Thraciae fines remotam. Stephani Καλλάτιος, πόλις Λιβύης, Ἡρόδοτος ἐβδόμη, hinc descendit; sed pravatum, et Nostri praescripto, quod Ortelius perspexit, sanandum. Δημιουργούς, mellificantes, attigit etiam lib. IV. 194. WESS.

8. εὐρε πλατάνιστον, τὴν κάλλιος εἶνεκα etc.) Velut ἱεραστής, secundum Aelian. Var. II. 14. Xerxes ἐξῆψεν αὐτῆς κόσμον πολυτελῆ, στρεπτοῖς καὶ ψελλίοις τιμῶν τοὺς κλάδους, καὶ μελεδωνὸν αὐτῇ κατέλειπε, ὥστε ἐρωμένη Φύλακα καὶ Φρουρόν: ubi notant Scheffer. et Kühn. *Platanum* dicitur Herodoti Xerxes [lin. 9.] μελεδωνῶ ἀθανάτῳ ἀνδρὶ ἐπιτρέψας. Ex Brissonio praesertim de Regn. Pers. I. p. 165. (conf. notata ad Diodor. I. p. 409. et ad Hesych. in Ἀθάνατοι:) notissima quidem illa cohors decem millium lectorum equitum; quos immortales, ἀθανάτους, cur vocaverint Persae rationem pandit Herod. VII. 83. Sed ob eam ipsam rationem miror, unum ex istis, quem huic arbori servandae custodem constituit Xerxes, hic ab Herodoto dici ἀθάνατον ἄνδρα. Scripserat-ne fortasse μελεδωνῶ τῶν ἀθανάτων ἀνδρὶ ἐπιτρέψας? sic custodiendam demandasset uni ex Immortalium cohorte: unus ex istis vereor ut usquam Graecis dicatur ἀθάνατος. Themistio dicitur τις ἀθάνατος ἀριθμὸς ἀποθησκομένων στρατιωτῶν, II. p. 36. c. Iuxta Pausan. VI. p. 464. Polydamas in Perside κατὰ πρόκλησιν Περσῶν ἄνδρας τῶν καλουμένων ἀθανάτων ἀριθμὸν τρεῖς, ἀθρόους οἱ μονομαχήσαντας ἀπέκτινεν: non utique scripsisset Pausanias Polydamanta Περσῶν τρεῖς ἀθανάτους ἄνδρας ἀποκτείναν. VALCK. — Ἀθάνατον ἄνδρα hic dicere videtur, cui etiam nunc vivo successor est designatus, qui in mortui

aut ab officio discedentis locum illico succedat: ita ut dici hactenus possit, numquam intermori qui officio, de quo agitur, fungatur. S.

8 seq. *δωρησάμενος κόσμῳ χερσίν*) Nimum Tzetzae ad Lycophron. p. 142. καὶ Ἡρόδοτον ἐχρύσωσεν αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος, *decepti aurea platano* c. 27. Idem Io. Chrysostomi peccatum Homil. VII. in Ep. ad Colossens. p. 377. ε. ubi felix memoria *Montfauconium* destituit. Cautior et copiosior *Adian*. Var. II. 14. *Μελιδωνὸν ἀθάνατον* platani explicabit Noster c. 83. inferius. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

CAP. XXXII. 7. οὐκ ἔπεμψαν Δαρείῳ) Adscisci poterit ἔδοσαν: alterutrum sane ex glossa est. Δοῦναι et πέμπειν hoc in genere variantur. Confer lib. IV. 127. et 131. [Vide Var. Lect.] Cur autem Xerxes nullos Athenas et Spartam ad petendam aquam et terram ablegaverit, docetur c. 133. WESS.

CAP. XXXIII. 3. Μαδύτου) Absurde Valla atque Arch. Ἀβύδου. Madytus et Sestus, Chersonesi urbes, recte iunguntur: immo vero hinc Madyti ad Hellespontum positio, quae Cl. Cellario Geogr. Ant. lib. II. 15. p. 1311. quodammodo incertior, adparet, atque ex lib. IX. 119. Verius in eodem Valla cum Arch. et Vind. ἀκτὴ τραχεία, [lin. 4.] ora salebrosa. Memini ἄκρας λεπτὰς τῆς ἡπείρου lib. VIII. 107.; neque infitiabor adeo, παχύν dici quoque posse. At tractui isti sollemnne id cognomen ex Tzetze ad Lycophron. pag. 141. γαφύρου ἐπέμψθησαν τὸν Ἑλλήσποντον περὶ τραχεῖαν ἀκτὴν λεγομένην, μεταξὺ Σηστοῦ καὶ Μαδύτου, non Ἀβύδου, ut vulgo. WESS.

8. ζῶντα πρὸς σανίδα προσπασσάλευσαν) Infra IX. 119. Artayaten σανίδα προσπασσαλεύσαντες ἀνεκρέμασαν: id est πρὸς σανίδα πασσαλεύσαντες. Nostro loco πρὸς σανίδα διαπασσάλευσαι legisse videtur Eustath. ad Od. χ'. p. 780, 28., ubi ex Lexico veteri Σανὶς esse dicitur, ἐν ᾗ τοὺς κακουργοὺς ἔδον. Hesych. Σανὶς --- τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ: spectant ista locum Aristoph. Thesm. vs. 937. In eiusdem Pluto legifur vs. 944. πρὸς τὸ μίτωπον --- Ὡσπερ κοτῖνῳ προσπατταλεύσω τουτοῖ: ad frontem, (calceos) tanquam ad oleastrum, clavis affigam huic: Berglerus. Hegesippus in Adelphis apud Athen. VII. p. 290. ε. πρὸς τὴν θύραν, ἔστηξεν ἄχανῆς προσπατταλευμένος, Ἀφῶνος ἄχης ἂν etc. Eiecta voce Ἀφῶνος, ex inter-

pretamento voci ἀχανής olim adiecta, scribendum: Ἀχρεῖς ὃν αὐτὸν etc. sic suus versui constabit modulus. Herodoti *Artayctes*, praeter cetera flagitia, in *Protesilai templo*, [lin. 9 seq.] ἀθέμιτα ἔρδισκε. (ἐν τῷ αὐτῷ quippe γυναιξὶ μισγόμενος, IX. c. 115.) Vocem istis olim interiectam ἔργα recte Gronov. omisit: ἀθέμιτα mutari non debuit: VIII. cap. 143., μηδὲ ἀθέμιστα ἔρδειν παραίνει: ubi ex *Arch.* enotatum, ἀθέμιτα ῥέζειν. Ad istam normam alibi scripsit ἀχαρίτα παθήματα, et δῆμον συνοίκημα ἀχαριτώτατον: hoc enim ex *Mssatis* praebet *Galeus* in p. 431, 37. [VII. 156, 19.] VALCK.

10. ἀθέμιστα ἔρδισκε) Sive ἔργα addas, seu demas, parum referet. Ἀθέμιστα ἔργα ἔπρασσον *Lucian.* *Dea Syr.* c. 12., ἀθέμιστια ἔργα μηδομένους *Manetho* II. 301. Noster lib. VIII. 143. μηδὲ -- ἀθέμιστα ἔρδειν παραίνει. In praecedentibus [lin. 8.] πρὸς σανίδα διεκασσάλευσαν ex *Pass.* et *Eustath.* adsumi poterat. Vide lib. IX. 119. *WESS.*

CAP. XXXIV. [2 seq. τὴν μὲν λευκολίνου etc.) τὴν μὲν -- τὴν δ' ἐτέρην, scil. γέφυραν, nomen in verbo ἐγεφύρων latens. Caeterum conf. c. 25, 2 seq. S.]

CAP. XXXV. 2. τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευσε τριηκοσίας ἐπικίεσθαι μάστιγι πληγῆς) Persae institutum et mens *Scriptoris* in propatulo; structura implicationis. *Gronovius* ἐπικίεσθαι legisse videtur, opinione haud probabili: [at nihil ad h. l. notavit *Gronov.* in versione autem cum *Valla* posuit infligi, quod et ipse *Wess.* recte tenuit:] tolerabilius ἐπιβάσθαι *Corn. de Pauw*, cui, si per *Codd.* staret, accedere possem. Alii maiora audent. Vulgatae si sanitas constat, dicendum est, ἐφικίεσθαι et καθικίεσθαι eundem praestare usum. *Plato Hipp. Maior.* p. 292. Α. ἂν τύχη βικητηρίαν ἔχων, ἂν μὴ ἐκφύγω φεύγων αὐτὸν, εὖ μάλα μοῦ ἐφικίεσθαι (nempe αὐτῇ) πειράσεται. *Sophocles Oed. Tyr.* vs. 819. διπλοῖς κέντροισί μοῦ καθίμετο. In quibus diversior ordo et iunctura quidem, hic accommodanda verbo, sub dictione latenti, μαστιγῶσαι τὸν Ἑλλήσποντον, uti c. 54. et VIII. 109. Atque eum in modum *Abreschius.* *Conmode*, haec dum meditor, in mentem redit *Homericum Iliad. E.* 748. Ἦεν δὲ μάστιγι θεῶς ἐπαιμαίετ' ἄρ' ἵππους, quo utantur volentes. *WESS.* — Suo sic more scripsit *Herod.* pro ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευσε τριηκοσίας ἰκίεσθαι μάστιγι πληγῆς. Hac opinor ratione collocata vir doctus non censuisset tentanda. Insanum utrumque

facinus, quo fertur iratus Xerxes in mare saeviisse flagellis et compedes demisisse, quod Herodotum sequuti plurimi commemorant, *Brissonio* partim citati de Regn. Pers. lib. III. pag. 420., illud equidem a Graecis confictum suspicor cum *Th. Stanleio* ad *Aeschyli Pers.* vs. 752., cuius locum adhibuit ill. *Ez. Spanhem.* ad *Iulian.* p. 195. De mari pontibus strato *Aeschylus* est intelligendus, ut eius aetate fabula nondum vulgo fuisse videatur recepta: de filio *Darius* apud *Aeschyl.* Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν, δοῦλον ὧς, δισμώμασιν Ἥλπισι σχῆσιν --- καὶ, πέδαις σφυρηλάτοις Περιβαλὼν, πολλὴν κίλευθον ἦνυσεν πολλῶ στρατῶ. Ira regis ob pontem vi tempestatis disiectum, atque isthaec *Aeschyli* Athenis decantata, facilem fabulae fingendae ingeniis Atticis prae-buerunt ansam: vid. *Diogenis Laërt.* Prooem. §. 9. Istius aevi Persica monumenta si ad nos usque pervenissent, forsitan intelligeremus (quod, altera tantum audita parte, et quid nostra aetate eveniat cogitantibus nobis certe licet suspicari) mendaces multa de Persis falsa nobis Graecos tradidisse, suasque semper res amplificasse. *Dion Chrys.* Or. XI. pag. 191. D. Ἄνδρες, inquit, ἤκουσα Μήδου λέγοντος, ὅτι οὐδὲν ὁμολογοῦσιν οἱ Πέρσαι τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι κ. τ. λ. VALCK. — Caeterum conf. cap. 54 sub fin. et VIII. 109, 18. S.

3 seq. ἥδη δὲ ἤκουσα ὧς καὶ στήγας) Quod Noster auditione tantum accepisse se testatur, sanequam absurdissimum, illud vix aliis commemoratur. De Xerxe *Iuvenal.* Sat. X. 182. Ipsum compedibus qui vinxerat *Ennosigaeum*: Mitius id sane, quod non et stigmatē dignum Credidit: ubi Herodotea dedit *Grangaeus* ut vulgantur; in quibus στήγας ex *Med.* bene scripsit *Gronov.*, quod ex *Arch.* etiam obtulerat *Galeus*, pro μαστήγας: sed nec qui flagellis caederent μαστήγας, verum dici potuerunt μαστιστάι, quod ex *Alex. Cod.* recipiendum in lib. IV. *Maccab.* ix, 11. Lexicographis aequè ignotum ac Herodoteum Στήγας. VALCK. — Praeclare στήγας ex *Mssstis Galeus* et *Gronovius*. Conf. *Iuvenal.* Sat. X. 182. ac *Plutarch.* de Ira p. 455. D. WESS.

6 seqq. Ὡς πικρὸν ὕδωρ, δισπότης etc.) Media καὶ ἀλμυρὸν, ut supervacua, schedis desiderantibus, exterminavi. Migrarant in hanc viciniam ex proxime sequente καὶ ἀλμυρῶ ποταμῶ aut Homereo ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ, *Odyss.* i. 227. si-

milibusve. WESS. — Quae in mare dicta voluit a flagellantibus Herodoti Xerxes, illa supra modum admiratur Hermogenes pag. 403. Σχιδὸν δι' ὅλου τοῦ λόγου ἡδονὰς ἐργαζόμενος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἑλλησποντον ὑπὸ Ξέρξου πραχθεῖσιν, ὑπερβάλετο τῇ ἡδονῇ καὶ τῇ γλυκύτητι: tum, descriptis Herodoteis, Ἐνταῦθα, αἰτ, πρὸς τὸ ὕδωρ, ὡς αἰσθῆσιν τινὰ ἔχον καὶ προαίρεσιν, διαλεγόμενον ποιήσας τὸν Ξέρξην, ὑπερέβαλεν ἡδονῇ. Prostant illic Herodotea ut in Editis: postrema tamen rectius hoc modo scripta: σοὶ δὲ κατὰ δίκην ἄρα οὐδεὶς ἀνθρώπων θύει, ὡς εἶναι δολερῶ τι καὶ ἀλμυρῶ ποταμῶ: in his lectio firmatur Med. et καὶ recte omittitur. VALCK.

CAP. XXXVI. 2. τὰς δὲ ἄλλοι ἀρχιτέκτονες ἐξυγνυσαν) Quando nihil adest, quo τὰς commodè possit referri, voculam cum Reiskio suspicor excidisse: fortasse scribi poterit: τὰς δὲ (ἀκτὰς) ἄλλοι ἀρχιτέκτονες ἐξυγνυσαν. Erat enim cap. 33. ἀκτὴ τραχέα ἐς θάλασσαν κατήκουσα Ἀβυδῶ κατεναντίον: et cap. 34., ἐς ταύτην τὴν ἀκτὴν ἐξ Ἀβύδου ὁρμειώμενοι ἐγεφύρουν τοῖσι προσέκειτο. Hinc vocem γεφύρας plerique cum Valla forte censebunt subaudiendam. VALCK. — Superius, cap. 34, 2. ad τὴν μὲν, et τὴν δὲ ἐτέρην, ex praecedente verbo ἐγεφύρουν in promptu erat nomen substantivum γεφυραν intelligere. At hoc loco alia ratio est. Quamvis dictionem ζυγνύναι γεφυραν frequentet Herodotus, ut IV. 85, 2. 88, 12. 97, 11 - 13. 118, 4. etc. non idcirco ad τὰςδε omitti nomen γεφύρας commodè admodum potuerat. Quo magis speciosa erat Reiskii sententia, intercidisse vocab. νίας, ἀκτὰς aut γεφύρας. Verum tamen, quemadmodum paullo ante, ubi τῇ ζεύξει dixit Herodotus, quilibet lector τῇ ζεύξει τῶν γεφυρέων intelligebat, sic et hic fortasse haud ita magno incommodo praetermitti nomen γεφύρας potuit, utpote legentium animis praesens, et a quolibet ultro subaudiendum. Aliam expediendi huius loci rationem Dav. Schulz Vir clar. in Animadverss. ad Herodoti Hist. Bellor. Pers. iniit. Primora huius capitis verba, οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν, ad ipsa illa quae initio cap. 34. leguntur et ad priorum pontium architectos referens, interpretatur *Illos pontes isti fecerunt, hos alii architecti*; adiecta hac observatione: „Facilis esset mutatio τοῦ ταῦτα in ταύτας, at non necessaria; neutrum in talibus usitatissimum pro ceteris generibus. Τὰς δὲ (γεφύρας, nam de duplici ponte sermo)

„tamen respondet huic ταῦτα.“ — Sic ille; cui Valla praeiverat, eundem locum ita reddens: *Et illos quidem pontes fecerunt ii quibus haec ingrata merces proposita erat: at alii architecti, qui alios fecerunt, hoc modo iunxerunt.* Latina Gronovii, quae Wess. etiam tenuit, obscuriora sunt, graecis nimis anxie insistentia: *Et quidem ista fecerunt ii quibus hic ingratus honor propositus erat. At alii architecti illos iunxerunt.* Equidem cum Larchero, οἱ μὲν ταῦτα ἰσότης etc. de his accepi quorum munus fuit exsequi saevā Regis mandata. conf. c. 39, 16 seqq. S.

3 seqq. Περὶ νεκρῶν καὶ τριῶν. etc.) Quae sequuntur, non intellecta, descripserunt Brissou. de Regn. Pers. III. p. 434., et Stanlei. in Aesch. Pers. vs. 71. latine vertit atque explicuit Dion. Petav. ad Themist. pag. 451 seq., partim attigerunt Casaub. aliique: supersunt et in his nonnulla lucis indiga. VALCK. — Mihi quoque in pontium descriptione, quae proxime subiicitur, multa obscura esse profiteor: quibus quum nihil certae lucis valeam adfundere, anticipiti disputatione non multum detinebo Lectores, satis habens aliorum maxime super hoc loco sententias Viro- rum doctorum referre. S.

5. ὑπὸ δὲ τὴν ἑτέραν περὶ τριῶν καὶ τριῶν.) Magna Codicibus gratia harum restitutione vocum: erat enim ἀναπόδοτος minimeque consequens narratio. Duo pinguntur pontes, quorum alteri, Euxino Ponto obverso, cccx. naves substratae; alteri, qui Aegaeum mare spectabat, cccxiv. Quae postrema si deficient, luxa et manca oratio. Vidit defectum atque ex Vallae Latinis prudenter sarsit Cl. Pavius; animadvertit eundem Cl. D. Petavius ad Themistii Or. X. p. 451., in instauratione nimius: sic namque, ὑπὸ δὲ τὴν πρὸς τοῦ Αἰγαίου ἐξήκοντα καὶ τριῶν σκιάς, vel uno verbo τοταύτας: neque enim rationem esse cur tanto plures in altero ponte fuerint. Speciose profecto; quam tamen speciem schedae respuunt, pontiumque ordo et series navium: namque prioris pontis naves stabant transversae, hinc plures: posterioris directae et propterea pauciores. Pet. Bertius de Aggerib. et Pontib. cap. 3. idem Xerxis opus adgressus fuit, sed levi brachio. WESS.

7. ἵνα ἀναχωχέῃ τὸν τόπον) Videlicet ὁ πόος. Valla dederat, ut stabiliret funes armamentorum, rectius veriusque

contentionem ac firmitatem rudentium. Fluctus enim propellebat naves istas, quae impulsae funium contentionem augebant. Ἀναχωρεῖν proprie est *inhibere*, ac *navem reprimere*: hinc μεταληπτικῶς Valla interpretatur *stabilire*, quod Petavius et Pavius perspexerunt. Statim [lin. 8.] ἀνίκητος κατῆκαν, indole sermonis postulante, reposui; mutato, quod tolerari potuisse miror, κατῆκον. Scripsissem quoque [lin. 9.] τῆς μὲν πρὸς τοῦ Πόντου cum Petavio, eo quod subinde sequitur τῆς δὲ ἑτέρας: ex utroque enim ponte anchoras demiserunt. Sed Mssli aliter. Gronovii Latina reliqui, etsi pro mea opinione minime bona. WESS.

[3-9. Gronovii versio haec erat: *Quinquaginta remorum naves triremesque trecentas sexaginta Euxinum versus Pontum composuere: item ab altero latere trecentas quatuordecim, Ponto quidem transversas, Hellesponto autem secundum fluxum, ut laxa esset fluitatio intentionis armamentorum. Quibus compositis, praegrandes ancoras demiserunt, partim ab latere contra Pontum, ventorum caussa qui intrinsecus exspirant: etc.* Reiskius ad hunc locum nihil adnotavit, nisi quod pro ἀναχωρεῖν lin. 7. ἀναχωρεύωσι maluerit. „ἀναχωρεῖν si ferretur, inquit, debet referri ad ἡδονὴν ἐκδορῆ.“ Larcheri gallica versio a latina Gronovii nihil fere discedit: *Ils attachèrent ensemble cccxlx. vaisseaux de cinquante rames, et des triremes; et de l'autre côté cccxiv. Les premiers présentoient le flanc au Pont-Euxin; et les autres, du côté de l'Helléspont, répondoient au courant de l'eau, afin de tenir les cordages encore plus tendus.* etc. Tum vero in Notis, primum, miratur idem doctus Interpres, quo pacto Weselingius in altero ponte idcirco plures fuisse naves dixerit, quoniam transversae steterint. Sic enim multo paucioribus fuisse opus: statuendum potius, eo loci latiori spatio patuisse fretum, eoque longiore opus fuisse ponte. Deinde, postquam de obscuritate conquestus est, quae Rennelli, illustris Viri, interpretationem huius loci (in *Geographical System of Herodotus*, p. 31.) premit, proponit coniecturam, cui quidem ipse non magnopere confidit: constructos fortasse hos pontes esse ea anni tempestate, qua constanter a meridie flabant venti; inde necesse quidem fuisse, ut naves ab illa parte secundum aquae cursum starent, istas autem ab altera parte, quae Pontum specta-

bant, transversas locari potuisse. Quod si nostra de coniectura statuas, non Πόντον, sed πόρον h. l. scripsisse Herodotum; (conf. infra, lin. 21.) duo ista, quae memorat, ἐπικαρίας stetisse naves, et stetisse Ἑλλησπόντου κατὰ πόρον, non ita fuerint intelligenda, ut prius ad unum ex pontibus, posterius ad alterum spectet; sed utrumque ad utrumque pontem pertinebit. Utriusque pontis naves ita locatae erant, ut respectu traiectus (respectu lineae rectae ab una ora ad alteram ductae) transversae starent; sed rectae, secundum aquae in Hellesponto cursum. Superest, ut, quae ad eundem difficiliorem Nostri locum a Schulzio, Viri docto, adnotata sunt, his subiiciam. S.]

4 - 7. ὑπὸ μὲν τὴν etc.) Sub alterum pontem, Ponto Euxino obversum, trecentas et sexaginta, scil. τριήντες: sub alterum, qui Aegaeum mare spectabat, trecentas et quatuordecim. Sequentia videmus ab aliis minus recte explicata, quorum omitti possunt interpretationes, his positis. Τοῦ μὲν Πόντου - - κατὰ πόρον, est quasi παρενθήκη, quae directionem navium iunctarum signare debet. Erant autem collocatae, non tanquam transmittentes Hellespontum, sed tanquam invhentes, rectae, secundum fluxum Hellesponti, i. e. τοῦ Ἑλλησπόντου κατὰ πόρον, et τοῦ Πόντου ἐπικαρίας, [ἐπικαρίας puto scribere voluerat Vir doctus.] quoad Pontum transversae sive obliquae. Ἴνα ἀνακαχέῃ cet. non referas ad hanc parenthesin, sed ad superiora ὑπὸ μὲν τὴν etc. ut stabiliret, fulciret funes (τὸν τόπον) armamentorum pontium, quae inniterentur navibus sive ipsis fluctibus; nam paulum refert, πόρος subintellexeris post ἀνακαχέῃ, an τοῦτο, opus istud iunctarum navium. In condendis prioribus pontibus quoniam nihil simile factum esset, facile est intelligere, cur tam celeriter a fluctibus destructum sit opus. Nam per Hellespontum tam latum quo tandem pacto funes tantopere intendi potuissent, ne in medio saltem demissae aquam attingerent? DAV. SCHULZ. — At hoc ipsum mirum quodammodo poterat videri, quod in iterata etiam pontium horum constructione funibus ab una ora in alteram tensis imponere transversas trabes, quae transitum praebebant, maluerint, quam validis tignis ab unaquaque nave in proximam aut proximas porrectis, apteque inter se connexis firmatisque. Nempe amplius tribuerunt robustorum ru-

dentium firmitati, qui simul ad cedendum, quod opus foret, impetui fluminis aptiores, quam tigna essent. — Haec cum superioribus, ad istorum pontium structuram pertinentibus, ita a me perscripta, iamque prelo erant commissa; quum, cuncta denuo relegens, intellexisse mihi visus sum, nihil opus fuisse coniecturâ illâ, qua pro τοῦ μὲν Πόντου ἐπικαρσίας, lin. 6. τοῦ μὲν πόντου ἐπικ. legendum suspicatus eram. Eodem enim res redit. Hellespontus veluti fluvius consideratur, cuius cursus cum australi ora Ponti Euxini angulum fere rectum format. Igitur, quae naves secundum Hellesponti cursum rectae stabant, eadem commode dici potuerunt respectu Ponti oblique sive e transverso locatae fuisse: neque illae, ut Larcherus fingebat, latera obversa Ponto habebant, sed prorae earumdem Pontum spectabant. S.

10. τῆς δὲ ἐτέρας) Fuit quum scribere vellem τὰς δὲ ἐτέρας: nam minus placebat Wesselingii mutatio praecedentis τὰς μὲν in τῆς μὲν. Nunc intelligo, vulgatam lectionem negligentiae cuidam Scriptoris tribuendam esse, atque retinendam; aut, si qua corrigere volueris, ponendum esse τὰς δὲ τῆς ἐτέρας: articulus enim ante ἐτέρας abesse nequit. Τῆς δὲ si nobiscum admittas, τὰς δὲ tamen quasi subintelliges, quod respondeat priori τὰς μὲν. De utroque ponte, unde anchorae demittebantur, sermonem esse vides.

DAV. SCHULZ.

12 seq. διέκπλον δὲ ὑπόφανσιν etc.) Petavii his pontibus impensa opera latuit [Gronovio] Cel. viro: hinc illa eius notatio. Probat ipse separationem ὑπὸ φαῦσιν, sub lumen: tentat deinde ὑπὸ φλύσιν, uti videre est. Iungo ego, Aldi et scriptorum ductum sequens. Ὑπόφανσις fenestrae, lucem admittentis, notionem habet apud Interpretes Ezech. c. xli, 16. Hinc pro hiatu et patente transitu: par διαυγίας ratio, quae ab lucis transitu, spiraculum et foramen, quo fumus ex casis evolvitur, in Diodori XVII. 82., et διαυγίου, in vasculorum aperturis et spiraminibus apud Heronem Spirit. p. 163. Itaque διέκπλος ὑπόφανσις, transitus idem; ἀραιώμα Luciano Ver. Hist. II. 2., sive interceptum spatium et vacuum, per quod ὑποφαίνεται, adparetque lux, ut Petavius. Reiskio, ὑπόφανσιν probanti, διέκπλος adiectivi loco est. Mox [lin. 13.] Petavius scite, καὶ τριηρίων τριχῶν: namque series

ipsae tam πεντηκοντήρεις quam τριήρεις habebant, et utrasque proinde interruptas esse oportuit. WESS. — Non ego διέκπλοον pro adiectivo nomine accipiam, sed pro substantivo, per adpositionem, quam Grammatici vocant, alteri iunctum: *fenestram, aperturam reliquerunt, quae esset διέκπλους*, id est, quae inserviret διέκπλω, quae minoribus navigiis transitum praebere. Inter καὶ et τριχοῦ (lin. 13.) in promptu erat suspicio intercidisae nomen τριήρων: (conf. Var. Lect.) nec tamen illo adiecto opus utique fuisse intelligo, et e contextu reiectum istud adsummentum velim. Alternis iunctae erant triremes et naves longae sive penteconteri: tribus in locis inter duas triremes aberat penteconterus; et spatium, qua transirent minora navigia, vacuum relictum erat. Particula καὶ ante τριχοῦ similem quamdam vim habere potest, qualem passim alibi observavimus: scil. ut significet, non uno in loco, sed pluribus, et quidem tribus in locis. conf. Var. Lect. I. 99, 7. S.

16. στρεβλοῦντες ὄνοισι ξυλίνοις) Egregia huic loco medella ex Med. et aliis. ὄνοι sunt axes; ὄνισκοι axiculi, suculae, sive machinae tractorii generis. Galenus Gloss. Hippocrat. Ὀνεύεσθαι, ἤγειν δι' ὄνων ἐπιστροφῆς τείνειν. ὄνοι γὰρ καὶ ὄνισκοι, οἱ ἄξονες: et pluribus ad Hippocrat. de Fractur. p. 551. Adde Eustachium in Erotianum p. 82. [pag. 275. ed. Franz.] et Gronovium. WESS.

18 seq. παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ) Sic debuit. Nimium Πετανίῳ ὦν παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ, et Reiskii ἡ αὐτῇ. WESS. — Immo recte Reiskius. Conf. Var. Lect. S.

20. τοῦ τάλαντον) τῶν τάλαντον Editor Genev. imprudenter: transitus in distributivis numeri est. Unde vero Tzetzes acceperit τριτάλαντον τῷ βάρι Chil. I. vs. 599. ipse dixerit. WESS.

[23. κατύπερθε τῶν ὅπλων τοῦ τόνου) Series naturalis verborum, κατύπερθε τοῦ τόνου τῶν ὅπλων: id est, κατύπερθε τῶν ὅπλων ἐντεταμένων. Quod sequitur [lin. 24.] αὐτὶς ἐπεξεύγνυσεν, obscure Valla reddidit, rursus desuper innexerunt: Gronov. tum ibi rursus superiunxerunt, quod tenuit Wess. Plinius Larcher, sed dubito an ex mente Scriptoris, on posa dessus des planches bien jointes les unes avec les autres. S.]

26. κατανάξαντες δὲ καὶ τὴν γῆν) Hesychius Κατανάξαντες, ἀνάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες: forte, quae Abreschii

suspicio, νάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες, ut conplanandi significationem, quae huius est loci, et τοῦ κατανάγειν iunxerit. H. Stephanus Thes. T. IV. pag. 1157. horum inmemor, κατανάγω Conporto. Affertur enim κατανάξαντες γῆν pro Conportantes iniciientesque terram. Est ex κατανόσσω. In Iosepho Bell. Iud. I. 21, 7. νάγμα, terra stipata: πύργος νατοῖς ibid. V. 4, 3. solida et bene compacta, sive νεναγμένοις, quomodo Msti Antiq. XV. 9, 6. verissime. Porro Φραγμόν, sepe hinc atque hinc praetensam, Tzetzes χειραγωγούς καὶ κλεισμάτα, Arrianus Ἀναβ. V. 7. κλίμακας, ubi excellenter Gronovius, adpellant. Ὑπεροῶντα non muto, rarum quidem tali usu, sed proprio et vetere. WESS. — παρείρυσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν, secundum utrumque latus duxerunt septum. De verbo εἰρύσαι vide Wess. ad VII. 24, 5. S.

CAP. XXXVII. [2. οἳ τε χυτοὶ) Huc spectare videtur glossa apud Suidam: Χυτόν· χῶμα: et apud Hesych. Χυτόν· χωστόν, καὶ τὸ χῶμα. Altera pars scholii, quod est apud utrumque, pertinet ad II. 69, 6. Quod χυτόν (non χυτός aut χυτοὶ) scribitur apud hos Lexicographos, id fortasse ex vetustioris cuiuspiam Grammatici observatione ductum, quae huiusmodi fuerit: Χυτόν λέγει Ἡρόδοτος τὸ χωστόν καὶ τὸ χῶμα. S.]

9. οὗτ' ἐπινεφέλων ἰόντων) Aristoteles Problem. XXIV. Sect. 17. iuvat Codicum scripturam, rogitans, Διὰ τί τῆς αἰθρίας μᾶλλον ψύχος γίνεται, ἢ ἐπινεφέλων ὄντων. Per autem mira solis haec obscurati descriptio; talis profecto, ut veram eclipsis causam aut exploratam non habuerit Herodotus, aut tragice circumscripserit. Quid enim ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδρην? Sed verum hunc solis fuisse defectum negant plerique sideralis scientiae professores, Seth. Calvisius Chronol. Ann. 3470., D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 25. H. Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 47. WESS.

Ibid. ἀντὶ ἡμέρης τε νύξ ἐγένετο) Supra, I. cap. 103., νύξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Cap. 74. συνήνικε ὥστε -- τὴν ἡμέρην ἐξαπίνης νύκτα γενέσθαι. Primus istam defectionem solis, quae Astyage regnante facta est, praedixisse fertur Milesius Thales, iuxta Herod. et Ciceron. de Div. I. 49. Causam solis obscurati dudum ante naturalem Graecis iam tradiderat Palamedes, teste Philostr. pag. 709. Hic apud Herod. ὁ ἥλιος --- ἀφανής ἦν.

οὐτι ἐπινεφέλων ἰόντων, αἰθρῆς τε ταμάλιστα : sicut apud Livium XXXVIII. 4. coelo sereno interdiu obscurata lux est, quum Luna sub orbem solis subisset. οὐτ' ἐπινεφέλων ἰόντων correctum ex Med. Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυννέφειλα ὄντα dixit Thucyd. pag. 529, 99. [lib. VIII. c. 42.] Xerxi solis obscuratio, ut vulgo imperitorum, videbatur esse portentum. Insigne Pindari carmen apud Dionys. Halicarn. II. pag. 273. emendavit Scaliger in Propert. p. 259. Rei causas cognovisse saepe profuit Imperatoribus, ne velut prodigio divinitus facto militum animi terrentur; Quinctilian. Inst. Or. I. c. x. p. 114. Graecis, non Persis, hoc ostento mala portendi cur crediderint, certe dixerint Magi, Noster enarrat; in quibus Ἑλλήνων προδέκτορα [lin. 14.] bene cepit Palmer. In Aristidis Themistoclem T. III. p. 297. Schol. Mstus : ἐρχομένου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ γενομένου περὶ τὸν Ἑλλησπόντον, ἔκλειψις ἐγένετο ἡλίου καὶ ἀνατολῆς (lege ἐξ ἀνατολῆς) εἶτα ὡς ἡρώτησιν ὁ βασιλεὺς τοὺς μάντις, τί σημεῖον τοῦτο, ἀπαύλειαν εἰπὺν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων. τούναντίον δὲ ἦν ἰσήμεναι γὰρ αὐτῶ τὴν ἥτταν, διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἐξέλειπεν ὁ ἥλιος· εἶγε καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἤρχετο ὁ Ζεὺς. VALCK.

14. Ἑλλήνων προδέκτορα) Praesidem vertunt, Nob. Palmerio iure improbante. Ex προδείκνυμι venit προδέκτωρ, praemonstrator malorum, et vates quidam. Magi φάσματος mirabilis interpretes respondent, solem, si quid praeter consuetum patiat, Graecis portendere et praesagire; lunam, suae nationi; cuius illi coniectus quas habuerint rationes, unde indagabimus? Ob oracula, coniecit Palmerius Exercit. pag. 31., quae Delphis, Delo, Claro et aliis Graeciae urbibus sub Apollinis, qui sol est, nomine pandebantur. Sane non erat, cur Ph. a Turre erroris dicam Nostro impingeret, Monum. Vet. Ant. p. 175. Coluerint enim Persae Solem, ut venerati fuerunt; defectus eius ex magorum disciplina damnosus aliis potuit haberi. Sed ille προδέκτορα praesidem censuit contra verum. WESS.

15. ἐπαίετο τὴν ἑλᾶσιν) In hoc genere simplex mavult. Vide III. 4. VII. 6. et cap. 106. πρότερον ταύτης τῆς ἑλᾶσιος. Xenoph. consimiliter Κυρ. παιδ. VIII. p. 217. D. E. Amplector itaque. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. τὸ σοὶ μὲν ἐλαφρόν, --- ἐμοὶ δὲ μέγα) Initio poematis Theognis : Εὐχομένη μοι κλέθι, κακάς

δ' ἀπὸ κῆρας ἀλλακί· Σοὶ μὲν τοῦτο, θεῶ, σμικρὸν, ἐμοὶ δὲ μέγα. Propius ad Nostri structuram Andocides in exordio Orat. de Myster. δεήσομαι ὑμῶν δίκαια, καὶ ὑμῖν γε ῥάδια χαρίζεσθαι, καὶ ἐμοὶ ἄξια πολλοῦ τυχεῖν παρ' ὑμῶν. VALCK.

13. παράλυσον τῆς στρατιῆς) στρατηγῆς malle. Prave in Plutarch. Virt. Mul. pag. 263. A. Pythes seu Pythius χάριν ᾗτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως -- ἵνα παρῆναι τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῷ γηροβοσκεῖν. Scripserat παρῆναι τῆς στρατιᾶς. Unius vacationem petens, de eodem Pythio, Seneca lib. III. Ir. c. 17. Hoc, nisi erro, occupavit Mos. Solanus ad Plut. Alcibiad. WESS. — Στρατηγῆς et hic scribendum, ut in simillima narratione de Oeobazo, a militia vacationem uni filiorum petente IV. 84. στρατηγῆς ἀπολελύσθαι. Apud Plutarch. T. II. p. 263. B. Pythes χάριν ᾗτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως, πλείονων αὐτῷ παιδῶν ὄντων, ἵνα παρῆναι τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῷ γηροβοσκεῖν. Interpres quod sensus postulabat expressit, ut unus eorum immunitate militiae donaretur: scripserat, ut puto, Plutarch. ἵνα παρῆναι (sive potius ἀφῆναι vel ἀφίεναι) τῆς στρατιᾶς. Sic passim loqui solebant. Ulpian. in Demosth. pag. 22, 15. νόμοι ἦσαν ἀφίεσθαι τινος τῆς στρατιᾶς, ὥστε πομπεύειν εἰς τὰ Διονύσια. Leges istas respicit Diodor. Sic. IV. 5 fin. Lycargo memorantur contr. Leocr. p. 152, 33. αἱ ἀφιέμενοι τοῦ στρατεύεσθαι ἕνεκα τοῦ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν τῆς πόλεως. Ἀφίεναι τῆς στρατιᾶς, Herodoto dicitur παραλῦσαι τῆς στρατηγῆς: ut VI. 94. Mardonium Darius παραλύνει τῆς στρατηγῆς. Quae Porto Herodotea dicitur locutio, aliquem praetura amovere, est et Thucydidea et aliorum. Thucyd. VII. cap. 16., τὸν μὲν Νικίαν εὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς. vid. Duker. et Suid. in Παραλῦσαι. VALCK. — στρατηγῆς receptum Schaeff. et Borh. Suspectum στρατιῆς eum superioribus editis tenent quidem scripti, quod sciam, omnes. Conf. Adnot. et Var. Lect. ad III. 3, 16. S.

CAP. XXXIX. 7 seqq. ἐν τοῖσι ὥστ' τῶν ἀνθρώπων etc.) Paulo haec aliter scripta sic Stobaeus excitat Gesneri pag. 173, 34. Ὡς ἐν τοῖσι ὥστ' τῶν ἀνθρώπων οἰκίει ὁ θυμὸς, χρηστὰ μὲν ἀκούσας τέρψιος ἐμπύμπλησι τὸ σῶμα' ὑπεναντία δὲ τούτοις αἰκούσας ἀνοιδάνει: ex quibus Herodoto restituere τούτοις αἰκούσας: reliqua vulgaris sunt deteriora. Sensum obscurioris dicti conatus est eruere Stephano citatus Erasmus in Adag. Animus habitat in auribus. VALCK.

δὲ ὑπαντία δὲ τοῖς τοῖς) *Stobaeus*, ut saepe, *Ionum* characterem servavit; nec pravum eiusdem ἀνοιδάνει, quamquam vulgato haud prius, sicuti lib. III. 127. adscriptum. *Homerus* *Iliad.* l. 550. ὅς τε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι ἴον. *Dicti* *Herodotei* interiorē sententiā *Camerarius* *Problem.* Cent. I. 9. vestigavit. *WESS.*

15. τὴν ψυχὴν ζημιώσεται) Hoc ego Codicum lectioni a *Galeo* et *Steph.* enotatae non postponerem: in *Matth.* xvi, 36. nonnulla dedit *Wetsten.*; ad eandem rationem aetate scribebant *Herodoti*. *Thucydides* [III. 40.] pag. 192, 62., μὲγάλα ζημιώσεται: ubi ζημιωθήσεται, natum ex interpretamento, praebent Codices. οὔτε τι ζημιωθέντας dixit *Xenoph.* *Oecon.* p. 491, 35. Iussit *Xerxes* [lin. 18.] natu maximum filiorum *Pythii* μίσην διαταμεῖν διαταμόντας δὲ etc. *Plutarch.* T. II. pag. 263. B. ὁ *Ξέρξης* ὑπ' ὀργῆς τοῦτον μόνον, ὃν ἐζητήσατο, σφαῖρας καὶ διατεμῶν, ἐκέλευσε τὸν στρατὸν διελθεῖν τοὺς δὲ ἄλλους ἐπηγάγετο, καὶ πάντες ἀπώλοντο κατὰ τὰς μάχας. Secundum *Senecam*, de *Ira* III. 17. quem pater elegerat, *Xerxes* in duas partes distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victimam lustravit exercitum. *Senecae* locum adhibuerunt *Wess.* ad *Herod.* p. 320. [ad IV. 84, 7.] et *Brisson.* *Regn. Pers.* lib. III. p. 357. *VALCK.*

20. καὶ ταύτῃ διεξίεναι τὸν στρατὸν.) In partes duas distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victimam lustravit exercitum, *Romani* moris non ignarus *Seneca*. De *Peleo*, qui *Acasti* uxorem dissecuerat, *Apollodorus* *Bibl.* III. 12, 7. καὶ διελὼν τὰ μέρη διήγαγε δι' αὐτῆς τὸν στρατὸν. In foederum sanctione multa huiusmodi apud ill. *Grotium* in *Matth.* c. xxvi, 28. *WESS.*

CAP. XL. 3. στρατὸς παντοίων ἰθύνων) Vocem σύμμικτος exterminavi, minime ob ἀναμιξὲς necessariam. Recte c. 55. ὁ σύμμικτος στρατὸς παντοίων ἰθύνων, unde in hanc viciniam conmigrauit. *WESS.* — Aberat a *Med.* vox σύμμικτος. Si abessent aliis Codicibus voces οὐ διακεκριμένοι, [lin. 4.] has ad ἀναμιξὲς suspicarer olim adiectas. Ἀναμιξὲς *Hesychio* redditur ἀναμειγμένους: vox *Sophocli*, *Thucydidi*, *Xenophonti*, ter adhibita *Herodoto*. *VALCK.*

9. Νισαῖοι καλούμενοι) Quae hic διτρογραφία, eadem lib. III. 106. plurimisque aliorum in locis. Hinc dubium atque anceps, *Nisaei*-ne an *Nesaei* hi equi. Docte *Valesius* ad

Amnian. lib. XXIII. 6. de his sacroque Iovis curru et *B.* *Brisson.* *Regn. Pers.* I. 122. et III. 29. *WESS.*

CAP. XLI. 3. ἐν τοῦ ἄρματος ἐς ἄρμα μάξαν) Clara utriusque vehiculi distinctio, etiam in *Xenophonte Κύρ. παιδ.* VI. p. 162. B. et 168. B. [et alibi,] tum *Ἀναβ.* I. pag. 247. c. *Harmata* carpentis genus et mollissimae vegetationis erat, mulieribus quam maribus accommodatius. *Essedum* Laurentii inprobat *Schefferus*, neque geminum plane fuit, *Rei Vehic.* lib. II. 17. p. 217., quem adi et doctos *Curtii* interpretes III. 3, 23. *WESS.*

13. καὶ μῆλα, οἱ ἀγχιστα etc.) *Mala Persica* ex auro imis adfixa hastis gestabant, ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾷ ἔχοντες, *Athenaeus* XII. p. 514. c. Hinc illi *Μηλοφόροι*, non alii ac αἰχμοφόροι, hastati, qui Persarum nobilissimi post regis vehiculum incedebant: nam quorum in hastis extimis mala punica aurea, ῥοιαὶ χρυσταί, his locus erat ante decem Nisaeos equos, spiculaque in humum versus inflexa; cum hastati *Μηλοφόροι* hastas κατὰ νόμον, uti mos ferebat, erectas ostenderent et vibrarent. Haec plana. *WESS.*

CAP. XLII. 4. ἐς Καρίνην) *Pro Med.* et aliorum *Κάρην* docte *Gronov.* consistit: magis, meo quidem iudicio, adposita *Carine*, seu *Carene* potius, quippe *Mysiae* et *Atarnensium* urbi proxima apud *Plin. Hist. Nat.* lib. V. 30. Accedit *Stephani* *Καρίνη*, πόλις *Μυσίας*, *Ἡρόδοτος* ἰβδόμη, hanc *Nostri* indicantis. Malui praeterea [lin. 6.] Ἀτραμύτειον ob *Eustathii* adsensum et *Thucydidis* in primis lib. V. 1., ubi *Schol.* et *Dukerus.* *WESS.*

CAP. XLIII. 3. ἐπίλιπε τὸ μέτρον) *Nilus*, cuius aqua stato tempore minuebatur, ἀπολείπων τὸ μέτρον, lib. II. 19. patronus vulgato esse posset, nisi potior *Codicum* auctoritas, frequentioreque usu firmata c. 21, 58. et 125. foret. Utique nihil urget, ut ὃ ἀπέλιπε sive ἐπέλιπε --- πινόμενον contra tabulas pingatur. *WESS.* — τὸ μέτρον intellige κατὰ τὸ μέτρον, ut II. 19, 11. S.

8. τῇ Ἀθηναίῃ τῇ Ἰλιάδι ἔθυσεν) *Palladi Iliacae* Alexander quoque Magnus, *Ilium* delatus, sacra fecit, *Arriano* I. 11. et *Diodoro* XVII. 18. testibus. *WESS.*

8 seq. ἔθυσεν βοῦς χιλίας· χοαὶς δὲ etc.) Dum *Xerxes* *Minervae* *Iliadi* chiliombe faciebat sacra, heroibus libabant Magi, χοαὶς οἱ Μάγῳ τοῖσι Ἡρώσι ἐχίαντο, id est, ἐπιγύσαν. *Sumptuo-*

sum Xerxis sacrificium, ἡ ἀπὸ χιλίων βοῶν θυσία, secundum Eustath. dicebatur Χιλιόμβη. VALCK.

10. ἐς τὸ στρατόπεδον ἐνέπεισε) Terror Panicus noctu ἐς τὸ στρατόπεδον ἐνέπεισε, vel ἐπέπεισε: hoc, ut ex Med., placet Gronovio; illud, ut usitatius, viro docto in Miscell. Obs. III. p. 144. VALCK. — Doluit Gronov. ἐπέπεισε Med. non receptum. Herodoto alia mens, qui lib. IV. 203. τοῖσι Πέρσῃσι --- φόβος ἐνέπεισε: et VIII. 37. φόβος τοῖσι βαρβάροις ἐνεπύωναι: in quibus structura discrepans neminem morabitur, cum sit promiscua, ut bene vir doctus Miscell. Observ. T. III. pag. 144. S. Lucas, φόβος ἐπέπεισεν ἐπ' αὐτὸν, Evang. c. 1, 12., ubi ἐνέπεισε Codex unus. Verior eiusdem Gronovii notatio, Γέργίβας Τευκρούς [lin. 13.] coniungens, quam consule. WESS. — Praeter codicis sui auctoritatem, cui alii plures accedunt, provocavit Gronov. ad Herod. V. 122, 8. Ex Stephani Byz. praescripto Γεργίβας expectasses, aut Γεργίβους: sed Γέργίβας utrobique tuentur Herodotei libri. S.

CAP. XLIV. 1. ἐν Ἀβύδῳ) Inutilem vocem μέση, parens schedarum iussui, induxi. Cui enim ea bono? Reiskii non dispar opinatio. WESS.

2 seq. προεπιποίητο γὰρ --- αὐτῷ ταύτη προεξίδρη) ἐξίδρη corrigebat Reisk. uti Arch. et Vind. Iam quoniam αὐτοῦ ταύτη haud infrequens, idem huic restituendum loco putavit Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 403. Ego vero nihil hic innovo. WESS. — Suspicebatur clar. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 403., legi commode posse αὐτοῦ ταύτη: quomodo saepe loquitur Noster; sed hic vicina requirere videntur pronomen αὐτῷ, Stobaeo quoque lectum p. 535. Προξίδρη Xerxi ab Abydenis parata prima sedes fuisse videtur, quae in exedra prae reliquis emineret: θρόνον ὑψηλὸν dixit Tzet. Chil. I. vs. 937. Ἐξίδρη quid fuerit, post Budaeum docuit H. Steph. in Thes. Ling. Gr. I. p. 1084. Quae velut incerti Scriptoris excitat is e Suida, verba sunt Diogenis Laërt. IV. 19. quibuscum conferri possunt Dio Chrys. pag. 288. D. et Harpocrat. in voc. Αἴσχα. VALCK. — In vocab. προξίδρη (ut in verbis προκατίζεσθαι et προκατῆσθαι) alia vis est praepositionis πρὸ atque in verbo προεπιποίητο. S.

CAP. XLV. 4. μετὰ δὲ τοῦτο ἰδαίνυσσι) Specie alienam, revera suam conditionem deplorasse videtur, (Valerio

Max. IX. cap. 13. ext. 1.) opum magnitudine, quam altiori animi sensu felicior: videri enim voluit Xerxes lacrymans, quod tanta hominum multitudo intra centum annos esset obitura. Haec et seqq. paucis expressit Tzetzes Chil. I. vs. 940. etc. Herodoteum autem Xerxis et Artabani colloquium ob sententiarum personis congruam magnitudinem amiratur *Hermogenes* pag. 509. Πλείονι τῷ μεγέθει πολλαχοῦ κέχρηται, ὡς ἐν τε ἄλλοις, καὶ ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῶν Ἱστοριῶν κατὰ τοὺς Ξέρξου πρὸς Ἀρτάβαζον, καί κείνου πρὸς Ξέρξην περὶ τῶν ἀνδραπνίων πραγμάτων λόγους. Facilis ipsi fuit *Hermogeni* lapsus in Persico nomine; qualis fuisse videtur et *Philostrati* de Vit. Soph. II. 5, 4. VALCK.

CAP. XLVI. 4. οὗτος ὡν ἡρ) Absque Codicum auxilio reponi potuerat vocula, quam oratio interrupta posebat usitatissimam: Οὗτος ὧν ὡν ἡρ Φροσθεὺς Ζ. δ. Olim lectam ista monstrant *Stobaei* pag. 535, 46. οὗτος οὖν ἀνὴρ Φ. VALCK. — At nec interrupta admodum oratio; et facile h. l. caremus illa particula, quam nec alioquin in tali verborum constructione adhibere *Herodotus* adsuevit. S.

6. ἐργάσαι) Loco quidem indicato *Gesneri* editio *Stobaei* ἐργάσαι praebet: sed p. 612, 26. ἔργα σά, τὸ etc. quae minime contemnenda lectio; si robur accepit a *Codd.*, sincera poterit videri: ὡς πολὺ ἀλλήλων κεχωρισμένα ἔργα σά, τὸ νῦν τε καὶ ὀλίγῳ πρότερον. VALCK.

8. Ἐπῆλθε γὰρ με λογισάμενον) Verum hoc, et lib. III. 42. VI. 125. obuium. *Plutarch. Consol.* p. 109. B. Τὸν Ἥλσιον εἰσελθεῖν, ὅπερ ἴσως καὶ ἄλλον εἰσῆλθε. Saepe *Euripides*, monitore *Valckenario* ad *Phoeniss.* vs. 1379., saepe alii. Lacrymas stolidi regis *Epist.* 7. lib. III. *Plinius* addidit. *Leniter Valer. Max. IX. 13. Extern. 1. Qui mihi specie alienam, reuera suam conditionem deplorasse videtur: opum magnitudine, quam altiore animi sensu felicior.* Merebantur haec lacrymae acriorem censuram. WESS.

Ibid. Ἐπῆλθε γὰρ με λογ. κατοικεῖραι) Scribendum, ut legit *Stobaeus*, εἰσῆλθε γὰρ με λ. κ.; alterum quidem in talibus etiam adhibetur, sed iunctum dativo, quem casum exhibent optimi quoque Codices in *Herodot.* I. 30. ἡμερος ἐκείρεσθαι μοι ἐπῆλθε. *Pausan.* VIII. p. 634., οὐκ ἐπῆλθεν ἐρεσθαι μοι. In *Isocratis Panathen.* scribendum p. 244. A. νῦν δ' οὐδὲν ἐπέρχεται μοι τοιοῦτο, ut p. 252. c. *Demosth.* p. 100, 39. etc.

Sed eam in rem satis erit legisse *Hemsterh. ad Luciani Prometh.* pag. 26. Ἐσῆλθέ με dicatur, an μοι, nihil interest: prius tamen et apud alios frequentius occurrit et apud *Herod.* III. 42. τὸν δὲ ὡς ἐσῆλθε θεῖον εἶναι τὸ πρῆγμα. VI. 125. ἰδόντα τὸν Κρεῖττον γέλως ἐσῆλθε. I. 116. τὸν Ἀστυάγεια ἐσῆλθεν ἀνάγνωσις αὐτοῦ. VALCK.

16. αἱ τε γὰρ συμφοραὶ προσπίπτουσιν) συμπίπτουσαι est apud *Stobaeum* pag. 536, 3. atque ita, ni fallor, scripserat etiam *Herodotus*: vid. p. 57, 36. [I. 139, 2.] p. 298, 35. [V. 35, 6.] etc. *Thucyd.* III. c. 60., κατανοοῦντες, --- ὡς ἀσπράθμην τὸ τῆς ξυμφορᾶς ᾧ τινὶ ποτ' ἂν καὶ ἀναξίῳ ξυμπίπτει: et p. 278, 85. VALCK. — Nec vero idcirco spernendum h. l. vulgatum. conf. *Var. Lect. S.*

17. καὶ αἱ νοῦσοι συνταράσσουσιν) Paene arripio *Vind.* et *Stobaei* συμφοραὶ προσπίπτουσιν, καὶ αἱ νοῦσοι, συνταράσσουσιν, quod *Valla* expressit. WESS. — Qui hoc probant, hi iuncta intelligunt συνταράσσουσιν, καὶ ποιεῖσιν. At καὶ particula hic non copulativam vim habet, sed intensivam, idemque sepe ac καὶ τοι valet: καὶ βραχὺν ἴοντα, quamvis (quamlibet) sit brevis. S.

18 seq. οὕτω ὁ μὲν θάνατος etc.) Ubi in luctu atque miseris mortem aerumnarum requiem vocat *Sallustius*, *Catil.* cap. 50. ibi *Herodotea* ista et similia veterum dicta collegit *Ios. Wasseus* p. 160. VALCK. — Laudavit hoc *Artabani effatum*, compendio verborum usus, *Choricus Or.* in *Procopium Gazaeum* c. 24. Vide vero *Eustathii* illud ad *Poëtam* p. 411. [p. 311. ed. Bas.] Εἰ δὲ τὰ Ἡροδότου ἀντίγραφα ἀσφαλῶς ἔχει κατὰ τὴν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γραφὴν τῆς ζῆς ἐν τῷ, ὁ θάνατος, μοχθηρᾶς οὐσης τῆς ζῆς, αἰρετώτερος τῷ ἀνθρώπῳ γέγονεν: et mirare doctissimi hominis haesitationem ob vocem tantopere *Herodoto* adamatam, et toties repetitam. Quae mutavit, vitio memoriae accepta fero. WESS.

20. γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα) *Laurentii dulces gustans saeculum* postulat γευσάμενος. Meliora *Porti* Latina, *dulci gustu vitam adspersens*. Equidem, ni scripti *Codices* et *Plutarchus* in edito acquiescerent, *Stobaei* πλέξας τὸν αἰῶνα, aevum agens, non abiicerem. *Conmode Euphoriōn*, Ὡς ζῶ, τί ποτ' ἡμῖν δοῦς χρόνος τῷ ζῆν βραχὺν πλέκειν ἀλύπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἔξ, in *Stob. Serm.* XCVI. pag. 528. Simillimum διαπλάκειν τὸν βίον apud *Nostrum* lib. V. 90, 6. Criminatur

deum Persa, iucundam transigentem vitam, sed generi humano invidentem, at absurdissime, ne quid gravius excidat. Repete ad lib. I. 32. praescripta. WESS. — Non modo ob Codicum consensum, sed etiam per se multo probabilior mihi scriptura γεύσας videtur. Taceo quod pro ea sententia, quam Stobaei lectioni Vir doctissimus tribuit, πλέων scriptum oportuerit, non πλέας. S.

Ibid. γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα) Quo sit sensu capiendum verbo *Wess.* indicavit, Diss. Herod. pag. 194. Prava interpretatio decepit eruditum scriptorem *des Essais de Crit.* p. 200. *Plutarchus* in fine libelli quo docet Ὅτι οὐδὲ ἕν ἐστιν ἡδέως κατ' Ἐπίκουρον, p. 1106. F. sic adhibuit Herodotea, ut eorum sensum simul pandat: Σοφώτερος Ἡρόδοτος, εἰπὼν, ὅς ὁ θεὸς γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα φθονερός ἐν αὐτῷ ὧν φαίνεται, καὶ μάλιστα τοῖς εὐδαιμονεῖν δοκοῦσιν, οἷς δέλεαρ ἐστὶ λύπης τὸ ἡδὺ γινόμενος ὧν στερήσονται. Hinc etiam manifesta constans est differentia Γεῦναι inter et Γεύεσθαι: qui sibi videntur fortunati miseri mortales, γύνονται, leviter gustant, ὧν στερήσονται, ea quibus mox privabuntur: qui brevi iucunditatis sensu calamitates humanas temperat, sive qui vitam iucundam mortalibus miseris maligne praebet primis velut labris gustandam, Herodoto dicitur γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα. Γεύσας semper significat gustum dare, eximie rei vendendae: vid. *Eubuli* fragm. apud *Athen.* I. p. 28. F. et *Casaub.* pag. 66. *Firmus Caesariens.* Epist. 27., γεύσας ἡμᾶς Ἀττικοῦ μέλιτος. *Iamblich.* Vit. Pyth. p. 16. γεῦσαι βουλόμενος τῆς καλλωνῆς τοῦς πατριώτας. *Polyaen.* p. 10. in Msto, οἶνου τοῦς πολεμίους γεῦαν. Venuste *Silenus* ad *Ulyssen* in *Eurip.* Cycl. vs. 150. γεῦμα τὴν ὥνην καλεῖ, gustus emptorem allicit. *Philostr.* de Vit. Soph. p. 557. F. ἱκανὰ ταῦτά που δηλώσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸν ἀνδροσύλιν τὸ γεῦμα. Idem de Vit. Apoll. VI. c. 12. μήτε γεῦμα παρέχειν μήτε δεῖγμα. *Eubulus* in *Adelphis* dixit βαδίζειν εἰς τὰ γεύματα, apud *Athen.* XI. p. 499. VALCK.

CAP. XLVII. 13. ὁρίων τοι δύο) Patl equidem intermixtam ea in sede voculam non nequeo, hac lege, ut mox in exilium abeat: et abest a tribus Codd. optimo iure. De Mediceo silentium admiror. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

CAP. XLIX. 8. Φερέγγυος ἔσται διασῶσαι) Talia fere *Aeschyli* VII. c. Theb. vs. 402. προστατῖν Φερέγγυος, et

vs. 455. Φερέγγυον Φρούρημα, h. e. ἱκανὸν Φρουρεῖν τὴν πατρίδα. Iunge vs. 476. et 803. Quae tamen omnia de hominibus. Vide supra lib. V. 30. et Criticos ad Sophoclis Elect. vs. 948. In sequentibus [lin. 9.] Arch. voluisse videtur καὶ τοι οὐκ ἔνα κη, sicuti μάλιστα κη, et similia. WESS.

10. παρ' ἣν δὴ κομίζεται) Dabunt forte Codices κομίζεται, quod legisse videtur Stobaeus p. 364, 11. Galeo memorata peior est lectio Arch. [Vide Var. Lect.] Ex proximis, οὐκων δὴ ἑόντων τοι λιμένων ὑποδείων, in Lexica receptum Ἵποδείος λιμὴν, pro portu navium capace. Intelliguntur hic certe λιμένες δυνάμενοι δεῖξασθαι τὸ ναυτικόν: quales forte dici possent ὑποδείμοι, id est εὐθετοὶ εἰς τὸ δεῖξασθαι. Talia sunt in usu plurima: ξύλα ναυπηγήσιμα· ναυκληρώσιμοι στέγαι· ἀλώεσμον τῆχος: quodque propius accederet, καταλήψιμος Antiphonitis p. 129, 4. Classis Atheniensium in Siciliam profectura, ut in portus facilius reciperetur, in tres partes fuit a tribus ducibus distracta, teste Thucyd. VI. 42. τρία μέρη νείμαντες ἐν ἑκάστῳ ἐκλήρωσαν, ἵνα μήτε ἅμα πλείοντες ἀπορῶσιν ὕδατος καὶ λιμένων: sic ista mihi videntur omnino restituenda, admissa Vallae lectione Hudsono laudata. Cum iis quae sequuntur apud Herod. [lin. 14. γῇ δὲ πολέμῃ etc.] comparandus est Aesch. Pers. vs. 749. Αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ ξύμμαχος κείνοιο πέλει. VALCK.

15. εἰ ἰθέλει τοι μηδὲν etc.) Vallam redarguit G. Arnaldus, si ἰθέλει si vult vertentem; debuisse enim, si poterit, Animadv. Critic. c. 30. Sed Herodoto Graecisque aliis θέλει et ἰθέλων saepe numero redundat, poniturque de rebus inanimatis. [et infinitivo verbi iunctum, vim illi tribuit futuri temporis.] Nilus lib. II. 11. εἰ ὦν ἰθελῆσαι ἐκτρέψαι τὸ μέθρον, si alveum suum convertet; tum lib. I. 109. εἰ δὲ θελήσει -- εἰς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἡ τυραννίς. Negligo cetera, a Raphelio ad Act. Apost. c. 11, 12. conducta. WESS.

17. τὸ πρόσω αἰεὶ κλεπτόμενος) Stobaei βλεπόμενος displicet. Hesychio κλέπτεσθαι, praeter alia, πορεύεσθαι, si nempe furtim fiat. Philo Iud. lib. I. Vit. Mos. p. 648. ε. μήτε λαμβάνειν τοὺς πολλοὺς πυρώμενον, μήθ' οἷα Φιλεῖ, κλέπτοντα τὴν εἰσοδόν. Contra ea Synesius lib. II. Provid. p. 119. c. οἱ βάρβαροι δὲ, τὴν τε ἔξοδον ἐκκλόφεσαν. Conf. Perizon. ad Aelian. Var. III. 47. Sequens sententia (εὐπρηξίης γὰρ -- οὐδεμίᾳ πληρώρῃ) plane Aeschyleo respondet, τὸ μὲν εὖ πράττειν ἀκόρεστον ἔφην πᾶσι βροτοῖς, Agam. vs. 1340. WESS.

21. εἰ βουλευόμενος μὴν ἀρρωδῖος, --- ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασὺς εἶη) Haec Ios. Wasseo censetur aemulatus Thucydides in verissima quidem, sed, ut ego iudico, ab hac Artabani diversa a sententia, lib. II. c. 40. ἀμαθία μὴν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνος φέρεται: quam tractavit Hemsterh. ad Lucian. p. 38. Herodoteum illud mea sententiā Thucydidis expresserunt Archidamus et Hermocrates: ille lib. II. c. 11. χρὴ αἰεὶ, --- τῇ μὲν γνώμῃ θαρσαλίους στρατεύειν τῷ δὲ ἔργῳ διδύκτας παρασκευάζειν: id est ἀρρωδῖος βουλευέσθαι, priusquam incipias. Civibus suis utilissimum fore censebat Syracusanus Hermocrates lib. VI. p. 401. [cap. 34. extr.] τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιδόντας ἐν τῷ ἔργῳ τῇ ἀλλοτρίᾳ δαίνυσθαι, τὸ δ' ἤδη ταῖς μετὰ φόβου παρασκευαῖς ἀσφαλιστάτας νομίζοντας ὡς ἐπικινδύνους πρᾶσσειν. Similia dantur Demosthenis et Polybii. VALCK.

22. ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασὺς εἶη) Multa veteres his gemina. Satis unum erit Sallustianum: Priusquam incipias, consulto, ubi consulueris, mature facto opus est: Catil. c. 1. ubi plena manu Wasse et Cortius, illisque prior Ioaeh. Camerarius ad Aristotelis Ethic. Nicom. lib. VI. 9. WESS.

CAP. L. 9. μὴ τὸ βέβαιον ἀποδέξῃς) Inconmodum erit μὴ τε, cui Gronov. locum dedit, ni μὴ τι cum Abreschio formetur. Vulgatum, munitum Codicum suffragio, stare potest. Idem Vir doctissimus post pauca [lin. 12.] scite, πῶς χωρῇ τὸ βέβαιον, qua processerit ratione. Tale Aristoph. Pac. vs. 451. πῶς οὐ χωρεῖ τὸ ἔργον; Lucian. Dial. Deor. XX. 15. ἔπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδελον, aliaque passim. WESS. — Optime habet τὸ βέβαιον lin. 9. cui cave τὸ βέβ. praeferas. In qualibet quaestione, quae agitur, multae possunt esse opiniones σφαλεραί, fallaces et incertae; una tantum vera et certa: atque hoc est τὸ βέβαιον, quod dicentem Xerxen facit Herodotus: idque ipsum lin. 12. repetitur. Iam ead. lin. quod in editis et scriptis, quoad novimus, cunctis legitur κῶς χρὴ, (non πῶς χρὴ, uti temere in nostra Var. Lect. itemque in Notula contextui subiecta scriptum:) id quidem ferri non poterat, nisi κῶς h. l. idem ac ὡς vel ὅπως valere statueres; cuius usus particulae illius aliud certum exemplum requirimus. Parum vero commodum Abreschii πῶς χωρῇ videri nobis debuit: non enim quaeritur, quo pacto exiturum sit id quod βέβαιον est; nam, qui τὸ βέβαιον novit, is etiam novit quisnam futurus

sit rei exitus. Taceo, quod pro ea sententia, quam vir doctus spectabat, πῶς χωρήσει oportuisset, non πῶς χωρῇ. Itaque ὁ κῶς pro κῶς correxi; rectius forsā facturū, si consentientem librorum scripturam in contextu tenuissem, conjecturamque satis habuissem in *Var. Lect.* proponere. S.

18. γνώμῃσι ἐχρέοντο ὁμοίῃσι καὶ σὺ) Ex *Med.* dedit hoc Gronov. pro τῇσι καὶ σὺ. Insolentius illud, ὁμοίῃσι καὶ σὺ, novator [sic *Herodotum* adpellare amat *Valck.*] fortasse posuerat pro ὁμοίῃσι τῇ σῇ. Ad istam rationem scribi potuit huius Ed. p. 329, 69. [IV. 109. 1.] Βουδῖνοι οὐ τῇ αὐτῇ γλώττῃ χρέωνται καὶ Γελωνοί, non eadem lingua utuntur atque Geloni; ubi huius scribendi moris non recordabar: vid. *Herod. Gronovii* p. 410. 9. [VII. 95, 3.] Structurae rarioris sectator *Pausanias* IV. p. 302. ἡ πεπρωμένη κατὰ ταῦτά ἐπικρύπτει, καὶ ἡ ἱλύς: pro τῇ ἱλύϊ: I. p. 101, 12. κατὰ ταῦτά οὕτως ἤχησε καὶ κιθάρα κρουθεῖσα, id est ὁμοίως κιθάρα κρουθεῖσα, perinde atque cithara pulsata resonat, ut interpretatur *G. Budaeus* in *Comm. Ling. Gr.* p. 483. *Pausan.* praeterea p. 52. εὐ δ' ἱμοὶ φαίνεται ποιήσας Σκύρον ὑπὸ Ἀχιλλεύῳ ἀλοῦσαν, οὐδὲν ὁμοίως καὶ ὅτοι λέγουσιν: quae *Kühnio* tentata, bene ceperat *Fr. Sylburg.* in *Praef. ad Lect.* p. 932. *Budaei* observatis quaedam adiecit *Düker.* ad *Thucyd.* p. 494, 71. VALCK. — Sic vero saepius Noster: VI. 21, 7. VII. 115, 9. etc. *Conf. Adn. ad VII.* 100, 10. S.

21. κινδύνους ἀναβρίπτειντες) Ad huius imitationem bis terve κίνδυνον ἀναβρίπτειν dixit *Thucydides*; ab his recentiores illud transumserunt: κίνδυνον μέγαν βίπτειν *Euripidis* est in *Inone* vs. 24. saepius βίπτειν in istum usum adhibentis. *Lucian.* T. I. p. 768. περὶ τῶν οὕτως μεγάλων οὐκ οἶμαι δεῖν παρὰ βόλῳ ἀναβρίπτειν. Idem erat ἀποκυβεῖσθαι περὶ τῶν ὅλων, et περὶ τῆς βασιλείας: quorum hoc *Diodori Sic.* illud est *Polyaeni*; ἐκκυβεῖν καὶ παραβάλλεσθαι τοῖς ὅλοις, *Polybii.* VALCK.

22. Quod ille apud *Terent.* Non fit sine periculo facinus magnum et commemorabile, *Herodoti* Xerxes, μεγάλα, inquit, πρήγματα μεγάλοις κινδύνοισι ἐθέλει καταρῖεσθαι. Male vulgatur in his apud *Stobaeum* καὶ αἰρίεσθαι: bene cepit *Portus.* *Eurip.* *Suppl.* vs. 759. φόνῳ καταρῖεσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πρᾶγματα. VALCK. — Ἐθέλει καταρῖεσθαι, *Suscipi solent* *Laurentius*; feliciter confici solent *Portus*, rectius opinor. *Chariton lib. II.* p. 37. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, ᾧ γύναι, μέγαλ' ἐπινοίας

κατορθοῦται, fortasse haec imitans. Paullo enim diversius abit *Heliodori*, a *D'Orvillio* haud neglectum, lib. IX. p. 448. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, μεγάλων δέται κατασκευῶν, hinc tamen propagatum. WESS. — Quum rarior ille usus verbi καθαιρεῖν (ionice καταίρειν) haud satis mihi certus exploratusque visus esset, ex usitatioris eiusdem verbi notione dictionem, quae in quaestione versatur, interpretatus sum. (confer, quod ad sententiam spectat, mox l. 24 seq. et c. 53, 10 seq.) Nec vero sperno doctissimorum Virorum interpretationem, peraptam sane et adcommodatam huic loco; quam praeiverant etiam *Guil. Budaeus* et *Henr. Stephanus* Thes. T. I. p. 198. A. B. Videtur utique *Euripides*, loco a *Valck.* citato, καταίρεισθαι τὰ πράγματα (nisi prorsus καθαιρεῖτ' ibi activā forma, non καθαιρεῖσθ' legendum) dixisse conficere negotia, res peragere. Tum apud *Plutarchum* in verbis ab *H. Steph.* citatis, καθαιρεῖν ἀγῶνα est peragere, (feliciter) conficere certamen. Idem *Plutarch.* de *Cimone Atheniensi* loquens (in eius Vita c. 13. T. I. ed. *Francos.* p. 486. κ.) ait, ἡμέρᾳ μιᾷ δύο καθηγηκῶς ἀγωνίσματα, qui uno die duo peregit (feliciter confecit) certamina. Similiterque apud *Herodotum* nostrum, IX. 35, 5. ἀγῶνας τοὺς μεγίστους σφὶ συγκатаίρει, significat operam suam eis contulit ad quinque certamina feliciter conficienda. S.

27. φερόμεθα πορευόμενοι) Dubites, utrum optes, hocceine an φερόμενοι πορευόμεθα, quod in bonae notae schedis. Nullum vero dubium, quin [lin. 29.] καὶ ἔθνος, τούτων [non τοῦτον] τὸν σῖτον ex *Scriptoris* calamo fluxerit. Viderunt turpem maculam *Pavius*, *Abreschius*, *Reiskius*. WESS.

29. γῆν καὶ ἔθνος, τοῦτον) Τούτων vel τούτου legisse *Valla* videtur: una tantum insertā literā scribendam censeo: τῶν ἂν κού ἐπιβέωμεν γῆν, καὶ ἔθνος τούτου τὸν σῖτον ἔχομεν. VALCK.

CAP. LI. 5. πλεῦνα λόγον ἐκτεῖναι) Sic μήκος ἐκτεῖναι λόγον scripsit *Aeschylus*; μείζον' ἐκτεῖναι λόγον, *Sophocles*. VALCK.

8. ἐπὶ τοὺς πατέρας) Ex more, quo parentes, qui coloniam deduxerunt; liberi, in eam profecti. *Iustinus* de *Ilensibus* et *Romanis* lib. XXXI. 8. Tantaque laetitia omnium fuit; quanta esse post longum tempus inter parentes et liberos solet. Indidem *Themistocles*, Ἄνδρες Ἴωνες, οὐ ποιεῖτε δίκαια

ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι, lib. VIII. 22. Vide Duker. ad Florum I. 3, 9. WESS.

15 seq. ἐς θυμὸν ὦν βαλεῖν) Puto Vallam habuisse βαλεῖν, ὡς βασιλεῖν, quorsum Ald. et Arch. vergunt. Simile VIII. 68, 3. ὡς βασιλεῖν, καὶ τότε ἐς θυμὸν βαλεῖν. Veteri dicto, [lin. 16 seq.] (cuius alia, verum culta figura, in Achabi regis responso I. Reg. c. xx, 11.) veritas, sicuti proverbii consuevit, constat. WESS.

CAP. LII. 4. τῶν ἔχομεν γνῶμα μέγιστον) Non percepit verborum sententiam Valla, uti maximum eius consilium manifestat; nam, μέγιστον στρατεύμα legisse, iniusta Galei suspicio est. Γνῶμα indicium documentumque, ab H. Stephano recte substitutum, exprimit. Sophocles Trachin. vs. 599. ἔχῃς ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη. Arctaeus Cappadox Morb. Acut. I. 1. fin. ταῦτε μέντοι τῆς λύσιος τῆς νοῦσου γνώματα: haec morbi dissipati argumenta. Ut vero [lin. 5.] τῷ σὺ τε scribatur, caussa deficit. πραγματῶν vocabulum in his reticeri, norunt omnes. WESS. — Pro τῶν σὺ τε Reiskius τῷ σὺ τε legi iusserat; redire enim ad γνῶμα, cui indicio tu ipse testis es. S.

CAP. LIII. 1. ἀποστείλας ἐς Σοῦσα). Iustum pro-
bunq; Diodori XIII. 96. καὶ Δέξιππον ἀπέλυσεν ἐς τὴν Ἐλ-
λάδα: at hic ἀπολύσας Arch. et Vind. scholio debetur. Po-
tuisset porro [lin. 4.] ὑμέας συνίλεξαι sua in sede durare,
ni scripti codices exterminassent. Placet Cel. Gronovii iu-
diciū. WESS.

8. ξυγόν - - πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται) Commodam H. Steph. adiecit interpretationem: sed quando σπεύδεται vix alibi reperitur apud veteres, et nulla Codicum est in ta-
libus auctoritas, mihi quidem placet Gronovii σπεύδεται: in hoc enim laboratis, quod sit omnibus commune bonum: sic isthac aetate scribebant. Eurip. Hec. vs. 119. Ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθόν. Phoen. 585. δύο κακῶ σπεύδεις. Troasim 955. Bacch. 911. Errat Barnes. in Suppl. vs. 161. Herod. I. 206. παῦσαι σπεύδων τὰ σπεύδεις. Thucyd. p. 404. μανθάνετε καὶ σπεύδοντες. Andocid. p. 20, 4. τὰ ἐναντία τῇ ἑαυτῶν ὠφελείᾳ σπεύδοντες. Soph. Elec. vs. 253. τὸ σὸν σπεύδουσ' ἄμα καὶ τοῦ μὲν αὐτῆς. VALCK. — Equidem non video quid incommodi habeat passivum σπεύδεται, scil. ἡμῖν, studetur a nobis, i. e. studemus, quaerimus. Quin immo multo probabilius mihi

videtur id dicentem Xerxen fecisse Herodotum, quam *σπειναι*, *studetis*. S.

13. τοὶ Περσὶς γῆν λελόγχαι) Haec regis professio similimā miris veterum Theologorum opinionibus, angelos regna Dei iussu sortitos curare et tueri. Sic, praeter Patrum alios, Michael Glycas Ann. Part. I. p. 61. ed. Venet. ὁ προφήτης Δανιὴλ μέγα τι χρῆμα λέγει τοὺς ἀγγέλους εἶναι πρῶτον δὲ θεοῦ πᾶσαν τὴν κτίσιν διαλαχεῖν, καὶ τῶν ἰθὺν ἐπιστάειν, καὶ τούτων τὸν μὲν τοὺς Πέρσας ἐφορᾶν, etc. Cuius sententiae fundus in Daniel. c. x, 13. minime tamen firmus ex disputatione Cl. Iac. Ode, Comment. de Angel. Sect. VIII. p. 785. WESS. — Deterior est lectio marg. Steph. Apud Thalyd. II. c. 74. Θεοὶ ὅσοι γῆν τὴν Πλαταιίδα ἔχουσι: Dii qui hanc terram colitis: ut colere Latinis et habere, Graecis ἔχειν est in talibus usitatissimum: more loquitur Herodotus poëtarum. Theocrit. Eid. XVI. vs. 83. Κούρη, ἃ σὺν μητρὶ πολυκλήρων Ἐφουραίων Εἰλαχας μέγα ἄστυ: ubi scribendum in Scholiis εἰληχίνας. Eid. VII. 103. Πᾶν, Ὀμόλας ἐρατὸν πίδον ὅστις (ὅστις) λλόγχας. Hinc Λόγχας, τὰς μερίδας, (sive τὰς λήξεις,) Ἰωνες λέγουσιν, Etymolog. p. 569, 34. Verbum illic legitur Λογχεῖν. Hesychio restituerunt viri docti: Εὐλογχεῖν, εὐμοιρεῖν. Μειρολογχεῖται scripsisse videtur Harpocrat. ex Antiphonte. VALCK. — Suspiciari licuerit, scripturam Πέρσιδα γῆν λελόγχ. ex scholio natam esse, pro ea quam margo Steph. cum aliis praefert, τοὶ Πέρσας λελόγχ. S.

CAP. LIV. 1. παρασκευάζοντο non patior mutari. WESS.

4 seq. μυρσίησι στορνύντες) Adleverat margini ed. Ald. viri docti manus στορνύντες, fortasse ob Strabonis τὰς εἰδούς στορνύντες lib. XIV. p. 956. c.; quo quidem, et Arch. μυρσίη, facile carebimus. Geminum lib. VIII. 99. Isto autem de vias floribus odoratisque ramis consternendi more multa eruditi interpretes ad Matth. c. xxi. 8. Xerxes vero, phialam et aurea vasa in mare proiciens, exemplum Alexandro M. praebuit apud Diodor. XVII. 104. et Arrian. Αναβ. VI. 19. WESS. — Olim στορνύντες edd. Equidem στορνύντες hoc tono scripsi cum Schaeff. et nostris membr. F. Neutrum puto reprobum. S.

11. τὸ [sive τὸν, cf. Var. Lect.] ἀκινάκην καλέουσι) Ex Herodoto excitat Suidas ἀκινάκην ista in voce, et Etymo-

log. p. 48, 31., incertum unde: nusquam enim nunc, ut ad *Suidam* verissime *L. Kusterus*, in *Musis*. Incidit olim suspicio, legisse *Grammaticos* hoc loco τῶν κινάκων καλούνσι, uti τῶν γαλα, τῶν ληθεις alibi, aut τούτων δὲ τῶν κινάκων lib. IV. 62., quae anceps et dubia. Certissimum est, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι, [lin. 12.] ab *Aldo* et *Hervagio* optime expressum, perperam foediorum post dein formam induisse. Κατῆκε ἐς τὸ πέλαγος [lin. 13.] *Mss*ti sibi expostulant. **WESS.**

12. ἀτρεκέως διακρίναι) Διακρίναι recipietur ex Codicibus; atque ita *Vallam* legisse *Portus* iam suspicabatur: eidem inventum πέλαγος Codices etiam adfirmant, εἰ τῷ ἡλῶ ἀνατιθεῖς κατῆκε ἐς τὸ πέλαγος ταῦτα. Ista paulo ante memorata, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι, sic recte cepit *Auctor des Essais de Critique* p. 202. **VALCK.** — Mendosum διακρίναι intactum in contextu reliquerat *Gronovius*; sero nempe animadvertens διακρίναι e cod. *Med.* enotatum, de quo in *Notis* monuit. **S.**

CAP. LV. 7. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν etc.) Fieri non potuisse, ut tanta uno die multitudo pontem transierit, praesertim si eo inceserint ordine, qui in c. 40., animadversio est *Cl. Corn. de Pauw*: praestare propterea, τρίτην μὲν τὴν ἡμέραν, ut tertio demum die transgressi illi fuerint. Mihi eadem progressos in ponte serie, qua c. 40., non adparet: constat insuper, ἡμέρας vocabulum laxius, ut noctem complectatur, porrigendum, siquidem septem diebus totidemque noctibus c. 56. transitu defuncti fuerunt. Ad haec nexus rerum et verborum c. 54. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν --- τῇ δὲ ὑστεραίᾳ --- universum illum novandi inpetum, de *msstis* ut nihil adiungam, reprimit. **WESS.**

CAP. LVI. 6 seq. Ὡς Ζεῦ, τί δὴ ἀνδρὶ εἰδόμενος etc.) Hausit hoc fonte *Themistius*, Or. XIX. pag. 226. A, ἀλλὰ τὸν μὲν Ἑλλησπόντιον ἐξέπλησεν --- ὥστε θεὸν νομίσαι Εἰρήνην τὸν Δαρφίου. Indidem *Declamationi XXI. Libanii* p. 535. A. color, γῆν δὲ ποιεῖ τοῖς ὀπλίταις, καὶ τριήρεσι θάλατταν καὶ δακεῖ τοῖς ὀρώσι θεῶν ὁ μέγιστος ἐν ἀνθρώπῳ τύπῳ πάντα κινεῖν: sed fuscus et parum ridens. Voluit opinor, γῆν δὲ ποιεῖ τοῖς τριήρεσι θάλατταν, καὶ θάλατταν τοῖς ὀπλίταις γῆν: certe illa *Oratoris* mens, perfossum *Atho* et stratum ponte *Hellespontum* inuuentis. Quod si autem eo, quo vir ille *Hel-*

lespontius, Libanius et Themistius modo, Gorgiae Leontinae Εἰρήνης ὁ τῶν Περσῶν Ζεὺς audivisset, risum sibilumque Longini περὶ Ὑψ. cap. 3. vitasset profecto, uti non absurde Langbaenius. Non nunc Plutarchum Anim. Tranq. p. 470. E. laxabo: adpositum est ex Epigramm. in Xerxem Anthol. Latin. lib. I. pag. 192. Quis novus hic hominum terramque diemque fretumque Permutat? Certe sub Iove mundus erat. Sumsit hinc poeta, quod eruditos viros, multa inutiliter turbantes, fugit. Xerxes, talia conmutans, merito novus hominum, εἰδόμενος ἀνδρὶ: idem Jupiter, sub quo mundus erat; cum non hominis ea opera, sed dei viderentur: θειῶν τῶν μεγίστου ἐν ἀνθρώπων τύπῳ, Libanius. WESS.

9. ἄγων πάντας ἀνθρώπους) Frigidum videri poterit Hellespontii dictum, quod respicit Themistius Or. XIX. p. 226: A. Duxit secum Xerxes Παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεάς Ἀσίης ἀπὸ χώρας, ut est in Epigrammate apud Plutarch. Themist. p. 116. κενώσας πάσαι ἡπείρου πλάνα, Aesch. Pers. vs. 720. Vere dicitur Herodoto VII. c. 157., ἐπάγων πάντα τὸν ἥγον στρατὸν ἐκ τῆς Ἀσίας: totius enim Asiae vires contraxit, et quarumvis gentium subditarum auxilia. Notatur Demetrio περὶ Ἑρμην. §. 245. qui dixerat, ὅτι κατέβαιναν ὁ Εἰρήνης μετὰ πάντων τῶν ἑαυτοῦ. μάλα γάρ, inquit, ἐσμίκρυνε τὸ πρᾶγμα: scribi enim debuisse μετὰ τῆς Ἀσίας ἀπάσης. Contra Coelius apud Livium, XXIX. 25., ad immensum multitudinis speciem auget, tantam scribens multitudinem conscendisse naves, ut nemo mortalium aut in Italia aut in Sicilia relinqui videretur. Audaciam hyperboles velut μειλίγματι represcit Aristides T. II. p. 318., συστάντων ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἀπάντων ὡς εἰπεῖν (ut ita dicam) ἀνθρώπων. Sed absque isthoc adminiculo παντοδαπούς vel παντοίους saepenumero Scriptores etiam optimi πάντας ἀνθρώπους dixerunt. Xenoph. Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 37., ἦλθεν ἡ δεινὴ ἀγγελία τὸ πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς πρὸς γυλλίγεσθαι: omnes propemodum Asiaticos. Ἕλλην. VI. p. 341, 10. πελταστικὸν ἱκνὸν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ἀντιτάχθηναι. Adde VII. p. 378, 11. Isocrat. p. 176. E. Demosth. p. 54, 7. 412, 91. 630, 89. Ephorus apud Macrob. pag. 505., τὸν Ἀχελῶν μόνον πάντας ἀνθρώπους συμβέβηκε τιμᾶν. Falsa nonnunquam vitii fuere suspecta, VALCK.

CAP. LVII. 3. καίπερ εὐσύμβλητον ἐστὶν) Vana σύμβλητον, ut Arch., invenit vertitque. Verius multo vul-

gatum ex consequentibus. *Aeschylus* *Prometh.* vs. 774. Ἡ δ' οὐκ ἔτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμοδία: pro quo in *Choëph.* vs. 168. εὐξύμβολον τὸ δ' ἰστί. *Iones* λαγὸν malle, dictum superioris. [ad I. 123, 16.] *WESS.*

Ibid. ἵσπος γὰρ ἔτεκε λαγὼν) Λαγὸν suo more scripserat. *Herodotea* paulo si pensitulatius exegissent viri docti ad *Valer. Max.* mendam forsā sustulissent ex istis lib. I. cap. vi. p. 71. In exercitu *Xerxis* --- equae partu leporem editum constat, eodem montem *Athōn* vix tandem transgresso: sic scripsit ex *Codd.* *Pighius*; sentit vitium, tollere non potuit *Glarean.*; corrigendum ex *Herodoto*: eodem pontem vix tandem transgresso: mons ex ponte factus. *Athōn*, ut puto, peperit scioli additamentum. Congruit et *Herodoteis* ostenti, quam dedit *Valerius*, interpretatio. *VALCK.*

5. ἀγανρότατα) Magno fastu superbiaque. Ἀγανρός *Grammaticis* αὐθάδης, ἔνδοξος, κομψός, ex *Hesiodi Theog.* vs. 832. Ἀγανρίαμα, ἵπαρμα, οἴσις. Ἀγανριάν, τὸ μεγάλας γανριάς καὶ ἱπαρίσθαι *Etymologo.* Quod adnectitur [lin 6.] περὶ ἰωυτοῦ τρέχων, bene expedit *Portus*, ἀγῶνα sive κίνδυνον adsciscens. *Eunapius* *Vit. Maximi Phil.* p. 100. de *Valente Imp.*, οὐ τὸν περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος. Adde *Nostri* lib. VIII. 140, 1. et cap. 74. *WESS.*

6. περὶ ἰωυτοῦ τρέχων) Nihil est cur articulum [τὸν] vir doctus putaret inserendum. Sicuti τὸν περὶ ψυχῆς θείειν vel τρέχειν, sic qui de vita certabant frequenter dicebantur περὶ ψυχῆς τρέχειν, vel ἀγωνίζεσθαι, vel κινδυνεύειν. τρέχων περὶ τῆς ψυχῆς est in *Herod.* IX. cap. 36. vid. *Clar. Wess. Diss. Herod.* p. 129., *Portus* in *Τρέχειν περὶ ἰωυτοῦ*, *Cataker. Diss. de Stylo* N. T. cap. x. Quando *Xerxes* hic dicitur in regnum rediturus ut *lepus* περὶ ἰωυτοῦ τρέχειν, proverbium respicitur *Suidae*, memoratum in *Λαγῶς περὶ τῶν κρεῶν*, [i. e. περὶ τοῦ σώματος,] dictum ἐπὶ τῶν διακινδυνεύόντων ταῖς ψυχαῖς: conf. *Zenob. Cent.* IV. *Prov.* 85. Illuc spectabat et *Aristoph.* quod vidit *Külster.* in *Ran.* vs. 193., quando scripsit: Εἰ μὴ γενναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν. [conf. ibi *Schol.*] Aliud hic *Nostro* praeterea potuit obversari proverbium, quod in adversarium detorquet *Demosth.* de *Cor.* p. 183., λαγὼ βίον ἔζης, δειδιῶς καὶ τρέμων καὶ αἰεὶ πληγῆσθαι προσδοκῶν: habet et *Dion. Chrys.* p. 611. d. vid. *Hemsterh.* ad *Luciani Somn.* p. 13. Hinc nonnemini τρέμων placuerat in *Herod. Anti-*

phon pag. 118, 34. περί τῆς εὐδαιμονίας τρέμων μὴ ἀποστρεφθῆναι VALCK.

CAP. LVIII. 5. ἐπὶ Σαρπηδονίης ἄκρης) Thraciae erat, Melanem sinum finiens, teste Eudoxo in Schol. Apollon. Rh. I. 922. Doctissime hoc de promontorio Holsten. ad Stephani Σαρπηδών. Aliud, et Ciliciae quidem, Σαρπηδόνιος χώμα Aeschyli Suppl. vs. 876. Statim [lin. 8.] πρὸς ἡλίου ἀνατολῆς, recte Palmerius δριναῖος, aestivas, explicat: suadet postulatque itineris continuatio. WESS.

CAP. LIX. 1. Ὁ δὲ Δορίσκος) Steph. Byz. hinc sua in Voc. mutua accepisse, vidit Holstenius, optimo Vallam, τειχος murum reddentem, deserens: urbem enim castellumque Herodoto esse, quo nihil verius: exemplorum copia in penu est Porti, collectaque aliunde stipaverať Holsten., eius ex schedis publicata ad Hieroclis Synecdem. p. 681. WESS.

4. τὸ δὲ Δορίσκος κίχληται) Τειχος istud, sive castellum, Doriscus dicebatur; neque tamen, quod sciam, oppidum illud Thraciae munitum voce τειχος, nomini adiecta designari solet; ut saepe commemorantur Σέρβιον τειχος Ἡραῖον τειχος Ἀβώνου τειχος Γορδίου τειχος, Gordiutichos, Livio. Picrum castella, τειχία τὰ Πιέρων dixit Herod. VII. 112., ubi muros reliquerunt in Latinis. vid. Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 288. et Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 62. Dorisco castello vicina planities [lin. 6 seq.] apta nata Xerxi videbatur ἐνδιατάξαι τε καὶ ἐξαριθμῆσαι τὸν στρατόν: conf. Diador. XI. cap. 3. VALCK.

7. ἐπιτηδεύει ἐνδιατάξαι) Qui corrigebat εὖ διατάξαι, non recordabatur χώρου ἐπιτηδεωτέρου ἰστροποτεδεύεσθαι lib. IX. 2. Equidem καὶ ἐξαριθμῆσαι Arch. et Vind. pro reficilo non habeo: namque in actionibus, certo in loco peragendis, huiusmodi composita adamare solent, ut pluribus patefiet lib. IX. 7. Salen autem Samothraciam, iustissime Gronov. vindicavit. et Zonen ad Ethniconographum Berkelius. WESS.

CAP. LX. 1. ὅσον -- παρῆχον πλῆθος ἐς ἀριθμόν) Vetterem ego lectionem [πλήθος ἀριθμόν] revocarem; a Medicea distant quae primo adspectu videri possent similia: alio collocatam ordine non spernerem praepositionem, ἐς ὅσον μὲν νυν ἕκαστοι παρῆχον πλῆθος ἀριθμόν. VALCK. — Kalekenarium secutus Borh. revocavit πλῆθος ἀριθμόν: quae

mihi lectio ex interpretamento nata videtur. Scripturae, quam *Wess.* cum *Gronov.* tenuit, eadem sententia est: commodè vero post ἀριθμὸν delebitur comma, et post ἀλλ-
θός reponetur: Quamnam quique multitudinem contulerint, accurate ad numerum definire non possum. Quum vulgo post ἀριθμὸν (quemadmodum etiam in nostro ms. F.) incisa esset oratio; intellexeram olim: Quamnam multitudinem quique contulerint ad complendum universum numerum. §.

5 seqq. συναγαγοντο ἐς ἓνα etc.) Restituentur haec ex Codicibus: συναγαγόντες ἐς ἓνα χώρον μυριάδα ἀνθρώπων, καὶ συνάξαντες ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον, περιέγραφαν ἕξωθεν κύκλον. In his συνάξαι, conducere, notat constipare, vel coarctare; ut apud *Longin.* π. γψ. p. 232., τὰ γλωττόνομα - ἢ οὐ μόνον κωλύει τῶν ἐγκυκλισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ συνάγει διὰ τὸν περιεχόμενον τοῖς σώμασι δεσμόν: in quibus errat *Zach. Pearce* p. 267., iam emendatis *Scaligero* in *Propert.* p. 285: συνῆγον καὶ συνέσπων *Xenoph.* p. 152, 34. συναγμένοι apud *Athen.* XI. p. 474. E. compressum interpretatur *Macrob.* [Vide vero *Var. Lect.*] Praeter ceteros indicatos *Brissonio* de *Regn. Pers.* III. p. 407. Herodotea respicit *Aristid.* in *Themist.* III. p. 297. ubi *Schol. MS.* καινότερον φασὶν ἐξυρεν ἀριθμὸν, κατὰ μέρους, οὐ κατ' ἓνα μετρών λέγει δὲ διὰ τὸ μυριάδων τοῦχος, οὐκ ἐμνήσθη καὶ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, I. p. 224. *VALCK.*

5. ἐξηριθμήσαν) Placuit hoc *Gronovio* et mihi: indicatur Persarum exercitum enumerandi actus. Itaque mox [lin. 12.] τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐξηριθμήσαν ἄριθμήσαντες δὲ, κατὰ ἔθνη διάτασσαν, uti *Codices* iubent. Porro συναγαγόντες, in eas schedarum discordia, ex *Arch.*, cui paene paria *Ask.* facit, praecoptavi. Verissimum praeterea [lin. 7.] περιέγραφαν ἕξωθεν κύκλον, extus, sive, uti *Laurentius*, extrinsecus, circumscriptaerunt. Qui quidem circulus si ἔσωθεν intus fuerit ductus, cui tandem usui? Miror tolerari ineptias, a *Pavio* et *Reiskio* explosas, potuisse. *WESS.*

CAP. LXI. 3. πῖλους ἀπαγέας) *Salmasii* ad *Solin.* pag. 392. pileos incurvos, non rectos, quales regum Persarum, attigit *Gronovii* sedulitas; cuius pilea non densata praefero. Ἀπαγής nimis compactum exponit: hinc δ' ἀπλή καὶ ἀπαγῇ εἰς εὐσέθειαν παραλαβόντες ψυχὴν, quibus ad pietatem parum firmus animus *Gregor. Naz. Or. Stelit.* II. pag. 119. γ., et *Juliani Imp.* αὐχρὶ ἀπαγής, caris nimis firma,

ibid. pag. 122. A. Zeno. queque παχύνητός τε καὶ ἀπαγής καὶ ἀσθής, quippe corpore haud bene compacto, in Laërtii VII. 1. Aliibi Noster de Persis, ἀναξυρίδας δὲ ἔχοντις ἔρχονται ἐς τὰς μάχας, καὶ κρηβαρίας ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι lib. V. 49., quae utique κρηβαρίαι non erant πεπηνυῖαι compactiles admodum, quales Scytharum cap. 64. Quid Porto arriserit, Lexicon eius docebit. WESS. — Ἀπαγίας πύλους impenetrabiles reddiderat Valla; in eademque sententiam Portus intelligebat ex solida materia firmaque compactos, qui adeo non facile frangi aut penetrari poterant; scil. ex ἀπό (privationem significante) et ἄγω, frango, derivato nomine ἀπαγής, sive a verbo πηνυμι cum α intensivo, non privativo, ut idem valeat ἀπαγής atque ἐπαγής. Recte vero Wesselingium ἀπαγίας non compactos interpretatum esse, docet Scholiastes ad Aristoph. Av. vs. 487. ubi, Πᾶσι Πέρσαις, αἶτ, ἐξὴν τὴν τιὰραν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρθὴν· μόνον δὲ οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἐχρῶντο. — ταῖς μὲν ἄλλαις ἔθος καὶ ἐπενυμένην καὶ προβάλλουσαν ἐς τὰ μέγιστα ἔχειν. Pro eo quod vulgo ἡ τιὰρα Graeci dicebant, Herodotum in masculina forma esse hoc nomine, adnotavit Hesych. in voce. Caeterum super his, quae hoc cap. de Persarum cultu memorantur, consuli potest Commentatio eruditi Academici Parisiensis Mongez, Tomo IV. Actorum Instituti Literarum et Artium Gallofrancici pag. 7 seqq. S.

3 seq. κιδῶνας χειριδωτοὺς ποικίλους) Tunioam manicatam Persis Strabo et plures tribuunt. At nulla hic lorica, cum tamen χιτῶσι φοινικοῖς, θώραξι χαλκοῖς munirent corpus in Xenophont. lib. VI. Παιδ. pr., et Masistius ἐντὸς θώρακος εἶχε χιτῶνα λεπιδωτόν· κατ' ἑκαστὴν δὲ τοῦ θώρακος κιδῶνα φοινίκιον inf. lib. IX. 22. Cuius neglectae fortasse caussa, quod lorica κιδῶνος in vocabulo lateat. Hesych. Στρεπτοῖο χιτῶνος, τοῦ ἑλυσσοειδοῦς θώρακος. Propterea Heliodorus Aeth. IX. p. 431., absoluta elegante loricae squammatae pictura, χιτῶνά τινα φελιδωτόν ἀπεργάζονται. Alioqui fatendum erit, loricae excidisse mentionem, fuisseque primitus χειρὶδ. ποικίλους, καὶ θώρακος λεπίδος σιδ. etc. quae docta Io. Christ. Biel (Exercit. de Lign. Libani pag. 29.) coniectura. Simile quid in Reiskii stilum venit. Ut ut illud est, mallem eum Passio ἰχθυοειδέας, et ad κιδῶνας referre. WESS.

4. λεπίδος σιδήρεας ὅψιν ἰχθυοειδέας) Nisi quid interciderit,

videri possunt non pectus tantum, sed totum corpus, habuisse lorica tectum, ex ferreis laminis squamarum instar sibi invicem impositis facta; ut erant armati equites cataphracti, de quibus egere Brissou. de Regn. Pers. III. pag. 379. seqq. et Spanhem. ad Julian. p. 249., ut horum adeo μιδῶντες χιμιδωτοὶ fuerint λεπιδωτοὶ vel φελιδωτοὶ. Herodotus tamen infra, de Masistio loquens interfecto, τὸν θάρηκα et τὸν ἀδῶκα clarissime distinguit IX. 22., ἐντὸς θάρηκα εἶχε χρέστος λεπιδωτὸν, κατόπιθε δὲ τοῦ θάρηκος καθῶνα φορέειεν ἐνεδύμενος. In eundem sensum φελιδωτὸν dixit Posidippus Com. Athen. IX. p. 376. F. ὅστις ἂν θάρηκα ἔχη φελιδωτὸν, ἢ δακνόντα σισιδρωμένον. Eiusdem originis voces λεπὶς et φελὶς [conf. Etymolog. pag. 798.] in usu distinguebantur: piscium squammæ λεπίδες, serpentium φελίδες dicebantur; quod vere monuit Brissou. φελιδωτὰ δακνόντια dederat Ignat. Ep. ad Antioch. p. 106. VALCK.

[12. Ἀρταῖοι.] Vide Steph. Byz. voc. Ἀρταῖα: cuius ex observatione obiter firmatur id quod de corrupta scriptura Artobazeres, Artobazus, et similibus, subinde in his Annotationibus monui. De errore doctorum nonnullorum virorum, qui Artaetas etiam nominatos veteres Persas statuerunt, vide ad I. 125, 12. notata. S.]

[12. seqq. ἐπὶ δὲ Περσέως ὁ Δανάης τε etc.] Conf. c. 150. Græcanicam de Persicorum regum origine fabulam attigit etiam Xenophon Cyrop. I. 2, 1. et Apollodor. Biblioth. II. 4, 5. S.]

CAP. LXII. 1. τὴν αὐτὴν ταύτην ἐσταλμένοι) Viri docti ταύτην στολὴν probare nequeo: σχευὴν ex secuturis Scriptor intellectam voluit. A Medis autem cunctum illum armaturæ habitum Persas mutuum habere, Strabo lib. XI. p. 797. O. [p. 625. D. ed. Cas.] exponit. WESS. — Vide ad I. 109, 2. notata. S.]

[4. ἐμαχόντες δὲ πάσαι — Ἀρεῖοι] Fuit deinde particulare nomen populi Persarum imperio subiecti, Ἀρεῖοι sive Ἀρεῖοι, apud Nostrum III. 93, 12. et VII. 66. Intelliguntur autem h. d. Ariei, interprete Anquetilio (Act. Acad. Inscr. T. XXXI. p. 376.) incolæ regionis cui nomen Iran. Quod vero adiecit Scriptor noster, Medos ipsos nominis sui originem a Colchico Medæa derivare; (conf. Pausan. II. 3. p. 118.) id quidem ad credendum difficile est; nisi forte Medus aliquis, fabulatoribus Græcis per iocum gratificaturus, olim tale

quidpiam alieubi iactavit. Conf. Is. Vossium ad Melam, l. 2. p. 561. S.]

9. *μυτηφόροι*) Ex dialecto, qua ἀγγελιφόροι saepius, *σημφορές* III. 102: et *μυτηφορίων* Arrian. Ind. cap. 7. In Eustath. tamen pristina est scriptura, ad Odyss. K'. p. 1659, 10. [p. 398, 9. ed. Bas.] Melius contra pravam Arch. *ἑτεράχαιο* [lin. 11.] idem ad Iliad. B'. p. 234, 12. [pag. 177, 26. ed. Bas.] καὶ παρ' Ἡροδοτῶ το, ἰσιτάχαιο, ἀντὶ τοῦ ἀπλισμένοι ἦσαν. vid. c. 70. WESS. — Perversa lectio est Arch. *ἑτεράχαιο*: alterum aliquoties in hac recensione recurrit: c. 70. κατὰπερ Ἰῶδοι ἰσιτάχαιο: c. 73. Ἀρμένιοι κατὰπερ Φρύγες ἰσιτάχαιο: et cap. 86. Hesychius: Σιστάχαι, ἰσκεινέσθαι, καθοπλίζεσθαι. Σάχη γάρ ἡ καθόπλις. Theocrit. Eid. XVII. 94. πολλὰ δὲ οἱ ἀσπιδιώται, Χαλκῶ μαρμαίροντι σισαγμῖνοι. VALCK.

CAP. LXIII. 3. *χάλκεια τε κράνεα*) Restitutum est vocab. *κράνεα*: nam *χάλκεια*, solitarie posita, quid erunt? An ποτήματα, quae conmode adduntur c. 80. Certe capitibus munimina, adeoque *κράνια*, *galeae*; quae possunt profecto varie implicari nectique, *πλέμεσθαι*, sicuti Paphlagonum c. 70. et Thracum *galeae* c. 76. Utrum vero, quum in Persis, Medis, Cissiis et Hyrcanis nullas Herodotus *galeas* agnoscit, consequens, ut nec in Assyriis? [quae Gronovii erat opinio.] WESS.

[7 seq. οὗτοι δὲ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἐκκλίοντο Σύριοι etc.) Etiam Cappadocas Graeci Σύρους et Συρίους adpellabant; vide I. 6, 3. et 72, 9. cum utrobique notatis: adde Strab. lib. XVI. p. 737. A. B. S.]

CAP. LXIV. 4 seq. *κυρβάσις ἐς ὅξυ ἀπιγμῖνας*) Ubi habentur οὖρα ἐς ὅξυ τὰς κορυφὰς ἀπιγμῖνα, lib. II. cap. 28., in Arch. scribitur ἀπηγμῖνα: nostro loco si legeretur ἀπηγμῖνας, sive potius ἀνηγμῖνας, alterum nemo requireret. κορυφὴ οὐκ ἐς ἄγαν ὅξυ ἀνηγμῖνη est in Pausan. IX. pag. 786. ἐς ὅξυ συνηγμῖνης τῆς κεφαλῆς, Diodori T. I. pag. 148. εἰς στενὸν συνηχθαι, Athenaei XI. p. 477. VALCK. — Suidas: Κύρβας· ἐνίοι μὲν τιάραν etc. Quam ad nominis formam, h. l. *κυρβάσις* scriptum oportebat: sed *κυρβάσις* penacute apud Nostrum, ut hic, sic et V. 49, 38. praeferebant edd. et mssti, quemadmodum in sing. τῇ *κυρβάτι* apud Aristoph. Av. 487. ubi Schol. εἰσι δὲ αὖται, τιάρας. Unde et Hesychius idem capitibus tegumentum perinde et *Κυρβάτιν* et

Τιάραν dici, sub utraque voce monuit: quod etiam ex Herodot. VII. 61, 2. coll. cum V. 49, 18. intelligitur, Caeterum, ut Persarum tiarae ἀπαγίς erant, non bene compactae firmaeque, sed in frontem propendentes; (c. 61, 3. et ibi not.) sic contra hae Sacarum cyrbasiae πεπηγυῖαι erant et ὀρθαί, bene compactae (firmae, rigidae, coll. c. 70, 11.) et erectae; quales apud Persas non nisi reges gestabant. S.

7. ἀξίνας σαρδάεις) Interpositum καὶ, quo scholii indicium esset liquidius, voluntate Codicum eliminavi. Sagaris et ἀξίνας eadem, nunc quoque Armeniis, sicuti Wisthoni fratres ad Mosen Choronensem in Praefat. monuerunt. Neque occultum Corn. de Pauw fuit litteratoris interpretamentum, coniectanti ex abundanti suspicionum penu καὶ ἀσπίδας καὶ σαρδαίεις, citra aequum tamen. [Vide omnino Var. Lect.] Ἀμυργίους [lin. 8.] tutatur Steph. Byzant. WESS.

8 seq. οἱ γὰρ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθας etc.) Quod a Persis Scythas omnes scribit Σάκας dictos, hinc attigit Eustath. ad Dionys. vs. 749. Ctesiae probabiliter debentur de Dario et Sacis Polyaeo narrata VII. c. x. §. 6. et 8. conf. Demetrius περὶ Ἑρμ. §. 249. VALCK.

CAP. LXV. 1. εἴματα μὲν ἐνδιδομένους ἀπὸ ξύλων πεποιημένα) Laurentii amictum e lignis exsibilant merito. Qualis enim amictus? Indi veste utebantur linea, lino ex arboribus facto, sicuti hunc usque in diem. Arrianus Ind. cap. 16. ἰσθῆτι δὲ Ἴνδοι λινὴν χρίονται, - - λίνου τοῦ ἀπὸ τῶν δένδρεων. Talis Nostro ad telas materia εἶμεν ἀπὸ ξύλου lib. III. 47. et uberius ibid. cap. 105. Latinorum ore aut gossipion, aut xylon Graeca voce. Plinius Hist. Nat. XIX. 1. Superior pars Aegypti in Arabiam vergens gignit fraticem, quem aliqui gossipion vocant, plures xylon, et ideo lina inde facta xyлина. Id sequor. Σίδηρον ἦν [lin. 3.] ferri potest ob εἶδη Aretaei Cappad. Morb. Diuturn. II. 13. pag. 134., alioqui insoletius. WESS.

CAP. LXVI. [1. Ἀρῆς) lidem Ἀρῆος III. 93, 12. Caeterum conf. cap. 62, 4. ibique not. S.]

7. Ἀζάνης ὁ Ἀρταίου) In barbaris his nominibus multiplex amanuensium dissensus, compositum difficilis. Ἀρτύβιον Persam memoravit lib. V. 108., Ἀρτάνην inf. cap. 224. Sunt ea cognomina Persica, sed quo iure edita recusabuntur? De Parthis, Chorasmis, Sogdis vide III. 93. WESS.

CAP. LXVII. 1. σισύνας) De σισύρη et σισυροφά-
ρας [lin. 8.] vide lib. IV. c. 109. WESS.

5. εἴματα μ. βεβαμμ. ἔχοντες ἐνέπρεπον) Idem esset
εἴματα βεβαμμένως ἦσαν ἐμπρεπείς, vel διαπρεπείς: sic c. 83.,
ἡρώδης πολλὸν καὶ αἴφθονον ἔχοντας ἐνέπρεπον. Rarissimum illud
Aeschyli Agam. vs. 1231. σπλάγχν' ἰποκτιστον γένος Πρίπου
ἔχοντας: et vs. 30. ὡς ὁ Φρυγίας ἀγγέλλων πρέπει, pro ἔχουσι,
et ἀγγέλλει, sic optime Clar. Abresch. interpretatur. Ut
splendida vestis ἐμπρέπειν; sic ornatus veste splendida, illa
dicitur ἐμπρέπειν. Lucian. adv. Indoct. §. 9., ἡ πορφύρα ἐν-
πρεπε τῆς ἐσθῆτος. Sophocles apud Clem. Alex. Paedag. III. p.
286, 2. Γυναικομήτοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν: quibuscum Euripi-
dis ex Antiope locum recte comparavit Io. Pierson, Praef.
Moer. pag. XLIII. VALCK.

[10. Ἰθαμοίτρεω) Verum fuerit Ἰθαμίτρεω. Vide Var. Lect.
et conf. VIII. 130, 10. ibique Wess. S.]

CAP. LXVIII. 4. Ἀρσαμένης ὁ Δαρείου) Mirum
ni huic, ut reliquis Darii filiis, matris nomen histori-
cus adiecerit. Idem Plutarcho dici videtur aliquoties Ἀρσα-
μένης, T. I. p. 119. D. T. II. p. 488. D. Priori loco fratrum
Xerxis audit πολὺ κράτιστος τε καὶ δικαιότατος: altero, filio-
rum Darii natu maximus, πρεσβύτατος, τῆς γενεᾶς. Sed, cui
cum Xerxe de regno fuit controversia, Herodoto vocatur
Ἀρταβαζίνης lib. VII. c. 2. Hoc capite memoratus si Plutar-
cho est Ἀρσαμένης, cur Nostro non dicebatur ὁ Δαρείου καὶ
τῆς Γωβρύω θυγατρὸς? ut Ἀρταβάνης infra dicitur cap. 97.
VALCK.

CAP. LXIX. [1. ζειράς ὑπεζωσμένοι) Ζειρά vel ζειρή,
vestimenti aut indumenti genus: quod quale fuerit expli-
caturi veteres Grammatici (in Var. Lect. citati) varias
iverunt in partes, nec satis planum facere potuerunt. Il-
lud unum h. l. monuisse iuvabit, quod apud Suidam et
alias nonnullos legitur, Ζειραὶ χιτῶνες ἀνακεκολλημένοι: do-
cente Ruhnkenio ad Tim. p. 129. ex Etymol. p. 410. ἀνακεκο-
λλημένοι corrigendum, tunicae in sinum replicatae. S.]

2. τόξα παλίντρονα) Arcus omnes παλίντρονοι quum sint,
iusta observatio Eustath. est, Arabum arcus forma fuisse
singulari, atque utramque in partem flexiles, ἐπὶ δ' ἄτερα μέν
ἀνιόντα, sive Attii voce reciproca, monente Scaligero in
Karron. de Lingua Lat. lib. VI. p. 78. Erant quoque πρε-
σβύτατος

διξ; habiles in Latinis Vallae, sive, quemadmodum Edd. et scripti, πρὸς δεξιὰ, ad dextram adpensi: equidem περιδέξια novi, non illud. Dubio exemptum nunc omni ἐκ Φολίνικος σπάθης est, [lin. 4.] quae Kühnium scriptura ad Pollucem non fugit. Certissimum etiam ἐναμμένοι, [lin. 3.] ad Diodori lib. I. 11. p. 15. explicitum. WESS.

3. λεοντίας ἐναμμένοι) Sic optime Gronov. ex Med. Ἀσωντὴν ἐνημμένην scripsit Aristoph. Ran. vs. 433. νεβρίδα ἐνῆφθαι, Cornutus de Nat. Deor. c. 27. et Harpocrat. in Νεβρίδων. παρδαλὴν ἐνῆφθαι, Schol. Theocriti I. 3. non, ut vulgatur, παρδαλιν εἰδῆφθαι: hoc ubi est in Pollucis VIII. 151. ἀνῆφθαι verius est. παρδαλὴν ἐνῆφθαι dederat et Eustath. in Ἰλ. γ. pag. 283, 43. non ἐνῆσθαι. In proximis, [lin. 4.] ut erat in marg. Steph. corrigit Palmer. ἐκ Φολίνικος σπάθης: atque id ipsum in aliis esse Codicibus didicimus ex Dissert. Herodot. Wesselingii p. 119. VALCK.

5. δίστους μικροὺς) Collatis Agatharchidae et Heliodori verbis ita reposuit S. Bochartus Phal. IV. 26. pag. 266.; quam magni viri correctionem in examen operosa Nob. Palmerius disquisitione misit, Exercit. p. 33.; probabiliter ostendens, arcui praegrandi minorem sagittam non optime convenire; incurvationis enim spatio haud sufficere; Heliodori verba et Agatharchidae controversa videri. Qua quidem in disputatione posterior mihi pars elumbis adparuit; sicuti quoque, sagittas μακρὰς et βραχεῖς recte dici, minus μεγάλας et μικρὰς. Verius Gronovius. [monens, nihil impedire quo minus sagittae μικρὰι dicantur.] Δόρατος μικροτέροιςι χρεώμενοι Codices quidam lib. VII. 211. Equidem, nisi Mssti obstarent, in partes ire possem. Lapis acutus, quo sigilla sculpebantur, [lin. 6 seq.] σμίρις, Hebraeorum שִׁמְרִי Samir, est; de quo eruditissime Bochartus Hierozoic. Part. II. lib. VI. p. 842. WESS.

12. ἦρχε Ἀρσάμης) Fortasse hoc homini nomen fuit, liquido non adfirmaverim. [Vide Var. Lect.] In Persis plures Arsames; qualis Plutarchi, Artox. pag. 1026 fin., Antigoni Carystii c. 128., Polyaei VII. 28., quem Maassius cum hoc male contendit. Immo ipsis Darii in memorabilibus Arsames, inf. cap. 224. WESS. — Ἀρσάμης legitimum potius nomen videbitur: huius proavus, pater Hytaspidis, Ἀρσάμης aliquoties vocatur Nostro: bis inter du-

ces exercitus 'Αρσάμης memoratur Aeschylō Pers. vs. 37. et 308. Casaubono idem esse videbatur Polyaei 'Αρσάβης vel 'Αρσάμης, VIII. c. 28.; sed, qui Barcen fraude cepit, Persa Herodoto vocatur 'Αρσάμης, lib. IV. c. 201. et 203. Arsamis germanus frater, Darii filius ex Artystone, Γωβρύης, infra VII. 72., Βρῦνης audit ex membrana Med. VALCK.

[14. σι x ω] εἰκοῦν scriptum oportuisse censuit Larcher ob Gregor. canonem 35. de Ionica Dialecto. Iam ad illam quidem normam ἰοῦν et βοῦροῦν dixit Noster, a rectis casibus ἰῶ et βοῦρῶ: sed, ut in aliis multis, sic et hoc in genere, licitum fuit Ionibus, Herodoto certe, eis etiam uti formis, quae aliis Graecis, et Atticis praesertim, usitatae erant. Sic, licet αἰδεῦν, ut ionicum, ibid. commendet Gregorius, nusquam apud Herodotum reperitur haec nominis forma; sed αἰδῶ, sive rectius αἰδῶ, (ut nos cum probatis libris edidimus, nempe ex αἰδέα contractum, coll. Etymol. p. 30. lin. 40 seqq.) praeferunt codices lib. I. c. 8, 16. quemadmodum constanter apud Homerum scribitur. S.]

CAP. LXX. 2. διξοι γὰρ δὴ ἱστεινύοντο) Veterum persuasio de Aethiopibus Afri et Asiaticis cognitissima ex Strabonis erudita super Homero Αἰθιοπας, τοι διχθα δὲ διδαται, dissertatione est lib. I. p. 58. [p. 30. et 33. ed. Cas.] Indi Aethiopes recta et promissa erant comā, ἰθύτρυες: Afri οὐλότρυες, crispo, ut nunc perseverant, capillitio. Consimilis de utrisque Strabonis lib. XV. pag. 1012. B. [pag. 690. D.] et Arriani Ind. c. 6. observatio. WESS. — Conf. Heeren Ideen über die Politik etc. T. II. p. 352. S.

8. προμετωπίδια δὲ ἵππων) Frequentantur in equorum ante frontem ornatu προμετωπίδια apud Xenophontem, Achillem Tat., Aelianum, Iamblichum, et plures: in muliebri mundo κόσμος προμετωπίδος Basilio M. T. II. pag. 55. c. Hic προμετωπίδια sunt pelles, equorum capitibus detractae, et humanis ad terrorem indutae et speciem. Nam, quod ante frontem, προμετωπίδιον, quale προμετωπίδιον κέντρον, quo natura pisces xiphias armavit, in Aeliani Hist. An. XIV. 26. Atque haec, qui προμετώπια praeferunt, considerasse non videntur. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἦσαν ἔχοντες) Culte codices pauci σκυρίων ἦσαν ἔχοντες, corio armati iere. [ibant.] Belle equidem illud Declamatoris in Sallust. cap. 3. Unus enim

satis es materiae habens, et quae Sanetius Minerv. III. 10., iuxtaque Graecorum similes prorsus [periphrasticas] dictiones, conductas ad Diodori lib. II. 5., recorder. Sed illud huic loco magis censeo adpositum. WESS.

CAP. LXXII. [2. κράνεια πεπλεγμένα) Conf. c. 63, 3. ibique Wess. et cap. 79, 2. S.]

5. Αίγυπτος) Idem c. 86. Αίβυς, et lib. III. 92. Αίγλοι, sive Αίγδοι, uti Mssti; mihi, quod ibi [Adnot. ad III. 92, 9.] professus fui, sive nomen expendo seu gentem, ignoti. Μαριανδυνοί bene habent; [conf. Var. Lect. I. 28, 5.] bene Σύριοι, qui volentibus schedis, heic Σύροι. Vide III. 90., notataque Gronov. lib. II. 104. [Adnot. ad II. 104, 12. et supra ad huius Musae c. 63, 7 seq.] Sit-ne vero Darii et Artystonae filius [lin. 10.] vero nomine Βέρης an Γαβρύης; non adfirmavero. Notior in Persis Gobryes Gobryasque multo est. WESS. — Vide Var. Lect. S.

[6. τὴν αὐτὴν ἔχοντες) Toties in hoc recensu vocab. σκισθῆναι occurrit, ut nullo incommodo hic omitti potuisset videatur subintellectum. Conf. cap. 62, 1. 71, 2. 73, 2. 77, 2. et vide ad I. 109, 2. notata. S.]

CAP. LXXIII. 3. Βέργες) Conveniunt Βέργες et Φρίγες Macedonum sono, quo Βίλιππος et Βάλακρος, qui Φίλιππος et Φάλακρος alibi. Nollem tamen Arch. et Pass. scripturam obtrudi. Βέργες hinc clarissime Steph. Byz., et de Mida Coñon Narr. I. ὑπὲρ Μυσίαν ὤκισε, Φρύγας ἀντὶ Βέργας, βραχὺ τι παραλλαγείσης τῆς λέξεως, μετανομασθέντας. Plura Cl. Holstenius ad Stephanum. Ceterum σύνοικοι ἦσαν [lin. 4.] in absurdis collocari non debet. WESS. — Qui in Thracia manserunt eiusdem originis, Βρύγοι nominantur VI. 45, 3. (ubi vide Not.) et VII. 185, 9. Apud Strabon. VII. p. 295. c. et XII, pag. 550, 4. ubi Βρύγες et Βέργες olim edebatur, utrobique Βέργες ex msstis posuit nuperus Editor Lipsiensis, cuius vide notata in Var. Lect. ad posteriore locum, T. V. p. 92 seq. S.

4. Εὐρωπαϊοὶ ἰόντες συνοίκησαν) Ex tribus diversis lectionibus genuina mihi videtur illa in marg. Steph. χρόνος ὅσον Εὐρωπαϊοὶ ἰόντες σύνοικοι ἦσαν (ἔσαν) Μακεδόσι. Hic est Nostro familiaris scribendi mos: IV. 47. ἡ γῆ, εὐσταπιδίας, — εὐνδρός ἐστι cap. 147. ἦν δ' Ὁμήρας εὐτος, γένος ἐὼν Καδμείος, — ἀδελφεός. VII. 129. τὸ μέσον δὲ ταυτίων — ἡ θεοσταλὴ ἐστὶ, εὐστα κόλμη. VALCK.

CAP. LXXXIV. 2. αὐτὸν δὲ Λυδοὺς, inquit, πῶς καὶ λαόντο πύλαι, (εἰθεὶς δὲ πύλαι,) ἐπὶ δὲ Λυδοῦ τοῦ Ἄτρου; ἔρχον τὴν ἱπποσύνην. In Codice, quem manu scriptum ab humanissimo I. I. Wetstenio habui utendum, hoc legemur Scholion in Hom. *Il.* γ'. 402. Μυονίας Ἀσδίας λέγει Μήνιος γὰρ τὸ παλαιὸν ἐκαλοῦντο οἱ Λυδοί, εἴτα Λυδοί, ἀπὸ Ἀσδὸς τοῦ ἄσπιος, (lege Ἄτρου,) ὡς Φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. lib. 1. c. 7. VALCK. — Eadem leguntur in Villosioni Scholiis Venetis, et ibi quidem recte Ἄτρου scribitur, sed perperam Ἡρωδιανός, pro Ἡρόδοτος. Quod ad Μήνιος spectat, vide *Var. Lect. S.*

5. ἀκοντίοις δὲ ἐχρίωντο ἐπικαύτοισι) Afris idem teli genus cap. 71. Mysii autem nobiles his iaculis, ἀκοντίοις Μυσοὶ *Aeschylo* Pers. vs. 52., et Ὀλυμπιοὶ *Eustathio* in *Perieges.* 2. 810. [immo vero ad vers. 322. not. 3.] *Stephanoque* Voc. Ὀλυμπος, unde Ὀλυμπιοὶ et hic, [lin. 7.] a qua necessitas. WESS.

CAP. LXXV. [3. ζειράς) Vide ad c. 69, 1. S.] 4. seq. πίδαλα νεβρῶν) Vetere πίδαλα νεβρῶν delectatur *Cl. de Pauw*, caligis videlicet ex loris apte constrictis: neque enim πίδαλα νεβρῶν ulla fuisse, cum hinnuli caligis careant; nec pelles hinnulorum, si vel maxime caligis dederint structuram, νεβρῶς, sed νεβρίδας aut νεβρίους, adpellari. Cui opinioni speciem carbatinae detrahent, *πικτομημέται* ἐκ τῶν νεοδαίρων βῶν, non utique ex bubus, sed bubulo corde, in *Xenophontis* Ἀναβ. IV. pag. 309. Ed. *Hutch.* *Transitum Thracum in Asiam*, iustumque eius tempus, ill. *Scaliger* vestigavit ad *Euseb. Chron.* MXLV. WESS. — Quod πίδαλα in Graecis nostris penacule scribitur, id ex ed. *Schaefer.* pro in nostrum exemplum irrepsit: πίδαλα oportebat, ut habent aliae editiones atque etiam *Schaeferiana* secunda. S.

CAP. LXXVI. 1 et seqq. ἀσπίδας δὲ ὠμοβοῶντας εἶχον etc.) Cuncta haec de Thracibus Asiaticis sive Bithynis eruditi accipiunt; quorum tamen armaturam, originem, praefectumque Persam, quod Scriptoris mos fert, summa descriperat ante accurratione. Et talia de hisdem iterum? Immo vero ἀνέφραλα sunt, defectaque et gentis titulo et praefecti Persae nomine. Hiatus sagax *Cl. Pavii* ingenium animadvertit, et agnoscent, opinor, in posterum omnes. Quo enim cunque verba versentur modo, ad Thraces Asia-

ticos non pēstinebunt; medum ad Europatos, quibus suus demum locus c. 185. Venerant in mentem mihi *Chalybes*, ob *Mantis oraculum*, et quoniam memoratis gentibus adfixa fuerunt lib. I. c. 28. Sed incertissima ea divinatione. Προβόλους λυκουργίας aut λυκεργίας [lin. 2.] servo, Gronovio consentiens. Opportuna est Grammaticorum glossa, ἀνδρεία πρὸς λύκων θύραν ἐπιτήδεια in *Athenaeo*, alioqui turbatissimo; sicuti alias, post sollertem magni Animadversoris et *Paulii Leopardi* Emend. XI. 18. curam, ostendi. WESS. — Vide eiusdem doctissimi Viri *Dissertat. Herodoteam*, p. 58 seq. et quae a nobis ad *Athenaeum* adnotata sunt, *Animadverss.* Vol. VI. p. 212 seq. S.

2. προβόλους δύο λυκεργίας) Nihil attulit vir. Clar. [Gronov.] quo lectori persuaderet; quod persuasum voluit. [scil. cum 'Valla intelligenda esse veruta ad lupos conficienda idonea.] Quando inter Milyas εἶχον τόξα μετεξέτεροι Λύκιοι, quidni Thracēs Asiatici προβόλους habuerint λυκεργίας? id est, *Athenaeo* interprete lib. XI. pag. 486. η. ε. ἀπόντια ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα: a quo commodē comparantur Νάξιουργὴς κἀνθάρος, κλίνη Μιλήσιουργὴς, et τράπεζα Ἐννιουργὴς. *Athenaeum* tamen suspicor in suo quoque Codice legisse λυκεργίας, [λυκεργίας ille in suo *Herodoti* exemplo legerat, si fides vetustissimo *Athenaci* codici,] cuius loco scribi voluerit λυκυεργίας, ἢ ἀκούεται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα, prout corrigit *H. Vales.* ad *Harpocr.* in λυκυουργίς. conf. Index *Theauri H. Steph.* VALCK.

CAP. LXXVII. 1. Καβαλῆες δὲ οἱ Μήονες) Alibi Καβαλῆες, [III. 90, 6.] ex *Lydis* propagati, eaque propter *Meones*. Mox Λασονίαι τε καλεῦμενοι, et qui *Lasonii* dicuntur, doctissimus *Pavius*, [pro Λασονίοι δὲ, quod praeferunt libri omnes;] ut a *Cabalensibus*, quemadmodum lib. III. 90., separentur. Prostat ibi alia *Valckenarii* nostri coniectura. WESS. — Adde quae a *Larchero* ad h. l. notata sunt; et consule, quos ille laudavit, *Stephanum Byz.* in Καβαλῆς, et *Strabonem* lib. XIII. p. 630. c. D. et 631. A. ed. Cas. S.

CAP. LXXVIII. 9. Ἀρταύκτης ὁ Χερᾶσμιος) Cupide ὁ Χερᾶσμιος docti viri *Is. Vossius*, *Pavius*, alique; quibus calculum addere memini, motus *Arch.* indicio. Muto sententiam: ὁ Χερᾶσμιος, aut, si malueris, ὁ Χερᾶσμιος, patris nomen *Artayctae* dat. Neque is enim gente *Herodot.* T. VI. P. I. Y

Chorasmius; sed, quod Noster planissime, ἀντὶ Πέρσης, origine et domo Persa, lib. IX. 175. WESS.

CAP. LXXIX. 1. Μᾶρες, *Hecataei* testimonio apud *Stephanum* protectissimi contra *Is. Vossii* (Κᾶρες et [lin. 6.] Καρῶν emendantis) molimina sunt. *Cares* utique ab hac gentium serie alienissimi. Vide c. 93. WESS. — Immo vide III. 94, 7. ibique notata. *Isaacus* vero *Vossius* ubinam significaverit, Κᾶρες h. l. pro Μᾶρες corrigendum, mihi non liquet. Illud video, eundem *Vossium* in Notis ad *Melam* p. 562. diserte adfirmare, eosdem h. l. *Mares* ab *Herodoto* memorari, quos apud eundem lib. III. c. 94, 7. intelligendos esse ipse *Vossius* docuit. S.

CAP. LXXX. 2. τοὺς ἀνασπαστοὺς καλεομένους) His gemina lib. III. 93. Qui solos *Cares*, ob haec *Arriani* Ἀναβ. III. 8. οἱ δ' ἀνάσπαστοι Κᾶρες, intelligit *Barn. Brissonius*, *Regn. Pers.* lib. II. c. 223. admodum parvus est, praesertim cum eos in insulis *Arrianus* non locet. *Barcaei* ἀνάσπαστοι, *Paeones*, *Eretrienses*, supra memorantur, nec has tamen in insulas depositi. *Ctesiae* verba, ab eruditissimo viro adscripta, ἀνάσπαστος γίνεται εἰς Ἑρυθρὰν, *Persic.* cap. 39. ipsos *Persas*, delicti adfines, huc relegatos nonnunquam fuisse ostendunt. Latius tamen vocis notio, ad lib. IV. 204. exposita, semet extendit. WESS.

CAP. LXXXII. 4. Σμερδομένης) Sic malui, ut in hominis nomine discordia cessaret. *Σμερδομένηα* adpellant plerique omnes c. 122. Illud autem [lin. 5.] Ἐίρην δὲ ἔχοντο ἀντιφατοί, in positione dictionis concordat c. 5. δὲ ἦν. Ἐίρην μὲν ἀντιφάτος, Δαρσίου δὲ ἀδελφεῖς παῖς. Vide ad superioris libri c. 103. WESS.

CAP. LXXXIII. 5. ἐπὶ τοῦδε) Glossam redolet. *Med.* et aliorum διὰ τοῦδε, nollemque defensum: alterutrum abunde est. Formam praefert Ionicam βιηθείς [lin. 6.] spernique recusat: alienum sane μιωθεῖς est *Th. Galei*, nec fulcrum ex Glossatorum Μιῶσαι, deportare, Μίωσις, diminutio, nanciscitur; siquidem vitiose picta sunt, et inconmoda prorsus. Ἀραίρητο alibi assertum. WESS. — De ionica forma ἀραίρητο pro ἤρητο vide *Adnot.* ad I. 191, 33. ubi quae verba ex IX. 101. citantur, leguntur ea lib. IX. c. 102, 18. Et duobus quidem istis locis ἀραίρητο significat *captus erat*: hic vero *electus erat*, (sic enim in versione po-

situm malim, quam deligebatur) id est, iam ante designatus erat qui continuo in decedentis locum succederet. Quod vero in eadem Wesselingii Adnot. ad I. 191. verba quae hic leguntur, ita adferuntur, quasi ἀφαιρέτω cum νόσῳ iunctum esset, ut intelligeretur morbo sublatus, morbo extinctus, id invito Viro doctissimo exciderat. S.

5. ἐπὶ τοῦδε) διὰ τὰδε, quod in Codicem Med. irrepsit, interpretamentum videtur Herodoteae formulae. In proximis, ἢ τις αὐτίων ἐξέλεπε τὸν ἀριθμὸν, ἢ θανάτῳ βίασθεις ἢ νόσῳ, pro βιασθεῖς in Arch. βιωθεῖς scribi dicitur; illinc Galeo placuit μιωθεῖς. Numerus certe dici potuit μειωθεῖς, imminutus; forsitan et aliquis θανάτῳ μειωθεῖς ἢ νόσῳ, morte minutus sive morbo: μειῶσθαι, μινύθειν, et minutus, in talibus adhibentur nonnusquam; et nova captat Herodotus. VALCK.

10. χωρὶς δὲ χρυσὸν τε πολλὸν etc.) Quia Curtius de his lib. III. 3. Proximi ibant, quos Persae Immortales vocant, ad decem millia: cultus opulentiae barbarae non alios magis honestabat: illi aureos torques, illi vestem auro distinctam habebant; Nostri χρυσὸν ad solas vestes referri Schefferus de Antiq. Torquib. c. 9. vetat; torques enim aureos suo continere ambitu; cui adsentior cupide. WESS.

CAP. LXXXIV. 3. καὶ ὁ περὶ αὐτῶν) Puto fuisse τὴν καὶ ὁ etc. Idem requiri c. 86. ἐπιστάχατο τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ περὶ, nimirum τῇ καὶ ἐν τῷ, Reiskius agnovit. Ionum μετεξέτεροι: [lin. 4.] quod una cum scholio apud Arch. revocatum haud indignabuntur Herodoti amatores. Fue- rint-ne vero veterum Persarum in capitibus ex aere ferro- que ducta ποτήματα prorsus eadem ac culte ab Heliodoro Aeth. IX. p. 431. expicta, non habeo dicere. WESS. — Potuerat utique lin. 3. τὴν καὶ scribere Herodotus, et τῇ καὶ c. 86. Sed invito nihil tale obtrudi Scriptori debet. Sic sane et cap. 50, 15. γνώμησι ἔχοντο ὁμοίησι καὶ σὺ scribere ei placuit, non τῇσι καὶ σὺ. Parique ratione latine idem atque dicimus, et similiter atque. Conf. c. 86, 3. S.

CAP. LXXXV. 7. σειρήσι πηλεγυμένησι) Th. Ga- léus potius adposuit ζυγῇσι futurum ex c. 75., longe aber- rans. Ζυγαί in amiculorum genere, in consertis funibus σειραί. Σειραῖος ἱμάς Polluci I. 148., σειραῖος funiculi, Philoni Iud. Vit. Contempl. p. 897. A. Σειραῖς δὲ ἀμαρτιῶν ἑαυτοῦ ἕκαστος ἀφύγγαται, Graecus Proverbiorum Salomonis interpres trans-

late, sed eleganter, C. v. 22.; ubi *Aquila* in σχολῆς ἀκμῆς τίας. [Notus etiam σιραῖς ἵπκος ex Sophocl. Elect. 72us.] *Adi Ivon. Villiomarum*, Animadv. in Loc. Controv. Titm. tib. IV. p. 84. Hanc autem *Sagartiorum* in pugnando stabilitatem cur *Pausan.* I. 21. Sauromatis contribueris, non adsequor. Eandem-ne illi seriore aetate, ut *rethartii*, de quibus *Lipsius Saturn.* lib. II. 8., probarunt? **WESS.**

11 seq. οἱ δὲ ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσόμενοι) Sic recte *Codices.* Ἐμπαλασσόμενοι iidem ac συμπλεκόμενοι, *Schol. Thucyd.* VII. 84. Ceteris congruit ἐλόμενος δολοῖς ἀρχὸν ἔρκεισιν *Agamemnon*, *Euripid.* Elect. vs. 155., et *Aeschyli* ex *Agamemnon*. vs. 1620. ἰδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἔρκεισιν. Non equidem obliviscor *Euripidei* *Iphig.* Taur. vs. 77. πότ' μ' αὐτὴν εἰς ἄρκυν ἤγαγες χρήσας, nec *Aeschyli* *Choeph.* vs. 1090. ἄρκυν δ' ἂν εἴποις καὶ ποδιστῆρας πῆλκος, elegantis utriusque et haud longe abeuntis figuræ, neque potioris tamen. **WESS.**

Ibid. ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσόμενοι) Perperum interest utrum ἐν ἄρκυσι legatur, an ἐν ἔρκεισι: hoc tamen, altero rarius in talibus, dedisse videtur. *Hesych.* Ἐρκεῖσι, διντῶν, Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ. Saepe malis ponuntur αἰτῇ Ἀλκίης ἀρκυες, τῆς Δίκης ἐν ἔρκεισιν est in *Agamemnon*. *Aeschyli* vs. 1620. Eximi participio debet ἐμπαλλ. litera superflua, scribiturque ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσόμενοι, id est βρόχους ἐμπαλασσόμενοι. Sic scripta reperiuntur παλάσσειναι et ἐμπαλάσσειναι. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad *Ix.* c. p. 399, 20. [p. 527. ed. Rom.] μέμνηται τοῦ Θουκυδίδου εἰπόντος τὸ Ἐμπαλασσόμενοι, ἀντὶ τοῦ ἐμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι (δέραι,) Φυρόμενοι. *Thucydidae* verba, iam a *Porto* adhibita in Ἐμπαλάσσειναι, reperiuntur lib. VII. c. 84. *H. Stephanus* Ind. Thes. vocatque qui attigerunt *Thucydidea*, ad *Hesych.* etiam in Ἐμπαλάσσειναι, ἐμπλέειν, huius non meminerunt *Herodotei* loci. Dico nobis exhibet fragmenta *Suidas* in Ἐμπαλασσόμενοι, in quibus mihi genuinā scripturā fuisse videtur Ἐμπαλασσόμενοι, in his certe *Aeliani*: τοῖς φίλοις καὶ οἰκείοις ἐμπαλασσόμενοι ἀνίστασθαι αὐτοὺς ὡς πολεμίους. **VALCK.**

CAP. LXXXVI. [3. τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ παρ.] Vide paullo ante, ad c. 84, 3. S.] *Caspium* aut hic perperam ponuntur, aut paullo superius. Iunguntur *Parthianis* c. 68.

Uti et Myci; utri horum sedem mutarint, non adfirmavero. A *de Pauw* Ἀριοι ex Κασπίων voce formabantur, cernerentur, accipite. Meliores Mssii verum fortasse monstrabunt. WESS. — Praeter *Var. Lect.* ad h. l. vide *Adnot.* ad III. 93, 9. S.

1. ταχυτῆτα οὐ λατομένας servo. Alibi, lib. III. 102, et plenius quidem, κάμηλοι ἵππων οὐκ ἥσσονες ἐς ταχυτῆτα. *Pollux de Bactrianis*, καὶ εἰσὶν αὐτοῖς (κάμηλοι) ἵππων μὲν ἀκύνεροι, τὰς τοῦ αὐτοῦ, lib. I. 140. WESS.

CAP. LXXXVIII. 4. ἐπὶ συμφορὴν περιέπεσε) Malunt συμφορῇ περιέπεσε ex frequentiore usu. *Demosth.* in *Mid.* pag. 345. καὶ τοιαύτη συμφορᾷ περιέπτωκεν. In *Diodoro XII.* 60. Ἀμπρακωῖται δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορᾷ περιπεπωκότες: praepositio, ut ibi indicatum, redundat. [Vide *Var. Lect.* Cum verbo ἐπέπεσε mallets utique ἐς συμφορὴν, sed nec ἐπὶ praecise damuandum.] Φαρνύχος, alius tamen, in *Pers. Aeschyli* vs. 313. occurrit. WESS.

1. *Ibid.* ἐπὶ συμφ. περιέπεσε ἀνεβέλητον) Non spernerem, si derent Codices, περὶ συμφορὴν περιέπεσε ἀνέβ. Sed *Herodotus*, si fallor, ἐπὶ συμφορὴν vel ἐς συμφορὴν ἐπέπεσε ἀνέβ. commode reddi potuerunt συμφορῇ περιέπεσε δυνῇ, in tristem incidit calamitatem. Suspicio adeo, περιέπεσε, velut altero longius usitatus, his adscriptum, in Codicem fluxisse *Flor.* Qua ceteris, eadem περιπέσειν *Herodoto* adhibetur structura. Est hic συμφορῇ ἀνέβλητος gravis vel tristis calamitas: bene cepit *H. Steph.* *Ind. Thes.* *Infra* c. 133. δ, τὶ δὲ τοῖσι Ἀθηναίοις: — συνήναι ἀνέβλητον γενέσθαι, οὐκ ἔχω εἶπαι. *Supra* in 82, multa nobis eveniunt in vita, τὰ μὴ τις ἐβλεπε, id est ἀνέβλητα: intelliguntur calamitates et infortunia, συμφοραὶ συνεπίπτουσιν καὶ τοῖσι συνταράσσουσιν, quae, καὶ βραχὺν ἔδοντα, μακρὸν δαίμων εἶναι ποιεῖσι τὸν βίον, secundum *Artabanum* c. VII. 46. Infortunium *Herodoto* exprimitur formulā οὐκ ὥς ἔβλεπε, οὐκ ὥς βούλεται: et similia leguntur alibi. Iones in primis tristitia quaevis verbis exprimunt in speciem lenissimis. VALCK.

10. ἐν τοῖσι γούνασι) *Cl. Gronovii* explicationem vide. *Primitivo* σὺν τοῖσι γούνασι. haec ex lib. IV. c. 62. τοὺς διζυγίους ἄμους πάστας ἀποτάμνοντες σὺν τῇ χειρὶ auxilio venire queunt. WESS. — In commissura, interpretatur *Γρονόν*, qua fetitur cruribus committitur, quae est genu. Haud ita male, me

iudice. De camelo loquens Noster, III. 103. ait, in posterioribus cruribus, σκέλεσι, quatuor habere illum ζούνατα, id est, puto, quatuor articulos, quatuor commissuras. S.

CAP. LXXXIX. 1. seq. Τῶν δὲ τριπλίων ἀριθμὸς etc.)

Numerum triremium, rediturum c. 184., notae Pass. optime signant, pariterque Aeschylus Pers. vs. 341., ubi de aliorum dissensu docte Stanleius. WESS.

Ibid. ἐκτὸς καὶ διηκόσια καὶ χίλια) In Herodotum semper malevolus Plutarchus, in Themist. p. 119. B. ad eundem navium numerum definiendum uti maluit testimonio Tragici Poëtae, quam historici. De numero navium egerunt Thom. Stanlei. ad Aesch. Pers. vs. 341. Ez. Spanhem. in Julian. p. 280. et P. Wesseling. ad Diodor. XI. c. 3. ubi eadem atque hic enumerantur gentes, sed in navium numero, quas singulae subministrarunt, a Nostro multum discrepat Diodorus. VALCK.

6. ἀσπίδας δὲ ἵππος οὐκ ἔχουσας) In Glossis ἵππος umbo, et inde Valla. Clypei ambitus et labrum est, ex ferro; Polybii σιδηροῦν σκέλωμα lib. VI. 21., ab umbone discrepans et remotum. Phoenices peltâ protegebantur: Πέλτη, ἀσπίς ἵππου οὐκ ἔχουσα apud Hesychium. WESS.

7. seqq. αὗτοι δὲ οἱ Φοίνικες etc.) Quod de Phoeniciam primitus ad mare rubens sedibus succedit, prorsus notabile, congruit lib. I. 1. et sacris Mosis Vatumque libris; mirumque accidit, ab egregiis viris S. Bocharto, Camp. Vitringa, Hadr. Relando, origines Philistaeorum vestigantibus, insuper haberi. Nemo infitiabitur, Palaestinos Philistaeosque eosdem censi. Recensentur in posteris Mizraimi; sive ex Aegypto orti, Casluchaei et Caphthoraei, hinc Philistaei, Genes. c. x, 14. Deuteronom. c. II, 22. et Amos. c. ix, 7. Tractus, quem primitus habuerunt, mari erat adfinis, et forte insularis, ex Ierem. cap. XLVII, 4. Talis autem ad sinum Arabicum, eumque extimum commodissimus; unde ante Mosis aetatem progressi inferioris Aegypti partem insederunt, Exodi c. XIII, 17. Quae quidem, cum Philistaei origine fuerint Aegyptia et prope Aegyptum habitarent olim, testenturque ipsi, suos maiores ad Rubrum accolisuisse primitus mare, credibilia videntur, quam insueto itinere in Colchidem et Cappadociam cum Bocharto eosducere, et in Palaestinam reducere, aut, quae Vitrin-

gae Comment. ad *Esaiæ* c. xiv. p. 449. divinatîo, ex regione Cyrenaica et Creta. Venit horum pars in Nob. *Palmerii Exerc.* p. 35. cogitationes. WESS.

- 13. κράνια χηλυτὰ) Scholion *Pass.* πλεῖστα χηλυτὰ revocat mihi ἀξίνας σαγάρης c. 64. in memoriam, simili modo auctas: immo suspicionem movet, κράνια πλεῖστα c. 79: indidem, vetere oblitterato, propagata. *Hesychius* hoc ex loco κράνια χηλυτὰ, πλεῖστα ἐκ σχοίνου, cui *Pollux* ferme compar. Nexiles itaque et sutiles fuerunt; non, ut *Vallæ* Latina, forcipiculatae. Bene *Stephan.* Thes. T. IV. p. 515. [quem vide.] WESS.

- 15. ῥύκους) Glossam *Aldi* et aliorum, ὄρεξ λιθοβοικόν ἱερωλίων, *Hesychius*, *Eustathius*, *Tzetzes* ad *Lycophron.* vs. 349. non ignorant; imprudenterque additam, delendamque agnovit eruditissimus *Camerarius* ad *Aristotelis Nicomach.* lib. VI. 12. p. 304.; quo ergo iure a *Gronovio* taxatur? Notavit id *St. Berglerus* quoque. WESS.

- 17. ἱσταλάδατο) Vulgatum ἱστιλάδατο genio sermonis pugnare *Ang. Caninius* et *Portus* observarunt. Ἑσταλτο dat Ionibus [in plurali numero] ἱστάλατο, quo *Hesiodus* usus *Ἀσπίδ.* vs. 288., et ἱσταλάδατο. Cognita res *Eustathii* declaratione est. [vide *Var. Lect.*] WESS. — In antecedentibus saepe reperiuntur ἱσισάχατο, et ἱσιναδάτο, pro ἱσινασμένοι ἴσαν, et ἱσταλμένοι ἴσαν. Quod hic Editiones insidet crucem fixit grammaticis: ἱσιναδάτο Porto videbatur reponendum; ἱσταλάδατο *Caninio* et *Reiskio*: sed hoc nullo modo potuit a στέλλω formari: Ionicus iste flexus, δατο, praesertim obtinet in verbis in ἀζω et ἰζω desinentibus. Si vel in omnibus legeretur Codicibus ἱστιλάδατο, Codicibus antiquiorem emendam tollerem scribendo ἱστολίδατο, id est ἱστολισμένοι ἦσαν, vel ἴσαν ἱσταλμένοι. Formā tantum differunt Στέλλειν· Στολιδόυν· Στολίζειν· στολή, στελλῆς et στολισμός. VALCK. — ἱσταλάδατο fortasse et duabus scripturis natum est. ἱστάλατο et ἱσιναδάτο, in unam coalitis. S.

CAP. XC. 2 - 4. εἰδύχατο μίτρηι οἱ βασιλεῖς etc.) De Regibus Cyprii bene: Aptus-ne vero a capitis integumento ad tunicas transitus? Sic *Cl. de Pauw*, rogans praeterea, an tunicis Cypriorum vulgus capita obtexerit? Hoc cum insulsum, οἱ δὲ ἄλλοι εἶχον κίτάριας, reliqui gestabant cidares, maluit: eoque magis quoniam *Pollux* X. 162.

κίτρινον ex Herodoto produxit. Cui ego suspicioni, nisi Citaris sive Citaris Persarum esset, et Codices officerent, accedere possim. Tunicas Scriptor vulgo Cypriorum tribuit, Regibus negat: capitis eorum tegmen, quod reticuit, abditum tenetur in sequentibus, τὰ δὲ ἄλλα κατοίπινῃ Ἑλλήνι. WESS: Suspiciari fas est, memoria falsum Pollucem esse, quum Herodoto vocabulum κίτρινον tribuit, quod apud Olesiam legisset Grammaticus. S.

5. ἀπὸ Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηναίων) Ἀθηναίων scribendum est haec pleraque alibi prostant indicata. VALGK: Ἀθηναίων scripsi ex cap. 95. WESS.

CAP. XCI. 2 seq. λαϊκήτα --- ὠμοβοήης πεποημένα, καὶ κιδῶνας) Voculam καὶ, ut superfluum, tollendam censeo, scribendumque ὠμοβοήης. In hac forma cum Edd. conspirant Codices scripti lib. IV. c. 66. Ionica sunt βοήη et ὠμοβοήη, nempe βοήη: quibusvis usitata, ὠμοβοήης et ὠμοβοήος. Supra VII. 76. et 79. Thracibus Asiaticis dat ἀσπίδας ὠμοβοήας, et Colchis. Ubi in Xenoph. Καρ. Ἀναβ. IV. p. 200, 17. γίββα habentur δαείων βοῶν ὠμοβοήα, Mstus praebet ὠμοβοήα et Suidas. Deterior est in Herodoteis lectio quàm praebet Eustath. in Ἰλ. i. pag. 433, 16. Φῆσι περὶ τινῶν καὶ Ἡρόδ. ὅτι λαϊκήτα εἶχον ἀπὸ ἀσπίδων ὠμοβοήοις πεποημένα. Fiebant autem λαϊκήτα ex ἀνατριγαστῶν θυγῶν, secundum eundem ad Ἰλ. u. p. 874, 47. ex pellibus nondum confectis sive motitis, atque adeo ἐξ ὠμοβοήης. Cretensis Hybrids καλὸν memorat λαϊκήτα, πρόβλημα χρατῆρ, apud Athen. XVI. p. 696 A. VALGK.

9-11. ὅς δὲ ἡ Πάμφοιλον ὀνόματι etc.) Sic semper gentis nomen scribitur in Musis, non quale Codex exhibet Arch. Herodotea de Pamphyliorum origine attigerunt Strabo XIV. p. 984. A. et Eustath. ad Dionys. vs. 854, Ἡρόδοτος φησὶν, ὅτι Πάμφυλοι εἰσι τῶν ἐκ Τροίας ἀποσκευασθέντων μετὰ Ἀμφιλόχου καὶ Κάλχαντος: in his frequens visum offert Arch. ἀποσκευασθέντων. VALGK: De Amphilocho ref. Ill. 97, 100.

CAP. XCII. 4. ἀλὺς δὲ βέλτετα etc.) Parui Mstis; cur enim numerum multitudinis, cum toties praecesserit ἀλὺς λέγοντας, spernerem? Puene etiam ἐπὶ τῶν ἀλὺς, quippe ad rem notandam abunde, admiseram. De Termilis non repeto ex lib. IV. 73; neque ex Diodoro XIV. 3. in haurum numero discordiam. WESS.

18. ἀπ' οὗ δὲ Αἰγῶν) Ex marg. Steph. recipi potuisset Herodoteum ἀπ' οὗ δὲ Αἰγῶν VALCK. Idque merito a Wess. receptum. S.

19. CAP. XCIII. [6. ἐν τοῖς πρώτοις τῶν λόγων) Vide lib. I. cap. 171. S.]

20. CAP. XCIV. 5. Πελαγοὶ Αἰγυαλεῖς) Omnis olim Peloponnesus, Pelasgia; sed quoniam hi maritimam sinum Corinthiaci oram tenuerant, propterea Αἰγυαλεῖς. Multum viri illustres, Spanhemius ad Callimachi H. Del. vs. 73., et Buharius Diss. Herod. c. 9. p. 92., optime Hesychni errorem in Αἰγυαλεῖς detegens. Falsum namque, πρότερον εὖς Ἰωνες, post dein Αἰγυαλεῖς adpellatos. WESS.

21. CAP. XCV. 1. Νησιῶται δὲ) Insulani in classe hac Persica qui fuerint, praeclare Valckenarius Noster patefecit ex Diodor. XI. 3. WESS. — Vide posteriorem partem Adnotationis proxime sequentis. S.

22. 4. Ἰῶνες οἱ ἀπ' Ἀθηνῶν) Duabus primum literis repetitis scribendum arbitror, Ἰῶνες ὅσαι ἀπ' Ἀθηνῶν. Iones sunt quicunque Athenis originem trahunt. Herod. lib. I. c. 147. Eloh δὲ πάντες Ἰῶνες ὅσαι ἀπ' Ἀθηνῶν (Ἀθηνῶν), περιήμας, καὶ Ἀπατούρια ὄρουσι ὁρτῆν: hi paulo dicebantur, ante, οἱ ἀπὸ τοῦ περὶ τῶν Αἰγυαλίων ὁρμῶντες καὶ νηυίζοντες γενναϊότατοι εἶναι Ἰῶνιν. Deinde voces istas, Ἰῶνες ὅσαι ἀπ' Ἀθηνῶν, huc suspicor ex nota traductas, quam ex lib. I. petitam lector in ora Codicis posuerat. [Fallacem illam fuisse Viri doctissimi suspicionem, in Var. Lect. demonstravimus.] Non nescio in hac gentium recensione Nostrum alia quoque dixisse, quae tradiderat explicatius alibi; verum voces istae, quas dicebam, hac in sede satis alienae cum vicinis nexum habent nullum. Herodotum itaque de his Insulanis tantum scripsisse censeo: καὶ τοῦτο Πελαγονικὸν ἔθνος, ἵσταντο δὲ Ἰωνικοὶ ἐκλάθη κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ αἱ δωδεκα ἐκείνης ἱστίας quoque gens Pelasgica; postea vero dicta fuit ob eandem rationem Ionica, ob quam XII. civitates: κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ, aequae ac, similiter adhiberi, supra fuit observatum ad VII. c. 50. [conf. VII. 84, 3. et 86, 3.] Insulani hi Iones neque Chii erant, nec Samii; distinguuntur enim a XII. civitatibus, quae in unum coaluerant reipublicae compactae, in Panionium convenire solitae; inter istas autem XII. duae erant nobilissimae et potentissimae Chios

et *Salmus*. Quia memorabantur in hac recensione non Ἴωνες tantum, sed et Νησιῶται, quorum illi iuxta *Herodotum* quoque centum naves Regi subministrarint, ne quis erraret, *Diodorus Sic.* XI. c. 3., Ἴωνες, αἰτ, μετὰ Χίων καὶ Σαμίων ἑκατὸν (centum naves) παρίσταντο - - - Νησιῶται δὲ πενήντα. Quinam *Insulani* sint intelligendi, declarant haec proxima *Diodori*: τὰς γὰρ νήσους τὰς ἐντὸς Κυανίων καὶ Τριόπιου καὶ Σουνίου προσηγμένους ἦν ὁ βασιλεὺς: si nempe compareretur cum his *Herodoti*, insulanos designantis: *Ionas* et colonos *Atheniensium*. Tales erant, secundum *Nostrum*, Cei, Naxii, Siphnii, Seriphii, lib. VIII. c. 46. Κίῳ (Κίῳ) - - - ἔθνος τὸν Ἴωνικὸν ἀπὸ Ἀθηναίων. - - - Νάξιοι δὲ εἰς Ἴωνες ἀπ' Ἀθηναίων γεγονότες: tum cap. 48., Σίφνιοι καὶ Σερίφιοι - - Ἴωνες ἰόντες ἀπ' Ἀθηναίων. *Thucydidi*, praeter ceteras gentes, in Siciliam *Athenienses* sequuti narrantur VII. c. 57. ex *Ionis* Milesii, Samii, Chii; ex insulis Κίῳ καὶ Ἀρδεῖοι καὶ Τήῳ, - - - Ἴωνες ὄντες καὶ ἀπ' Ἀθηναίων. Sed ex media erant *Ionis* Τήῳ: (Τίῳ γὰρ μέσον εἶναι Ἴωνίς αἰτ *Herod.* I. 170., et *Steph. Byz.*) apud *Thucydiden* itaque, me iudice, non Τήῳ, sed memorari debuerunt Τήνιοι. *Tenus* *Andro* erat insula vicina: Τήνη συνάπτουσι Ἄνδρος ἀγχιγυῖται, *Aeschylus* Persis vs. 888., utraque *Atheniensium* colonia. *Tenios* inter insulanos nostro quoque loco censendos liquet ex *Herod.* VIII. 82. *Insulae* autem, *Cea*, *Naxus*, *Siphnus*, *Seriphus*, *Andrus*, *Tenus*, omnes erant intra promontoria *Triopium* et *Sunium* positae: quas hic intelligi monstrat *Diodorus*. Apud *Pausan.* lib. V. [c. 23.] p. 437. ex *Olympica* tabula memorantur qui praelio ad *Plataeas* interfuerint; praeter ceteros νησιῶται Χίῳ καὶ Μιλήσιοι: - - - deinceps, ἐκ δὲ Αἰγίου (leg. Αἰγαίου, ex *Aegaeo* mari,) καὶ τῶν Κυκλάδων, οὐ Τήνιοι μόναι, ἀλλὰ καὶ Νάξιοι, καὶ Κύνιοι. In his, pro Χίῳ καὶ Μιλήσιοι, corrigendum Κίῳ καὶ Μήλιοι. De *Meliis* agentem, in *Milesios* transmutatis a librariis, *Clarias*. *Wesselingium* *Pausaniae* locus praeterire non potuit, ad *Diodor. Siculi* T. I. p. 405. VALCK.

CAP. XCVI. 1. ἐπεβάτευσεν δὲ) *Laurentius* ex vero. [scil. servato graeco nomine, *epibatae erant.*] *Insulae* civitatesque πληρώματα navium, ut *Diodorus*, sive remiges, ex suis suppeditarunt: in iisdem pugnaturi *Persae*, *Medi*, *Sacae*, callide profecto, stationem habebant. Hoc ἐπαβαν

τινῶν inf. cap. 181.; tales ἐπιβάται Athenis atque in Ionia, Porphyr. Q. Homer. I. testificante. WESS. — Vide Prolegom. Homeri Barnesiani p. LXXXIII. Caeterum satis ille notus vocabuli usus. Sic Suidas cum Harpocrate: Ἐπιβάται· οὕτως ἰκάλουν τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένους, εἰς. Ita apud Polybium (ut alios omittam auctores) ἐπιβάται sunt milites classarii, πλήρωμα vero socii navales, remiges, nautae. S.

7. ἐπάξιον ἔσαν) Porti et Editoris Genevensis coniectura suum sibi tibicinem habet. Alienum certe et indignum ἀπάξις erat, levique lapsu ex legitima scriptura progenitum. Legebatur apud Philostratum lib. II. Vit. Sophist. xi. 1. ἐπεφθέγγετο ἀπάξιον τοῦ ἀνδρός: nunc, Olearii curā, ἐπάξιον, uti decebat. Sophocles Oed. Colon. vs. 474. ἐπάξιός μιν Οἰδίπῳ κατοικτίσαι, dignus es commiseratione. Sed pluribus in re manifesta non opus, nedum ut operose doceatur, necessariam [lin. 11.] trium vocum τε καὶ ἀρχοντες fuisse expulsionem. Sequuntur continuo ἀρχοντες singularum gentium praefecti; hic turbabant. [Vide Var. Lect.] Στρατηγούς, penes quos summa imperii, et ἀρχοντας sollicite distinxerat et annumeraverat c. 81. et 82. WESS.

10. ὅσπερ οἱ ἄλλοι στρατευόμενοι δοῦλοι) Vocem δοῦλοι si qui Codices onitterent, ad ista suspicarer adiectam; e quibus lector satis intelligebat tanquam Regis militasse servos; sicut ipsius imperio velut δεσπότου subditi habebantur omnes δοῦλοι, dicebanturque. [conf. VII. 11, 23. ibique not.] Artemisia ad Xerxem, VIII. 102. σὸν τὸ ἔργον, ὃ δεσποτα, γίνεται· οἱ σὺ γὰρ δοῦλοι κατεργάσαντο: c. 68, 3. σοί, εἶντι ἀρίστῳ ἀνδρῶν πάντων, κακοὶ δοῦλοι εἰσι. VALCK. — Quo minus suspectum h. l. id vocabulum videri debebat. Servi autem (δοῦλοι) Regis non nisi ii adpellantur, qui e gentibus erant bella superatis, atque ita imperio Persarum subiectis. Qui natione Persae erant, hi liberi esse censebantur. S.

CAP. XCVIII. 3. Μάπην) Codicum copia huic primas dat: Medicei Μάρην solivagum est. Possem ex Phoenicium sermone illi titulo speciem parare, et Εἰρώμου (quomodo Hiramus apud Ioseph. lib. I. in Apion. cap. 18.) si [pro Σιρώμου] fingeretur, longe lateque excurrere. At cui bono? cum verior scriptura necdum definita, et cognominum barbaricorum originatio dubii sit plenissima. Plā-

cuit tamen *Μυρβανος*; quod Phœnicum nomen apud *Joseph. I. contr. Apion. c. 21. Syennesis* apud *Cilices* titulus locum accepit lib. II. 74. Sicuti *Gorgus*, sic adpellabatur *Chersis filius* lib. V. 104. et VIII. 11. WESS.

CAP. XCIX. 3. *Ἀρτεμισίας* --- *Δωδάμη* ποταμὸς

Hanc ab Halicarnassense saepius elegantissimis verbis ornata *Plutarchus* indignatur de *Herod. Malign. p. 863 f. 873. R.* Hinc explicandum, quod scribit p. 868. *Λ. Herodotum*, Ἀλικαρνασίων περιχόμενον, οὗ Δωδμή, ὅντις μετὰ τῆς Περικωνίδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσαν. Halicarnassenses origine Dorienses, Regina bellatrix ducebat *Artemida*, θυγατὴρ *Λυγδάμιος*. Duarum, quae hoc insignes nomine cluserunt, iuxta *Harpocrat. ἡ μὲν πρώτη (γέγονε) κατὰ τὴν Περικωνίδα*, θυγατὴρ *Λυγδάμιος*: sic ex *Herod.* et aliunde patris ibi nomen restituit *H. Vales*. Quae diversis in locis de *Artemida* Noster, paucis enarrat *Polyaen. VIII. c. 55. VALEGIUS* lib. VI. παιδὸς ὑπάρχοντος, νενίας) Fortasse *Lygdamis*, quem paucos post annos tyrannum Halicarnassus experta fuit in *Suidae Πάνθοις*, avo materno cognominis. Illud enim et *Artemisiae* nomen in urbis eius tyrannis haud insolens. De *λήματος* vocē satis ad lib. V. 72. WESS.

11. *Καλυδνίων*) Ex *Galei* explorata opinione *Καλυδνίων* oportuerat, uti lib. VIII. 87.; nam *Καλυπτήων*, quo modo *Dio Chrys. Or. XXXI. p. 326. A.* etsi prope abeat, et eodem insulares, *Strabone* indice lib. X. p. 749. B. [p. 489. B. d. ed. Cas.] designet, non erit praestantior scriptura. WESS. — Videtur *Galeum* probare *Vir* doctissimus, *Καλυδνίων* h. v. ex VIII. 87, 12. et 16. corrigendum censentem. At *Calynda* oppidum fuit Cariae in Lyciae confinibus, cuius regulus ibi memoratur, idem qui paulo superius (c. 98, 84.) adductum numero nominatus est. *Calydnii*, qui sub *Artemisiae* fuerunt ditione, sicuti hic cum *Cois* et *Nisyriis* iunguntur; sic etiam *Homerus* *Iliad. β. 676 seq. Νηῦράν τε γὰρ καὶ Κῶν, νηῦτάς τε Καλυδνίας* iunxit. Et in *Καλυδνίους* consentiunt h. l. libri: nisi quod in nostro cod. F. super literis *υδ* superne litera *υ* ab alia (ut videtur) manu adposita est, quae *Καλυδνίους* indicare nonnemo voluisse videtur. S.

Ibid. *πέντε νῆας περιχόμενῃ*) Naves illae quinque, ab *Artemisia* praebitae, augebunt catalogum mcccvii. cap. 89. et 1843, nisi si inter illas LXX naves censeantur, a Caribus classi

Persiae additas; quod quidem vero congruens opinor. Halicarnassus Cariae metropolis erat; ex Carum ducibus Damastrymus c. 98. ille ipse, qui Calyndensium navi, et sociae, *ῥαῖα*, Artemisiae, praecerat lib. VIII. 87. Sic numero navium, finito ab Aeschylō et Herodotō, constans ratio durabit. *Εὐδοξίας* [lin. 13.] improbasse ob rariorum eius usum videntur plerique. WESS.

CAP. C. [1. *ἐπεὶ ἡρίθμησέν τι καὶ διετάχθη ὁ στρατός*) Utique *ἡρίθμησεν* malles cum Schaefer. Sed, quum pertinaciter refragentur libri omnes, nescio an, ut passim alia, sic et hoc negligentiae genus sibi indulserit Scriptor. S.] 10. *ὁμοίως ὡς καὶ τὸν πεζόν*). Fortassis alterutrum inducendum: malim *ὡς* [inductum], sine quo salvā oratio. Sic c. 115. *οἰκιστῶν ὁμοίως, καὶ τῶν πρότερον κατέλεξα*. Addunt etiam scripti libri. WESS. — Recte monuerat Vir doctissimus, quem merito secutus est Schaefer. Et ego abiectam *ὡς* particulam, contra usum Nostri temere ex praecedentis vocis postremis literis repetitam, velim. Conf. VII. 50, 18. 84, 3. 86, 3. 95, 3. Paulo post (L 12.) *typothetē* mendam, *αἰγιαλὸν* pro *αἰγιαλῶ*, quae correctoris aciem praeterierat, corrigit aequus lector. S.

11. *ἀπεγραφεύμενος*) Quae Xerxes *ἀπεγράφω*, curabat [sibi, suum in usum] adnotari; illa *ἀπεγράφον οἱ γραμματισταί*, ut [paulo ante] ait Herod. observato formarum discrimine. Frequenter in istum sensum adhibetur medium *ἀπεγράφου*: rarius simplex *γράφου*, occurrens Herod. II. 82. [ubi quidem rectius intelliges notant sibi, suum in usum scripto consignant.] Xenoph. *Ἀπεμ.* IV. p. 469, 11. *ὁ οἱ παῖται ἐγράφοντο*, sunt quae cives scribi curarunt. Oecan. p. 893, 4. *οὐκ ἀρκούν δοκί τοῖς πολίταις ὃν νόμους καλοῦς γράφωμεν*. Quae ibidem paulo ante leguntur p. 492, 32. *ἀπαριθμίσαντες καὶ γραφόμενοι ἕκαστα*, Cicero convertit apud Calymellam de Re Rust. p. 781. *adnumerata ipsi, exscripsimus*: *malim interpretari, adnumerata adnotari curavimus singula*. In *Demosth.* p. 50, 19. *τρίχας κατασκευάζεται, καὶ χρυσοῦσας ἀνθοδομεῖται*, recte Ulpian. *Κατασκευάζεται, ἀπὸ τοῦ κατασκευοῦναι ποιῶ* Apud eundem contr. Mid. p. 523, 30. *τοὺς ἐτιφάνους, οὓς ἐποσφάμην ἐγώ*: aureas coronas, quas faciendas curaveram. VALCK.

13. *Ποτὶ ἀντιόχου* interpunxi monitu Porti. *Μαρωπιδόν*,

in navium ordinibus, quando obversis in hostem prorsus procedunt, apud Schol. Thucyd. II. 90. aut aequata serie stant. De carris, hosti aequatis frontibus obiectis, τὰς ἀμάξας μετωπηδὸν στήσας, Procop. Bel. Vand. II. 17: WESS.

CAP. CI. 2. Δημόρατον τὸν Ἀριτ.) Nihil horum; quae Demarato tribuit Noster in seqq. sed illa duo praesertim Xerxi Demaratum facit dicentem Seneca de Benef. VI. 31. quae Regi secundum Herodotum VII. 49. obiecerat Artabanus: contra, patrum Regis Artabanum ubi tantum commemorant Plutarchus, Iustinus, alii; in istam scenam Demaratum nobis introduxit Herod. VII. 3. qui propterea Suidae dicitur (in Δημόρατος) συμπράξας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Πέρσῃ. Quae sequuntur [lin. 4.] νῦν μὲν σὶ ἥδὲ τι ἐστὶ ἐπιεισθαι τὰ θάλω, aliquoties expressit Pausan. VIII. p. 679. IX. p. 768. Apud Plutarch. de Musica p. 1141. D. Pheneerates Comic. σοὶ κλέειν, Ἐμοὶ τε λέξαι, θυμὸς ἡδονὴν ἔχει. VALCKE 12, μὴ ἰόντες ἄριθμοι) Heresbachii μὴ ἰόντες ἀριθμοί, sint innumerabiles, emendationem, [in ora latinae versionis Laur. Vallae] sive corruptelam verius, P. Leopardus Emend. VIII. 1. traduxit. Ἀρθμοί, concordēs. Ἀθηναίων ἡμῖν μὴ ἰόντων ἀριθμίων IX. 9. Theognis, Οὐ ποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄριθμοι εὐδὲ φίλοι. Alia de hoc genere Franc. Nansius ad Nonni Paraphr. Ioan. c. XIII. vs. 157. et Barnesius in Hymn. Homeri Mercur. vs. 521. Bern. Martini imprudentiam castigans, WESS.

CAP. CII. 2. ἀληθὴν διαχρήσασθαι) Satis χρησασθαι fuerat, simili in re frequentatum, ut nuper Cel. Hemsterhusius ubertim ad Callimachi Hymn. Dian. vs. 69. nisi compositi conditio eadem foret, inque Musis creberrimi. Insequens ταῦτα λέγοντα [lin. 3.] non illepidē convertitur in ταῦτα λεκτὰ, ea dicenda erunt, etc. a Cl. de Pauw; sed praeter Codicum voluntatem. Tendit vulgatum eandem in partes. WESS. — Scil. post ἀλώσται intelligetur λέξω, τὰδε, πισθῆσομαι σοι, aut aliquid simile. Sed vide paulo post adnotanda. S.

3. ταῦτα λέγοντα τὰ μὴ etc.) Omissa vocula τὰ proxima sic exhibet scripta Stobaeus p. 90. πάντως κελύεις ταῦτα λέγοντα, μὴ ψευδ. Mihi non omittenda, et sententia contracta sic videtur explenda, ac si scriberetur: ἐπειδὴ με ταῦτα λέγοντα κελύεις ἀληθινῇ χρήσασθαι, (λέξω,) τὰ (λέξας) μὴ ψευδόμενός τις ὑστέρων ὑπὸ σέῳ ἀλώσται: quandoquidem his de

rebus verba facientem me iubes ad veritatem loqui, ea dicam, quae qui dixerit a te postea non arguetur mendacii. Paulo ante rogaverat, *κότερα ἀληθείῃ χρῆσθαι πρὸς σὶ, ἢ ἡδονῇ*; utrum ad veritatem loquar, an ad voluntatem? Cicero de Amicit. c. 25. vitium esse scribit levium hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia, nihil ad veritatem; *πρὸς χάριν, σive πρὸς ἡδονὴν λεγόντων*. Euripidis est fragm. in Stobaei Tit. XIII. primum: *Πότερ' αἰεὶς σοὶ μάθεται ψευδὴ λέγω, ἢ σκληρὴ ἀληθῆ, φράζω*; σὴ γὰρ ἡ κλέος. Grotius: Rigidi-ne veri, molles an mendacii. Malis loquelas, ede; nam datur optio. Difficile, quod fecisse se scribit Apollon. Tyan. Epist. 45. VALCK. — Mihi Stobaei eclogam relegenti paene fit probabile, recte ab illo descriptum hunc Herodoti locum esse, modo non post ταῦτα λέγοντα, sed ante haec verba incidendam fuisse orationem. ταῦτα λέγοντα μὴ ψευδόμενος etc. id est, haec si dixerō, non vereor ne falsi convincar. Una mihi superest dubitandi causa, leviuscula illa quidem: scil. quod in huiusmodi sententia non pronomen ταῦτα adhibetur fuisse Herodotus videatur, sed τὰδε, haecce; quo pronomine uti solet ubi ad id refertur quod continuo subiicitur, non quod ante dictum est. Sed, quum modo dixerit ἐλέγε τὰδε, facile credi potest, nunc variandi causa ταῦτα pro τὰδε positum. Caeterum nolo dissimulare, ut vulgo in editis, sic et in nostris membr. F. iungi κελεύεις ταῦτα λέγοντα, et comma post λέγοντα poni; tum deinde in eisdem membr. F. τὰ sic cum duplici accentu scribi, quo significetur, ionico more τὰ pro communi αὐτὰ poni. S.

4. *πενία μὲν αἰεὶ κοτε σύντροφός ἐστι*) Comparatur Luciani Nigr. c. 12. οἱ φιλοσοφία καὶ πένια σύντροφοί εἰσι, neque inmerito. Talia in eodem, Polybio, Diodoro Sic. atque aliis plurima, Σύνεστι non displicet, artam familiaritatem exprimens. Notissima omnibus, *συνεῖναι κόπῳ, οἰκονομῆα συνεῖναι, γεωργίᾳ, πράγμασι* etc. Ceterum αἰεὶ κοτε vim deprecatur. WESS. — Restituetur vox perperam eiecta αἰεὶ κοτε: σύντροφος σύνεστιν, quod est in Stobaei Florileg. neque hoc forte reiiciendum. Graecia, naturā pauper, virtutis fuit et sapientiae gymnasium: ἀρετῇ δὲ ἱππικὸς ἐστὶ, id est διδασκόν. Opponuntur τὸ διδασκόν, et τὸ ἐν τῇ φύσει, Epicharmi dictum est: Ἀ δὲ μέλτα φύσιος ἀγαθῶς πλεῦνα δαρσύνται φίλοις. Democriti: Πλεῖνός ἐξ ἀσκήσιος ἀγαθοὶ γίνονται, ἢ ἀπὸ φύσεως. Doctrin-

na sed vim promovet insitam, Horatii. De Graecia quoque artium magistra verissimum fuit illud Theocriti, Eid. XXI. 1. Ἄ πνία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἔχεις· Αὐτὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος. Paupertas omnes artes perdocet, ubi quem attigit: Plautus Stich. I. 3, 24. Euripidis ex Polydo, Πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε, habet Zenobius Cent. V. Prov. 72. VALCK. — Σοφία apud Nostrum, ut fere constanter in Graecorum sermone, sunt artes liberales, doctrina, ingenii cultura. S.

16. ἢν τε γὰρ τύχῳσι ἐξιστῇται. χίλιοι) Haec personae conveniebant Demarati, atque in hac arte magistrum Herodotum decent. Quae dicentem facit Seneca de Benef. VI. 31. ferri quodam modo possunt ista: In primo statim monte Laeones obiecti dabunt tibi sui experimentum; sed, quae sequuntur, illa scripta sunt incogitanter atque absurde: Tot ista gentium millia trecenti morabuntur; nisi paucos posuerit Seneca, quibus ex margine trecenti male sint substituti. VALCK.

CAP. CIII. 3. σὺ φῆς) Enotatum οὐ φῆς sectatus Valla est, Galeo plaudente; et dat profecto sententiam egregiam, quamquam vulgatā, modo interrogatione animetur, haud meliorem. Σὺ εἰς Ἑλλήν, c. 101., tum elegans hic repetitio, σὺ ὧν ἐβλήσαιο. WESS.

10. σὲ δὲ γε δίξημαι εἰκοσι εἶναι ἀντράξιον) Non convenit Δίκαιον Arch. et Vind. sperniquē debuerat. Scribentis animo obversabatur Iliad. Θ'. 234. Τρώων ἀνδ' ἑκατόν τε, καὶ διηκοσίῳ τε, ἑκαστός Στήσας ἐν πολέμῳ, haud sane contra centum ducentosque singuli pugnaturi, ἀλλ' ὥς ἀντίσταθμοι καὶ ἰσοβαρεῖς ἑκατόν καὶ διακοσίῳ, explicante Porphyrio Quaest. Hom. XXV. WESS. — Non ut Galeus narrat, sed in Arch. codice scribi suspicor, σὲ δὲ γε δίκαιον εἰκοσι εἶναι ἀντράξιον: quod placet. VALCK. — Fortasse, uti suspicatus Vir doctus est, sic scribere librarius in cod. Arch. voluerat debueratve: at, sicut Galeus notavit pro ἀντράξιον ibi δίκαιον scribi, sic et Wess. reperit. S.

13. ὁδὸς σὺ, quod Mssitis praevis probavi, reiectum iri non opinor. WESS.

19. πλεῖνες περὶ ἑνα ἑκαστον) Praefixum numeralibus περὶ tantundem valet ac ἐγγύς et σχεδόν: in comparatione adhibentur πρὸς et παρὰ. Hic itaque scribendum puto: πλεῖνες παρὰ ἑνα ἑκαστον γινόμεθα ἢ χίλιοι, ἰόντων ἑκατὼν κίττε

χιλιαδίων. In his etiam Herodotus Homeri sui meminerat, cuius Agamemnon in 'Il. β. vs. 126. (Εἴπερ) δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοὶ, Τρώων δ' ἄνδρα ἑκατὸν ἐλομεθα vinoχοῦν, Πολλὰ κεν δεκάδες δευσιότο' οἰνοχόοιο. Modestior Virgilius Iuturna Aen. XII. 233. Vix hostem alterni si congregiamur habemus. VALCK. — Quidni vero commodus particulae περὶ hic locus sit? mille erunt, qui unum circumstant. S.

20. ἰόντων κείνων πέντε χιλιάδων) Perperam post Ald. et Camerarium haec mutarunt. Numerus, docti viri verba sunt, est nimius: nam sic quingentas myriadas duxisset Xerxes: si legeretur ἰόντων ἑκίνων χιλίων, ratio constaret. At quingentas myriadas regem sub signis habuisse, infra declarabitur c. 186. WESS.

24. ἀνιμῖνοι δὲ ἐς τὸ ἐλευθέριον) Intactum ἐς τὸ ἐλευθέριον potuerat relinqui; quoniam istud paullo plerumque diversius et liberalitatem spectans. Democritus in Stobaei Serm. XCH. p. 513. χρημάτων χρησίς σὺν νόῳ χρησίμων ἐς τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ad exercendum liberalitatem. Maneat tamen in qua depositum est sede, ob Dion. Chrysost. Or. XIV. p. 229. ο. αὐτὸ δὲ τοῦτο δ', τί ἐστὶ τὸ ἐλευθέριον εἶναι; ἢ δ', τὸ θαλίαν, οὐκ ἴσασι: et pag. seq. c. WESS.

CAP. CIV. 12. οὔτε δυοῖσι) Fluctuationes Codicum non moror. Hesychius: δυοῖς, δυοί: quomodo Manetho III. 217. Noster I. 32. ἀνόλβιος δὲ δυοῖσι πρόχει· Sibylla apud Eusebium Divin. Instit. IV. 15. καὶ ἰχθύοισι δυοῖσιν, certe in scriptis libris. WESS.

15. Quod legitur, οἱ Ἕλληνας ἑκαστός φησι, turbat sermonis formulam, aut εἰς Ἕλλ. ἑκαστός φησι, aut οἱ φασ; desiderantem. Atque huc animadversiones doctorum hominum Pavii, Abreschii, quem vide Diluc. Thucyd. p. 240.) pronae inclinant. Reiskius ὦν τοῖς Ἕλλ. ἑκαστός φησι, iniebat. WESS. — Φασι legendum puto cum Clar. Abreschio / Diluc. Thucyd. p. 240. Aliis usitata structura reperitur et apud Herod. VIII. 86. ἰγόντο - - μακρῶ ἀμείνονες αὐτοὶ - - πῶς νῆ; (id est ἑκαστός) πρῶτον μόνος καὶ δευτέρων ἑλέχεια. In his, οἱ φασὶ ἑκαστός Ἕλληνας τριῶν εἶναι ἄξιος, postremum putatur pro ἀνέξως. Xerxis magniloquentiam postea temporis egrogie Sosis confutavit Polydamas Thessalus, de quo Pausan. VI. [5.] p. 464. VALCK. — Quod si cum popularis coniungi singularis ἑκαστός potest, haud satim videatur Herodot. T. VI. P. I.

quid obstat quo minus dein cum eodem *ἡστος* verbum singularis numeri *ῥοι* iungi possit. Itaque in constanti librorum omnium scriptura adquiescendum. S.

19. *δεσπότης, νόμος*) Alibi *νόμος πάντων βασιλεύς*, lib. III. 38. et *νόμοι βασιλεῖς* Platoni Conviv. p. 196. c. Demaretus *δεσπότην, dominum*, maluit; ob aspera legis imperia et sanctionem in *τρέσαντας*, sane acrem, inf. lib. IX. 55. et 71. Conf. Nic. Cragium Rep. Lacedaem. III. p. 361. WESS.

22. *οὐκ ἔων φεύγειν*) In proximis, *ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ ταύτῃ ἐπαρτίῃ ἢ ἀπολλύσθαι*, quid supplendum lectori relinqueretur, intellexit Valla, interpretatus: *vetans semper eos ex acie fugere, --- sed iubens ut etc.* Similia legere se meminerat apud Ciceron. de Legib. II. c. 27. Plato *vetat, --- sed --- ut compleatur*; nempe *iubet*, quod recte subiicit P. Manucius. Isaens p. 80, 44. *νόμος οὐκ ἔῃ τὸν τῆς ἐπικληροῦ κύριον εἶναι, ἀλλ' ἢ τοὺς παῖδας --- κρατεῖν τῶν χρημάτων, nempe κολᾶν.* Demosth. p. 143. F. *τῶν νόμων οὐκ ἔωσαν ---, ἀλλ' ἀνιπτεῖν.* In Xenoph. Ἑλλ. V. p. 320, 35. *καταδύει μὲν οὐκ εἶα' --- sed τρήρη --- ἄπλου ποιῖν*: subintelligi potest εἶα, ut in Euripid. Phoen. vs. 1223. et in his *Alexidis* apud Stobaeum p. 454, 40. *Οὐκ ἤξιωσα καταλυπεῖν τὴν μητέρα Πρωτόν δὲ σώζειν*: nempe *ἤξιωσα*. vid. Celeberr. Hemsterhusius et quos citat ad Luciani [Contempl. c. 2.] p. 492. In Paulinis ex I. ad Timoth. Epist. iv, 3. *Κωλονόντων γαμῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων*, errorem Isidori Pelusiotae recte corrigit Schol. in Var. Lect. I. I. Wetstenii: *οὐκ ἔστι, αἶτ, σφάλμα καλλοχευομένων, --- ἀλλὰ ὀρθῶς εἰς τὴν Ἀτθίδα συνήθειαν διαπεφρασμένον.* VALCK.

24. *σεῖ δὲ, si φαίνομαι etc.*) Laudem Masti, Gronovius, et Pavius de coniectura *σοι* reformans, merentur. Proxima, tot viro Celeb. aestus scientia, [vide Var. Lect.] scite Cl. Reiskius, *Φλυπηεῖν πολλά, σγᾶν ἰθίλω*, fingeat, reditura ad regiam insultationem *πολλά Φλυπηεῖς*, [103, 31.] multa *blatulas* Demarete. Mihi novationis gravior deficit causa; si tamen, scriberem *ἀλλὰ σγᾶν*: quam viam AMA trium Codicum munit, ex AAAA propagatum, usus praeterea in consecutione tritus vocolae. Supra c. 16. *εἰ δὲ τοι οὕτω διδόνεται γενέσθαι, καὶ οὐκ οἶά τι αὐτὸ παρατρέψαι, ἀλλ' ἤδη ἔπος ἐν κοίτῃ τῇ σῇ*, si ita tibi constitutum est, neque id revocari potest, en, vel ergo, ad cubandum in tuo cubili pergo. Et

lib. IX. 41. ἡ περὶ τούτων ὑμῖς ἢ οὐκ ἴστε οὐδέν, ἢ οὐ τοιμᾶτε λέγειν, ἀλλ' ἐγὼ ἐρῶ, ergo ego rem proferam. Commodum haec usurpavit ac prudenter *Raphelius* in Ep. ad Rom. cap. vi, 5. ubi αἶμα et ἀλλὰ similiter conversa. WESS. — Vulgata lectio haud incommode sic intelligetur, de reliquis (sc. rebus ad Spartanos spectantibus) dehinc verba facere supersedebo. Post οὐ δὲ olim incisa erat oratio, perincommode, quasi ad σιγήν referretur Ille dativus pronominis: comma istud merito *Schaeferus* abiecit. S.

CAP. CV. 1 seq. ἐς γέλωτά τι ἐτρέψατο) Pro agente verbi forma stat *Gronovius*, mediā damnatā. Possem easdem concedere in partes, modo τὸ πρᾶγμα, aut quid eiusmodi, adesset. In *Thucydide* VI. 35. Syracusiorum nonnulli ἐς γέλωτα ἐτρέπον τὸ πρᾶγμα. *Aristophanes*, quem ibi antestatus est *Abreschius*, in Vesp. vs. 1235. κατ' ἐς γέλων τὸ πρᾶγμα ἐτρέψας. Nihil hic simile: versus in risum rex est, sive, semet vertit, ἐτρέψατο. [At quid tandem obstat quo minus ἐτρέψαι ταῦτα ex proximis intelligamus?] Ὀργὴν ποιεῖσθαι, eiusdem [*Abreschii*] indicio, *Thucydides* I. 92. WESS.

4. ἐν τῷ Δορίσκῳ τούτῳ) Praestat τοῦτον. Nam τούτῳ ad c. 59. ubi de *Dorisco*, referre non ausim. Τοῦτον αἶτ, quippe eum hominem distinctius descripturus. WESS. — At pronomen αὐτός adiicere eodem modo eis nominibus *Herodotus* adsuevit, quibus designantur res aut personae, de quibus antea ex professo verba fecerat. Itaque hac ipsā formulā, ἐν τῷ Δορίσκῳ τούτῳ, remittit lectorem ad eam narrationis partem, (c. 59.) unde digressus erat ad exponendam rationem, qua numerus initus est copiarum, et ad insigniēda ducum nomina, qui vel universo exercitui, vel singulis populis agminibusque praefuerunt. S.

CAP. CVI. 2. τῷ μόνῳ Εἰρήνης etc.) Veretur ne nimium sit, in tanto *Megistanum* numero, *Gronovius*; eritque sine dubio, si huic uni et soli ex Persis munera a rege missa putaverimus: pluribus enim quotannis donā dividebat, lib. I. 135. et lib. III. 160. Soli tamen *Mascae* ex omnibus praefectis, a se patreque *Dario* isthio [in *Thracia*] constitutis. WESS.

3. ὡς ἀπιστεύοντι πάντων) Codicum Lectiones, quae prostant, ἀπίστω πάντων, et ἀπίστω ὄντι πάντων, sunt tantum interpretamenta phrasios *Herodoteae* ἀπιστεύοντι πάντων, qua

Sophanes dicitur ἀριστεύσας Ἀθηναίων IX. 73. VALCK.

7. καὶ τῷ Ἑλλησπόντῳ παντ.) Quod habet Med., non displiceret, si darent et alii Codices, τοῦ Ἑλλησπόντου πανταχῇ. Praeter alia plurima, οὐδαμῶθι πάσης τῆς Εὐρώπης legitur VII. 126. μηδαμοῦ sic adhibetur Platoni Leg. XII. p. 958. D. Περὶ τελευτήσαντας - - ὅσα προσήκει τελεῖσθαι, τοὺς ἐξηκτὰς γίνεσθαι κυρίους φράζοντας· θήκας δ' εἶναι τῶν χωρίων, ὅποσα μὲν ἐργάσιμα, μηδαμοῦ. Interserta litera Plato mendā poterit liberari, si scribatur: γίνεσθαι κυρίους φράζειν τὰς θήκας δ' εἶναι etc. vetat ex agro culto, eove qui coli possit, ullam partem sumi sepulcro, Cicero de Leg. II. 27. VALCK. — Veterem scripturam in contextu tenuerat Gronov. sed in Notis alteram commendavit. S.

11. ἰδυνάσθησαν ἐξελεῖν) Verbi forma Herodotea est lib. II. 19. et 43. Habet et Sophocles Oed. Tyr. vs. 1235. σ' ἄλλους φέρειν, τάλας, Σῖγ' ἰδυνάσθησαν ἐς τοσόνδε; WESS.

CAP. CVII. 3 seqq. εἰ μὴ Βόγην μοῦνον etc.) Boges eiusque pervicax constantia a multis memoratur. Plutarch. in Cimon. p. 482. E. Βούτην, Pausanias lib. VIII. p. 614. Βοῇ, Polyaeus VII. 24. Βόργην (quae Nob. Palmerii observatio) adpellant; omnes corrupti, et hinc adiuvandi. Res ipsa anno Olymp. LXXVII, 3. apud Diodor. lib. XI. 60. usu venit. WESS. — Palmerius ad h. l. „Plutarchus, ait, in Cimone (p. 482. E.) Βούτην vocat; Pausanias (VIII. p. 614, extr.) Βόη. Polyaeus (p. 655.) Βόργην.“ Factum memorabile, quo Boges inclaruit, attigerunt Plutarch. et Polyaeus. Illum Plutarch. scribit, ἀπογόντα τὰ πράγματα, τῇ πόλει πῦρ εἶναι, καὶ συνδιαφθεῖραι μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν χρημάτων αὐτόν. Iuxta Herod. fecit illud Boges, ὡς οὐδὲν ἔτι φορβῆς ἔνῃν ἐν τῷ τείχεϊ: et in epigramm. apud Plutarch. et Aeschinem c. Ctesiph. p. 80. Persis dicuntur Athenienses ἐπ' Ἡϊόνι, Στυμόνος ἀμφὶ βοάς, Λιμόν τ' αἰθωνα κρυερὸν τ' ἐπάγοντες Ἀρηα. Nostro de Boge narratis simillima exempla praebet vetus etiam historia plurima; Diodorus Sic. XVI. 45. XVII. 28. XVIII. 22. Phocensium ex desperatione rabies narrata Pausaniae X. [c. 1.] p. 800. Plutarcho T. II. p. 244. c. Polyaeo p. 821. Comparari poterit cum illa Abydenorum apud Livium XXXI. c. 17. Plura dabit Is. Casaubon. in Athen. XII. c. 7. [Animadv. T. VI. nuperae edit. p. 419 seq.] VALCK.

CAP. CVIII. 9. Μεσαμβρία) Eiusdem nominis, sed altus situs *Mesambria*, Ponto in ultimis Thraciae finibus contermina lib. IV. 93. VI. 33. *Strymam*, ex *Heraclide* aut *Philostephano*, insulam *Harpocratio* perhibet, Thasiolorum coloniam: quod non capio, si *Lissus* sive *Lissus* amnis *Mesambriam* et *Strymam* raserit et mediam utramque transierit: an insula contra urbem fuit posita eiusdem nominis? [Potuit fluvius in duos alveos esse divisus, quorum alter *Strymam* oppidum circumfluxerit.] Litis, qua de *Harpocratio*, Thasiolorum et Maronitarum de *Strymae* possessione, meminit *Philippus* Epist. ad Athenienses apud *Demosthen.* p. 94. [Vol. I. ed. Reisk. p. 163.] WESS.

11. οὐκ ἀντίσχε) Quis recusaret Herodoteum? *Amnem* *Melanem* οὐκ ἀντισχόντα - τὸ ῥέθρον, ἀλλ' ἐπιλιπόντα, memoravit c. 58. Sequetur *Apidanus*, οὐδὲ οὗτος ἀντίσχε c. 196. De *Scamandro* *Eustath.* οὐκ ἀντίσχε τὸ ὕδωρ, ad *Dionys.* vs. 538. Regio *Gallaica*, [lin. 13.] quae postea *Briantica*, non alia, iudicio *Glareani* et *Ortelii*, ac *Livii* XXXVIII. 41. *campus Priaticus*, sive *Prianticus*: nam *Priantae* sunt *Plinio* lib. IV. 11. *Hist. Nat.* et *Solino*, ad quem *clar. Salmasius* pag. 112. WESS.

11. οὐκ ἀντίσχετο τὸ ὕδωρ παρέχων) Recte, ni fallor, corrigit *Reiskius*: οὐκ ἀντίσχε τὸ ὕδωρ παρέχων τῷ Εἰρέω στρατῷ. De *Apidano* VII. 196. οὐδὲ οὗτος ἀντίσχε εἰ μὴ Φλαύριος. Qua hic structura, eadem II. c. 157. *Azotus* diutissime πολιορκουμένη ἀντίσχε. *Potidaeatae* *Thucyd.* II. 70. οὐκ ἔτι ἐδύναντο πολιορκεῖσθαι ἀντίσχε: idem esset, τῇ πολιορκίᾳ ἀντίσχε; ut II. 50. In proximis *Brianticam* [lin. 13.] viri docti compararunt cum *Priatico* campo apud *Livium*, ubi iter describit exercitus Romani, a *Chersoneso* redeuntis per *Thraciam* maritimam, lib. XXXVIII. c. 41. VALCK.

[14. καὶ αὕτη Κιόνων. Conf. c. 59. 13. et cap. 110, 2. S.]

CAP. CIX. 6. Βιστωνίδα) *Steph. Byz.* de voce, τὸ θηλυκόν, Βιστωνίς: ἐκτίταται δὲ καὶ λέγεται Βιστωνίς: cuius observationem damnat *Berkelius*, *Βιστωνίδα* ob *Βιστωνας* seq. capitis praeferens. Favent scripti libri, et *Ptolemaeus* *Geograph.* lib. III. 11. tum *Schol. Apollon. Rh.* II. 706. et *Strabo* VII. fin. quibus *Βιστωνίς λίμνη*. [cf. c. 110, 2.] *Amnem Nestum* [lin. 9.] solus *Arch. Mistor* vocat, non sine exemplo; nam-

que in numis ΜΕΣΤΟΣ et Mastis Plinii, Solini et Martiani, teste Salmasio ad Solin. p. 112. Verior Nesti titulus, rediturus c. 126. Pertinet huc Cl. Schurzfleischii notatio ad Diodori Fragmenta T. II. p. 642. WESS.

15. Πίστυρος) Proxime adpropinquat ad Stephani Byz. Πίστιρον, ἑμπόριον Θράκης, sive potius, ut in Βίστιρος scribit, Πίστιρος. Vocabulum idem, Macedonum ore et sono tantum discrepans. Mox vir eruditus τὰς παραβλασσίας τε καὶ ἡπειρώτιδας corrigebat, me iudice sine necessitate. WESS. — Corruptum esse nomen Πίστυρος, scriptumque oportuisse Τόπιρος suspicatus erat Larcher, provocans ad Antonini Itinerar. p. 321. et Plin. Hist. Nat. IV. xi. 18. tum ad Ptolem. et Procop. qui partim ad Plin. partim ad Antonin. a viris doctis citantur. S.

CAP. CXI. 5. νιφάδες) Scholion olet χιόνι. In Ποῦτα νιφάδες χιόνος, ἑντελῶς dictae, quae νιφάδες aliis tantum, apud Eustath. ad Iliad. M'. p. 904, 58. [p. 865, 6. ed. Bas.] Oraculum Bacchi in Thraciae ora [lin. 6.] Euripides spectat Hecub. vs. 1267. ὁ Θρηξὶ μάστις ἐπὶ Διόνυσος ταῦτε, ubi Critici illud circa Pangaeum aut Haemum locant, sibi in ceteris minime constantes. Aristoteles Θaum. p. 577. Ed. Erasm. in Bisaltis templum Bacchi spectabile habet. WESS.

7. Βησσοί) Soli Arch. Βησσοί, consensu Strabonis, Apiani, Ptolemaei que utenti. Dionii Cassio Βησσοί lib. XLVII. p. 508. cum Cl. Reimari observatis; Hippocrati Βησσιανῆ, nisi fallat Galenus in Glossis, τῇ ἀπὸ Βησσῶν ἐν Θράκη. Anticeps itaque scriptio et electio. Non displicet ἡ χελευσα antistes. Hesychius Χελευρες, προφητεύοντες. WESS.

7 seq. Βησσοί δὲ τῶν Σατρίων εἰσὶ οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ) E Sattris Bessi dicuntur. Haec mirifice nuper a viro fuisse doctissimo conversa liquet ex actis Erudit. Lips. A. 1760. p. 221. [Locum istum Gronovius sic convertit: Ex Sattris qui in illo templo vaticinantur, sunt Bessi; quam versionem intactam Wesselingius reliquit.] Sattras, celsorum montium incolas, solos inter Thraces ad suam usque aetatem frui dixerat libertate. Meminit Thucyd. II. 96. τῶν ὀρειῶν Θρακῶν τῶν αὐτόνομων οἱ Δίῃσι καλεῖσθαι. Plinii Diobessos, gentem esse mixtam ex Diis et Bessis, Ortelius iam fuerat suspicatus. De Sattris Herodotus, οὗτοι, αἰτ, οἱ τοῦ Διονύσου τὸ μαρτύριον εἰσὶ ἐκτελέμνιοι: in quibus e praecedenti vocem οἱ natam, atque ut inu-

tilem delendam censeo. Ex Satris Bessi quomodo dicuntur οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ, *templi prophetae*? an ut *antistites sacrorum* sive *templi*? Mihi tamen, fateor, illud valde videtur insolens; sed insolita sectatur *Herodotus*; atque in illorum illud forte classem referre maluerint viri docti, quam corrigere, οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ, *Dei*, vel *divinae mentis interpretes*. Nusquam memini me legere προφητεύοντας ἱεροῦ, vel μαρτίου, vel simile quid; saepenumero memorantur προφῆται τῶν θεῶν τῶν Μουσῶν τῆς ἀληθείας etc. *Paternae mentis interpres*, Διὸς προφήτης ἐστὶ Λοξίας πατὴρ, secundum *Aeschyl.* *Eumen.* vs. 19. namque Ζεὺς ἑγκάθ' ἑσθ' ἑστὶ Λοξία Διοπίσματα, ut idem alibi scripsit. Prope *Herodoteum* accederet illud *Xythi* in *Euripidis Ione* vs. 413. τίς προφητεύει θεοῦ; ad istam sic respondet quaestionem puer aedituus, ut *Principes Delphorum*, sorte lecti, Δελφῶν ἀριστῆις, οὓς ἐκλήρωσεν πάρος, fuisse videantur οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ: ut hic inter *Satras* praestantissimi *Bessi* dicerentur οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ, qui *Dei* nempe responsa, per mulierem, ut *Delphis*, edita fatidicam, interpretarentur. [et scripto consignata traderent consultantibus.] Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ubi habentur apud *Lucian.* *T. I.* p. 390. [*Dial. Mort.* XIII. 1.] iudice *Hemsterhusio*, poterat forte non deterius scripsisse ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. conf. *Wesselingius* ad *Diod.* *T. II.* p. 199. [ad lib. XVII. c. 51.] Quin *Delphis* etiam *templi* fuit *antistes*, eximie sic dictus *Livio* XXIII. xi. ὁ προφήτης *Herodoto* VIII. 36. πάντες οἱ Δελφοὶ ἐξέλιπον τὴν πόλιν, πλὴν ἐξήκοντα ἀνδρῶν, καὶ τοῦ προφήτου - - - ὃ οὖνομα ἦν Ἀκίρατος, c. 37. Talis etiam praeter reliquos *χαμαιτύνας* insignis honore fuit in *Dodonaeo* sacrario, quem *Θεοσπρωτὸν* ἄνδρα ἐν *Δωδωνῇ* vocat *Maximus Tyr.* XIV. 1. Hunc designatum suspicor in oraculis, quae *Demosthenes* nobis custodivit in *Orat.* c. *Mid.* p. 332. [p. 531. ed. *Reisk.*] ista formulā his illic repetitā, ὁ τοῦ Διὸς σημαίνει. Quod si commentum illud non placet, doctis multo minus forsan adprobarem, quod mihi venit olim in mentem, scriptum hic primitus, οἱ προστάτευοντες τοῦ ἱεροῦ: ut *Satrac* oraculum tenere, vel possidere, *Bessi* dicerentur *templum* tueri, sive rebus sacris administrandis esse praefecti. Elei προστάται τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ dicuntur *Xenophonti* Ἑλλ. III. p. 288, 32. cui in eundem sensum *προστατεῖν* frequenta-

tur; illinc ortum *προσφῆται* ex Msstis restitui debuerat *Thucydidi* II. [c. 80.] p. 149, 24.; quem enim alium in finem tanta cura Codices exiguntur scripti, nisi ut, in his saltem libris, depravata redintegrentur, aut certe sincera revocentur? VALCK. — Quidni vero τῶν Σατρίων εἰσι οἱ προσφενύοντες τοῦ ἱεροῦ, plane intelligerentur οἱ προσφῆται ὄντες (scil. τοῦ θεοῦ, vel τῶν χρησμάτων) ἐν τῷ τῶν Σατρίων ἱερῷ? aut οἱ τῶν Σατρίων προσφῆται ἐν τούτῳ τῷ ἱερῷ? S.

CAP. CXII. 1. τὴν εἰρημένην) χωρὴν, vocem hic necessariam, lectam *Vallae*, praebet *Arch.* [De vocab., quo commodè carere possumus, vide *Var. Lect.* et conf. c. 115, 3 seq.] Mox ταῖς καὶ τὰ Πιέρων, castella sunt Pierum, non muri. Proxima, [lin. 3.] τῶν καὶ ἐνὶ Φάργης ἐστὶ οὐνομα, sic recte *Gronov.* restituit ex coniectura *Leopardi*, aliorumque, quantumvis nihil ille diversae scriptionis ex membrana veteri enotasset Florentiae. Non, ut vulgabatur, sed legit in suo Codice *Valla*, τῶν καὶ ἐνὶ Νιφράγης, syllabà male repetitâ. VALCK. — Laudo τῶν καὶ ἐνὶ Φάργης, nixum olim doctissimorum hominum coniecturis, nunc schedarum certa fide. WESS.

CAP. CXIII. 6. ἡ περὶ τὸ Πάγγαιον) Non plane alienum ἡ παρὰ τὸ Πάγγ. quemadmodum *Steph. Byz.* legit, ut regio monti Pangaeo accubans describatur. Obnituntur tamen omnes Codd. et *Eustathius*. Ἐκαλεῖτο Φυλλίς Grammaticus ille scribere voluit, uti olim et nunc *Herodotus*. WESS. — De *Boge* (lin. 4. memorato) dictum est cap. 107. Quod apud *Steph. Byz.* παρὰ τὸ Πάγγ. legitur, librarii aut Editorum errori debetur: praepositioni παρὰ nullus, si quid video, hic locus est. S.

9. ἐς τὸν οἱ Μάγος etc.) In Strymonem, ad amnem placandum: tale ἀποσφάζουσι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ ἄγρος lib. IV. 62. Simili ex superstitione Tiridates equum placando amni Euphrati adornavit in *Taciti Ann.* VI. 37. cui egregiam lucem hinc *Casaubon.* ad *Strabon.* XV. p. 1065. [ad p. 752. d. suae edit.] adpersit. WESS.

CAP. CXIV. 3. Scriptura ex *Arch.* edita, Ἐνία Ὀδοῖσι τῇσι Ἠδωνῶν, veritate commendatur. WESS. — Vide tamen *Var. Lect.* Eodem in loco deinde *Amphipolin* urbem in utraque Strymonis ripa fuisse conditam, quum aliunde, tum praesertim ex *Thucyd.* IV. 102. notum.

Quod hic adiiicitur, *ἵππεύοντο κατὰ τοὺς γέφυρας*, id parum commode vulgo iere *ad pontes* reddunt; sicut et Larcher, *ils marcherent vers les ponts*. Oportebat, *per pontes fecerunt iter*; quibus nimirum iam ante iungi Strymonem Xerxes iusserat, cap. 25 extr. S.

8. Περσικὸν δὲ τὸ ζῶντας κατορύσσειν) Fide Medic. cui *paria* duo alii faciunt, haec expunguntur. Quid tum vero continuo nexis fiet? an et illa eradenda? Non puto. Firmatur barbara superstitio facto Amestris, a Plutarcho Superst. p. 171. D. advocato, ubi duodecim τῷ ἔδῃ regina defodit. Persicum autem fuisse, exempla Cambysis III. 35. et aliorum apud Brisson. Regn. Pers. II. p. 218. testificantur, tum Aristides T. II. p. 414. ἡ ζῶντις ἂν κατορύττοισθε περσιστί; an vivi more Persico defodiendi? Morem ipsum admirabili consecutione ab Abrahami exemplo filium primogenitum offerendi arcessit Th. Hyde Rel. Pers. c. 2.; processisse enim Persas ad offerendum quemvis filium aut hominem: idque non semper filium aut filiam comburendo, sed et defodiendo in terra aut demergendo in aquis. Haud vidi magis. WESS.

CAP. CXV. 6. Σταγείρον πόλιν Ἑλλάδα) Vicum in Dionis Chrysost. Or. XLVII. p. 525. A. τὰ δὲ Σταγείρα κάμη τῆς Ὀλυμπίας ἦν, ex quodam contemptu. Σταγείρα numero multitudinis praeferi Stephan., Σταγείρον agnoscens in Biotis. Plura Io. Nunnesius ad Aristotelis vitam, a se publicatam. WESS. — Paulo ante, in Ποσειδηίου (ubi quispiam fortasse Ποσειδ. desideraverit) nil mutant libri. Conf. Etymolog. M. p. 684, 25. S.

CAP. CXVI. 2 seq. ξεινίην τε ὁ Πέρσης - προσίπει) ὁ Ξέρξης, ut Valla, legit Arch. Non Acanthiis ille praecepit, ut sibi ξείνια praeberent; sed, quos honore voluit dignari, ἐσθῆτι donavit Acanthios Μηδικῇ, atque in amicorum iussit hospitumque numerum referri; id hic dicitur, ξεινίην τοῖσι Ἀκανθίοισι προσίπει: Abderitanis ξεινίην συνθέμενος, VIII. 120. De utroque more regio Barn. egit Brisson. de Regn. Pers. I. p. 127. 139. Proxima [lin. 4 seq.] ἐπαίνει τε, ὅρων καὶ τοὺς προθύμους ἰόντας εἰς τὸν πόλεμον, καὶ τὸ ἔργον αἰκνύων ἤδη γενόμενον: sic exhibent Arch. et Valla: vellem praeterea dedissent, ὅρων αὐτοὺς προθύμους. VALCK. — Vide Var. Lect. Formulā ξεινίην προσίπει, praesertim si cap. 119, 3. et c. 120, 9. contuleris, intelliges puto non id significari

quod ex *Valckenarii* sententia *Wesselingius* in latina versione posuit, *Acanthiis* ius hospitii obtulit; sed quod *Valla* posuerat, *praesepit Acanthiis ut hospitalitatem exhiberent*. Aliud est *ἐπιτρέψαι τῇ συντροφίᾳ*, VIII. 120, 3. S.

CAP. CXVII. 4. μέγιστον ἰόντα Περσῶν) Attigit *Tzetzes* Chil. I. vs. 918. Ὁν ἐπιστάτης ἦν σφοδρὸς Βουβάρης ὁ Σατράπης, Καὶ Ἀρταχάσις σὺν αὐτῷ πεντάπηχος μεγέθει. vid. *Herod.* VII. 21. Quatuor cubitorum apud Graecos iusta hominis censebatur statura. Ad *Aristoph.* Ran. vs. 1046. γενναίους καὶ τετραπήχους, *Casaubonum* [Not. ad *Sueton.* III. 68.] citant *Küster.* et *Spanhemius.* Modum excedeabant πεντάπηχης: *Olearius* vid. in *Philostr.* Vit. Apoll. II. 4. Gigantum cadavera δεκαπήχη dicuntur inventa *Pausan.* I. [35.] p. 86 seq. qui de *Scotussaeo* *Polydamante*, ut mortalium post heroas maximae staturae, agit lib. VI. [c. 5.] p. 463. **VALCK.**

9. τῷ Ἀρταχαίῳ θύουσι) *Tumulum Artachaeae*, τὸν Ἀρταχαίον καλούμενον τάφον, ad *Acanthiorum* isthmum locat *Aelian.* Animal. Hist. lib. XIII. 20. subdens, ἔνθα τοι καὶ ἡ τοῦ Παραίου φαίνεται διατομή, ἡ δὲ αἵματα μὲν τὸν Ἄθω, valde vitiosa. Is. *Vossius* ad *Melam* II. 2. manum illis medicam negare noluit, sed qua erroris reus *Aelianus*. Sana erunt ἔνθα τοι ἡ τοῦ Πέρσου, sic et *Cl. Gronovius*, φαίν. διατομή, ἡ δὲ αἵματα τὸν Ἄθω. *Cl. Valckenarii* non discrepat opinatio ad c. 21. **WESS.**

CAP. CXVIII. 1 seq. Οἱ δὲ ὑποδεκόμενοι etc.) Haec ubi leguntur in *Athen.* IV. p. 146. A. in formas pleraque vulgares conversa, prostat εἰς πᾶν κακὸν ἀφίκοντο, pro εἰς πᾶν κακοῦ ἀπικίατο. Utrumque dicebatur; et, omissa voce κακὸν, vel κακοῦ, εἰς πᾶν ἐλθεῖν, aut ἀφικίσθαι. *Xenoph.* Ἑλλ. VI. pag. 340. 13. εἰς πᾶν ἀφίκοντο βασιλεὺς, in extremum Rex fuit adductus discrimen. *Demosth.* contr. Conon. p. 690, 22. οὐ -- Φαῦλας λαβὼν πληγὰς, ἀλλ' εἰς πᾶν ἐλθὼν διὰ τὴν ὄβριμ καὶ τὴν ἀσέλγειαν τὴν τούτων: aderat in scripto cod. supplementum, εἰς πᾶν κακὸν ἐλθὼν. *Demosthenem* imitatus *Lacedaemonios* ait *Aristides* εἰς πᾶν ἐλθεῖν in *Cimone*, T. III. p. 257. ubi *Schol.* Ms. ἀντὶ τοῦ περὶ παντὸς κινδυνεύσαι -- -- λείπει δὲ κινδύνου. Plene loquitur *Pausanias* VII. pag. 552. ἀφικνέσθαι εἰς πᾶν ὁ Μιναλκίδης κινδύνου: et pag. 16., Πτολεμαῖος εἰς πᾶν ἀφικόμενος κινδύνου: sic scribendum omisso articulo, quem

non admittit ista Pausaniae frequentata loquendi forma. VALCK. — Vitiosa erat scriptura in Athenaei loco cit. olim edita: duo codices longe omnium probatissimi, quibus in nupera editione uti nobis licuit, ἐκ πᾶν κακοῦ δέδωκε, prorsus uti in Herodoteis legitur libris. Vide Animadvers. in Athen. T. II. p. 479. S.

4 seqq. ὅκου γε Θασίοισι ὑπὲρ τῶν etc.) In his explicandis et vertendis errabatur. Publice a Thasiis Antipater, Orgis filius, lectus fuit, ut inpensas pro suis in continente urbibus in coenam faceret; quarum e rationibus adparuit, insumta fuisse quadringenta argenti talenta; haec sunt τὰ λανθάνοντα ἀργυρίου τετελεσμένα, uti bene Cl. Pauw et Abresch. Hoc volunt Athenaei verba, ὅκου Θασίοισι --- Ἀντίπατρος τῶν ἀστών (δόκιμος) ἀνὴρ ἰθακάνησι: ubi [vel, quandoquidem] pro Thasiis --- Antipater, vir inter cives probatus, expendit. Non itaque suo Antipater, sed publico civitatis nomine illa erogavit talenta. Factitarunt idem aliis in urbibus ad eam rem designati, sive οἱ ἐπιστάται ἀπιδίκουνσαν τὸν λόγον, expensi tabulas exhibuerunt. Antipater autem, τῶν ἀστών ἀνὴρ δόκιμος in Aldo et ex recta Pavii sententia; male enim comma post se ostentabat. Quae adduntur ad praecleari viri laudes, [ὁμοῖα τῷ μάλιστα] illustrata dedimus lib. II. 57. WESS.

6. ἀραιγνύμενος τῶν ἀστών) Ex civibus ille quidem erat delectus; neque tamen ista, sed haec iungenda sunt, τῶν ἀστών ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖα τῷ μάλιστα, ut c. 141., τῶν Δελφῶν ἀνὴρ δόκ. ὁ. τ. μ., quam Bossio non satis intellectam formulam explicuit Hemsterhusius. [Perperam h. l. olim post ἀραιγ. τῶν ἀστών incisa erat oratio.] A civibus erat Antipater ἡρμύνης, electus, ad huius rei procurrationem; non enim haec ἀρχή, sed erat ἐπιμέλειά τις καὶ διακονία: quae distinguuntur ab Aeschine contr. Ctesiph. p. 56, 34. Pro more itaque postea τὸν λόγον ἀπιδώσει τῶν δαπανημάτων, vel ἀπελογίσασθαι. Secundum Herod. in coenam 400. talenta, pro lato expensi codice, demonstravit insumta, ἀπέδεξε --- τετελεσμένα, id est δαδανημένα: atque adeo tantum pecuniae ex aerario ἰθακάνησι, quod in his enarrandis usurpat Athenaeus; qui recte alibi [lib. II. cap. 12. nuperae edit.] τελῶν, αἰτ, τὸ δαπανᾶν καὶ πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες καὶ ἐντελεῖς, οἱ ὀλίγοι. VALCK.

CAP. CXIX. 7. κτήνα σιτιύσκειν) Ionianus,

optime agnitus a Galeo, postulabat restitutum. Servat eundem in hac vicinia ἔχουσιν πόνον, et οὕτω ἀπελαύνουσιν. Durat alibi; crebrior, si librariis placuisset, futurus. WESS. — Στείνουσιν si forte prae buisset membrana Flor. ambizioso verborum tractu commendasset Gronovius: cur oblatum non recepit ex Arch.? In Vallae Latinis relinqui non debebat cortibus: dederat is fortasse, pro ἐν τε οἰκήμασι καὶ λάγκοις, [lin. 9.] in cratibus et in vivariis. Oves textis cratibus claudebant; aves alebant in aviariis vel caveis, ἐν οἰκίσκοις: sic caveae multo frequentius vocantur quam οἰκήματα. ἐν οἰκίσκῳ forte scripserant Diodorus Sic. T. I. p. 603, 73. et Plutarch. T. II. p. 516. D. Ex marg. Steph. paulo post [lin. 11.] reciperem κρητῆρας ἐποιούντο Athenaeus IV. p. 146. B. ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ καὶ κρητῆρας παρετίθεντο: his proxima [apud eundem Athen.] corrigenda sunt, ut coniecit Casaub. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ διήπνου· εἰ δὲ Πέρξης δις ἐστεινέτο, μεταλαμβάνων καὶ ἄριστον, ἀνάστατοι αὖ ἐγγόνισαν αἱ πόλεις: quibus contraxit Herodoteum [cap. 120.] Abderitanis Megacreontis dictum. VALCK. — Equidem depravato aut defecto Athenaei loco aliam adferendam medicinam putavi. Apud eundem pro vitioso ἐστεινέτο, quod olim vulgabatur, recte ἐστεινέτο duo optimi codices dederunt. Postrema verba quae ex Athenaeo Valckenarius citavit, ex Nostri cap. 118, 3. mutuatus est Deipnosophista. S. 11. κρητῆρας ἐποιούντο) Valla [loco olim vulgati κρητῆρας] κρητῆρας habuit, non utique ex Codicum quorundam consensu spernendos. Vicina, [lin. 12.] interpunctione mutata in Arch. et Vind. πάντα μὲν ταῦτα τῷ τε βασι. praeter speciem nihil habent. Πάντα, superioribus nexa, reliqua mensae vasa itidem χρυσᾶ τε καὶ ἀργύρεα conmonstrant. WESS.

CAP. CXX. 11. διατριβῆναι) Hesychii Διατριβῆναι, ἀπολίσθαι hoc fonte manavit. Alioqui blandiri ἐκτριβῆναι Fragm. Paris. posset. Sophocles Oed. Tyr. vs. 435. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταιί παρ. i. e. ἀπολίσταται, perdetur, ubi recte de verbi virtute scholiastes. Synesius lib. I. Provid. pag. 108. D. ὅλως γὰρ ἐκτριβήσεσθαι τὸ Σκυλικόν. Consequens ὁμοίως -- ἐπετέλειον [lin. 12.] Val- la dedit ac si ὁμοίως foret, nactus plausum docti viri; cui meum iungerem, nisi ὁμοίως aptissime indicaret, et hos, etsi vehementer pressos, conamilliter imperata fecisse, uti

reliquae civitates. WESS. — Vide *Var. Lect.* ad lin. 12. Verbo *ἐκτρέβειν* notione τοῦ ἀπολλύειν et διαφθερίζειν utitur Noster VI. 37, 9. et 86, 66. Διατρέβειν eadem notione, licet caeteroquin nil obstat quo minus illo sic usum esse Herodotum credamus, vix ullibi, si unum hunc Nostri locum excipias, reperietur. Caeterum quantam apud Xerxem, splendide a se receptum, Abderitae gratiam inierint, memorat Noster lib. VIII. c. 120. S.

CAP. CXXI. 5. συντομώτατον) Hoc praestet, an συντομώτερον, a Valla expressum, non adfirmo. Xerxis exercitusque iter apud Diodorum XI. 5. prorsus idem. WESS.

7. τρεῖς μοῖρας -- δασάμενοι) Ex Suida [A Suida] ut Herodoteum enotatum ἐς τρεῖς μοῖρας, etsi schedae taceant, pro legitimo fortasse aliis putabitur. Sic lib. II. 147. ἐς δυώδεκα μοῖρας δασάμενοι Αἴγυπτον πᾶσαν. WESS. — Vulgatam iure praefert Gronovius lectioni quam Suidas praebet in voc. Δάσασθαι ἐς τρεῖς μοῖρας -- δασάμενος πάντα τὸν περὶ στρατὸν. In istiusmodi locutionibus eleganter omitti praepositionem Casaub. docuit ad hunc Alexidis versum, Τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατεμὼν πολλοὺς κύβους, apud Athen. VII. p. 324. c. [vid. Animadv. in Athen. T. IV. p. 429. nuperae edit.] quo L. Küster. usus est in Aristoph. Eq. vs. 765. Platonis e Timaeo, p. 35. B. ὅλον ἐν τούτῳ μοῖρας ἑσας προσήκει διένειμεν, interpretatur Cicero: id ipsum in ea, quae decuit, membra partitus est: Chalcidius convertit, totum hoc unum divisit in partes competentes; nam sic scripsisse videtur. Hic sane subit mirari in Editionis suae margine scribentem H. Stéphanum: Legendum videtur εἰς μοῖρας, quamvis nec apud Proclum extet haec praepositio: in adnotationibus in Platone ista: Deesse videtur praepositio εἰς, -- et tamen alios inveniri scio huius scriptoris locos huic similes ubi non habetur. Ex istis locis hic est, in Critia p. 113. B. τὴν νῆσον τὴν Ἀτλαντίδα πᾶσαν δέκα μέρη κατανείμας. Theocriteis eam in rem mallem abstinuissent viri docti. VALCK. — Vide Nostrum II. 147, 7. et IV. 148, 14. cum *Var. Lect.* ad utrumque locum: et facile persuasus eris, praepositionem apud Suidam e scholio esse adiectam. S.

15. Σμερδομένεια) Restituetur idem hic nomen, quod supra c. 82. praebebant Codices: illic qui dicitur Σμερδομης, cur hoc in loco filius Otanis vocaretur Σμερδομένεια?

VALCK. — Ex *Var. Lect.* in cap. 82, 4., collata eum scriptura quam h. l. exhibent libri, abunde intelligitur *Σμερδομένηα*, non *Σμερδόναα*, nomen huius viri scripsisse Herodotum. Caeterum in *Var. Lect.* c. 82, 4. pro c. 122. repone c. 131 extr. et ibid. pag. 115. lin. 1. pro *Ald. Vind.* oportebat *Arch. Vind. S.*

CAP. CXXII. 3. *διώρυχα* --- *δίχουσαν* δὲ εἰς κόλπον) Nostrum suo more scripsisse suspicor *διώρυχα* --- *ἰσέχουσαν* etc. Semel alibi *δίχουσαν* posuerant librarii loco simillimo, IV. 42. *διώρυχα* -- τὴν ἐν τοῦ Νεῖλου *δίχουσαν* εἰς τὸν Ἀράβιον κόλπον: ubi nunc legitur ex Codicibus *ἔχουσαν*. *Διώρυχα* satis commendabunt usus *Herodoti*, et ad *Thóm. M.* in *Διώρυξ* adnotatio *Hemsterhusii*, sic minuta quoque tractantis, atque isthac arte inimitabili, ut semper *Leidensem Criticum* agnoscas. VALCK. — *διώρυγα* operarum error editionem *Gronov.* invaserat: *διώρυχα* tacite reposuit *Wess.* ut habent superiores editi scriptique libri omnes. In *δίχουσαν* hic nihil variant libri: et pro *ἔχουσαν*, quod lib. IV. c. 42, 10. a *Gronov.* ex *Med.* receptum tenuerat *Wess.* et post eum alii, equidem probis ex codicibus consulto *δίχουσαν* revocavi, probum verbum, et peraptum utrique loco. Verbum *ἔχιν*, ut I. 180, 12. sic iam saepius alibi apud Nostrum ita positum vidimus, ut denotet *dirigi, tendere* versus aliquod extremum. Itaque compositum *δίχεν* (quamvis aliàs longe etiam diversa notione usurpatum) percommode significare poterit *pervenire, pertingere, pertinere* usque ad illud ipsum extremum, quo *tendebatur. S.*

4 seq. Ἀσσά τε πόλις καὶ Πίδωρος καὶ Σίγγος καὶ Σάργη) Urbium nomina legitima dedit *Wessel.* *Herodotea Dissert.* pag. 121. VALCK. — Πίλωρος verum oppidi nomen, sicuti sequentis Σάργη. Utrumque apud *Steph. Byz.* In *priori Med.* et *Ask.* haesitant, a iusta scriptione, si iuventur, non alieni. Attigit urbem *Cl. Wasse* ad *Thucyd.* IV. 115., verum obscure. WESS. — Vide *Var. Lect.* In *Latina* vero *versione* nostra pro vitioso *absumto* candidus lector *adsumto* corriget. S.

6. ἱππεὶ ἀπιέμενος) Verbum *ἀπιέμενος* *Cl. Gronovius* explicat; mihi *ἀπικόμενος* plebeium non est, quippe *Herodoteum*. At gaudeat recente possessione. WESS. — ἀπί-

μνος. Gronovius, ad thema ἀθῆμι (puto) referens, nauticum illud exprimere ait velis immittere habenas. Ego, sicut simplex ἴτρο IX. 78, 3. ἴνι significat, sic ἀπῆτρο abiit, profectus est, intellexi. S.

10. Σεμύλην) Temerarium Maussaci, Οἰρύμην substituentis, coniecturam praeter Holstenium confudit H. Valsius ad Harpocratonem p. 125. Σεμύλη Ethnographo; ci-ves Σεμύλαιοι Thucyd. I. 65. WESS.

CAP. CXXIII. 3. ἐπὶ Καναστραίων ἄκρην) ἐπὶ Καναστραίων ἄκρον, ne soloeca maneret oratio, Palmerius voluit, Καναστραίων Arch. sufficit, sicuti in Thucydidis IV. 110. atque aliis: Κάνα στρατήν divisio vocibus Cellarius Geogr. lib. II. 13. p. 1050. advocat ex Galei editione, qui operarum error, notatus a Cl. Wasse ad eum Attici Scriptoris locum. WESS. — Nescio an Καναστραίων absque ἄκρην habeat Arch. quod quidem ex Var. Lect. a Wess. relata haud adparet: sicco vero pede hunc locum praeteriit Galeus. Quidquid sit, nullo incommodo ad Καναστραίων per adpositionem adduci ἄκρην potuerit. S.

6. Θεράμβω) Haec Θεράμβος Steph. Byz., unde Θεράμβω Vossius ad Scylac. p. 62, Ed. Gronov., plausibili suspitione. Quod si oppidi tamen nomen Θεράμβος, Θεράμβης, Θερμβούς pictum fuerit olim, quae Holstenii ad Ethnographum doctrina, Θεράμβω ex Θεράμβιω descendet. Quae sequitur Sane, [lin. 7.] alia est ac c. 22. WESS.

13. Σιδηά, Αἰνία) Plerasque harum urbium Stephanus exscripsit; qui quoque Κρονείς, μοῖρα τῆς Μυρδονίας ex Strabonis VII. [ubi tamen, quum defectus ille liber sub finem sit, verba ista hodie non reperiuntur:] ἀπὸ Κρονείας, τοῦ Μυρδονέως υἱοῦ. Hinc ansa Cl. Pauw suspicandi, Κρονταῖν in Herodoto fuisse. Addere potuisset Κρονσίδα γῆν καλουμένην Thucyd. II. 97., et huius quidem tractus, tum maxime barbaros Crusaeos, βαρβάρους, Κρουσαίους καλουμένους, qui Pal-lenen olim tenuerunt, apud Dionys. Antiq. Rom. I. pag. 39. Utcunque coniectura, praesidio schedarum defecta, cesserit, regio Crossaea et Crusaea eadem, nec discrepat Theod. Ryckii (Diss. de Primis Ital. Colon. p. 443.) opinatio. WESS.

19. Σινδὸν τε πέλας) Uter melius, Herodotus an Stephanus, urbis nomen dat, dubium: non enim apud alios

reperiri, verissime Palmerius. Χαλίστρην [ibid.] Mares Χαλίστρην nuncupant: Suidae tamen Χαλίστρα πόλις; Diodoro T. II. p. 578. Χαλίστρον, ubi alios excitavi. [Nil variant Herodotei codices hactenus excussi.] Ceterum regionem Βορτιαίδα, [lin. 21.] reversuram c. 127., Βορτιαήν Thucydides II. 65. et Diodorus XII. 47. scribunt. Herodotum ex Βορτιαίος, quod incolarum nomen, formatur: unde Antiochiae Βασιλίδης τοῦ Βορτιαίου Διός, ab Alexandro Macedone constitutus, modo vera doceat Libanius Antiochici pag. 348. D.; Βορτιαίου Διός in Malalae Chronogr. p. 255., corrupte. WESS.

CAP. CXXIV. 7. ἐπὶ ποταμὸν Ἐχέιδωρον) Quum cap. 127. tres Codices isto amnis in titulo conspirent, et Apollodoro, Ptolemaeo atque Etymologo Ἐχέιδωρος aut Ἐχιδάωρος adpellitur, Is. Vossio ad Scylac. p. 61., ut fluvius suum sibi nomen reciperet, dedi, nec improbatum iri puto. WESS.

CAP. CXXV. 6. θυνμάζω δὲ τὸ αἴτιον) Frigide Nostrum Aelianus laudat, ὅλγα δὲ Ἡρόδοτος ἦδεν ἔξτραζον τροφὴν πίνδε καὶ τήνδε κατὰ τὴν ἡδονὴν λεόντων ὄρεσιων. Fuerint enim leones illi occulta quadam naturae vi, φύσει τινὶ ἀπαρήνῳ, et fauce improba in camelos, quos ante non viderant, incitati; mirum-ne accidet, in hos ruisse solos, nullo neque homine neque iumento laeso? WESS.

CAP. CXXVI. 4. ὅ, τι δὲ Ἀβδηρῶν etc.) Aristotelem huc spectasse Hist. Anim. VIII. 28., p. 254. (ubi ἐν τῷ μεταξὺ τόπῳ τοῦ Ἀχελφοῦ καὶ τοῦ Νίσου) monuit D. Petavius ad Themist. Or. X. p. 140. A., insuper ex Dione Chrysost. Or. XXI. pag. 269. c. adstruens, in Europa deinceps leonum genus defecisse. Certe de Acarnania locuples testis est Agathion, questus in Philostrati Vit. Herod. c. 7. magnum sibi fortunam negasse certamen, ἐπὶ μικρῇ βόσκῃ λεόντας Ἀκαρνανία. Eidem rei Io. Brodaeus diligentem inpendit operam, Miscell. lib. VIII. 13., lectu oppido dignum. Deinceps ὑπελοίπῳ ἡπείρῳ [lin. 8.] scribatur, an ὑπελοίπῳ, ad sententiam nil proderit, quamquam ultimo Scriptor delectatur lib. VI. 3. alibique. WESS.

CAP. CXXVII. 10. ἐκ Κρηστωναίης βίαν) Inserto articulo scribendum: ὁ ἐκ Κρηστωναίης βίαν Ἐχέιδωρος μούνης οὐκ ἀντίχρησι τῇ στρατιῇ πινόμενος. Frequentius in talibus locutionibus usurpantur οὐκ ἀντίσχε, vel οὐκ ἀντίχρησι: quod

utrumque legitur VII. 196., sed et *ὅκ' ἀντίχρησι* Herodoteum est: vid. cap. 187. VALCK. — Articulum ante *ἐκ Χερσ.* ignorant libri omnes: et haud magno incommodo abesse videtur, quum praesertim haud multo ante idem memoratus fuerit fluvius, c. 124, 7. S.

CAP. CXXVIII. 1. *ὕψια τὰ Θεισσαλικά*) Rediit sollemnis scriptura: semper *Θεισσαλίη*, *Θεισσαλίας*, *Θεισσαλικῆς* in Musis, *Thucydide* et veterum plerisque; quorum morem Cl. Wasse ad *Thucyd.* I. 20. doctè exposuit. Eustathiana enim vocis pingenda consuetudo aliunde procedit, nec morabitur quemquam. WESS. — Capitis huius initium *Eustathius* attigit in *Iliad.* B'. p. 255. VALCK.

8. *ἐς Περβαίβους παρὰ Γόνον*) *Aldus* ita et *Mssti*; etiam c. 131., editi vero c. 173. et 185. Bene *μυνοπτόλεμοι τε Περβαίβοι* Poëtae *Iliad.* B'. 749. cogniti sunt; sed et solutae orationis usus, [caninam literam geminantis] atque ipsa gentis traditio apud *Eustath.* [p. 254, 12. ed. Bas.] ex *Stephano*, verum integriore, quam vulgo legitur. *Γόνον* quoque maluerunt, non *Γόνον*, quomodo *Arch.* iterumque c. 173., eodem *Eustathio* ad *Iliad.* B'. p. 335, 39. auctore. WESS.

9. 10 seq. *ἰσβαῖς ἐς Σιδωνίην νῆα etc.*) Semper *Xerxes* navem conscendisse dicitur *Sidoniam*, *ὅκως τὶ ἐβῆλοι τοιοῦτο ποιῆσαι*: sic recte scribit R. pro *τοῖς*. VALCK. — *ὅκως τὶ* (pro *ὅκως τοῖς*) scribi oportere, docti viri *Pavius* et *Reiskius* belle viderunt. WESS.

11. *ἀνίδεξε σημῆιον*) Haec voculam videntur requirere, qua nectantur cum antecedentibus: *ἀνίδεξε δὲ σημῆιον καὶ τοῖσι ἄλλοις ἀνάγισθαι*. VALCK. — Nempe, quum ante *ἰσβαῖς* nonnisi nudo inciso distincta oratio esset, videbatur *ἰσβαῖς* ad superius *ἐποῖτε* referri: adeoque deinde requirebatur coniunctiva particula, quam quidem post *ἀνίδεξε* ignorant libri omnes. Recte *Schaeferus* ante *ἰσβαῖς* paulo maiorem distinctionem, qualem et noster cod. F. agnoscit, posuit: atque ita commode procedit oratio; neque opus fuit δὲ particulā, quam post *ἰσβαῖς* idem *Schaeferus* ex *Arch.* adscivit. *Asyndeton* amat Scriptor noster, quā magis animetur oratio: et credere fas est, coniunctionem illam in *Arch.* ex scholio (qualia multa ille codex habet) esse adiectam. S.

Herodot. T. VI. P. I.

A a

[15 seq. εἴπω εἰ τὸν ποταμὸν etc.) Quid spectans interrogaverit hoc Xerxes, cap. 130. declaratur. S.]

CAP. CXXIX. 1 seqq. Τὴν δὲ Θεσσαλίην λόγος ἐστὶ etc.)

Strabo IX. p. 658. A. [p. 430. ed. Cas.] τὸ παλαιὸν καὶ ἐλκεμνάζετο, ὡς λόγος, τὸ πιδίον --- ὑπὸ δὲ σεισμῶν ῥήγματος γενομένου, καὶ τὴν Ὀσσαν ἀποσχίζοντος ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, διεξέπεσε ταύτῃ πρὸς θάλασσαν ὁ Πηνειός. Concinnant ista Herodoteis, de quibus pauca quaedam excerpit Eustath. in Iliad. B. p. 255. [pag. 337. ed. Rom.] Herodoto quoque ἔργον esse σειμοῦ videbatur ἢ διάστασις τῶν οὐρέων: et Thessaliam σεισμῶ dicuntur ἀναπτύξαντες Philostrato Icon. II. pag. 835. f. qui picturam nobis exhibet p. 831. Neptuni ῥήγοντος τῇ τριαινῇ τὰ ὄρη: nam, quum Thessaliam scopulis inclusa teneret Peneo stagnante palus, et mersa negarent Arva coli, trifida Neptunus cuspidē montes Impulit adversos: tum forti saucius ictu Dissiluit gelidovertex Ossaeus Olympo: Claudian. de Raptu Pr. II. vs. 179. Secundum alios discessit Olympo Herculeā gravis Ossa manu; et Diodor. Sic. IV. c. 18. Egisse hac de re videtur in libro nono Philippicorum Theopompus. VALCK.

4. τό, τε Πῆλιον οὐρός) Qui celebratissimum montem Πῆλιον dixerit, quaerere abnuo. Nostro Πῆλιον lib. IV. 179., Homero, Straboni, Virgilio, Horatio aliisque audit. Iustum porro habendum ἀποκλήει, vice ἀποκληΐει Ionum ore tritissimi. WESS.

9 seqq. ὥστε ὧν ποταμῶν etc.) Series verborum, qualis Arch. et Ask., non displicet; ἐς αὐτὴν iniuriā Med. omittit; si tamen vera omissio, nec conferentis oculi alibi posita praeterviderint. Quo fuerit id cunque modo, ad sententiam requiruntur: illa redit ad superiora, [lin. 2.] ὥστε γε συγκεκλημένην πάντοθεν etc. eaque illustrat. Pro quinque autem fluviis Scholiastes Apollonii quatuor annumerat, neglecto Onochono, tertium Πανισὸν adpellans. At idem in lib. IV. vs. 132. de amnibus, in alios lapsis nomenque pristinum ponentibus, τὸ δὲ αὐτὸ γίνεται ἐπὶ Ὀνοχάνου, τοῦ κατὰ Θεσσαλίαν, καὶ Παρμισσοῦ καὶ Σπερχεῖοῦ ὅταν γὰρ εἰς ταυτὸ συββεύσῃσι πάντες, Σπερχεῖος καλεῖται: insulse profecto, nisi tu corruptissima atque hinc refingenda decernas. WESS.

11. Ἀπιδανῶ) Apidano forma reddi poterit Nostro consueta Ἡπιδανῶ. [nempe sic VII. 196, 12.] De istis quinque nobilioribus Thessaliae fluviis minime protrita notan-

tur in *Critique du Diction. de M. La Martiniere* pag. 340 et seqq. VALCK.

25. Ποσειδάωνα τὴν γῆν σείειν) Neptuni Ἐνεσιγχαίου, Σειτήχθονος, γαλῆς κινετήρος cognomina nemo non recordatur. Terrae motus, hiatus, fluminum et fretorum ἐκρήγματα Neptuno apud *Diodor.* XV. 49. et *Ammian.* XVII. 8. credula superstitio contribuit: hinc δεκεῖ γὰρ μοι τὸ ἥξει τὸν Ἰσθμὸν Ποσειδῶνος διῆσθαι, in *Philostr.* Vit. Herod. c. 6. Confer *Icones Philostrati* lib. II. 14., ubi pictura Neptuni, montes Thessaliae rumpentis. WESS.

CAP. CXXX. 5. ἀλλ' ἥδε αὖτη) Nisi viae duces exitum digito monstrarint, verius videbitur ἥδε αὖτη, nisi solus hic, de correctione Cl. *Abresch.* Diluc. *Thucyd.* pag. 605. Consequens, ex *Homero* propagatum, expressit *Oppian.* *Halicut.* II. vs. 121. Οὔρισι τ' ἀμφοτέρωθε περιδρομος ἵσσει φάνωτο. WESS.

13. ὑπόβρυχα γενέσθαι) Aldinum ὑπό βρυχέα aptavit artissime *Porlus*, ὑπόβρυχα coniectans, quo nihil ex *Arch.* melius. Poëta *Odys.* E'. 319. Τὸνδ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, i. e. ὑποβρύχιον. Veniat-ne id vocabuli ex ὑπόβρυξ, an ex ὑπόβρυχος, ab *Eustath.* disputatur p. 1538, 54.; [*Od.* p. 278, 41. ed. Bas.] mihi prior placet derivatio. WESS.

CAP. CXXXI. 5. οἱ μὲν, κεινοὶ) Herodotea sunt ἰδόντες τὸν χάριν κενόν, vacuum, lib. IX. 56., et χώματα χῶσαι κενά, tumulos inanes, mssti *ibid.* c. 85. [et alibi passim.] *Hesychius*: Κενόν, κενόν. Dictioni respondet quodammodo *Beatae Virginis*, καὶ πλουτοῦντας ἱκαπίστευε κενούς, *Euang. Lucae* I, 53. WESS.

CAP. CXXXII. 2. Ἐνιῆνες hfc et c. 185. in Αἰνιῆνες aut Αἰνιᾶνες, quomodo saepe aliis et *Codd.* quibusdam, converti necesse non est. Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, *Homerus* *Iliad.* B'. 749. WESS.

2 et seqq. Ἐνιῆνες, Περραιβοὶ) Huius utriusque populi sic mihi nomina scripsisse videtur Noster ad imitationem *Homeri*, cuius est in *Ἰλ.* B'. 749. τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, μενεπτόλεμοι τε Περραιβοί. Codicum in talibus aut nulla aut certe perexigua est auctoritas. Ἐνιῆνες non veniet, opinor, in controversiam, quod in *Herodoto* legitimum agnoverunt *Ios. Wasse* in *Thucyd.* p. 349. et *Io. Davis.* ad *Mar. Tyr.* p. 604. [De Περραιβοῖς vel Περραιβοῖς vide ad c. 128, 8. nota-

ta.] Qui iuxta *Herodotum* petenti Xerxi terram et aquam dederunt novem Graeciae populi, iidem enumerantur *Diodoro Siculo* XI. cap. 3.; nam ibi, pro Ἀχαιοὶ τε καὶ Φθιώται, scribi facile posset, Ἀχαιοὶ οἱ καὶ Φθιώται, vel Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, ut vocantur aliis et hic *Herodoto*; nisi considerentur alibi tanquam diversi: vid. *Clar. Wess.* loc. cit. et T. II. p. 65. Hae novem de duodecim fuere gentibus, quae Amphictyonum concilii fuerant ab antiquis temporibus participes: ex Ionico Doricoque genere praecipui stabant pro libertate Athenienses et Lacedaemonii. Inter xii. gentes, olim τῆς Ἀμφικτυονίας consortes, ex *Theopompo* membrantur *Harpocrati* tanquam diversi Ἀχαιοὶ, Φθιώται: nisi et illic scribendum Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, [aut nude Ἀχαιοὶ Φθιώται,] ut unius illinc gentis nomen exciderit; ut excidit nomen ex *Aeschine* de Falsa Leg. p. 43, 22. ubi inter nomina Ἰωνας et Περραιβούς libenter ponerem Αἰνιῶνας: pro Μαλιεῖς [apud eundem *Aeschinem*] scribendum Μαλιῖς: Μαλιῖας dixit in harum quoque gentium recensione *Pausan.* X. p. 815. et *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 354, 34. hi plerisque sunt Μηλιεῖς. [et Μηλιῖς *Nostro*.] VALCK.

6. πόλεμον αἰεράμενοι) *Portus*: αἰεράμενοι praesens est, loco aoristi pr. medii αἰεράμενοι: quod ipsum accipere, viam manientibus membranis, cur pigremur? Ipse cap. 156. dabit *Scriptor* αἰεραμένους τε πόλεμον αὐτῶ. WESS.

6 seqq. τὸ δὲ ὅρκιον ὧδε εἶχε) *Iurisiurandi formula*, quo se Graeci in Persarum fautores et studiosos obligarunt, in *Diodori* XI. 3. leviter discrepat, ut ibi monitum. WESS.

9. τοὺς δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ) Secundum *Lycurgum* p. 158. et *Diodor. Sicul.* XI. c. 29., in eam sententiam iurarunt qui libertatem contra Persas tuebantur Graeci, antequam proelium inirent ad Plataeas; hoc autem temporis articulo eidem *Diodoro* lib. XI. c. 3. decrevisse narrantur, τοὺς μὲν ἰδελοντὶ τῶν Ἑλλήνων ἐλπομένους τὰ Περσῶν δεκατεῦσαι τοῖς θεοῖς, ἐπὶ τῷ πολέμῳ κρατήσωσι. [conf. *Polyb.* IX. 39.] Huc decretum illud inreirando traduntur adfirmasse: alterum iusiurandum, quod iurasse perhibentur ad Plataeas, *Theopompo* suspectum, illud non commemorat *Herodotus*. Huc pertinent incerti scriptoris verba apud *Suidam* in Δεκατεῦσαι, ubi scribendum, τὸ οὐδ', pro τῷ οὐδ'. [At, quemadmodum h. l. apud *Nostrium* τῶν]

τοῦτοισι, sic et ibi apud Suidam ferendum ἰφ' οἷς videtur.] Quandoquidem hic Herodoto et Diodoro recensiti Graeciae populi, praeter Thebanos, plerique omnes coacti partes Persarum sunt sequuti, hoc iurando ceteri praesertim spectasse videntur Thebanos, ἐκοντι Μηδισαντας. Xenophon Έλλ. VI. [c. 3.] p. 347, 12., οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γνώμην, ὡς νῦν Θεβαίους, τὸ λεγόμενον, δεκατευθῆναι ἑλπίς εἰη: quae eadem paene leguntur p. 356, 14. [cap. 5. eiusdem libri.] νῦν ἑλπίς, τὸ παλαι λεγόμενον, δεκατευθῆναι Θεβαίους. Atque id ipsum alteram illam formulam magis etiam reddit suspectam, quod in illa iurasse perhibentur apud Lyeurg. pag. 158, 5. τὰς τὰ τοῦ βαρβάρου προειδομένας (πόλεις) ἀπάσας δεκατείνω: quo spectat et Aristid. T. II. p. 82., et huius Schol. in Cqd. Msto Clar. Burm. p. 131. et p. 299. ubi ἰδοῦν, inquit, τὰς πόλεις τὰς μηδισάσας (imo μηδισάσας) δεκατεῖναι: ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἐπίσχον ὕστερον καὶ Θμιστοκλῆς: priori loco Scholiastes δεκατεῖναι interpretatur τὸ δέκατον μέρος ἀνελθῖν. Budaeum sic miror in Herodoto verbum accepisse pro decimum quemque interficere. Romanis, ut notum est, decimari legiones dicebantur, resque Romanas tradentibus Graecis δεκατευθῆναι: [sic Dioni Cassio, locis in Reimari Indice citatis:] sed ab huius temporis Graecorum humanitate crudelitas ista prorsus abhorret. Recte τὰς πόλεις δεκατείνω apud Lyeurg. H. Steph. interpretatur Thes. Ling. Gr. I. p. 937. τὰς τῶν πόλεων οὐσίας: et hic, ad solvendam Deo Delphico decimam adigere. VALCK. — In huius loci Herodotei mentionem incidens Creuzerus noster, Vir clarissimus, in Historicorum Graecorum antiquiss. Fragmentis pag. 178. monuit, collatis Xanthi Lydii verbis apud Strabon. lib. XII. p. 572. A. B. ed. Cas. cum alio Strabonis loco lib. VI. pag. 257. p. videri posse verbum δεκατεῖναι in isto Graecorum decreto ita accipiendum, ut ipsa hominum corpora Delphico deo fuerint destinata; puta, qui servituti fuissent addicendi ad opus faciendum in agris deo sacris, aut (quod in meam venerat cogitationem) deo in eam conditionem tradendi, ut ille, quid his fieri vellet, ediceret. Neque tamen omnino urget hanc interpretationem Vir eruditissimus; neque ego eam utique premendam censeo. S.

CAP. CXXXIII. 4 seq. οἱ μὲν αὐτῶν -- ἐς τὸ βάρεθρον)
Quod vix definiri posse videtur scriptori des Essais de Crit.

p. 63., quodque fecisse suspicatur Spartanos; id Atheniensibus attribuendum vel ex *Herod.* liquet, et *Suida* in *Δᾶτις καὶ Ἀγρ.* Conf. *Brisson.* *Regn. Pers.* III. p. 413. Apud *Herod.*, qui dixerat *Ἀθῆνας καὶ Σπάρτην*; οἱ μὲν αὐτῶν sunt *Athenienses*, οἱ δὲ, *Spartani*: sic I. c. 56. et alibi: sed et in his saepe fuit peccatum. [Nec vero constanter, uti hoc quidem in loco, formula εἰ μὲν ad eos qui priores nominati sunt, et οἱ δὲ ad posteriores refertur: sed haud raro etiam optimi Scriptores vice versa utuntur.] Atheniensium erat τὸ Βάραθρον: de quo *I. Meurs.* *Att. Lect.* I. c. 25. In *barathrum* morti damnatos saepe praecipitabant: εἰς τὸ Βάραθρον ἐμβαλεῖν dixerunt *Alexis Athen.* VII. p. 303. A. *Plato Gorg.* p. 516. E. *Aristoph. Eq.* vs. 1359. ubi *Schol. B.* τόπος --- βαθὺς ὅπου καὶ τοὺς Δαρσίου πρίστεις ἔβαλον: quos *Herodoto* dicuntur εἰς τὸ Βαρ. ἐσβαλόντες. conf. *Thucyd.* II. 67. *VALCK.*

9. οὐκ ἔχω εἶπαι) In communi Atheniensium *Pausanias* adsentitur, privatim vero poenas *Miltiaden* luisse, in Ἀθήναις δὲ ἰδίᾳ τε καὶ εἰς ἐνὸς οἴκου ἀνδρὸς κατασκήψαι *Μιλτιάδου*, quoniam is civibus auctor fuerat, ut legati violarentur atque in *barathrum* devolverentur, lib. III. c. 12. *WESS.*

CAP. CXXXIV. 4. εἰσὶ δὲ καὶ ἀπόγονοι, *Ταλθυβιάδαι*) De *Talthybiadis* bene a *Gronovio* dicta non retracto; quamquam γέρας δίδονται [lin. 6.] ex scriptis malim. *WESS.* — Monuerat *Gronov.* non necessario requiri post ἀπόγονοι nomen *Ταλθυβίου*: quod illi quidem ultra concedimus, sed huiusmodi repetitionem nominum praesertim propriorum amare Scriptorem nostrum frequenter observavimus. S.

[5 seq. τοῖσι αἱ κερυκῆαι etc.) Conf. lib. VI. c. 60. S.]
7. καλλιστῆσαι θυμὸν οὐκ ἰδύνατο) Interpretatione molliendum iudicabat *Clar. Abresch.* Dilue. *Thucyd.* p. 433. Ego corrigendum suspicor οὐκ ἐγίνετο. Hoc in ista saepe recurrente formula frequentatur; οὐκ ἰδύνατο, pro οὐ δύνατον ἦν, nusquam, opinor, vir literatissimus legitur: semel tamen occurrit οὐ δύναται, sed valde diversa structura positum, apud *Herod.* IX. c. 44., *Μαρδονίῳ τε καὶ τῇ στρατιῇ τὰ σφάγια οὐ δύναται καταθύμια γενέσθαι*: id est οὐκ θέλει γενέσθαι, ut loquitur *Xenoph.* in fine lib. VI. Ἀναβ. ἐμοὶ μὲν οὐκ ἔβλεπε γενέσθαι τὰ ἱερά: ubi paulo ante, θυμὸν αὐτῷ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ἐγίνετο τὰ ἱερά, ut pag. 224, 35. et *Ἰλλ.* III. p. 283, 19. Quando hostiis caesis lacta erant exta,

θύσθαι καὶ καλλιερῆν, θυομένοις καλὰ τὰ ἱερὰ γίνεσθαι dicuntur, et simpliciter etiam τὰ ἱερὰ γίνεσθαι, quod apud eundem p. 234, 39. in Msto Cod. reddebatur τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι: apud Demosth. p. 775., γίνονται καλὰ -- τὰ ἱερὰ: et ἐκαλλιερῆ- μιν. vid. Clar. Io. Taylor in Lys. p. 32, 33. quique pluri- ma collegit Des. Heraldus Advers. I. c. 5., Dukero citatus ad Thucyd. V. 54., ubi Lacedaemoniis τὰ διαβατήρια θυομέ- νους οὐ προύχοντες: cap. 55. et 116. οὐκ ἐγίνετο. Hoc Herodote diceretur καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐγίνετο, litare non po- terant, sive consulentibus Deos laeta non erant exta; extis enim inspectis Deorum mentem scrutari, sive τὸ μαρτυρεῖ- σθαι διὰ σπλάγχχνων, secundum Ammonium Θύεσθαι dicebant. VALCK. — Huc spectant quae commodissime a Schae- fero, Viro tam diligente, quam doctissimo, ad Rosii El- lips. Graec. p. 213. adnotata sunt. „Istud καλλιερῆσαι θυο- μένοις οὐκ ἰδύνατο non tentasset (inquit) Vir summus (Val- ckenarius,) si meminisset, καλλιερῆν sic absolute dictum in ipso Herodoto se passim legisse. καλλιερῆ θυομένων, sacrificanti laeta sunt exta. Subaudias tu τὰ ἱερὰ. Plene Herodotus IX. 19. καλλιερῆσαντων τῶν ἱεῶν, litato: ubi pulcre Wesselingius, exempla locutionis ellipticae excitans. — Nempe καλλι- ερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἰδύνατο idem valet ac καλὰ γίνεσθαι τὰ ἱερὰ θυομένοις οὐκ ἰδύνατο. conf. IX. 36, 3. Eadem notione etiam passivum verbum usurpatur, IX. 19, 8. ὡς σφί ἐκαλλιέρητο, i. e. ὡς καλὰ σφί τὰ ἱερὰ ἐγίνετο. S.

12. Σπερθίης τε -- καὶ Βούλης) Magna utriusque in nomine discordia. Suidae in Βούλης dicitur legationis prin- cept Σπέρχης, et alibi illo in vocabulo, Plutarchoque Praec. Reipubl. Gerend. p. 815. E. Idem cod. Eton. edit cap. 137., indice Galeo, et Valla, uti videtur. At in Plut. Apophth. Lacon. p. 235. F. Βούρης καὶ Σπέρχης: Stob. Serm. VII. p. 93. Βούλης καὶ Σπέρχης. Quae ad Herodotea facili auxilio revo- cari possunt et debent. WESS. — Quod offertur ex Eton. codice, correctoris esse videtur, Σπέρχης: Nostro dicitur eorum alter aliquoties Σπέρβλης. Σπέρχης et Βούλης vocantur isti Spartiatae Luciano in Demosth. Encom. p. 513., Plutar- cho T. II. pag. 815. E. et bis apud Suidam; atque ad istam normam nomina redintegrandi sunt apud eundem Plu- tarch. T. II. p. 235. F. ubi Xerxi, virtutem Spartanorum miranti, eadem fere respondisse narrantur, quae nobis

ex *Serapi* scriptis *Stobaeus* exhibet, historiam eandem aliter enarrant p. 93, ex ignobili quodam *Thaeco*. Haec plerumque ad manum fuere *P. Leopardo*: vid. *Em. XIV.* 18. *VALCK.* — In eundem *Sperchin* (sive *Herodoti Sperchiam*) lugubre carmen a Spartanis cantari solitum intelligebat *Tompkins*, memoratum *Theocrito* *Idyll. XV.* 98. (vide *Wartoni Theocr. T. II.* p. 338.) Cui sententiae non ego quidem cum *Valekenario* (*Adnot. in Adoniz.* p. 389) illud opponam, quod de *Sperthia* eiusque collega, (ut qui salvi rediissent) non nisi laeta dici potuerint. Confici enim id carmen eo tempore potuerat, quo legati isti Spartani, ad centissimum (uti videbatur) supplicium subeundum, cui se ipsi destinaverant, domo proficiscerentur. *S.*

CAP. CXXXV. 4. ὁ δὲ Ὑδάρνης) Prave in *Plutarch.* *T. II.* pag. 236. *Ὑδάρνης*. *Hydarnes* cognomen Persicum est, atque in *Musis* crebrum. Mox a *Mstis* oblatum *Ιέρτα* [lin. 6.] blanditur. Ionicae sunt speciei, et *Herodoti*, *Ιέρτα*, *Ιερτιρόριον*, et quidam *Ιορτιν*; tamen ὀνόματι παρδαυσίη τείλει εἰστίγησθαι lib. V. 20. Porro ἔπειτα λέγων ταύτην *Arch.* et aliorum, non abit a probato ἔφη λέγων, ἔφησε λέγων, lib. I. 125. VI. 137. etc. *WESS.*

11. διδόμεσθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ) In hoc acquiesco, Codicum conspiratione bene munito. *Gronovius* enim libro *Florentino* nimium fidit. *Geminum* lib. IX. 47. ἐπιτετιθέμεσθε σῖναι ἀπιστοί; siquidem praestantissimi esse existimamini. *Hydarnes* autem ex *Demareti*, *Spartanorum* regis, apud *Persam* gratiosi, et reliquis familiaris, colloquiis atque exemplo de *Lacedaemoniis* talia. *WESS.* — *Gronovius*, licet in codice *Med.* διδόμεσθε reperisset, tamen e superioribus editis διδόμεσθε in contextu tenuerat, in *Notis* vero ex interlineari eiusdem codicis notula διδόμεσθε unice probavit, interpretatus futurum erit ut videamini. *S.*

Ibid. διδόμεσθε γὰρ) Hic posuissim sinceram et veterem libri *Flor.* descriptionem, διδόμεσθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ ἀνδρες σῖναι ἀπιστοί; ipse enim iudicio vixt esse videmini virtute praestantes. Quorumdam verborum sic usurpari praeterita monuit iam *H. Steph.* *App. de Dial. Att.* p. 142 Aeq. Hoc ipsum eodem modo posuit *Herod.* IX. c. 47, ἐπιτετιθέμεσθε σῖναι ἀπιστοί. *VALCK.* — Ab eodem themate ἀπιστοί vel δαδού; pro communi δαδού vel δαδού, est διδόμεσθε. *Vall.* 124, 3. *S.*

CAP. CXXXVI. 5. οὐκ ἔφασαν, ὡς τὸ μέγεθος. Quam-
do voculas saepe copulat negantes, neque hic spernenda
interiectam, οὐκ ἔφασαν οὐδ' ὠδόμενοι ὑπ' αἰτίαν ἐπὶ κεφαλῇ
αὐτῶν τὰ οὐδαμᾶ. Sed et vulgata sic accipi possunt, ut
cepit H. Steph. pro ἔφασαν οὐδ' ὠδόμενοι - - - τοῖς αἰτίαι. Ὡς
ἐπὶ κεφαλῇ, praecipitem in caput dare, Ti. Hemst. attigit in
Lucian. p. 213., cui illud ἐπὶ κεφαλῇ valde frequentatur;
varius adhibetur ἐπὶ τράχηλον αἰτίαι, et ἐπὶ στόμα: quorum
illud T. I. p. 437. hoc, μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὥσπερ με, forte na-
ponendum T. II. p. 490, 35. pro vulgatis μὴ καὶ ἐπὶ τράχηλον
με, idem significans ac ἐπὶ κεφαλῇ. Homerea certe, ἱερὸν
ἐστὶν Ἡρῆς - - ἐπὶ στόμα, vertit Virgilius, pronus voluitur in
caput; alibi Homero dicitur Κεμβυχός, unde Ἀναμυβυχία-
ζος olim lectum in Hom. Ἰλ. τ. 374. Hesychius explicat
ἀντιτρέποντο ἐπὶ κεφαλῇ. ἐπὶ κεφαλῇ ὧς est et Platonis de Rep.
VIII. p. 563. v. Livius XXVII. 32. equus quem prolapsus per
caput regem effudisset. Similiter forte scripserat XXII. 31,
consulem lapsus per caput effudit: proclivis fuit error syl-
laba repetita lapsu super caput scribentis. VALCK.

8. ἀπομαχόμενοι τοῦτο) τοῦτο Vind., suspicionibus Gl.
Pavii et Reiskii extusum, minime improbum. [immo unice
probum.] Appian. Bell. Hispan. p. 523. [c. 89.] καὶ οἱ μὲν
αὐτοὶ ἀπομάχοντο: [iterum ib. c. 90.] et Mithridat. p. 375.
[cap. 78.] ἀπομαχομένων αὐτοῦ τῶν Ἀμυσιῶν. Quo plura de
genere Cl. Davisius ad Maximi Tyrii Dissert. I. pag. 499.
Nec descero tamen vulgatum, siquidem eius structura haec
insolens: talis sane Polyaei lib. VII. 6, 13. ἡ δὲ στρατὸς
τοῦ Κρίστου ἀπομαχομένη ταῖς τοῦ Κύρου προσβολαῖς: talis
Herodiani VIII. 2. τοῖς προσιούσιν ἀπομάχοντο. In προσηνέσι,
immortalibus neganda, paria Spartanis Callisthenes fecit
apud Arrian. Ἀναβ. IV. 11. et Canon in Cornel. Nepot. c. 3.

WESS. — Τοῦτο scribi malim; qua verbum usurpari
structura docuerunt Davis. et Markland. ad Max. Tyr. I. 3.
VALCK. — Probatissimi quique scriptores graeci, et in
his diligens Herodoti styli aemulator Appianus, (nisi ab-
solute posito utuntur verbo ἀπομάχεσθαι, quomodo etiam
apud Nostrium I. 9, 2. ponitur,) aut cum nudo accusati-
vo casu illud construunt; aut cum πρὸς praepositione.
Apud Polyaeum I. c. Marklandus ad Maxim. Tyr. c. 2. et
apud eod. tal. - - προσβολαῖς, pro vulgato ταῖς προσβολαῖς ci-

tat. *Herodianus* norma, puto, non fuerit, ad quam *Herodoteum* exigemus sermonem. Simplex utique verbum μάχισθαι cum dativo construi casu satis notum est omnibus. Vulgatum olim τούτῳ ita defendere conatus est *Reiskius*, ut intelligeret τούτῳ τῷ λόγῳ, qua cum se defendissent oratione. Sic et *Larher*. S.

[8. διύτιστα σφί λέγουσι τὰδε) Videri poterat λέγουσι esse tertia persona pluralis, nisi pronomē σφί adesset, indicans dativum illud esse participii a verbo ἔφη pendentem, quod *lin.* 13. consequitur; ubi, quoniam interiectis legatorum verbis interrupta est oratio, idem dativus λέγουσι, adiecta pro more Nostri δὲ particula, repetitur, prorsus sicuti cap. 141. *lin.* 11. col. *lin.* 7. Itaque, quo clarius adpareret orationis connexio, non debuerat hoc loco *lin.* 11. post τίσιντας maioris distinctionis signum poni, nec ibidem Λέγουσι a maiuscula Λ littera incipi: sed in hunc modum ista rescripta velim, ποιήν ἐκείνων τίτοντας“ λέγουσι δὲ αὐτοῖσι etc. S.]

13 seq. κείνους μὲν γὰρ συγχέει τὰ etc.) Legatorum ius, divino humanoque vallatum praesidio, Xerxes inter τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα recte ponit, admirabili *H. Grotii* solertia uberius firmatum lib. II. *Iur. B. et Pac.* cap. 18, 1. Persae autem generosum et vere regium facinus merito *Libanius* miratur, *Panegy.* in *Julian.* p. 246. D., ubi haec, κήρυκες ἠδίκηοντο παρ' ὅλης πόλεως, εὐκαταφρόνητοι τῷ Μήδῳ καὶ ἅμα τὴν ἀνδρείαν τῶν αὐτοῦ διδόντων ἡσχύνθη, ex scholio inserta, lenem orationis progressum conturbaverunt, *Morellum*que in praecipitia egerunt. *WESS.* — Non immerito Xerxi videbantur *Lacedaemonii* ius gentium violasse, συγχέει τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα, dum legatos suos contrucidassent: iuxta *Antiphontem* pag. 125, 26. ἔστις — ἀνόμως τινὰ ἀποκτείνει, ἀσεβεῖ μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, συγχέει δὲ τὰ νόμιμα τῶν ἀνθρώπων. Qui cadavera matris nolebant operimento tegi, Ἄνδρας βιολούς dixit *Eurip.* *Suppl.* vs. 311., Νόμιμα τι πάσης συγχέοντας Ἑλλάδος. *VALCK.*

CAP. CXXXVII. 8 seq. πρὶν ἢ ἐξῆλθε) Inprudens *H. Stephani* πρὶν ἢ ἐξῆλθον, priusquam discessissent, [quod ille in marg. ed. sec. proposuerat,] ferri nequit. *Gronovius* optime. Sic lib. VI. 108. Ἰσπίης μὲν δὲ ταύτῃ τὴν ὥσιν συνεβόλετο ἐξεληλυθέναι, visum illud suam finem accepisse. [Conf.

ad VI. 80, 8. notata.] Pravum quoque Codicum, cum prava distinctione, ἰοῖρετο. En ex lib. V. 58. ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἔφερε. Atque haec quidem plana et certa. In causae explicatione et nexu plus difficultatis, cui Cl. de Pauw prompta opera ita medebatur: τὸ δίκαιον οὕτω ἔφερε, τὸ δὲ συμπεσιῖν ἐς παῖδας τῶν ἀνδρῶν: iustissima de causa factum est, ut ea incideret in filios eorum, qui etc. Quae lenia sanequam et speciosa sunt. Sed tum τὸ δίκαιον οὕτω ἔφερε sequentibus unice aptum erit, quod procedere posse ambigo. Ut paucis absolvam, productior verborum series suspensam fecit orationem: si τὸ δὲ συμπεσιῖν ἐς τοὺς παῖδας τῶν ἀνδρῶν τούτων, Νικόλαν καὶ Ἀνήριστον, τοῦτο μοι δευότατον ἰφαίνεται, si ita fuisset, haesitandi cessasset occasio. Nunc, pluribus interpositis, addi necessum [certe mori Scriptoris nostri consentaneum] fuit, ὁπλὸν ὧν μοι ἔτι etc. WESS.

12. ὃς εἶλε ἀλίκας τοὺς ἐκ Τίρυνθος) Revocatum provocabulum [ὃς, pro quo olim ὡς editum erat,] laudatur merito. Cetera referebam Diss. Herodoteue c. xi. p. 195. ad *Halienses*, oram Peloponnesi maritimam prope Hermionem habitantes, τοὺς ἐντομαζομένους Ἀλικῖς in Diodori XI. 78. et *Thucyd.* I. 105. cum adnotatione Cl. Wasse. Et hos quidem τοὺς ἐκ Τίρυνθος, quoniam eius oppidi fuerunt coloni, auctoritate Ephori apud Stephanum in Ἀλικῖς et Τίρυνς. Ad eisdem recta ducet Arch. Ἀλίκας; modo Ἀλικούς formes. Incoluerunt enim Ἀλίκην, desertam Pausaniae aevo lib. III. 56. dictique etiam Ἀλικοί, teste eodem Stephanoque. Ob ista vertebam, qui *Halienses* ex *Tyrinthe* --- cepit. Consideravi deinceps, *Halienses* in ditione et solo fuisse Spartanō, neque adeo *Aneristum* socios atque amicos voluisse intercipere: *Thucydidem* praeterea lib. II. 67. τοὺς ἐμπόρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων, qui Peloponnesi oram navibus onerariis, ἐλκάσι, legebant, captos interemptosque ab *Aneristo* et consociatis, perhibere: inde haesitatio mihi. Habe ergo coniecturam, deinceps mihi cognitam, Cl. Corn. de Pauw, qua ὃς εἶλε --- ἐλκάδι καταπλάσαντας πληρεῖς Ἀνδρίων, qui piscatores *Tyrinthios* cepit, navi oneraria *Andriis* plena vectos. *Andrios* fuisse bello Peloponnesiaco, quod verissimum, Atheniensium socios, συμμάχους: eos autem a *Thucyde* Spartanorum atque *Aneristi* insidiis captos et contrucidatos tradi. Accedit, quod

ille neglexit, *Vallam* habuisse *καταπλωπάρης, πωγαντες*. Haec hactenus. Maiorem distinctionem post vocem *ἐνθα* ex praescriptis non immerito fixisse mihi videor. *WESS.* — Quos piscatores fuisse *Herodotus* scribit, eosdem fortasse mercatores fuisse contenderunt Athenienses. Forsan etiam primum quidem piscatores nonnullos, deinde vero etiam mercatores (ut quidem Athenienses praedicabant) interceptos homo ille occidit. *S.*

12 seqq. δ; *ἐλα, Ἀλίας τῶν ἐκ Τίφ. etc.*) Obscuram historiae particulam suo more *Pet. Wesseling* illuminavit in *Diss. Herod.* p. 195. Ex *Arch.* Ἀλίας praebet *Galeus*. *Halienses* isti, Ἀλῆς, dicebantur et Ἀλικοί: oppidum ipsum etiam Ἀλίκη secundum *Pausan.* II, p. 196. citatum *Ios. Wasseo* ad *Thuc.* p. 67. Sed de *Haliensibus* interceptis ab *Aneristo* nihil aliunde constat. *Thucydidi* praeterea lib. II. c. 67. narrantur Athenienses, intersectis *Lacedaemoniorum* legatis, *Aneristo*, *Nicolao*, *Stratodemō* (sic nomen scribendum videtur, *Στρατόδημος*, non *Πρακ.*) vindictam sumsisse de iniuria, quam gentium violato iure, priores intulerant *Lacedaemonii*, τοὺς ἱμῶρους, οὓς ἔλαβον, Ἀθηναίων καὶ τῶν ἑυμμάχων ἐν ὀλίγῃ περὶ Πελοπόννησον πλείονας ἀποκτείναντες. Sed, huc si spectat *Herodotus*, quomodo quaeso mors legatorum divina potius quam humana videri poterat vindicta? *Negaverat* - ne forsan, quod *Nostris* ex *Editis* posuisse videtur? Parentum quidem et maiorum delicta puniri credebantur in posteris; sed isthac in parte nihil fecerant illaudabile *Sperthies* et *Bulis*, cur filiorum mors homini superstitioso (nam talis fuit *Herodotus*;) videretur *Θεῖον πρᾶγμα ἐκ τῆς μνήης*. Praeter ceteros legatos, *Corinthius* etiam *Aristeus* idem fatum Athenis subiecit. Tandem mirarer equidem cur sic ista [*lin. 6 seq.*] scriberet *Noster*: τοῦτό μοι ἐν τοῖς θιότατον φαίνεται γενέσθαι. Ἐν τοῖσι; quibus tandem? Fac scriptum antiquius: τοῦτο μὲντοι Θεῖον γε οὐ φαίνεται γενέσθαι: et paulo post, [*lin. 13 seq.*] ἄλλαν ἂν μοι ὅτι Θεῖον οὐκ ἐγένετο τὸ πρᾶγμα ἐκ τῆς μνήης: sic si scriberentur alicubi, forent intellectu facillima. *VALCK.* — Mirum vero doctissimi Viri inventum: quod semel atque iterum disertissime adfirmat *Herodotus*, id cum praecise negantem fingere; et id quidem nulla prorsus cum specie veri. Quo magis *Larcherum* etiam mireris,

inane commentum cupide amplectentem. Idem Larcherus illud etiam premit a Valckenario constanti librorum scripturae oppositum, quaerente „ἐν ταῖς, quibus tandem¹⁶ Pulcre tamen noverat uterque Vir doctissimus, ἐν τοῖς θειότατον valere ἐν τοῖς θειότατον (i. e. θειοτάτως) γενομένοις. Sed nimirum ita praecellentissimam etiam mentis aciem praestringere valet praecudicatio opinio animo insidens. Herodoti sententia, quam rectissime Schulzius perspexit, haec est: Talthyibii ira ob violatos praecones merito incumbere In Spartanis, donec effectum sortita esset, debuit. Itaque, quum duo legati, qui illius criminis culpam luendam in se susceperant, salvi sospitesque domum redierint, hoc mihi, inquit, maxime divinitus accidisse videtur, quod tamen filii eorumdem, longo quidem post tempore, suo capite poenas illius criminis Talthybio dederint. S.

16. προδοθέντες δὲ ὑπὸ Σιτάλκειω) Proditos in Thracia legatos scribit Herodotus a Sitalce, Teris filio et ab Abderitano Nymphodoro. Secundum Thucyd. II. 29. initio belli Peloponnesiaci conciliaverant Athenienses sibi Nymphodorum τὸν Πύθιον, ἄνδρα Ἀθηναῖον (οὗ εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκης) δυνάμενον παρ' αὐτῷ μέγα: opera Nymphodori filius Sitalcis Atheniensis factus iuxta Thucyd. II. c. 67. legatos prodidit Atheniensibus. VALCK.

21. πολλοῖσι ἔτεσι ὕστερον ἐγένετο) Anno Olymp. LXXXVII. tertio: itaque annis post Xerxis in Graecos expeditionem quinquaginta duobus. Temporis ratio ex Thucyde, miserabilem eorum hominum casum lib. II. 67. describente, extra dubium. WESS.

CAP. CXXXIX. 1. Ἐνθαῦτα ἀναγκαίῃ ἐξέρχομαι) Qui imitari voluit Plutarchus, dictum non expressit bene, ἐν ταῦτα κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐξέρχομαι γνώμην εἰπεῖν, Tom. II. p. 1098. A. Tu vide superius c. 96. [Mox lin. 4.] Εἰ Ἀθηναῖοι etc. addicentibus schedis prudens Gronovii sollertia iustissime integravit. WESS.

10. πολλὰ τειχῶν κιθῶνες) Elegans figura; qua nescio quis apud Eustath. Iliad. p. 379, 20. [p. 287, 16. ed. Bas.] ἰσθμῖα, τὸ τεῖχος, ἰμάτιον πόλεως; vestem dixit urbis. Fortasse Nostri animo obversabatur Homeri, ἥ τέ κεν ἦδη Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἐνεκά, quo lapidibus induti, sive operiri possent, dignum significavit, Iliad. I^a. vs. 57. Mox Med. ἦν

ἀνάγκης [lin. 12. pro ἀναγκαίης,] Ionicam speciem pessumdat. WESS.

10. τειχίων κιδῶνες) Hinc, opinor, ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀστείου λόγου καὶ ὁ εἰπὼν τὸ τεῖχος Ἰματίων πόλεως, potius quam ex Homérico, Δαῖνον ἔσσο χιτῶνα, quo cum rectius contulisset Xenophonteum Ἐπίστασθαι γῆν Eustathius in Ἰλ. γ'. p. 287, 16. Dixerat autem Demades τὸ τεῖχος Ἑσθῆα τῆς πόλεως, Athenaeo teste III. p. 99. v. Dudum ante Gronov. in proximis [lin. 11.] scribi potuerat προδοθέντες ἂν Λακεδαιμόνιοι, ex Valla, Arch. et Plutarch. de Herod. Malign. p. 864. A. cui haec, vere in laudem Atheniensium ab historico scripta, non adco dixisse videtur Herod. εἰς τὸν Ἀθηναίων ἔπαινον, ἀλλ' Ἀθηναίους ἐπαινῶν ἵνα κακῶς εἴπῃ τοὺς ἄλλους ἅπαντας. Ista si ratio valet, nullus est historicus, quin accusari possit malevolentiae. In his rectius quam vulgatur legisse videtur Plutarch. ἀποδείξάμενοι ἔργα μεγάλα ἀπέθανον γενναίως. VALCK. — Vide Var. Lect. lin. 15. S.

22. σωτῆρας γινέσθαι τῆς Ἑλλάδος) Praeclara Atheniensium laus, ex praemissis leniter defluens, sed invidiosa, Plutarcho ingrata. Lesbonax Protept. p. 174, expositis Atheniensium ad Artemisium, Salaminem, Plataeas egregiis facinoribus, ὥστε εἰς τὸδε ἡμέρας σωτῆρας τῆς Ἑλλάδος ὀνομάζεσθαι, subdit, haec aut spectans, aut popularium iactantiae velificatus. WESS.

23. οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι τᾶληθεῖς.) Omnino corrigendum puto τᾶληθοῦς. Ut ψευθῆναι τᾶληθοῦς, sic dicitur ἀμαρτάνειν τᾶληθοῦς. Lucian. de Hist. scrib. §. 9. ὁρᾷς ὅσον τᾶληθοῦς ἡμαρτήκασι: atque istum casum constans poscit usus verbi etiam apud Herod. IX. c. 32. ἀμαρτάν τοῦ χρηστηρίου: c. 78. γνώμης ἡμαρτήκας χρηστῆς. Antipho p. 138, 17. ἡμαρτε (vulgatur ἡμαρται) τῆς ὑμετέρας γνώμης: eiusdem est p. 134, 40. ἂν ψευθῆτε τᾶληθοῦς. Incertus scriptor apud Suidam in Ἑρμῇ: πᾶσιν, οἷς ἐπέθετο τούτων ἡμαρτάνεν οὐδενός. VALCK. — Reiskius οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι τοῦ ἀληθεῖς scite fingeat. At quid si λέγων repetendum Scriptor desideraverit? WESS. — Potuerat etiam κατὰ τὸ ἀληθές intelligere. Quidquid sit, in consensione librorum nihil tale debuit ab Editore mutari. S.

25. τοῦτο τὸ Ἑλληνικόν) Scribi malim οὕτω τὸ Ἑλληνικὸν πᾶν τὸ λατὸν, ὅσον μὴ ἐμῆδισε, αὐτοὶ οὗτοι ἔσαν οἱ ἐπιγίγαν-

τες, καὶ βασιλῆα μετὰ γε θεοῦς ἀνωσάμενοι. Postremum [lin. 27.] tuetur Clar. Io. Taylor ad *Lysiae* Or. II. p. 41. Sed istam laudationem Funebrem *Lysiae* esse iudico, ut *Demosthenis*, quae huius nomen praefert: utraque defleat ab ista simplicitate nativa, et sophistae debetur; VALCK. — At in eiusmodi panegyrica quid aliud magnopere vel a consummatissimo expectes oratore, nisi sophisticam aliquam orationem ad ostentationem comparatam? Quod οὕτω pro τοῦτο maluit Vir doctus, et ego hoc malim. Sed vide ne idem τοῦτο valeat, scil. κατὰ τοῦτο intelligendum. S.

27. ἀνωσάμενοι) *H. Stephani ἀνωσάμενοι* [in Recens. Vocum Herodoteorum ab illo propositum] scripti Codices respuunt, sperniturque a Cl. Taylor ad *Lysiae* Ἐπιτάφ. p. 41. ob lib. VIII. 109. νέφος τοσούτων ἀνθρώπων ἀνωσάμενοι. Ea memini disputationibus vexari, sed animum nunc non percellentibus. WESS.

28 seq. οὐδὲ σφίσι χρηστήρια) Neque Athenienses ad Graeciam deserendam inducere potuerunt χρηστήρια φοβερά ἰδόντα ἐκ Δελφῶν, καὶ ἐς δαίμα βαλόντα, quantumvis terrorem incuterent. Voculam καὶ si illic Codices omitterent, significaretur, quae aliis terrorem inderent oracula, non tamen Atheniensibus illa metum incussisse. VALCK.

CAP. CXL. 4. Ἀριστονίκη) Eadem ac Ἀριστονίκη videtur, quae et Sibylla aliis διὰ μέτρων ἱεμίστευσεν, carminibus vaticinatae fuerunt, in *Plut. De Pyth. Oracul.* p. 406. v. Tzetzes tamen *Chiliad.* IX. 812. responsum illud *Bacidi* vati tribuit, errans longe. Initium ὦ μέλει Cl. Ruhnkenius ad *Timaei Lex.* p. 198. [p. 279. ed. sec.] illustrat. WESS.

5 seqq. ὦ μέλει, τί κάθησθε etc.) De his duodecim, octo versus paulo aliter scriptos *Oenomaus* praebet *Eusebii*, Praep. Ev. lib. V. [c. 24.] p. 216. Octavum et duo paene sequentes *Clem. Alex. Strom.* V. p. 728. subiectos primis duobus oraculi secundi. Quod versu dat *Eusebius* primo, πόλιν φύγετ' ἔσχατα γαίης, correctoris esse videtur, quem offenderit variatio numeri. Tentabat Reisk. ληπὼν φύγ' ἔσχατα γαίης: sic Latinum *fuge, φύγι*, Deus iam adhibnerit Delphicus! Sincerum non debebat incrustari: ληπὼν, φύγ' ἔσχατα γαίης, δώματα etc. [subintelleccta ad φύγι vocula ἐς.] In sexto versu vulgatum, Συριγγεὺς ἄρμα, firmat *Eusebius*: Ἀσιν-

πνίς legisse *Vallam*, eius monstrant Latina, sic primum forte scripta: *Et Mars acer equis urgens Asiagena currum*. Mars quidem *Asiagenes* dici potuit, ut *L. Scipio Asiagenes*, de quo xir magnus *I. F. Gronovius* egit: *Ismenias Thebagenes Vantonis* apud *Nonium* p. 172. Ὠβαργενής, Ἀσιωγενής, dixit *Athen.* XII. p. 550. E. et ὄνομα Ἀσιωγενής, XIV. p. 653. B. V. A. L. G. K. 104. Συριγενής ἄρμα) An tenebris vera *Aristonice* involvit, currumque *Syrium* maluit prae Asiatico? Haud scia; quamquam mihi Ἀσιωγενής arridet, notum vocabulum, *Asiatieos* indicans. *L. Scipio Asiagenes*, a *Io. Fr. Gronovio* egregie *Livio XXXIX. 44.* assertus, *Obs. lib. IV. 26. et Ἰσδοῦχοι Ἀσιωγενής Diodori XVII. 77.* erunt pro testimonio: eodde eiusdem scriptoris *T. II. p. 604.* Post pauca [*lin. 13.*] Ἰδῶτε ἰσχυμένους ex *Clem. Alex.* ab Ionum sermone discessionem non faciunt. [Sed non utique ionicum loquendi morem sequi adsueverat *Pythia*.] De templis statuisque iudantibus, ac veteratorum hoc in genere fraudibus, ad *Diodori XVII. 10.* *WESS.* — Foedum rursus typothetae ophthalmia indignabundus animadverto, quod verum istum nostrum in exemplo vitiavit. εἴ που νῦν ἰδῶτε scriptum oportebat. *S.*

[16. κακοῖς δ' ἐπικίδναι θυμόν) Quamnam his verbis sententiam subiecerit *Loxias* deus, ipse dixerit. Mihi graeca ista aequae obscura ac *Vallae* latina, malis effundite mentem, quae quidem *Schulzio* video placuisse: nam et ille, postquam *Larcheri* gallica, *armez-vous de courage contre tant de maux*, explosit, similiter convertit, *effundite animum his malis*. Nam „tristissima (inquit) iis pronunciat deus, omnem spem salutis adimit.“ *Henr. Stephanus Thes. T. III. p. 814.* ait: „Fortasse iis verbis *Pythia* monet, ut dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminentibus.“ Equidem, quum ἐπικίδναι proprie inspergo significet, de pulvere salutare cogitavi qui vulneribus solet inspergi, hariolatusque sum; hoc dixisse oraculum, spargite animi robur super mala, id est, prouti *Larcherus* interpretatus est, his malis opponite animi robur. *S.*]

CAP. CXLI. 2. προβάλλουσιν δὲ σφαιρὰς αὐτοῦς εἰς.) *Laurentii* Latina, quibus inter se agentibus tam triste responsum, iniuria tolerabantur. Nil tale in προβάλλουσιν, quod *Pavius* et *Abreschius* perspexerunt, trito in periculis et abiectioe animi. *Euripides Rhes. vs. 183.* χεῖρ' ἐν' αἰθέρι πε-

πῶς ἀποφύγετε τὸν πόλεμον; ἐν αὐτοῖσι δαίμονις. Mens consultorum
 ἀποφύγετε ominoso oraculo desperantium nunc in aperto.
 WESS. — Significare ista non potuerunt Graeca: quibus
 infel. se agitantibus tam triste responsum: Mihi sententia po-
 tuerit videbatur anxius, vel animum despondentibus, vel
 simile quidpiam; qualis sensus phrasi παραβάλλειν αὐτὸν
 nonnunquam adaptari potest: alii nos forte docebunt προ-
 βάλλειν αὐτὸν vel in istum sensum usurpari, vel in alium,
 qui hic narratis congruat. VALCK. — Perapta huic loco
 foret sententia, quam proposuit Wesselingius: modo iste
 verbi usus certa niteretur auctoritate. At apud Euripidem
 quidem I. c. ψυχὴν προβάλλειν non est animum abicere, sed
 vitam obicere alicui fortunae, vitae periculo se obicere; quod
 aliis παραβάλλειν. Nescio an προβάλλουσι αὐτούς significare
 possit humum sese prostraverunt; quod nimirum desperabundi
 facere subinde adsueverunt. S.

3-5. Mocetis auctor fuit Timon, ramos ut oleae gestantes,
 tanquam supplices, Deum iterum adhiberet: in quibus
 ἐκτετρηίας λαβοῦσι, pro ἐκτετρηέν, habent Arch. et Valla.
 VALCK. — Omnia ὁμοία τῷ μάκιστα ab Arch. prave sunt.
 Vide Gronov. ad II. 57. WESS.

13. seqq. Οὐ δύναται Παλλὰς etc.) Ore liberrimè totum
 exagitat oraculum Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. [V. 24.]
 p. 216, 217. Qui oraculi praeter illum fecere mentionem,
 prioribus versibus aliquot omissis; controversos praeser-
 tim attigerunt: hos inter, singulas oraculi partes pensicu-
 late pertractavit homo superstitiosus explicuitque Aristides,
 in Apolog. pro Themistocle T. III. p. 346. et seqq. illinc
 orsus ὁ πάντες θρυλλοῦσι, Τῆχος Τριτογενεῖ etc. In versum
 tertium [lin. 15.] coniecturam Reiskius proposuit, qua for-
 mam iterum Poëtarum Deo contribuit poëtis inauditam,
 ἀδάσας [pro vulgato πελάσας]: in πιδῆας syllaba longa
 futuri non indigebat. Paulo quidem obscurius, quod fr-
 um erat instar adamantis futurum, dicitur ἀδάμαντι πελά-
 σας. Sensem perspexit vir eruditus in Actis Lips. Anth.
 1760. p. 222. VALCK.

16. ἀδάμαντι πελάσας) Fr. Vigerus in Eusebio verbe-
 bhat, quod indomita cognovi ex virgine; Ἀδάμαντι Minervam
 ἀδάμαντον, cuius hic res agebatur, intelligens, pro oraculi
 tenebris non imprudenter. Malantius πιδῆας, refertur
 Herodot. T. VI. P. I.

dum ad ἔπος: videlicet verbum tibi proponam, quod adamantinum est, et ad lapidis eius naturam accedit proxime. Certe ἀδάμαντι δεδεμένον, quale Dionysii Siculi imperium in Diodori XVI. 5. ferebatur, hoc est, bene firmum et stabile decretum Pallas canit. Conf. Perizon. et Kühn. ad Aelianī Var. VI. 12. Praeterque ceteros Rittershusium in Oppiani Cyneg. III. vs. 240. Congruit Homeri Iliad. A'. vs. 204. ἀλλ' ἔκ τοι ἔρτω, τόδε καὶ τετέλεσθαι οἶω, nuper provide cum hoc ab erudito viro Act. Lipsiens. 1760. p. 221. comparatum. WESS. — πελάσσαν probavit Larcher. in Notis ad h. l. πιδήσας Bothe ad Terent. p. 466. Ex librorum praescripto, quibuscum Eusebius consentit, teneri πελάσας debet. Masculinum genus ad Apollinem referetur, qui hoc oraculum edens fingitur. Verbo activa notione posito, sententia erit adamanti adpropinquare faciens hoc verbum, i. e. adamanti simile reddens, adamantis in modum illud firmans. S.

18. Τριτογενεῖ) Vigerus Τριτογενεῖν maluit, κατὰ συνήθησιν pronuntiandum, nec Pass. scriptura abludit. Contra tamen Polyaeus, Theodoretus et Codd. plures veniunt, tumque Τριτογενῆς Minervae in Hesychio et Suida titulus. Notavit doctissimus Berglerus, versum a Tzetze in Homerivita apud Lipsienses manu scripta, Τεῖχος Ἐρεχθίδας ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα Ζεὺς, edi. WESS.

CAP. CXLII. 4. γινῶμαι πολλαὶ καὶ ἄλλαι) Non improbabilis ordinatio verborum ἄλλαι καὶ πολλαὶ γίνονται in schedis. Αἰδε συνεστηκυῖαι μάλιστα, [lin. 5.] maxime solidae, ex opinione Gronovii; aut maxime probabiles, quomodo Pavius; mihi contrariae et pugnautes, obdicta lib. I. 208. videntur. WESS.

8. ῥήχῳ ἐπίφρακτο) Huius non meminerat loci Io. Meurs. in Cecrop. c. 4.; Herodoti namque nititur auctoritate, quod illic tradunt Syrianus et Sopater: ille, εἰ μὲν, αἶτ, συμβουλεύουσιν ἔχεσθαι τῆς ἀκροπόλεως ῥάχῳ γὰρ ἐπίφρακτο. Sopater arcem scribit κόνινοις τότε πυκνοῖς καταπεφραγμένην: legerat, ita suspicor, in Glossario veteri, quod nobis tradit Pausan. II. [c. 32.] p. 188. ῥάχους καλοῦσι Τροίξηνι πᾶν ὅσον ἀκαρπον ἑλαίας, κόνινον, καὶ φαυλίαν, καὶ ἀργεῖλαιον. Ex Herod. sua quoque sumsit Aristid. in Themist. Tom. III. p. 307. οἱ μὲν πρὸς βύταις τῆς ἀκροπόλεως ἔχεσθαι παρήνουν (εὐτῷ παρελήφουν) πεφράχθαι γὰρ αὐτὴν ῥάχῳ τὸ ἀρχαῖον, καὶ τὸν χρησμένον εἰς τοῦτο

αἰριν. Schol. ms. ἀντὶ τοῦ τετιγίσθαι· ῥάχος δὲ ἐστὶν ἰδὸς ξύλου. Herodotea forma vocis ῥήχος in Gloss. Herod. Suidae, Hesychio redditur φραγμός VALCK. — De tono vocis vide *Var. Lect.* De interpretatione responsi in istam partem conf. lib. VIII. c. 51. S.

14. Ὡ θεῖν Σαλαμῆς) Caliginosam horum ambiguitatem Oenomaus perstrinxit egregie apud Euseb. Praep. Evang. V. 24., Momusque Luciani Iov. Trag. c. 20. Dubia Pythiae more sunt, Persis aeque ac Graecis, si eventus respondisset, damnosa. WESS.

CAP. CXLIII. 4 seq. Εἰ ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος εἰρημένον ἰὸν κως) Reſingunt ultima ἰταὸν κως, revera, aut, pari notione, ἰόντως, Reiskius et Abreschius; quibus pro opera, qua uti non licet, magna gratia. Malim, *Valla* et scriptis monitoribus, τὸ πάθος εἰρημένον, dicta calamitas, atque in structura εἶχε ἰὸν κως, quae, uti pulcerrime norunt, genio sermonis congruit. Proxime iunctum οὕτω ἡμῖν Arch. et Vindob. nihil Florentino, [in quo οὕτω μιν] viro Celeber. quodam modo satente, cedit. Libera proin electio. Themistocleam autem oraculi enodationem Plutarchus in Imperatoris Vit. p. 116. E. et post eum Polyaeus I. 30. praeclare a Piersono ad Aelium Herodianum [cum Moeride editum] p. 438. instauratus, commemoraverunt. WESS.

Ibid. Εἰ ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος) Τὸ πάθος praebent *Valla*, Arch. et Eton. Ubi vulgatur πάθος in Soph. Antig. vs. 73., vetus fuit in Scholiis custodita lectio ἔπος. Mox εἰρημένον ἰὸν κως, ut Reiskio, mihi quoque videtur incommodum: ἰόντως, revera, non esset absurdum. si ἰόντως, si revera clades ista praedicta spectaret Athenienses, οὐκ ἂν οὕτω οἱ (sic Koenius corrigit pro μοι) δοκίμην ἡπίως χρῆσθῆναι: [et commode μιν dedere probati libri.] Sed Deum potius fuisse dicturum, Ὡ σχετλὴν Σαλαμῆς, ἀντὶ τοῦ θεῖν, sive Ὡ δειλῇ. Similia leguntur apud Plutarch. in Themist. p. 116. E. et Polyaeus. I. c. 30. 1. ubi eleganter Piersonus emendat, καὶ ἡ νίκη τὴν ἐξήγησιν ἐπιστάτωτο. Themistocles enim, responsa secutus, Obruit Eoas classes, urbemque carinis Vexit, et arsuras Medo subduxit Athenas: Claudian. de Mallii Theodori Cons. vs. 150. VALCK. — Non iuncta intelligi debent εἰρημένον ἰὸν, sed naturalis verborum structura in hunc modum concipienda: εἰ τὸ ἔπος εἰρημένον εἶχε ἰὸν κως

ἐν Ἀθηναίοις: ἐκείνη δὲ ἰὸν idem valebit ac εἴχε ἰόντων. Vocab. autem haud dubie e scholio inductum. S.

14. αἰρετώτερον εἶναι μᾶλλον) Neglectum in Codicibus quibusdam μᾶλλον mordicus teneo: offendit librarios intendendi vox comparatis addita, uti Thom. Magistrum et alios isto de grege. Nostri sunt, μᾶλλον ὀλβιώτερος, lib. I. 32, 2., κερδαλιώτερον μᾶλλον, IX. 7, 1., a Porto enotata: Aeschylī, μᾶλλον ἐνδοκώτερος, in VII. c. Theb. vs. 679., ubi plura Abreschius. Mitto Budaeum, Nansiumque in Paraphr. Nonni c. IV, 259., siquidem cumulatissime Wetstenius ad S. Paulli Epist. ad Philipp. c. I, 23. WESS.

CAP. CXLIV. 4. ἐν τῷ κοινῷ) Series hoc requirit, ἐν τῷ κοινῷ, in aerario; neque Reiskium fugit. Tale Thucydides I. 80. οὕτῃ ἐν τῷ κοινῷ ἔχομεν: ubi bene Schol. ταμείω θησαυρί. Laurium montem, [lin. 5.] in quo Atheniensium argenti fodinae, Λαύριον et Λαύριον scribi, ex aliis ad Thucyd. II. 55. Dukerus docuit, et Casaubonus in Strab. IX. pag. 624. [ad p. 399. suae edit.] hanc rem illustrans. WESS.

Ibid. καὶ ἐκ τῶν μετάλλων σφι προσήλθε) Quum pecunia publica, quae ex metallis redibat, largitione magistratuum quotannis interiret; ille persuasit populo, ut eā pecuniā classis centonarium adificaretur: Corn. Nepos Themist. c. 2. Plutarchus Themist. p. 12. 13. c. eadem narrat ex Herodoto, τὴν Λαυρικήν προσδοκῶν vocans ἀπὸ τῶν ἀργυρείων μετάλλων. Quomodo hoc civibus persuaserit, parataque fuerint triremes, aliunde tradidit Polyæn. I. c. 30. p. 64. De metallis Laurioticis Ls. Casaub. egit ad Strabon. IX. p. 613. VALCK.

5. ὀρεχθὲν) Laurentius ex Hesychii et Scholiastae interpretatione ὀρεχθὲν, viritum in singulos puberes Latine dedit: populus, satis explicabat negotium, Porto recte iudicante, dicitque ignaro Tan. Fabro Animadv. in Luciani Tim. cap. 12. [Timon. c. 37.] Illi ὀρεχθὲν, quasi κατ' ὄρεχθεις, qui mares virosque suo testimonio demonstrant; huic κατ' ὄρεχθεις, una serie, una et perpetuo ordine, atque ita viritum: cultus ὀρεχθὲν originis congruentius. [Eandem originem voci (litera, bus mihi videtur) tribuit Reisk.] Ridicule Morellus (quidni enim his accederet?) illa Libanii Or. de Saltator. p. 512 c. διότι καὶ τοῦνομα τοῖς ὀρεχθισταῖς, ἀπὸ τῶν ἐν ἄρχῃ περὶ τῶν ὄρεχθεις-σκηναμάτων, et ea propter nomen saltatoribus datum a tripudiis circa testiculos salientes in primordiis artis Latina fecit. WESS.

Ibid., ἔμελλον λαξέσθαι ὄρχηδόν) Hinc primum Hesychio, pro λαξάσθαι κληρώσασθαι restitui debet λαξίσθαι: aliterum, non fuit in usu; uti nec ἀπολαμψάσθαι: cuius loco recte positum ex Codd. III. c. 146., ἔμελλε ἀπολαμψέσθαι. Deinde soli forsitan ex veteribus usurpatum Nostro Ὀρχηδόν, a Grammaticis redditum per ἡβηδόν, significat viritum, ἀνδρακῶς Homero, (vid. G. Canter. Nov. Lect. III. cap. 25.) id est κατ' ἄνδρα: proprie, ut puto, κατ' ὄρχεις, testiculatim; huc enim in ista voce Nostrum potius opinor respexisse, quam quo putabat T. Faber in Luciani Timon. T. I, [ed. Hemst.] p. 148 seq., vocem ἡβηδόν docte pertractans. Corruptus est in hac voce Schol. ineditus in Aristid. Them. in Codice certe clar. P. Burm. Sec. Postquam originem ille tradidit belli Aeginetis illati, ἐκλεόνασιν, inquit, τότε Ἀθηναίοις τὰ μέταλλα τοῦ ἀργυρίου ταῦτα ἐκλεόνασσαντο Ἀθηναῖοι ὄρχηδον μείσασθαι, τουτέστι τοὺς ἄνδρας μόνον καὶ τοὺς παῖδας. Nemo his lectis dubitabit quin scribi debeat ὄρχηδόν: in viros. Plautus Aulul. II. 1. vs. 30. Nostrae qui est magister curiae Dividere argenti dixit nummos in viros. Athenienses libera republica semper fuerunt hirudines aerarii. VALCK.

8 seq. τὸν πρὸς Αἰγινήτας λέγων) Multo mihi id cultius quam λέγω. Themistocles enim Aegineticum bellum, τὸν πόλεμον, quod illud tum arderet maxime, dicendo innuebat. Huc, quae continuo cohaerent, tendunt planissime omnia. Nec Plutarchus Themist. pag. 113. d. disconvenit; in triemium, quas centum constructas asseverat, Corn. Nepotis c. 2. consensu et Polyaei I. 30, 5. gaudens. WESS.

Ibid. τὸν πρὸς Αἰγ. λέγων) Postremum, neglectui habitum, primum mihi videbatur mutandum in λόγῳ: sic bellum cum Aeginetis Themistocli haec suadenti fuisse tantum diceretur praetextus, ut revera fuit; graviora bella, quae erat perspicacia, facile praevidenti. Sed quia margo Steph. dat λέγων, hoc sincerum arbitror; bellum intelligens cum Aeginetis, quod instabat; hoc saltem intellectum voluit. Isocrates Panathen. p. 277. d. ἔλεγε, ὅτι σὺ μὲν πεποιθὲς εἶ τοὺς λόγους, ἐγὼ δὲ λέγων. Cicero de Finib. V. 3. Hoc inquit non poterit sic abire, cum hic adsit, me autem dicebat. VALCK.

CAP. CXLV. 1 seq. τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἑλλήνων) Aut in his, sed potius in proximis, τῶν τὰ ἀμείνω φρονούντων.

των, articulus τῶν videtur superfluous. Horum τὸ κοινὸν συνδριον fuit in Isthmo, sive Corinthi, secundum Diodor. initio lib. XI. et Herod. VII. 172. ubi memorantur πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, ἀραιημένοι ἀπὸ τῶν πολίων τῶν τὰ ἀμείνω Φρονεουσίων περὶ τὴν Ἑλλάδα. VALCK. — Immo recte lin. 1. et 2. utrobique suo loco stat articulus. οἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες distinguuntur a Graecis Asiam et Thraciam incolentibus: οἱ τὰ ἀμείνω Φρονέοντες opponuntur eis qui ad Medorum partes inclinabant. S.

4. Deliberantibus visum est, πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων καταλλάσσεσθαι τὰς τι ἐχθρας καὶ τοὺς κατ' ἀλλήλους ἰόντας πολέμους. Themistocli tribuit hoc Plutarchus, ut omnium quae fecerit maximum, in Themist. pag. 114. F. In istis Herodoti scribi potuit olim πρῶτον μὲν χρῆμα πάντων: sed puto equidem scribendum πρῶτον μὲν πρηγμάτων πάντων. VALCK. — Qui πρηγμάτων corrigunt, Leunclavii errorem errant, Xenophontea Κυρ. παιδ. I. pag. 124. F. ἐκ πολλῶν δὲ καὶ ποιητῶν χρημάτων consimiliter mutantis. Prudentior Portus: χρήματα res saepe quascunque signant. Theognis vs. 461. μηδὲ μενοίνα χρῆμασι, τῶν ἀνυσις γίνεται οὐδεμία: neque animum rebus intende, quarum effectio nulla, vere Sylburgius. WESS. — Reiskio iudice, χρήματα hic idem sunt atque κρίται, res factu utiles atque necessariae. S.

6. ἔσαν δὲ πρὸς τινὰς καὶ ἄλλους ἐγκεχειρημένοι) Altera mihi coniecturarum Reiskii venerat in mentem, ἐγκειρημένοι. Latine quoque dicitur bellum in manibus esse. VALCK. — Portus ἐγκεχειρημένοι ex ἐγχρόμασι, bella quae in manibus habebant, ἐν τῇ χρήσει ἦσαν. Reiskius, levi mutatione, ἐγκεχειρημένοι, quae quasi in mixtura erant, ob lib. V. c. 124. καὶ ἐγκερασάμενος πρηγμάτων μεγάλα: quod vereor ut geminum haberi queat. Mallem ἐγκεχειρημένοι. WESS. — Vulgatum tenendum censens Larcher (cum Dammio, Lexic. Etymol. p. 2762.) interpretatur bella conserta cum aliis populis. Eadem Schulzii sententia, intelligentis bella impacta, i. e. conserta. Schneiderus quidem in Adpend. Lexic. crit. vitiosam iudicat scripturam vulgatam. S.

13 seq. κελεύσοντας βοηθεῖν) Puto συνθητουμένους [futurum participii, in quod lin. 11. consentiunt libri] pondus addere recepto ex schedis participio. Haec vero luxata et manca decernens vir eruditus, sua de penu in Mi-

scell. Lipsiensibus adstruit, καὶ γὰρ εἰοί τε ἕσσεσθαι περιγυῖσθαι συμφορήσαντες, εἰ πως ἔν τι γένοιτο τὸ Ἑλλ., posse enim periculum effugere, si conspirent, si unum quasi corpus fiat Graecia natio. Quam quidem liberalitatem illi cupide redono, nihil contra tabulas innovandum opinatus, praesertim re plana et oratione iusto tramite eunte. WESS. — Qui locus difficilis et luxatus videbatur, aliis opinor facilis erit intellectu. Synedri legatos mittere decreverunt ad Gelonem, ad Corcyraeos, in Cretam, Φερνήσαντες, hoc consilio, vel hunc in finem, ut, si fieri posset, inter omnes Graecos coalesceret concordia, mutisque viribus Persam repellerent. Rarius illud συγκύψαντες [lin. 15.] supra lib. III. c. 82. restituit explicuitque Vir celeberrimus. VALCK. — Vide Wessel. ad III. 82, 22. S.

17. οὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλὸν μέζω) Mirum laudationis genus. Valla expresserat, nec multo minores quam Graecorum, tanquam ex μέζω. Quod si foret, praeferrent τῶν οὐ πολλῶν ex scriptis, ut nullis Graecorum, modo ne admodum validi fuerint, vires Gelo habuerit minores. Πολλὸν et πολλήν eam admittere notionem, cognitissimum est. Philostratus Vit. Apoll. VI. 3. πολλήν γὰρ ἡγοῦμαι τὴν θίον, potentem valentemque, Euripidis pr. Hippol. exemplo, Πολλὴ μὲν ἐν βοροῖσι κούκ ἀνώνυμος θεία κέκλημαι Κύπρις. In Pavil etiam coniecturam μέζω venit, talem utique mansuram, donec aliunde melior medicina. WESS. — At nulla opus est medicina: bene habent omnia. Nullis non Graecanitis rebus longe maiores esse praedicabantur res Gelonis: i. e. Nullus erat Graeciae populus, cuius potentiam et opes non superare dicebatur Gelonis potentia. Perspecte hunc locum cum eis contulit Hermannus, (Adnot. 29. ad Vigerum,) ubi οὐδεὶς ὅστις οὐ graece dicitur, ut latine nemo non; velut apud Nostrum III. 72, 13. et V. 97, 12. nec vero idoneam video causam cur h. l. cum eodem doctissimo Viro aut καὶ ante οὐδαμῶν adiciendum, aut μεγάλη delendum censeamus. S.

CAP. CXLVI. [5. βασανισθῆναι torti reddidi cum Valla: et denotat quidem βασανίστην quaestionem habere de reo, nec tamen utique admotis tormentis. Itaque repositum malim interrogati convictique. S.]

15. ταῦτα θηεῖσθαι) Leve hoc, sed postulat scriptoris

mos. *Supra* cap. 144. *Ἰσχυρὸς* δέ, et c. 212. *Ἰσχυρὸς* *Βασιλῆα* *Ἰσχυρὸν*, quodlibet redit lib. VIII. 88. *Apollon. Rh. I. 436.* *Ἰσχυρὸς* *Ἰσχυρὸς* *Ἰσχυρὸς* *Ἰσχυρὸς*. Merito autem generosum hoc Xerxis factus laudibus a Polyæno fertur lib. VII. 15, 2. et Plutarcho *Apophthegm. ap. 173. c.*, cui magnum illud (et memorabile P. Scipionis apud Polyb. XV. 5. *Liviumque* lib. XXX. 29. concedit nihil. WESS.

Ibid. ἰσχυρὸς *Ἰσχυρὸς* *Ἰσχυρὸς* *Ἰσχυρὸς*) Hinc *Ἰσχυρὸς* a. Porto receptum: sed more Nostri scribendum *Ἰσχυρὸς*. A *Ἰσχυρὸς*, præter *Ἰσχυρὸς*, *Ἰσχυρὸς* etc. fluxerunt *Ἰσχυρὸς*, *Ἰσχυρὸς*, ei *Ἰσχυρὸς*: hoc Ionicum et Herodoteum. Speculatores Xerxes dimitti voluit incolumes, postquam ista spectandi satietate et iopiditate explevisent. Non illaudabile superbi Regis factum Polyænus enarrat lib. VII. c. 15, 2. et huius simile viri vere magnanimi P. Cornelii Scipionis VIII. c. 6, 8. Livio narratam XXX. 29., qui speculatores per castra qua celeriter circumduci iussit; percunctatusque, satim per commodum omnia explorassent, datis qui prosequerentur reitro ad Annibalem dimisit: illud neutrius, sed factum memorat Valerii Laevini Frontinus lib. IV. c. 7, 7. VALCK.

CAP. CXLVII. 8. seq. *παράδοσιν* *σφίεας* *τὴν ἰδίην* *ἰδουμένην*). Ibibent Pavius et Reiskius *σφίεας* *καὶ τὴν ἰδ. ἰδου.* aut *σφίεας* *τὴν* *τὴν ἰδίην* *ἰδουμένην* rescribi: quibus aliud non responso, quam pronomen ex redundantia quadam collocatum videri. Non esse insolitam utroque in sermone eam abundantiam vini eruditi ad Livium lib. XXV. 27. et ad Lucian. Dial. Marin. III. cap. 1. pleno horreo ostenderunt. WESS. — Scilicet, quoniam post *ἀκούσαντας* *τοὺς Ἕλληνας* pluscula nonnulla verba interiecta sunt, perspicuitatis causa deinde adponitur pronomen *σφίεας*, ad ista superiora spectans. S.

10. *τοῖς* *τὴν ἰδίην* *ἰδουμένην* *καὶ τὴν ἰδ. ἰδου.* *καὶ αὐτοῖς* *ἐπὶ ἰξήρυμῶν* lib. II. 32. ad huius tuitionem satis fuerant habiles. Accedet Athenæi lib. XII. p. 511. b. *ἐπὶ τῶν ἰξήρυμῶν* *πρὸς τὴν ἰδίην*: et Menandri *Eclóg. Legat. p. 124. ed. Hoesch.*, *ἐπὶ τῶν ἰξήρυμῶν* *αὐτῶν* *ἐπὶ τῶν ἰξήρυμῶν* *ἰξήρυμῶν*, ubi idem prius, quod in Medio, peccatum. D'Orvillium confer ad Chariton. VI. 4. [pág. 535. ed. Lips.] Xerxis illam in Græcorum navitas et mercatores lenitatem Polyæni. VII. (15. 3. neglectam noluit. WESS. — In his, ut sacpe,

αισχροτας deteriorem formam ἐκρηγμένοι supposuerat Gronovius. τῶνδ' ἐξάρχε, Eurip. Electr. 472. Herodotus II. 32. αἰσχροτὰ πάλαι αἰετοῖσι ἐκρηγμένους dixit. conf. D'Orville in Chariti p. 549. Quod hic narratur fecisse Xerxes, tradidit Iet. Polyaenus, p. 657. VALCK.

CAP. CXLVIII. 6. πειρήσονται παραλαμβάνοντες) Praeclarum e membranis auxilium. Quanto damnabilior Editoris Genevensis, suspicionem H. Stephani ἐν παρήσονται in orationem sine monitu, sine codice scripto, intrudentis, audacia: saltem Porti sui vestigia, adscito παρίσονται, viderunt, legisset: quamquam nec id laudabile. WESS. — Qui παρήσοντας temere olim mutarunt, hi non recordati esse videntur, construi id verbum cum participio, loco infinitivi, ex Herodoti quidem more. S.

Ibid. πειρήσονται) Hoc, quod in suo codice Valla legerat, recte restituit ex Med. Gronov. pro παρίσονται, cuius loco ἐν παρίσονται H. Stephanus, παρίσονται non absurde legebat de. Portus. Absque Codicibus non facile πειρήσονται rationi in mentem venisset, hac structura non temere obvium, et, quantum recorder, in duobus tantum Herodoti locis, huius libri c. 172. et cap. 1139. εὐδαμὸν δὲ ἐπιμῶντο ἀντιούμενοι βασιλεῖ. VALCK. — Immo vera vide l. 77, 4. et quae ibi a Wess. notata sunt. S.

ἀφ' εἰς τὸν προβόλαιον) Pavius et Reiskius, viri Clar., ἀφ' προβόλαιον, Eusebii invito Oenomao, et schedis. Latine, liberius tamen et licentius, oraculum Chalcidius [vide Var. Lect.] dedit: Vicinis offensa, Deo carissima plebes, Armorum cohibe munimina, corporis orane Discrimen sola capitis tutabitur umbrā. WESS. — Duo priores oraculi versus ex Oenomao habet Eusebius Praep. Ev. VI. p. 255. Quid per τὸν vel τὸ προβόλαιον intellectum poeta voluerit, non expedit. Per ἀφ' εἰς arcem forte designavit, Argis Ἀδρίστου dictam, testibus Strabone, Steph. Byz. aliisque. VALCK. — Verissime, si quid video, CORAYUS in Larcheri ad hunc locum Notis monuit, προβόλαιον nihil aliud dici nisi venerabilem hastam, aut verutum, quod προβόλον Xenophontē, Notro VII. 76, 2 προβόλος vocatur. Itaque τὸν προβόλαιον εἶναι ἄρξιν quidem intelligebam hastam intus premere, non exsternere, quietum sese tenere. Idem vero Vir doctissimus (collata Xenoph. Gynaget. c. xxi §/ 12. et 16. ed. Lips. 1778.)

eum intelligi censet statum venatoris aut militis, quo paratus est vel ad ictum ferae aut hosti inferendum, vel ad illius impetum sustinendum avertendumque. S.

17. ἐπελθεῖν ἐπὶ τὸ βουλευτήριον, quod in scriptis, Scriptor non abnuet. Sic enim lib. IX. 6. ἔλεγον τὰδε ἐπελθέσθαι ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους: et cap. 11. ἐπῆλθεν ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους. WESS.

[22. καὶ τοὶ κατὰ γὰρ τὸ δίκαιον etc.) Ob veterem Argivorum, Agamemnonis aetate, eminentiam super caeteros omnes Graeciae populos, aequum esse censent, ut ipsis solis summum in consociatas cunctas Graecorum copias imperium deferatur. S.]

23. ὁμοίως σφὶ ἀποχρᾶν κατὰ τὸ ἡμῶν ἡγεμονίᾳ) Secundum Diodorum XI. 3. ipsi Argivῶν, missis ad commune Graecorum concilium legatis, ἐπηγγέλλοντο συμπαρῆσθαι, ἰδὲ αὐτοῖς μέρος τὴν τῆς ἡγεμονίας συγχωρήσωσιν: quibus responsum refert praeter cetera, si barbarum habere mallent dominum, quam Graecum Imperatorem, ὁρθῶς αὐτοὺς ἔχειν ἡσυχίαν. VALCK.

CAP. CXLIX. 6. μὴ δὲ σπονδῶν ἰουστῶν ἐπιλέγεσθαι) Structura verborum anomala est. Expectabatur, ἐπιλεγόμενοι σπονδῶν μὴ ἰουστῶν, considerantibus foedere nullo percusso. Mutata series est ex productiore, ut saepe alias, et interciso sermone. Bona hic Porti sollertia, [in Lexic. Ion. voce Ἐπιλέγεσθαι,] nimis tamen sollicita. Ἀνακόλουθος oratio in Musis frequentatur, qua de doctissimus Raphaelius in Epist. ad Galat. cap. 2, 6. WESS. — Ἀνακόλουθός τις utique quibusdam salebrosa quodammodo videri subinde potest mollissime alioqui fluens Scriptoris nostri oratio: at hoc quidem loco, lenissimā vulgatae scripturae adlatā medicinā, quam et res ipsa clamabat, et veteres offerebant libri, voculὰ μὴ δὲ in duas μὴ δὲ divisā, recte atque ordine nunc omnia procedunt. Infinitivus ἐπιλέγεσθαι, sicuti praecedentes ὑποκρίνασθαι et σπονδῆν ἔχειν, a superiore verbo λέγουσι legitime pendet: satisque perspicua est naturalis verborum structura huiusmodi, ἐπιλεγόμενοι δὲ, μὴ, σπονδῶν μὴ ἰουστῶν, τὸ λοιπὸν ἴσσι Λακεδαιμονίων ὑπάρχει, ἢ ἄρα σφίς etc. De verbo ἐπιλέγεσθαι (quod proprie secum reputare, perpendere, significat) commode Corayus apud Larcherum docuit, haud raro illud *metas* notionem includere,

et idem fere ac φοβεῖσθαι sonare, provocans ad VII. 47, 13. 49, 22. 52; 11. 236, 18. Qui nimirum usus illius verbi hoc praesertim loco obtinet, ubi (quasi ipsum φοβεόμενοι hic esset positum) consequitur μή τὸ λοιπὸν ἔωσι etc. In *Var. Lect.* adnotare debueram, (quod meam tunc animadversionem praeterierat) divisus vocibus μή δὲ recte etiam in editione Aldina scribi; scripturam vero μηδὲ primum ab H. Steph. esse invectam. S.

[8. πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσην) Haec Larcherus vertit *quelque échec de la part des Perses*: quemadmodum et Reiskius interpretatus erat, *si aliam cladem a Persis acciperent*. At hanc in sententiam πρὸς τοῦ Πέρσιω scriptum oportuerat. Itaque alii ἐν τῷ πρὸς τὸν Πέρσιν πολέμῳ supplent; quos equidem in latina versione secutus sum. Verum si quaerimus, ἥν σφίς καταλάβῃ πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσιν proprie significaverit *si in offensionem Persae incurrent*: sed, quoniam adiicitur ἄλλο πταῖσμα, consentaneum est ut *clades* simul intelligatur offensionem illa consecutura. S.]

14 seq. οὐκ ὄντα δυνατόν εἶναι τῶν ἐκ Σπάρτης οὐδῆτερον παῦσαι τῆς ἡγεμονίας etc.) Miror equidem quae Lacedaemonii legati Argivorum senatui respondisse traduntur de Rege Argivorum et duobus Spartanis. De duobus regibus Spartanis unus tantum hoc tempore ducebat exercitum post legem ante aliquot annos latam, quam supra commemorat lib. V. cap. 75. Libertatis et aequalitatis studiosissimi si hac tempestate Regem habuerunt Argivi, illius, in historia (quantum opinor) non memorati, vix ulla oportet fuerit auctoritas. Pausan. lib. II. [c. 19.] p. 152., Ἀργεῖοι, inquit, αὐτὴν ἐπηγορεύοντες καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες ἐκ παλαιωτάτου τὰ τῆς ἡγεμονίας τῶν βασιλείων ἐς ἐλάχιστον προσήγαγον. VALCK.

16. τὸν Ἀργεῖον) Solet τὸν Λυδόν, τὸν Πέρσιν, τὸν Ἀράβιον, τὸν Μακεδόνα, τὸν Σκύθην, nationum earum reges adpellare, et τὸν Ἀργεῖον respuerem? Adplaudo membranis, quae in καλῶς egregiae itidem. Diodori in harum rerum commemoratione dissensum non tango, lib. XI. 3. WESS.

16 seqq. οὕτω δὲ οἱ Ἀργεῖοι φασιν etc.) Hic ab Argivis traditam τῶν Σπαρτιωτῶν τὴν πλεονεξίην illam equidem veram fuisse causam arbitror, cur bello hoc Persico neutri parti addicti quieverint, quin Persis potius faverint quam

Græcis, et de duobus malis ut levius præciperent. τῶν βαρβάρων ἀρχεῖν, ἢ ὑπὲρ Λακεδαιμονίων. Hic quia Mycenæi miserant auxiliares octuaginta ad Thermopylas cum Leonida profecturos; Argivi τὰς Μυκίνας κατέσχευον, Diodor. XI. c. 65. Pausan. II. [c. 16.] p. 146. Oderant, nec immeritos profecto, superbos vicinos Lacedæmonios Argivi, a quibus semper vexati, et nuper adeo magna fuerant affecti clade; impia Cleomenis fraude decepti. Hinc opinor, infu Noster c. 152. οὐκ Ἀργείοι, αἱ, ἀνέχοντες πόλιν; et frustra Plutarchus excusare nititur Argivos, quam οὐκ ἀπειθαίμευς τοῖς Ἕλλησι τὴν συμμέχην. T. II. p. 863. v. Ob idem illud odium abstinnerunt postea bello Peloponnesiaco; quo Lacedæmoniorum socii fuerunt omnes Peloponnesii, teste Thucyd. II. c. 9. πλὴν Ἀργίων ἀπὸ Ἀχαιῶν: solos Argivos excipit Diodor. XII. c. 42. Sed Achæi bello quoque Persico Argivorum sententiam sequuti videntur Pausaniæ VII. [c. 6.] p. 536 seq., ut ille suspicabatur, quia Λακεδαιμονίους Δωριεὺς ἀνέχοντες οἶσιν ἡγίσται. Quiescentes Peloponnesiaco bello Argivi longæ pacis primum commoda, postea perciperunt etiam mala; opibus enim ditati in sua sæpe viscera saevierunt, intestinis agitati seditionibus: de pacis commodis Thucyd. vid. II. 28. Diodor. XII. 75. de incommodis Is. Casaub. in Aeneæ Poliorcet. c. xi. et P. Wessel. ad Diodor. XII. 58. VALCK.

CAP. CL. 10. ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους) Non nâmini, fratres nostros ex diverso utero explicanti, adstipulari non licet. Ἀπόγονοι, superius positi, προγόνους indicant, ut sæpe his in Musis, maiores; in quibus Perses, Persei filius de Graecorum et Persarum [ut quidem Graeci iactabant,] sententia, supra c. 61. et Apollodor. Biblioth. II. 4, 5. Congruit nonnihil Atheniensium ad Ionas scriptum, οὐ ποῖατε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατιώμενοι, lib. VIII. 22. Etsi autem non nesciam ἀντίχους Synesii, Agathiae, Procopii, et ἀμφίχουν Epigram. apud Suidam, obtrudere [lin. 12.] Herodoto, ἀντίχους ubique probanti, non ausim: ipse vir Celeber. eos ex Steph. margine c. 192. nullo honore dignatus est. WESS. — Nempe ἀντίχους ex Med., cui etiam F. adstantur, receperat Gronov. S.

10 - 12. οὐτε ἂν ἡμεῖς εἰνός) Οἰκός, Nostro familiare, hic ex Arch. iam recipi debuerat, et paulo post ἀντίχους

servari. Haec vero, a Graecis ut suspicor conficta, comparari poterunt cum narratis lib. VIII. c. 22. VALCK.

14. μέζονας ὑμῶν ἄξω) Fortasse aliis ἔξω, quibus paria non fecero, probabitur. Vetat Nostri lib. II. 172. καὶ ἐν αὐτῇ δέμῃ μολὴν μεγάλην ἦγον, tritissimumque eidem et Pausaniae ἐν τῇ αὐτῇ. Synesius Dion. p. 47. Α. ταύτη δὲ τὸν Ἕλληνα τοῦ βασιλέως πρώτον ἄγω. WESS. — Οὐδαμὸς μέζονας ὑμῶν ἄξω, id est, οὐδαμὸς τιματίων vel ἐν μείζονι τιμῇ ἄξω. Hoc ego quidem anteponerem lectioni codicum ἔξω, tanquam usitatus ista aetate. VALCK.

14 seqq. Ταῦτα ἀκούσαντας -- πρῆγμα ποιήσασθαι) Sic lib. VI. cap. 63. τοῦτο ἤκουσαν μὲν οἱ ἴδιοι, πρῆγμα μὲντοι οὐδὲν ποιεῖσθαι τοπαραινα: id est rem auditam παρ' οὐδὲν ἦγον, vel ἔθοντο, pro nihilo ducebant; prout loquuntur Sophocl. Antig. vs. 34. et Aeschyl. Agam. 238.; hic contra περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι. VALCK.

16. οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτείν) Ulimum non absurde Reiskius in μετρίν mutabat; mihi repetitum ex vicinia videbatur, atque idcirco delendum. Multa describit hinc Plutarchus, et malevolus accusat malevolentiae, de Herod. Malign. p. 863. VALCK. — Nihil nec mutandum, nec delendum. Οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτείν idem valet ac οὐδὲν ἐπαγγέλλασθαι καὶ οὐδὲν μεταίτείν. Potuerat dicere Scriptor οὐδὲν ἐπαγγελλομένους οὐδὲ μεταίτείν οὐδὲν: sed vulgatae scripturae eadem inesse videtur sententia. Argivi primum, ut nihil de societate professi aut polliciti erant; (nec enim cum aliis Graeciae populis ad deliberandum convenerant: cap. 146, 1. et 10. et cap. 148, 1-3.) ita nihil (vel ab aliis Graecis vel a Lacedaemoniis) vicissim postulaverant. In verbo παραλαμβάνειν, quod (lin. 17.) consequitur, ponitur: (ut persaepe apud Nostrum) actio, pro voluntate, et consuetudine agendi; adsumere, pro conari adsumere, invitare ad contrahendam societatem. Sic idem ipsum verbum παραλαμβάνειν ponitur cap. 168, 21. et 18. et cap. 169, 1. S.

17. 19. ἐπὶ προφάσει) Alibi προφάσις δὲ τῆςδε [nimirum ἐπὶ] lib. IV. 135. ἐπὶ προφάσει Aristaeus quoque lib. I. Epist. 18. monitorem Abreschio. In his taxandis, tanto recentior, malignitatem non excusabit Plutarchus. WESS.

CAP. CII. 4 seq. ἀγγέλλας Ἀθηναίων etc.) Haec, quae de Colthia, Hipponici F., Atheniensium ad Persarum regem Ar-

tazerrem legato, cum anno Olymp. LXXXII. quarto concurrunt in Diodori lib. XII. 4. WESS.

8. εἰ σφί ἐτι ἰμμένει etc.) Scioli mihi videtur, insolentiora corrigentis, quod margo dat Stephani ἰμμένειν ἰθίλονσι. *Valla*, an amicitiam - - - putaret adhuc durare. Meo gustui satisfacit, velut Herodoteum, εἰ σφί ἐτι ἰμμένει τὴν πρὸς Σέρξια Φιλίην συνεικισάσαντο. Graece doctis et Latine genus illud structurae notissimum est; sed inter exempla, quae sibi olim eam in rem collegerunt, ad haec perpauca respondent accurate; discrepant nonnihil ex. gr. et haec *Lysiae* p. 348. τὴν οὐσίαν, ἣν κατέλαβε τῷ νόμῳ, οὐ πλεονεξίας ἀξία ἐστίν ἢ etc. et *Sophocl. Trach.* vs. 687. ὧ γὰρ ἔχρειον - - πόκαρ τοῦτ' ἠφάνισται. VALCK.

CAP. CLII. 7 - 10. εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ οἰκῆα etc.) Eximium *Eusebii* dictum, qualia multa sub hoc nomine solus nobis custodivit *Stobaeus*, ex huius florilegio cum his comparavit Cl. *Wesselingius* in *Diss. Herodot.* p. 122. Illud eodem modo emendaveram, nisi quod vocem πολλῶν in πολλῷ mutatam pertinere suspicabar ad ista, ἐωυτοῦς (πολλῷ) ἄμιστον πρῆσσοντας. Totius dicti sic paucis expressit sensum *Plutarch.* T. II. p. 863, 29. ὅτι πᾶσιν ἀνθρώποις ἐστὶν ἰγληματα. Obscurius de industria loquens significatum voluit, opinor, quosvis alios Graeciae populos ea fecisse nonnunquam, quae graviorem reprehensionem inererentur, nihilque hac in re admisisse Argivos, quod videri posset turpissimum. Non itaque debuerat *Herodotus* propter haec de Argivis dicta in acerbam incurrere *Plutarchi* criminationem; qui *Philosophus* in isthoc libello ab aequitate philosopha, quam commendat, nimium quantum deflectit. Quam sibi praefixit *Herodotus* formulam, [lin. 11 seq.] se quoque sequutum scribit *Pausan.* VI. [c. 3.] p. 458. Ἐμοὶ μὲν οὖν λέγειν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη· πείθεσθαι δὲ πᾶσιν οὐκ ἐστὶ ἀνάγκη. VALCK.

8. εἰς μέσον συνεινέκασιν) Nollem substitutum συνεινέκασιν, mirifica verbi forma atque invisitata. Quod rediit; *Stobaeus* et scripti valide adfirmant, auctorque fragmentorum *Pythagoreorum*, haec manifesta aemulatione adumbrans, αἱ τινες τὰ αἰσχροῦ ἐκ τῶν ἰθίων πάντοθεν συνεινέκασιν p. 716. ed. *Galei*. Cultius praeterea et aptius ἐγκύψαντες, [lin. 9.] quomodo *Stobaeus* et boni Codices, dicti quo-

que elegantis imitatores. Notissimi οἱ σφόδρ' ἐγκυκλοδοῦντες, dictione Comici Nub. vs. 191. philosophi; quod incurvi rebus attenderent, talique viderentur incessu. Nihil autem congruum magis Eusebii Philosophi apud Stob. Serm. CV. p. 567. sententiā, fonte Herodoteo progressā: Εἰδῖναι δὲ, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἕς τε τὰ ἰωῦτων ἐγκύψαντες, καὶ τὰ ἐκείνοις παρόντα ἐπιφρασάμενοι, εὐρήσουσι ἰωῦτους ἄμεινον πρήσσοντας. Sic enim ex Trincaveli editione et Gesneri scholio conmode constituitur. Soeratis simile effatum (videtur enim haec amusse, unde πάνυ ὥραϊον in Pass. adpostium cernitur) dabit Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 106. B. WESS. — Suspensus equidem eram, ex prisca alicuius Sapiientis dicto, sententiam hanc mutuatum esse Herodotum, et, ita in suum usum convertisse, ut, quod ille de fortunae casibus et calamitatibus dixisset, quibus obnoxii sunt mortales, ad mala moralia, ad prava atque turpia facta hominum (conf. mox lin. 11.) transferret. Iam opportune video Larchero observatum, eam ipsam quam dico sententiam Soloni auctori adscribi a Valerio Max. VII. 2. ext. 2. sic scribente: Aiebat (Solon), si in unum locum cuncti mala sua contulissent, futurum ut propria deportare domum, quam ex communi miseriarum acervo portionem suam ferre mallet. S.

11 seqq. Ἐγὼ δὲ ὁ Φείλω λέγειν τὰ λεγόμενα etc.) Nobilem et sinceram professionem cum Plutarchus haud ignorarit, cur iterum iterumque repetuntur criminationes? Idem recentioribus dictum esto, tanta, qua ille, eruditione plerumque defectis. Pausanias, quod Kühnius et Berglerus viderunt, ad Nostri exemplum, Ἐμοὶ μὲν οὖν, αἰτ, λέγειν μὲν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη πείθεσθαι δὲ πᾶσιν οὐκ ἔστι ἀνάγκη: lib. VI. 3. p. 458. WESS.

17. πᾶν δὲ βουλ. σφι εἶναι πρὸ τῆς) Apud Plutarch. de Herod. Malign. p. 863. vulgatur vs. 36. πᾶν δὲ βουλ. σφι προσεῖναι τῆς παρουσίας λύπης. Dubium scripserit-ne censor προσεῖναι, an εἶναι. πρὸ τῆς π. λ. Supra VI. c. 12. πρὸ τούτων τῶν κακῶν ἡμῖν γε κέρσον καὶ ὀτιοῦν ἄλλο παθεῖν ἐστί. Euripidis Praxithea in Erechthea: Μισῶ γυναῖκας, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ Ζῆν παιδας εἶλον. Usitatus in talibus ἀντὶ verbo etiam προαιρεῖσθαι adiciitur. VALCK.

CAP. CLIII. 4. οἰκῆτωρ ὁ ἐν Γ(λγ) Laurentio Oikῆτωρ, nomen proprium fuit, scribenti praeterea Epitriopio;

haud nitide. Οικήτωρ ὁ ἐν Γέλῳ idem erit Γελῶς: articulus tamen, quae et Reiskii opinio, minus adconmodatus. Ceterum interpretes Pindari Pyth. II. vs. 27. Dinomenem ferunt, Gelonis patrem, τὰ ἱερὰ ἐκ Τριόπου τῆς Κύπρου in Siciliam deportasse, vehementer lapsi. Id bene, quod ταῖν θεαῖν ἱεροφάντην, sive Cereris et Proserpinae, sistant. WESS. — Vide *Var. Lect.* Ferendum fortasse fuerat οικήτωρ ἐν Γέλῳ: sed rectius cum genitivo construitur id nomen, sicut mox lin. 20. et IV. 34, 10. S.

6. καὶ Ἀντιφῆμου) *Athenaeus*, *Stephanus Byz.*, *Pausanias*, *Etymologus*, *Scholiastes Pindari*, quos plerosque ill. *Scaliger* ad *Euseb. Chron. Ann. MCCCXLIII. p. 80.* perstricta praviore hac nominis scriptura, antestatus est, hominem ita adpellitant. Consentiet illis in posterum *Herodotus*; qui profecto οὐκ ἐλίσθη (non ἐλήθη) reliquerat. WESS. — *Athenaeum* vide lib. VII. p. 297. F. et *Steph. Byz.* in *Γέλα. S.*

18. οὐ πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρός) Non mihi quis facile persuadebit, apud *Herodotum* similesque scriptores reperiri τὸν ἅπαντα ἄνδρα. Aut eiiciendus est articulus, aut in talibus etiam usitatum requiritur participium: dederat-ne forsitan οὐ πρὸς τοῦ πiónτος ἀνδρός? *Sophoclea* Noster suaviloquus sapienter adamavit, et est illud *Sophoclis* *Oed. Tyr. vs. 401.* Καὶ τοι τόγ' αἰνιγμ' οὐχὶ τοῦ πiónτες ἦν Ἀνδρός διειπνῖν: ubi *Schol.* οὐ τοῦ τυχόντος ἦν σαφηνίσαι. Hoc forsitan argutum; sed si Codicibus abest articulus, verum videbitur, οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός. *Cratinus Athenaei* II. p. 68. A. Οὐ πρὸς γε παντός ἐστιν ἀρτύσαι καλῶς: sic enim, vocula γε tantum interiecta, corrigi malim, quam cum Viro magno [*Casaub.*] οὐ παντὸς ἀνδρός etc. [Vide et *Animadv.* in *Athen. T. I.* nuperae ed. p. 454 seq.] *Lucian. T. II. p. 506.* οὐ πρὸς γε σοῦ τὸ τοιοῦτον. Sed est tamen illud in nobili senario apud *Zenob. Cent. V. pr. 37.* Οὐ παντός ἀνδρός ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλεῖς: Non cuivis homini etc. *Aelian. de Nat. An. XIII. 9.* Ἰσπανοὶ Ἰνδὸν κατασχέειν: — οὐ παντὸς ἦν. Eleganter, ut *Sophista* scilicet, *Philost.* *Vit. Soph. lib. II. c. xxxi, 2.* εἶναι δὴ, αἰτ, τὸ μὲν ζῶντα τὸν τύραννον ἐπικόπτειν ἀνδρός, τὸ δὲ ἐπεμβαίνειν κειμένῳ, παντός. VALCK. — Facile credo, alium auctorem οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός, absque articulo, scripturum fuisse: sed adiciere articulum non dedignatus videtur *Herodotus*. Sic quidem

Idem I. 91, 29. τοὺς ἀπασί scripsit; ubi alius satis habiturus erat nude ἀπασί scribere; quemadmodum idem ipse Noster I. 1, 8. S.

CAP. CLIV. 1. τοῦ Παντοδρεος) Auctoritatem nomini Cl. Gronovius conciliavit, [nullum quidem alium testem, nisi Mediceas membranas, advocans,] neque ego defugio. Decessit Cleander de vita anno Olymp. LXX. 3. cuius successor Hippocrates Gelae tyrannidem in VII. annos continuavit, nactus dominationis succedaneum Gelonem Olymp. LXXII. anno secundo, quod Dionysii Hal. lib. VII. pr. et Pausaniae VI. 9. constat testimoniis. Plura H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 42. WESS.

[7. καὶ Αἰνιτιδίου) Huius nomen h. l. insignivit Herodotus, quoniam filii eiusdem infra (c. 165, 4.) mentionem erat iniecturus. S.]

Ibid: δὲ ἢ δορυφόρος Ἱπποκράτης) His si adesset μετέπειθε, series verborum hians optime coiret. Ὁ Γέλων --- πολλὰν μετ' ἄλλων --- μετέπειθε μετὰ δὲ etc. Gelon --- cum aliis multis --- excelluit; non multo vero post tempore etc. Fieri certe potuit, ut ob consequens μετὰ similis initii verbum a librario transiliretur. Haec mera suspicio; quam qui recusant, tractam longius Scriptoris contra morem orationem vocibus ἀντὶ ἐφαίμετο ἐν τοῦτοις terminare, sublati maioribus punctis, debent; quae Cl. de Pauw mens fuit. Ceterum praefecturam equitatus, ἀπάντων τῶν ἰππέων ἐν ἱππιλείαν, Geloni ab Hippocrate mandatam Timaeus quoque prodiderat apud Criticos Pindari Nem. Od. IX. prope fin. WESS. — Mihi expeditissima certissimaque emendandi huius loci ratio ea videtur, quam secutus sum. S.

18. ἐν τοῖσι καταλλάξαντες) Subvenire vijosae καταλλάξαντες lectioni Cl. viri versio certis conditionibus, quae recensuerunt, voluit. Quanto apertius et melius, quod in Pass. et Reiskii conjectura, hac lege reconcilians, Conditio fuit, ut ob cladem ad Elorum (qua de in schol. ad Pindari Nemeon Od. IX. 96.) Syracusani Camarinum, nuper eversam, Hippocrati bona fide restituerent, Thucyd. VI. 5. WESS.

CAP. CLV. 5. καὶ Κλεάνδρω) Cleander ne, an Cassander, iusto fuerit nomine, in Mssorum dissensu non assevero. Gelo, modo ne fallant ex Timaeo Schol. Pindari, Herodot. T. VI. P. I.

utriusque tutorem egit: specie tutelae, ut saepe similis ambitionis alii, pupillorum caussae studuit, reapse suae: quae quidem, ut alia in re Oedipus Sophocleus, λόγῳ μὲν ἰσθλαί, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά, Oed. Col. vs. 816. WESS.

11. Κυλλυρίων) Propius verum Καλλικυρίων aut Καλλικυρίων. Hesychio certe et Eustathio, leviter erranti, Καλλικυρίοι: Suidas Καλλικύριοι, ubi L. Küsterus et vir eruditus Miscell. Nov. T. I. p. 79. De Syracusanorum Γαμόροις sive Γεωμόροις Valesius ad Diodor. T. II. p. 549. erudite. WESS. — Pro vulgato Κυλλυρίων, in Med. est Καλλυρίων: ex his duabus tertia lectio formari poterit Καλλικυρίων, meo iudicio hic etiam sincera. Sic nomen et alibi scribitur, et apud Hesych. in sua serie: Καλλικύριοι, οἱ ἐπεισθλόμενοι γεωμόροι: (γεωμόροις leg.) δούλοι δὲ ἦσαν οὗτοι, καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλον. Praeter haec, ista quoque Zenobii IV. 54. syllabam firmant quae excidit apud Herodotum: ἡ αἰτία τῆς κλήσεως αὐτῶν, διὰ τὸ παντοδαπούς εἰς ταῦτο συνελθεῖν, ὥστε τοὺς κυρίους (τοῖς κυρίοις leg.) ἐγκλιᾶται: sed apud Zenob. dicuntur Καλλικυρίοι, ut in Plutarchi sub nomine divulgatis a Iac. Gronovio proverbiiis §. x. et aliquoties apud Suidam, qui testes excitat Timaeum et Aristotelem in Rep. Syracusanorum. De his notavit quaedam vir doctus in Misc. Obs. Nov. I. p. 78. conf. H. Stephani schediasm. IV. 15. VALCK.

CAP. CLVI. 1. Γέλῃς μὲν ἐπικρατίων) Si participium ad superius redeat structura παρέλαβε τὰς Συρακούσας ἐπικρατίων, Γέλῃς μὲν etc., nihil hic inconmodi: sin, non male ἐπικρατίειν aut ἔτι κρατεῖν cum Abreschio pingetur. Clar. Reiskio aliud, sed violentius, remedium in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 486. WESS. — Γέλῃς ἐπικρατίων, id est, ἥς ἐπικρατεῖ. Gelam quidem, quam tenebat, minoris faciebat: hanc cum Hieroni fratri commisisset gubernandam, ὃ δὲ τὰς Συρακούσας ἐκράτει. In his non egemus correctionis. VALCK. — Naturalis verborum series haec fuerit, λόγον ἐλάσσω ἐπομένῳ ἐπικρατίων Γέλῃς: ubi ἐπικρατίων idem valet ac ἐπικρατεῖν, quemadmodum multa in Graeco sermone verba cum participio construuntur, loco infinitivi. S.

4. ἔσαν ἅπαντα αἱ Συρακούσαι) Reiskii et Pavii ἔσαν ἅπαντα οἱ αἱ Συρῆν. elegans, sed minime, cum pronomen tacitum intelligatur, necessarium. Multa docti viri ad IIb 157. nominati. WESS. — Lenissima Reiskii mutatio,

legentis καὶ ἔσαν ἅπαντα οἱ αἱ Συρήκουσαι: ubi omitteretur forte rectius articulus: et omnia erant ei Syracusae: sic recte vertit St. Bergler. ad Aleiphr. p. 237. Praeter illum multi hoc genus loquendi illustrarunt; locum huic simillimum protulit G. Raphelius Annot. in Pauli I. Ep. ad Cor. xv, 28. Atque haec nostra etiam valde accommoda Dukerus admovit his Herodotum imitantis Thucydidæ VIII. 95. Εὐβοία γὰρ αὐτοῖς ἀποικισμένης τῆς Ἀττικῆς πάντα ἦν. Eodem casu comitante Herodotus alibi, [I. 122, 12. de quo quidem loco vide Hermannii Adnot. 95. ad Viger.] ἦν οἱ τὰ πάντα ἡ Κυνὸς: et fortasse posuerat, omissa quae nunc adest praepositione iv, lib. III. c. 157. πάντα δὲ ἦν τοῖσι Βαβυλωνίοισι Ζώπυρος. VALCK. — Vide Var. Lect. ad h. l. et Adnot. ad III. 157, 20. Parum interest: sed, ut expeditissima, sic verissima huius loci scriptura fuisse videtur, quae Valckenario placuerat, ἔσαν ἅπαντα οἱ Συρήκουσαι. S. 4. seq. αἱ δὲ παραντία ἀνὰ τε ἔδραμον καὶ ἔθλαστον) Sic de Lacedaemoniis, ἀνὰ τε ἔδραμον αὐτίκα καὶ εὐθνήθησαν, lib. I. c. 66. Damascius apud Suidam in Γίσσιος: ἀνέδραμὲ τε καὶ εὐθνήθησιν. In Ἀναδραμῶν, pro αὐξήθησιν adhibito, Homerum imitantur. Herodoteum tmesin, Ionibus ferme solis et Poëtis usitatum, saepius usurpare non dubitavit Eumapius, in cuius Porphyrio p. 13. legitur: ἀνὰ τε ἔδραμε - - καὶ ἐπιδραμε VALCK.

8. τῶν ἀστῶν) Status his movetur, iniuriā tamen, controversia; siquidem ἀστῶν id vocabulum, ubi abesse alii iuberent, in Musis saepe locum capessit. Hoc vide ex c. 170. αὐτίαν τε Ταραντίων καὶ Ῥυγίων, οἱ ὑπὸ Μινύθου τοῦ Χοίρου ἀναγκάζονται τῶν ἀστῶν. Alia lib. III. 123. IV. 33. IX. 93. WESS.

19. συνώνημα ἀχαριστώτατον) Spartani populum Atticum δῆμον ἀχαριστῶν, ob gratiam sibi, uti prae-se ferebant, non relatum, traducunt lib. V. 91. Diversiore paullo usu plebs συνώνημα ἀχαριστώτατον, quia tyrannis insuavis illa et minime iucunda; quippe qua οὐδὲν ἀξιοειρώτερον οὐδὲ ἀβριστότερον, de Megabyzi Persae sententia, lib. III. 81. Instaurata vox memorem lib. I. 207. non anget. WESS.

CAP. CLVII. 3. καὶ Ἀθηναῖος) Additis Atheniensibus, quos neglectos series et Mæsti noluerunt, sermo nunc instructior: adfuisse autem Atheniensium legatos,

cap. 161. atque ex Ephoro scholiastes Pindari Pyth. Od. I. prope fin. clamat. WESS.

§ seq. τὸν γὰρ ἐπιόντα etc.) Non nescio quomodo γὰρ ista in sede possit defendi, neque adeo ista lib. I. c. 163. πυθόμενος τὸν Μῆδον παρ' αὐτῶν ὡς αὖξοιτο: sed quia centenis, quae horum dantur similia, nihil inesse puto, quod ad haec respondeat, placet elegantissimi Gisberti Koenii nostratis coniectura, voculam γὰρ transponentis hoc modo: Ἐπειμύαν ἡμῶς Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι (has voces praebent Codd.) - - παραλαμβόμενους σὲ πρὸς τὸν Βάρβαρον τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα πάντως γὰρ κου πυνθάνεαι, ὅτι Πέρσης ἀνὴρ etc. VALCK. — Τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα (ne qui adhaerescant) repetit c. 177. Ceterum culte variegatam orationem sistunt, aliorum decursuram more, πάντως κου πυνθάνεαι ὅτι Πέρσης ἀνὴρ, ἐπιὼν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, μέλλει, ζεύξας etc. Non dissimiles figurandae dictionis modos Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 104. et ad Aristaeleti lib. I. Epist. 5. conduxit. WESS.

11. δυνάμιός τε ἦκεις μεγάλης) Sentio aliquid hoc loco turbati. Semper tali in re δυνάμιός τε εὖ ἦκεις, aut etiam πόβω. Editio geminum equidem haud reminiscor. Corrigitur a Reiskio ἦκεις μεγάλως, plaudente Abreschio Diluc. Thucyd. p. 121. sine exemplo tamen. WESS. — Emendandum censeo, σὺ δὲ δυνάμιός τε εὖ ἦκεις, καὶ etc. eiectione voce μεγάλης, quae forsitan ex interpretamento, μεγάλην ἔχεις, nata contextum irrepsit. μεγάλως legenti Reiskio suffragatur Abreschius Diluc. Thucyd. p. 121., sed constans in hac formula repugnat usus: ἔχειν in talibus quaevis adverbis sibi patitur adiungi; sed ἦκειν ferme tantum εὖ admisit. Ut Graece non dicitur χρημάτων εὖ ἦκεις μεγάλων, sic neque δυνάμιος εὖ ἦκεις μεγάλης. Obmoveri non debet illinc diversum quod legitur lib. VIII. c. 111. Quinquies usurpatum *Hérodoto*, εὖ ἦκειν, totidem vicibus *Aelianus* repraesentavit, cuius loca dedit L. Bos ad *Luciani* [Εἰκόνες, s. Imag. cap. 11.] μερῶς μὲν εὖ ἠκούσας T. II. p. 469. [ed. Wetst.] Apud *Suid.* in *Εὐστάθιος* legitur et γένους εὖ ἦκων. Φύσεως εὖ ἦκοντα dixit *Philostr.* Vit. Apoll. VIII. c. 18. *Hyperides*. πιθανότατος εὖ ἦκει, iuxta *Demetrium* *Magnesium* apud *Dionys.* Halic. T. II. p. 179, 40. D. Heinsii coniectura in *Theocr.* XIII. 15. magis videretur probabilis, si scripsisset: Αὐτῷ δ' (id est

ἑαυτοῦ) εὖ ἤκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. Ἐωῦτων εὖ ἤκοντες Assyrii dicuntur Nostro I. c. 102. Thomas M. in Ἐχω locutionem, Φρεῶν εὖ ἤκει, comparat cum Homericā τόξων εὖ ἰδώς, quam similesque nobis explanavit Ti. H. ad Thom. in Γεγυμνασμένος ῥητορικῆς. VALCK. — Rara utique et vix alibi reperiunda structura, quam h. l. communi consensu praeferunt libri omnes: nec tamen idcirco temere mutanda ab Editore. Multa passim in veterum scriptis reperiuntur ἅπαξ λεγόμενα, multae item formulae insolentiores, quae turbare quidem nos possunt, nec vero idcirco eliminari continuo debent. Immo vero, quum I. 149, 7. χώρην dixerit Herodotus ὠρέων ἤκουσαν οὐκ ὁμοίως, non adiecta, sed subintellecta εὖ particula; quumque VIII. 111, 11. θεῶν χρηστῶν (non, nude θεῶν) ἤκοιεν εὖ scripserit; quidni idem h. l. δυνάμιος ἤκεις μεγάλης (quod aliquanto maiorem vim habere videtur, quam δυνάμιος εὖ ἤκεις) scribere potuerit? S.

CAP. CLVIII. 1. πολλὸς ἐνέκειτο λόγων) Latina Vallae inmutata a Gronovio sunt. Convenit ex parte πολλὸς ἢ λυσόμενος ὁ ξένος lib. IX. 90. et lib. VIII. 59. πολλὸς ἢ ὁ Θειστοκλῆς ἐν τοῖσι λόγοις: plenissime Dionis hoc Cassii lib. XLII. [c. 24.] p. 221. ed. Steph. καὶ ὅτι πολὺς ἐνέκειτο τό, τε τοῦ Καίσαρος ὄνομα ἐπικαλούμενος M. Caecilius. WESS. — Valla: multus in hac oratione fuit. Commode ad sententiam Gronovius: vehemens erat in urgendo. πολλὸς adfectum et vehementiam exprimit: ἐγκεῖσθαι vero est insectari, invehī, urgere. S.

[2. λόγον ἔχοντες πλεονέκτην) Gronov. cum Valla: Insolentem habetis orationem; satis commode ad sententiam, cui quidem rite exprimendae adconmodatius aliquod latinum verbum desideres. Hoc enim Gelo dicit: Vestris unice commodis intenti ab aliis ea postulatis officia, quae vos illis petentibus praestare dedignamini. S.]

7 seq. τὸν Δωριεὺς - - πρὸς Ἐγισταίων Φόνον) De his, infelicemque Doriei interitu, lib. V. 46. Ex schedis ὠφελῆσαι, [lin. 9.] veluti eodem libro c. 98. placuerunt; neque damnabiles παυρέσις, [lin. 10] usu Thueydidis II. 53. quamquam similis ibi scriptionis variatio, munitae. WESS.

8. ὑπερίνοντος) ἐλπίδα δηλονότι: prout recte supplet Schol. in Thueydid. VIII. c. 48. In Aristoph. Acharn. vs. 657. ὑπερί-

ντίνων μισθούς redditur ὑποσχομένου a Schol. et Suida; qui Philostrato tribuit, quae sunt Synesii Ep. 105. p. 247. A. In istis infra, [lin. 15.] οὕτω δὲ Γέλωνος μνήστις γίνεται, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 57. Vid. Clar. Io. Taylor in Demosth. Midian. p. 299 seq. VALCK.

17. διηκοσίας τε τριήρεις) Armasse Gelonem διηκοσίας ναῦς καὶ δισχιλίους ἱππεῖς καὶ πεζοὺς μυρίους ex Ephoro Critici produnt ad Pindari Od. Pyth. I. longe infra catalogum, quem hic annumeravit. Si verum est, Dionysium lapsis aliquot annis ex una Syracusana civitate c. et xx. m. peditum, et xii. m. equitum, navesque longas cccc. in aciem emisisse apud Diodorum lib. II. 5., magnifica haec promissa inani factantiae non erunt inputanda. WESS.

CAP. CLIX. 2. Ἡ κε μέγ' οἰμώξει) Manifesta ad-umbratio Homerei Ἡ κε μέγ' οἰμώξει γέρων Ἰππηλάτα Πηλεὺς Iliad. H'. 125. WESS. — Homerici versus est parodia ex 'Il. d. 255. ἦ κεν γνήσται Πρίαμος. Ad Homerum Herodotea comparavit Eustath. in 'Il. d. p. 540. καὶ παρ' Ἡροδότῃ εὐήπται στήμα ἔμοιρον τῷ Ὀμηρικῷ etc. VALCK.

3. ἀπαραιεῖσθαι) Quod ex Med. et aliis ἀπαραιεῖσθαι, qua tandem re vulgatum exsuperet, non video; incommode quoque coalita syllaba. WESS. — Immo nec vulgatum probum erat, nec id quod ex Med. Gronovius receperat. Ionica ista verbi forma non in praesenti tempore, solum in praeterito perfecto et plusquamperf. locum habet: quare unice vera terminatio h. l. ἦσθαι erat. S.

8. σὺ δὲ μὴ βοηθέειν) Premo vestigia probatorum Codd. ipsiusque Scriptoris lib. III. 154. σὺ δέ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, et parili saepe modo. Vid. lib. IV. 128. WESS. — Restituetur βοηθεῖν ex Codicibus. Videatur clar. Editor in p. 30, n. 98. et 336, 37. [Wess. ad I. 63, 13. et ad IV. 126, 6.] VALCK. — Ad infinitivum βοηθεῖν pronum est aut βούλου (ion. βούλευ) intelligere, aut δικαίως ex verbo proximè praecedente. S.

CAP. CLX. 1. ἐπειδὴ ὥρα ἀπεστραμμένους τοὺς λόγους τοῦ Σωκράτους) Ἐπεστραμμένους τοὺς λόγους, dicta asperata, fuisse autumo: quò sensu λόγων μάλλον ἐπεστραμμένους Themistocles acerbius locutus lib. VIII. 62. et Demosthenis ἐμμένους ἐπεστραμμένους, asperior, discrepans ab Isocrate, qui p-

pe quae ἀβυσσῆρα καὶ ἡδίων in Philostrati lib. I. Vit. Soph. p. 504. ubi bene Olearius. WESS. — At ἀπιστῆρ. communi consensu exhibent libri omnes, quod et ipse Wess. in contextu tenuit: merito; commodam enim offert sententiam, sermonem aversantem, cum indignatione respuentem propositam conditionem. S.

2. τὸν τελευταῖον σφί τόνδε) τὸ τελευταῖον legi mavult Koenius. VALCK.

3 seq. ὄνειδεα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπαναγγεῖν τὸν θυμόν.) Haec et seqq. prostant et ap. Stobaeum p. 171, 11. et p. 173, 32. Aeschines, de Falsa Leg. p. 48, 11. τὸ ψευδὲς, inquit, ἔναιδος οὐ περαιτέρω τῆς ἀκοῆς ἀφικνεῖται. Iuxta Xerxen Herodoti VII. 39. ἐν τοῖσι ὥστ' τῶν ἀνθρώπων οἰκίῃς ὁ θυμός. Cum hoc Gelonis, dictum iratae Tomyridis comparandum est ex lib. I. c. 212. οὕτω μαίνεσθε, ὥστε, κατιόντος τοῦ αἵου ἐς τὸ σῶμα, ἐπαναπλάωιν ὑμῖν ἔπια κακά. Nostro loco positum in medio pertinet ad utrumque, ni fallor, ἀνθρώπῳ: nam et ὄνειδεα dici possunt κατιόντα ἀνθρώπῳ, pro ἐς ἀνθρώπον: apud Thucyd. veram lectionem Codex optimus servavit [I. 78.] p. 53, 78. Non mirabor, si cui placebit ἀνθρώπων, ut convitia per aures immissa dicantur κατιόντα in pectus sive ἐς τὸν θυμόν. Iram in pectore Plato, cupiditatem subter praecordia locavit. VALCK.

5. οὐ μὲ ἔπεισας) Praetuli hoc ex Stobensi et scriptis: neque enim de futuro sermo. WESS.

10. ἡμεῖς τι ὑπέξομεν) Sic scribendum vidit Koenius. VALCK.

14. τοῦτοις ὑμέας χρεὼν ἐστὶ ἀρεσκεσθαι) Haec vobis oportet placeat conditio. Ἀρεσκεσθαι, quod, Vallae lectum, dat Arch. plures si habent Codices, optio difficilis erit inter ista duo; ut et in his apud Stobaeum (p. 4, 27.) Democriti, ἐπὶ τοῖς δυνατοῖς δεῖ ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ τοῖς παρεῦσιν ἀρεσκεσθαι, scribendum-ne totidem sit literis ἀρεσκεσθαι, an, una detrita, ἀρεσκεσθαι; utrumque recepit usus. Contentum suis rebus esse vulgo certe dicebatur ἀρεσκεσθαι τοῖς παροῦσιν, ut in Ep. ad Hebr. xiii, 5. et in locis adscriptis a Wetstenio. Idem Isocrati saepe στήρνει τοῖς παροῦσι: ἀγαπᾷ τοῖς ὑπαρχουσιν, Lysiae; si huius est ὁ ἐπιτάφιος λόγος, quod non opinor: aliis ἀρεσκεσθαι τοῖς παροῦσι. Postremum hoc veteribus ista structura multo est usitatius, quam ἀρεκεῖ-

σθαι: Thucyd. II. 68. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἐν Ἀργεὶ καταστάσει: VIII. 84. Lucian. T. I. p. 648. II. p. 639. Longin. xxxiii. 5., ἥμισυ τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος: quin ipsi Herodoto, IV. 78., δικίτη οὐδαμῶς ἠρέσκετο Σκυθικῇ: III. 34., οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει. [Adde IX. 66, 1. et 4.] At alterum illud apud Nostrum etiam invenitur lib. IX. cap. 32., οὐδ' οὕτω ἔφη ἔτι ἀρκέσθαι τούτοις μούνοισι. VALCK. — Animus in ἀρκέεσθαι, magis, quam ἀρέσκεσθαι vergit, motus istis lib. IX. 32. οὐδ' οὕτω ἔφη ἔτι ἀρκέσθαι τούτοις μούνοισι. Accedunt ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσι in Teletis fragmento apud Stob. Serm. XCV. p. 523. et Epist. ad Hebraeos c. xiii, 5. Nemini tamen praescribo. WESS. — Equidem tenendum ἀρέσκεσθαι putavi, ut paullo exquisitius, huicque loco aptius, et inprimis Herodoteum. S.

CAP. CLXI. 1. Τέλων μὲν δὴ ταῦτα προτείνειτο) Non male cepit *Valla*, [sic reddens: *Hanc Gelon conditionem offerebat.*] Sic lib. V. 24. τὰδε τοι ἐγὼ προτίνομαι. Passivo significatu, δυὼν πραγμάτων προτινομένων, scripsit *Isocrates* in *Panathen.* pag. 257, A. VALCK. — Προτείνειν, activè verbi formà, significat *offerre*, (paci conditiones) *proponere*. Vide Lexic. Polyb. p. 541. Προτίνοσθαι, verbo medio, est pro opera alteri oblata vicissim certa iura aut mercedem postulare sibi. Conf. IX. 34, 6 et 9. S.

3. ἀμείβετό μιν τοῖσδε) *Aspernandum* hoc non videbatur Huiusmodi lib. I. 35. Κροῖστος δὲ μιν ἀμείβετο τοῖσδε. WESS.

12. οὕτω ἔχει τοι) *Laurentius* vertit, ceu scriptum οὕτω ἔχει τοι invenisset, quod *Codd.* respuunt, minime tamen inprobum. Vulgatum vult, ita sese res habet; tum sequi debuit, ὡς οὐδ' ἦν, ut etiamsi etc. Eadem sentiunt *Reiskius* et *Abreschius*. WESS. — Potuit *Valla* id ipsum, quod libri omnes tenent, οὕτω ἔχει τοι, ita habeto, nec sic quidem male, interpretari. Nec vero necesse est ut ὡς sequatur; modo, loco commatis quod post ἔχει olim ponebatur, maiore distinctione interpungatur oratio, quod ante nos iam a *Schaefero* factum. S.

17. παράλαον Ἑλλήνων στρατὸν) Male παρ' ἄλλων *Valla* et consentanei. *Maritimas* civitatis suae copias orator *Atticus* negligere haud potuit. WESS.

18. εἰ Συμηκουσίαισι ἰόντις; Ἀθηναίοις συγχωρήσωμεν) Super-

bum oratoris Attici dictum infregit, hinc meo quidem arbitrato alienissima, vocola *si*, quae, ex vicino *oi* facile nata, quo hic ponitur modo construi non solet. Quae praecedunt, sic sunt iungenda: ἄλλω δὲ παρήσομεν οὐδενὶ ναυαρχίῃν μᾶλλον γὰρ ἂν - - - εἴημεν κεκτημένοι. Hic plena ponenda est distinctio. Novam periodum orator animosus sic orditur: Συγκουσίῃσι, ἰόντες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίας; Nos, qui sumus Athenienses, Syracusanis cederemus principatu! Pendet modus subiunctivus, συγχωρήσωμεν, a suppressis, θίλεις, vel βούλεις ἵνα. Vehementiam dicti sentient, qui vel ad similia, vel ad haec attenderunt Demosthenis p. 49, 8. [p. 78, 13. ed. Reisk.] ἀξιῶν Ἀθηναίους ὄντας πρὸς τὸν ἐν Πέλλῃ ὁρμώμενον περὶ τῶν νήσων διαδικάζεσθαι. Pag. 126, 35. [pag. 197, 11. Reisk.] ὑμεῖς δὲ, ὄντες Ἀθηναῖοι, βάρβαρον ἄνθρωπον καὶ ταῦτα γυναῖκα φοβηθήσεσθε; Tale quid indicatum voluit Thucyd. VI. c. 59., ubi Hippias Acantidae filiam suam Archedicen, Ἀθηναῖος ὢν Λαμψακηνῶ ἴδων. Quantam hic vim nomen haberet Ἀθηναίων, mox explicat Atheniensis: ἀρχαιοτάτων μὲν ἔθνος παρεχόμενοι, μούνοι δὲ ἰόντες οὐ μετανάσται Ἑλλήνων: quae tractavit clariss. Wessel. supra p. 26. [Adnot. ad I. 56, 10.] Plutarchus de Exil. pag. 604. D. Τίς εἴρηκε τῆς ἑαυτοῦ πατρὶδος ἐγκώμιον τοιοῦτον εἶναι Εὐριπίδης; Ἡ πρώτη μὲν λεῶς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν, αὐτόχθονες δ' εἴθυμι. αἱ δ' ἄλλαι πόλεις, Περσῶν ὁμοίως διαφορηθεῖσαι βολαῖς, Ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἐξαγώγιμοι. Euripidis ista, nobis ex Erechtheo servata, minus sincera prostant in orat. Lysurgi p. 160. VALCK. — Quod abiectam vocolam *si* maluit Vir doctissimus, id commodissimum foret, si vera esset scriptura verbi συγχωρήσωμεν: sed terminatio subiunctivi modi temere primum in editionem H. Stephani posteriorem invecta est; et, ut vocolam *si* libri omnes agnoscunt, sic probatissimi codices cum ed. Ald. et Steph. pr. in συγχωρήσωμεν consentiunt, quam scripturam non dubito in aliis etiam scriptis libris, si diligentius inspiciantur, iri repertum. Caeterum, quam vim inesse monuit Valck. in verbis ἰόντες Ἀθηναῖοι, ea etiam sic integra manet. S.

20. μούνοι δὲ ἰόντες οὐ μετανάσται) Vide lib. I. cap. 56. WESS. — Μετανάστης, qui solum vertit, Homericum vocab. Iliad. I. 644. (al. 648.) et π'. 59. non ad thema ἵστημι vel ἑστάν referendum, ut a nonnullis factum videtur; sed a ra-

dice νόω, νοέω, habito, repetendum; ut cum *Eustath.* ad *Iliad.* π'. p. 1059. recte *Aem. Portus* monuit. S.

21. τῶν καὶ Ὀμηρος etc.) Menesthea indicari *Galens* admonuit, Poëta consentiente, *Iliad.* B'. 554. *WESS.*

CAP. CLXII. 2. τοὺς μὲν ἄρχοντας) Insertam vocem requirebant sequentia, in quibus *Cl. Gronovii* ex schedis opera eminet. [Vide *Var. Lect.*] Equidem ex iisdem ἀρχομένους non adversabar olim: at supra *Laco* ad *Gelonem* ἔσθι ἀρχόμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων c. 160. *WESS.*

3. οὐδὲν ἐπιέντες) Quod plures scripti οὐδὲν ὑπέντες cum *Alto*, laudibus docti viri fertur. *Suidae* Ὑφῆσι, συνεχώρει, nemo nescit, nemo quoque, gignendi plerumque casum id sibi sumere. *Ἐπιέντες* *Portus* illustravit. *WESS.* — Ὑπέντες, ex *Arch.* enotatum, reciperem. Vim verbi propriam et translatam *L. Küster.* attigit in *Aristoph. Ran.* vs. 1251. Ubi *Aristides* pro *Cimone* T. III. p. 251., ὥσπερ ἂν εἰ πλέων, καὶ παρὸν ἐξ οὐρίας κομίζεσθαι, εἴτα ὑφίμην ὑπὸ δειλίας. *Schol. MS.* εἰπὼν τὸ ἐξ οὐρίας, ἐπήγαγε τὸ Ὑφίμην ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλῶντων τὰ ἰστία. Ut ὑφίσθαι τῶν ἰστίων, sic et dicebatur ὑφίσθαι τοῦ τόνου, τῆς γλάττης, τῆς ὀργῆς: quorum primum est in *Aristoph. Vesp.* 336. secundum restituendum est *Philostrato* *Vit. Apoll.* lib. III. c. 25. tertium, ὑπίσθαι τῆς ὀργῆς, habet *Herodot.* pag. 134, 18. et alibi. [II. 122, 78. conf. IV. 181, 18.] Qui vocatur *Phalaris*, *Epist.* 72., non ὑφῆρκα, sed scripserat, ut pato, πάντας που θαυμάζεις, ὅτι ὑφῆκα τῆς ὀργῆς. *VALCK.* — Sic vero etiam *Noster* activā verbi formā subinde utitur eadem notione remittendi: ὑπὲς τῆς ὀργῆς I. 156, 8. III. 52, 9. ὑπέσειν τῆς ἀγνωμοσύνης IX. 4, 6. Similiterque h. l. ὑπέντες unice verum arbitror: neque me movet quod cum accusativo casu (non cum genitivo) constructum h. l. id verbum videtur: potest enim verbum absolute positum intelligi, et οὐδὲν valere κατ' οὐδὲν, nulla parte cedere, nihil prorsus remittere. Quin immo suspicari licuerit, proprie cum accusativo casu construi verbum ὑφέναι, gignendi vero casum nonnisi elliptica quadam ratione ei iungi, v. gr. ὑφέναι τῆς ὀργῆς dici pro ὑφέναι τὴν τῆς ὀργῆς, aliquid de ira remittere: quod si ita est, recte legitimeque dicetur οὐδὲν ὑφέναι, nihil remittere. S.

[4. οὐκ ἂν φθάνοι etc.) Familiarem istam Graecis for-

mulam lata et ingeniosa disputatione tractans *Hermannus* in Adnot. 204. ad *Vigerum*, hunc quoque *Herodoti* locum citavit, tamquam talem in quo ista formula non possit interrogative accipi. Quod ut Viro doctissimo ultro largior, sic mihi videtur locutioni illi ubique primitiva et propria vis inesse huiusmodi, non poteris nimis cito, nimis celeriter hoc facere; id est, ocyus et quam ocyssime hoc fac. Et est hic quidem plenior, quam alias, locutio, adiectis verbis τὴν ταχίστην: quasi diceret, etiamsi quam citissime hinc abire properaretis, tamen non nimis cito abieritis. S.]

6. ἐν τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἔαρ αὐτῇ ἐξαπαλῆνται) Errantem *Valtam* comiter in viam *P. Leopardus* reduxit, Emend. lib. VIII. c. 1. Dicto *Gelonis*, quod idem animadvertit, paritem, immo iocundiozem, praestat elegantiam illud *Periclis* ex Orat. Parentali, iuventutem *Atticam*, bello peremtam, τὴν νεότητα ἐν τῇ πόλει ἀνῆλθαι, ὥστε τὸ ἔαρ ἐν τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰ ἐξαίρεσιν, in *Aristotelis* *Rhetor.* I. p. 30. et, verbis parum mutatis, III. p. 134. ed. *Sylb.* Namque non eiusdem illud tumoris atque audaciae, sed translationis laudatissimae, cuius nullam merito, quippe obviae et cognitu facillimae, *Philosophus* explanationem addidit. *Noster* adiunxit, modo tamen ipsius haec declaratio, verum talem, quae maculam *Graeciae* adfricat. Quid enim? an δῆλον erat, *Gelonis* copias *Graecorum* exercitui tantum praestare, quantum ver potius et nobiliter aliis anni tempestatibus est? Et talia *Herodotum*, *Graecorum* summum praedictorem, litteris prodere? Doctissimi viri *Pavius* et *Reiskius*, ut historiae auctor ab ea immunis esset culpa, δηλοῖ γάρ, Gelo nempe, maluerunt. Bene quidem, modo *Herodotea* forent. Puto *Cl. Valckenarium* omnia dispuncturum. [Vide mox Adn. ad lin. 6 seqq.] *WESS.* —

Perversam videtur in suo Cod. scripturam invenisse *Valta*, ἐξαυαίνται, et ἐξαυαίνονται: vertit enim, ver ex anno illi exaruisse. *Hesychii* Ἐξαυαίνται est ex *Aristophanis* fragm. apud *Suidam* in *Αὐαίνται*, qui descripsit istam notam ex *Scholiis* plenioribus in *Arist. Ran.* vs. 196. Ἐξαπαλῆνται, per se satis tutum, magis etiam adfirmat *Periclis* dictum, quod, *Leopardo* memoratum Emend. VIII. 1., cum his *Gelonis* compararunt *Ios. Wasse* ad *Thucyd.* pag. 118., et

P. Wessel. in Diss. Herod. pag. 46. Si verum licet fateri, mihi Herodoteum non valde placet Gelonis dictum, eleganter a Pericle correctum: *ver enim tanquam adolescentiam significat*, Cicero de Senect. c. 19. Ipsa pueritia recte dicitur *ἔαρ παντὸς βίου* apud Stobaeum pag. 453, 37. neque absurde Demades *ὁ ῥήτωρ ἔλεγε* (Athenaeo teste lib. III. pag. 99. D.) *ἔαρ τοῦ δήμου τοὺς ἐφήβους*. Iuventutem ex civitate bello sublatam (Φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεῖν νέους, Sophocles in Scyriis:), non inepte dixerit quis in funebri laudatione, *ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξαίρεθέν*. VALCK.

6 seqq. αὐτὸς δὲ ὁ νόος etc.) Dicto Gelonis, sive verbo *ἐξαίρηται*, proxima si subiungerentur ista: *στατισκομένην ὦν τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐαυτοῦ συμμαχίης εἰκάξει, ὡς εἰ τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξαίρημένον εἴη*: intermedia nemo, credo, requireret; quae mihi nec Herodoto neque huius lectoribus satis digna videntur; iuvenumque potius in gratiam hunc similemve in modum primitus scripta: *οὗτος δὲ ὁ νοῦς τοῦ ῥήματος, ὃ θέλει λέγειν, εἶναι τὸ δοκιμώτατον* (ἄλλα γὰρ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἔστι τὸ ἔαρ δοκιμώτατον) *τῆς τῶν Ἑλλήνων στρατιᾶς τὴν ἐαυτοῦ στρατιάν*. Recepta facile formam induerunt Ionicam. Obscuriora dicta, formulis, etiam talibus nonnunquam adiectis, sed ad istam rationem nusquam, Herodotus interpretatur. VALCK. — Suspiciones doctissimorum Duumvirorum me quidem non admodum moverunt. Wesselingio suspectus iste locus erat, quod non credibile sit, Herodotum talia literis voluisse mandare, quae maculam Graeciae adfricent. At non suo ista nomine scribit Herodotus; sed, quid Gelo dixerit, magnifice de suis copiis sentiens, refert et interpretatur. Valckenario ipsa haec interpretatio tyronum in gratiam a nonnime adiecta videtur, Herodotoque pariter et illius lectoribus indigna. Novimus tamen (nec ipse diffitetur Vir doctus) alibi etiam subinde Scriptorem nostrum acute et figurate dictorum aut proverbiorum nonnullorum vim et originem, unde ortum ceperint, aut a quo primum edita reperiantur, declarare; ut IV. 149. VI. 37. 84. et 138. Unum mihi in verbis, quae h. l. leguntur, nonnihil incommodi habere videtur, nempe verbum *ἐστὶ* lin. 8. quod verbum si abesset aut cum *εἶναι* permutaretur, (quae passim inter se permutata observare memini a li-

brariis) reliqua commodissime procederet oratio: δῆλα δὲ, ὡς (λέγει, vel ἰστέλει λέγειν) ἐν τῷ ἐνιαυτῷ (εἶναι) τὸ ἔαρ δοκιμώτατον, τῆς δὲ τῶν Ἑλλήνων στρατιῆς (δοκιμώτατον εἶναι) τὴν ἑαυτοῦ στρατιήν. S.

CAP. CLXIII. 3. δίσσας μὲν περὶ τοῖσι Ἑλλησι) Excitans ista *Suidas* in *Δείσαντες* lectionem firmat *Med.* [Nempe, in citandis Herodoti testimoniis, Ionismum saepe negligit.] Δείσκει περὶ τινὶ, ad exemplum Nostri frequentarunt *Thucydides*, *Aristophanes*, *Philostr.* aliique *Sophistae*. VALCK.

9. Κάδμον τὸν Σκύθειω) Quem Delphos speculatorem misit, ut ob iustitiam sibi habuit Gelo commendatum, [cf. cap. 164, 9.] Κάδμον τὸν Σκύθειω: similiter *Scythen* Zancleorum Regem, secundum *Herod.* VI. 24., *Darius* ἐνόμισε πάντων ἀνδρῶν δικαιοτάτην εἶναι, ὅσοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἑαυτὸν ἀνέβησαν. Hunc Cadmi Coi patrem esse censuit *Iac. Perizon.* dissentiente *Wesselingio* ad *Herod.* p. 448. [ad VI. 23, 2.] Quid si patris Cadmi fuerit ille patruus? ni enim ex eadem fuisset familia, mirum esset, Cadmum in Siciliam Zancleum habitatum concessisse, quam Scythes olim tenuerat imperio: cum Cadmo venisse traditur in Siciliam *Epicharmus*, *Suidae* in *Ἐπίχαρμος*. VALCK.

11. Φιλίους λόγους) Quibus, si ita res ferret, Persam regem comiter alloqueretur, Gelonique conciliaret. Sic lib. VIII. 106. ἔλεγε πρὸς αὐτὸν πολλοὺς καὶ Φιλίους λόγους. Namque διφασίους λόγους corrigi, necessum haud opinor, siquidem ad amicitiae illam testificationem δίδοναι γῆν τε καὶ ὕδωρ manifesto spectat. De Cadmo ad lib. VI. 23. WESS.

CAP. CLXIV. 3. Cadmus primum dicitur a patre traditam accepisse τὴν τυραννίδα Κῶων εὖ βεβηκυῖαν, id est εὐσταθῆ: bene stabilitam, recte reddidit *H. Steph.* Monitore fidelissimo *T. Hemsterhusio* apud *Lucian.* pag. 278. [ad *Dial. Deor.* XXV. 2.] βεβηκέναι significat firmo certoque gradu consistere. [Satis erat, stare. cf. *Lexic. Polyb. voc. Βέβαιον*. Inde βέβαιος, stabilis.] Cautus Imperator, ἀσφαλῆς *Euripidi*, *Archilocho* est ἀσφαλῆως βεβηκώς apud *Dion. Chrys.* p. 549. b. Fortunati *Sophocli* in *Elect.* vs. 985., et eidem dicuntur *Archilocho*, εὖ βεβηκότες, sic ut primam verbi potestatem proxime respiciat, apud *Stobaeum* p. 561, 53. Saepe *Dür.* ait, μάλ' εὖ βεβηκότες Ὑπρίους κλίνουσ': ita scribendum

est pro κινούσ'. Εὖ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βεβηκυῖαν, florentem adhuc Graeciam dixit Pausan. III. p. 222. De felici civitatis statu postulat forte Philostratus Vit. Apol. IV. 8. εὖ βήσεται ἡ πόλις, μάλλον δὲ ἐστῆμι: eidem p. 702, 8. restituisse dicitur Salmas. εὖ βεβηκότα, quod illinc forsitan, ut e Philostrato plurima, Suidas enotatum reddidit ἐνστάθῃ. VALCK.

— Εὖ βεβηκυῖαν, bene firmam et fundatam. Pausan. III. 7. ὁ πόλεμος οὗτος εὖ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βεβηκυῖαν διάσειεν ἐκ βαλάνων. Hinc ἐχθροὶ εὖ βεβηκότες in Sophocel. Elect. vs. 985., explicante Critico, βεβαίως ἰσχυμένοι: et μάλ' εὖ βεβηκότες Archilochi Florileg. Grot. ex Stobaeo, pag. 437. Contra ea ἐπισφαλὲς βεβηκότα, infirmiter posita, ut Hieronymus, Sapient. Salomon. c. iv, 4. At Hemsterhusium vide in Luciani Dial. D. XXV. pag. 278. et H. Valesium ad Eusebii Hist. Eccl. lib. X. 4. p. 192. WESS.

3 seq. Mox imperio se Cadmus abdicasse dicitur ἐκὼν τῆς εἶναι καὶ δεινοῦ ἐπιόντος εὐδενός, ἀλλ' ἀπὸ δικαιοσύνης. In his defendi poterit ἐπιόντος, legi tamen etiam ἐπεόντος: quae Koenii est coniectura. Lectionem Medicam, ἀπὸ praebet Thomas Mag. in Ἐκὼν εἶναι: ubi quae proxima succedunt Herodoteis, γράφεται δὲ καὶ ἐκόντες ὄντες duas habent syllabas male repetitas: scripserat Thomas ἐκόντες εἶναι: quod bis reperitur et apud Herod. VIII. c. 30. IX. p. 511, 27. His rarius dat exemplum Plato T. III. p. 252. A. VALCK. — Ἐκὼν τε εἶναι, a Thoma in rarioribus ob negationis absentiam censitum, supra quoque c. 104. WESS.

CAP. CLXV. 3. ἐβλήθησε ἂν τοῖσι Ἑλλήσι) Talia de Gelone Ephorus apud Interpretes Pindari Pyth. Od. I.; quem an Timaeum in Punico contra Siciliam (uterque id descripserat) bello ducem sibi legerit Diodorus lib. XI. 20 seqq., incertum manet. Iustum ex Arch. et Viand. videtur [lin. 6.] ἐπῆγε ὅπ' αὐτὸν τὸν χρόνον, quae et Reiskii coniectura. Diodorus τοῖς αὐτοῖς χρόνοις eadem de re lib. XI. 1. WESS.

[3. ὑπὸ Θέρωνος τοῦ Αἰγισιδήμου) Huius Theronis laudes celebratas esse a Pindaro Olymp. Ode II. et III. adnotavit Larcher. De Aenesidemo conf. c. 154, 7. S.]

7. Ἐλισύκων) Bene habet. Ἐλεονοί, ex Hecataeo, ἔθνος Ἀσίων Stephan. Byz. Apud alios silentium de illis. Equidem indicia Helviorum et Helvetiorum nominis agnosco; mireturque Cl. Lud. de Bochat Memor. Crit. de Helvet. T. I. p. 514.

et quos ille laudavit, operam his tralaticiam negasse. Mox βασιλῆα [lin. 10.] in στρατηγὸν ad Aldinam meam mutavit vir doctus; oblitus Carthaginensium duces, quod alibi ostensum, reges adpellatos. Vid. Polyæn. I. 27, 2. WESS.

7 seq. Ἐλισυκῶν καὶ Σαρδόνων) Ex Hecataeo memorantur Stephano Byz. Ἐλισυκοί, ἕνας Λιγύων. Sardorum nomen addubito Σαρδόνων scripserit, an Σαρδονίων: hoc tamen praefero. Κέρνιοι notissimi sunt Sardorum vicini. VALCK.

CAP. CLXVI. 2 seqq. ὡς συνέβη τῆς αὐτῆς ἡμέρας etc.) Aristoteles περὶ Ποιητικ. c. 23. consentit; non Diodorus, qui eundem in diem hanc Gelonis et Leonidae ad Thermopylas pugnam contulit; male, ex disputatione Celeb. Barbeyracii ad Histor. Pactor. et Foeder. Tom. I. p. 90. WESS. — Quod dicitur in Sicilia victus Amilcar quo die Salaminiam de Persis Graeci victoriam reportarunt, accuratius traditur a Diodoro XI. 24. ubi vid. Wesseling. et Perizon. in Aeliani Var. VI. 11. VALCK.

CAP. CLXVII. 2. εἰκότι χρεωμένων) Quid hoc? an illius imaginem colentes, quomodo olim Valla; an uti Latina nunc, illius imaginem servantes? Neutrum rei et sermonis genio respondet. Plausum abstulit meritissimum doctissimi Galei εἰκότι χρεωμένων, pro quo paullo plenius lib. III. c. 111. εἰκότι λόγῳ χρεώμενοι, probabili ratione utentes: nec differt supra c. 103. Φέρε ἴδω παντὶ τῷ εἰκότι. In rebus obscuris quod signis certissimis, qualia Poenis decerant, cognosci quitum non est, ad τὰ εἰκότα, vero similia et coniecturalia, venit. Hyperides, ὃ δ' ἐστὶν ὁφανῆ, ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας τεκμηρίοις καὶ εἰκόσι ζῆτεῖν, in Clementis Alex. Strom. VI. p. 747. et Theodoreti Orat. ad Graec. VI. pag. 102. WESS. — Εἰκότι corrigunt Galeus et Reiskius; utriusque ignarus εἰκότι legendum vidit et Koenius. VALCK.

11 seq. εἴτε ἐτέρῳ, ὡς Καρχηδόνιοι: τοῦτο μὲν οἱ etc.) Valla legit ut est in marg. ed. Steph. ἀφανισθέντι δὲ Ἀμίλκα, πρόπῳ εἴτε τοιούτῳ ὡς Φοίνικες λέγουσι, εἴτε ἐτέρῳ, ὡς Καρχηδόνιοι τε καὶ Συρηκούσιοι, τοῦτο μὲν οἱ θύουσι. Per Phoenices ego Carthaginenses intelligerem; quorum adeoque nomen in marginem malim reiectum, ut legatur, εἴτε ἐτέρῳ, ὡς Συρηκούσιοι: ut inventori stratagematis Geloni suo honorificam [an parum honorificam scribere Vir doctissimus voluerat?] narrationem de Amilcaris morte forte Sy-

recusatorum nobis exhibet Polyænus I. c. 27, 2. VALCK.
 — Fieri non potest, quin aliquid turbatum hic sit. Su-
 perius enim ὡς Φοίνικες Carthaginienses includit, quippe
 eiusdem originis et meros Φοίνικας, lib. II. 32, et IV. 197.
 Si, Carthaginiensibus expulsis, legeris ὡς Συρηκόσιοι, qui in
 schedis nonnullis, opera frustranea erit; siquidem Syra-
 cusanis de Amilcaris (namque Gelo de eo sollicitè quæ-
 rens nihil conpererat) interitu incerta atque inexplorata
 omnia. Sola præterea Poenorum super eius exitu descri-
 bitur narratio, alia nulla. Ista animum Cl. de Pahn ad-
 verterunt, opinati ὡς Φοίνικες aut alterum certe, ὡς Καρχηδό-
 νιοι, ex scholio advenisse, negligentiaque scribarum se-
 dem, quam non debebant, occupasse: qua quidem in stu-
 pida quod vehementer offendat, nihil reperitur. Mihi
 de his anxio, venerat in opinionem, neque eundem præ-
 teriit, primitus fuisse, ἀφανισθέντι δὲ, — εἴτε τοιούτῳ, εἴτε
 ἑτέρῳ, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc., articulumque ob præce-
 dentia in ὡς conversum. Ut ut doctiorum corona istis de
 coniecturis stattherit, pati nequeo, τῇσι πόλεσι τῶν ἀποικι-
 ῶν [An. 14.] vim inferri. Appianus Bel. Civil. lib. III.
 [cap. 31.] pag. 887. πολλοὺς περιέπεψεν εἰς τε τὰς τοῦ πατρὸς
 αὐτοῦ ἀποικίας πόλεις. WESS. — Quam cum Schaefero
 adoptavi superioris loci emendationem, ὡς Συρηκούσιον,
 Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. ei Polyæni testimonium, nar-
 rantis strategemate Gelonis occisum Poenum esse, (quem ille
 quidem Himilconem nominat) speciem videtur conciliare.
 Caeterum denuo expendenti mihi Herodoteum locum per
 quam fit probabilis Wesselingii sententia, Syracusios hic
 non nominasse Herodotum, sed nude ita scripsisse, εἴτε ἐν-
 τῷ, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. Quod ad πόλεις ἀποικίας;
 iterum hoc vocabulo usus est Appian. Bell. Civ. lib. V. c.
 31. Videntur autem nimiae Reiskii argutiae monentis:
 „τῶν ἀποικίδων non repeto ab ἡ ἀποικίς, τῆς ἀποικίδος, ubi
 „subauditur πόλεις: sed ab ἀποικίς, τοῦ ἀποικίδος, ut nom.
 „nativus plur. sit ἀποικίδες, ut ἐγγλίδες.“ Vocab. ἀποικίς
 graecus sermo, quod sciam, non agnoscit. S.
 12. τοῦτο μὲν οἱ θύουσι) Regi Carthaginienses ἀφανισθέντι
 θύουσι, tamquam Deo. Praeter cetera, haec nobis de Tu-
 liano narrat Imperatore Gregorius Nazianz. Stelit. II. pag.
 117. B. πολλοὺς εἰδὼς τῶν πρὸ αὐτοῦ δόξης ἡττωμένων, ὡς ἀνὴρ

ἄνθρωπον νομισθεῖν, τέχναις τισὶν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισθέντας, καὶ διὰ τοῦτο θεοὺς νομισθέντας, ἔρωτι τῆς αὐτῆς δόξης ἱαλωκός - - -
 ἴψαι κατὰ τοῦ ποταμοῦ περᾶται τὸ σῶμα. Huius rei sit penes oratorem Theologum fides: nostrae aetatis hominibus veraciora videbuntur de vanissimis philosophastris *Heraclide Pontico* et *Empedocle* narrata *Diogeni* quoque *Laertio* V. 89. 91. VIII. 69. *Deus immortalis haberi Dum cupit Empedocles*, ardentem frigidus Aetnam Insiliit. VALCK.

CAP. CLXXVIII. 9. Ὑπερίνωτο -- εὐπρόσωπα) Sic illi quidem, prolixè polliciti, ad speciem pulcre responderunt; ἄλλα νόοντες. Sallust. Bell. lug. cap. 75. Ad ea Rex, aliter atque animo gerebat, placide respondit. Idem est εὐπρόσωπος: quod honestum dictu veritati praetenditur, τοῦ λόγου dicitur τὸ εὐπρόσιτος. αἰτίαν εὐπρόση, speciosam quae praetextitur causam, ἀφορμὴν εὐπρόσωπον vocat Pausan. IV. pag. 288. VALCK.

13. καταδοκίοντες καὶ οὗτοι τὸν πόλεμον) Ista obversabantur Diodoro, scribenti de Corcyraeorum hac simulatione, ὡς δὲ τινες τῶν συγγραφέων ἱστοροῦσι, καταδοκοῦντες τὰς τῶν πολέμου ἱστορίας, lib. XI. c. 15., sive καταδοκοῦντες τὸ τοῦ πολέμου τέλος, sicuti c. 3. *Timaeum* auctius hinc *Lexicon* suum fecisse, Cl. Dav. Ruhnkenius patefecit pag. 111. [p. 152. ed. sec.] WESS. — Excitat ista verba Suidas in *Ανικώχρον*. In *Καραδοκήσοντα* descripsit ex c. 163. πίμπει ἐς *Δαλφούς* Κάδμον - - - καταδοκήσοντα τὴν μάχην ἢ πιστεύει: illic Gelo, hic Corcyraei, lib. V. 67. Parii ἱκαράδοκον τὸν πόλεμον τῇ ἀποβήσεται: id est, περιμενέουσιν ἐπατίεσις ἀν' ἐπρόσθωνται: eventum expectabant, ut fortunae adplicarent sua consilia; sive utrius partis melior fortuna belli esset, ut ad eius societatem inclinarent; quomodo ferme *Livius* loquitur XXXII. 21, et XXXI. 32. conf. XXXV. 48. Hanc suam in ope Graeciae laboranti ferenda cunctationem, τὴν πρότερον ἀπραγμοσύνην, mitibus verbis excusare nituntur opem Atheniensium expectantes Corcyraei apud *Thucyd.* lib. I. c. 32. VALCK.

14. ἀελλπίοντες μὲν τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλίσθαι) Haec Suidas profert in voce Ἀελλπίοντες. In *Hesychio* fluctuant incerti, Ἀελλπίοντες scribi debeat, an Ἀέλποντες, pro Ἀελλπίοντες et Ἀέλσποντες. In his iudices desidero, qui Linguam Graecam tractarunt in sua amplitudine; hi negabunt Graecum esse Ἀέλπειν: [aut ἀελλπῖν:] fatebuntur ἀελλπίοντες scribi
 Herodot. T. VI. P. I. D d

bendum apud *Homerum* in 'Ιλ. η'. 310. quia hanc solam formam analogia monstrat esse legitimam. Non ab ἄλπω formatur 'Αίλπω: sed ab αἰλπω: formatum fuit 'Αιλπτῖν: sicut ab ἀβλιπτος, 'Αβλεπτῖν: ab ἄσπτος, 'Ασιπτῖν: hoc, omissum Lexicographis, habet *Sophocel. Antig. vs. 1350*. 'Αβλιπτῶ restituendum est *Etymologo* in Δεύσσω, pro ἀποβλεπτῶ. Δοξαβλεπτοῦντις *Thomae M.* in voc. Διάστροφος restitui debuerat ex *Mssitis*. VALCK.

17. ἵνα ἔχῃσι πρὸς τὸν Πέρσην λέγειν τοιαῦτα) Non obediē codicibus, in λέγειν τοιαῦτα conspirantibus. Pulcre *Gronovius*. WESS. — Consulto igitur *Vir doctiss.* cum *Gronovio* verbum λέγειν hic praetermiserat: itaque indictum velim quod in *Var. Lect.* imprudens scripsi „contra quam voluisse videtur *Editor*.“ Ego vero elegantiam suavitatemque non percepi, quae ex omisso illo verbo accedere orationi visa erat *Gronovio*: nec alioquin adeo verborum parcum video *Herodotum*. S.

31. διακρούσαντο τοὺς Ἕλληνας) Latina, Graecos summovent, inconmoda sunt, et Porto damnata. *Corcyraeorum* sane memorata σκῆψις aliud postulabat. *Dionysius Hal.*, eiusdem [Porti] indicio, *Ant. Rom. X. [cap. 17.] p. 643*. ταύτῃ διακρουσάμενος αὐτοὺς τῇ προφάσει, hac causatione eludens tribunos. WESS. — Similia alia eiusdem *Dionysii* loca indicat *Reiskianus Index*. Sic eodem verbo (notione eludendi) (differendo praesertim, cunctando, tergiversando) utitur *Demosthenes* et alii. S.

CAP. CLXIX. 5 seqq. Ἐπιμέμφοσθε ὅσα ὑμῖν etc.) Haec plana minime. *Reiskius* de coniectura οὐ τι μέμνησθε, non meministis; potuisset minore molimine ἐπιμέμνησθε. Sed scripti obviam suspicionibus eunt, vulgatum, aut illi simile, tutantes. Erit ergo ἐπιμέμφοσθε ὅσα, conquerimini de omnibus illis quae. Ita ταῦτα ἐπιμεμώμενοι, de his conquerentes, sive, haec incusantes, lib. II. 161. Tum congruū veritati ἐπεμψὲ μηνίων δακρύματα, quomodo *Arch.* Series enim, ἐπιμέμφοσθε ὅσα ὑμῖν δακρύματα Μίνως ἐπεμψὲ μηνίων. Id *Pavius* perspexit; *Reiskius*, insuper, senarium, Μίνως ἐπεμψὲ μηνίων δακρύματα perfectum (sive *Pythia* eum effuderit, seu casu, ut saepe, fuerit natus) rotundare. WESS. — *Apollinem Cretenses* interrogabant: εἰ σφί ἀμείνονα γίνεσθαι τιμωρήσονται τῇ Ἑλλάδι: si res sibi publica fieret melior

open Graeciae farentibus. [an ex usu ipsis esset futurum, si
 open farent Graeciae.] Erat haec Delphicum Deum adhi-
 dentibus cōsuetū rogandi formula: εἰ πολέμοισιν ἄμεινον
 ἔσται· εἰ λῶν καὶ ἄμεινον εἴη: ad quam ille simpliciter non-
 nunquam respondebat, ἄμεινον ἵδωι. Livius expressit XXIII.
 xi. Si ista faxitis, Romani, vestrae res meliores facilioresque
 erunt, magisque ex sententia respublica vestra vobis procedet.
 Et XXV. 12. Haec si recte faxitis, - - - fiet res vestra melior.
 Iuxta Herod. Pythia respondit Cretensibus: Μὰλὸν conquē-
 ρῖνι, οἱ ἴσῑπτεροι, quae multa propter auxilium Menelao latum
 vobis Minos immisit, iratus quod etc. atque adeo, οὐκ ἄμεινον
 ἔσται, isthoc vobis νηπίοις constet experimento: παθὼν δὲ τὴν
 νήπιος ἔγνω. In hanc ego sententiam Herodotea capienda iu-
 dico, quae sic, opinor, scripta nobis prodibunt ex Codi-
 cibus: Ὡ νήπιοι, ἐπιμέμῃσθε ἔσται ὑμῖν ἐκ τῶν Μενέλεω τιμω-
 ρημάτων Μίνως ἐπεμψε μὲν νῆων δακρύματα. μὲνίων ex Arch. eno-
 tatum est: Μενέλεω forma Nostro est usitata: de ultione lo-
 quitur in proximis; hic τιμώρημα est βοήθημα. Infra c. 171.
 bello Troiano non pessos fuisse tradit Cretenses τιμωροῦς
 Μενέλεω. Idomeneo Merioneque ducibus auxilia Menelao
 missa, Herodoto dicuntur Μενέλεω τιμωρημάτων: sicut Herculi
 dono missa Ἡρακλεῖ δωρήματα Sophocli Trach. vs. 681. Deam
 Heroumque irae saepius immortales proprie dicuntur μνη-
 ματα: neque sane dedecent Minoa, dum esset in vivis,
 plus aequo cupidum vindictae. Minos μνηίων dicitur Grae-
 cis, [lin. 7.] ὅτι οἱ μὲν οὐ συνεξεπρήξαντο (vid. not. in p. 425,
 62.) αὐτῷ τὸν ἐν Καμίκῳ θάνατον γινόμενον. [Adnot. ad V. 94,
 15.] Camicum cum venisset in Siciliam ad quaerendum
 expositendumque Daedalum, illic tyrannus periit inho-
 nesta morte: λουσάμενος ὑπὸ τῶν Κωκάλου θυγατέρων ἀνέστη,
 ζήσαν πίσσαν ἐπιχεαμένων αὐτῷ, Zenob. IV. 92. Hic [Zeno-
 dius paroemiographus] sua, quae de Minoë non trita tra-
 dit, Ephoro forsā debet, aut Philisto; quorum narratio-
 nes περὶ Δαίδαλου τῆς ἀφελείας πρὸς Κώκαλον, ut exempla pue-
 ris legenda, commendat Theon, Progymn. pag. 16. Minois
 mortem, diverse narratam Diodoro IV. cap. 79. Pausaniae
 VII. [c. 4.] p. 531. et aliis, quos in Creta p. 133. Mour-
 sius citant et Phil. Cluver. Sicil. Ant. p. 31. et 221. quae-
 que veterem praeterea spectant historiam, probabiliter
 tractaverat Sophocles in perduto dramate Καμώσις: bis qui-

dem apud *Athen.* legitur *Καμνός*, sed ante hoc xv. annos dedit ad me literas *A. Heringa*, in quibus significabat scribendum *Καμνιός*. Satyrico quippe dramati nomen inditum a Choro, sicut *Trachiniis*, *Troasin*, aliisque placebat, sat scio, doctis viris amici mei emendatio. VALCK. — De *Sophocles* dramate vide *Athen.* III. pag. 86. b. et IX. p. 388. f. cum *Animadv.* T. II. p. 80. et *Bruck* in *Sophoclis* *Fragmentis* p. 17. seq. S.

CAP. CLXX. 1. *Αλγερύς* γὰρ *Μίρα*) *Miram* regi nominis formam, redituram c. 171., nolui repediare: imitant praestantissimi Codices; ceteroqui rev *Μίρα*, ἢ *Μίραα*; cum Poëta plures scriptitant. *Caedem Minpis*, *Cocali* fraude patratam, exponit *Diodorus* lib. IV. 79. et *Conon Narr.* xv. WESS. — Vide *Var. Lect.* h. l. et cap. 171, 5. S.

ἡ δὲ θεὸς σφί ἐκέρπουρος) Veterem *Aldi Cameranique*, propagatam in pleraque Lexica et Thesaurum *Stephani*, scripturam reduxi, quippe *Homeri Odys.* B'. 417. protectam auctoritate, *Ταλέμαχος δ' ἐράπων ἐκέρπους ἑλάνυτο ὄντων ἑκέρπου.* Qui θεὸς σφίτε; optaverint, utantur schodis *Ask.* res; modo turpis macula eluatur, levis erit momenti. WESS. — Quod in *Var. Lect.* nescire me scripsi quid spectans *Schaeferus* σφί revocarit, nunc et intelligere mihi videor, et recte a Viro docto factum arbitror. Scilicet quoniam frequenter apud *Homerum*, et constanter quidem alioquin, cum quarto casu construitur *ἐκέρπων*, nihil causae est cur *Odys.* B'. 417. alia structura usum Poëtam statuamus; nempe *Ταλέμαχος* ἰβὶ ἐράπων ἑλάνυτο, ἐκέρπων αὐτῷ. Quare et hoc loco propterea videri debet, quod codex *Ask.* offert; σφίτε; sed recipi debebat id, quod ad vulgatum proxime accedens cum ed. vid. duo codices F. et P. nobis servarunt, σφί; idem et *ἐκέρπων* αὐτῷ valens, ut *Hiad.* A. 11. 1. 65. *Σοφοκλῆς* γὰρ *Πολυχρίτων* καὶ *Πανόλιον*) *Cretae Polichritanaeque* Praetor illustrat *Meursius*, *Cretae* suae lib. II. 40. A. *Probus* discrepant *Stephani Byz.* *Παλιόρι* et *Πανόρι*; eiusdem insulae, quos *ΠΙΠΑΝΕΡΟΤΕ* *Holstenius* et *Edm. Chishull* *Ant. Asiae* p. 127. ob praesae foederum tabulas esse iubent; fortasse, quam decebat, confidentius. Memini bene nupam *ΑΠΟΛΛΕΩΝ* inter *Κικλιδίαν* videre, habuitque in

mailem Harduinus, Pop. et Urb. Num. p. 409. Verum obiter illud WESS.

11. 9. ἀμφὶ συνεστῶτας) Fame contractos vox ista designat; ἀμφὶ περιμένους atque ἰς ἐλπίστον veluti συνεστῶτας. Aridos, et fame contabefactos dixisse quempiam veterum ἀμφὶ συνεστῶτας non opinor; sed dixerunt certe ἀμφὶ ἀνακλῆναι et κατακλῆναι: vid. Ti. Hemsterh. in Lucian. p. 442, quique, si nobiscum mansisset, in arte Critica Hemsterhansio fuisset inter nostrates longo sed proximus intervallo, Ia. Pierson, ad Moer. pag. 50. Alterum illud est Herodoti, qui lib. IX. cap. 88. dixit ἀμφὶ συνεστῶτας καὶ καμάτους, fame etque labore enectos, Valla. Permutantur intendunt habere καίς, κατακλῆκαίς et συνεστῆκαίς. Hesych. Συνεστῆκαίς: συνεστῆκαίς. Iustitia Chrysippo pingitur συνέστῆκαίς, non συνεστῆκαίς ἐγγεῖσα τὸ πρόσωπον, apud A. Gellium Noct. Att. XIV. 4. VALCK. πρὸς ὑπερβάναι dicuntur non modo qui amice cœyunt, sed et qui hostiliter congrediuntur: sic συνεστῆναι aut συνεστῶναι dicuntur qui iam stant alter contra alterum, et inter se confilietantur pugnantque. Vide L. 214, 10. VI. 108, 16, et Adnot. ad L. 208, 1. Itaque, quemadmodum latine dicimus morbo, malis; doloribus conflietari, sic graeci dicunt ἀμφὶ, καμάτω, πότῳ συνεστῶναι. conf. IX. 89, 24 seq. et VIII. 74, 1. S.

12. Τῆσιν πέδῳ) Quam a Cretensibus in Iapygia conditam narrat urbem, hic Τῆσιν cum dictam invenerint Strabo, Steph. Byz. Eustath. cur ex vitiosa sui Cod. lectione Gronovius Τῆσιν nobis effingit? VALCK. — Ex Med. et consentaneorum scriptura nihil extrico: Τῆσιν voluisse, anacips viri Celeb. suspicio est, ceteris praesertim Τῆσιν apocribus. Strabonis enim Οὐρίαν mendose scribi consentiunt Cluverius Antiq. Ital. lib. IV. p. 1247. et Meursius lib. IV. Cret. cap. 5.; tum maxime Alex. Symmach. Mazochius Comment. ad aeneas Tab. Heraeleenses pag. 95.; verissime pag. 537. adscribens, ταῖς ἄλλαις οἰκίσταις, continuo succedens, [lin. 16.] notare, alias condidisse, quomodo Valla ex ἀνάλεισται sui libri, et probe quidem: namque οἰκίστην et οἰκίστην, quod ille persuadere nititur, tantundem valere Graecia, id vere sermonis habitus respicit. Illud a veritate quaeque, Cretenses, qui postea Iapyges vocati, tribus generationibus p. h. e. annis trecentis Troiae medium praeteriisse, ab

ludit longissime. Et huc stupenda trahitur argumentatione, quod deinceps sequetur, *ῥῆτι δὲ γινεῖται μὲν τὰς τρεῖς γυνῶναι τὰ Τρωῖκά*. Taceo, neque enim occultum est. *τρεῖς γυνῶναι* pro Nostri more centum duntaxat annos absolvere lib. II. 142. At sunt in egregio Commentario plura, festinatius deproperata. WESS. — Videtur doctissimus Editor, *οἰκίσται*: licet in contextu tenens, unice tamen *οἰκίσται* verum iudicasse, quod et Schaef. recepit, quem et ego cum Schulz. et Borh. secutus sum. Nec tamen dissimulandum, scriptos libros omnes cum olim editis in *οἰκίσται* consentire. Conf. Var. Lect. VI. 33, 11. S.

20 + 22. *οἱ ὑπὸ Μικύθου etc.*) Malunt *οἱ* ὑπὸ Μικ., tum *ἀστῶν* vocem pravam videri, in primis *οὔτω*, e marginali cera temere ingestum. [Sic Reiskius.] Quas quidem suspensiones auctoribus non invidio: *οἱ τῶν ἀστῶν* [qui ex civium numero,] Scriptoris more Rhegini illi sunt, a Miccytho auxiliatum missi. *ἀπὸ τρισχιλίου οὔτω* non aliud, ac *ὁμοίως Hesychii*, sive, *τὸν αὐτὸν τρόπον*, uti opportune vir doctus Miscell. Observ. T. III. p. 145. WESS. — *Οὔτω*, ita; scil. dum a Miccytho coacti opem ferebant Tarentinis; quod haud incommode ea occasione latine reddi posse putavi. De illo, *τῶν ἀστῶν*, vide Adn. ad c. 156, 8. S.

Ibid. ἀναγκαζόμενοι τῶν ἀστῶν) A Valla bene conversa mirror, cur se vir doctus neget intelligere. *τῶν περιόλων ἀναγκαστοῦς* dixit c. 58. Venire coacti, ἀφικέσθαι ἀναγκαζόμενοι; more scribendi, quem valde Noster adamavit, hic dicuntur ἀναγκαζόμενοι καὶ ἀπικόμενοι. Tarentinis a Miccytho coacti auxiliares, *τρια* tum civium millia ceciderunt, *ἀπὸ τρισχιλίου οὔτω*. Postrema vox, saepe sic adhibita, tentari non debebat. Non definit numerum caesorum, cladem tamen Tarentinorum Rheginorumque suo loco Diodorus enarrat lib. XI. c. 52. VALCK.

23 seq. *ὁ δὲ Μίκυθος οἰκίτης τῶν Ἀναξίλων, ἐπίτροπος Ἐργίου*) Donaria Olympica, quae dedicavit ex voto, variis locis memorans, decies virum optimum Σμικύθον vocat Pausanias, cui lib. V. [c. 26.] p. 447. ex Herodoto, fuisse dicitur *δοῦλος καὶ ταμίης τῶν Ἀναξίλων χρημάτων*: sic ἐπίτροπον accepit Herodoti, qui I. 108. Harpagum scribit πάντων ἐπίτροπον τῶν Ἀστυάχων: apud recentiores isthoc usu saepe vox usurpatur. De tutela filiorum herilium, quam fidelissime Mi-

cythus administravit, nihil *Herodot.* aut *Pausan.*, memoria dignissima posteris tradidit *Diodor.* lib. XI. c. 66. et c. 48. Ut apud *Herodotum*, sic *Iustino* dicitur et *Macrobio* (p. 238.) *Micythus*, qui *Μίκυθος* est *Pausaniae*. vid. *Wess.* ad *Diodor.* l. c. et *H. Vales.* ad *Exc.* ex *Diod.* p. 550. Eidem *Diodoro* dux quidam *Μίκυθος* memoratur ad *Olymp.* 117. lib. XIX. c. 88. πρὸς Μίκυθον scribendum apud *Dionys. Halic.* II. p. 190, 20. vid. epigr. apud *Kilster.* ad *Suid.* T. III. p. 267. *Μικυθου* meminit *Demosth.* p. 241. et *Aristoph.* Ἑκκλ. vs. 293. Innotuerunt et *Μικυθίων* *Σμυρτίων* *Σμικρίνης*. A dialecto pendet in propriis etiam nominibus saepenumero scribendi diversitas. VALCK.

24 seq. κατελείπτο οὗτος ὅσπερ etc.) Non displicet distinguendi in *Arch.* modus. [quem *Reiskius* etiam commendaverat:] nunc certe nexus minus adcommodatus cernitur. *Micythi*, optimae fidei tutoris, celebratissima in *Diodori* lib. XI. 48. et 66. et *Pausaniae*, cui *Μικυθος*, lib. V. 26. ubi et statuæ [statuarum] apud *Olympiam* ab illo dedicatæ [dedicatarum] memoria. *Iustinum*, *Macrobius*, aliosque hominis praedicatores non moror. *WESS.*

CAP. CLXXI. 2 seq. εἰς δὲ τὴν Κρήτην ἔρημ. etc.) Nihil habent ἱστορίζεσθαι, et cetera, a quo pendeant. Quæ τὴν παρεβήκην antecedunt, illa verbo nitebantur λέγεται: [c. 170, 1.] post illam vocula requiritur in talibus usitata. Videbatur amico meo ὡς in ὦν mutandum; idem et ego requiri suspicor, suo sic forte loco collocandum: Ἐς ὦν τὴν Κρήτην ἔρημοθεῖσαν λέγουσι Πραῖσις ἱστορίζεσθαι ἄλλους τε ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα Ἕλληνας: neque displiceret Ἐς δὲ ὦν, quod aliquando minus considerate reieci. Videtur mihi sic legisse *Kalla*, dum vertebat: *In Cretam igitur desolatam Praesii ciuitas* etc. *Praesiorum* erat ista narratio, qui Ἐρεμῆτες, non participes expeditionis in *Sicaniam*, domi manserant. VALCK. — Suspecta habens ista verba *Vir doctissimus*, ὡς λέγουσι Πραῖσις etc. non recordatus erat, familiaris *Nostro* usus loquendi, de quo vide *Adnot.* ad I. 58, 7. et IV. 5, 1. S.

5. μετὰ Μίνω τελευτήσαντα) *Μίνω* *Gronovius* htc in *Μίνω*, supra in *Μίνων* non debet deformare; [vid. *Var. Lect.*] qui mox [lin. 8.] veram lectionem restituit οὐδὲ ἀπορρηγνῆσαι ἐν Τροίῃς, quam tamen absque membrana *Flor.*

ex *Valla* didicissemus et *Arch.* Pro, ἀπὸ τούτων δὲ [lin. 7.]
ex iisdem legerem ἀντὶ τούτου δὲ, et ob id: hoc commen-
dat responsum c. 169. VALCK. — Vide tamen *Var.*
Leat. S.

10. μετὰ τῶν ὑπολοιπῶν τρίτους etc.) Haec artissime, olim
commate ante τρίτους divulsa, iunxi. Oi ὑπόλοιποι, qui fa-
mem et pestem evaserant, cum tertiis Cretam advenis
postea incoluerunt. Stant mecum Cl. de Pauw et Abresch.
Opinor autem in *Herodoti oculis Homeri Odyss. T. vs. 175.*
ubi de insulae habitatoribus et varia origine, fuisse.
WESS.

